FATMA ŞAMATA

VEYL

GRİLERİN DEVRİMİ

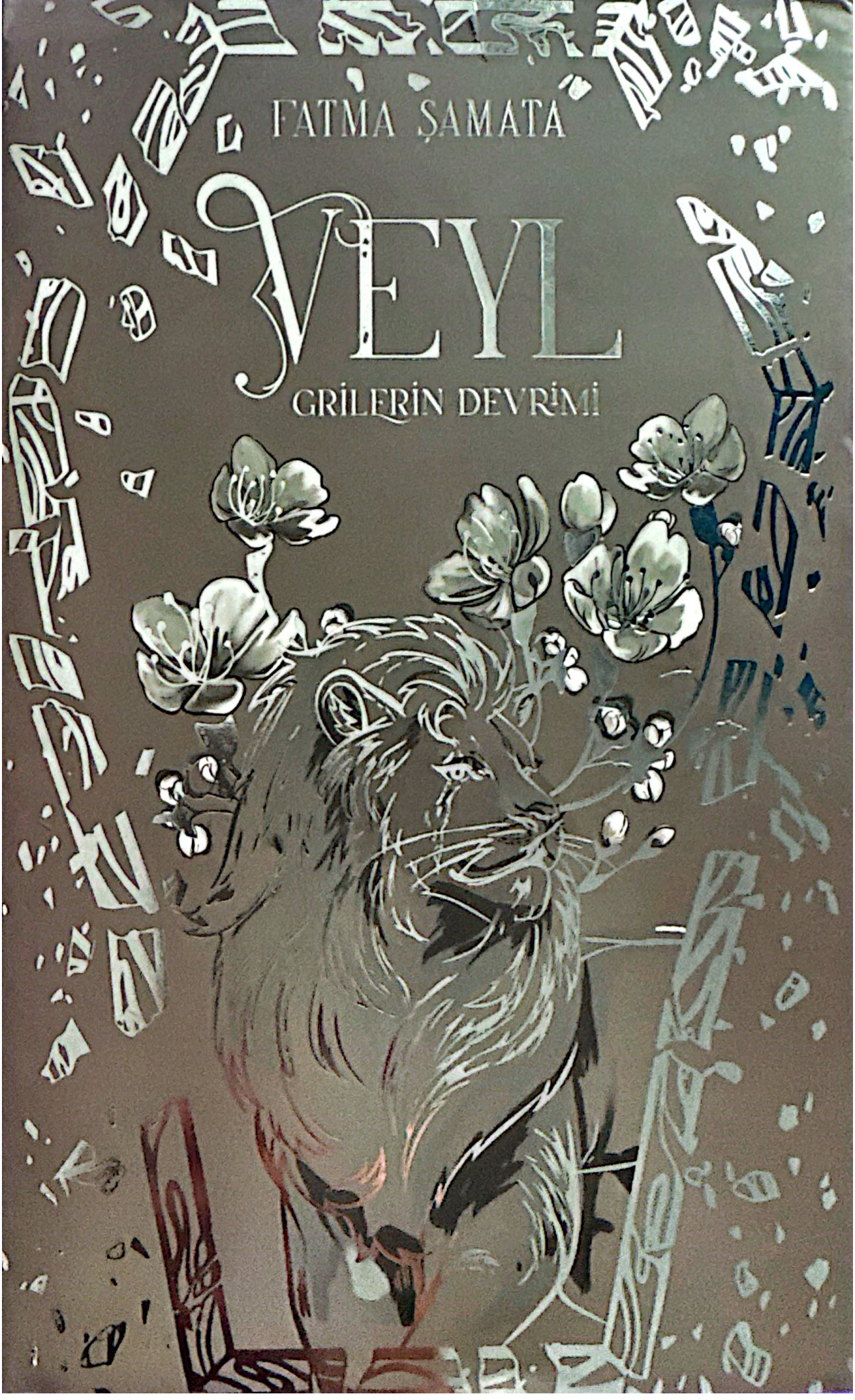

Scanned with CamScanner

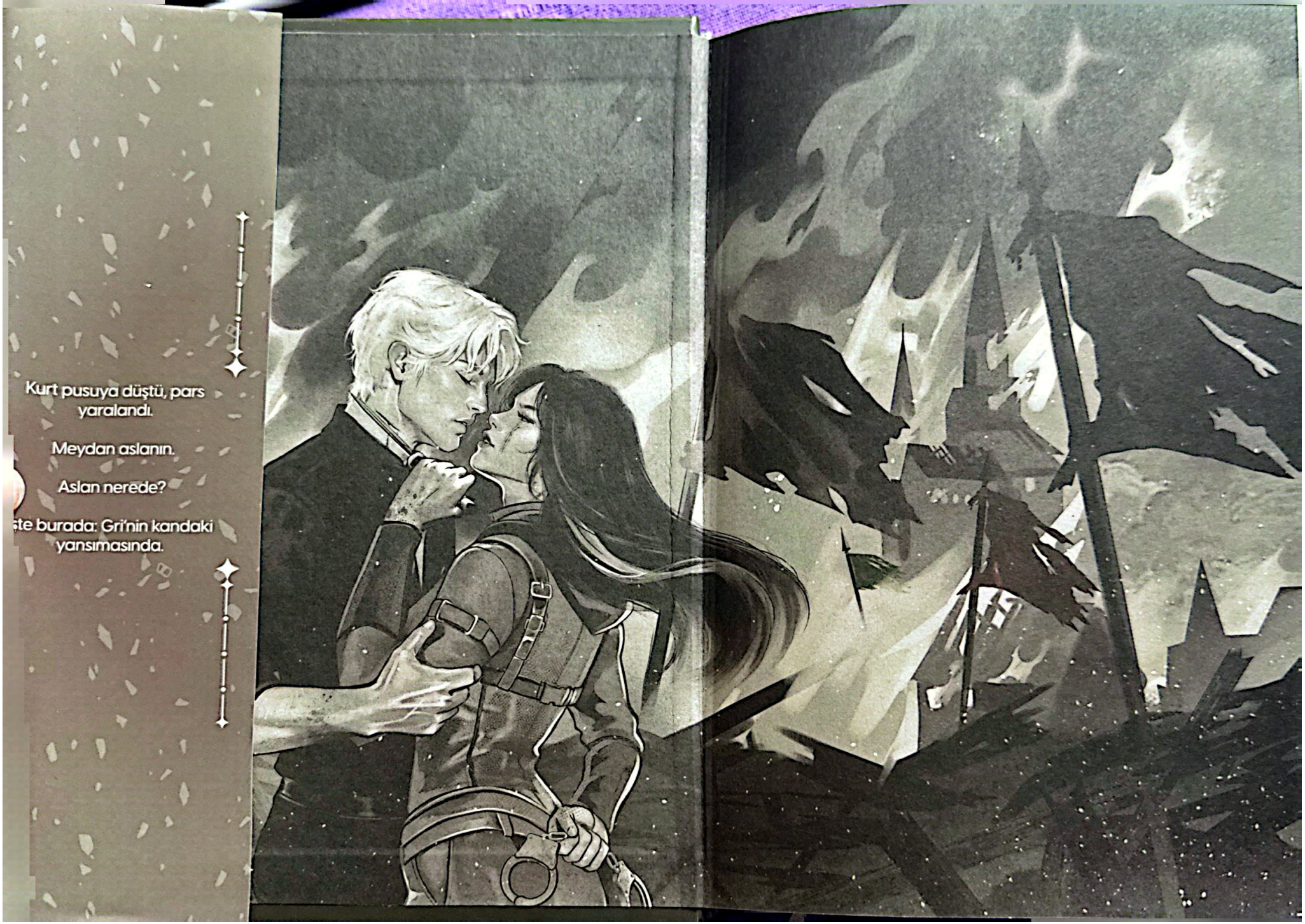
Kurt pusuya düştü, pars yaralandı.
Meydan aslanın.
Aslan nerede?
şte burada: Gri'nin kandaki yansımasında.

YAYIN NO: 2797
MİLENYUM: 206

VEYL 3 GRİLERİN DEVRİMİ
Fatma Şamata

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker
Editör: Nurdan Başalan
Son Okuma: Mihriban Onur
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
İllüstrasyonlar: Sena Tulgar
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Temmuz 2026
ISBN: 978-625-8667-68-4
Sertifika No: 43949

Fatma Şamata © 2026

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Sertifika No: 45099
Maltepe Mah, Davutpaşa Çiftehavuzlar Sok.
No.16/C Zeytinburnu / İstanbul

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

FATMA ŞAMATA

VEYL

GRİLERİN DEVRİMİ

Scanned with CamScanner

UYARI

Bu kitap, bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir. Kitapta karanlık ve tetikleyici unsurlar bulunmaktadır. Lütfen, bunun bilincinde olarak okuyun.

Scanned with CamScanner

Veyl, cehennemin en derin, en korkunç azap çukurlarından biridir.
Bir kimsenin veya topluluğun işlediği günahlar
sebebiyle bu çukurda karşılaşacağı azabı, kötü hâlleri
ve acınacak bir hâle gelmelerini ifade eder.

GİRİŞ

Bir varmış bir yokmuş, Kötülerin Şehri diye anılan bir ada hapishanesi varmış. Bu adada kötülüğü kanıtlananlar ve kötülükle suçlanan Griler bir arada yaşarmış. Şehirde Gri olanlar sevilmez, dışlanırmış. Diğerleri ise kaos içinde, bir şekilde hayatta kalırmış.

Bir gün Kötülerin Şehri'ne bir Gri düşmüş. Kötülükten anlamayan, masum bir Gri'ymiş. Saflığıysa onun lanetiymiş. Lakin Kötülerin Şehri masum olanı sevmez, yok etmek istermiş.

Siyah, onu şehre düşürmüş.

Kırmızı, ona şehri dar etmiş.

Mavi, uyarmış ama arkasından iş çevirmiş.

Yeşil, dost görünüp sırtını dönmüş.

Gri ise Siyah'ı sevmiş, Kırmızı'ya yardım eli uzatmış, Mavi'ye inanmış, Yeşil'e güvenmiş.

Gri'yi kıyıdan aşağı ittiler. Damgaladılar, boğdular ve içindeki merhameti ateşe verdiler. İyilikle dolu kalbi karardığında Gri onu kendi elleriyle söküp çıkardı.

İyilikle olmuyorsa kötülükle olurdu.

Kötülerin Şehri'nde iyi olmak suçsa eğer, Gri kötü olurdu o hâlde.

Taş.

Kâğıt.

Makas.

Artık kazanma sırası Gri'de.

Kır, kes ama sakın sarma, Gri.

Çünkü senin yaralarını sarmak istemediler.

Taş.

Kâğıt.

Makas.

Scanned with CamScanner

Gri'sini kaybeden Siyah şimdi ne yapacaktı?

Kötülerin Şehri'nde gerçek cehennemi gördüklerini sanıyorlardı ama yanılmışlardı.

Cehennemin kapıları bu kez Siyah Bölge'ye değil, Gri'nin dokunduğu yere açılacaktı.

Sar baştan ve yık bütün bölgeleri.

Şeytanın yancılarını yak.

Sonra Grilerin devrimi gelecek.

Kötülerin Şehri yanarken bu kez gri saçlarını tarayacaklar kimler olacak?

Kötülerin Şehri'nde merhametin fazlası,
seni öldürecek olana bıçak uzatmaktır.

BÖLÜM 1

Acı kimdi, acı neydi ve bana nasıl böyle hissettirebiliyordu?

Acı, Kunter'di.

Acı, yalanlarıydık.

Ve her şeyin sebebi, ona olan aşkımdı.

Aşkından ölür müydü insan? Aşkımdan ölüyordum sanki. Aşkın bana çektirdiklerinden…

Birbiri ardına attığım adımlar beni kıyıya çıkardı, doğrudan denize. Kıyının taş zeminiyle derin deniz arasındaki ince çizgiyi aştım. Oracıkta, karanlık ve hırçın denizin dalgaları arasında boğulmak istedim. Boğulup kurtulmak, bütün bu işkenceye bir son vermek…

Kötülerin Şehri cehenneminden kötü olamazdı gerçek cehennem. Hem orada, bu kalbimi delip deşen amansız hisler de olmazdı. Cayır cayır yanmak ya da acı acı buz tutmak, Kunter'in kalbimde açtığı yaradan daha beter olamazdı. Hiçbir şey bundan daha kötü olamazdı.

Kurtulamazsam göğüs kafesime durmadan darbe indiren bu histen… Bir şekilde bitiremezsem o adam bana her ne yapıyorsa onu, ölmeyi yeğlerdim bu acının bir damlasına daha katlanmaktansa.

Devin beni kolumdan yakalayıp kıyıya geri çekmeseydi, Kötülerin Şehri'nde bir saniye daha yaşamaktansa hırçın denizde can vermeye hazırdım.

Kıyının taş zeminine düştüğümüzde dudaklarımın arasından, "Onu yakacaktım," diye bir cümle döküldü. Dizlerimin üzerindeydim, gecenin karanlığında yakaladığı herkesi tek hamlede öldürecekmiş gibi görünen karanlık denizden gözlerimi alamıyordum. "Onu öldürmek istedim." Ses tonum âdeta şahsıma yönelttiğim suçlamalarla doluydu. Ellerim boğazıma dolandı. "Sanki o evin içindeyim, Devin."

Ona baktım, ateşi andıran kehribar gözlerine. Gördükleri karşısında nutku tutulmuştu. Her yanı kesikler içindeydi, benimle birlikte neredeyse

Scanned with CamScanner

ölüyordu ve şimdi de hiç düşünmeden peşimden gelmişti. Ne yaparsam yapayım, nerede olursam olayım yanımdaydı.

"Sanki boğuluyorum." Delirmiş gibiydim, onun gözlerinde beni sakinleştirecek herhangi bir şey arıyordum ama bulamıyordum çünkü o da ne olduğunun ve neler olabileceğinin farkında değildi henüz. "Onunla birlikte cayır cayır yanıyorum. Kurtuldu, biliyorum ama ben yanmaya devam ediyorum. Ben bu değilim."

Tek damla gözyaşım, sol yanağımdan akıp gittiğinde, içimde tuttuğum ne varsa döküldü. Oracıkta hıçkırıklara boğuldum. Susmuştum o evde, dudaklarımı mühürlemiştim hepsine karşı ama şimdi acı acı ağlıyordum kıyı kenarında.

"Bana yaptıklarına bak." Kanlı ellerimi gösterdim ona. Sonra güzelliğimi lekeleyen yüzümdeki kesiğe dokundum. Ardından ensemdeki damgaya uzandı titreyen kanlı parmaklarım. "Bana yaptığına bak."

Devin Koral'ın gözlerinde acıma değil, korku vardı. Benim için korkuyordu. Belki benim adıma, belki de benim yapacaklarımdan. Bu acının neye dönüşeceğini bilmiyordu ve ona göre acı, hep en kötü kılığa bürünürdü.

"Ne yaptı?" dedi çaresizce. "O... Onlar sana ne yaptı? Ne gördün o evde? Ne duydun sen..."

"Annemi öldürmüş," dedim hıçkırıklarımın arasından. Bakışlarım etrafta dolandı, nereye dokunacağını bilemez bir hâlde. "Asil, annemi öldürmüş. Saklamışlar benden... O ve... O..."

Söyleyemiyordum, onun ihanetini öylece dile getiremiyordum. Kabullenemiyordum hâlâ, gözlerinde bana ait koca bir evren olan adam bana bunu nasıl yapabilirdi?

Hıçkırıklarımın arasından güçlükle, "Ben... Ben bilmiyordum, ben... Ben bilmiyordum," diyebildim yalnızca. Cümleleri bir araya getirmek, onun bana bunu yaptığını kabullenmek kadar güçtü şimdi.

"Neyi bilmiyordun?" diye sordu merakla. Kaşlarını çatmış, gözlerini irice açmıştı. Onları diri diri yakmak isteyecek kadar ne yapmışlardı bana? "Kunter ne yaptı sana?"

"Ona bu denli âşık olduğumu... bilmiyordum, Devin. Onu her şeyimle sevdiğimi bilmiyordum. Canımı bu kadar yakabileceğini, beni bu kadar üzebileceğini bilmiyordum. O benimdi ve ben de onun. Şimdi bir parçam o yangında yanmış gibi. Biliyorum, yanmadı; biliyorum, ölmedi ama ben yanıyorum, Devin. Bu nasıl olabilir?" Ellerim onun omuzlarına

tutundu. "Nasıl olabilir, Devin? Bana bunu nasıl yapabilir? Yemin ederim, seviyordu beni. Sana yemin ederim, onun gözlerinde bana ait koca bir evren vardı. Nasıl olabilir... Ben bilmiyorum bu nasıl olabilir ya! Nasıl olabilir?" Sesim artık bir çığlıktan ibaretti. Delirmek üzereydim ve belki de çoktan delirmiştim. "Kalbine dokundum. Sana yemin ederim, benim için atıyordu. Bunu nasıl yapabilir? Beni bu cehenneme düşüren nasıl o olabilir? O da kimsesiz bıraktı beni. Söz verdi ama benim için geri bile gelmedi. O hâlde yansın bu şehir, bütün şeytanlar can versin. Dilerim ki, ben öldüremedim ama onlar kendi ateşlerinde yanıp kül olsunlar."

Devin öğrendikleri karşısında ne yapacağını bilemedi. İçinden gelenin bıçağına sarılmak olduğunu biliyordum. İkisini de öldürmeyi şimdi benden daha fazla arzuluyordu. Yine de bıçağına sarılmak yerine bana sarıldı. Sıkıca, hiç olmayan ablam gibi...

Göğüs kafesimi parçalayarak yükselen feryadım, gecenin ağır sessizliğinde yankılandı. Deniz susuyordu, gökyüzü susuyordu, Kötülerin Şehri susuyordu; bir tek benim çığlığım geceyi paramparça ediyordu.

Ve şeytanların dudaklarında birer gülümseme... Hepsi mutluydu acımın her zerresinden. Ne de olsa yenilgim bu şehirdeki her şeytanın zaferiydi.

Hiçbir şey öldürememişti beni, ona olan aşkımdan bir gecede ölmüştüm.

Bir noktada sakinleştim. Bu bir kabulleniş miydi, emin değildim. Devin'in kolları arasında donup kalmıştım, tek damla gözyaşım kalmamıştı akıtacak. Sesim de çıkmıyordu artık, canım da acımıyordu. Acının kotası var sandım. Yokmuş meğer, yalnızca acıyla bütünleşirmiş insan.

Devin beni eve götürmek istediğinde güçlükle ayağa kalktım ama adım attığım yer, meydana çıkan yol değildi. Arkama dönmedim, denize döndüm ben. Ne günün aydığını ne de onu görmeyi istedim bir daha. Acının bir zerresini daha istemiyordum içimde. Taşıyamıyordum daha fazlasını, yapamıyordum. Benden bu kadardı.

Son nokta, Kıvanç Sidar'dı.

Herkesi yenmiştim de onu yenmek bile istemiyordum.

3 Şubat gecesi, Kıvanç Sidar ona ihanet ettiğinde Gri Hanım kıyıda boğularak öldü. Uzatılan hiçbir yardım eli ona ulaşamazdı artık. Oracıkta can vermiş, cesedi dahi bulunamamıştı.

Scanned with CamScanner

Cehennemin beşinci katı, öfkenin ya dışa taşarak şiddete dönüştüğü ya da içine gömülerek ruhu sessizce çürüttüğü yerdir.

BÖLÜM 2

Cehennemin beşinci katındaydım şimdi.

Burada sadece öfke vardı ve ruhumu çürütüyordu.

Kötülerin Şehri asıl şimdi cehennemdi. Hiçbir bölgesine ayak basmak istemediğim, hiçbir öncüsünün suratını dahi görmek istemediğim koca bir cehennem.

Ne ölebilirdim ne kalabilirdim ne de gidebilirdim bu şehirden.

İşte bu yüzden, taşından üstünde yükselen göğüne kadar cehennemdi.

Gözlerim açıktı, ayakta duruyordum ve iddia edebilirim nefes de alıyordum ama ne görebiliyordum ne nerede durduğumun farkındaydım ne de aldığım nefesin. Boşluğu tanımlayamazdım önceleri. Denesem de beceremezdim, eksik olurdu. Şimdi anlatıyorum boşluğu. Boşluk, bir canı eksik kalmış, her şeyini almışlar demekmiş. Gördüğü gözlerdeki renkleri de, aldığı nefesteki hayatı da yok etmekmiş.

Gözlerimden sürekli yaşlar akıyordu. Durmadan, bir delik varmışçasına oluk oluk. Öylece baktığımda bile buz kesen tenimde akıp gittiğini hissediyordum yaşların. Gözlerim cayır cayır yanıyordu. Boğazımda koca bir yumru, yutkunamıyordum dünden beri.

Kunter'in beni kıyıdan sürükleyerek getirip bıraktığı ahırdaydım. Güneş, ayaklarımın dibinde uzanıyor ve yavruları etrafta koşturuyordu. Duvarın kenarına bakıyordum yalnızca, izliyordum o ıssız köşeyi.

Kötülerin Şehri'ne hoş geldin, Gri. Buradaki ilk günümle son günüm iç içeydi şimdi. Tanıyordum artık sesini. Oydu beni kıyıda karşılayan, kolumdan tutup sürükleyerek bu ahıra bırakan. Elleriyle cehenneme düşürdüğü kadına hayatta kalması için bir şans yarattığını düşünmüştü kesin. Karşıma geçip yancısı olmamı isterken de aklından başka bir şey geçmemiştir. Halkı beni ölümüne kovalarken sokak arasında ona çarptığımda, ölecek olmama rağmen hâlâ onun yancısı olmayı reddettiğimde huzuru kaçmıştır. Özenle şehre düşürdüğü Gri, ölmek üzereydi. Onu

korumalıydı, yancısı yapmalı ve hayatta tutmalıydı. Böylece planı tıkır tıkır işleyebilirdi.

Bütün şehir karşımızdaydı ama o asla yanımda değildi. Ben hep yalnızdım.

Devin, donuk bakışlarımın önüne geçti. Ona karşı bile yüzümde en ufak mimik oynatamıyordum. Akıyordu yaşlar ama kıpırtısızdım, uyuşmuş bir hâldeydim.

"Madem hiçbir bölgeye ayak basmayacaksın, bu geceyi burada geçireceğiz. Soğuk." Titreyen omuzlarını sıktı. "Islağız da." Etrafa bakındı. "Ben ateş yakmayı deneyeyim. Şu köşeye..." Kunter'in beni ilk günümde bıraktığı köşeyi işaret ediyordu. "Otur sen. Kaan birazdan bizim için bir şeyler getirecek. O zamana kadar gözlerini dinlendirmeyi dene en azından." Parmak ucuyla gözümden akan yaşları sildi. "Şu çeşmeyi de kapat. O heriften daha kıymetli senin tek damla gözyaşın."

Ben karanlık denizin beni yutmasını isterken her şövalyenin mutlaka prensesi kurtardığı gibi kurtarmıştı beni. Şimdi de bir kere daha denize adımlamamam için beni yalnız bırakmıyordu. Bir an bile.

O köşeye geçip sırtımı buz gibi, boyası sökülmüş, rutubetli duvara yasladım. Güneş kucağıma oturup göğüs kafesime patileriyle masaj yapmaya başladı. Tatlı mırıltıları eşliğinde...

Doğurmuştu, Güneş. Beş yavrusu olmuştu. Yavrularıyla bu ahırı yuva bellemişti belli ki. Yavrulardan ikisi dişi, üçü erkekti. Dişilerden biri diğer yavruların yanında daha zayıf ve küçük kalıyordu.

Ona *Gri*, dedim.

Yavrulardan en büyük görünenine Mavi, diğer dişiye Kırmızı, en uysal erkeğe Yeşil ve en arsızına da Siyah adını verdim.

Karşıya baktım doğrudan, orada koca bir boşluk vardı. Aynı göğüs kafesimdeki koca boşluk gibi.

Ne yaşamak isterdim ne de ölmek. Yalnızca ondan gitmek istiyordum. Ondan çok uzağa, geri dönemeyeceğim kadar imkânsıza... Her şeyimle ona doğru çekilsem de ona ulaşamayacağım bir yere... Ne ölümün ne de yaşamın olduğu herhangi bir noktaya gitmek istiyordum.

Nokta kadar bir yer yeterdi bana.

Nokta kadar kalmıştım zaten şu koca dünyada. Nokta kadarken bile batmıştım hepsinin gözüne. Karşımda durdular, yanımda durdular, arkamda durup bıçakladılar. Beni hep bıçakladılar. Nefret ettiğim de en sevdiğim de...

Scanned with CamScanner

Kötülerin Şehri'nde bütün kötüler aynı dipte yanar. Bu nedenle en güvendiğin bile en büyük düşmanınla eşit derecede canını yakar.

Dün olmasa da yarın mutlaka.

Yarın burada olmayacağım, dünler de bugünler de öldürdü beni.

Birkaç lokma yemek ve yarım bardak suyla Devin'i kendimden uzaklaştırdım. Uyuduğumu düşündüğünde gittikçe ağırlaşan göz kapaklarını açık tutamadı. Önce uyukladı, ardından yaktığı ateşin başında derin bir uykuya daldı.

Benimle birlikte yara almıştı ve dünden beri yanımdan ayrılmayıp biraz olsun uyumamıştı. Yalnızca ben birkaç lokma yediğimde ağzına yemek girmişti. Benim uyuduğumu düşündüğünde uyuyabilmişti.

Ne yemek ne içmek ne de uyumak... Hiçbirini istemiyordum. Midem almıyordu zaten, gözüme de uyku girmiyordu. Durmadan onu düşünürken de bu mümkün değildi.

Ahırdan sessizce çıkıp gecenin karanlığında meydana doğru ilerledim. Onunla tanıştığım bu meydanı yakmak en derin arzularımdan biriydi lakin elimi kaldıracak gücüm de yok etmeye isteğim de kalmamıştı.

Kırmızı Bölge'ye ilerledim. En son Kırmızı Bölge bayrağının altından geçtiğimde kandırılmıştım. Doğrudan Amber'in malikânesine yürüdüm. Kapılar açıktı, koridorlar sessizdi. Sanki ev bile yaklaşan fırtınayı hissediyordu.

Onu üst kattaki uzun koridorda buldum. Pencerelerden sızan solgun ışık yüzünü yarıya bölüyordu. Beni gördüğünde ilk işi geriye doğru bir adım atmak oldu. Gözlerinde bir anlık tereddüt parladı.

Ben durmadım. Ona doğru bir adım daha attım.

Burada ikimizden başka kimse yoktu. Ve o, daha bir gün önce beni neredeyse öldürüyordu. Öylesine öldürmek de değildi üstelik, yakıp eriterek acımasızca...

Ondan nefret ediyordum.

Onu öldürmek istiyordum.

Ama içimde bir yer öyle derinden yok olmuştu ki bu arzularımı ateşleyecek hiçbir şey kalmamıştı geriye. Ne hırs ne de öfke. Bir mumdum, tükenmek üzere olan. Onların karanlığına yeterince ışık olmuştum ama her mumun kaderi aynıydı, önünde sonunda karanlığa yenilir ve yok olurdu.

"Benden kurtulmak istiyor musun?" diye sordum ona, cılız ve çatlak yükselen bir sesle.

"Şüphen olmasın," diye yanıtladı ne demek istediğimi anlayamasa da.

"Gemiyi çağır." Sesim bir fısıltıdan yüksek değildi. "Bir Gri'nin ifade vereceğini söyle onlara."

İfadesini düz tutmaya çalışsa da şaşkınlığını gizleyemedi. "Öldürürler seni."

"Evet," demekle yetindim. Onunla daha fazlasını konuşmak istemiyordum. Sadece sistemin Kötülerin Şehri'ndeki eli ayağı olarak gemiyi çağırmasını istiyordum. Yalnızca bunun için buradaydım. Yalnızca bunun için...

Amber'in bakışlarından o kısa anda birçok duygu geçip gitti. Zaferle acıma arasında gidip gelen bir şey. Düştüğüm bu hâle, sonumu böyle yazışıma. Beni daha büyük bir son yaşarken düşünmüştü. Karşısına geçip öylece vazgeçmemi değil.

Yine de şüpheli bakışlarla yanımdan geçip gitmek için hareketlendi. Buzdan harelerini bir an olsun üzerimden ayırmadan, yaralı ayağının üzerine basmamaya çalışarak dikkatlice. Birdenbire saçlarına yapışırsam ve bir bıçağı karnından içeri gönderirsem diye temkinle ilerledi.

Her şey Amber'in kusursuz planından ibaret olsaydı ve onu malikânesinde kıstırmış olsaydım bu mümkündü lakin kardeşinin yaptıklarından sonra acı, bana dair ne varsa tüketip yok etmişti. Ona karşı beslediğim intikam hırsı da bir mum kadar hızlı sönmüştü.

Amber merdivenlerden inip gözden kaybolduğunda koridor yeniden sessizliğe gömüldü. Bakışlarım iki kapıya kaydı. Biri aralıktı, biri ardına kadar açık. Aralık kapının olduğu oda Asil'e aitti ve o içerideydi. Açık kapıdan içeri baktığımda ise Kunter'i orada gördüm. Neredeyse bir ceset gibi, solgun ve hareketsiz...

Birbirini öldürmek için deliren eski dostlar onları diri diri yakmaya çalıştığım evden birlikte kurtulmuş ve şimdi de yan yana odalarda hayatta kalmaya çalışıyorlardı.

Biri annemi biri beni öldürmemiş gibi.

Önce Asil'in odasına girmeyi düşündüm. Kapıyı sessizce kapatıp bir yastığı yüzüne bastırmayı... Çırpınışını izlemeyi... İçimdeki yangından bir kıvılcım eksilir mi diye bakmayı...

Sonra yan odaya girmeyi düşündüm. Asil'i öldürdükten sonra da onu öldürürdüm. Kunter'i... İkisini o evde yakamamıştım ama burada dakikalar içerisinde ellerimde can verirlerdi.

Scanned with CamScanner

Ama ne yazık, cehennemi alsam da ellerime, onlar kadar şeytan olamazdım ben. Olabilseydim yanan ben değil, onlar olurdu ama yine ben yanmıştım işte. Cayır cayır, onların ateşlerinde…

İradem var sanıyordum, odanın eşiğini geçene kadar. İçeri adım attığım an göğüs kafesimdeki yangın yeniden harlandı; nefesim daraldı, dizlerim zayıfladı. Kendimi onun yanı başında bulduğumda artık geri dönmek için çok geçti.

Buradaydım. Yatağının hemen yanında…

Gözlerini açsa beni görürdü ama hâlâ kendinde değildi. O yüzden yanı başında durabiliyordum şimdi. Son kez yüzüne baktım. Âşık olduğum her şeyine… Ve ona baktığım her saniye, sevdiğim adamla bana ihanet eden adamın aynı yüzü taşımasına aklım yetmedi.

Elim istemsiz bir şekilde alnına doğru dökülen saçlarına uzandı. Yalnızca yarım santim uzağında durdu parmaklarım. Tir tir titredi oracıkta. Ona dokunmak için can vermek ister gibi tir tir…

Saçına, yüzüne, gözlerine, dudaklarına… Ona dair her şeye dokunmak için cayır cayır yanarak ve titreyen parmaklarımı avuç içlerime geri çektim ve sızlayan yüzüme götürdüm parmaklarımı. Güzelliğimi benden alan kesik işte oradaydı. Diğer elimi enseme uzattım. Beni aşağılayan, işaretleyen damga da işte buradaydı.

"Aradım."

Amber'in arkamdan yükselen sesini duyduğumda ellerimi ensemden ve yüzümden çekip bacaklarımın yanına konumlandırdım. Ellerime hükmetsem de gözlerime hükmedemedim. Öyle uzun baktım ki Kıvanç Sidar'ın her zerresine, hayran ve âşık olduğum suratına, bir kere daha inanamadım bana yaptıklarına. Yakasına yapışmak, onu tokatlayarak uyandırıp hesap sormak istedim ama bunun yerine beni ondan uzaklaştıracak o adımı attım. Geriledim, ona sırtımı döndüm ve kapıya ilerledim. Amber kapının dışında beni bekliyordu.

"Sabah," dedi yüzüme bakmadan. "Sabahın ilk ışıklarında gelmiş olur gemi." Onun birkaç adım uzağında durduğumda konuşmanın devamını getirebilmek için yutkunması gerekmişti. "Kunter de o sıralarda artık uyanmış olur. İlacın etkisinde. Şimdi gözünü açamaz ama sabah… Onu durduramam. O uyanmadan…"

"Gitmiş olurum."

Başını hafifçe eğdi. "Ona bundan bahsetmeyeceğim."

Omzunun üzerinden arkasına baktığımda oradaki aynada yansımamı gördüm. Yüzümdeki kesiği… Çökmüş göz altlarımı, yara içindeki suratımı ve dağınık saçlarımı. Işıltının emaresinin kalmadığı kahverengi gözlerimi ve dümdüz bir çizgi hâlinde kıpırtısız duran çatlak dudaklarımı… Bir ceset kadar ölü görünüyordum.

Yanından geçip giderken tek kelime etmedim ona. Ama o dilini tutamadı. Arkamdan, "Sana söylemiştim," diye seslendi. "*Kunter'e güvenme*, demiştim. Kunter seni dünyanın en önemli şeyiymişsin gibi hissettirdiğinde yapman gereken ondan en hızlı şekilde kaçmak olmalıydı. Böylece yere bu kadar sert çakılmazdın."

Merdivenin başında duraksadım. Başımı omzuma doğru çevirip ona baktım. "Biliyor muydun?"

Başını hafifçe yana yatırdı Amber. Gözleri ince, sivri ve ölçüp biçen bir dikkatle üzerime saplandı. Dudaklarının kenarında o tanıdık, kendinden emin kıvrım vardı. "Bilmek isterdim. Böylece bu bilgiyi lehime kullanabilirdim."

Bakışlarını üzerimde gezdirdi. Yüzümdeki kesiğe, kanı kabuk bağlamış dudaklarıma, titremeyen ama artık parlamayan gözlerime… Bir an için bana acımış gibi göründü. Sanki ilk kez karşısında ölümüne nefret ettiği Gri değil de bir erkek tarafından kalbi kırılan bir kadın vardı. Kendi erkek kardeşi tarafından kalbi kırılan…

"Madem ölüme kendi ayaklarınla gidecek kadar zayıftın, niçin uğraştırdın beni, Gri?"

"Kalbi kırıldığında ölüme yürüyenleri en iyi sen anlamalıydın ama doğru, sen de o gün Hazar Sidar'ı öldürmüştün."

Dudakları hızlıca aralandı, bir şey söylemek için hazırlandı ama tek kelime edemedi. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp çenesini kaldırdığında yumuşak adımlarla ona sırtımı döndüm ve malikânesinden çıkıp gitmek için basamakları inmeye başladım. Bir şekilde tuttum kendimi, en nefret ettiğim üç insanın olduğu Kırmızı Bölge öncüsünün malikânesini yakmadan çıkabildim. Hemen ardından Kırmızı Bölge'den ayrıldım. Kıyıya dönecektim aslında, gemiyi bekleyecektim ama ayaklarım beni Siyah Bölge'ye götürdü. Beyaz eve çıktım yürüyerek. Sarah'ın mezarının yanı başında buldum kendimi.

Sarah ölmüştü, biz aşkımızı yaşarken o çoktan toprak olmuştu. Mezarındaki çiçekler solmuştu. Şimdi düşünüyordum da keşke o gün

Scanned with CamScanner

ben ölseydim. Bugün öleceğime o gün ölseydim de Sarah yaşıyor olsaydı. Bütün bunlar yaşanacağına o gün o yatakta benim cesedimi bulsalardı.

Böylesi artık daha huzur verici bir ihtimaldi benim için.

"Özür dilerim, Sarah," dedim güçlükle. "İkimiz de günahsızdık ama ölen yine bizler olduk. Kötülerin Şehri'nde de karşı kıyıda da hep günahsızlar ölürmüş. Cehennem, iyi olmakmış. İnanmakmış, güvenmekmiş, kendini feda edip sevmekmiş."

Evin arka bahçesinden kopardığım bir çiçeği kuruyan çiçeklerin arasına bıraktım. Toprağına dokundum, gözlerimi kapattım. Toprak olmaktan korkmak istedim ama korkamadım. Aksine, delicesine arzuladım bunu.

Ayağa kalktığımda bakışlarım badem ağacına dokundu. Yeniden badem ağacına sığınmak istedim. *Belki ona sığınırsam iyileşirim,* dedim kendi kendime. Sonra fark ettim, ben iyileşmek istemiyordum. Amansızca pes etmiştim. Çünkü verdiğim onca savaşın birine bile değmemişti ve vereceğim binlerce savaşın birine bile değmeyecekti. O hâlde Kunter'in şeytanı olduğu Kötülerin Şehri cehenneminde yanacağıma gerçek cehennemde yanardım.

Badem ağacını ateşe verdim. Yandı. Benim yandığım gibi.

Sabahın ilk ışıklarında kıyıya indim, saklambaç oynar gibi saklanarak. Devin çoktan uyanmıştı ve her yerde beni arıyordu. Ne ona ne de bir başkasına yakalanmalıydım.

Gemiye ayak basmama asla izin vermezlerdi. Canları pahasına engel olurlardı buna. Kimsenin bana mâni olmasını izin vermeyecektim. Bu adada bir gece daha geçirmeye dayanacak gücüm yoktu. Kaderse kader. Kaderime razıydım ben artık, onları razı edecek de gücüm yoktu.

Kıyıya ulaştığımda güneş henüz doğmuştu. Gökyüzü soluk bir maviydi. Karşı kıyıdan yola çıkan askerî gemi, adanın kıyılarına yaklaşmaktaydı.

Ardıma baktım, Kötülerin Şehri'ne. Bir kere daha sordum kendime: *Buradan kurtulmak için ölür müydüm?*

Cevap değişmedi.

Bir gün daha onların ateşlerinde yanacağıma cehennem ateşinde yanardım.

Cehennemde pars hilekârdır, şehvetle göz boyar. En tehlikeli zihinlerden birine sahiptir, zekâsını ve cazibesini bir silah gibi kullanır. Zehirli aklı ve diliyle nakavt eder. Kötülerin Şehri'nin parsı, Siyah Bölge Öncüsü Kunter'dir ama en nihayetinde o sadece bir insandır.

BÖLÜM 3

~~Siyah Bölge Öncüsü Kunter~~
Kıvanç Sidar

"Gri Hanım..."

Hava ciğerlerime dolmadı. İçim sanki yanık cam kırıklarıyla doluydu. Öksürmek istedim ama nefes bile alamadım. Boğazım kurumuştu, dünya bulanıktı. Kafamın içinde uğuldayan bir rüzgâr vardı ve dumanın kokusu hâlâ ciğerlerimde, yangının yankısı kulaklarımdaydı fakat gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey duman değil, onun yüzüydü. Belki de yalnızca zihnimde canlanmıştı, bilmiyordum. Boğazım yanıyordu ama umursamadım. Tek düşündüğüm, onun gidip gitmediğiydi. Dünya yanarken bile kalbim bir tek onu arıyordu, gözlerim onu görmek istiyordu, kulaklarım onun sesine muhtaçtı.

O, neredeydi?

Gri Hanım, neredesin?

Özür dilerim.

Göz pınarlarımda biriken yaşlar hızla buz kesen tenimde akıp giderken boğazıma acı bir yumru oturdu. Hıçkırıklarımı dudaklarımın ardında tutmakta en son bu kadar zorlandığımda annem ölmüştü. Şimdiyse sanki Gri Hanım ölmüştü, öldürmüştüm onu. Öldüğünü görmüştüm bana bakan o nefret dolu gözlerinde. İçindeki beni öldürdüğünü...

Kötülerin Şehri'nin kalbimi çoktan yakıp yok ettiğini, bir daha asla bu kadar acımayacağını sanmıştım ama yanılmıştım. Kalbim meğer yeniden atmaya başlamış ve bunu da Gri Hanım yapmıştı. Şimdiyse yeniden yanıyordu kalbim, pişmanlıktan ve utançtan. Onu tamamen kaybetmiş olma ihtimalinden...

Scanned with CamScanner

Yattığım yerde bir arayış içerisinde doğrulduğumda biri omzumdan tuttu ve beni geri itti. Kısa bir an bunu Gri Hanım'ın yaptığını düşündüm. Bulanık görüşümün ardındaki bir şekilde o olmalıydı. Bana acımıştı, merhamet etmişti ve buradaydı. Gitmemişti, gerçekten bırakmamıştı beni, içindeki beni öldürmemişti öylece. Fakat hayır, Gri Hanım değildi.

Hazar Sidar'dı.

Kardeşimdi.

"Kalkma sakın, dinlenmen gerek. Zehirlendin, neredeyse ölüyordun. Toparlanman için biraz zamana ihtiyacın var."

Bulanık görüşüm yavaş yavaş düzelirken kız kardeşimin annemi andıran yüzü gözlerimin önünde şekillendi. Eskisi gibi sarı saçları omuzlarının biraz aşağısındaydı, kesmişti onları ve griden hiçbir eser kalmamıştı.

Gri, *masumiyet* demekti.

Masumiyetinden bir damla bile kalmadığında vazgeçmişti griden.

Anlamıştım aslında. Saçlarını sarı gördüğümde aklıma ilk gelen bu olmuştu ama ben de bu kadarına ihtimal vermemiştim. Bu kadarını yapmazdı benim kardeşim, bu kadar ileri gitmezdi. Gitmemeliydi o, kendini bu kadar kaybetmemeliydi.

Ama yapmıştı işte, yakmıştı beni de Gri Hanım'ı da.

Ya o ya biz, demiştim.

İstemeden ona kazandırmış, bize kaybettirmiştim.

"Kırmızı Bölge'desin," dedi Hazar, *hayır,* Amber. Hazar Sidar'dan, kardeşimden geriye hiçbir şey kalmamıştı onda. "Evin yandı. Seni en güvende olacağın yere, malikâneme getirdim. Doktor seni kurtarmak için elinden geleni yaptı. O kadın seni neredeyse öldürüyordu ve utanmadan arkasına bile bakmadan gitti."

Öksürüp tıksırırken bir anda kahkaha attım. Kahkahalarım ve öksürüklerim birbirine karışmış, gülmekten mi ağlıyorum ağlamaktan mı gülüyorum belli olmayan gözyaşlarım çeneme ulaşıp boynuma kaymaya başlamıştı.

O kadın.

O kadın, dediği benim hayatımdı.

O kadın, dediği benim her zerresine âşık olduğumdu.

O kadın, dediği arkasına bile bakmadan gitmişti çünkü birlik olup onun her zerresini yakıp yok etmiştik. Bu kadarına merhamet onun için bile fazlaydı.

"Niçin öyle bakıyorsun, Kıvanç?" diye sordu yalancı bir şaşkınlıkla. Beni yeniden kendine, sevgisine muhtaç etmek isteyen bakışlarıyla... *Gel* dediğinde gelecek, *git* dediğinde gidecektim. Nefret ettiğinde bile saçının tek teline zarar gelmesin diye neyim var neyim yoksa feda edecektim. Sevecektim onu, her an ve her yerde küçük kız kardeşim olarak görecektim. Bana sarıldığı ilk ânı ve adımı söylediği o günü çevirip duracaktım zihnimin aydınlıkta kalan bir köşesinde. Bana ne yaparsa yapsın, kalbimi sökse de yerinden vazgeçmeyecektim ondan.

Kıvanç Sidar, şimdiye kadar ona karşı böyle biriydi ve onun da beklediği bundan daha azı değildi.

Üzgünüm anne, sana verdiğim sözü artık tutamayacağım.

Sarı saçlarından yakaladığımda dudaklarından kopan bir çığlık odanın içinde boğuk bir şekilde yankılandı.

Küçükken de çekerdim saçlarını, o da benim saçlarımı çekerdi. Büyüdüğümüzde de değişmemiştik, birbirimize kızdığımızda asılırdık saçlarımıza. Sonra yetişkin olduk ve nefretle doldu kalplerimiz. Artık ne onun ne de benim masum yanımız vardı.

"Saçlarını gördüğümde sana kanmamam gerektiğini anlamalıydım," dedim dudaklarımın arasından kopan bir hırıltıyla. "Bunun senin oyunun olduğunu, masumiyetinden geriye ne kaldıysa o anda bittiğini bilmeliydim! Söyle. Nerede o?"

Buz kesen elimi sıcak eliyle yakalayıp tuttu ve saçlarını kurtarmaya çalıştı. "Kıvanç, canımı yakıyorsun. Bırak, lütfen yapma. Kardeşinim ben senin, canımı yakmazsın sen benim."

"Yakacağım." Saçlarına iyice asıldım ve onu kendime doğru çektim onu. Yüzlerimiz arasında azıcık bir mesafe kalmıştı yalnızca. Mavilerinde Hazar Sidar'a dair en ufak kırıntı yoktu. Çoktan öldürmüştü onu. Bu yüzdendi Kıvanç Sidar'ı yok etmeye çalışması. "Yaktığın kadar yakacağım, Amber. Bundan böyle sana karşı merhamet bekleme benden."

Bedeni bir karış uzağımda tir tir titredi. Yine de ona merhamet etmeyecektim. Evet, kardeş katiliydim ama ona dünyalardan daha çok değer vermiştim. Onun uğruna abimi öldürmüştüm ama onun uğruna Gri Hanım'dan vazgeçmeyecektim.

"Niyetim senin canını yakmak değildi. Gri'nin canını yakmaktı."

"Ne fark eder!" Yükselen sesimden irkildi. Biraz daha bu kadar yakınımda olursa boğazına yapışacaktım onun. Bir kere daha kardeş

Scanned with CamScanner

katili olmamak için bıraktım saçlarını, ittim onu kendimden uzağa. "Onu öldürecektin."

"Kurtuldu ama," dedi sanki bu geçerli bir savunma olabilirmiş gibi hiddetle. "Yaşıyor işte, bir şekilde çıkmış oradan. Yine dört ayağının üzerine düşmüş. Ölecekti ama kurtuldu ve evini yaktı. Sen içindeyken evini yaktı! Hâlâ öfken bana mı yani? Seni öldüren ben değildim, oydu!"

Komodinin üzerindeki kırmızı, içi kırmızı güllerle dolu vazoyu hiç düşünmeden alıp ona fırlattım. Son anda yana çekildiğinde vazo arkasında kalan duvara çarpıp parçalara ayrıldı ve güller yere döküldü.

Amber dudaklarının arasından firar eden bir çığlıkla kapıya doğru kaçtığında yataktan hızlıca kalkıp peşine takılmak için harekete geçtim ama ayakta duramadım. Dizlerimdeki bütün güç bir anda çekilmiş gibi düştüm üzerlerine. Gözlerim hızla kararadı ve dünya dönmeye başladı.

O karanlıkta yeniden onu gördüm.

Gri Hanım.

Neredesin?

"Delirdin mi sen?" Amber'in öfke dolu haykırışı beni karanlık tünelden çekip çıkardı. "Karşında herhangi biri yok senin. Kardeşinim ben senin, kanındanım, ailenden geriye kalanım."

Titreyen dizlerim, dönen başım, kararan gözlerim ya da bulanan midem... Hiçbir şey durduramazdı artık beni. Yatağa tutunup kendimi yukarı ittim ve ayağa kalkıp ona adımladım. Elimde kalacaktı bu kez.

"Seni öldürmeye çalıştı çünkü onu şehre düşürdün," dedi hiddetle. "Bunun için beni suçlayamazsın. Seni bırakıp gitti çünkü onun hayatını çaldın. Ben değilim onun hayatını mahveden, sensin. Benim hayatımı mahvettiğin gibi onunkini de mahvettin. Asil ve sen... Siz ikiniz bunu hak ettiniz. Beni günah keçisi ilan etmenize izin vermem!"

Yumruğum onun hemen yanından açık kapıya indiğinde dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp sustu. Kapıda yumruğumdan bir delik açıldı.

"Neden?" dedim zayıfça çıkan sesimle. "Neden, Hazar? Neden?" Başımı iki yana sallarken titreyen dudaklarımı sıktım. "Mutlu olmama neden izin vermedin? Ben senin mutluluğun için her şeyimden vazgeçmişken neden onunla mutlu olmama engel oldun."

Islak bakışları çatık kaşlarının altında parladı. "Ne kadar denesen de, benim için dünyalardan vazgeçsen de mutlu olamadım çünkü, Kıvanç. Çok geçti. Anlıyor musun?" Başını iki yana sallarken uzun zaman sonra

ilk kez küçük kız kardeşim gibi göründü. "Bütün bunlar beni sadece hayatta tuttu, mutlu etmedi."

"Denedim."

"Canını da versen benden aldıklarını geri veremezsin, kardeşim. Bu yüzden canımı veririm ama mutlu olmana izin vermem."

Canımı da versem canını da verse... Yani mutluluk ikimize de haramdı. Niçin? Yalnızca onu korumak istediğim için. Kim ister abisini öldürmek? Hem de bu şekilde, kendini ve kız kardeşini korumaya çalışırken. Kimse istemezdi bunu ama Hazar anlamayacaktı. Hiçbir zaman beni anlamak istemeyecekti. Onun tek ilgilendiği onun hayatını mahvetmemle ilgili inandığı yalandı.

"Bedel ödeme sırası sende, Hazar. Bana ve Yekta'ya yaptıklarının bedelini ödeteceğim sana ve yanında olan herkese. Şeytan diyorsun ya hani bana. O hâlde yakacağım hepinizi. Bana mutluluğu haram ettin ya, haram edeceğim seni hayatta tutan ne varsa sana."

"Çoktan haram etmedin mi sanki?" diye sordu dişlerinin arasından, buz gibi bir kinle. "Sen bana mutluluğu da özgürlüğü de beni hayatta tutan ne varsa haram edeli çok oldu, Kıvanç." Dudaklarının arasından irite edici bir kıkırtı yükseldi. "Üstelik son kurbanın da ben değilim. Sana âşık oldu ama aşkından neredeyse ölüyordu. Onun için karşıma geçtin ama onu çoktan yarı yolda bırakmıştın. Ölseydi sana iyilik yapmış olacaktım ama maalesef hayatta ve seni hayatta kaldığına pişman etmeden durmayacak." Hafifçe, meydan okurcasına yaklaştı. "Ben ne seni ne onu öldürdüm ama ikiniz birbirinizi öldüreceksiniz. Aşk ve nefret aynı terazide tartılır, kardeşim. Bakalım hangisi ağır basacak..."

Bundan öyle büyük keyif alıyordu ki Yekta'nın ölmediğine seviniyordu. Daha beterlerini yaşayıp daha çok acı çekme ihtimalimiz ona büyük bir haz veriyordu. İkimizden de dünyalar kadar nefret ediyordu ve birbirimizi yok etme ihtimalimiz onu delicesine mutlu ediyordu. Ölmemizi isterdi ama öyle bir hâldeydik ki ölümümüz bile onu bu kadar keyiflendiremezdi.

Elimi boğazına sardım ve onu kapıya çarptım. Ona sert davranmama alışık değildi. Ona dokunmazdım, hayır, ona dokunmaya kıyamazdım. Kimsenin de dokunmasını, ona zarar vermesini istemez ve ne olursa olsun onu korumak için elimden geleni yapardım.

Artık değil.

Scanned with CamScanner

Artık biz... Gri, ben ve o varsa bu denklemde. Denklemden ya biz ya o çıktığında her şey yoluna girecekse onu çıkaracaktım.

"Artık bir kardeşin yok senin. Unut kan bağımızı, sil hatıralarımızı. Bende sana dair ne varsa, Yekta'nın yaktığı evde yaktım onları da." Ellerini hızla boğazını tutan elime sarmıştı ama ona acımam yoktu. Bu, onun yaptıklarının yanında bir hiçti. Öldürüyordu onu, kıyıyordu canına. Hiç utanmadan, vicdanıyla... Vicdanıyla oynamıştı onun. *Hamileyim,* demişti ona. "Hamile de değilsindir sen kesin. Oyunun bir parçasıdır bu da. Ne de olsa sende ne kalp ne vicdan kaldı. En büyük acını da kullanırsın keyifle."

"Aptal mıyım ben?" dedi güçlükle. "Bu cehennemde bir can doğuracak kadar salak mıyım? Bir gün elbette olacak ama burada değil. Giray ve ben bir gün buradan kurtulacağız. O zaman bizim bir bebeğimiz olacak ama ona senden hiç bahsetmeyeceğim. Varlığından bile haberi olmayacak dayısının çünkü dayısı buna değmez."

"Bir tek Giray'ı seviyorsun değil mi bu dünyada?"

"Bir tek Giray'ı," dedi hiddetle. "Sadece onu seviyorum ve sadece onu seveceğim. Bu cehennem seni ve Gri Hanım'ını yakacak ama biz, siz yanarken karşı kıyıda olacağız."

Kaşlarımı kaldırdığım sırada odadan içeri dalan Giray, Amber'i boğazından açık kapıya bastırdığımı görünce üzerime atladı. Asil'i öldürmeye çalışırken de beni itmeye çalışmıştı ama bu kadar güçlü değildi. Şimdiyse gücü katlanmış gibi öyle sert itmişti ki tek hamlede geriye savrulmuştum. O ise hızlıca Amber'in önüne geçmiş, kendini ona siper etmişti.

Ne tatlı.

Benim Gri'm nerede, ben onu bile bilmiyordum ama bu ikisine de bakın. Birbirleri için beni öldürürlerdi, şüphesiz. Oysa ben Amber hamileyken şehirden çıkıp gitsin diye Giray'ın yalanına ortak olmuştum.

"Ona nasıl dokunursun?" diye soran Giray'ın gözleri ateş püskürüyordu. "Karnında senin yeğenini taşıyor kardeşin!"

Bakışlarım Giray'ın omzunun üzerinden bakan Amber'in bakışlarıyla kesişti.

Ona da yalan söylemişti.

Onu da kandırmıştı.

Giray'ı kendi tarafına çekmek için ortak acılarından vurmuştu.

Baba olacağını sanıyordu Giray. Âşık olduğu kadın bir şeytan olsa da sevmiş ve kanmıştı ona.

"Aptal mı sandın onu?" diye sordum doğrulurken. "Amber bu cehennemde yeniden hamile kalacak kadar salak mı, Giray?"

Giray'ın kaşları çatılırken hiddetle inip kalkan göğsü yavaşladı. Bakışlarından bir karartı geçip gitti. Bir an için ne söylediğimi düşündü ama sevdiği kadına bunu yakıştıramamış gibi başını hafifçe iki yana salladı.

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedi tükürür gibi bir sesle. "Acını bizden çıkarma, Kunter. Yekta bunu bir gün elbet öğrenecekti. Ona söyleme cesareti gösterseydin böyle yapmazdı Yekta. Ne sende ne de Asil'de gerçeği söyleyecek kadar bile mi cesaret yoktu?"

"Mesele cesaret mi sandın?" diye sordum yenilmişlik hissinden yıkılmak üzereyken. "Onu kaybetmekten korktum ben." Başımı iki yana sallarken dişlerimi sıktım. "Ama tek kaybeden ben olmayacağım. Ben kaybettiysem en sevdiğimi..." Amber'e baktım yeniden. "...sen de kaybedeceksin." Giray'a dönen bakışlarımda merhamet yoktu. "Hamile değil. Kandırmış hepimizi."

Dünya başına yıkılsa Giray daha yıkılmış görünemezdi. Bir an için nefes almıyor gibi göründü. Kıpırdamadı, gözlerini kırpmadı ya da tek kelime etmedi. Öylece baktı gözlerimin içine ve ona yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalıştı.

Yalan söylemiyordum ve o, bunu biliyordu.

Hafifçe kıpırdandı, yana doğru çekilip Amber'e doğru döndü. Onun gözlerinde gerçeği aradı bu kez. Amber gerçeği inkâr edercesine başını hafifçe iki yana sallamakla yetindi. Kimdi yalan söyleyen? Ben değildim.

Yine de Giray'ın hesap sorduğu kişi ben oldum. Amber'in gözlerinin içine baksa da bana saldırdı yeniden. Yakalarımdan yakalayıp öfkeyle suratıma haykırdı. "Nasıl bu konuda yalan söylersin?" Amber'in ona, ortak acıları konusunda yalan söyleyebileceğine inanmıyordu. Onu gerçekten seviyordu ve onun için beni öldürebilirdi. "Sen kaybettin diye biz de kaybetmeyeceğiz, Kunter. Bu kez olmaz, bir daha olmaz." Beni hiddetle geriye doğru itti. "Yekta'ya sana güvenmesini söylerken ne büyük hata etmişim. Meğer hiç güvenmemeliymiş sana. Böylece canı bu kadar yanmazdı!"

Doğru, güvenmemeliydi bana. Doğru, güvendiği için âşık olmuştu bana. Âşık olduğu için gerçeklerimiz canını yakmıştı. Haklıydı ama bu,

Scanned with CamScanner

onunla benim aramdaydı. Ne Amber'in ne Giray'ın ne de bir başkasının haddineydi üzerine konuşmak.

Giray geri çekilip Amber'e yaklaşırken ona gerçekten kanmış görünüyordu. Amber ne derse oydu, bu konuda hiçbir şekilde yalan söylemezdi sevdiği kadın. Yalancı olan bendim, kandıran bendim, oyunları hep ben oynardım. Ben yalanlarımla kaybederdim ama onlar yalandan doğrularıyla kazanırlardı.

Kılıfından çekip çıkardığım bıçağımı birkaç hamlede Giray'ın boğazına dayadığımda Amber'in çığlığı odada yankılanıp duvarlara çarptı. Giray aldığı nefesi güçlükle bırakırken kıpırdamamak için büyük gayret gösteriyordu. İstesem tek hamlede keserdim boğazını. İstesem Amber'in en sevdiğini tam da hak ettiği gibi alırdım onun elinden. Yalancı bensem bunu da yapardım layığıyla.

Giray'ın omzunun üzerinden, "Söyle!" diye bağırdım Amber'e. "Ona gerçeği söyle yoksa onu öldürürüm."

Giray iyi bir adamdı. Kötülerin Şehri'nden herhangi bir mahkûmun kız kardeşimle birlikte olma düşüncesi beni her ne kadar irite etse ve bunu öğrendiğimde bundan nefret etsem de bu adam Giray olduğu için sevinmiştim. Kötülerin Şehri'nde ondan daha iyisi yalnızca Gri Hanım'dı.

Giray hiçbir zaman Amber'den nefret edememiş, onu sevmeyi bırakamamıştı. Onun ne kadar kötü olduğunu bilmesine rağmen sevgisi hep ağır basmıştı. Onu gerçekten sevse de sevgisi kininden büyüktü Amber'in ve ben, Giray'ın bu gerçeği görmesini her şeyden çok istiyordum.

Madem gerçekler ortaya dökülüyordu, sadece benim gerçeklerim olmayacaktı bunlar.

"Kunter, sakın!" Amber bize doğru atılıp ellerini bıçağa sarmaya kalktı. Bıçağı tutup çekmeyi denediğinde elleri kesildi ve avuç içleri kanla dolarken acı dolu bir inlemeyle geri çekildi. "Lütfen yapma bunu, Giray olmaz." Başını iki yana sallarken korkuyla sarsılıyordu. Giray'ın ölme ihtimali dahi onu ağlatmaya yetmişti. Gözyaşları teninde kayıp giderken çıldırmış gibi görünüyordu. "Giray olmaz! Onu bırak, yapma bunu. Onsuz yapamam, lütfen. Yapma bana bunu!"

Delicesine seviyordu ama öyle davranmıyordu. Onu ayakta uyutuyordu. Tıpkı yıllarca beni de uyuttuğu gibi.

"Söyle!" diye haykırdım yeniden ve bıçağı Giray'ın boğazına iyice dayadım. "Hamile olmadığını, hepimizi en büyük acınla kandırdığını söyle. Bütün bunların Yekta'yı öldürmek için kurduğun oyunun bir

parçası olduğunu itiraf et. Hepimizin vicdanıyla *hamileyim* yalanıyla oynadığını anlat ona!"

"Yapma." Amber titreyen kanlı ellerini her an ileri atılıp bıçağı elimden alabilecekmiş gibi tutarken bir bana bir Giray'a dönüyordu gözleri. "Onu seviyorum, yapma."

İlk kez gerçekten ne yapacağını şaşırmıştı. En büyük korkusu işte karşısındaydı. Madem o benim sevdiğimi öldürmek istemişti, ben de onun en sevdiğini öldürürdüm. Aynı cehennemde yandığımızdan emin olacaktım.

"Ben de sevdim ama sen ne yaptın?"

Onun Yekta'ya neler yaptığını düşününce öfke içimde bambaşka bir boyuta ulaştı. Yüzündeki kesiğin izi kalacaktı. Ayakta güçlükle dururken kendini ne için feda etmişti? Hamile olduğu yalanıyla vicdanını sömüren Amber için... Sonra da ona geri dönmemi engellemişlerdi yancısıyla birlikte. Onu yalnız bırakmıştım. *On iki dakika*, demiştim ama o canıyla cebelleşirken ben kendimde bile değildim. Asil'in başıma indirdiği bir darbeyle kendimden geçmiştim. Yekta son nefesine kadar hayatta kalmak için çabalarken ben ona yakın bile değildim. Uyandığımda, başımda bir cellat gibi dikilen Asil, öncüsüyle birlikte yaptıkları şeytani plandan bana keyifle bahsederken ben dakikaları sayıyordum. On iki dakika olmuş muydu? Geç mi kalmıştım? Yekta hayatta mıydı? Öldürmüşler miydi onu yoksa Devin, dedikleri gibi onu kurtarmak için ölüme bile meydan mı okumuştu? Hiçbirini bilemezdim, onu kurtaranın ben olmayacağım dışında.

"Sen ne yaptın, Amber?" Birbirinin aynısı mavilerimiz kin ve nefretle kesişti. Bunu yapmayacağımı bildiğinden susuyordu, Giray'ı öylece bırakmamı bekliyordu ama hayır, onun bir daha asla kazanan olmayacağından emin olacaktım. "Onu öldürdün."

Bıçağım Giray'ın boğazında kaydı. Amber bir çığlıkla öne atılıp, "Yalandı!" diye haykırdı. "Yalan söyledim. Hamile değilim, yalandı. Dur, yapma dur! Hayır!"

Giray öldü ama onu öldüren ben değildim, Amber'di. Onu yalanlarıyla öldürmüştü. Kalbi atıyordu, tek damla kanı akmıyordu, bıçak boğazının dibinde kayıp gitmiş ama onu kesmemişi. Yine de ölmüştü Yeşil Bölge Öncüsü Giray. Ona verilen yalan umutlar yüzünden, sevdiği kadının gözlerindeki kin ve nefretle...

Scanned with CamScanner

Bıçağımı Giray'ın boğazından çekip onu bıraktığımda bile Giray hareket etmedi. Arkası bana dönük olduğu için yüzünü göremedim ama tahmin ettim. Az önce ölmüş olmayı dilediğini biliyordum.

Amber aralarındaki kısacık mesafeyi kapatıp hızlıca Giray'a sarıldı. Öyle sıkı öyle içten sarılıyordu ki... Bana en son ne zaman böyle sarıldığını hatırlamıyordum bile. Benim ölümümün ona yapacağı şey hiçti ama Giray'ın ölme ihtimali her şeyiydi.

Yine de onu kandırmıştı.

Ben de kandırmıştım Gri Hanım'ı. Onu sevmeden, onu tanımadan önce. Nereden bilebilirdim ki ona âşık olacağımı? Nereden bilebilirdim hayatımın aşkının hayatını mahvettiğim kadın olacağını? Karma böyle bir şey olsa gerekti.

"Çok korktum," diyordu Amber. "Öleceksin sandım, çok korktum. Sensiz yapamam, Giray. Lütfen, lütfen beni sensiz bırakma."

Giray'ın dudaklarının arasından, "Keşke ölseydim," döküldüğünde buna ben şaşırmadım ama Amber dumura uğradı. "Keşke bana bu yaptığını öğreneceğime Kunter beni az önce öldürseydi."

Onu öldürmeyeceğimi o da biliyordu ama kıpırdamamış, Amber'in gerçeği söylemesini beklemişti. Ne kadar sevse de Amber'in bunu yapabilme ihtimali durdurmuştu onu.

"Ben sadece..." Amber kendini savunmaya çalıştı ama ne diyebilirdi ki? "...sadece benim tarafımda ol istedim."

"Ben seni sevdim, Hazar. Herkesi kandırdın da benden ne istedin? Ben hep senin tarafındaydım, beni iten sendin."

Hıçkırıklarının arasından, "Sevgi yetmez diye düşündüm," derken gözlerini sıkıp kapattı Amber. "Evet, sana yalan söyledim ama bu bir gün gerçek olacak. İkimiz buradan kurtulduğumuzda bizim..."

Giray onu kollarından tutup kendinden itti. "Sus." Başını iki yana sallıyordu. "Daha fazla konuşma, hayır." Geriye doğru adımladı. "Keşke hiç sevmeseydim seni." Bu, Amber'e tokat gibi çarpan bir cümle oldu. "Asıl şeytanın sen olduğunu bile bile sevmiştim oysaki seni."

Giray, Amber'i üzerinden ittikten sonra arkasına bile bakmadan çekip giderken son cümlesi kafamın içinde yankılanarak tekrarladı. *Asıl şeytanın sen olduğunu bile bile sevmiştim oysaki seni.* Yekta karşımda olsa bu cümleyi kurardı sanki bana.

Giray gidince daha fazla ayakta duramadı ve hıçkırıklar içerisinde dizlerinin üzerine düştü Amber. Ellerindeki kesiklerden akan kan

zemine bulaştı. Yine de canı bu yüzden acımıyor gibiydi. Dünyada onu koşulsuz seven iki kişi vardı ve ikisini de az önce kaybetmişti. Ve bu henüz başlangıçtı.

Giray gibi ben de onu bırakıp gitmek için kapıya doğru adımladım. Kendime yeni gelmiş olmama rağmen Yekta'yı bulmak için çok geç kalmıştım. Amber yine oyalamıştı beni.

Onun yanından geçecekken pantolonumun paçasından yakaladı. "Bunun hesabını sana soracağım," dedi güçlükle, hırıltılı bir sesle. Mavilerinde karanlık bir ateş parladı. "Onu benden aldığına, son nefesini verirken dahi pişman olacaksın."

Ayağımı silkeleyerek ondan kuruldum. "Tabii, Yekta'yı bulamazsam kendini öldü bil, Amber. Saklanacak bir delik bul kendine çünkü merhamet etmeyeceğim sana."

Odadan çıktım ve Amber'in kırmızı malikânesinin geniş, süslü koridorunda ilerledim.

"Ölene dek gölgem olacaksın!" diye haykırdı kapının önünden. "Gri asla sana benim kadar merhamet etmeyecek. Onu seçtiğine pişman olduğunu keyifle izleyeceğim. O seni yaşadığına pişman ederken benim parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmayacak. Senin gibi bir şeytanı sevdiği için nasıl da pişmandır şimdi!"

Madem şeytanım, yanacaklar cehennemimde.

Kırmızı Bölge'nin şatafatlı sokaklarında ilerlerken yanımda yöremde kimse yoktu. Attığım her adım sanki zehir saçıyormuş gibi kaçışıyordu insanlar. Oysa derdim halk değildi, gözlerim gözlerine bile değmemişti ama yine de kaçmayı seçmişlerdi benden.

Kırmızı Bölge'den çıkıp meydana adımladım ve hızla Siyah Bölge'ye ilerledim. Siyah Bölge sokakları sokağa çıkma yasağından dolayı ıssızdı. Tek bir kişiye bile rastlamadan malikâneme vardım.

Yanıp kül olmuş malikâneme...

Ondan ve benden geriye hiçbir şeyin kalmadığı evimize...

Bütün hatıralarımızı yakmıştı tek kelime bile etmeme izin vermeden.

Her zamanki gibi öfkeyle karşıma geçmemiş, içinde ne var ne yoksa dökmemişti bu kez. Sessizlikle cezalandırmıştı beni. Dudaklarını mühürlemiş, cümlelerini yutmuş ve evimizi ben içindeyken ateşe vermişti.

Neredesin, Gri Hanım?

Diri diri yak beni ama seni bulamayacağım kadar uzaklaşma benden.

Hiçbir yerde yoktu.

Scanned with CamScanner

Kötülerin Şehri'nin her yerinde aradım onu, alt üst ettim adanın her köşesini ama yoktu. Sanki mümkünmüş gibi çıkmış gitmişti Kötülerin Şehri'nden. Benden uzağa… Karşı kıyıya gitmişti.

Bu mümkün olabilir miydi?

Öleceğini bile bile o gemiye biner miydi?

Hayır, yapmazdı bunu. Benden kaçmak için ölüme yürümezdi. O hâlde neredeydi? Karşıma geçip bana hesap sormayacak mıydı? *Neden?* diye bağırmayacak mıydı? Sessizlikle mi cezalandıracaktı beni, onsuzlukla mı?

Hak etmediğimi ben bile söyleyemezdim ama… Adanın altını üstüne getirmem gerekse bile bulacaktım onu. Bulacak ve açıklayacaktım kendimi.

Sabahın ilk ışıklarında kıyıdan ayrılacağım sırada meydana giden yoldaki ahır gözüme çarptı.

Onu kıyıda ilk gördüğümde onunla ilgili planlarım bozulmuştu. Sabah kıyıya yanaşan gemiyle getirmemişlerdi onu. Bütün gün bir geminin daha yanaşmasını ve onu bırakmalarını beklemiştim. Islaktı ve kendinde de değildi geldiğinde. Onu herhangi birinin kıyıda o hâlde bulması, henüz meydana adımını bile atmadan öleceği anlamına geliyordu.

Onu ölmesi için adaya düşürmemiştim.

Cinayetten düşmesini ise hiç istememiştim.

Aksine, hayatını kurtarmak istemiştim. Hayatını kurtarmak ve Asil'i cezalandırmak…

Daha ilk anda planlarım ters tepmişti. Kimse görmeden onu güvenli bir yere götürmeliydim. Kendine gelene kadar kimse onu bulmamalıydı. Siyah Bölge'ye götüremezdim, meydandan uzak tutmalıydım ama kıyıda da bırakamazdım. Kıyı tarafında, kimsenin ayak basmayacağı tek bir yer vardı ve o da eski bir at ahırıydı. Kokudan dolayı kimse yaklaşmıyordu ve bu maalesef en iyi tercihti. Bu yüzden onu ahıra götürmek için yanına yaklaştım fakat tamamen baygın değildi, biraz da olsa kendindeydi ve beni tanıma riskini göze alamazdım.

Onu sürükleyerek götürmeye karar verdim. Ne yüzümü görecekti ne beni tanıyacaktı ne de onu bir başına kıyı kenarında bırakmış olacaktım.

Onu ahırda bir kenara bıraktığımda bacaklarını kendine çekmiş, alnını duvara yaslamıştı. Küçücük kalmıştı ahırın bir kenarında. Kendine sığınmıştı buna alışıkmış gibi.

Alışık olabilirdi çünkü yalnızdı. Yalnızlığından haberdardım. Annesi ölmüştü, onu Asil öldürmüştü. O günden beri ahırda tepeden baktığım gri formanın içindeki kadın kimsesizdi. Kendine sığınmıştı çünkü Asil,

annesini almıştı ondan. Üstelik babası da yoktu. Ne bir kardeşi ne de bir yakını vardı. Yalnız olduğumu sanıyordum, ta ki onu tanıyana kadar. Yalnız olan oydu. Üstelik iki arkadaşı da ona para için ihanet etmişti. En azından başta para içindi ama biri diğerini öldürdüğünde ve Yekta cinayet şüphesinden Kötülerin Şehri'ne düştüğünde işin rengi değişmişti.

Oysa yalnızca küçük bir iftiradan Kötülerin Şehri'ne düşmesini istemiştim. Kısa bir süreliğine. Ama o, cinayetten düşmüştü ve bunu hatırlaması o kadar uzun sürmüştü ki işler hiç planlamadığım bir boyuta ulaşmıştı.

Ahırdan içeri girdiğimde o gün gözümde canlandı yeniden. *Kötülerin Şehri'ne hoş geldin, Gri.* Bu, ona kurduğum ilk cümleydi ve duyup duymadığını bile bilmiyordum.

Asil'i vicdanını kemirip parçalayan en büyük korkusuyla yüzleştirecektim. Kin ve nefretten gözüm dönmüştü ve bu uğurda kimi yaktığımı görememiştim. Şimdi sorsalar bana, *bugününü bilsen yine de yapar mıydın?* diye, yapmazdım. Onu cehennemimde yakmazdım. Onun tarafından sevilmek ve onu sevmek cennetim olsa da.

Fakat her şey için çok geçti. Gözlerindeki o nefret… Vicdanıyla durmadan boğuşurdu ama beni yakarak öldürebilecek kadar ileri gidebilmişti. O kadar yakmıştım canını.

Bütün bunları bir şekilde telafi etmek istiyordum ama o yoktu. Ahırda değildi, burada yalnızca o çok sevdiği kedi Güneş ve yavruları vardı. Onu ilk gördüğümde bıraktığım bu yerde Güneş ve yavruları iç içe yatıyordu.

Neredesin, Gri Hanım?

Seni bir kere görmeme izin ver.

Bir kere kendimi anlatmama müsaade et.

Dinle beni.

Son bir kere anla.

Söz, bir daha pişman etmeyeceğim seni, beni sevdiğine.

Ahırdan çıkıp gidecekken başım döndüğünde elimi ahırın kapısına bastırıp güçlükle ayakta durdum. Kafam ağırlaşmış, önüme doğru düşmüştü. Dizlerim titriyordu yeniden, bir an sonra kendimi yerde bulacakmışım gibiydi.

Kendimi duvarın kenarına zoraki atıp kısa süreliğine oturdum Tenimin buz kestiğini akıp giden sıcak ter damlacıklarından anladım Oysa içim cayır cayır yanıyordu ama üşüyordum da.

Scanned with CamScanner

Tam da tahmin ettiğimiz gibi hasta oldum, Gri Hanım. O hâlde sen de iyi değilsindir. Sen de soğuk denizde geçirdiğimiz o son gecemizin bedelini ödüyorsundur. Neredesin? Tek başına mısın şimdi? Birlikte olacaktık ama biz, birbirimize bakacaktık. Söz vermiştik.

Güneş kucağıma tırmanıp sıcak patileriyle karnıma masaj yapmaya başladığında şaşkına uğradım. Bu kedinin benden nefret ettiğini sanıyordum ama sanırım yanılmıştım. Yekta'yı seviyordu, beni de. Belki de Yekta'yı sevdiğim için seviyordu beni ya da tam tersi.

Tam tersi.

Hâlâ seviyor musun beni, Gri Hanım?

Nefret ediyorsun ama seviyorsun da, değil mi?

"Gri Hanım nerede, Güneş?" diye sordum son çare bir kediye. Başka çarem var mıydı sanki? Kim söylerdi ki bana onun yerini? "Bir kere miyavlarsan Siyah Bölge'de, iki kere miyavlarsan Mavi, üç kere miyavlarsan Yeşil Bölge'de." Onun sarı gözlerine dik dik, bir beklenti içerisinde baktığımda patileriyle bana masaj yapmayı bırakıp doğruldu ve havayı kokluyormuş gibi başını kaldırdı fakat bir kere bile miyavlamadı. "Miyavlamazsan... şehirde değil," diye ekledim. "Değil, değil mi? Gitti mi sahiden? Bir yolunu mu buldu gitmenin? Ya da... beni bir daha göreceğine ölmeyi seçti." Sertçe yutkundum sesli dile getirdiğim bu gerçeğin ardından. "Yaptı mı öyle bir şeyi? Bu adadaki bütün şeytanların elinden kurtuldu ama ölüme kendi isteğiyle mi yürüdü?" Başımı hızla iki yana salladım. "Hayır. Gözlerime baktı ve intikam yemini etti. Burada, biliyorum."

Biri burada ateş yakmıştı, etrafta yemek artıkları vardı. Bütün bunlar Gri Hanım'a mı aitti yoksa kıyıya sürülen herhangi birine mi? Onu görmeden bilemezdim. Ama belki de buralarda bir yerlerdeydi.

Ahırdan sarsak adımlarla çıkıp meydana doğru birkaç adım attığımda gözüm meydandan kıyıya çıkan yolda bir noktaya ilişti. Devin koşarak meydandan çıkmıştı. Kaşlarını çatmış, alev saçan bakışlarıyla dik dik, suçlarcasına bana bakıyordu.

Bu şehirde Gri Hanım'ın nerede olduğunu bilen biri varsa o da Devin'den başkası olamazdı. Onu da aramış ama bulamamıştım. Şimdiyse tam karşımdaydı, hesap soran bakışları her zamankinden daha nefret doluydu. Son zamanlarda biraz olsun ortak bir noktada buluşabilmiştik ama şimdi her şey eskisinden de beterdi.

"Ölmemişsin," dedi keyfi kaçık bir şekilde, nefes nefese. "*Bu kadar zamandır sessizse kesin gebermiştir,* demiştim ama maalesef nefes alıyorsun."

Söylediklerini duymazdan gelerek, "O nerede?" diye sordum ona. "Her yere baktım ama bulamadım onu. Nerede saklanıyor benden?"

Dişlerinin arasından, aceleci bir tavırla, "Seni bekledi," dedi buz gibi bir sesle. "Ona geri geleceğini söyledin, seni bekledi ama sen gelmedin. Onu hayal kırıklığına uğratacaksan neden sana âşık olmasına izin verdin? Onu şehre düşürdüysen neden ona âşık oldun? Bir an için şeytanlığını abarttıklarını düşündüm ama hayır, hiç abartmamışlar. Tam bir hayal kırıklığısın, Öncü Kunter."

Ona doğru adımladım. "Açıklamalarımı sana değil, ona yapacağım. Yekta, nerede, Devin? Söyle bana onun yerini yoksa..."

"Yoksa?" diye sertçe böldü lafımı. "Öldürür müsün beni? Ya da sevdiklerimi?" Bıçağını kılıfından çıkarıp parmaklarının arasında döndürürken dişlerini sıktı. "Seni öldürmedim çünkü Gri sana âşık oldu. Şimdi beni kim durduracak?"

Devin Koral, artık nefret ettiğim kişiler listesinde değildi çünkü o mütemadiyen Gri Hanım'ı kurtarmıştı. Benim olamadığım yerde o vardı. Bu şehirde ve hatta dünyada Gri Hanım'ı benden daha çok sevebilecek kimse yoktu ama Devin kolaylıkla ikinci sırayı alırdı.

"Onu seviyorum," dedim hiç uzatmadan. "Onu sevdiğimi biliyorsun. Yardım et, her şeyi düzelteyim."

"Onu seviyorsun?" Kaşları havalandı. Sakin görünmeye çalışsa da aceleci tavrı gözümden kaçmıyordu. Ne saklıyordu benden? Nereye koşuyordu? "Madem seviyordun neden ona bu gerçeği o seni sevmeden önce söylemedin? Risk mi almak istemedin? Seni severse affeder mi sandın? Onun canını nasıl bu kadar yakarsın? Sevsen yakmazdın."

"Geç kaldım çünkü onu kaybetmekten korktum. Her şeyi, kalbimi bile kontrol edebildiğimi mi sanıyor bu siktiğimin şehrindeki herkes? Sadece sizler mi korkabilirsiniz? Ben korkamaz mıyım? Hata yaptım, evet ama sevgim konusunda kimseye yalan söylemedim."

Gözleri sürekli omzumun üzerinden arkaya, kıyıya kayıyordu. "Onu bilemem," derken iç çekti. "Gri'nin yerini bilmediğim gibi." Bıçağını kılıfına geri yerleştirirken sertçe yutkundu, sık nefeslerini dizginledi. "Berbat görünüyorsun. Ölsen mezarda daha iyi görünürdün, eminim. O yüzden seni öldürmeyeceğim. Bu hâlini izlemek eminim ölümünden daha çok keyif verecektir bana."

Scanned with CamScanner

Yanımdan geçip gitmek istediğinde durdurmak için kolundan yakaladığım sırada kılıfındaki bıçağı saliseler içerisinde yeniden eline aldı ve keskin yüzeyini boğazıma dayadı. Burnundan bir nefesi hızlıca bıraktı. "Hak ediyormuş gibi davranma," dedi buz gibi bir sesle. "Onu hak etmiyorsun." Hafifçe öksürüp çatlak ve tiz yükselen sesini temizledikten sonra, "Görmedin mi onu?" diye sordu şüpheyle. "Geçmedi mi buradan?"

"Benimle oyun oynama, adadan çıkamaz," dedim kendimden emin bir şekilde. "Yalanlarınla kandıramazsın beni. Yekta nerede, Devin? Hangi bölgede?"

"Herhangi bir bölgede değil," derken bıçağı bastırdı. Beni öldürmek için hâlâ can atıyordu. "Belli ki burada da değil." Bıçağı çekerken kolunu kurtardı. "Gitseydi görürdün, değil mi?"

"Ne?"

"Gidişini izlerdin," derken omzumun üzerinden bir kere daha arkama baktı. "Buradan geçseydi bilirdin."

"Ne saçmalıyorsun sen?" Kolundan yeniden yakaladığımda bıçağının sivri ucu âdemelmama dayandı. "Ağır ol, öncü. Ben senin korku salan ünvanlarının ötesindeyim. Korkutamazsın beni, boyunduruğun altına sokamazsın ve en önemlisi..." Şeytani bir fısıltıyla ekledi: "...dostumu satmam ben sana. Senin gibi değilim ben, dostlarıma sadığım."

Ben de satmazdım dostlarımı. Satmamıştım hiçbirini ama öyle görünmüyordu dışarıdan. Dostum da inanmamıştı ki bana diğerleri inansın.

"Yekta'nın yerini söylersen bana, ne istersen al senin olsun. Canımı mı istiyorsun? Onunla konuşmamı sağla, sonra alırsın canımı."

Donuk bakışları ilk kez o an şaşkınlıkla parladı. Kaşlarını kaldırırken bir an için ne diyeceğini bilemez gibi göründü. Böyle bir teklifte kim bulunurdu? Her şeyden vazgeçmiş ama tek bir kişiden vazgeçememiş biri... Herkesten ve her şeyden Yekta'yla bir kez konuşmak uğruna vazgeçerdim.

"Lütfen," diye ekledim hızlıca. "Beni affetmesini beklemiyorum ama en azından sevgimin yalan olmadığını bilmeli. Tek istediğim bu."

Bakışları üzerimde yargılayıcı bir şekilde aşağı yukarı hafifçe kaydı. "Ne zamandır buradasın, öncü?"

Gözlerim sorarcasına kısıldı. "Ahırdaydım. Sen gelmeden saniyeler önce çıktım."

"Ne?" Sesi bir nefes gibi güçsüz çıktı. "Görmedin onu çünkü kıyıda değildin, ahırdaydın. Geçse de göremezdin."

Kafamın içinde bir şimşek çaktı. İkimiz aynı anda Yekta'yı görme umuduyla hızlıca arkaya baktık. Gemi sadece birkaç saniye sonra gözlerimin önünde belirdi.

Gemi gelmişti.

Gelmişti ve gidiyordu.

Gidiyordu, onunla. Grilerden herhangi birinin ayak basma ihtimaline karşı yanıp kül olan gemiyle.

Güçlükle açık tuttuğum gözlerimden bir damla yaş, ateşten kavrulan tenimin üzerinde kayıp gitti. Bulanık görüşümü düzeltmek için gözlerimi hızlıca kapatıp sıktım.

Bu gerçek miydi?

Gri Hanım, gerçekten o gemide miydi?

Gri Hanım, ölüme ayaklarıyla mı gitmişti?

Kıyıyla aramdaki kısa mesafeyi koşmak için öne atıldım. Devin hemen arkamdaydı.

Adımlarım birbirine girse ve bacaklarım dizlerimin üzerine çökmek için dirense de koştum ona. Kurtarabilme umuduyla... Nefretle baksa da bana... Sesimi duyurabilme inancıyla...

"Yekta!"

Adını haykıran sesim bir çığlıktan farksızdı. Kıyının taş zeminiyle hırçın deniz arasındaki ince çizgi, balıklama atlayana kadardı. Serin sulara ilk önce parmak uçlarım değdi, ardından bütün bedenim içeri çekildi. Suyun yüzeyine çıkar çıkmaz aldığım bir nefesle kulaç atmaya başladım ve ona seslenmeye devam ettim. İmkânsız görünse de haykırdım o pek söylemediğim adını. Adı bana gerçekleri hatırlatırdı. Onun gerçekleri benim yalanlarımdı çünkü.

Hırçın denizde hızla ilerlerken her fırsatta adını haykırıyor, bir ümit onu görürüm diye gemiye bakıyor ve suyun yüzeyinde kalmaya çalışıyordum.

"Yekta, lütfen dinle beni!"

Sesim denizde, adayla İstanbul kıyıları arasında hiddetle yankılandı. "Senin için geri dönmek istedim." Yuttuğum tuzlu suyun haddi hesabı yoktu. "Yemin ederim seviyorum seni. Yalanlarım vardı ama aşkım yalan değildi. Lütfen dinle beni. Gitme... Ne olur gitme!"

Sadece birkaç metre önüme bir mermi atıldı. Denizi delen mermi, gemiden atılmıştı. Beni fark etmişlerdi. Aramızda çok mesafe vardı

Scanned with CamScanner

Yanımdan geçip gitmek istediğinde durdurmak için kolundan yakaladığım sırada kılıfındaki bıçağı saliseler içerisinde yeniden eline aldı ve keskin yüzeyini boğazıma dayadı. Burnundan bir nefesi hızlıca bıraktı. "Hak ediyormuş gibi davranma," dedi buz gibi bir sesle. "Onu hak etmiyorsun." Hafifçe öksürüp çatlak ve tiz yükselen sesini temizledikten sonra, "Görmedin mi onu?" diye sordu şüpheyle. "Geçmedi mi buradan?"

"Benimle oyun oynama, adadan çıkamaz," dedim kendimden emin bir şekilde. "Yalanlarınla kandıramazsın beni. Yekta nerede, Devin? Hangi bölgede?"

"Herhangi bir bölgede değil," derken bıçağı bastırdı. Beni öldürmek için hâlâ can atıyordu. "Belli ki burada da değil." Bıçağı çekerken kolunu kurtardı. "Gitseydi görürdün, değil mi?"

"Ne?"

"Gidişini izlerdin," derken omzumun üzerinden bir kere daha arkama baktı. "Buradan geçseydi bilirdin."

"Ne saçmalıyorsun sen?" Kolundan yeniden yakaladığımda bıçağının sivri ucu âdemelmama dayandı. "Ağır ol, öncü. Ben senin korku salan ünvanlarının ötesindeyim. Korkutamazsın beni, boyunduruğun altına sokamazsın ve en önemlisi..." Şeytani bir fısıltıyla ekledi: "...dostumu satmam ben sana. Senin gibi değilim ben, dostlarıma sadığım."

Ben de satmazdım dostlarımı. Satmamıştım hiçbirini ama öyle görünmüyordu dışarıdan. Dostum da inanmamıştı ki bana diğerleri inansın.

"Yekta'nın yerini söylersen bana, ne istersen al senin olsun. Canımı mı istiyorsun? Onunla konuşmamı sağla, sonra alırsın canımı."

Donuk bakışları ilk kez o an şaşkınlıkla parladı. Kaşlarını kaldırırken bir an için ne diyeceğini bilemez gibi göründü. Böyle bir teklifte kim bulunurdu? Her şeyden vazgeçmiş ama tek bir kişiden vazgeçememiş biri... Herkesten ve her şeyden Yekta'yla bir kez konuşmak uğruna vazgeçerdim.

"Lütfen," diye ekledim hızlıca. "Beni affetmesini beklemiyorum ama en azından sevgimin yalan olmadığını bilmeli. Tek istediğim bu."

Bakışları üzerimde yargılayıcı bir şekilde aşağı yukarı hafifçe kaydı. "Ne zamandır buradasın, öncü?"

Gözlerim sorarcasına kısıldı. "Ahırdaydım. Sen gelmeden saniyeler önce çıktım."

"Ne?" Sesi bir nefes gibi güçsüz çıktı. "Görmedin onu çünkü kıyıda değildin, ahırdaydın. Geçse de göremezdin."

Kafamın içinde bir şimşek çaktı. İkimiz aynı anda Yekta'yı görme umuduyla hızlıca arkaya baktık. Gemi sadece birkaç saniye sonra gözlerimin önünde belirdi.

Gemi gelmişti.

Gelmişti ve gidiyordu.

Gidiyordu, onunla. Grilerden herhangi birinin ayak basma ihtimaline karşı yanıp kül olan gemiyle.

Güçlükle açık tuttuğum gözlerimden bir damla yaş, ateşten kavrulan tenimin üzerinde kayıp gitti. Bulanık görüşümü düzeltmek için gözlerimi hızlıca kapatıp sıktım.

Bu gerçek miydi?

Gri Hanım, gerçekten o gemide miydi?

Gri Hanım, ölüme ayaklarıyla mı gitmişti?

Kıyıyla aramdaki kısa mesafeyi koşmak için öne atıldım. Devin hemen arkamdaydı.

Adımlarım birbirine girse ve bacaklarım dizlerimin üzerine çökmek için dirense de koştum ona. Kurtarabilme umuduyla... Nefretle baksa da bana... Sesimi duyurabilme inancıyla...

"Yekta!"

Adını haykıran sesim bir çığlıktan farksızdı. Kıyının taş zeminiyle hırçın deniz arasındaki ince çizgi, balıklama atlayana kadardı. Serin sulara ilk önce parmak uçlarım değdi, ardından bütün bedenim içeri çekildi. Suyun yüzeyine çıkar çıkmaz aldığım bir nefesle kulaç atmaya başladım ve ona seslenmeye devam ettim. İmkânsız görünse de haykırdım o pek söylemediğim adını. Adı bana gerçekleri hatırlatırdı. Onun gerçekleri benim yalanlarımdı çünkü.

Hırçın denizde hızla ilerlerken her fırsatta adını haykırıyor, bir ümit onu görürüm diye gemiye bakıyor ve suyun yüzeyinde kalmaya çalışıyordum.

"Yekta, lütfen dinle beni!"

Sesim denizde, adayla İstanbul kıyıları arasında hiddetle yankılandı. "Senin için geri dönmek istedim." Yuttuğum tuzlu suyun haddi hesab yoktu. "Yemin ederim seviyorum seni. Yalanlarım vardı ama aşkım yalan değildi. Lütfen dinle beni. Gitme... Ne olur gitme!"

Sadece birkaç metre önüme bir mermi atıldı. Denizi delen merm gemiden atılmıştı. Beni fark etmişlerdi. Aramızda çok mesafe var

Scanned with CamScanner

ama görebiliyordum, askerler doğrudan bana dönüklerdi. Silahlarını kaldırmışlar, beni hedef almışlardı.

Çünkü sınıra yaklaşmıştım.

Mayınlarla dolu, yalnızca askeri gemilerin geçebildiği sınıra.

Ceza süresi bitmeyen hiçbir mahkûmun geçemediği, geçmeye kalktığında patlayan mayınların arasında can verdiği sınır…

Kötülerin Şehri'yle İstanbul arasındaki engel…

Birkaç saniye kulaç atmadan denizin yüzeyinde durdum. Mayınları geçersem ölürdüm. Geçmeye kalkarsam askerler tarafından öldürülürdüm. Denemezsem, Gri Hanım'ı ölümden döndürmek için bütün bu riskleri almazsam yine de can verecektim bu denizde. Çünkü Gri Hanım'ı bir daha görememek, yaşamaya değmezdi. Cehennemi değil, onu istiyordum. Cehennemim sandığı bu yerde onu istemeden bu kadar yaksam da…

İstemedim, Gri Hanım.

Yemin ederim seni yakmayı hiç istemedim.

Kulaç atmaya devam ettim. İlerisini hiç düşünmeden, sadece ona ulaşmak için yüzdüm. Çok geçmeden bir mermi hemen yanımdan denize saplandı. Sadece bir nefes kadar uzağıma.

Aldırış etmedim ve yüzmeye devam ettim. Mermiler üzerime yağarken yalnızca Gri Hanım'ı o gemiden kurtarmak istedim.

Herkesi geride bırakırdım ama yalnızca onun için geri dönerdim. Onu geride bırakmazdım da esasen ama sadece birlikte başaracağımıza çok inanmıştım. Ona ve bana, her şeye rağmen birlikte her şeyi başarabileceğimize… İkimizin de birbirimizi yarı yolda bırakmayacağımıza, aşkımıza… Ne dost ne de düşmanken bile yan yana durduğumuz bütün o anlara… Onun da inandığını ve yanıltıldığını biliyordum.

O benim Gri'mdi, Gri Hanım'ım. Umut ışığımdı, mecbur bırakıldığım cehennemimde yolumu aydınlatan tatlı sabah yıldızımdı. Cehennemimin ışığıydı.

"Son kez bak bana."

"Özür dilerim."

"Affetme ama inan bana."

"Seni seviyorum."

"Yemin ederim seni se…"

Denizi döven mermilerden biri bir ıslık sesiyle kulaç attığım koluma saplandığında iradem değil ama bedenim bana ihanet etti. Kolumu delen mermiye rağmen kulaç atmayı denedim ama bu tamamen beyhude bir

çabaydı. Bir kulaç, iki kulaç… Hırçın deniz beni hiç acımadan içine çekerken berrak mavi, kanımla kızıla boyandı. Onu son bir kez göremediğim gibi son bir kez nefes bile alamadan battım dibe.

Su yutmamak için dudaklarımı birbirine bastırmadım bile. Su, aralık dudaklarımdan içeri dalıp beni boğarken hafif aralık gözlerim kızıl denizde bana uzanan bir elin hayalini kurdu.

Onun elini.

Her şeye rağmen beni kurtaracak kadar seven Gri Hanım'ı.

Önce yangınında yandım, şimdi de beni bırakıp gittiği denizde boğuluyordum. Yine de bu yüzden yanmıyordu canım. Onun gidişine ve arkasına bile bakmayışına yanıyordu. Ölüme değildi isyanım, onu kurtaramayışımaydı.

Ağırlaşan göz kapaklarım kapanırken görüşüm iyice bulandı. Sanki bana doğru uzanan bir eli görür gibi oldum. Kızıla boyanan denizi bölen bir yardım eliydi bu.

Sahiden bana uzanıyor muydu, bilemezdim.

Kurtarmak için mi daha da dibe batırmak için mi buradaydı, bilemezdim.

Gri Hanım mıydı yoksa bir başkası mıydı, bilemezdim.

Çünkü karanlıktı artık benim denizim. Bir ben vardım bir de suçlarım vardı.

Günahkârdım ben, şeytanla omuz omuzaydım. Kötülerin Şehri'nin günahkâr halkına tam da hak ettikleri gibi cehennemi yaşatırken hayatta kalmıştım. Kötülerin Şehri dipti, Veyl çukurunun dünyadaki ikiziydi. En günahkârlar buradaydı, en büyük acılarla sınanmak için. Hak etmediklerini kimse söyleyemezdi. Onları kendilerinden beter bir kötülükle cezalandırdığım için suçlu hissetmiyordum ama bu yolda ışığımı kaybettiğim için suçlu hissediyordum. Onu elimde tutmayı ne zaman bırakmıştım da Yekta Akay'ın beyazına dokunmuştu karam? Kinim nasıl da şeytana kanacak kadar kör etmişti gözlerimi?

Gri Hanım gitti.

Onu sonsuza dek kaybettim.

Ve ölüm kurtuluş…

Hem benim hem de beni bu hâle getiren Kötülerin Şehri'nin kurtuluşu…

Scanned with CamScanner

Kötülerin Şehri kuralları, öncüler tarafından,
düzeni sağlamak için yazılmıştır.

BÖLÜM 4

Kötülerin Şehri'ne düştüğüm ilk zamanlarda günlerimi kıyıda geçirirdim. Karşı kıyıya, İstanbul'a bakar ve sonra denize çevirirdim bakışlarımı. Sırtımı denize döner, bırakırdım kendimi kıyıdan aşağı. Batardım dibe, boğularak ölümü tatmak için.

Annemin boğularak öldüğünü söylemişlerdi ne de olsa bana.

Farklı kıyılardan olsa da aynı denizde...

Hazar'ı bırakabilseydim, annem gibi ölecektim.

Kötülerin Şehri her gün cehennemden beter bir hâl alırken ölmek, yaşamaktan daha kötü bir fikir gibi görünmemişti. Ölmezsem öldürmeliydim çünkü. Hayatta kalmak ve Hazar'ı korumak için almalıydım karşımda duranların canlarını.

Böyle biri olmayı hiç istemedim.

O bıçaklar, silahlar ve hatta o kılıcı kullanmaktan nefret ettim.

Güç ve gösteriş halkı büyüler, korku salardı; verilen sözleri tutmak ise sadakat kazandırırdı. Dik bir duruş, buz gibi bir ifade ve sonsuz kötülük... Kılıcım keskin, kararlarım bir idam kararı kadar net. Merhamet edecek olursam damgayı enseme indireceklerini de kıyıdan atacaklarını da ölüm tiyatrolarına çıkaracaklarını da idam sehpasına adım attıracaklarını da biliyordum.

Önce merhametimi kaybettim.

Öncüler dostlarımdı. Siyah, Mavi, Yeşil ve Kırmızı. Birbirimize destek çıktığımız sürece hiçbirimizin sırtı yere gelmezdi. Kötülerin Şehri kurallarını yazarken yuvarlak bir masanın etrafında toplanmıştık dördümüz de. Önce kendi canımızı düşünmüştük, sonra sevdiğimiz birinin canını. Öncü ve yancı demiştik, sırtımızı bu iki kavrama yaslamıştık. Kendimizi ve ileride seveceğimiz bir kişiyi koruma altına almıştık önce. Sonra diğer kurallar yazılmıştı ama hiçbir kural, bu iki kavramdan daha önemli olmamıştı.

Ne yazık ki dost bildiklerim bile korkuları ve öncelikleri uğruna sırt çevirdiler bana. Ben de kız kardeşim uğruna onlara.

İkinci olarak dostlarımı kaybettim.

Asil şehre düştüğünde onu halkımın elinden aldım. Bütün bölgeleri gezmiş, Siyah Bölge'de halkın tuzağına düşmüştü. Onlara dik dik bakmış, büyüklenmişti. Saklanıp kaçacağı yerde karşı koymuştu. Şans eseri denk gelmeseydim bir Gri ve aptal olduğu için oracıkta öldürülecekti.

Hazar'ın yanından dönüyordum. Şehrin yönetimini istiyordu. Gücün Siyah'ta değil, Kırmızı'da olması gerektiğini düşünüyordu. Bir de beni Giray'ın yanında azarlamış, abimi öldürdüğümü ve ailemizi dağıttığımı birkaç kez tekrar etmişti. *Bunu ona borçluymuşum.*

Tek istediğim bir rakı masasıydı ve şehre düşen yeni Gri'yle kadeh tokuşturma fikri o an için harika gelmişti. Karşıma bir Siyah, Kırmızı, Mavi ya da Yeşil'in oturmasını istememiştim. Bizim gibi olmayan birini istemiştim. Hâlâ merhamete ve vicdana sahip birini...

O gece dostumu bulduğumu düşünmüştüm.

İşte hayatımın sonuna dek yanımda olacak tek kişi: Asil Vural Akaslan.

Taksirle insan öldürmekten Kötülerin Şehri'ne mahkûm edilmiş bir Gri.

Sarhoş olmuş ve en büyük pişmanlığının, kazara bir kadını öldürdüğü gün dışarı çıkmak olduğunu söylemişti. Ve bu dünyada karşılaşmaktan en çok korktuğu kişinin de kadının kızı olduğunu... Yüzüne bile bakmayan o kızdan deli gibi korkuyordu.

Asil Vural Akaslan'ın vicdanı o kadar büyüktü ki annesini aldığı kızla göz göze gelmektense ölmeyi tercih ederdi.

Bu yüzden *dostum* demiştim ona, evimi açmış ve yancım ilan edecek kadar ileri gitmiştim. Böyle büyük vicdana sahip bir Gri, bana asla ihanet etmezdi.

İkimiz de kız kardeşimin oyununa gelene dek.

O da kanmıştı.

Ben de.

O ihanet etmişti, ben ihanete kanla karşılık vermiştim.

Oysa yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi bizim. Bir kadın asla aramıza giremezdi. Girmemişti de ama inandıramamıştım onu kendime. Ben dostumun sevdiğine göz dikecek bir adam değildim ama dostum bunu görememişti. Daha doğrusu, gördüğü yalana inanmıştı.

Scanned with CamScanner

İnsanın gözüyle gördüğünün bile doğru olamayacağını o zaman anlamıştım.

"Uyan!" diyordu boğuk bir ses. "Sakın ölme."

Göğsümün üzerine inen bir baskıyla dudaklarımın arasındaki suyun fışkırması bir oldu. Biri beni omzumdan tutup sola çevirdi ve boğulmamı önledi. Hem öksürüyor hem de yuttuğum bütün tuzlu suyu kusuyordum.

Kusarken sol kolumdan yayılan acı beni kendime getirdi.

Gri Hanım gitmişti.

Omzumun üzerinden geri yere düştüm ve kafamı, kıyının taş zeminine çarptım.

Onu kaybettim.

Bir kere daha vurdum kafamı. Yanarak, boğularak ya da vurularak ölmüyorsam böyle ölecektim. Kendi kendimin işini bitirecektim çünkü Gri Hanım gitmişti. Bana son nefret dolu bakışından başka hiçbir şey kalmamıştı bizden geriye. Onu ölsem de bir daha göremeyecektim. Ona ne olduğunu asla bilemeyecektim. Onu deliler gibi sevdiğimi söyleyemeyecektim.

Kafamı bir kere daha yere çarpmak istediğimde bu kez canım acımadı. Başımın altında, zeminle aramda bir şeyin varlığını hissettim. Öksürüklerim ve hıçkırıklarım arasından kafamı çevirip bulanık bakışlarımı soluma diktim.

Yeşil... yeşil tanıdık gözler.

Biri beni kurtarmıştı.

Biri bana boğulduğum denizde yardım eli uzatmıştı.

Gözlerimi kapatıp açtığımda görüşüm biraz olsun netleşti ve düşmanımın çehresi gözümün önünde şekillendi.

Asil Vural Akaslan.

Beni kurtaran oydu.

Ölmemi bu kadar isterken beni neden kurtarmıştı?

Ona bakabilecek kadar kendime geldiğimi görünce endişeyle parlayan bakışları nefrete bulandı yeniden. Çattı kaşlarını, kıstı gözlerini ve ifadesini sertleştirdi.

"Ödeştik," dedi sertçe. "Beni yanmaktan kurtardın, ben de seni boğulmaktan. Ödeştik."

Yekta onun yüzünden en yanlış şekilde gerçeği öğrenmişti. Onun haykırışlarını duymuştu ve yakmıştı evi. Gitmişti benden, son bir kez bile gözlerime bakmadan terk etmişti.

Ellerimi onun boğazına sarıp üstüne çöktüm.

Bir Gri'ye güvendim, benden hayatımı aldı. Ne karakterim kaldı ne de sevdiğim. Oysa hiçbir şey yapmadım ona.

"Seni dostum saydığım o güne lanet olsun!" Sesim kıyıda patladı. "Nerede o seni benim dostum yapan vicdanın? Kötülerin Şehri cehennemi senden de mi aldı onu?"

Öyle güçsüz kalmıştım ki son günlerde yaşadığım her şeyden sonra, beni tek hamlede üzerinden atmayı başardı. Sonra da yeniden kalkacak gücü bulamadım.

"Senden öğrendim vicdansızlığı."

"Ben yapmadım," dedim başımı iki yana sallarken. "Tek günahım Yekta."

Bana olan kininden gözü kördü salağın, önüne de dizsen gerçekleri inanmazdı. İnanırsa kaybederdi çünkü. Bu yüzden inanmaktan kaçıyordu durmadan.

"İyi ya, günahın senden de benden de kurtuldu." Yanımdan kalkıp gitmeden önce bir an için tepemde dikildi. "Bir Gri, Kötülerin Şehri'nden kurtuldu. Bu da bütün o her şeyin Amber'in oyunu olduğu iddiasını yalanlar."

Fark ettiğim gerçekle arkasından, "Ne? Ne dedin sen?" dedim, şaşırarak. "Gri... Kurtuldu mu? Ne?"

Hızlıca doğrulduğumda birkaç metre uzağımda dizlerinin üzerinde duran Devin'i gördüm. Titreyen elinde bir telefon vardı. Suratı sırılsıklamdı. Ağlamıştı, Devin Koral.

"Gemi mayınları geçti," dedi zayıf bir sesle. "Gitti, gördüm. O kurtuldu. Onu gördüm, gemideydi."

"Gemide miydi?"

"Evet, oradaydı." Bir nefesi güçlükle bırakırken elinin tersiyle yüzündeki yaşları sildi. "Koray sistemi kontrol etti. Çıkmış. Sahiden çıkmış. Bilekliği karşı kıyıda ve o canlı. Şimdilik..."

Islak bakışlarını üzerime çevirdi. Onu ilk kez böyle görüyordum. İliklerine kadar korkmuştu, oyun oynamıyordu bana. Gri Hanım sahiden o gemideydi, gitmişti, kurtulmuştu Kötülerin Şehri'nden.

"Ölüme yürüdü. Öleceğini düşünerek bindi o gemiye ama ölmedi. Ona bunu sen yaptın." Sesi nefretle sivrildi. "Onu bir daha ölsen de göremeyeceksin. Cehennemin katları arasında uçurumlar var." Buz gibi bir sesle ekledi: "Ne söyledi bana, biliyor musun? Sen de kimsesiz

Scanned with CamScanner

bırakmışsın onu. Söz vermişsin ama onun için geri bile gelmemişsin. O gemiye binmeden önce tek bir dilek diledi: *Umarım şehir yanıp kül olur da her biri acı içerisinde can verir.* Sen de dâhil."

Kurtuldu, Gri Hanım ve nefret ediyor benden. Nasıl oldu, bilmiyorum ama gitti, kaçtı benden.

Olduğum yere geri yığıldım. Zar zor doğrulmuştum ve şimdi nefes almak dahi çok güçtü.

Kurtuldu.

Zayıf bir nefes soğuk havada dudaklarımın arasından buhar olup uçtu. Görüşüm gittikçe bulandı. Sıcak ve ıslak tenime akan gözyaşlarım beni saniyeler içerisinde hıçkırıklarıma boğdu. Devin'in burada olmasından ya da herhangi birinin beni böyle zayıf görmesinden endişelenmedim. Gri Hanım'ın arkasından, bu cehennemden kurtuluşuna ve benden gidişine bağıra çağıra ağladım.

Ve ne garip, Devin'in de benden aşağı kalır yanı yoktu çünkü ikimiz de hâlâ onun için korkuyorduk ve onu kaybetmiştik.

Benden kaçmanı değil, herkesten bana kaçmanı istemiştim oysaki. Ne oldu bize, Gri Hanım? Ne yaptım bize? Seni tanımadan kalbine bir cehennem inşa ettim, sevgimle tutuşturdum her bir zerresini.

Özür dilerim.

Kanımın son damlasına kadar özür dilerim senden.

Ben ölmek için pervasız adımlar atarken şaşırtıcı bir şekilde herkes beni hayatta tutmak için çabalıyordu. Ben ölürken kimse el uzatmaz sanıyordum ama beni kıyı kenarından kan ve su içerisinde yarı baygın bulan Giray, hayatımı kurtarmıştı.

Ertesi gün Yeşil Bölge'de açmıştım gözlerimi. Kırmızı Bölge'nin hain doktoru yanı başımdaydı. Giray beni tedavi etmesi için onu bir şekilde bölgesine getirmişti.

Bu doktor, Başcellat'ı kurtarmış, Amber'e yardım etmişti. Şehirdeki tek doktordu ve Başcellat'ın yaraları bir doktor tarafından sarılmıştı.

Şimdi düşününce bütün bölgelerdeki doktorların gizemli bir şekilde can vermesi ama yalnızca Kırmızı Bölge doktorunun hayatta olması fazlasıyla çıkar işi gibi görünüyordu.

Bu doktora hep bir şekilde ihtiyacımız oluyordu.

Bu da Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'e bağlı olduğumuz anlamına geliyordu.

"Yancım ölürken..." dedim ona, başımda durup kolumdaki sargıyı değiştirirken. "...sen onu öldürenleri kurtardın. Bile bile."

"Ben sadece öncümün emirlerini uyguluyordum."

"Yancıya dokunan ölür."

"Yancıya dokunmadım."

"Yancıya dokunanları izleyenler de kurtaranlar da ölür."

Bir bana bir sargıya bakıp sertçe yutkundu. "Ben sadece Öncü Amber'e sadığım."

Bıçağımı boğazına sapladım. "Bundan böyle Öncü Amber'e sadakat de öldürür."

Kırmızı Bölge doktoru bir süre can çekiştikten sonra zemine yığıldığında Giray koşar adım içeri daldı.

"Ne yaptın sen?" Hızlıca, ölmek üzere olan doktoru kontrol etti. "O tek doktorumuzdu."

"Bizim doktorumuz değildi." Yatakta doğruldum. "Amber'in emriyle içimizden birini kolaylıkla öldürebilecek bir haindi. Öncü ve yancıya dokunmak yasak ama o, yancıya dokunanları kurtardı. Bile isteye. Bu da idam edilmesi gerektiği anlamına gelir."

"Bu doğru olsa da ondan başka doktorumuz yoktu, Kunter. Başımıza bir şey gelirse kim kurtaracak bizi ya da sevdiklerimizi?"

Üstüm çıplaktı ve gömleğim etrafta bir yerde yoktu. Bu yüzden Giray'ın dolabına yaklaşıp oradan kendime bir tişört buldum ve çarçabuk üzerime geçirdim.

"Sevdiklerimiz?" diye sorarak döndüm ona. Bana kızgın ama aynı zamanda üzgün görünüyordu. "Kim kaldı ki sevdiğimiz?"

"Yekta bunu yapmandan nefret ederdi."

"Burada olsaydı evet, nefret ederdi. Ama o burada olsaydı ben zaten bunları yapmazdım. Son dileği neymiş, biliyor musun?" Kapıya doğru adımladım. "Kötülerin Şehri'nin yanıp kül olması."

"Ne yapacaksın yani?" diye sorarken yükseldi. "Şehri mi yakacaksın? Niye? Yekta kurtuldu diye. O artık yok, Kunter. Kendine gelsen iyi edersin."

"Ben hiç olmadığım kadar kendimdeyim, Giray. Madem Kötülerin Şehri benim cehennemim, bunun hakkını vereceğim."

Çıkıp gitmek üzereyken uzanıp kolumdan yakaladı. "Delirme, hepimizi öldüreceksin. Daha uyanalı kaç dakika oldu? Önce bir otur,

Scanned with CamScanner

konuşalım. Hem ben Amber hakkındaki gerçeği söylediğin için sana te-
şekkür edecektim. Bunu öğrenmeye ihtiyacım vardı. O şekilde olmasa da."

"Seni öldürmeyecektim."

"Biliyorum." Elini kolumdan çekerken başını salladı. "Amber başka türlü gerçeği söylemezdi."

"Onu hâlâ seviyor musun?"

"Nefret, aşkı yok edemez."

O hâlde o da hâlâ seviyor mudur beni? Nefret etse de ölmemi istese de.

"Onun tarafında mısın?"

"Onun tarafındaysam beni de mi yok edeceksin?"

"Düşüneceğim."

"Onun tarafında değilim ama karşısında da değilim, Kunter. Ona zarar vermene seyirci kalmam."

"O hâlde kör ederim seni."

Kapıdan çıkıp salona geçtiğimde orada beni İsimsiz karşıladı. Son kalan, son zamanlarda ortalıkta olmayan İsimsiz.

"Neredeydin?" diye sordum buz gibi bir sesle. "Yas mı tutuyordun?"

Başını hafifçe aşağı eğerek yanıtladı beni. Tahmin etmiştim, bu yüzden kurcalamamıştım zaten. O da insandı, yas tutmak en doğal hakkıydı. Ama ben yas tutmayacaktım. Bana yas tutturacak ne varsa yakıp yıkmakla başlayacaktım cehennemimi inşa etmeye.

"O hâlde yürü, yakılacak bir şehir var."

Başını onaylarcasına eğdi ve peşime takıldı. Birlikte Giray'ın evinden çıkıp Yeşil Bölge sokaklarında ilerledik. Bizi gören inine kaçtı. Ayak bastığımız sokaklar dakikasında ıssızlaştı.

Meydana çıktığımızda çanın direğine elimi dolayıp bölgelerin üzerinde göz gezdirdim. Açlıktan ve susuzluktan gözüm sık sık kararıyordu ama bir önemi yoktu. Açlıktan ve susuzluktan ölmezdim. Hiçbir şeyin öldürdüğü yoktu beni.

Yanımda sessizce bekleyen İsimsiz'e, "Cehenneme çevir burayı," dedim dümdüz bir sesle. "Cayır cayır yansın her köşesi."

Başını omzuna doğru yatırıp öyle bekledi. Bu, *ne demek istiyorsun?* demekti kısaca.

"*Yak*, diyorum sana. Gri savunucularını bul, hayatta kalan damgalıları da. Sonra birlikte yakın şehri." Direğin kenarına oturup bacaklarımı ileriye uzattım. "Ben buradan izleyeceğim." Ellerimi birbirine sürttüm. "Acele et, üşüyorum."

Bir dakika kadar bir süre, olduğu yerden kıpırdamadı. Gerçekten ondan bunu istemiş miydim yoksa şaka mı yapıyordum? Bundan emin olmaya çalıştı ama sonra ciddiyetimi idrak etti ve çarçabuk ayrıldı yanımdan, Siyah Bölge'ye gitti.

Yekta'yla birlikte Siyah Bölge'ye son girdiğimiz an gözümde canlandı. Sarhoştum, kolumu onun omzuna dolamıştım. Bizim son mutlu anımızdı.

Beni sevdiğini söyledi.

Onu sevdiğimi söyledim.

Sonra en büyük yalanım her şeyi mahvetti.

Sanırım İsimsiz'in gitmesinin üzerinden birkaç saat geçmişti. Orada öylece durup hatalarımı düşünürken Mavi Bölge'den fırlayarak çıkan Mirza beni gördü. Yeşil Bölge'ye doğru dönüyordu ama durup yanıma geldi.

"Kendine gelmişsin." Sessiz kaldığımda kaşlarını şüpheyle çattı. "Giray hiçbir şey yemediğini söyledi." Elinde olduğunu ancak fark ettiğim torbayı bana uzattı. "Ye bir şeyler, sonra ölürsün açlıktan."

"Ne istiyorsunuz?" diye sordum gözlerimi devirirken. "Bir anda hepiniz beni çok seviyormuş gibi ölmemden korkmaya başladınız. Sen, Giray, Amber ve hatta Asil bile. Daha önce el birliğiyle beni öldürmeye çalışmamışsınız gibi."

"Onun üzerinden çok sular aktı, Kunter." Torbayı ben almayınca yanıma bıraktı ve daha da ileri gidip yanıma oturdu. "Yekta'nın gittiğini duydum. Kötü olmalısın. Bir delilik yapma."

"Hımm," diye mırıldandım. "Demek o yüzden. Delilik yapmamdan korktuğunuz için."

"Hayır, Yekta burada olsa bu hâlde olmanı istemezdi."

"Ölmemi isterdi."

"Hayır, istemezdi. İsteseydi anahtarı vermezdi."

"Sadece bizim aksimize vicdanı var."

"Seni seviyordu."

"Ve gitti."

"Böyle bir durumda ondan kalmasını bekleyemezdin. Neden yaptın bunu? Onu Amber'in şehre düşürdüğünü sanmıştım ama yapan senmişsin."

"Kinime yenik düştüm."

"Ve Tanrı seni en büyük günahına âşık etmekle cezalandırdı. Bu adil görünüyor." Torbadan çıkardığı bir elmayı bana uzattı. "Hadi, bir şeyler ye. Eminim ona ulaşmanın bir yolunu bulursun."

Scanned with CamScanner

"Onu tanımamışsın. Bir ay boyunca aynı şehirde, dibindeyken bile ulaşamadım ona. Aramızda denizler var, Mirza. Ben bu kıyıda, o karşı kıyıda." Bir nefesi bırakırken başımı hafifçe iki yana salladım. "İmkânsız ne demekmiş, şimdi anladım. İmkânsız bizmişiz."

Sonra gerçeği hatırlayarak döndüm ona. "Sen bizi sattın." Bakışlarım sertleşti. "Amber'in kumpasına senin yüzünden düştük."

"Ben..."

"Sen ve Gri'n... İkiniz Amber'in tarafındasınız."

"Hayır." Başını hızlıca iki yana salladı. "Zeliha'nın hiçbir şeyden haberi yoktu. Amber beni tehdit etti, Kunter. Beni en iyi sen anlarsın. Ailemle tehdit etti. Biz söz vermiştik birbirimize, kimse kimsenin ailesine el uzatmayacaktı ama Amber uzattı. Başka çarem yoktu. Yoksa asla ne sana ne de Yekta'ya bunu yapmazdım. Ben gerçekten sizin tarafınızdaydım."

"Bana söyleyebilirdin."

"Öldürtecekti, Kunter. *Bombanın pimi elimde,* dedi. Sana söylediğimi anladığı anda kaybedecektim ailemi. Hem bana Yekta'yı öldürmek istediğini bile söylemedi. Sadece bir seçim yaptıracağını söyledi. *Bir numara kimmiş, Gri görsün,* dedi. Bilseydim başka bir yol bulurdum."

"Gözümün içine baka baka yalan söyledin."

"Başka çarem yoktu."

"Birkaç saat önce bunu bilen ama saklayan Kırmızı Bölge doktorunu öldürdüm. Kurallarımız böyle işler. O hâlde benim de senin yancınla bir görüşmem olacak."

"Kunter!"

"Boşuna endişelenme. O kız bir hain."

"Zeliha hain falan değil."

"Hain, göreceksin."

"O sadece bir Gri. Yekta onu korumaya çalışıyordu."

"Yekta her Gri'yi kendi gibi sanıyordu."

"Belki de öyledir," diye patladı. O kadından hoşlanmış olmalıydı. "Belki de her Gri, Yekta gibi iyidir."

"Bu, her Siyah'ın azılı bir katil olduğunu söylemekle aynı şey. İçeride kendini korumak isterken katil olan Siyahlar var."

"Bir Siyah'la Gri'yi aynı kefeye koyma."

"Bundan sonra bir Siyah'ı da Kırmızı'yı da Mavi'yi de Yeşil'i de Gri'yi de aynı kefeye koyacağım."

"Ne demek bu?"

Ben ona cevap vermeden önce şehirde bir patlama sesi duyuldu. Hemen ardından her bölgeden tüten dumanlar adanın gökyüzünü kısa sürede griye boyadı.

Kötülerin Şehri gözlerimin önünde yanarken dudaklarımda bir gülümseme belirdi ama gözyaşlarım bir bir aktı gözlerimden. Göğsüme öyle bir ağrı oturdu ki kalbim sanki boğazımda atıyordu. Yanıyordum ama buz kesmiştim. Cayır cayır yansa da Kötülerin Şehri, kalbimi bundan böyle hiçbir şey ısıtamazdı.

Ayağa fırlayan Mirza, "Bu senin başının altından mı çıktı?" diye öfkeyle patladı. "Sen mi yaptın bunu?"

"Siz yaptınız." Başımı arkaya atıp direğe yasladım. "Karşımızda durdunuz ve cayır cayır yanmayı hak ettiniz."

Bir bana bir de bölgesine baktı çaresizce. Hemen ardından yakalarıma yapıştı. "Durdur hemen!" Sarstı öylece. "Her şey yanıp kül olmadan durdur bunu."

Onun siyah gözlerine diktim gözlerimi. "Siz durdurmadınız."

Yeşil Bölge'den koşarak çıkan Giray ve hemen peşindeki Sinan nefes nefese bir hâlde meydanda durdular.

Giray hiddetle, "Yaptın!" dedi. "Gerçekten burayı cehennemine çevirdin."

Sinan üzerime doğru adımlarken, "Dalga mı geçiyorsun ulan sen, neyimiz var ki yakıyorsun? Kim yardım edecek yandığımızda, boğulduğumuzda? Doktoru bile öldürdün!" diye bağırdığında Giray onu kolundan tutup geri çekti.

Tepkisiz kaldığımda Mirza da yakalarımı iterek bırakmıştı. "Şehri yaksan da Yekta dönmeyecek it herif."

Dudaklarımı bilinmezlik içinde aşağı bükerken kaşlarımı kaldırdım. "En azından karşı kıyıdan yandığımızı görebilir. İçi biraz olsun rahatlar belki."

"Kunter!" Amber'in çığlığına karışan sesi meydanda yankılandı. "Neyin peşindesin sen yine?"

Yancısını peşine takmış, meydana çıkmıştı biricik kız kardeşim. Hepsi etrafımda toplanmış, bana hakları olmamasına rağmen hesap sormaya cüret ediyorlardı. Bu cehennemden onlar sorumluydu. Ateşi onlar vermişti elime. Ben de yakıp yok edecektim o hâlde ne var ne yoksa.

Uzaklardan bir yerde bir şey patladı ve ses, Kötülerin Şehri'nde bomba etkisi yarattı. Meydandaki herkes korkuyla bakışlarını bölgelere

Scanned with CamScanner

doğru çevirdiğinde kızıl alevler gözümün önünde göğe yükseldi ve geceyi turuncu bir duman perdesiyle kapladı. Şiddetli rüzgârla savrulan duman bulutları adanın üstünde dönüp duruyor, yıldızları örtüyordu. Yakın değildim alevlere ama sıcaklığı, rüzgârla gelen dumanla hissediliyordu.

Sonunda ısınıyordum.

Yalnızca bedenen.

Kalbim buz tutmuştu, ısınmaya niyeti yoktu. Bir daha asla...

Çığlıklar Kötülerin Şehri'nde bir şenlik havası yarattı. Meydana dökülen binlercesi ve kıyıdaki serin sulara sığınan yüzlercesi vardı şimdi. Yangın büyüyor, Kötülerin Şehri yanıp kül oluyordu.

Gri Hanım'ın kalbinin yanıp kül olduğu gibi.

Hepimiz yakmıştık onu.

O hâlde hepimiz yanacaktık bu gece.

Kıyametse istedikleri.

Onlara kıyameti getirecektim.

Şeytansam, yakmadık yer bırakmayacaktım cehennemde.

Ben sensiz ne yapacağımı bilmiyorum, Gri Hanım.

Gözümün önünde ezberlediğim suretin. Unutmam asla, silmem hatıralarımdan. Her şeyi silerim ama bir daha göremeyeceğim suretini silmem. Son nefesimde bile yalnızca sen ol istiyorum gözümün gördüğü.

Özür dilerim, Gri Hanım.

Keşke yanan yalnızca ben olsaydım.

Kötülerin Şehri işte şimdi istediğin gibi cehennemden farksız. Umarım gittiğin yer senin cennetin olur.

Kalabalığın içinden bir elinde kanlı bıçak, diğer elinde bir ceset tutup sürükleyen Devin çıkageldi. Bakışlarında öfke ve korku aynı anda dolanıyordu. Onun peşinden de yine aynı şekilde ceset sürükleyen Kaan, Rüzgâr ve Riyaz gelmişti. Riyaz iki ceset sürüklüyordu.

Devin hemen yanımda durdu, cesedi bir çöp torbası gibi bıraktı yere. Titreyen dudaklarından, "Onun bilekliğinin konumu karşı kıyıda, bir gemide ve o... ölmüş görünüyor. Kıyıya ayak basmasına izin vermeden öldürdüler onu," cümleleri döküldü.

Sistem, bir Gri'yi özgür bıraktığı takdirde bu, sistemin hatalı olduğu anlamına gelir ve bu bir lekedir. Sistem bu lekeyi üzerine süreceğine yok etmeyi tercih eder.

BÖLÜM 5

İlk anda bunun bir kâbus olduğunu zannettim. Gerçek değildi, bir sanrıydı. Gri Hanım... O ölmüş olamazdı. Gemi karşı kıyıya ulaşmıştı. Kötülerin Şehri'nden kurtulmuştu. Mucize gibi gelmişti ama mümkündü.

"Yalan söylüyorsun."

Dişlerini sıktı ve gözlerinden akan yaşlar suratını ıslattı. Kıpkırmızı, kan çanağına dönen gözlerini güçlükle açık tutuyor ve hırıltılı nefes alıyordu. Ben o gün kendimden geçmiştim ama o, hiç uyumamıştı. Anbean Gri Hanım'ın bilekliğini takip ettirmişti. Ölüm haberini aldığında da... Öldürmeye başlamıştı.

"Öğren," dedi zayıf bir sesle. "Sor..." Güçlükle yutkundu. "Sor bağlantılarına. Acele et çünkü yemin ederim bütün dünya öğrenecek ona yapılanları."

Dengemi kaybettiğimde Mirza omzumdan destek vererek tuttu beni. Her şey bulandı, birbirine girdi. Parmak uçlarımdan kalbime kadar hiçbir zerremi hissedemiyordum şimdi.

Giray elime bir telefon uzattı. "Ara," dedi yükselen sesiyle. "Acele et, ara."

Telefonu aldım, ezbere bildiğim numarayı tuşladım ama sanki bir kâbusun içindeydim, parmaklarımı istediğim sayının üzerine basmak imkânsız gibiydi.

Gerçek mi bunlar?

Duyduklarım... gerçek mi? Gri Hanım sen... Öldün mü sen? Öldürdüler mi seni? Benden kurtulmak için o gemiye bindin ve canını mı aldılar?

Sonunda numarayı yazabildim ve çarçabuk aradım. Telefonu kulağıma bastırdığımda titreyen dizlerimin üzerine düşecek gibi oldum ama bir kolumdan Giray diğerinden Mirza sıkıca tutmuştu bile. Yıkılmama izin vermemişlerdi.

Scanned with CamScanner

Telefonun diğer ucundan bir fısıltı hâlinde, "Ölmedi," kelimesi döküldü. "Ölmedi ama öldürecekler. Sizin nasıl tepki vereceğinize..."

Bir silah sesi duyuldu ve askerin sesi kesildi. Telefonun yere yuvarlanma sesini işittim hemen ardından. Bir gürültü koptu, hat kesildi.

İnfaz ettiler onu.

Güçlükle tuttuğum telefon elimden düştü. Hemen ardından dizlerimin üzerine yığıldım, kimse tutamadı beni. Benimle birlikte yere eğilen Devin çenemden yakaladı sertçe.

"Söyle, ne olmuş? Ölmüş mü sahiden?"

Başımı iki yana salladım hafifçe. "Ama öldürecekler." Dolu, yangın yerine dönen gözlerimi meydandan ileriye çevirdim. "Öldür," dedim ona. "Gri karşıtlarını öldür ve denize bırak. Acele et."

Yeniden baktığımda ne dediğimi de ne olacağını da çok net anlamış gördüm onu. Titreyen dudaklarını güçlükle birbirine bastırıp hızlıca başını salladı. "Sen de yak. Daha çok yak. Bütün dünya duysun bu yangını."

Başımı salladım ben de ona. Elini uzattı bana Devin Koral. Tuttum elini ve bir gün beni öldürmek için yanıp tutuşan düşmanımın beni ayağa kaldırmasına izin verdim. O kıyıya döndü, ben Siyah Bölge'ye. Yakıp öldürmek için.

Şu cehenneme bak. Burada yandığımızı herkes biliyor ve bu, hoşlarına gidiyor. Peki ya nasıl yandığımızı bilseydiler? Yine de cehennem ateşi hoşlarına gider miydi?

Belki de insan, o zaman şeytanın tarafını seçerdi. Ne de olsa kimse cayır cayır yanarken yakmadan duramazdı.

Kötülerin Şehri cayır cayır yanıyor, Gri karşıtlarının cesetleri karşı kıyıya doğru yüzüyordu. İki kıyı arasındaki mayınları yalnızca cesetler geçebiliyordu. Nefes alan hiçbir şey mayınların üzerinden karşı kıyıdan habersiz geçemezdi.

Hayatta kalmaya çalışan Kötülerin Şehri halkından binlercesi kıyıya doluşmuştu ve binlercesi de yaşayacak bir yer kalması için yangını söndürmeye çalışıyordu.

Kıyıdaydım, bakışlarım denizin ötesine dikilmişti. Devin sağ yanımda, İsimsiz sol yanımdaydı. Diğer öncüler bölgelerindeki yangını söndürmeye çalışırken ben Gri karşıtı halkımın cesetlerinin denize dökülmesini izliyordum.

Bu adadaki tek bir canlının bile değeri yoktu artık gözümde. Madem bütün dünyanın gözünde şeytanlardık, cehennemi izleyeceklerdi.

Hava kararırken adanın üzerinde dronlar dolanmaya başladı. Bizi izlediler. Hemen ardından yirmiyi aşkın askeri gemi denizde önüne çıkan cesetleri toplayarak adaya yaklaşmaya başladı.

Dronlar ve gemilerin ışıkları, yanan adadan yükselen ateşle birlikte denizi ve göğü aydınlatıyordu.

Gemiler kıyıya yanaşmıştı. Halk, gidecek bir yerleri olmamasına rağmen zorla meydana doğru kaçışmıştı. Onlar alevlerin arasında hayatta kalmaya çalışırken askerler ağır silahlarıyla kıyıya ayak basmışlardı.

Yıllardır ilk kez Kötülerin Şehri'ni görmüşlerdi. Yalnızca tamamen yok olma riskine karşı bu kıyıya ayak basmışlardı. Karşı kıyı, cesetleri gördüğünde.

Yerimden bir milim bile kıpırdamamıştım. Önümde duran gemiden inen asker, benim için yabancıydı. Onu daha önce hiç görmemiştim. Denizle aramdaki bir adım mesafeye ayak basabilmişti. Tam karşımda durmuş, sert bakışlarını meydan okuyan bakışlarıma dikmişti.

"Geri çekil."

Dişlerimi sıktım. "Gri nerede?"

Kaşları havalandı. "Gri?"

"Biliyorsun."

"Bu adadan çıkan hiçbir şey seni ilgilendirmez... öncü."

Kim olduğumu biliyordu. Gri Hanım'ı bildiği gibi...

"O hâlde bu adada yanıp kül olacak tek bir kâğıt parçası dahi kalmayana dek durmayacağız. On binlerce mahkûmun cesedi İstanbul'un sahil kıyılarına vuracak. Her gün ceset çıkaracaksınız denizden. Yıllar geçse de bitmeyecek." Başımı hafifçe yana eğdim. Askerin sert bakışlarında herhangi bir ipucu yoktu. "Gri ölürse herkes ölür ve bütün dünya bunu öğrenir."

Ufak bir el hareketi yapmış olmalı. Başka bir askerin uzun namlulu silahı sol yanımdan şakağıma dayandı. Korkmadım, geri adım atmadım ya da ölümün ihtimali karşısında nefesim kesilmedi. Beklediği korkup geri çekilmemse bu asla olmayacaktı.

Asker henüz tek kelime etme fırsatı bulamadan Siyah Bölge halkı galeyana geldi. Kıyı kenarı o kadar hızlı karıştı ki sadece saniyeler içerisinde onlarca Siyah, askerler tarafından öldürüldü fakat bu, Siyah Bölge halkını durdurmadı.

Siyah'ın öncülerinin ölme ihtimali karşısında gözü karalığını gören asker, emrindeki askerlere *dur* emri vermek zorunda kaldı. Hemen

Scanned with CamScanner

ardından elini, şakağıma dayanan silahın namlusuna uzattı ve onu kendi eliyle indirdi.

"Bu gidişle bir Gri uğruna ya sen öldüreceksin hepsini ya da biz."

Başımı hafifçe eğdim. "O Gri ölecek olursa ölsem de yakanızı bırakmam."

Dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. "Cehennemin şeytanısın ama unutma, burası yalnızca bir kopya."

"En azından gerçek cehennemde Griler gibi masumlar ateşlerde yanmıyordur. Hatanızı kabul etmek yerine onu yok etmeye çalışıyorsunuz ama yok edecek olursanız geride bir Gri'yi daha atacağınız ada bırakmayacağım."

"Kötülük son bulmaz, öncü. Hepiniz yok olsanız da sadece birkaç yıl içerisinde on binlercesi için yeni bir ada bulunur."

"Dünya gerçek yüzünüzü gördüğünüzde," diye araya girdi Devin. "Gri, masum. Bu adadaki bütün mahkûmlar yanmayı hak etse de Gri yaşamayı hak ediyor. Dünya bunu öğrenecek. O gün geldiğinde dünyaya bir masumu nasıl öldürdüğünüzü anlatırsınız."

"Bir masum, kimseyi ayağa kaldırmaz."

"Bağırırsak sesimizi herkes duyar. Bir bakmışsın bütün dünyanın gözü üzerimizde. Daha şimdiden karşısına dikildiğin öncüyü halktan birini öldürdüğün gibi öldüremiyorsun. Çünkü bilinen birini öldürmek yürek ister. Dünya yalnızca öncüleri değil, Gri'yi de bilecek. O gün geldiğinde pişman olmak istemezsin."

"Peki, sen kimsin?" diye sordu asker, Devin'e. "Halktan birisin, dilinin uzunluğu ölümüne sebep olmadan sesini kes."

"İkimiz de insanız, rütbeler ne Kötülerin Şehri'nde ne de karşı kıyıda beni durdurmadı. Kötülük, insanın içinde. Adının başına aldığı rütbe, onu saklayamaz. Gri ölürse yalnızca Kötülerin Şehri halkı ölmez."

Rüzgâr, Devin'i kolundan tutup geri çekmeye çalıştı ama Devin onu itip başını dikleştirdi. Kimsenin karşısında boyun eğmeyecekti.

"Sen az önce devletin askerini ölümle mi tehdit ettin?" diye sorarken Devin'e doğru adımladı asker. "Bir Gri uğruna değil, bir asker uğruna yok edilir Kötülerin Şehri."

"Devletin askeri, masumları korumak için vardır. Bir masumu öldürenler, Kötülerin Şehri halkından herhangi biri gibi ölmeyi hak ederler. Sizler devletin değil, sistemin askerlerisiniz."

"Devlet ve sistem aynı şeydir."

"Hayır," diye diklendi Devin. "Devlet, masumları öldürmez."

"O Gri sizden biri, masum değil. Sizin karanlığınıza bulaşmış biri Gri de olsa karşı kıyıya ayak basamaz. Bu, asıl masum insanlar için bir tehdittir."

"Onun Gri olmasının sebebi sizsiniz," diye patladım. "Adada karışıklık yaratma uğruna belli aralıklarla Gri gönderdiğinizi fark etmediğimizi mi zannediyorsunuz?"

"Bildiğim kadarıyla…" derken bana doğru döndü asker. "…o Gri'yi şehre düşüren sendin, öncü. Onun başına gelenlerden sen sorumlusun."

"Gri olmasını ben istemedim."

"Evet, biz istedik." Yanıma doğru bir adım attı, kulağıma yaklaştı. "Siz öncüler, bu adayı oyun alanına çevirdiniz. O kadın bir Gri çünkü onu seçen sendin, öncü. Ölmesi de senin suçun olacak. Bu adada can verecek her mahkûm gibi." Bakışlarımız kesiştiğinde dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Sistem onları senin ve diğer öncülerin elinden kurtaracak."

"Bu düzeni yaratan sizsiniz."

"Ve bütün hata senin olacak. Kopya cehennemin şeytanının."

Öncüler günahkârdı, bütün bu yok oluştan sorumluydular fakat zaten Kötülerin Şehri'nin kurulma amacı, kötünün kötüyü yok etmesi üzerineydi. Kötüleri birbirleriyle cezalandıran bu sistem, onların işiydi. İlk bakışta kısasa kısas gibi görünen bu düzen, insanlık suçuydu. Ve dünya bunu fark ediyordu. Yanan ada ve karşı kıyıya ulaşan cesetler yalnızca başlangıçtı.

Sistem önlem alıyordu. Suçu öncülerin üzerine atacaklardı. Bu da bizi yok etme planlarıyla kesişiyordu. Bizleri yok edecek ve Kötülerin Şehri sistemindeki hatayı çözdüklerini söyleyeceklerdi. Oysa biz öncüler, kötülüğün kötülükle beslendiği bu adada halkı dizginleyenlerdik. Bizler olmazsak herkesin ölmesi sadece birkaç gün sürerdi. Adaya düşen ilk yirmi beş kişinin birkaç günde öldüğü ve geriye sadece dört kişi kaldığımız gibi.

Kötülüğü, Kötülerin Şehri sistemi dahi durduramazdı. Korkuturdu, azaltırdı ama iyinin olduğu yerde eşit derecede kötü olmazsa dünyanın sistemi çökerdi. İyiliği anlamlı kılan, kötülüktü.

Kötülük olmasaydı kahraman olmazdı.

Baskı olmasaydı direniş doğmazdı.

Sistem olmasaydı öncü olmazdı.

Biz öncüleri var eden şey sistemin zulmüydü.

Scanned with CamScanner

"Ama Griler sizin suçunuz olacak," dedi İsimsiz. "Benim ve arkadaşlarımın ölümünden sistem sorumlu olacak."

Askerin kaşları havalandığında Devin, "Gri'yi öldürmeyin ve diğer Grileri adadan çıkarın," diye araya girdi. "Bir daha asla bir Gri bu adaya düşmesin. Geriye kalan her şey istediğiniz gibi olacak. Kötü, kötüyü yok edecek ve bunun sorumluları öncüler olacak."

Asker gemiye doğru döndüğü sırada hava yardımı geldi. Kötülerin Şehri'ndeki yangını havadan söndürmeye çalışıyorlardı. İçeri girmezlerdi ama tamamen yok olmamıza da izin vermeyeceklerdi. En azından bütün dünyanın gözü önünde.

"Sadece bir Gri için," dedi asker, gemiye çıkarken. "Bir Gri uğruna bütün şehir."

Yeniden bize döndüğünde emrindeki askerler onunla aramıza çoktan bir duvar örmüştü. İlk defa gördüğüm bu askerin rütbesi hepsinden yüksekti. Kötülerin Şehri'ne bir görev için atanmış olmalıydı. Temizleme görevi...

"Gri ölmeyecek ama sizler bugün olanlardan pişman olacaksınız. Sistem tehdit edilemez."

Son bir bakış ve ufak bir baş hareketiyle emrindeki askerleri geri çağırdı. Sadece birkaç dakikada bütün askerler kıyıdan çekildiler. Gemiler kıyıdan uzaklaşırken askerin gözleri üzerimden bir an olsun ayrılmadı.

Gemiler sınırda durdu, ışıkları karanlık denizi aydınlatmaya devam etti ama bir daha sınırı geçip Kötülerin Şehri kıyılarına yaklaşmadılar. Dronlar bütün gece gökyüzünden adayı izledi, karşı kıyıya canlı yayın yaptılar. Helikopterler, gece boyunca yangını söndürdü.

Bir gecede, onların deyimine göre yalnızca bir Gri için binlerce kişi öldü. Biriyle bile ilgilenmediler, onların cesetlerini de denize bırakana dek. Ölmemize üzülmüyorlardı, öldüğümüzü karşı kıyıdakilerin görmesinden korkuyorlardı.

Devin'in dediğine göre, nişanlısı Koray ona bütün dünyanın gündemine bir gecede oturduğumuzun haberini vermişti. Birileri dronların aldığı kamera kayıtlarına erişip bazı kesitleri internete servis etmişti. Dün gece bütün dünya bizi izlemişti. Aynı anda öncülerin tutuklu fotoğrafları medyaya servis edilmişti. Yok edilmesi gereken birer hedef olarak hem de. Hemen ardından Gri Hanım'ın tutuklu fotoğrafı medyaya düşmüştü. *Uğruna binlerce mahkûmun ateşlere atıldığı Gri nerede?* başlığıyla birlikte. *Kötülerin Şehri'nden bir Gri mi kurtuldu?*

Neredesin, Gri Hanım?

Kötülerin Şehri'nde bütün mahkûmlar aynı dipte yanar fakat bütün mahkûmlar eşit derecede yanmayı hak etmez.

BÖLÜM 6

~~*Kıvanç Sidar*~~

Siyah Bölge Öncüsü Kunter

Sadece bir yıl olmuştu ama sanki binlerce yıldır onsuzdum. Binlerce yıla eş değer koca bir yıldır onun ne yüzünü görmüş ne sesini duymuş ne de nerede olduğuna dair herhangi bir şey öğrenebilmiştim.

Öylesine onsuzdum ki kalbim katılaşmıştı.

Öncesinde yolumu kaybetmiş değildim, takip edebildiğim bir ışığım vardı ama artık cehennem ışığım sönmüştü. Beni terk etmişti. Yokluğunda ise karanlığa boyun eğmiştim.

Tek bir amacım vardı: herkesin mütemadiyen yandığından emin olmak.

Bir yıl önce şehrin yarısı yanmış, kül olmuştu. İstanbul'dan gelen yangın söndürme helikopterleri şehrin yarısını kurtarmıştı.

İlk kez Kötülerin Şehri'ni kurtarma adı altında bir şey yapmışlardı. Mucize sayılırdı. Oysa ben şehrin tamamının yanıp kül olmasını karşı kıyıdan izlerler sanmıştım. Üzerime sular yağana dek.

Şehirdeki yaşam alanları yarıya inmiş, sokaklarda yaşayan evsizlerin sayısı katlanmıştı. Artık açlıktan ve susuzluktan ölenler vardı. Kötülerin Şehri'ne gelen gemi sayısı iki ayda bire düşmüştü. Bu nedenle erzak da iki ayda bir geliyordu. Bu da açlık demekti.

Onları yakarak öldürmeme izin vermemişlerdi ama açlıktan ölmeleri için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Siyah Bölge'nin ıssız, harabe sokaklarında adımlarken yakınımda yöremde kimse yoktu. Herkes sessizdi, karanlık ara sokaklardan ara ara yükselen ölüm çığlıkları dışında hiçbir ses yoktu. Kanla boyanmış Arnavut kaldırımları bir damla yağmura muhtaçtı. Öyle yoğun, mide bulandıran bir koku vardı ki şehirde, burada yaşamak artık yalnızca azaptı. Biriken cesetler, gemi onları almaya gelene dek etrafa koku yaymaya devam ediyordu. Şehrin morgunda yeterince yer yoktu. Ölüleri

Scanned with CamScanner

üst üste yığmak bile sığmalarını mümkün kılmıyordu. Bu yüzden morg dolduğunda ölüler öldükleri yerde kalıyorlardı. Gemi gelip onları alana ve siyah bir poşete tıkana dek.

Artık kimse Kötülerin Şehri'ni istemiyordu. Fazla kötü olanlar bile. Herkes çıkmanın, buradan kaçmanın bir yolunu arıyordu. Kimse bulamıyordu, orası ayrı.

Siyah Bölge'deki ölüm kokusu burnumun direğini kırınca meydana çıktım. Göz ucuyla bölgelere bakıp Kırmızı Bölge'ye yöneldiğim sırada bir şey dikkatimi çekti.

Ellerim ceplerimde, Kırmızı Bölge'ye dönükken omzumun üzerinden arkaya, Sarı Bölge'ye baktım.

Sarı Bölge bayrağı yerinde değildi.

Hı...

İlginç sayılırdı.

Eğer bununla yeterince ilgileniyor olsaydım.

Kendi kendime omuz silkip Kırmızı Bölge bayrağının altından geçtim. Kırmızı Bölge sokaklarında yürümek eskiden parlıyor gibi hissettirirdi. Işıl ışıl olurdu sokaklar, mekânlar ve evler. Şimdiyse ne bir ışıltı ne lüks herhangi bir şey ne de kırmızıya dair bir şey vardı.

Siyah Bölge'den daha kötü bir yer varsa orası da Kırmızı Bölge'ydi.

Lüks ve ihtişam takıntılı Kırmızı Bölge halkının hazinesi boşalalı bir yıl olmuştu. Evleri ve sahip oldukları her şey yanalı da. İhtişamla anılmıyorlardı artık, sefaletle anılıyorlardı. İki ayda bir gelen erzaktan en az pay alan da artık onlardı.

Çünkü şehri Kırmızı Bölge Öncüsü Amber değil, ben yönetiyordum.

Amber'in elinde ne varsa almıştım ondan.

Sevdiği ne varsa yasaklamıştım.

Ve bunu görmek hoşuma gidiyordu.

Kırmızı Bölge'de, Amber'in rengi solmuş kırmızı malikânesinin önünde durup bir an için bekledim. Yangında malikânesinin yarısı yanmıştı ama yine de buradan başka yaşayacak daha iyi bir yeri yoktu.

Gıcırdayan kapıyı açıp içeri girdim. Kırmızı duvar kâğıtları solmuş ve yıpranmış koridordan geçip büyük salona ilerlerken ellerimi ceplerimden çıkardım. Gülüşme sesleri büyük salondan koridora kadar geliyordu.

Can sıkıcı.

Büyük salonun aralık kapısını itip içeri girdiğimde gülüşmeler birkaç saniye içerisinde son buldu. Bir yıldır asla griye boyamadığı sarı saçlarıyla Amber ve biricik sevdiği Giray yine baş başa buradaydılar.

Onları sık sık aşklarını yaşarken buluyordum. Üstelik Kötülerin Şehri bu hâldeyken ve ellerinde ne var ne yoksa almışken. Bir tek aşklarını alamamıştım onlardan. Birbirlerine sıkıca tutunmuşlardı. Oysaki bir yıl önceki Giray'ın, Amber'i bir daha asla affetmeyeceğine neredeyse emindim. Sadece dört ay sürmüştü küslükleri.

"Kırmızı ve Yeşil," dedim sesli bir iç çekerken. Masada bir sandalye çekip karşılarına oturdum. Masada kırmızı bir şarap ve iki dolu kadeh vardı. Uzanıp kadehlerden birini aldım ve birkaç yudum şarabı mideme indirdim. "Bunu nereden buldunuz?"

Amber'in sert ve keskin bakışları üzerime kilitlendi ama ağzını açıp tek kelime etme cesaretini gösteremedi. Onun yerine Giray cevapladı beni: "Ben getirdim."

"*Kırmızı Bölge'de kırmızı şarap yasak,* demedim mi ben?" diye sordum yalancı bir gülümsemeyle.

Amber bir fısıltıyla, "Kırmızı şarabı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, Kıvanç," dedi, sanki hâlâ o küçük kız kardeşimmiş gibi. Karşısında kardeşi Kıvanç Sidar duruyormuş gibi.

Elimdeki kadehi masaya sertçe bıraktığımda değerli ya da sağlam bir şey olmadığı için hemencecik parçalarına ayrıldı. "Bana bir daha asla *Kıvanç* dememen konusunda seni uyarmıştım."

Amber bana bir cevap vermek yerine dişlerini sıktı ve çenesini kastı. İsterse saatlerce, var gücüyle dişlerini sıkabilir ve hatta birkaçını kırabilirdi. Yine de bu, ona karşı en ufak iyi his beslememi mümkün kılmazdı. Üzülmezdim ona, korkmazdım adına. Eskidendi ona kıyamayışım. O nasıl yıllar boyu beni ezmekten, kalbimi kırmaktan zevk aldıysa ben de bir yıldır aynısını yapıyordum ona. Öldürmüyordum ama parçalara ayırıyordum durmadan. Hak ettiği gibi.

"Yakında doğum günü," dedi Giray, sanki bu geçerli bir bahane olabilirmiş gibi. "Doğum gününüz yani. Bu erken bir hediye."

Yıllardır doğum günümde hediye almamıştım. Hatta yıllardır doğum günümü kutlamamıştım. Doğum günlerimde mütemadiyen yalnızdım. En son hediyemi annem almış, pastamı da o kesmişti. Bana en büyük dilimi kime verirsem en çok onu sevdiğim anlamına geldiğini söylemişti.

Scanned with CamScanner

Ben de en büyük dilimi kız kardeşime vermiştim. O ise kendi en büyük dilimini yine kendisine almıştı.

Bunları düşününce kendi kendime gülmüştüm. Bu sırada içeri giren Asil, "Bu kadar komik olan ne?" diye düz bir sesle sorarak masaya yaklaştığında gülümsemem dudaklarımda dondu ve soğuk bakışlarım doğrudan üzerine döndü. "Sesini duymak midemi bulandırıyor, Gri."

"Senin sesinin aksini hissettirdiğini sanıyorsan yanılıyorsun, Siyah," diyerek sandalyelerden birinin sırtına ellerini koydu.

"Birileri yine meydan dayağı istiyor anlaşılan."

Bir yıl önce ona meydanın ortasında attığım dayağı anımsadığında gözlerini devirerek sandalyeyi çekti ve oturdu. "İstediğin kadar laf ebeliği yap, Kunter. Seninle uğraşmayı çok uzun zaman önce bıraktım. Ben kazanalı bir yıl oluyor. Vursan da itsen de namlunun ucuna koysan da korkutamazsın beni."

Doğruydu, kazanmıştı. Yekta gitmişti ve o en büyük korkusuyla aynı şehirde kapana kısılmaktan kurtulmuştu. Bütün bu yaptıklarım onu rahatsız etmiyor, aksine mutlu ediyordu. Bir keresinde bana *bunları yapıyorsun çünkü kendinden nefret ediyorsun*, demişti. Kendime olan nefretimden yakmışım şehri, bu hâle getirmişim var olan düzeni. Acı veriyormuşum çünkü acı çekiyormuşum ve ölene dek aynı azapla cezalandırılacakmışım. Onun kurtuluşu varmış ama benim yokmuş.

Kurtuluşu vardı, onu öldürmezsem.

Birkaç yılı kalmıştı Kötülerin Şehri'nde. Cezasını bitirip çıkabilen ilk Gri olacaktı böylece. Diğer bütün Grilerin öldüğü Kötülerin Şehri'nde o bir yancı olarak hayatta kalıp kurtulmuş olacaktı. Sistem ona dokunmazsa. Bu da bir bilinmezlikti.

"Bu hafta..." diyerek araya girdi Amber. "...bölgemde yedi kişi açlıktan öldü. Erzak payı konusunda konuşmalıyız. Verdiğin pay yeterli değil."

Bakışlarım Asil'den Amber'e kayarken kaşlarım havalandı. "Azmış. Geçen yıllarda bölgeme erzakı kestiğinde on sekiz kişi ölmüştü."

Amber'in dudakları mühürlendiğinde Giray onun yerine savunmaya geçti: "Bir yıl oldu, Kunter. Artık ona azap çektirmeyi bırak. Erzakı eşit şekilde bölelim, bitsin bu kargaşa. İnsanlar ölüyor."

"Yekta ölürken de vicdanı böyle sızlamış mı sevgilinin?" diye sordum ciddiyetle. "Griler ölürken de var mıymış vicdanı? Ya da seni baba olacağın konusunda kandırırken düşünmüş mü ölen hayallerini?"

"Haksız değilsin," derken bakışlarını masaya dikti Giray. O, Amber'i bir şekilde affetmişti. Onun affını görünce *belki bir gün Yekta da beni affeder*, diye geçiriyordum içimden. Umut ediyordum, hayallerini kuruyordum durmadan. *Şeytanın yancısıyım ama Amber'den daha kötü değilim*, diyordum kendi kendime. Amber bile affediliyorsa ben de affedilirim.

Affedilirim, değil mi?

Bir gün onun gözlerine yeniden bakabilir, affının dudaklarının arasından dökülüşünü izler ve bana sarılışını hissederim yeniden.

Belki bir gün.

Ölmeden önce bir gün.

Sadece bir an.

"Bu yaptıkların için seni suçlamıyorum," derken sonunda yeniden yüzüme bakabildi Giray. "Şehri gerçek bir cehenneme çevirmiş olman haksız bir başkaldırı değildi. Zaten fazla rahat ve özgürdük. Akılalmaz suçlar işledik her birimiz, bu adaya hapsolduk ama güllük gülistanlık günler geçirdik. Kimse hatasından ders çıkarmadı bu şehirde. Aksine, daha da büyük hatalar yaptılar. Şimdi herkes sayende hak ettiği gibi cezasını çekiyor olduğu için belki de sana teşekkür etmeliyiz. Kötülük edip mutlu olmamalıydı kimse. Çünkü hiçbiri iyi olmayı denemedi. Bunun yerine iyi olanın canını aldılar."

Şehrin bu hâlinden kimsenin memnun olmadığını sanıyordum ama belli ki yanılmıştım. Giray, memnundu bu durumdan. Benim baktığım yerden bakıyordu. Amber'e rağmen.

Amber bana karşı koyamamıştı ama Giray'ın söyledikleri karşısında öfkeyle ayağa fırladığında sandalyesi devrilip gürültüyle yere düştü. "Bütün bu sefaleti hak ettiğimi mi düşünüyorsun yani?"

Giray başını çevirmedi ama gözleri kayarak Amber'in öfkeyle alev alan bakışlarını buldu. "Seni seviyorum ama bu, Yekta'ya ve Kunter'e yaptıklarında seni haklı bulduğum anlamına gelmez. Yekta benim arkadaşımdı."

"Canım yanıyor, neyim varsa kaybettim ama sen..." Başını iki yana sallıyordu. "...burada bile olmayan bir kadının tarafındasın. Her şeyimi alan Kunter'in yanındasın."

"Benim sevdiğim kadın bu değildi. Hazar'ı sevdim ben, ruhunu şeytana satan Amber'i değil. Bu yüzden ben bunu kaybetmek olarak görmüyorum. Aksine bence kardeşin farkında olmadan seni kurtarıyor. Güç, aklını bulandırıyor senin."

Scanned with CamScanner

Amber'in sakinliği, Giray'ın onu affetmesinden geliyordu. Her şeye rağmen yeniden onu seçmesinden ve bu cehennemde ne olursa olsun ona dayanak olmasından.

Amber'in dudaklarının arasından öfkeli bir, "Kurtarmak mı?" hırıltısı koptu. "Sen bana nasıl onun yaptıklarını savunursun?"

"Yekta'yı diri diri asitle yakmaya kalktın," diye savunmaya geçti Giray. "Sevdiği kadını yok etme şeklin mide bulandırıcıydı. Bu yüzden Kunter'in az bile yaptığını düşündüğüm çok oluyor. Çünkü eğer biri sana bunu yapacak olsaydı ben onu yaşatmazdım."

Giray'ın savunması karşısında Asil başını öne eğmiş, bakışlarını birbirine doladığı parmaklarına kenetlemişti. Bunda payı vardı. Amber onu da kandırmış olsa da.

Bilmiyormuş Asil, Amber'in Yekta'yı öldürme niyetinde olduğunu. Sadece Yekta'nın gözünde bir kurtarıcı olmak istemiş. Ona güvensin, benim karşıma geçsin istemiş. Zaten o gün de beni bununla tehdit ediyordu. Yekta evi yakarken biz kavga ediyorduk çünkü Asil beni Yekta'ya gerçekleri söylemekle tehdit ediyordu. İkimiz de birbirimizin sırrını koruyacaktık ve Yekta için geri dönen o olacaktı. Böylece Yekta bana olan güvenini kaybedecek, kendi gibi Gri olana güvenecekti.

Amber sadece Yekta'yı ve beni değil, hepimizi ayakta uyutmuştu. Herkese farklı bir yalan uydurmuştu. Mirza'yı ailesiyle tehdit etmişti ve Yekta'yı tuzağa çekmişti. Giray'ı hamile yalanıyla kandırmış onu tarafına çekmişti. Asil'e bunun benim yenilgim olacağını söylemiş ve kurtarıcı olacağına inandırmıştı.

Kimseye Yekta'yı acımasızca öldüreceğinden bahsetmemişti.

Amber ellerini masaya çarptı. "O Gri bunu hak etti!"

Giray daha da şaşırtıcı bir şekilde hızlıca ayağa kalkıp sertçe, "Sana yardım eli uzattı!" diye bağırdı Amber'e. "Sen onu öldürme planları yaparken o senin hayatın için her şeyi yaptı ama sen hain planından vazgeçmedin. Onu yok etmek uğruna her şeyi göze aldın. Ve bunları anlatırken aptal vicdanıyla suçladın onu. Söylesene, Hazar'a ne yaptın?"

"Madem artık sevdiğin kadın değilim, neden affettin beni?"

"Çünkü öldürsen de beni, severim ben seni."

Giray, Amber'i sevmeyi sevmiyordu. Ona delicesine âşık olsa da bu aşktan nefret ediyordu. Yine de bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Dediği gibi, Amber onu elleriyle öldürse de son nefesinde bile âşık kalırdı ona.

Amber arkasını dönüp gitmeye kalkmadan önce, "Böyle seveceksen sevme beni," dediğinde dudaklarımın arasından histerik bir kıkırtı firar etti. Bu, onu durduran bir hamle oldu. Birkaç adım atmışken bekledi, omzunun üzerinden bana baktı ve masadan kaptığı kadehi üzerime yolladı.

Dejavu.

Başımı kenara çektiğimde şarap dolu kadeh arkamda kalan duvara çarpıp parçalarına ayrıldı. Huzurunu bozduğum için şimdi bütün öfkesini de nefretini de benden çıkaracaktı kız kardeşim.

"Umarım ölmüştür," dedi hiç beklemediğim bir yerden. "Acısından, hüznünden gebermiştir Gri Hanım'ın. Belki de onu bulamamanın sebebi zaten ölmüş olmasındandır. Sistem çoktan kıymıştır canına. Ne de olsa eğer bir Gri bu şehirden kurtulmuş olsaydı, Türkiye gündemi bu haberle sallanırdı, kardeşim."

Gülümsemem dudaklarımda dondu. Tıpatıp aynı mavilerimiz ilk o anda kesişti. O burnundan öfkeyle solurken ben nefes dahi almıyordum şimdi.

"Ne dedin sen?"

"Duydun," dedi alaya alır gibi bir sesle. "Onu gerçekten öldürmek istedim, kardeşim. Kötülerin Şehri'nden kurtulsa da istedim. Ama ben de bulamadım onu. Ne dirisini ne de ölüsünü. Askerlerin ağzını bıçak açmıyor. O hâlde dedim ki..." Masaya doğru iyice eğildi ve gözümde sinsi bir yılan gibi göründü. "...sistem Gri'yi yok etti. Ne bir ölü ne de diri. Sanki hiç var olmamış gibi."

Kalbimi yerinden sökersen bu son ânım olduğu için mutlu olurum.

Sırtımdan bıçaklarsan alışık olduğum için bu bende yalnızca iç çekmeye neden olur.

Gri'yle... Onunla ilgili tek bir kötü cümle dahi edersen işte o zaman sana ölmeyi diletirim.

Ayağa kalktığımda sandalye gürültüyle devrildi. Birkaç adım ve Amber'in nefret ettiğim sarı saçları artık parmaklarımın arasında can çekişiyordu.

Giray ve Asil'in bütün durdurma çabalarına rağmen Amber'e korkulu rüyalarından birini daha yaşatmak için onu önce Kırmızı Bölge sokaklarında, ardından meydanda ve kıyıda saçlarından sürükledim. Halkının gözü önünde bütün asaletini sefalete çevirdim. Neyi var neyi yoksa alacağıma dair söz vermiştim ve onda artık alabileceğim bir tek canı kalmıştı.

Scanned with CamScanner

Kıyının taş zemininde zemine sürtünmekten kanlanan dizlerinin üzerinde güçlükle duran Amber'le göz göze geldim. Onun yüzünü yüzüme çevirdim, bütün hayatımı tek bir bakışta gördüğüm gözlerindeki nefreti okudum.

Elinde olsa öldürürdü beni.

Ama artık elinde değildi.

"Bir daha asla onun adını ağzına almayacaksın. Bir daha asla onun hakkında konuşmayacaksın. Bir daha asla kan bağımızın beni durduracağını sanıp aptal cesareti göstermeyeceksin."

"Senden nefret ediyorum."

"Ben de senden."

Onu soğuk, hırçın denize attığımda dalgaların onu yutup yok etmesini diledim. Çığlıkları kıyıda patladı.

Keşke annem bana bir düşman değil, gerçekten bir kardeş doğursaydı. En büyük düşmanımla anne karnında tanışmamdı benim cehennemim.

Peşimizden gelen Giray'a benden hesap sorma fırsatı tanımadan onu da sevgilisinin peşinden denize ittim. Asil için de farklı bir hamlede bulunmadım.

Hep bizi mi yutacaktı bu soğuk, hırçın deniz? Biraz da onları yutsun. Beni öldüremedi ama umarım onları tek tek öldürür. Ben öldürmeyeceğim hiçbirini. Yapmayacağım bunu kendime. Ruhum şeytanın olsa da daha fazla kanmayacağım ona. Onların istedikleri değil, Yekta'nın istediği kişi olacağım. Hiçbiri bunu bilmese de.

Bakışlarım onların üzerinden yukarıya doğru kaydı ve denizin ötesinde, İstanbul'la adanın tam ortasında duran askerî gemileri gördüm. Bir yıldır oradaydılar.

Bir yıl önce Kötülerin Şehri'nde yaşanan vahşet, sistemi alarma geçirmişti. O günden beri mayınların ilerisinde nöbetteydiler. Olayın hemen ardından Gri Hanım'ın bilekliği yeniden aktif hâle gelmişti. Sonra da çıkarılmıştı.

Kurtulmuştu ama ondan haber alamıyordum. Ne Devin onun hakkında bir şey söylüyordu ne de ben onu bulabiliyordum. Elim kolum uzundu ama bulamamıştım. Tarafımda olan askerler dahi onun hakkında tek kelime etmiyorlardı.

Gri'nin çıkışı saklı kalmalıydı.

Buna inanmaktan başka çarem yoktu. Tek dayanağım, Devin'di. Eğer Gri Hanım ölseydi, Devin delirirdi. Delirmemişti, hâlâ aramızdaydı.

"Resmen dejavu oldum," diyerek hemen yanımda belirdi Mirza. Ne zaman gelmişti, bizi ne ara görmüştü, emin değildim ama keyifli görünüyordu. Serin sularda bana küfürler yağdırarak kıyıya çıkmaya çalışan Amber, Asil ve Giray'ın görüntüsü onu neşelendirmişti.

"Hatırlıyor musun..." dedi parmağıyla denizi işaret edip dostane bir şekilde gülerken. Bir eli de cebindeydi, öyle rahattı. "Geçen senelerde aynı böyle bir şey yaşanmıştı. Gerçi o zaman beni de..."

Cümlesini bitirmesine fırsat tanımadan bir tekmeyle onu da denize gönderdim.

Evet, birkaç yıl öncesini hatırlıyordum. Bunu onlara ilk kez yapmıyordum, bu ikinciydi ve o zamanlar bu kadar yanmıyordu canım. Yine de *daha fazla yanamaz canım,* diye düşünüyordum ara sıra. Haksızlık etmişim acıma. Daha beteriyle geldi şimdi bana.

O zamanlar Mirza'yla ringe çıkmak favori aktivitemdi. Asil'le düşmanlığımız da yeniydi. Amber ise şehrin huzurunu bozmamdan epey rahatsızdı. Ne yapsam gözüne batardı. Buna meydana kurulan ringde Mirza'yı yumruklamam da dâhildi. Üstelik Mirza'dan ölesiye nefret ederdi. Benden daha az nefret ettiği bir gün varsa o gün kesinlikle en çok Mirza'dan nefret ederdi.

Ringde tezahüratlar eşliğinde Mirza'yı yere yatırmış, yumruklarımı suratına indirirken Amber meydana yanında yeni yancısı Asil'le çıkmış, bütün bu gösteriye bir son vermem gerektiğiyle alakalı nutuk atmaya başlamıştı.

Meydana ring kurup halkı galeyana getiriyormuşuz. Öncülerin yumruklaşması hiç hoş bir davranış değilmiş.

Kötülerin Şehri'nde.

Hoş bir davranış.

Ben de hoş bir davranış olarak Mirza'yı yumruklamayı kesmiş, onu bacağından tutup ringden sürükleyerek indirmiş ve kıyıya kadar götürüp denize atmıştım.

Bundan hiç hoşlanmamıştı.

O zaman da ilk müdahale Giray'dan gelmişti. Bölgesinden pek çıkmadığı zamanlardı. O gün de ringi izlemek için halkın arasındaydı. Amber gelince kaçıp gider sanmıştım ama o peşimden gelmişti.

Onu da denize yuvarlama fikri nereden gelmişti, bilmiyordum. İçimden bir yerden olsa gerekti. Onu denize iteklediğimde bana bir ağız dolusu küfür savuşturarak düşmüştü serin sulara.

Scanned with CamScanner

Sonra sadece Giray'la Mirza'yı denizden çıkmaya yardım ettiği için Asil'i bir tekmeyle denize göndermiştim. Aslında ona olan nefretim beni sırtımdan bıçaklamasıyla alakalıydı. Ve beni neredeyse öldürecek olmasından. Bu gibi birçok şeyden diyebilirdik aslında. Bu yüzden onu da denize itmem şaşırtıcı değil, beklendik olmuştu.

Amber'i itmemse tamamen kişisel sebeplerdendi.

Yılda bir kez olan görüş günü yaklaşmıştı. Hazar her yıl olduğu gibi bu yıl da babamla görüşmüştü fakat ben babamla, hapishaneye düştüğümden beri hiç görüşmemiştim. Hazar da bu yıl görüşte babamla konuşmamı istemişti. Onun ailemiz olduğunu ve ne yaparsa yapsın babamız olduğunu söylüyordu.

O adam, demişti. *Oğlunu öldürmene ve biricik kızını bu cehenneme düşürmene rağmen senden hiç vazgeçmedi.*

Bundan nefret ettim ve daha fazla konuşmaması için onu da denize ittim.

Bazı anlarda kız kardeşimi canımdan çok sevsem de ölmesini dilerdim. Gözlerimin içine baktığında ve ölmemi dilediğinde... Dile getirmese bile bir bakışından anlardım bana ne demek istediğini. Çok uzun zamandır, ailemiz parçalandığından beri bana iyi bir gözle bakmazdı. Her şey için suçlayacak birini aramış ve bulmuştu. Tamam, suçlu olduğum konular vardı. İstemeden onu yaralamıştım da ama bu nefreti hak etmemiştim.

Ölmesini dilerdim çünkü bana öyle kötü hissettirirdi ki, bazı anlarda kendimden nefret etmek istemezdim. O bana böyle baktığında nefret ederdim kendimden, varlığımdan. *Neden hayattasın?* der gibiydi bakışları. *Sevilecek bir yanın yok. Sen hep hatalı olansın. Nefes alıyorsun çünkü sana ihtiyacım var. Hayatının bir önemi yok. Kim olduğunun ya da olmak istediğinin bir önemi yok. Bütün nefret senin ve bütün sevgi benim...*

Onun her istediğine bir şekilde boyun eğmiştim ama konu babamız olunca bu mümkün değildi. Biri ailemizi parçaladıysa bu babamızdı. Ben ona karşı koyacak yaşa gelene kadar kaç kere dövmüştü annemi, annem kaç kere ölümden dönmüştü, sayamadım. Uykularım haram oldu. Kapı gıcırtısına uyanır oldum. Gece yalınayak bir metre boyumla karanlık koridorda yürüyüp annemi onun elinden kaç kere kurtarmak istedim? Babam kaç kere kapıyı yüzüme kapatıp yatağıma geçmemi söyledi? Annemi kaç kere duvarın kenarında ağzı yüzü kan içerisinde gördüm ve öldüğünü sandım? Kaç gece annemin ölüp ölmediğini düşünerek karanlık koridorda odama ağlayarak döndüm? Sabaha kadar

beklemeliydim annemin ölüp ölmediğini öğrenmek için. Bir başıma, karanlıkta, peluş oyuncağım aslana sarılarak.

Ne Hazar uyanırdı uykusundan ne de abim. İkisinin de uykusu ya çok derindi ya da duysalar da kalkmamışlardı. Karanlıkta bir başıma ne de yalnız hissederdim.

Bu yüzden uzunca bir süre korktum karanlıktan. Yine de karanlıkta koştum anneme, onu kurtarmak istedim babamın ellerinden ama yapamadım. Ne boyum babamdan uzundu ne de ellerim babamın ellerinden büyüktü.

Sonra karanlıktan korkan ve annesini babasından korumak isteyen her çocuk gibi büyüdüm. Bu kez geceleri kâbusa dönen babamdı artık.

Abim aralarına girerdi, kavgayı ayırırdı ama babama dokunmazdı. Annemi bir nebze olsun korur kollardı ama babam dövdüğünde de babama iç çekmek dışında bir şey yapmazdı.

Babasının oğluydu o. Eminim bir şekilde kendi içinde babasını haklı çıkarıyordu bunun için bile.

Hazar da babasının kızıydı. Babasının ona tatlı elbiseler almasını, harçlık verip saçını okşamasını çok severdi. Hazar'ı alıp dışarı çıkarırdı; gezdirir, eğlendirir, hediyeler alırdı. Nadirdi ama Hazar o günlere bayılırdı ve bir daha geleceği ânı iple çekerdi.

Belki de bu beklentiydi Hazar'ı babasına bu kadar bağımlı yapan. *Kızlar babalarına hayran büyürler*, derlerdi. Belki de Hazar'ın hayranlığı bundandı. Yine de bu, anneme yapılanları görmezden gelebileceği anlamına gelmezdi. Annem beni biraz fazla sevdi diye hem beni hem annemi kendine düşman etmişti. Ne annem istemişti onun kötülüğünü ne de ben. En çok biz istemiştik iyiliğini. Annemin benden son isteğiydi onu koruyup kollamam. Hazar bütün bunlara rağmen babasının kızı, abisinin prensesi olmak istemişti. Onlar gibi de bencildi.

İnsan bir yere kadar kendi kanından olanı körü körüne sevebiliyordu. Benim babamla abimi körü körüne sevmem çok kısa sürmüştü ama Hazar için bir ömür vermiştim.

Kıvanç Sidar kimdi?

Unutmuştum onu, karanlıkta bırakmıştım. O korktuğum karanlık koridorda, elinde aslan peluş oyuncağıyla, annesinin ölüp ölmediğini anlamadan geçirdiği o zaman diliminde... Koşarak kaçsa da o koridordan, yatağına saklanıp annesi için dualar etse de karanlıkta kalmıştı bir kere.

Yekta, karanlığıma ışık olmuştu benim.

Scanned with CamScanner

Ve ben onu kendi karanlığımda boğmuştum.

Oysa sadece çocukluğum karanlıkta kalmıştı benim. Ben, bir başarma ben birileri olacaktım. Okuyacaktım, başarılı olacak ve saygı görecektim. Kendimi bildim bileli öyle saygı görmemiştim ki bunu delicesine arzuluyordum. Kendi hâlindeydim. Gecemi gündüzüme katmış, tıp kazanmıştım. Üniversitenin ilk günü kalbimin duracağını sanmıştım.

Başardım, demiştim kendi kendime. *Başardım, kendimi kurtardım.*

Bir şey kurtardığım yoktu. Hayallerimin yarıda kalmasına ne de az zaman kalmıştı. Önce annem ölmüştü, sonra annemin bana emanet ettiği kız kardeşim yolunu kaybetmişti.

Hazar benim aksime derslerinde başarılı değildi. Üniversiteyi de kazanamamıştı. Ders çalışmak yerine daha kısa yoldan nasıl zengin olunur, onu düşünürdü. Buna rağmen ben üniversiteyi kazandığımda kendini eksik ve başarısız hissetmişti. Bir şeyleri başarmayı kafasına koymuştu ama neyi başarmak istediği o zamanlar meçhuldü.

Babam çalışsa da kazandığı paranın birazını bile görmemiz genelde çok zordu. Bu yüzden annem de çalışırdı. Her türlü işte çalışmıştı çocuklarına bakabilmek için. Babamın bunun için bile annemi dövdüğünü hatırlıyordum. Acı hatıralar insanın peşini pek de kolay bırakmıyordu.

Babam parasını alkole ve kumara yatırırdı. Parası bittiğinde mutlaka evde olurdu. O zamanlar da birkaç şişe bira dışında alkol alamadığından anneme sarardı.

Bir gün kütüphaneden geç saatte döndüğümde evde yalnızca annem ve babam vardı. Hazar abimle dışarıdaydı. Artık sık sık birlikte takılıyorlardı. Abimin de ne işle meşgul olduğu meçhuldü.

O gece annemi odamda, yatağımın kenarında ağzı yüzü kan içerisinde bulmuştum. Babamdan kaçıp odama saklanmıştı. Bir kenarda hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ama sesinin çıkmaması için de elini ağzının üzerine bastırmıştı. Sanki babam onun hıçkırıklarını duyacak olursa ona daha beterini yapardı.

Annemi orada öyle görünce bütün devrelerim yandı. Sabretmek neydi, o saatten sonra bunu bilmiyordum. Annem gözlerime yerleşen karanlığı gördüğünde beni durdurmaya çalıştı. Odadan çıkıp babamın yanına gitmemem için beni tutmak istedi. O narin, küçük elini bana uzattığında bembeyaz teninin morluk ve kızarıklık içerisinde olduğunu gördüm. Tir tir titriyordu ve bana yalvarır gibi bakıyordu.

Hiçbir şey yapmamam için yalvarır gibi.

Annemi dinlerdim. Annem ne derse benim için kıymetliydi. Onun için canımı bile verirdim ve daha da fenası onun için can bile alırdım.

Onun için babamın canını alırdım.

Bir hışımla salona gittiğimde babamı orada buldum. Koltuğa yayılmış, yanına birasını almış ve sigarasını yakmıştı. Keyifli bir şekilde televizyondaki at yarışını izliyordu.

Sanki az önce annemi neredeyse öldürmeyecekmiş gibi.

Annem içeride can çekişmiyormuş gibi.

Keyifle, biraz bile umursamadan ve vicdanı sızlamadan.

Babamı o gece binanın beşinci katından aşağı sallandırırken de benim biraz olsun vicdanım sızlamamıştı. Bira şişesini kafasında patlatıp ağzını yüzünü bir güzel dağıttıktan sonra elbette.

Öldürecektim onu.

Balkondan aşağı atacaktım.

Bana yalvarıp yakarırken bir an olsun acımayacaktım ona çünkü o da anneme acımamıştı. Yıllarca acımamıştı hem de. Bir değil iki değil. Onlarca kez ölümden dönmüştü annem. Onlarca kez elimden hiçbir şey gelmemişti ama artık büyümüştüm. Elim de babamın elinden büyüktü, boyum da babamın boyundan uzundu.

O gece eğer annem kolumdan yakalamasa ve bana o ıslak gözleriyle bakıp yalvarmasa baba katili olacaktım. Babam anneme yapmadığını bırakmamıştı ama onu kurtaran yine annem olmuştu.

Kıymet bilir miydi insan?

Bilmezdi.

En çok da kıymet bilenlerin kıymeti bilinmezdi.

O gün babamı keşke öldürseydim ama bunun yerine yaka paça evden dışarı attım. Belki o gün öldürseydim annem hâlâ hayatta olurdu.

O gece ben annemin yaralarına pansuman yapıp onun içine içine ağlayışlarını dinlerken Hazar ve abim Oğuzhan eve sarhoş gelmişlerdi. Hiçbir şeyin farkında değillerdi, doğrudan salona geçmişler ve aralarında fısıldaşıp gülüşmeye başlamışlardı. Bu her ne kadar sinirime dokunsa da annemin isteği üzerine onlara o gece hakkında tek kelime etmemiştim.

Annem *mutlu gibiler,* demişti. *Bırak, mutlu kalsınlar.*

Ne çok isterdi çocuklarının mutluluğunu. Ne uzun zaman katlanmıştı çocukları için baba denen herife. Sonra da bir hiç uğruna ölmüştü.

Oysa denemiştim.

Scanned with CamScanner

Annem ölmesin diye yanından ayrılmamayı denemiştim. Haftalarca dersi ekmiştim. Arkadaşlarımdan notları istemiş, evde çalışmıştım. Çalışırken odamın kapısını da hep açık bırakmıştım. Babam gelirse ve duymazsam, anneme dokunursa diye tetikteydim hep. Uykularımda dahi tetikteydim.

Abim ve Hazar ise her şeyden bihaberlerdi. Gece geç saatte evden çıkıyor, sabahın ilk ışıklarında geliyorlardı. Hep sarhoşlardı. Onlara ne halt yediklerini sorduğumda bana cevap vermeye tenezzül dahi etmiyorlardı.

Abimi birkaç kez kenara çekmiş, Hazar'ın başına bir bela açıp açmadığını dahi sormuştum. Sadece eğlendiklerini söylemişti ama yine de onu uyarmıştım.

Haftalar sonra annemin ısrarı üzerine önemli bir dersin sınavı için evden çıkmıştım. Hazar ve abim o gün evdeydiler. Sabahtı, bu bir şekilde güvenilir geliyordu. Birkaç saatliğine evde olmamam hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Anneme bir şey olmayacaktı.

Sadece birkaç saat.

Eve döndüğümde annem evde değildi. Annemin yerine babam evdeydi. Hazar ve abimle mutfakta oturmuş, kahvaltı ediyorlardı. Mutlu görünüyorlardı. Gerçekten bir aileymiş gibi. Sanki sorun ben ve annemdik, onlar üçü birlikte çok mutluydular.

Onlara sakin kalmaya çalışarak annemin nerede olduğunu sorduğumda Hazar gayet umursamaz bir şekilde *babam gelince çıktı*, demişti. *Bir süre arkadaşında kalacakmış*, diye de eklemişti.

O anda babamın benden kaçırdığı gözlerine nefretle nasıl da bakmıştım. Bir an olsun çevirmemişti bana o gözlerini. Yüzünde de gizli ama muzaffer bir ifade dolanıyordu. Sanki kazanan oydu.

Göğüs kafesimde o anda bir deprem oluyordu. Kalbim gümbür gümbürdü, göğüs kafesimi çatlatacak gibi. Annemin ben evden çıkmadan önceki son gülümsemesi gözlerimin önünde canlanmıştı. Yanağıma bir öpücük bırakıp sırtımı sıvazladığı anla birlikte. Geri döndüğümde orada olacaktı, bunu biliyordum.

Ama annem geri döndüğümde orada değildi.

Onun yerine geride bıraktığı bir not vardı. Odamda, yatağımın baş ucunda. Bana, sadece bana. Ne Hazar'a ne de abime.

Seni kendi eziyetime ortak ettiğim için özür dilerim, oğlum. Bunu hak etmiyorsun. Kız kardeşin sana emanet. Ben geri dönene kadar birbirinize iyi bakın. Sizi seviyorum.

Sadece bu kadardı. Aceleyle yazılmış gibi görünen bir el yazısıyla, günlüğümden koparılan bir parça kâğıda karalanmıştı bu cümleler. *Ben geri dönene kadar,* demişti ama geri dönmemişti annem.

Dönememişti.

Beklemiştim ama geri gelmemişti.

Hayır, gelememişti.

Annemin notunu bulduğumda Hazar yanıma gelmiş, onlara katılmam için bir şeyler zırvalamıştı. O konuşuyordu, babamla aramı düzeltmem gerektiğiyle ilgili bir düzine laf sıralıyordu ama benim tek duyabildiğim *babamla annem anlaşamasa da babam bizi seviyor,* cümlesiydi. O onlarca farklı cümle daha kurmuştu ama ben bu cümlede takılıp kalmıştım. Her cümlesinde, kurduğu bu cümlesini duyuyordum. *Babamla annem anlaşamasa da babam bizi seviyor.* Daha önce de annemle babam kavga ettiğinde ve babam annemi neredeyse öldüreceği bir seferinde babamı ilk affeden Hazar olmuştu. *Babam o benim,* demişti.

Ben babam olan o herifin yaptıklarını göğüs kafesimde bir nebze olsun bile yumuşatamamışken Hazar'ın anneme olanları hiçe sayması sadece birkaç gününü alıyordu.

Anlayamıyordum ve asla anlayamayacaktım da.

Yine de o gün acımı kız kardeşimle paylaşmak istemiştim. Annem bizi birbirimize emanet etmişken aksini yapmam da mümkün değildi. Hazar her ne kadar bana çoktan yukarıdan bakmaya başlamış olsa da. Oysa ben onu hâlâ, daima omuz omuza verdiğim ikizim olarak görüyordum. Onunla birlikte herkesi karşımıza alabilirdik ve yan yana olduğumuz sürece kimse bize zarar veremezdi.

Evet, uzunca bir süre buna her şeyden çok inandım.

Ona *annem gitti,* dediğimde başta anlamamış ve çatmıştı kaşlarını. *Annem bizi terk etti,* dediğimde gerçek bir şimşek çakmıştı buzdan harelerinde. Hiç dile getirmese de görmüştüm gözlerinde, kalbi paramparça olmuştu oracıkta. Hem annemin gidişine hem de ona bir not bile bırakmayışına. Yine onu yok sayışına. Oysa annem o notu bana yazsa da ikimiz içindi yazdıkları.

Scanned with CamScanner

Annem çoğu zaman onu yalnızca benim anlayacağımı düşünürdü. Bu yüzden hep benimle konuşur, bana açardı o hassas kalbini. Hazar annemin de bir insan olduğunu ve kalbinin kırılabileceğini düşünmezdi. Anneydi o, bu hayatı o seçmişti ve katlanabilirdi. Hazar hep acının yalnızca ona özel olduğunu sanacak kadar bencil olmuştu. Oysa acı hepimizindi ama hepimiz aynı derecede sahiplenmiyorduk onu. Ya da ne kadar sahiplendiğimizi haberdar etmiyorduk kimselere. Acı sanki saklanmalıymış gibi. Acıdan utanıyorduk bütün insanlık. Sanki istisnasız hepimiz çekmiyormuşuz gibi.

Hazar çok uzun zaman sonra ilk kez bir hışımla üzerime atladı ve kollarını sıkıca bedenime sardı. Öyle sıkı sarıldı ki bana, beni de kaybetmek istemediğini ilk kez orada anladım. Oysa son zamanlarda onun tarafından kaybedilebilirmişim gibi geliyordu. Yanında olmayışımın onu üzmeyeceğini düşündüğüm çok an olmuştu. O âna kadar.

Annemiz gitmişti.

Bizi terk etmişti.

İkimiz kalmıştık.

O gün büyüdüm ben. Annem bizi terk ettiğinde yetişkin oldum. Bir yetişkin ne yapması gerekiyorsa onu yaparak başladım. Kız kardeşimi korumak için abimi de babamı da karşıma aldım. Ama önce göğsümde hıçkırıklara boğulan kız kardeşim gibi ağladım ben de.

Annem doğduğumuz günü anlatırken hep gülerdi ve *hemşireler sizi kuvözde yan yana koyana kadar çığlık kıyamet ağladınız*, derdi. *Biriniz hastalansa ilk diğeriniz ağlamaya başlardı. Doğar doğmaz birbirinizin sesi oldunuz. Ölene dek de birbirinizin her şeyi olacaksınız.*

Üzgünüm, anne.

Biz ebedî kardeş olacağımıza ebedî düşman olduk canımdan çok sevdiğim kız kardeşimle.

O gün hıçkırıklarımızı duyup yanımıza ilk gelen abim Oğuzhan olmuştu. Bizi görmüş, kaşlarını çatmış ve ağzındaki lokmayı çiğnemeye devam etmişti.

O bizi hep duygusal bulurdu. Bize göre daha vurdumduymazdı. Hazar'a bencil derdim ama Oğuzhan abim bencilliğin kitabını yazmıştı. Bazen eğer beni öldürmeyi başarsaydı da onu öldüren ben olmasaydım ne olacağını düşünürdüm. Benim yerime Kötülerin Şehri'ne düşen o olurdu ve onun yerine mezarda olan da ben. İnsanlar beni şeytan zannediyordu ama Oğuzhan abim yerimde olacak olsaydı asıl şeytan kimmiş, ilk

bakışta anlarlardı. Ne Hazar ne de ben... İkimiz de abimizin kalbinin karalığı kadar karartamamıştık kalplerimizi.

Ama Hazar bunu görememişti. Belki de o kadar çok sevmişti ki abimizi, görmek istememişti. İnsan en sevdiğinden gelen ihaneti kabulleneceğine kafasına sıkardı ne de olsa. Hazar'ın da en sevdiği, abimizdi. Ben değildim.

O gün abim annemin gidişine göz devirip *kadınlar da amma alıngan*, dediğinde vermiştim kararımı. *Bazı şeyleri alttan almak gerek, öylece çekip gidilir mi?*

Oğuzhan abim ellerini beline koyup iç çekerken de babam gelmiş, Hazar'la beni gördüğünde Hazar'ın omzundan tutup onu benden çekmişti. Sonra bana bakmış, *koca adam oldun, hâlâ kız kardeşine sarılıp ağlıyor musun?* demişti. İlk yumruğu orada çakmıştım suratına. O, şakır şakır kan akan burnunu tutup ne olduğunu anlamaya çalışırken yakasına yapışmış, yumruklarımı öldüresiye indirmeye devam etmiştim.

Abimle Hazar tutmasaydı orada öldürmüştüm onu.

İkidir kurtuluyordu elimden. Üçüncüde kurtulamayacaktı. Katil olmamak için Hazar'ı da alıp terk ettim evi. Onlardan uzakta, bir umut annemi bulacak ve düzeltecektim her şeyi. Cebimde sadece otobüs parası olsa da. Karnımızı doyuracak birkaç lokmaya muhtaç olsak da. Bir şekilde Hazar'ı koruyacaktım.

Üç gün boyunca tek kelime etmedi. Şokta olduğundan mı yoksa konuşmak istemediğinden mi, anlamamıştım. Üniversiteden arkadaşım Güney'in öğrenci evinde kalıyorduk. Tek başına yaşadığı için şanslı hissetmiştim. Böylece kalacak doğru düzgün bir yer bulana kadar en azından sokakta yatmak zorunda değildik. Öyle bir durumda Hazar asla yanımda durmazdı da zaten. Çeker giderdi, biliyordum. Eve geri döner, ne olursa olsun sıcak yatağında yatardı.

Bir yandan annemi, bir yandan da iş arıyordum. Ders notlarıma bakacak vaktim dahi yoktu. Bu yüzden okulu kafada askıya almıştım bile. Bir ara gidip dondurmayı da düşünüyordum ama vakit olmamıştı.

Ufak tefek işler buldum. İnşaatta çimento taşıdım, bir eve de eşya. Kazandığım üç-beş kuruşun yarısını evinde kaldığımız için Güney'e verirken yarısıyla da yiyecek bir şeyler almıştım.

Hazar yememişti. O yemeyince ben de yememiştim. Onu mutlu edecek, en azından yemek yiyecek kadar kendine getirecek bir şeyler düşündüm. Elimde kalan parayla ona hediye alacak olursam mutlu

Scanned with CamScanner

olacağını biliyordum. Hediyeye bayılırdı. Bu hediye güzelliğine güzellik katacak bir şeyse havalara bile uçardı.

Ona bir çift küpe almak için evden çıkmadan önce dizlerini karnına çekip oturduğu koltukta yanına oturdum. Yumruk yaptığı elini de çenesine bastırmış, ağzını da kapatmıştı. Yanına oturduğumda başını omzuma yasladı. Karşımızda bir televizyon vardı, ekran kapalıydı. Siyah ekrandaki yansımamızdan bize baktım ve *söz veriyorum,* dedim kız kardeşime. *Bizim için her şeyi yoluna koyacağım. Ve bir gün annem geri dönecek, Hazar. O asla bizi ölene dek bırakmaz. Biliyorsun, değil mi?*

Hazar siyah ekrandan bana baktı ve sonra elimi tutup ikimizin arasında kaldırdı. Ellerim su toplamış ve kanamıştı. Bu benim için bir sorun değildi ama Hazar için büyük bir sorundu. Bilirdim onu, sevmezdi ona güçsüz hissettirecek hiçbir şeyi. Annemin de babamın yokluğunda her türlü işte çalışıp evi geçindirmesinden nefret ederdi. Ona göre bu yaşamı hak etmiyorduk ve hak etmediğimiz bu yaşam tarzına da boyun eğmemeliydik. Oysa bizi bu duruma getiren de çok sevdiği babasından başkası değildi. Burnu yere düşse almazdı, babam da abim de Hazar da. Bu yüzden hep aynı evin içerisinde, aynı kandan olduğum ailemle üçe iki gibi hissederdim. Annem ve ben bir tarafta, onlar karşı tarafta.

Sorun değil, dedim Hazar'a ve elimi çektim gözlerinin önünden. *Geçici bir şey. Sonra okula devam edeceğim ve doktor olunca…*

Doktor olunca istediğin gibi biri olacağım. Ona bunu söylemedim ama anladığını biliyordum.

Saçlarının arasına bir öpücük bırakıp yanından kalktım. Yüzüne düşen saçlarını kulaklarının arkasına attım. Hiç sevmezdi saçlarını kulaklarının arkasında. Bir yaşa kadar kepçe olduğunu sanıyordu çünkü sevmiyordu kulaklarını.

Geri geleceğim, dedim ona ama onun için bir çift küpe alıp geri döndüğümde Hazar orada değildi. Oysa küpeleri çok severdi, her alışverişinde kulaklarında yeni küpelerle geri dönerdi. Onları sallar sallar dururdu. Annem gülerdi o hâline, bense alay ederdim erkek kardeş olarak.

İlk anda Hazar'ın da annem gibi gittiğini düşündüm. Gitmişti ve bir daha onu göremeyecektim. Başı derde girecekti ve haberim bile olmayacaktı. Zarar görecekti ama onu korumak için yanında olamayacaktım.

Evden tam çıkacakken evinde kaldığım arkadaşım Güney kapıyı açmak üzere anahtarı yuvasına yerleştirdi. Beni görünce afalladı, bir adım geriye çıktı.

Kıvanç ben… diye açıklamaya geçmişti hiç anlamadığım bir şekilde. *Ben bilmiyordum. Üzgünüm, bilmiyordum. Abin sizi görmek için yalvardı bana. İyiliğiniz için olduğunu sanıyordum.*

Abim onun, üniversiteden yakın arkadaşım olduğunu biliyordu. Derse gidemediğim günlerde Güney'den alırdım notları. Bir kere hattım kapalı olduğunda abimden aramıştım Güney'i. Numarasını kaydetmiş olmalıydı. Ona ulaşmıştı ve yerimizi ondan öğrenmişti. Güney'e söylemiştim, anlatmıştım ona. Buna rağmen iyiliğimiz için yaptığını savunmuştu. İyiliğimiz için abime yerimizi söylemişti, iyiliğimiz için Hazar'ı götürmesine göz yummuştu.

Suratına bir yumruk indirmek için bile vakit kaybetmedim. Doğrudan evin yolunu tuttum. Ne pahasına olursa olsun Hazar'ı onların elinden alacaktım. Kız kardeşimi de kendilerine daha fazla benzetmelerine izin vermeyecektim.

Eve gittiğimde evden cenaze çıkıyordu. Elinde annemin çerçevelenmiş bir fotoğrafıyla da başı örtülmüş Hazar. Abimle babam da arkasındaydı. Etrafta bir kalabalık vardı.

Annem ölmüştü.

Annem gitmişti ve cesedi eve geri dönmüştü.

Geri gelmesini istemiştim ama böyle gelmesini istememiştim.

Denilene göre annem denizde boğulmuştu. Atmıştı kendini bir yerden aşağıya. Ölmek istemişti annem, geri dönmek istememişti hiç.

Ama bana *geri geleceğim,* demişti. Geri gelecekti, biliyordum. Annem yalan söylemezdi ki. Dönecekti o, atmazdı kendini bir yerden aşağıya. Boğulmazdı hırçın denizin dibinde. Kıyıya vurmazdı cesedi. Hem annem sudan nefret ederdi. Boğulmaktan korkardı o. Ölecekse de böyle ölmezdi annem.

Babamın gözlerine baktım ve orada annemin ölümünü gördüm. Yapmıştı, bu kez başarmıştı onu öldürmeyi. Yıllarca denemişti ve sonunda onu terk ettiğinde korktuğu sularda boğmuştu onu.

Biliyordum.

Görüyordum.

Hissediyordum.

Öyle büyük bir acıydı ki anne kaybı, bu acıyla ne yapacağımı bilmiyordum. Her gün farklı bir yerimi parçalamak istiyordum ve o gün göğüs kafesimdeki kemiklerin tek tek yumruklanarak kırılmasını

Scanned with CamScanner

istedim. Her darbeyi hissedeceğim ve öyle ağrıyacak, öyle yanacak ki canım, içimdeki gerçek acıyı hissetmeyeceğim.

Tek damla gözyaşı akmıyordu gözlerimden, oysa delicesine ağlamak istiyordum.

Dün de karnımı deşmenin hayalini kurmuştum. Binlerce bıçak darbesiyle...

Hep kendim öldürüyordum kendimi.

Bir başkası değil.

Annemin cenazesinin gecesinde abimle babam salonda içmişlerdi. Abim kafalarını dağıtmak için içtiklerini söylemişti ama inanmamıştım onlara. Biz Hazar'la sabah akşam yas tutarken onlar cenazeden sonra tek damla gözyaşı dökmemişlerdi.

Annemin ölümünden haftalar sonra Hazar benden uzaklaşmaya başlamıştı. Sebebini anlayamamıştım. Abimle sık sık vakit geçirir olmuştu yine. Her akşam onunla evden çıkıyor, sabah ya da öğlen dönüyordu. Onlarla gitmek istediğimde bana *sen dersine git,* demişti Hazar. *Böyle mi doktor olacaksın, okumadan mı?*

Onu artık öylece peşimden sürükleyemeyeceğimi biliyordum. Garip bir şekilde de mutluydu. Abimle eğleniyordu. Babam da annemin cenazesinden iki gün sonra eve gelmemeye başlamıştı. Bu yüzden evde kaldım. Derslerime gittim, kütüphanede sabahladım ve *part-time* bir işe girdim. Böylece para biriktirebilecek ve zamanı geldiğinde Hazar'ı alıp rahatça gidebilecektim.

Zamanla yalnızlaştım. Her günün gecesi Hazar'ın eve gelmesini beklemekle geçti. Günlerce eve gelmediği oluyordu. Onlara bunun nedenini sorduğumda beni cevapsız bırakıyorlardı. Dışarıda ne yapıyorlardı? Hazar'ın bu yeni şık kıyafetlerinin, paha biçilemez gibi görünen takılarının, ayakkabılarının, çantalarının kaynağı neydi? Kız kardeşim neden benden uzaklaşıyordu ve yüzüme bile bakmıyordu?

Bir gün dersten eve döndüğümde hiç tanımadığım iki adam kapının önünde beni sıkıştırmış, Hazar'ı ve abimi sormuşlardı. Onlara cevap vermediğimdeyse beni eşek sudan gelinceye kadar dövmüşlerdi. Evin altını üstüne getirmişler, ne var ne yoksa kırıp dökmüşlerdi. Sonra iki gün vermişlerdi bana. İki gün içinde abimle Hazar'ın onlardan çaldıklarını onlara geri götürecektim. Götürmezsem önce beni öldüreceklerdi sonra da Hazar'la abimi.

O zaman anlamıştım abimin Hazar'a ne yaptığını.

Onun zaaflarını kullanmış, elini kirletmişti. Aklını bulandırmıştı. Para için suça karıştırmıştı. Üstelik sadece suça da değil, bir belaya da sokmuştu. O adamlar onu bulurlarsa öldüreceklerdi. Sadece onu da değil, hepimizi.

Önce ben bulmalıydım onları.

Onları buldum ama iş üstünde. Abimin arkadaşı beni onlara götürmüştü. Zorla da olsa. Ve gittiğimde ilk duyduğum şey, bir sokak arasında telefonla konuşan abimin akılalmaz sözleriydi.

Eve gideceklerini tahmin etmiştim. Bizi bulamazlar, sorun yok. Evet, o kız kardeşim. Şimdiye kadar hiç bu kadar hızlı halledememiştim. Güzel bir kız kardeşinin olmasının faydaları. İğrenç kahkahalar. *Evde erkek kardeşim vardı. Onu benim yerime halletmeleri işime gelir. Kıvanç biraz çıkıktır. Öğrenecek olursa...*

Sigarasını yere atıp söndürdükten sonra arkasına, yani doğrudan bana dönmüştü. Beni gördüğünde ise cümlenin devamını getirememişti. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırmış, boştaki elini cebine yerleştirirken burnundan bir nefesi seslice bırakmıştı.

Abim beni çoktan gözden çıkarmıştı. Ne için? Kız kardeşimizi pazarlayarak milyonlarca lirayı cebe indirebilmek için.

Babam annemin hayatını mahvetmişti ve sonunda annem ölmüştü.

Abim, kız kardeşimin hayatını mahvediyordu ve sonunda ona ne olacağı umurunda bile olmayacaktı.

Abime doğru bir adım attığımda belinden çıkardığı silahı doğrudan alnımın çatına dayamıştı. Beni orada öldürecekti, biliyordum. Ona ayak bağı olmamı istemiyordu. O zaten hiç bizleri kardeşi gibi görmemişti. Hep kendi hâlindeydi, sanki hiçbirimizle bir kan bağı yoktu.

Öldürecek misin beni, diye sormuştum ona. *Bir kardeşini sattın diğerinin de canını mı alacaksın?*

Annemle gitseydin de işimi kolaylaştırsaydın keşke, demişti o da. Annem gibi ölmemi istemişti yani.

Ya o sokak arasında beni öldürmesine boyun eğecektim ya da silahı elinden alıp onu ben öldürecektim.

Şeytanı dinlemedim aslında ben, kalbimi dinledim yalnızca. Şeytanlaşmadım bir gecede, kız kardeşim uğruna aldım abimin canını. Onu korumak uğruna ve hayatta kalmak pahasına. Acıyı içimden atmak için her gece bir yerimi parçalama arzusuyla koysam da başımı yastığa, Hazar için nefes almalıydım en azından birkaç yıl daha.

Scanned with CamScanner

Polisin siren sesleri duyulduğunda ve karanlık sokak kırmızı-mavi yanıp sönen ışıklarla aydınlandığında abimin cesedi ayak ucumdaydı. Benim canımı almak için kaldırdığı silahı onun canını almıştı. Tetiğe de basan oydu esasen. Ben sadece silahı elinden almaya ve ölmemeye çalışıyordum. Tetiğe bastığında silah benim değil, onun göğsünü deldi.

Polislerin sadece beni alacağını sanmıştım ama bunu zannederken Hazar'ın zaten bir haftadır arandığından habersizdim. Onu iş üstünde yakalamış oldular. Aynı anda hem çok sevdiği abisini hem de özgürlüğünü kaybetmişti Hazar. Ve bunun tek suçlusu onun gözünde benden başkası değildi.

Oysa ben de özgürlüğümü kaybetmiştim ve eğer ölen abim olmasaydı ben olacaktım. Bunu ona binlerce kez söylesem de kabul etmedi. Bana inanmak yerine ölen abisine inanmayı seçti. Abisinin ona asla zarar gelecek bir şey yapmayacağını sanıyordu. Bu onların bir oyunuydu. Satıldığının farkında bile değildi ve asla bunu kabul etmedi. Oysa ben kulaklarımla duydum ama inandıramadım onu kendime.

Belki de çok sevdiğinden bu gerçeği kabullenmek istemedi yalnızca. Onu anlamaya çalıştım. Suçlamadım onu, yanında durmaya devam ettim. O beni itse de sevmese de annemin benden son isteğine hep sahip çıktım. Kız kardeşimi ne pahasına olursa olsun korudum.

Yekta'ya elini sürene kadar.

Her şeyimi verdim ona ama olmazdı.

Yekta'ya daha fazla dokunamazdı.

Eskiden kalbime yönelttiğim acımasız oklar
Hiçbir vakit hedefe yakın bir yere düşmediydi,
Sen bu sefer öcünü al güzel gözlerinle, haydi
Çünkü bakış darbelerinde öldürücü bir güç var.*

BÖLÜM 7

Yanıp kül olmuş çalışma odamda, normalde de siyah olan isle kaplı duvarımın önündeydim yeniden. Odada bir tek bu duvar sağlam kalmış, diğerlerinden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bu duvarı da eskiden olduğu gibi gri kalemimle karalıyordum. Sevdiğim şiirleri, sözleri yazıyordum. İçimden ne geliyor, aklımdan ne geçiyorsa... Hiç garip olmayacak şekilde ne okusam aklıma o geliyordu.

Gri Hanım.

Okuduğum her satırda baktığım her yerdeydi sanki. Sadece onu düşünüyor, sadece onu istiyordum.

İstiyordum istemesine ama o istemiyordu ki beni. Gitmişti o, bir yıl olmasına rağmen tek bir haber dahi alamamıştım ki ondan. Onun için koca bir şehri yok oluşa sürüklemiştim ama onun gözlerine bir kere daha bakamamıştım.

Yanan evimizden ondan bana geriye kalan tek şey Küçük Prens figürüydü. İlk zamanlarımızda kar küresini kırdığında almıştım onu içinden. Saklamıştım kendime, bahsetmemiştim de ona bundan. Oysa kırdığı o kar küresi zaten ona aitti. Annesinin ona aldığı son hediye bir kar küresiydi. Küçük Prens kar küresi.

Asil, Yekta'nın annesine çarpıp onu öldürdüğünde annesinin yanında bir kar küresi varmış. Kutunun içindeymiş ama çarpmanın etkisiyle asfalt zemine çarpıp dağılmış. *Kar küresinden akan su, annesinin kanına karıştı,* demişti Asil. O günü anlatıp bir yandan da ağlarken söylemişti bana bunu. Kutunun üzerinde, *"Güzel kızıma..."* yazıyormuş dediğine göre.

* Michelangelo, Cennetin Anahtarları, Sayfa 5, 2023, İstanbul, İş Bankası Kültür Yayınları

Scanned with CamScanner

Asla annesinin onun için aldığı kar küresini göremedi. Ona söylemek istedim her fırsatta. Kar küresine sarılıp uyuduğu bir gece de bana fırlatıp kırdığı bir sabah da. Ama söyleyemedim, açamadım ağzımı. Öğrenirse kaybetmekten korktum onu.

Korkunun ecele hiç de faydası yoktu gerçekten.

Geriye adımlayıp duvardan uzaklaştığımda birine çarptım. Arkama döndüğümdeyse İsimsiz'le burun buruna geldim.

Geriye kalan tek İsimsiz.

Ondan başka kimse yoktu güvenebileceğim. Herkes ölmüş ya da ihanet etmişti bana. Şimdi sahip olduğum kim varsa hepsi korkudan bana boyun eğiyordu. Korkuyla yine eğlemiştim hepsini de, insanın gerçekten güvenebileceği dostları olmadığında bu hiç de önemli gelmiyordu.

"Burada mıydın?" dedim ona, cevap vermeyeceğini bile bile ve geriledim. Normalde dibime girme alışkanlığı yoktu ama son zamanlarda nerede duracağından pek emin değil gibiydi. "Duymadım seni."

Başını hafifçe yana yatırmakla yetindi. İç çekerek yangından sağlam çıkan masamın üzerindeki viski dolu kadehimi parmaklarımın arasına aldım. Önceden çok içmezdim, pek sarhoş da olmazdım. Her zaman tetikte olmalıydım çünkü. Şimdiyse tetikte değildim, korkmuyordum birilerinin beni öldürme ihtimalinden. Hay hay, işime gelirdi.

Yarısı yanmış sandalyeme oturup bacaklarımı masaya uzattım. İsimsiz olduğu yerde, masanın yanında dikilmeye devam etti. Ona çok uzun bakmazdım ama bu kez nedense bakma gereği hissettim. Sanki onda bir değişiklik varmış gibi. Oysa aynıydı, gözlerine kadar her yeri kapalıydı. Onun yüzünü bile hatırlamıyordum artık.

"Kilo mu verdin?" diye sordum anlamsız bir şekilde. Neden sorduğumu da anlamamıştım. "Zayıflamışsın sanki."

Başını hafifçe eğmekle yetindi. Neden beklediğini anlamamıştım. Söyleyecek bir şeyi olsa söyler ve giderdi. Onu çağıran ben de değildim, o hâlde ne derdi vardı? Diğer İsimsizler öldüğünden beri bir garipti. Bazı zamanlarda beni öldüreceğini düşünüyordum. Öyle zamanlarda böyle yakın duruyordu, asla konuşmuyordu ve bir an sonra elinde kalacağımı düşünüyordum.

Hay hay, o da olur.

"Madem konuşmuyorsun, o hâlde ben konuşayım." Başımı arkaya doğru attım ve isle kirlenmiş tavana diktim gözlerimi. "Başka konuşacak kimsem yok ne de olsa. Bir sen bir de ben. Sana da kimseyle

konuşmadığından anlatıyorum derdimi tasamı." Ona yandan bir bakış atıp yalandan sırıttım. "Bazen işimi sağlama almak için dilini kesmeyi düşünüyorum ama sonra dilimden olurum diye duruyorum." Kendi kendime gülmeye devam ettiğimde hafif kıpırdansa da herhangi bir tepki vermemeye devam etti. "Hiç geri gelmeyecek birini özlüyorum, biliyorum. Ve bazen annem gibi onun da gördüğü son şeyin etrafımızı saran hırçın deniz olduğunu düşünüyorum. Hayatta, biliyorum ama ya öldüyse?" Gözlerine doğru baktım, ben göremesem de o beni görebiliyordu. "Onu bir daha hiç göremeyecek olsam da dayanamam buna. Benimle olmasa da bir yerlerde yaşadığını bilmeye ihtiyacım var."

Hafifçe yaklaştı ve kadehi alırken masaya bıraktığım Küçük Prens figürüne uzandı. Figüre dokunduğunda hızlıca ayaklarımı masadan çekip elimi elinin üstüne koydum. "Ne yapıyorsun?" diye sordum ellerimiz üst üsteyken. "Niye alıyorsun onu?"

Geri çekilmeye kalktığında tuttum bileğinden ve engel oldum ona. Göremediğim gözlerine diktim gözlerimi. "Derdin ne senin? Garipsin bir süredir. Hiç yaklaşmadığın kadar çok yaklaşıyorsun yanıma. Eşyalarıma dokunmazsın asla ama son zamanlarda sık sık dokunduğunu görüyorum. Bazen hiç konuşmuyorsun." Bileğinden tutarken ayağa kalktım ve masanın üzerinden ona doğru eğildim. "Bazen başka biri gibisin." Yüzünü örten maskeye uzandım. Onu yırtıp atarsam görürdüm unuttuğum o yüzünü. "Yoksa gerçekten öyle misin?"

Tek hamlede bıçağını çıkarıp masaya, Küçük Prens figürünün üzerine kapanan ellerimizin dibine sapladı. Benim elim onun bileğindeydi ama onun eli hâlâ figürün üzerindeydi. Bıçak neredeyse parmağını kesiyordu.

"Tamam," dedim bileğini bırakırken. "Sensin, anladık." Geri çekilip yeniden sandalyeme oturdum. "Biraz yorum yap öyleyse, sus pus durma şöyle. Sana canım acıyor diyorum, susuyorsun. Sen de hak ettiğimi mi düşünüyorsun?" Gözlerimi kıstım ve yargılayan bir ifadeyle baktım. "Onu şehre düşürdüm diye mi yoksa?" Dudaklarımı birbirine bastırıp parmaklarımın arasındaki Küçük Prens figürüne çevirdim bakışlarımı. "O konuda haklı olabilirsin, ona bunu yapmamalıydım ama yaptım bir kere. Onu seveceğimi düşünmeden yedim bir halt. Bir kere de ben şeytanı dinledim. Keşke yapmasaydım desem ne fayda? Yaptım bir kere. Bunun için nefret edeceksen et benden, ben de nefret ediyorum kendimden. Ama susma, sen de susarsan kiminle konuşurum, bilmiyorum. Kendi kendime mi konuşayım?" Yeniden ona baktığımda kıpırdamadan

Scanned with CamScanner

durduğunu gördüm yine. "Onu zaten yapıyorum. Mesela şu an!" İç çekerek kalktım sandalyeden ve homurdanarak yanından geçmek için hareketlendim. "Canımı sıktın işte. Sanki keyfim çok yerindeymiş gibi. Delirmiş gibiyim, buradasın ama sanki bir heykelsin. Konuşmayacağın zamanlar gelme yanıma, kendimi yargılanıyormuş gibi hissediyorum ve inan bana, senin de bunu yapmana hiç ihtiyacım yok."

Kolumdan yakalayarak beni durdurdu. Onun gibi kaskatı kesildim. Kolumdan mı tutmuştu o beni?

"Aklımı kaçıracağım şimdi," dedim ona dik dik bakarken. "Bana neden onu hatırlatıp duruyorsun? Sen değil, o kolumdan yakalar böyle." Bileğinden tutup elini kolumdan çektim. "Yokluğunda delirmemişim gibi bir de sen delirt beni. Hay hay, efendim. Bir bu eksikti. Sana değil, Gri Hanım'a ihtiyacım var benim. Onun gibi davranmayı bırak yoksa..." Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım ve bıraktım bileğini. Kıpırdamadan durmaya devam etti. Yüzüme, gözlerime baktığını biliyordum ama göremiyordum. "O olduğuna inanacağım ve bu delirdim demek. Anladın mı? Çünkü o yok, gitti. Asla bana bu kadar yakın durmaz artık. Sen de durma bir daha."

Bu kez yanından geçip gittim, onu yanıp kül olmaya yüz tutmuş çalışma odamda bıraktım ve aşağıya indim. Merdivenler her an çökebilirdi, temkinli inmek gerekiyordu çünkü Yekta merdivenleri de özenle yakmıştı. Mucize eseri birkaç yer sağ çıkabilmişti bu yangından.

Belki biz de...

Biz de sağ çıkardık bu yangından.

Yanmış malikânemden çıktıktan sonra göz ucuyla arkama baktım. Bir an için İsimsiz'in *o* olduğunu düşündüm. Yanıma sızdığını, beni görebilmek için yakınımda durduğunu ve o yüzden konuşmadığını. Onu tanımamam için...

Mümkün müydü? Hayır.

O, adanın hiçbir yerinde değildi. Aramıştım onu. Kayıtlara da bakmıştım. Adada görünmüyordu.

Delirmiş olmam daha büyük bir ihtimaldi yani.

Bir yıldır doğru düzgün elektriklerin olmadığı Kötülerin Şehri'nin karanlık sokaklarında arabama doğru ilerledim. Bir yıl önceki yangından beri elektrikler ve su sık sık kesiliyordu. Doğalgaz zaten yoktu.

Madem ölmemizi istiyorlardı, bir yıl önce ben hepimizi öldürürken müdahale etmeseydiler.

Ay ışığının aydınlattığı ceset kokan sokaklarda güçlükle nefes alıp ilerlerken biri adımlarıma eşlik etti. Benimle aynı anda aynı adımı atıyor, bir karış mesafemde ilerliyordu. Ona yan gözle bile bakmadım ama biliyordum kim olduğunu ve derdini.

"Bugün de ölmedim, evet."

"Tüh," dedi dümdüz bir sesle. "Bugün ölürsün diye düşünmüştüm ama yine alıyorsun şu lanet nefesi."

"Vah vah," dedim ben de onun gibi dümdüz bir sesle. "Üzmek istemezdim seni. Bir dahakine denerim ama. Deniz kıyısına ne dersin? Bir dahakine orada buluşalım. Söz, atacağım kendimi kıyıdan aşağıya. Çıkmayacağım da yukarı, taş dolduracağım önce ceplerime. İstemem ama istesem de kurtulmayacağım."

"Aslında ölmek isteyip de ölememen daha çok işime geliyor," dediğinde göz ucuyla ona baktım. Devin Koral'ın bir ateşi andıran kehribar gözlerine... Ay ışığı doğrudan gözlerine vuruyordu. Karanlık sokakta halkın ısınmak için yaktıkları varillerin ateşi de suratını aydınlatıyordu ara ara. "Ölüm aslında hiçbir zaman en ağır intikam seçeneği değilmiş meğer. Sayende anladım, öncü."

"Neymiş en ağırı?"

"Şu içini kemiren acı var ya?" derken kıkırdadı. "Ona duyduğun özlem seni yiyip bitirdi, pişmanlıktan kul köle oldun ama onu bir kere daha göremeyeceğini bilmek seni ölmekten beter etti. İşin eğlenceli tarafıysa bir gün onu görebilme ihtimalin olmasa da bekliyorsun onu. Bu yüzden ölmüyorsun. Kıyıdan aşağı atlamak kolay ama ya Gri Hanım'ın sen atladıktan sonra gelirse?" Göz kırptı. "Seni öldürseydim sana iyilik etmiş olurdum."

Sokakta yakılan ateşin karanlığı kırdığı bir noktada durduğumda ellerini ceplerine yerleştirerek lakayt bir tavırla durdu. Dudaklarındaki şeytani gülümseme bir yıldır eksik olmamıştı yüzünden. Vicdanımın sesi olmuştu bir yıl önce. Acı kaşıyıcısıydı bir de. Beni öldürecek yarayı durmadan kaşıyordu tırnaklarıyla. Her gün yüzüme karşı ölmemi diliyordu.

Cehennem bir süredir Devin Koral'dı.

Arkadaşının intikamını cehennemim olarak alıyordu.

Cehennemim olabilmek için çıkmamıştı Kötülerin Şehri'nden.

Ona binlerce kez Yekta'yı sormuştum. Her şeyle tehdit etmiştim bana onunla ilgili en ufak bir şey söylesin diye ama yemi yutmamış, söylememişti. Ağzını bıçak açmıyordu Yekta konusunda. Yalnızca acımla

Scanned with CamScanner

alay ediyordu. Ne zaman görse beni, kollarını göğsünde kavuşturur ve omzunu bir yere yaslardı. Ağırlığını bir bacağına verir, kedi gibi sırıtarak izlerdi hâlimi. Delirişimden de haz alırdı. Sırf bu yüzden gitmediğini söylemişti. Ben şehri yok ederken o da benim yok oluşumu izlemek istiyormuş.

Hay hay, izlesin.

İzlesin ama bana Yekta hakkında tek bir kelime de etsin. Nasıl olduğunu söylesin bana. İyi miydi mesela? Unutmuş muydu beni? Unuttuysa bu onu mutlu etmiş miydi yoksa hâlâ kızgın mıydı bana? İçten içe bir nebze de olsa affedebilmiş miydi? Hâlâ... hâlâ seviyor muydu beni yoksa yalnızca nefret mi besliyordu bana ve yaşadıklarımıza karşı?

Hiçbir şey.

Tek bir şey bile bilmiyordum ve bu, ölmekten farksız hissettiriyordu. Ölmek böyle bir şey olsa gerekti.

"Gitsene," dedim ona, içten bir şekilde. "Nişanlına git. Doğru düzgün bir aşk yaşa, bırak bu zeballa gibi başımda dikilme işlerini. Daha kötü bir hâle gelmeyeceğim, son raddedeyim. Son bir adım ve ölüm. Söz, ölürsem haberin olacak. Git ve kurtulayım senden. Zaten onun hakkında hiçbir şey söylediğin de yok bana."

Burnunu kırıştırdı. "Gideyim ve bu zevkten mahrum mu kalayım? Bana şerefsizleri öldürmekten daha çok zevk veriyorsun. Moralim bozulduğunda senin bu hâlini görmeye geliyorum. Hemen bir enerji geliyor, biliyor musun?" Omuzlarını sıkıp parmak uçlarında bir an için yükseldi ve sırıttı. "Yarattığın bu cehennem..." Elleri hâlâ ceplerindeyken kollarını iki yana açtı. "...hayallerimdeki cehennem, Öncü Kunter. Bazen teşekkürü hak ediyorsun, kötü olanlara hak ettikleri bu cehennemi yaşattığın için. Acın, beni her açıdan zevkin doruklarına taşıyor."

Biri herhangi bir suç işleydiyse ve birinin hayatını mahvettiyse bu, o kişiyi Devin'in gözünde affedilebilir kılmıyordu. Ona göre ikinci şans diye bir şey yoktu. Bunun sebebi de ablasının eniştesi tarafından öldürülmesiydi. Ablasının eniştesine defalarca şans verdiğini ve sonra bir gün o şanslardan birini daha vermesinin üzerinden çok geçmeden öldürüldüğünü öğrenmiştim.

Evet, Devin Koral'ı araştırmıştım.

Neden avcı olmaya karar verdiğini öğrenmiştim.

Haklıydı ama her günahkâr nasıl aynı acıya mahkûm edilebilirdi? Cehennem bile katlara ayrıldıysa burada bir yanlışlık yok muydu? Devin'in gözünde cehennem tek katlıydı ve herkes aynı acıya mahkûm edilmeliydi.

Ben ve Amber, Giray ya da Mirza... Hepimiz eşittik.

"Nişanlın bir katil," diye hatırlatmada bulundum ona. "Hem de bir seri katil. Dünyayı kasıp kavuran katliamları o ve çetesi yaptı. Buna zorlanmış olması onu nasıl affedilebilir kılıyor da beni kılmıyor? Üstelik ben masum kimseyi öldürmedim. Ama o..."

Bıçağını çıkarıp boğazıma dayaması bir an sürdü. Bam teline basmıştım işte, Devin Koral'ın cevapsız kaldığı tek konu nişanlısının geçmişiydi.

"Koray'ı karıştırma."

"Ben abimi öldürdüm, Devin. Kız kardeşimi korumak ve hayatta kalmak için yaptım bunu. Abim beni öldürecekti eğer onu öldürmeseydim. Bir silahım bile yoktu benim. On dokuz yaşında genç bir adamdım. Sonra düştüm bu cehenneme, hayatta kalmak için kuralları baştan yazdım. Yekta benden nefret etsin, bana ikinci bir şans versin istemiyorsun ama sen zaten çoktan birine o ikinci şansı vermişsin. Üstelik o biri eğer Kötülerin Şehri'ne düşecek olsaydı, onu ilk günden öldürürdüm. Onu ve geriye kim kaldıysa hepsini. Tek tek..."

Yakama yapıştı bu kez. "Koray bunu istemedi. O kimsesizdi. Hayatta kalmak istedi yalnızca."

"Ben de hayatta kalmak istedim, Devin. Sen sevince affedilebilir de Yekta sevince neden affedilebilir olmuyor? Bir tek senin mi kalbin var?"

"Koray bana zarar vermedi ama sen Yekta'ya zarar verdin. Koray'la oldu çünkü ikimizin elinde de kan vardı ama Yekta..." Başını iki yana sallarken dişlerini sıktı. "Onun elleri tertemizdi. Sen onun elini kirlettin, kalbini kirlettin... Canı nasıl yandı, biliyor musun? Seni o kadar çok sevmiş ki herkesin ihanetini kaldırdı ama senin ihanetin karşısında cayır cayır yansa, daha az acırmış canı, öyle söyledi. En çok sana güvenmiş, en çok seni sevmiş. Cehennemde yanında durmuş ama sen onu aşağı itmişsin. İterken de kalbini sökmüşsün..." Derin bir iç çekerek bıçağını indirdi ve geri çekildi. "Bunları duymayı da hiç hak etmedin. Onun acısından bile haberdar olmaya hakkın yok senin."

İlk kez onun hakkında konuşuyordu benimle. Bir yıldır ilk kez. Bu, hayatta olduğu anlamına geliyordu, değil mi? Ve canının çok yandığına, beni sevdiğine, nefret etse de sevdiğine...

Scanned with CamScanner

"Hâlâ..." dediğimde Devin sertçe, "...sevmiyor," dedi. "Sevmiyor artık seni. Senden yalnızca nefret ediyor merak ediyorsan eğer. Adını bile almıyor ağzına, aklının ucundan bile geçmiyorsun artık. Unuttu seni, hayatında onu gerçekten mutlu eden biri bile var."

Duyduklarımla dumura uğradım. Devin çekip gitmeye kalktığında kolundan yakalayarak durdurdum onu. "Ne demek biri var? Kim var? Nerede? Ne zamandır? Nasıl?" Kaşlarımı çatıp başımı hafifçe çevirdim. "Seviyor mu? Bir başkasını? O başkasını mı..." Devamını getiremiyordum bir türlü. Kalbime bir ağrı saplandı önce ve sonra nefesim kesildi. "Mutlu mu o?"

"Mutlu," dedi sertçe ve kolunu kurtardı benden. "Çok mutlu. Senden uzakta, onu gerçekten seven biriyle mutlu. Onu hak eden biriyle. Rahatladın mı, öncü? Onun hakkında tek bir kelime bile etmememden rahatsızdın, şimdi mutlu musun? Onun mutluluğu seni mutlu eder mi? O kadar seviyor musun, Gri Hanım'ını?"

"Evet," demekle yetindim yalnızca ve hızlıca uzaklaştım Devin'in yanından. Adımlarımı düz tutmaya çalıştım ve önümü göremesem de ilerledim. Tek görebildiğim Yekta'nın bana son bakışıydı. Alevler ve o... Başka hiçbir şey yoktu. Ben onu bu hâle getirmiştim ama bir başkası... Ben değil, bir başkası onu mutlu etmişti.

Devin haklıydı.

Yekta beni asla affetmemeliydi.

Ben bu cehennemde onu mutlu edemezdim ama dışarıda bir yerde biri onu gerçekten mutlu edebilirdi.

Mutlu olmayı hak ediyordu.

Benimle mutsuz olacağına bir başkasıyla mutlu olmasını isterdim. Onsuz öleceğimi düşünsem de. Ben bu acıyı hak ediyordum ama o hak etmiyordu.

Belki buradan çıkışım olsaydı düşünmezdim böyle. İmkânsız olduğumuzu bilmesem delirirdim başkasıyla mutlu olma ihtimaline. Ama düşününce o nerede ve nasıl mutlu olacaksa orada olmasını istediğimi fark ettim.

Öyle çok seviyordum ki onu, başkasıyla mutlu olma ihtimali canımı cayır cayır yaksa da mutlu olacaktım onun adına.

Son ânıma dek Gri Hanım'ım olacaktı benim. O, bir başkasının Yekta'sı olsa da. Ben onun hatıralarında yalnızca acı olarak var olsam da.

Ben onu hak etmiyordum. O benden daha iyilerini hak ediyordu. Onu üzmeyen, kalbini kırmayan ve elini kirletmeyen birini... Ben o biri olamazdım ama o, birinden daha çok severdim onu. Herkesten ve her şeyden daha çok...

Tepedeki beyaz eve kadar yürüdüm. Nasıl yürüdüm, ben de bilmiyordum. Uzaktı, yokuştu ve hava soğuktu. Yakında kar yağacak gibiydi ve bu, belki içimdeki yangını biraz olsun soğuturdu.

Aslında kıyıya gitmeyi ve yolda da ceplerime taş doldurmayı düşündüm. Denize bırakacaktım kendimi, beklenen sonuma ulaşacaktım sonunda. Ama sonra bu acıyı hak ettiğimi hatırladım. Bunu ve daha fazlasını...

Uyuşmuş durumdaydım. Alkol almamıştım ama sarhoştum sanki. Parmaklarımı hareket ettiremiyordum, adımlarım ezbereydi. Yürüyordum ama hissedemiyordum. Başımı bir yere koymak, günlerce ve hatta yıllarca kalkmamak istiyordum.

Eve ilerlerken gözüm Sarah'ın mezarına çarptı. Çiçekler vardı. Benim koymadığım bazı çiçekler.

Mezara yaklaşıp yeni konduğu belli olan menekşeleri aldım. Benim en son koyduğum çiçekler biraz solmuştu ama bunların bugün konduğu ortadaydı.

Kim koymuştu?

Bakışlarımı yanmış badem ağacına çevirdim. Yekta'nın gitmeden önce bana son bir armağanı daha olmuştu ve o da ağacı yakmaktı. Sadece evi değil, bana onu hatırlatan ne varsa yakmıştı. Hiç acıması yoktu doğrusu.

"Kim koydu bu çiçekleri?" diye konuştum kendi kendime. "Sen yalnızca Gri Hanım için değerlisin, diğerlerinin seninle uzaktan yakından alakası bile yok, Sarah." Sarah'ın mezarına baktım yeniden, şimdi de bir ölüyle konuşuyordum. Harika. "Belki Asil'dir ama zannetmiyorum. Onun bugün buraya gelmediğinden eminim. Hem sana bir kere bile çiçek bırakmadı ki o. Arkadaş bile değildiniz. Sevmezdin sen onu. Yekta değilse kim? Devin mi bıraktı onun adına?"

Karanlık ve soğuk havadan derin bir nefesi içime çekip çiçekleri yeniden ıslak toprağın üzerine bıraktım. Öyle olmalıydı, Devin gelmişti buraya. Yekta adına bırakmıştı bu menekşeleri.

Evden iki şişe şarap alıp yanmış badem ağacının dibine oturdum. Sırtımı kararmış gövdesine yasladım, şarabımı açtım ve İstanbul'u gören manzarama diktim bakışlarımı.

Scanned with CamScanner

İşte oradasın, Gri Hanım. Benimle değil, bir başkasıyla. Ama iyi haber, hayattasın. Karşı kıyıdasın ve mutlusun. En çok sen hak ediyorsun mutluluğu. Belki bir gün ben de hak ederim. Seninle birlikte, yine yan yana oluruz. Elini tutabilirim yeniden, öpebilirim dudaklarından ve izleyebilirim seni. Bana olan aşkını ifadende sakladığın o güzel yüzünü.

Her gözyaşımda bir yudum aldım. Aklımı kaybetmek istedim bu gece. Kendimi unutacak kadar sarhoş olmayı denedim. Unuttum kendimi ama beni ben yapan onu unutamadım. Her şey silindi, geçmişin üzeri pusla kaplandı ama o gitmedi.

Bu acı beni öldürecek sandım.

Ne yazık, gün doğarken atıyordu kalbim.

☯

Yuvarlak masada, bacaklarımı ileriye doğru uzattım ve üst üste attım. Sırtımı sandalyeye güzelce yaslayıp ellerimi de başımın arkasında birleştirdim. Islık çalmaya başladığımda Amber'in delici bakışları üzerime döndü.

"İndir şu ayaklarını."

Dilimi damağıma vurup şaklattım. "Keyfim ve kâhyam istemiyor."

"Burada bir şey konuşuyoruz."

Omuz silktim. "Doğrusu istek ve arzularınız bir kulağımdan girip diğerinden çıkarken rahat bir pozisyonda oturup oturmayacağımı sana soracak değilim."

Şimdi hepsinin gözü üzerimdeydi. Yuvarlak masada, tam karşımdaki Amber'in bana her daim dik dik bakmasına alışkındım ama sağımda ve solumda oturan Mirza'yla Giray da öfkelenmişe benziyordu.

Vah vah.

"İstek ve arzularımız mı?" diye sordu Mirza sertçe, biraz öfkelenmişti sanırım. "Bu sabah, nüfusun geçen yıla göre yarı yarıya azaldığını öğrendik. Sorun istek ve arzularımızın ötesinde, Kunter. İstanbul'un gözü üzerimizde. Böyle devam edecek olursa insanlar ayaklanacak ve bu, Kötülerin Şehri'nin sonunu getirecek."

Derin bir nefesi seslice bıraktım. "İnsanların ayaklanması ne zamandan beri sistemin umurunda?"

"Biliyorsun ki bir süredir..." diye söze başlayan Giray'ın lafını böldüm. "...sadece göstermelik. Kötülerin Şehri sistemi, insanları suçtan uzaklaştırmış olabilir ama bu ülkenin adaletle anıldığı ve halk karşısında hükümetin boynunun kıldan ince olduğu anlamına gelmez." Hemen ardından hızlıca ekledim: "Maalesef."

Amber dişlerinin arasından, "Yine de bu gündem," dedi. "Sistemi eleştiriyorlar, Kunter. Suçu bizde bulacaklar ve bizi ortadan kaldırmak isteyecekler. Bunun nesini anlamıyorsun? Dördümüzü de..."

"Öldürürler," dedim tek elimi havaya kaldırırken. "Evet, biliyorum."

Mirza onun tarafında olan ayaklarımı ittiğinde neredeyse sandalyeden düşüyordum. "Ulan öldürecekler bizi, bu ne rahatlık? Sen ölümden beter hâldesin diye biz de mi ölelim, hayırdır? Şu sikik düzeni değiştir yoksa yemin olsun, ben alırım canını."

"Al." Yeniden omuz silktim ve bacaklarımı masaya koydum. "Hadi öldür beni. Sen öldürmezsen beni, ben öldürürüm seni. Yancıma ihanetinin bedeli olarak."

"Bunun için kardeşini suçla, beni değil." Mirza'nın bakışları solunda kalan Amber'e döndü. "Her şeyi nasıl mahvettiğine de bak. İlk günden beri senden nefret etmekte nasıl da haklıymışım. Geberip gitmeni ne çok isterdim. Şehirde sözü geçenlerden biri kardeşin, diğeri sevgilin olduğu için çok şanslısın."

Amber'in bakışları alev aldı. "Haddini aşma, Mirza."

"Aşarsam ne olur, Amber?" Mirza ayağa kalktı ve ellerini masaya yerleştirip Amber'e doğru eğildi. "Hadi, ne yapabilirsin göster. Yine ailemle mi tehdit edeceksin beni? Artık o iş yaş, Kırmızı. Aileme bir daha asla ulaşamazsın. Senin tek sözüne boyun eğecek adam yok karşında. Seni biri öldürecekse o ben olayım diye ön sırayı kaparım ben."

Amber ellerini masaya çarpıp yavaşça, gözlerini Mirza'nın gözlerinden ayırmadan ayaklandı. "Sessizliğimden cesaret alma, Mavi. Ben kaybedemeyecek kadar zirvedeyim ama senin zirveyle alakan yok."

"İçimden bir ses çok yakında bir tekmeyle zirveden aşağı yuvarlanacağını söylüyor. Sence neden?"

"Sen mi yapacaksın bunu?"

Mirza omuzlarını silkti ve göz ucuyla Giray'a baktı. "Bilmem. Belki ben, belki sevgilin..." Bana çevirdi bakışlarını. "Belki kardeşin." Yeniden Amber'i buldu bakışları. "Belki de bunu hepimizden çok hak eden biri."

Amber, Mirza'yı alaya alan bir gülümsemeyle sandalyesine geri oturdu. "Kimmiş o biri?" Gözlerini kısıp ona sorarcasına baktı. "Yoksa şu Gri'nin arkadaşını mı kastediyorsun? Devin? Gri'nin intikamını mı alacak benden?"

Scanned with CamScanner

"Neden olmasın?"

Amber buna esaslı bir kahkaha patlattı. "Benim dibe çökmüş hâlim bile herkesin zirvesinden daha yüksekte. Sen kimi kiminle tehdit ediyorsun?"

"Senin en büyük sorunun işte bu," derken yüz ifadesinde bir meydan okuma kıvılcımı, hayır, bir meydan okuma ateşi vardı Mirza'nın. "Kazanan olduğuna o kadar çok inanıyorsun ki, yere çakıldığının farkında bile değilsin."

"Ve sen de Gri'nin kazanacağına o kadar inandın ki kaybedenin sizler olduğunuzu kabullenemiyorsun," diye patladı Amber. "Siz kaybettiniz o gün, ben değil. Hepinizin ihanetiyle sarsıldı o çıkık Gri. Ve gitti, kurtuldum ondan. Kazandım."

Onların bu kavgasını bölen, iç çekerek gözlerini deviren Giray oldu. "Konumuz bu bile değildi. Yakında hakkımızda idam emri çıkarılacak ama siz hâlâ bir yıl öncesini konuşuyorsunuz. Ne kazanan ne de kaybeden var. Artık bu konuyu kapatın da asıl meselemize dönelim. En azından ölmek istemiyorsak." Kollarını göğsünde bağlarken, "O da şüpheli ya," diye mırıldandı.

Mirza ve Amber inatçı yüz ifadeleriyle arkalarına yaslandıklarında bir süre herkes sessiz kaldı. Sessizlik ağırlaştı ve kıyıdaki bu derme çatma toplantı salonunun duvarlarına sindi.

Kimse başka birinin bölgesinde toplantı düzenlemek istememişti. Tarafsız bir bölgeye ihtiyacımız vardı ve işte orası da kıyı bölgesiydi. Kullanıma kapalı bölgede, halkın bilmediği çok eski bir köşktü burası. Anahtar yalnızca dördümüzde vardı. Arka kapıyı açınca denize mesafe sekiz adımdı. O sekiz adımlık mesafede iskemleler vardı. Arada sırada, toplantı yapmadığımızda bile burada buluştuğumuz olurdu. Mirza ya da Giray'la... Amber'le değil. Oturur, İstanbul'u izler ve asıl benliğimizde sohbet ederdik. Kıvanç Sidar olurdum orada. Severdim o genç adam olmayı. En azından onun birtakım hayalleri vardı ve ölüm, diline pelesenk olmamıştı.

Uzun zamandır Yekta dışında başka birinin yanında Kıvanç Sidar olmamıştım. Kunter olmaktan nefret ettiğim bütün o anlarda bile.

"Belki de bizi yok etmeleri en iyisidir," dedim ayaklarımı masadan indirirken. Üçünün de sorgulayan bakışları üzerime döndü. "Aksi hâlde biz birbirimizi yok edeceğiz." Ayağa kalkıp ellerimi ceplerime yerleştirdim. "İtiraf etmem gerekirse hiçbirinizin canını almak istemem. Hak etseniz bile. Ve bu düzenin son bulması için ölmemiz gerekiyorsa bırakın

yapmaları gerekeni yapsınlar. Onlara vadettikleri cehennemi verdim, fazla geldiyse bırakalım da onlar düzeltsinler."

Mirza, "Benim bir ailem var," dedi katı bir şekilde. "Beni bekliyorlar. Bizleri bu hâle getiren sistemin beni öylece yok etmesine izin vermem."

Amber, "Ben de öyle," dedi şaşırtıcı bir şekilde sakin bir sesle. "Hayallerim var. Burada çürümeyecek cesedim."

Giray'a baktığımda bakışlarının masada olduğunu gördüm. Ağzını açmasa bile onun hem ailesi hem de hayallerinin olduğunu biliyordum. Burada en çok o yaşamak istiyordu. Dışarıda bir yerlerde, ailesi ve aşkıyla birlikte.

Omuz silktim. "Ben ne yapabilirim ki?"

"Her şeyi," diye patladı Mirza. "Bu cehennemi sen yarattın, sen bozacaksın. Siyah'ı dizginle, Kunter. Şehrin yöneticiliğini aramızdan birine bırak. Eşitlik sağlayalım."

Güldüm. Ben gülmeme rağmen üçünün de bana dik dik baktığını gördüğümde daha çok güldüm. Üçünün de kaşları gülüşüme çatıldığında esaslı bir kahkaha patlatmayı da atlamadım.

"Bu duyduğum en iyi espriydi." Geriye doğru bir adım atarken kuruyan dudaklarımı yaladım ve onların bana meydan okuyan ifadelerine eğlenirken buldum kendimi. "En iyisi şöyle yapalım. Yapabiliyorsanız yapın, indirin beni tahtımdan. Sağlayın o sözde eşitliğinizi. Üçünüz yine bir araya gelin ve sırtıma bir bıçak daha takın." Kapıya doğru ilerlerken gülmeye devam ettim. "Ama öldürsün bu kez, yaralamasın sadece. Yoksa..." Kapıdan çıkmıştım ki başımı kapının kenarından uzattım. "...cehennemin dokuzuncu katında buluşuruz. Yanmayız bu kez, donarız birlikte. Ne de olsa en ağır suç şiddet değil, ihanettir. Ateşte yanmak kolay, bir de buzda donmayı deneyelim."

Gitmek istedim ama Siyah Bölge'ye dönmek istemedim. Arka kapıdan çıkıp denize sekiz adım mesafede, eskimiş iskemlelerden birine oturdum. İstanbul'u izledim yine, o gittiğinden beri yaptığım gibi.

Üç gündür uyuyamıyordum, yiyemiyordum, doğru düzgün düşünemiyordum. Devin'le konuştuğumdan beri kendime gelememiştim.

Bir sigara yaktığımda henüz onu dudaklarımın arasına koyamadan biri elimden aldı. Başımı çevirdiğimde gelenin Mirza olduğunu gördüm ve kendim için de bir sigara yaktım. Bir iskemle çekip yanıma oturdu, benim gibi İstanbul'u izledi.

Scanned with CamScanner

"Bu hâlinle seni ringde yenerim," dediğinde ağız kenarıyla güldüm. "Siktir lan."

"Tabii," dedi yan yan bakarken. "Hem zayıfladın hem de biraz ölmüş gibi görünüyorsun. Birkaç yumrukla işin biter."

"Bu yüzden mi uzun zamandır ringe çağırmıyorsun?" diye sordum. "Sana yenilirim diye mi?"

"Adaletsiz olur diye." Sigarasından bir nefes çekip dumanını üfledikten sonra konuşmaya devam etti: "Bir insan hem kalp hem de yumruk acısını aynı anda kaldıramaz."

"Demek bana acıyorsun, vay hâlime."

"Acımıyorum, acımama izin vermiyorsun. Yaptıklarınla nefret ettiriyorsun kendinden. Sırf kimse sana acımasın diye şeytan oldun başımıza."

"Ben hep şeytandım."

"Yalnızca şeytanın yancısıydın, hepimiz gibi."

Kollarımı göğsümde bağlamış, ters bir ifadeyle onu süzüyordum. "Hayırdır?" Tek gözümü kırpıp başımı salladım. "Ne değişti de huyuma gitmeye başladın? Yine ne derdin var?"

Mirza'nın yüz ifadesi karardı. "Seninle de insan gibi konuşmaya gelmiyor. Hep bir şüphe, hep bir sorgu."

"O birkaç yıl önceydi, sırtıma sapladığınız bıçakları fark etmeden önce. Buna rağmen yeniden güvendim sana ama bak, bir bıçağın daha sırtımda."

Bir ıslık öttürürken iskemlede arkasına doğru yaslandı ve ileriye uzattığı bacaklarını bileklerinden birbiri üzerine attı. "Aman be, sana daha fazla mecburi ihanetimin sebeplerini anlatmayacağım. Anlamakla ilgilendiğin yok, sen günah keçisi arıyorsun. Bütün şehir senin günah keçin oldu ama bak, hâlâ rahatlamadın."

"Amber aileni öldürtseydi sen dünyayı yaksan rahatlar mıydın?"

Öfkeli bir tınıyla, "Ailemi karıştırma," diye çıkıştı Mirza. "Onları korumak uğruna yaptım ne yaptıysam. Senden de bunu anlamanı bekledim. Tamam, senin en değerlini harcamış olabilirim kendi en değerlimi korumak uğruna ama sen de olsan aksini yapmazdın."

Yapmazdım, evet. Yekta uğruna Mirza'nın ailesini gözden çıkarırdım. Aslında ben Yekta uğruna kız kardeşimi de gözden çıkarmıştım ama o çıkaramamıştı. Bunu birlikte başaracağımıza o kadar inandırmıştı ki beni dinlemiştim onu. İstemeden gitmiştim ondan. Her zaman dümende benim oturmayacağıma, bu kez geminin kaptanının o olduğuna ikna

olmuştum. Öyle de olmuştu, başarmıştık bir noktada ama kaybetmiştik de aynı zamanda.

"Öyle ama bu, senin benden nefret etmeni engellemezdi, öyle değil mi?"

"Öyle," dedi Mirza içini çekip gözlerini devirirken. "Öyle ama bir yıl oldu, artık anlayış gösterebilirsin. Acının tarihi geçti artık."

"Acımın tarihi yok, geçip gitmedi öylece. Geçip gitseydi eğer belki nefes almak bu kadar güç olmazdı."

"Delicesine âşık olduğunun farkında değildim."

Sustum, üzerine bir şey söyleyemedim bunun. Sigaramı içip İstanbul'u izlemeye devam ettim. O da sessizliğime eşlik etti. Önceden yumruklarımız konuşurdu. Ringde ya da çatıştığımız herhangi bir yerde. Şimdiyse yan yana sessizce oturuyorduk. Artık sorunlar, ringde halledemeyeceğimiz kadar büyümüştü.

Gri'ye ölüm! derdi Kötülerin Şehri halkı.

Şimdiyse sistem *öncülere ölüm!* diyecekti.

Bunu bir yıldır bekliyordum. Kötülerin Şehri yanarken kıyıda o askerle karşı karşıya kaldığım andan beri.

Belki de düzeni sağlamak için içimize birilerini göndereceklerdi. Pekâlâ, yapabilirlerdi bunu. Nasıl önceden Amber'i Grilerin şehirden çıkmasına engel olmak için tuttularsa şimdi de bir başkasını düzen için tutabilirlerdi. Onlardan beklediğim hamle buydu, idam değil. İdam basit olurdu ve halkı galeyana getirirdi. İdam bizlerin işiydi, sistemin değil.

"Onu seven bir başkası varmış," dedim birdenbire, hiç planlamadan. Aslında bunu kendi içimde bile konuşmamaya dair yemin emiştim ama dilimi tutamamıştım. Bu gerçek içimde öyle hızlı büyüyordu ki nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Mirza'nın bakışlarını üzerimde hissettim ama dönüp ona bakmak yerine bir sigara daha yaktım.

"Neden sevdiği *biri varmış* değil de *onu seven biri varmış* dedin?"

Sigaradan bir nefes çekip başımı arkaya attım ve dumanı üfledim. "Onun başka birini sevme ihtimalini dile getirmek istemiyorum."

"Yani birinin onu sevmesi değil de onun senden başka birini sevmesi problem?"

"Sadece onun hisleriyle ilgileniyorum."

"Başkasını seviyor ama senden nefret ediyor."

Scanned with CamScanner

Kanımın çekildiğini hissettim. Bu gerçeği dile getirecek kimsenin olmadığını sanıyordum ama Mirza itini unutmuştum. Doğrudan yüzüme söylemişti, hiç acıması da yoktu.

"Beni öldürmek istiyorsan bir silah al," dedim ve belimden çekip çıkardığım silahımı ona uzatırken doğruldum. "...ve beni çek vur."

Kaşlarını kaldırırken sakin göründü. "Pekâlâ." Silahı bana doğru itti. "Burada garip olan senin buna inanmış olman."

"Ne?"

"İnanmış olman," diye tekrar etti. "Kim söyledi sana bunu? Devin mi? Yekta'dan haber alamadığına göre Devin olmalı. Sadece seni kışkırtmak istemiş belli ki."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum içimde garip bir heyecanla. "Konuştun mu onunla?"

Omuzlarını silkti. "Hayır ama Yekta gibi birinin bu kadar kısa süre içerisinde bir başkasıyla birlikte olacağına inanmıyorum. Birileri onu elbet sevebilir, elbet isteyebilir, elbet..." Onu dinlerken kaşlarımı çatıp dişlerimi sıktığımda hafif bir öksürükle sesini temizledi ve öyle devam etti konuşmaya: "Yani birileri onu istese de Yekta'nın sadece bir yıl olmuşken seni unutabileceğini sanmıyorum. Senin için çok şey feda etti, seni unutmak da bir o kadar zor olacaktır onun için."

"Böyle mi düşünüyorsun yoksa bunu biliyor musun?" diye şüpheyle sordum ona. Belki de Yekta'yla bir bağlantısı vardı da böyle kendinden emin konuşuyordu.

"Düşünüyorum be oğlum, ben nereden bileyim? Sen bana böyle düşmanken bir de Yekta'yı düşün. Yüzüme bile bakmazdı burada olsaydı. Seni affeder, beni affetmezdi."

İç çekerek sırtımı yeniden iskemleye yasladım. "Affederdi seni. Herkesi affederdi ama beni affetmezdi. Devin tam olarak bunu söyledi. Öyle çok sevmiş ki beni, en çok benim ihanetim yakmış canını."

"Ama en çok seni sevmiş."

"Sevmiş de ne olmuş, sevgisini haksız çıkardıktan sonra."

"Amma dramkoliksin oğlum ya."

"Dramkolik ne amına koyayım?"

"Otu boku drama bağlama bağımlılığı."

Uzanıp ayağına bir tekme attığımda dengesini kaybetti ve iskemleden kayarak düştü. Birkaç düzine küfrü ardı ardına sıraladıktan sonra

düştüğü yerde yeni bir sigara yaktı ve benim sigaramın bittiğini görünce bana da bir dal uzattı.

Bazen arkadaştık ama bazen de birbirimizi yok etmek istiyorduk.

Kötülerin Şehri'nin bize yaptığı buydu.

Oysa bir zamanlar birbirimizden başka kimsemiz yoktu.

Beş yıl önce, cezaevinden çıkarılıp bir gemiye sırayla alındığımız o gün, dün gibi hafızamdaydı. Bizleri ayırt edebilmek için suçlarımıza göre gruplandırmış, o renk forma giydirmişlerdi. Bu, kendileri için yaptıkları bir şeydi ama zamanla bizim sistemimizin bir parçası hâline gelmişti.

Kız kardeşimin yanından ayrılmamakta ısrar ettiğimde Siyahlar ve Kırmızılar yan yana dizilmek zorunda kalmışlardı. Maviler karşımdaydı, Yeşiller onların yanında ve Sarı olanlar çaprazımızda duruyordu.

Askerlerden biri Hazar'la önümüzde dikilmiş, ikimizi de uzunca bir süre süzmüş ve iki kardeşin nasıl ilklerden olduğunu sorgulamıştı. Bunda bizim bir parmağımız olduğunu bile düşünmüştü. Oysa sadece şanstı ya da o gün adaya ilk bırakılacakları kim seçiyorsa bu onun oyunuydu. Belki de Hazar'ın. Tek başına ölümlerden ölüm beğeneceği bir adaya düşmemek için birileriyle iş birliği yapmıştı. Bunu asla itiraf etmezdi ama düşündüğüm çok olmuştu.

Mirza'yı ilk gördüğümde ondan nefret etmiştim. Dik dik bakıyor, bir çeşit üstünlük sağlamaya çalışıyordu. Aramızdaki en uzun boylu, kaslı ve kuvvetli olan oydu. Ben değildim, ben neredeyse tükenmiştim. Bileğimde kuvvet vardı ama onu yenecek kadar değil. Fakat kardeşi yanında olan bendim. Bu, beni hepsinden güçlü yapardı.

Hazar'la o gemide ilk yan yana gelişimizdi. Ondan önce en son mahkemede görüşmüştük. Suratıma tükürmüş, beni suçlamıştı. Bense tek kelime etmemiş, yollarımız ayrılmadan önce ona son bir kez sarılmanın bir yolunu bulmuştum. Kelepçeli elleriyle benden kurtulmaya çalışmış, bir noktada başarılı da olmuştu.

Büyükada'ya en son annemle geldiğimi hatırlamıştım. O ölmeden yıllar önce, öldürdüğüm abim ve suçlularla dolacak adaya mahkûm ettiğim kız kardeşimle birlikte. Kıyı kenarındaki dondurmacıdan dondurma yemiş, denize girmiş ve çiçek dolu sokaklarını gezmiştik. *Huzur dolu,* demiştim kendi kendime. Yıllar sonra huzura dair hiçbir şey kalmayacağını bilmeden.

Scanned with CamScanner

Mirza durup durup, "Bana attığın ilk yumruğu hâlâ hatırlıyorum," diyerek sessizliği bozduğunda gülmeden duramadım. Sanki aklımı okumuş, o günleri düşündüğümü anlamıştı.

"Ben de karnıma indirdiğin tekmeyi."

Bu da onu güldürdü. İkimiz de birbirimizi dövmekten epey zevk alıyorduk. "*Ben adam öldürdüysem ne olmuş? Sen de ringde bir adamı komaya sokmuşsun, neredeyse ölüyormuş,* demiştin. Herkesin içinde bağırmıştın günahımı. Babam zaten öğrenince beni sopayla dövmüş, abim elden geçirmişti. Annem zor almıştı ellerinden. Cezaevinde kimseden sinirimi çıkaramamıştım. Sen bahane olmuştun."

"Benim de sinirim kendimeydi," derken ağzımın kenarıyla gülmeye devam ettim. "Hazar'ın bakışı bakış değildi, sinirden stresten kafam patlayacaktı. Seni bir tur dövünce rahatlamıştım."

"Döven bendim yalnız," dediğinde esaslı bir kahkaha patlattım.

"Yumruk atarken iki kez düşünüyordun ya beni de komaya sokarsan diye. Seni haklamak hiç de zor olmamıştı."

"En azından bu diğerlerine üstünlük sağlamamıza yetti," derken biten sigarasının izmaritini denize yolladı. "Seni o gün dövdüğüm için hiç pişman olmadım."

"Ben," dedim üstüne basa basa. "Ben seni dövdüğüme hiç pişman olmadım. Diğerleri bizden kaçarak uzaklaşırken o yaşımızda büyüklenmek zevkliydi."

"İlk sigarayı da size ben vermiştim, abiniz olarak," diyen bir ses duyuldu hemen arkamızdan. Mirza'yla ikimizin bakışları aynı anda arkaya döndü. Giray kapının eşiğinde durmuş, yüzünde hafif bir tebessümle bize bakıyordu. Bir an için arkasından Amber'in çıkacağını düşünüp beklentiye girdim ama hayır, Amber yanında değildi. Giray tek gelmiş, Amber'le geri dönmemişti.

Ona, "Amber gitti mi?" diye sorduğumda başını sallayarak onayladı beni ve birkaç adımda kapının eşiğinden ayrılıp yerde oturan Mirza'ya kalkması için elini uzattı. Mirza onun elinden yakalayıp ayağa kalktığında ikisi de iskemlelere yerleşti. Bu kez Giray'a sigara veren Mirza'ydı.

Giray sigarasını yaktıktan sonra, "Onu neden kışkırttın?" diye sordu Mirza'ya. "Bir süredir sessizdi, kendi hâlindeydi. Sana onun damarına basma, durduk yere başımıza bela almayalım demedim mi ben?"

Mirza gözlerini devirirken iç çekti. "Sen aşkından katlanıyorsun, peki ya ben? Ben nasıl katlanacağım o kadına? İçimde en ufak iyi his yok ona karşı. Sıklıkla ilk zamanlarımızda ölmesini bile diledim."

Giray, Mirza'nın iskemlesine bir tekme indirip onu sarstı. "Doğru konuş lan, nefret etsen de o kadın benim kaderim." Giray alnını gösterdi. "Bak buraya, adı yazıyor orada. Ölene dek de silinmeyecek."

Mirza, Giray'ın alnına doğru yalandan tükürdü. "Sikeyim böyle işi. Kaderin cilvesine de bak sen. Ebemizi tersinden gördük ama bitmedi şu aşkınız. Zar zor hayatta kalıyorduk, bir de sizin aşkınız çıktı başımıza."

Giray bana bakıp imayla göz devirdikten sonra Mirza'ya, "Sen âşık olmadın da ne oldu?" diye sordu. "Âşık olma korkundan yancından kaçtığını fark etmedim mi sandın?"

Mirza zaman kazanmak ister gibi hafifçe öksürüp sesini temizledi. "Ne alakası var, kardeşim? İşimiz gücümüz var." Çenesiyle beni gösterdi. "Bu itin bir şehri yıkmadığı kaldı, arkasını toparlıyoruz."

"Hayır," diye diretti Giray. "Amber seni kalbinden hedef alamasın diye uzak duruyorsun kızdan."

Mirza somurtarak, "En azından alın yazının ne bok olduğunu biliyorsun, bu da bir gelişme," dedi ters ters. "Çokbilmişlik taslayacağına kendini Lilith sanan o şeytanın önüne taş koy, başımıza bir daha bela olmasın. Bu kez Kunter'in onu sağ bırakacağını sanmam."

Giray, "Kunter adına konuşman güzel oldu," dedi asık suratıyla ve bana çevirdi bakışlarını. "Aranızdaki buzları nihayet erittiniz sanırım, ha?"

İskemlede yayılmış, sigaramı içerken sessizce onları dinliyordum. Taş bana atılana kadar da konuşmaya niyetim yoktu aslında.

"Hiçbirinizle buz eritmeye niyetim yok."

İkisi de gözlerini devirdiğinde yeni bir sigara yaktım. Önceden tek tük içerdim sigarayı ama artık art arda yakmak bile etki etmiyordu sanki.

"Devin, Yekta'nın başkasına âşık olduğunu söylemiş," diye Giray'a açıklamada bulundu Mirza. "Bu ihtimale yakıyor durmadan. Şehri yaktı, yetmedi, ciğerlerini de yakacak."

Giray, sanki bu imkânsız bir şeymiş gibi, "Yekta başkasına mı âşık olmuş?" derken güldüğünde çattım kaşlarımı. Bunlara da malzeme çıkmıştı durduk yere. "Yekta'yı biraz tanıdıysam seni boğazlamadan aşk meşk düşünmez o. Oturduğun yere dinamit koyup patlatmanın hayaliyle yaşıyordur bir yerlerde."

Scanned with CamScanner

"Öyle mi diyorsun?" diye garip bir hevesle sorduğumda ikisi de güldü bu hâlime. Sahiden acınacak hâldeydim doğrusu.

"Garip." Giray, Mirza'ya imayla baktı. "Herif resmen ölmeyi, unutulmaya tercih edecek neredeyse."

Mirza paketindeki son sigarayı parmaklarının arasına alırken, "Aşk böyle bir boksa istemem ben, beyler. Birkaç gün takılır, geçerim," diye söylendi.

Giray onun bu tepkisini alaya aldı. "Sen geçen hafta Kaan'la Zeliha baş başa yemek yediler diye kıyameti kopardın be. Yemeğin ortasında adamı ringe çağırdın. Araya girmeseydik öldürecektiniz birbirinizi."

Mirza bir an için geçen haftayı hatırlayınca öfkelenerek elindeki sigarayı salladı. "O herifin, yancımda gözü var. Demedi demeyin bak. An kolluyor an."

"İkinizin de gözü var," diye düzelttiğimde Giray elime bir beşlik çakarken Mirza küfür savurdu ve sonunda yaktı sigarasını, içli içli içti onu.

"Benim yancım," dedi demir sertliğinde, kendinden emin ses tonuyla. "Öncüsüyüm ben onun. O herif ise sadece arkadaşı."

"Unutma ki Devinler yancını tatlı Grilerinin emaneti olarak görüyorlar. O dörtlü ve yancın birbirine epey bağlı. Zeliha bir taraf seçmek zorunda kalırsa seni değil, arkadaşlarını seçecektir."

Mirza bir an için Giray'ı öldürecekmiş gibi göründüğünde sonunda Zeliha hakkındaki fikrimi ortaya attım: "Onun tarafı başka. Başkasının emrine amade."

İkisi de bana kaşlarını kaldırıp sorarcasına baktığında omuz silktim ve kalktım iskemleden. "Demedi demeyin, yakında çıkar kokusu. Sırlarınızı paylaşmayın onunla. Benim Gri'mle karıştırmayın bu Gri'yi. İki yüzü var ve gerçek yüzü bize bakmıyor."

Doğru söyleyeni dokuz köyden kovalarmış. Beni ise Mirza denize itmişti. Yancısı hakkındaki gerçekler onu epey rahatsız etmiş olmalı ki aramızdaki binlerce küp buzdan erittiğimiz birkaçı da yeniden donmuş, aramızdaki yerini almıştı işte.

Hay hay.

Dinlemesinler beni.

İnanmasınlar bana.

Zaman sabırlıdır, önünde sonunda herkesin gerçek yüzünü ortaya çıkarır.

Kötülerin Şehri'nde birileri gerçekten tanınmak istemiyorsa ten rengini bile saklar.

BÖLÜM 8

Parmaklarımı ceviz ağacından çalışma masasına vuruyor, bakışlarımı yanıp kül olmuş kitaplıktan ayıramıyordum. Küllere bakıyordum ama gözlerimin önünde Yekta'nın başka bir adamla mutlu olduğu hiç görmediğim bir an canlanıyordu. Durmadan düşünüyordum bunu, kuruyordum kafamda. Deliriyordum kendi kendime. Diğerlerinin söylediklerini düşünüyor, hak da veriyordum ama tam anlamıyla kimsenin dediğine inanamıyordum. İçim içimi yiyordu resmen.

Dışarıdan gelen çığlık sesleri bir noktada dikkatimi dağıttığında iç çekerek kalktım masanın başından. Parmaklarımın arasındaki Küçük Prens figürüyle oynarken istemeyerek çıktım evden. Birkaç sokak ilerlemiştim ki çığlık sesleri kesildi ve karanlık Siyah Bölge sokakları sessizliğe gömüldü.

Çıt çıkmıyordu.

Ellerimi ceplerime yerleştirip etrafımda bir tur dönerken ortalığa bakındım. Göz önünde birileri varsa da beni görünce karanlığa çekilmişlerdi.

Ortalıkta ceset yoktu.

Tartışan birileri ya da zor durumda kalan herhangi biri de yoktu.

Sert bir rüzgâr aniden estiğinde toz kaçan gözlerimi kapatıp sıktım. Karanlık beni hiç rahatsız etmezdi ama şimdi biraz rahatsız hissetmiştim. Bu, sadece birkaç kalp atımı kadar sürmüştü. Gözlerimi açtığımda sokağın diğer ucundan birinin hızla geçip gittiğini gördüm ama karanlıkta seçemedim.

Harika.

Cellatlar bitti.

İsimsizler öldü.

Ve şimdi yine de birileri ortalığı karıştırmak istiyordu. Üstelik benden habersiz. Pekâlâ, biraz maceraya ihtiyacım vardı. Artık beni heyecanlandıran hiçbir şey yoktu bu şehirde. Ne bir zaafım ne de bir merakım vardı bu şehirdeki herhangi bir şeye karşı.

Scanned with CamScanner

Sokağın sonuna doğru adımlamaya başladığımda duvara yansıyan gölgem beni izliyordu. Cebimdeki telefonumsa tam o anda titredi. Kimin aradığına bakarken bir dal sigarayı paketinden çıkardım.

Bir yıldır kimse tarafından aranmıyordum. Telefonum bir yıl sonra çaldığında ise arayan kişi, arayabilecek sayılı kişilerden açacağım sonuncu kişiydi. Açmazdım onun telefonunu, konuşmaya gerek de görmezdim.

Aramayı reddedip telefonu cebime geri attım ve sigaramı yaktım. Bir nefesi hızlıca içime çekip sokağın sonuna yaklaştım. Adımlarım biraz sarsaktı çünkü sarhoş sayılırdım. Yekta gibi içip unutmak istemiştim ama bir bok unuttuğum yoktu. Aksine, ne zaman içsem unutmak istediklerim saldırıyordu bana. Yine de bir umut içiyordum, daha az hissetmeyi deniyordum.

Cebimdeki telefon yeniden titremeye başladığında birkaç küfrü ardı ardına sıralayarak elimi cebime uzattım. Aramayı yanıtlayacak ve küfürlerimle onun kulağının zarını sikecektim. Belki bu bir nebze olsun içimi rahatlatırdı.

Bir küfürle aramayı yanıtladığımda Asil'in, "Kaç," diye yükselen nefes nefese sesi sokakta yankılandı. "Hemen bir yere saklan."

Sokağı dönmeden önce durdum. Sigaramdan birkaç nefesi ardı ardına çekerken durumu düşündüm. Sanırım bir kumpasa düşmek üzereydim. İdam mı edilecektik hepimiz? Bu son günüm müydü Kötülerin Şehri'ndeki?

"Duydun mu beni?" diye yeniden bağırdı Asil, sesi bir çığlıktan farksızdı. Birileri onu kovalıyor olmalıydı. Ellerinde bıçak olan birileri miydi? Yakaladıkları yerde mi öldüreceklerdi? "Amber'i aldılar, sıra bizde. Kaç yoksa hepimiz..."

Bir gürültü koptu ve Asil'in sesi kesildi. Ardından boğuşma sesi telefonun diğer ucundan yükseldi. Çok geçmeden sesler tamamen kesildi ve arama sonlandı.

Öldürmüşler miydi onu?

Telefonu kulağımdan çekerken bunun benim canımı yakıp yakmayacağını düşündüm. Asil ölseydi ne hissederdim? Eski dostum son nefesini vermeden önce kaçmam için bana haber vermişse ben bunu umursar mıydım? Yeni ben, kendimin dâhil herkesin ölmesini dileyen ben.

Kalbime dokundum ve artık hissedemediğimi fark ettim.

Sokağın sonuna adımladım. Sigaramın külünü döktüm, çıktığım sokağın soluna döndüm. Siyahlar içerisindeki bir kadın sokağın diğer

ucunda dikiliyordu. İsimsizler gibi tanınmaz bir hâldeydi. En ufak yeri açıkta değildi. Yakınına gitsem gözlerini de göremeyeceğimi biliyordum.

Eğer sistemse onu tutan, neden saklanıyordu? Yüzünü görmemi istemiyordu. O hâlde beni öldürmeyecekti. Öldürecek olsa kim olduğunu öğrenmemi umursamazdı. Belki de hayatta kalmamdan korkuyordu. Haklı bir korku olurdu bu. Öleceksem de boyun eğmezdim öylece, kanımın son damlasına kadar karşı koyardım bu idam emrine. Öldürüleceksem de bunu hak eden birinin yapmasını isterdim.

Sigaramdan bir nefes çekip karşısında durdum. Hiç kıpırdamadı, yaklaşmadı bana. Bu da onu inceleme fırsatı verdi bana. Vücudunu saran bu kıyafet bütün hatlarını ortaya dökmüştü. Ve bu hatlar bana inanılmaz tanıdık gelmişti.

Başımı yana eğdim. "Tanıyor muyum seni?"

Ama ben olur olmadık kişilerin hatlarını ezberimde saklamazdım. Sadece bir kişinin vücudunun her zerresi ezberimdeydi.

Belki de hayal görüyordum. Uyuyamadığımdan ve alkolü fazla kaçırdığımdan.

Soğuk bir kahkaha attığımda sesim, seslerin boğularak sindiği sokakta yankılandı. Kendi kendime gülmemde şaşırılacak bir şey yoktu ve o da şaşırmamıştı işte. Bir heykel gibi orada dikilmeye devam ediyordu. Doğrusu bu biraz korkutucuydu. Aniden bana doğru koşmaya başlarsa kendimi bir korku filminde zannedebilir ve arkamı dönüp kaçma ihtiyacı hissedebilirdim.

Sönen kahkahamın ardından gıcık bir şekilde sırıtmaya devam ederek, "Orada öyle dikilmeye devam edeceksen yarın gel, geçenlerde iki alt sokakta kırılan heykelin yerine işe başla ya da hamleni yap." Ağırlığımı sağ bacağıma verdim ve sigaramdan son bir nefes çekip dumanı gökyüzüne yolladım. İzmarite bir fiske vurup ona doğru gönderdiğimde başını hafifçe eğdi.

Bir an kalbimin durduğunu sandım. Nefes dahi almadım o kısacık anda ve izledim onu, başını aynı Yekta gibi yana eğişini. Ezbere bir hareketti bu, istemeden ezberlenenlerden. Başını hafifçe öne eğip yana yatırırdı. Belki de farkında bile olmazdı bunu yaptığının ama ben her ânını izlediğim gibi izlerdim bu ânını da. Kaydetmiştim onunla dolu zihnimin her köşesinde bir yere.

Scanned with CamScanner

Ona doğru adımladım. Bu tamamen şuursuzca bir hamleydi. Tek bir adımım belki de beni öldürecek hamlesini yaptırmaya yetecekti ama bunun bir önemi yoktu. Önemi olan tek şey, onun Yekta olup olmadığıydı.

"Sen," dedim ne diyeceğimi bilemez bir hâlde. Aklım başımdan gitmişti. "Sen... Yekta?" Kaşlarımı çattım ve bir nefesi güçlükle bıraktım. "Sen misin?" Bulanıklaşan görüşümü düzeltmek için gözlerimi kapatıp sıktım ama bunu çok kısa tuttum. Onu gözümün önünden ayırmak istemiyordum. "Geri mi döndün?"

Bir adım daha atıp sokağın ortasına yaklaştığımda belinden bir silah çekip çıkardı ve doğrudan beni hedef aldı. Durdum olduğum yerde, anlamaya çalıştım olan biteni. Karşımdaki Yekta mıydı ve bana bir silah mı doğrultuyordu? Eğer oysa neden saklanıyordu? Belki de o değildi, ben o kadar sarhoştum ki herhangi birini o zannediyordum.

Beni öldürmek üzere olan birini...

"Keşke sen olsan," dedim omuzlarımı çaresizce düşürürken. "Sen olsan ve dönsen bana. Affetsen beni, en azından dinlesen."

Aslında affetmese bile beni, dönsün isterdim. Onu sadece bir kere daha görebilmek için... Nefret etse de benden, önünde dizlerimin üzerine çökmek ve af dilemek isterdim. O, özürlerin en büyüğünü hak ediyordu. Her şeyi, canımı almayı bile yalnızca o hak ediyordu.

Bu yüzden bir başkası öldürsün istemezdim beni.

Ölmek isterdim ama ya ecelimle ya da onun intikamıyla...

Bir kere dönse bana, canımı verirdim o bir kere için ama ne çare, dönmemişti geri.

Dönmemişti, değil mi?

Ona doğru şüpheyle bir adım daha attım. "Kiraz sever misin?" diye sordum cevap vermesini umarak.

Cevap aradım ama karşılığında göğsüme saplanan bir mermi aldım.

Bir adım daha atmıştım yalnızca ona. Bir adım ve tek bir soru. Düşünmeden, belki de nefes dahi almadan basmıştı tetiğe. Patlayan silahtan fırlayan mermi göğsüme saplanmıştı. Elim göğsümde acının patladığı noktaya, kalbimin üzerine doğru uzandı. Hızlıca elimi geri çektim ve parmaklarıma bulaşan kanımı görmeyi bekledim.

Acı, bir mermi gibi göğsüme saplanmıştı ama dizlerimin üzerinde yere düşerken gördüm ki bu sadece gümüş bir oktu. Ellerimde kan yoktu ama kalbimin bir an sonra duracağından neredeyse emindim. Nefes alamıyordum ve görüşüm bulanık bir hâl alıyordu.

Siyahlar içerisindeki kadın, görüşüm iyice bulanıp hareketlenirken bana doğru adımlamaya başladı.

Aynı onun gibi yürüyordu.

Birkaç metre uzağımdayken, "Sorumu cevaplamadın," dedim son nefesimle ve o, elini bana uzatırken görüşüm karardı. Zemine doğru öylece yığıldım.

Ölmeye de varım, ölmeden önce son bir kez seni göreceksem.

Lütfen geri dön. Lütfen bana geri dön.

Son bir kez, öldürmek için bile olsa.

☯

Suratıma çarpan bir kova soğuk su, derin uykumdan irkilterek uyandırdı beni. Soğuk su damlaları ıslanan saçlarımdan ve yüzümden akıp giderken sık nefeslerim ve öksürüklerim her neredeysem orada yankılanıyordu. Görüşüm bulanıktı, hiçbir şeyi seçebildiğim yoktu. Henüz ayılamamıştım da, anlamlandıramıyordum olanı biteni.

En son ben... Yekta. Hayır, kalbimden... Hayır, bir dakika, ne olmuştu? Siyahlar içerisinde bir kadın vardı. Yekta mıydı o?

Bulanık görüşümle çarçabuk etrafa bakındım. Burada bir yerde miydi? Ona yakından bakmalıydım.

Görüşümü düzeltmek için ellerimi gözlerime götürmeyi denedim ama kıpırdayamadım. Sanırım bir sandalyede oturuyordum ve ellerim arkadan sıkıca bağlıydı. Görüşümü düzeltebilmek için gözlerimi kapatıp sıktım ve birkaç kez kırpıştırdım.

Tamam, işte biraz görüyordum. Dünya sallanmaya devam ediyordu. Demek ki çok uzun süredir baygın değildim çünkü şu an hâlâ biraz sarhoştum. Kalbimden vurulduğum gibi bir anı vardı zihnimde ama o sanırım sadece bir sersemleticiydi. Bir an için kalbimin delindiğini ve son ânım olduğunu sanmıştım. Pekâlâ, bugün ölmeyecektim.

Peki... O Yekta mıydı? Ben neredeydim?

Önümde koyu ahşap, yuvarlak bir masa vardı. Yuvarlak masanın etrafındaki diğer beş sandalyede de tanıdık beş suret aynı benim gibi ellerinden sandalyeye bağlanmış şekilde oturuyordu. *Altılı masa, harika.* Hepimiz buradaysak bunu gerçekten benim yancım mı yapmıştı?

Yekta, gerçekten sen misin? İntikam almak için geri mi döndün?

Scanned with CamScanner

"Harika," dedim tanıdık yüzlere burun kıvırırken. "Sanırım hep birlikte öleceğiz." Baygınken öne doğru eğilen vücudumu olabildiğince toparlayıp sırtımı iyice sandalyeye bastırdım. "Hayalim değildi."

Bir nefesi seslice bırakırken burnumu çektim ve etrafa baktım. Benim yüzüme kim su atmıştı?

Yan sandalyemde bağlı, benim gibi ıslak Amber'in öfkeyle, "Eğer bu senin başının altından çıktıysa," diye başladığı cümlesini, "Güzel olurdu," diyerek kestim hızlıca. "Keşke benim başımın altından çıksaydı, en azından biraz olsun eğlenirdim ama hayır, ben değildim." Başımı arkaya doğru uzatıp kapıya doğru baktım. Kapı hafifçe aralıktı ama dışarıda ses seda yoktu. İçeride de bizden başka kimse yoktu. Boş bir odada, bir masanın etrafında dizilmiştik kurbanlık birer koyun gibi. "Ama bu cesaret kime ait, gerçekten merak ediyorum doğrusu." Sesimi yükselterek devam ettim konuşmaya. "Karşıma çıkıp ellerimi çözerse onu ayakta alkışlamak isterim. Bir de yüzünü görsem, sesini duysam fena olmaz. Meraktan çatlıyorum doğrusu."

Ellerimdeki iplerden kurtulmaya çalışıyordum aynı zamanda ama epey sıkı bağlanmışlardı. Fakat hırslanmıştım ve delirmiş gibi hissediyordum. O kadın Yekta mıydı değil miydi? Bunu hemen öğrenmeliydim.

Yekta değilse bugün ölüm günüydü ama eğer Yekta ise... O hâlde sanırım benim son günümdü.

Sağımda kalan Asil tekmesini bacağıma indirdi. "Ulan sikik, biraz ciddiye al lan durumu. Altımızı da yakalayıp bağladılar bir masanın etrafında. Bu bir isyan lan, sikecekler belamızı."

Dudaklarımın arasından istemsiz bir inleme firar etti. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp hâlâ dönmeye devam eden başımı hızlıca salladım ve gözlerimi yeniden sıkıp açtım. Ardından Asil'in sandalyesinin ayağından tek hamlede çekip onu yere düşürdüm. İlk anda bir düzine küfür sıralayıp yerde tepindi fakat kalkamayacağını anlayınca pes edip kıpkırmızı kesilen suratıyla yığılıp kaldığı zemine dikti bakışlarını. Bana ulaşabilse, bir şekilde önce onun ellerini çözseler eminim ki sarılırdı boğazıma ve öldürürdü beni ama kimse onu kaldırmak için bile gelmemişti.

Tam karşımda gerilmiş bir vaziyette oturan Mirza, "Şimdi bunun sırası mı gerçekten?" diye sordu sertçe. "Birlik olmamız gereken yerde siz yine itişip kakışıyorsunuz. Burada her ne oluyorsa bizim iyiliğimize olmayacak."

"Bir teorim var," dedim ve yeniden aralık kapıya doğru çevirdim başımı. Islık çaldım uzun uzun. "Bakar mısınız? Beni kalbimden vuran hanımefendiyle konuşmak istiyorum. Kalbimi hedef alırken kendi kalbi ne hâldeydi, bilmem gerek."

Amber'in soğuk, keskin bakışlarını tam üzerimde hissettim. "Bu senin işin değil mi? Aksi hâlde bu kadar rahat olmazsın sen. Yine bir işler çeviriyorsun. Canın bu kadar mı sıkılıyor?"

"Hayır," dedim doğrudan gözlerine bakarken. "Ama bu, düşündüğün gibi benim işim olsaydı ben de senin yaptığın gibi rolümü çok iyi oynardım. Kana bile boyardım kendimi, yalanlar sıralardım beni sevenlere. Senin kadar şeytan olsaydım, burada en sevdiğinin ölümünü izletirdim sana ama maalesef pek işe yaramasa da bir kalbim var."

Amber gözlerini devirerek kaçırdı benden. Tam karşısına, Giray'a baktı. Yani en sevdiğine, bir türlü vazgeçemediği ilk ve son aşkına... Nefret de etse, duygularıyla oynayıp bıraksa da ve kandırsa da onu, yine de dönüp dolaşıp durduğu tek yer onun yanıydı. Ve ne garip, Giray da ne olursa olsun Amber onun yanına geri döndüğünde başını omzuna yaslamasına izin veriyordu.

Amber kaybetse de kazanıyordu.

Bense kaybetmiştim büsbütün.

Ayak ucumdan, "Kalbinin olduğundan şüpheliyim," dedi Asil, tam olarak ait olduğunu düşündüğüm yerdeydi. Suratına bir tekme indirmek için ayağımı hafifçe kaldırmam yeterliydi.

Omzuna bir tekme indirirken, "Sen hiç konuşma," dedim ona. Binlerce yıl geçse de ona olan kinim dinmeyecekti. Bir zamanlar ona karşı kendimi mahcup hissettiğim olmuştu. Hatayı kendimde bile aramıştım. Acaba gerçekten sarhoş olup yapmış mıydım bu itliği? Dostum bana inanmıyorsa belki de yapmıştım. Ne yazık, ona kendimden çok güvenmiştim. O ise tek kelime etmeme müsaade etmeden saplamıştı bıçağını. Sonra hayatta kalmak için Amber'in yancısı olmuştu. Yaşadığımı öğrendiğinde nasıl da hayal kırıklığına uğramıştır... "Buradan kurtulduğumda seni yeniden çarmıha gereceğim ama bu kez kimsenin kurtarmasına seyirci kalmayacağım."

Bir yıl önce onlara cehennemi yaşatmıştım. Asil bana ölmek için yalvarırken karşısına geçmiş, içkimi yudumlamıştım. Yancım da gitmişti, kimi cezalandıracaklardı karşılığında? Kimseyi.

Scanned with CamScanner

Onu meydanda bir çarmıha germiş, güneşin altında açlıktan ve susuzluktan kavrulurken seyretmiştim. Günler sürmüştü bu işkence. Amber onu kurtarmaya cesaret bile edememişti. Susmuş, bölgesine saklanmıştı. Karşıma bile çıkamamış, yancısını elimden alamamıştı. Beşinci günün sonunda son nefesini vermek üzereyken Devin alabilmişti onu elimden.

Bu kadar kolay öldürme, demişti Asil'i çözerken. *Ölüm kurtuluştur bazıları için, onu kurtarma.* Bunu beş günün sonunda, Asil'in acısının her zerresini izledikten sonra söylemişti. Öleceğini anladığında kurtarmıştı çünkü o da acı çekmesini istiyordu.

Giray ve Mirza ise geri adım atmışlardı. Mirza yancısına dokunmamam için, Giray ise Amber'e. Herkes sevdiği kim varsa onu korumuştu ama ben koruyamamıştım.

Odayı dolduran hıçkırık sesleriyle herkesin gözü sesin sahibine, Mirza'nın yancısına döndü. Gri Zeliha. Başı önünde ağlıyordu.

Mirza bağlı olduğu sandalyede hızlıca kıpırdandı. "Zeliha," dedi korkuyla. "Sakin ol, halledeceğiz. Buradan kurtulacağız. Korkma, kimsenin sana dokunmasına izin vermem."

"Kim olarak?" diye sordum yüzümde yalancı bir gülümsemeyle. "Neyi olarak, merak ettim doğrusu."

Mirza'nın bakışları sertleşerek üzerime döndü. Sıktığı dişlerinin arasından, "Öncüsü olarak elbette," diye yanıtladı. "Ne olarak olacaktı başka?"

"Hımm," dedim yüzümdeki gülümsemeyi korurken. "Oysa önce Gri ve yancı olanların canını almayı denerler."

Mavi Bölge yancısının zırlaması şiddetlendiğinde Mirza masanın altından bir tekme indirdi bacağıma. Nasıl ulaşmıştı, bilmiyordum. Masa büyük görünüyordu ve bir şekilde bana ulaşamayacağını düşünmüştüm ama neredeyse bacağımı kırıyordu.

"O sikik çeneni kapat."

Dişlerimi gösterdim. "Yalan mı? Benim Gri yancıma yapılanları ne çabuk unuttunuz? El birliğiyle ittiniz onu kıyıdan. Yancın da bunun gayet farkında ve hatta eminim ki bu günahın en büyük ortaklarından. Bu yüzden öldüreceklerse bizi önce Gri ve yancı olanlardan başlarlar. Buna itiraz etmem. Meydanda çarmıha gererler belki hepimizi, önce onurumuzu gururumuzu lekelerler ve sonra keserler boğazlarımızı. Günahkâr halkımızın önünde can çekişerek ölürken bu lanetli adayı ele geçiririler. Umarım en son ben ölürüm de, hepinizin ölümünü izlerim. Böylece belki ölmeden önce içim biraz olsun rahatlar."

"Madem ölmemizi istiyorsun öldürseydin o hâlde," diye yerden, ayağımın dibinden bağırdı Asil. "Gebertseydin hepimizi. Niye yapmadın, ha? Bütün güç senindi, Kötülerin Şehri önünde tapıyordu. Karşında herkes korkudan tir tir titriyordu. O zaman niye yapmadın? Günahımızı yüzümüze vurmandan daha çekilir olurdu ölmek."

"Sizler için elimi de ruhumu da daha fazla kirletmeye değmezdi çünkü," dedim sert, tok bir sesle. "Kardeş ya da dost katili olarak yaşamaktansa karşınızda ihanetinizin sesli sureti olarak dikilmeyi seçtim."

Amber solumdan, "Bize iyilik yapmışsın gibi davranma," dedi hırıltılı bir sesle. "Sen ruhunu şeytana satalı çok oldu."

"Ruhunu şeytana satan sensin, kardeşim. Sen ruhunu şeytana sattın, ben de şeytanın ta kendisi oldum."

Amber iç çekerken gözlerini devirdi. Ardından buzdan harelerini buzdan harelerime dikti. "İkimiz de şeytanız, kardeşim. Annemiz melek değil, iki şeytan doğurmuş meğer. O yüzden bunu ben yapmadıysam o zaman kesin sen yapmışsındır. Halkı korkuyla eğlediğin yetmedi mi? Zirve son bir yıldır zaten senin, ne istiyorsun yine? Yoksa tek öncü sistemine mi geçmek niyetin? Siyah yetmedi, Kırmızı, Mavi, Yeşil'i de mi yönetmek istiyorsun? Cehennem senin ama dünyayı ayaklarının altına sersek yine de yetmez sana."

"Ne cehennemi ne de dünyayı istedim, yalnızca Yekta'yı istedim ama el birliğiyle imkânsız hâle getirdiniz. O zaman cehennem de benim dünya da."

"Sen değilsen kim?" diye sordu merakla Giray. "Kim yapıyor bunu bize? Kimin böyle büyük bir cesareti var?"

"Devin," diye ortaya bir fikir attı Amber. "Kunter değilse Devin olmalı. Devin ve saz arkadaşları."

"Devin değil," diye çok net bir şekilde konuştu Mirza. "Eğer niyeti bizi öldürmek olsaydı bir yıl önce yapardı ama yapmadı. Bu sefaleti izlemekten keyif alıyor yalnızca. Hem duydum ki çıkıyormuş adadan. Bir sonraki gemiyle gidecekmiş İstanbul'a."

"Gitmeden önce işimizi bitirecek işte," diye patladı Amber. "Ölümün sessiz gölgesi gibi sürekli dolanıyor etrafımda. İlk zamanlar sürekli onu görür oldum. Her yerde karşıma çıktı, elinde bıçağıyla bana sürekli ölümü hatırlattı. Bir kere bile dokunmadı ama çok uzun süre onun

Scanned with CamScanner

elinden öleceğimi sandım. Üstelik o alt tarafı halktan biri." Yerinde öfkeyle tepindi ve bana döndü ateş saçan bakışları. "Senden aldı bu cesareti. Aptal Gri'nin aptal arkadaşlarına bu lüksü veren sensin. Onları öldürmek yerine bize bunu yapmalarına izin verdin."

Doğru, vermiştim. Bir gün bana Yekta hakkında herhangi bir şey söyler umuduyla beni öldürmesine bile seyirci kalırdım.

"Öldürseydi bunu hak etmiş olurdun. Ne de olsa o gün, onu da öldürtecektin. İyi bir katil olması hem onu hem de Yekta'yı kurtardı."

Amber öfkeyle burnundan soludu. Bana bir cevap vermek için hazırdı ama Giray ondan önce davrandı: "Geçmişi irdelemeyi bırakın artık. Bunlar kim, bilmiyoruz; amaçları ne, bilmiyoruz. Bizi öldürecek-lerse neden burada tutuyorlar? Yakaladıkları gibi öldürebilirlerdi ama öldürmediler. Neden?"

"Çünkü halkın önünde yapacaklar ne yapacaklarsa," dedim oldukça rahat bir şekilde. "Söyledim size, çarmıha gerebilirler. İşkence etmeyi de ihmal etmezler. Öldürmezler öylece, önce bize neler yapabileceklerini gösterirler halka. Bize yaptıklarıyla halkı korkuyla eğlerler." Kendi kendime güldüm. "*Bakın, Siyah Bölge Öncüsü Kunter'e bunu yapabiliyorsak size neler yapmayız?* Aynen bu cümleyi kuracaklardır. Sonra da kellemiz meydanda yuvarlanır. Kopuk kafalarımızla futbol oy..."

Giray, "Kunter, yeter," diyerek lafımı kestiğinde yalandan bir şaşkınlıkla, "Ne yeter?" diye sordum.

"Onlara fikir veriyorsun."

Mirza, Giray'ı başıyla onayladı. "Aynen öyle, şu sikik ağzını kapat ve iğrenç fantezilerini kendine sakla."

Gözlerim kocaman açıldı ve başımla Amber'i gösterdim. "Asitle yakıp öldürecekti Yekta'yı. İğrenç fantezi denince aklınıza ben mi geliyorum sahiden? Öldürdüğü adamın kanıyla boyamıştı kendini. Söylesenize, kim daha manyak?"

Mirza, Giray ve Asil aynı anda, "İkiniz de!" diye bağırdıklarında Amber onlara bir küfür savururken ben güldüm. Bütün bunların aklıma gelmesi herhangi birini yaptığım anlamına gelmiyordu. Yapmamıştım da. Halkın yapmasına seyirci kalmıştım yalnızca. Güçlü görünmek için can almak şart değildi. Korkuyla eğlemek için yalnızca bunu yapabileceğine inanmalıydı herkes. İnanmışlardı. *Can almadım*, demiyordum; aldım. Hayatta kalmak ve hayatta tutmak için yaptım bunu. Ama ölüm üzerine fantezilerim yoktu benim, fantezileri olan halkımdı.

"Yine de bu benim işim değil," diyen Amber'i, "Yine de bir yıl önce yancıyı öldürmeye çalıştın. Eğer şu an bu yaşanıyorsa bunda en büyük pay senin," diye tersledi Mirza.

"Şunu ısıtıp ısıtıp önüme koymayı kesin artık," derken bıkmış gibi göründü Amber. "Anladık, kuralları çiğnedim ve çok sevdiğiniz yancıyı öldürmeye çalıştım. Ama ölmedi ve artık ne bir yancı ne de aramızda. Artık yok, onu unutabiliriz."

"Bir gün benim yancıma da aynısını yapmayacağın ne malum?" diye sordu Mirza. "Ya Zeliha'nın da canını almaya kalkarsan? Onu da kıskanırsan ne yaparız?"

Amber yerinde huzursuzca kıpırdandı. Sanki ellerini çözmeye çalışıyordu. Bunu başarabilirse ilk yapacağı şey belli ki Mirza'nın boğazına yapışmak olacaktı. "Senin küçük yancın umurumda bile değil." Sesi hırıltılıydı ama sertçe odada yankılandı. "Sessiz, sakin, işe yaramaz bir Gri'den fazlası değil. Gözlerime bakmaya bile cesareti yok senin yancının. Onunla uğraşarak vakit kaybedecek değilim." Yüzünde hafif bir sırıtmayla hızlıca ekledi: "Ama sen yine de dikkat et, bu şehirde bir Gri'ye fazla değer verirsen onu mutlaka kaybedersin."

Sertleşen bakışlarım Amber'e kilitlenmişti. O doğrudan Mirza'ya bakıyordu ama gözlerini üzerime çevirmek, buzdan harelerimde ona karşı yeşeren nefreti görmek istediğini biliyordum.

"Biz birbirimize sadık birer öncü ve yancıyız. Sizin küçük oyunlarınız bizi bölmeyecek."

Biz de öyleydik.

Bizi de bölemezlerdi.

Amber üstten bir tınıyla, "Burada birbirine sadık birer öncü ve yancı arıyorsan bakman gereken yer şüphesiz ki Kırmızı Bölge," dedi kendinden emin bir şekilde. "Ne olursa olsun yan yanayız."

Mirza buna esaslı bir kahkaha patlattı. "Yekta'yı öldürmek için yancını bile kandırdın sen."

Ayağımın dibindeki Asil homurdandığında Amber, "Aptal bir Gri için birbirine düşmüştü yancım ve kardeşim. Bunu yapmam gerekiyordu," diye açıkladı kendini.

"Bir kere daha," diye başladım söze, nefret dışında herhangi bir duygu emaresi göstermeden. "Yekta'yla ilgili tek bir kelime daha edersen İstanbul'a dönen sen olursun ama bir ceset torbasında."

Scanned with CamScanner

Aniden gergin bir sessizliğe gömüldük. Amber'le öfkeli bakışlarımız çarpıştı ama ağzını açıp tek bir kelime daha etmedi. Hayatta kalmak için sustu çünkü tanıyordu beni, damarıma fazlasıyla basmıştı ve ona merhamet edecek sabrım kalmamıştı.

"Onu şehre düşüren sen olmasan, inanacağım bu âşık adam sözlerine," diye yerden konuştu Asil. "Bana âşık olman bile daha olası."

"Ve sen de," dedim ayakkabımın ucuyla çenesini kaldırırken. "Onun hakkında tek bir kelime daha etmeyeceksin. Öncünle aynı kaderi yaşarsın yoksa."

"Pekâlâ," derken öfkeli bir gülüş sergiledi. "Adını bile ağzıma almam, söz. Öldürme beni, Kunter. Şehirden çıkabilecek olan benim, sen değilsin. Buradan çıkınca onu yeniden görebilecek olan da benim ne de olsa. Kendini ona affettirebilecek biri varsa o benim, sen değilsin."

"Annesini öldürdün, seni asla affetmez."

"Bu bir kazaydı, annesinin de hatası vardı. Gri'yim ben, aynı onun gibi. Bunu anlayacaktır ama seni asla anlamayacak. Onun hayatını bana olan kininden sen mahvettin, ben değil."

Tekmemi suratına indirecektim. Öfkeden bedenim titredi. Ayağımı kaldırdığımda biri odaya girdi ve sadece kısacık bir bakışla bütün öfkem vücudumdan çekilip odada bir yerde kayboldu.

Griler içerisindeki bir kadındı. Hayır. Griler içerisindeki beni kalbimden vuran kadındı.

Ayakta olsam dizlerimin bağı çözülürdü karşısında. Şimdi griydi işte, kendiydi. Gözlerini göremesem de bana bakan harelerini hissedebiliyordum. Hareket etmiyordu, öylece birkaç adım uzağımda duruyordu. Ona dokunabileceğim kadar yakınımdaydı ama dokunamıyordum.

Çenesini hafifçe kaldırıp yanımı işaret eder gibi olduğunda arkasında durduğunu ancak fark ettiğim, onun gibi giyinen birileri harekete geçti. Biri kırmızı diğeri mavi giyinmişti. İkisi de erkekti. Hızlıca arkamdan dolandılar ve yere düşürdüğüm Asil'i düştüğü yerden kaldırıp sandalyesini düzelttiler.

Asil öfkeli bir hırıltıyla, "Sağ olun amına koyayım," dediğinde adamlardan biri onun kafasına arkadan vurdu. Ardından sesi bir an için kesilen Asil'i bırakıp gri kadının arkasındaki yerlerine geri döndüler.

Ona baktım, onu tanımamı engelleyen kumaş parçasının ötesinde onu görmeyi denedim. Nasıl bakıyordu gözlerime, bakarken ne hissediyordu? Çünkü biliyordum, saklasa da baktığı bendim. Bir yıl sonra yeniden görüyordu gözlerimi, nefret mi ediyordu yoksa özlemiş miydi o da benim gibi?

Yeşil giyinen bir başkası içeri girdi ve onun eline bir kutu verdi. Griler içerisindeki kadın kutuyu iki elinin arasında tutarken bir an için onu bana fırlatacağını sandım ama sadece parmaklarını kutunun tahta yüzeyine bastırmakla yetindi.

Aramızdaki birkaç adımı attı, benimle Amber'in arasında durdu. Çok yakındı şimdi bana ama yine de dokunamıyordum ona. *Sahiden sen misin, Yekta? Hissediyorum, sensin.* Yanılmıyordum, yan yana geldiğimiz her an hissettiğim o sıcak enerjiyi şimdi de hissediyordum.

Elindeki kutuyu yuvarlak masanın tam ortasına bıraktı. Geri çekilmeden önce bekledi, başını hafifçe benim olduğum tarafa çevirdi ve ardından bir nefesi bırakırken geri çekildi.

Sensin. Biliyorum.

Kalbim sanki kulaklarımda, boğazımda atıyordu ve bir an sonra göğüs kafesimi parçalayıp dışarı fırlayacaktı. Öyle ki nefesim kesilmişti heyecandan. Gözlerimi bir an olsun kırpamıyor, onun bir an sonra gözlerimin önünden kaybolabilme ihtimalini göze alamıyordum.

Yeşil giyinen adam Zeliha'nın ellerini çözdüğünde bakışlarım ne olduğunu anlamak istercesine bir an için oraya kaydı. Zeliha başta ne yapacağını anlamadı ama sonra uzanıp kutuyu önüne çekti. Korkarak da olsa açtı kutuyu ve elini içine uzatıp bir parça kâğıt çıkardı.

Kâğıdı sessizce okuduktan sonra sertçe yutkundu ve bizlere baktı. Tek tek göz teması kurdu hepimizle. Ardından, "Masadan birini seçmemi ve onun ellerini çözmemi istiyor," diye açıkladı kâğıtta yazanı. "Birini çözdükten sonra odadan çıkabilirmişim. Çözdüğüm kişinin de birini kurtarma hakkı olacakmış. Bu, son kişi kalana kadar devam edecek." Yanağının içini ısırdı ve çekimser bir sesle ekledi: "*Sona kalan dona kalır*, yazıyor."

Henüz aramızdan kimse seçimini yapmadı ama kalbimin kırıldığını hissettim. Ve yanımdaki griler içerisinde kadın bunu duydu. O kısa anda bakışlarının yeniden üzerime döndüğünü hissettim. Yalnızca bana bakıyordu gözleri çünkü istediği, benim yok oluşumdu.

Zeliha kâğıdı kutunun içine geri bırakarak ayağa kalktı ve hiç şaşırtıcı olmayacak bir şekilde doğrudan yanında oturan Mirza'nın arkasına geçti, onu bağlayan ipleri çözmeye koyuldu.

Kimin kimi kurtaracağını biliyordum sanırım.

Scanned with CamScanner

Kimin kurtarılmayacağını, sona kalacağını bildiğim gibi.

Mirza elleri çözülür çözülmez ayağa fırladı ve yeşil giyinen adam tarafından odadan çıkarılmak üzere kolundan tutulan Zeliha'nın elini yakaladı. Onu hızlıca kendine çektiğinde Zeliha kolunu adamdan kurtarıp kendini Mirza'ya doğru attı.

"Yancıma bir daha asla dokunma."

Onda bir an için kendimi gördüm. Zeliha'da Yekta'yı görmedim ama. Çünkü Yekta tir tir titreyerek bana sarılmaz, ardıma böyle saklanmazdı. Gözyaşları o güzel suratını o anda ıslatmazdı. Mücadele eder, karşı koyardı. O öfkeli, hırçın bakışlarıyla hedef alırdı karşısındakini. Son nefesinde bile boyun eğmezdi. İlk gün de son gün de, onun gözlerinde gördüğüm bakış hep aynı olmuştu.

Amber, "Sorun çıkarma," diye parladı bir anda. "Ona zarar verecek olsalar ilk olarak onu çözmezlerdi herhâlde. Bırak da kurtulalım şuradan."

Kurtulun tabii, gidin arkanıza bile bakmadan.

Mirza, "Birine gerçekten hiç değer vermediğin için senin için konuşmak kolay," diye patladığında Amber'in bakışları sivrilse de ona bir şey daha söylemedi.

Griler içerisindeki kadın yanımdan ayrılıp Mirza'ya doğru ilerledi. Onun karşısına geçti ama sadece durdu, herhangi bir şey yapmadı. Mirza onu baştan aşağı, bir arayış içerisinde süzdükten sonra hafife alır bir ses tonuyla, "Tek yumruk," dedi. "Seni tek bir yumruğumla yere serebilirim. O yüzden çekil önümden."

Griler içerisindeki kadın başını hafifçe yana eğmekle yetindiğinde Mirza'nın siyah gözleri bu tepki karşısında iyice kararardı. Gerçekten bunu deneyecekti. Başarabilirdi de elbette, yumruklar onun işiydi. Ama o gerçekten Yekta ise, hislerimde yanılmıyorsam buna cesaret dahi etmese iyi ederdi.

Mirza'yı herhangi bir aptallık yapmaması konusunda uyarmak için hafifçe bağlı olduğum sandalyede kıpırdandım. Henüz dudaklarımı aralamıştım ki Mirza o akılsız hamlesini yaptı. Yumruğunu griler içerisindeki kadına savurdu. Sert, öldürücü sertlikte bir yumruktu bu. Havaya savuruşundan anlamıştım.

Griler içerisindeki kadın, Mirza'nın sert yumruğunu havada yakaladı. Ayağını Mirza'nın ayaklarına doğru savurdu ve birkaç taktiksel hamleyle onu saniyeler içerisinde kolayca yere serdi. Mirza'nın sırtı zemine sertçe indiğinde dudaklarının arasından bir inilti fırar etti. Onun arkasına

saklanan Zeliha, dudaklarının arasından kopan bir çığlıkla korkuyla yanına eğildi.

Mirza'yı buradan göremiyordum ama, "Sesini bile çıkaramayacak kadar korkak olmana rağmen bir yumruğa nasıl karşılık vermen gerektiğini biliyorsun demek," dediğini duydum. Mirza yerden kalktıktan sonra da direndi fakat bu direnişi boğazına bir bıçak inene kadardı. Ellerini havaya kaldırıp pes etti ve birinin ellerini çözüp kurtarmak için hareketlendi.

Bana baktı, bir şey söyleyecek gibi oldu ama kurtardığı kişi ben değildim, Giray'dı. Yanağımın içini ısırdım istemsiz. Her şeyin farkında olmama rağmen nedendir bilmem, garip hissettirmişti.

Mirza ve Zeliha, yeşil giyinen adamla birlikte odadan çıktıklarında iplerinden kurtulan Giray bir an için hareketsiz kaldı. Bakışları masadaydı, hiçbirimizle göz teması kurmuyordu. Nefes bile almıyor gibi görünüyordu.

Bakışlarını masadan kaldırdığında ilk bana baktı. Bu kararı vermekten nefret ettiğini gözlerinde görebiliyordum. Oldukça yavaş hareket ederek sonunda ayağa kalktı, masanın etrafından dolanıp arkamdan geçti ve Amber'in yanında durdu. Onun iplerini çözerken parmakları titriyordu.

Odadan çıkmadan önce bana bakıp, "Üzgünüm," diye fısıldadığında boğazıma öyle bir yumru oturdu ki ağzımdan tek bir kelime çıkmadı.

Kafamı arkaya doğru attım ve tepedeki aydınlatmaya diktim gözlerimi. Tenim cehennem gibi yanmaya başlamıştı. Buna anlam veremedim. Bütün seçimleri, henüz kimse seçimini yapmadan bilmeme rağmen neden şimdi, şu anda yanıp kül olacakmış gibi hissediyordum? Midem kasılıp sancılı bir kütleye dönüşmüştü.

"Geride kalana ne olacak?" diye sordu Amber, kelimeleri boğuk birer fısıltı gibi çıkmıştı. "Ona ne yapacaksınız?"

Bana ne yapacaksınız?

Sessizlik. Kimse cevaplamadı Amber'in sorusunu. Yancısını mı seçecekti yoksa kardeşini mi?

Ne kadar da tanıdık bir seçimdi bu böyle? Bir yıl önce benim yapmak zorunda kaldığım seçim gibi. Amber kindardı, yancımı seçtiğimi asla unutmamıştı. Daha o zaman bana böyle bir durumda asla beni seçmeyeceğini, bunu hak etmeyeceğimi söylemişti zaten. Zamanın bir şeyi değiştirdiği yoktu.

Bir yıl önce yancımı seçsem de türlü oyunlarla kandırılmış, yancımı değil, seçmediğim kardeşimi çıkarmıştım oradan. Geride kalan, bunu

Scanned with CamScanner

istemesem de Yekta olmuştu. Şimdiyse ben olacaktım. Onun için geri döneceğime söz vermiş, dönememiştim.

Kimsenin de benim için geri döneceği yoktu.

Anlayacaktım Yekta ne hissettiyse bire bir aynısını. Aynısı…

Kafamı indirip griler içerisindeki kadına baktım yeniden. Amber'e çevirmişti başını ama ben ona bakınca sanki bunu hissetmiş gibi bana çevirmiş, bana bakmaya başlamıştı.

"Sorumu cevaplamadın," dedim ona. Başını sorarcasına yana eğdiğinde sorumu tekrarladım: "Kiraz sever misin?"

Bir an için kıpırdamadan bekledi ama sonra başını hafifçe iki yana sallayarak *hayır*, dedi bana. Kiraz sevmiyormuş, nasıl da büyük yalan. *O güzel yüzünü görmek için nasıl da sabırsızlanıyorum. Adım kadar eminim sen olduğuna. Ben de Kıvanç Sidar isem, sen Yekta Akay'sın ve buraya beni yok etmek için geri döndün.*

Amber iplerini üzerinden atıp ayağa kalktı ve arkasını döndüğünde onunla karşı karşıya geldi. Bir adım daha attı ve neredeyse burun buruna geldiler.

"Bu şov bittiğinde birileri hayatta kalacak ve mutlaka seni öldürecek. Seni ve saz arkadaşlarını. Fırsatın varken öldürmeliydin hepimizi."

Amber'e herhangi bir cevap vermedi, sadece karşısında dimdik dikilmeye devam etti. Amber onun yanından geçip arkama ilerledi. Beni geçip Asil'e ilerleyeceğini düşünmüştüm ama beni yanılttı ve tam arkamda durdu. Ellerini ellerimi bağlayan iplerin üzerinde hissettim.

Bana yeniden nasıl böyle hissettirebilmişti, bilmiyorum ama o kısa anda kız kardeşimi hissettim. Hazar Sidar buradaydı, hemen arkamda ve kurtaracağı kişi bendim, yancısı değil. Kardeşini seçiyordu, kendini bildi bileli onun için her şeyini feda eden ikizini.

Hazar'ın iplerin üzerindeki elleri hareketsiz kaldı ve kulağıma doğru eğildi. Bir fısıltıyla, eğlenir bir tonda, "Bence bu senin oyunun ve ben kazanmana izin vermeyeceğim," diyerek Asil'i çözmek için arkamdan çekildi.

Onlara baktığımda Asil'in sesli bir nefesi benimle alay edercesine bırakıp gözlerini devirdiğini ve gülerek başını salladığını gördüm. Amber'e neredeyse inanacak olmama gülüyordu. Ben seçilmeyeceğimden eminken o seçileceğinden o kadar emindi ki Amber beni çözecekmiş gibi yaptığı sırada bu ihtimalden korkmamıştı bile.

Dudaklarımı sertçe ısırdım önce ve sonra gülmeye başladım kendi kendime. Histerik, korkunç bir gülüştü bu. Gözlerime kadar çıkan, gerçekçi görünen ama gerçeklikle uzaktan yakından alakası olmayan bir gülümseme. Eğer gülmeseydim saklayamazdım o an gerçekten ne hissettiğimi.

İkisi birlikte odadan çıkarken sinirlerime daha fazla hâkim olamadım ve ipleri çekiştirdim. Şimdi buradan kurtulsam ikisini de gebertirdim şüphesiz.

"Kendini kandırmaya devam et," diye haykırdım arkalarından. "Suçu üzerime at ve onu seç." Bunun beni öfkelendirmemesi gerekiyordu ama kalbimde kırılacak bir yer kalmadığını sansam da kalp ne de çok parçaya ayrılabiliyormuş öyle. "Babasının kızı!"

Odada yalnızca ben ve griler içerisindeki kadın kalmıştık. Herkes çıkmıştı, beni geride bırakmışlardı ve o benimle birlikte geride kalmıştı. Hiç kıpırdamadan olduğu yerde duruyor, beni izliyordu. Bense öfkeden yerimde duramıyordum ve bu, elim kolum bağlıyken beni daha da çıldırtıyordu.

"Ellerimi çözersen…" dedim bir nefesi öfkeyle bırakırken. "…kalkıp kız kardeşimle yancısını öldürmek istiyorum."

Elbette ondan bir cevap alamadım. O güzel sesini de güzel yüzünü sakladığı gibi saklıyordu benden. Benden kendini mahrum bırakıyordu ve farkında mıydı, bilmiyorum ama bu da bir cezaydı bana.

"Ben seni seçtim," dedim öfkeyle yükselen sesimi bastırmayı becerememeden. "Seçtiğim sendin, başka kimse değil. Bana asla seçilmeyeceğimle ilgili bir ders vermen gerekmiyordu. Zaten biliyordum." Ona baktım, beni gördüğüne emin olduğum gözlerine doğru. "Beni bir tek sen seçmiştin ve ben de sen daha seçmeden beni… Mahvettim ikimizi."

Bana doğru adımladığında sık nefeslerimi bırakırken sakinleştim. Kız kardeşimin beni seçmemesi ya da diğerleri için hep ikinci seçenek olmam sorun değildi. Beni yalnızca onun seçmesini istiyordum. Ve seçtiğinden asla pişman olmamasını. Pişman etmiştim onu ama gitse de benden, geri dönmüştü işte. İntikam için bile olsa yeniden karşımdaydı. Saklasa da kendini benden, biliyordum ki oydu.

Bir adım uzağımda durduğunda, "Şimdi bana o güzel yüzünü göster, Gri Hanım," dedim ona. Bir yıldır sadece içimden Gri Hanım demiştim. Delirmiş gibi, kendi kendime onunla konuşurken yalnızca. Şimdiyse görmesem de yüzünü duymasam da sesini onun Gri Hanım'ım

Scanned with CamScanner

olduğundan emin olarak söylemiştim. Bana son cümlelerinden biri G
Hanım öldü, umarım senin de ölümünü görürüm, Siyah, olmasına rağmen

O kendi içinde, bana son bakışında öldürmüştü Gri Hanım'ı.

O son bakışta benim de ölümümü dilemişti kalbindeki o açtığı derin yaradan.

Şimdiyse o yaranın hesabını sormak için karşımdaydı ve iyileşmesi için öldürmesi gerekiyorsa beni, öldürmesine izin verecektim. Yeter ki iyileşsin, Gri Hanım. Son nefesimde bile olsa görmek istediğim tek şey onun iyileştiğiydi.

"Yemin ederim, senin için geri gelecektim. Seni seçtim, bize güvendim ve geri gelmek için canımı bile vermeye hazırdım. Hiçbir şeye inanma ama buna inan. Yalvarırım seni bırakıp gittiğime, asla sevmediğime inanma, buna inan."

Aramızdaki birkaç adımı kapatmadan önce durdu, uzunca bir süre ona yalvaran suratıma baktı. Ardından kısa bir sessizliği, zemini döven ayak sesleri dağıttı. Bacakları dizlerime dokunacak kadar yaklaştı, hiç beklemeden üzerime doğru eğilirken ellerini sandalyenin kollarına bastırdı. Yüzlerimiz arasında bir karıştan fazla mesafe kalmadığında dudaklarının arasından kopan bir kıkırtı ikimizden başka kimsenin olmadığı odada yankılanarak yükseldi.

"Sesimi duymak için bu kadar heveslenen ilk erkek değilsin." Tok, alaycı sesi suratıma bir tokat gibi çarpmıştı. "Kayıplara karışan aşkına karşılık bulamadığın için üzgünüm, Öncü Kunter ama sandığın kişi değilim."

O değildi.

Yanılmıştım, onunla ilgili hissettiğim her şey bir yanılsamaydı. O, bir başkasıydı. Yekta geri dönmemişti, o benden çok uzakta bir yerdeydi. İntikam almak için bile olsa asla bana geri dönmeyecekti. Bense herkesin saklı suretinde onu arayacaktım böyle.

Nasıl yanılırdım? Nasıl başkasında onu bulurdum? Her şeyini nasıl ona benzetirdim? Karşımdaki kadın bir yabancıydı.

"Üzüldün mü?" diye sordu şaşkınlıktan kaskatı kesilen suratıma doğru. "Kalbini mi kırdım yoksa?" Başını sorarcasına yana yatırdı. "Bana senin bir kalbinin olmadığını söylemişlerdi oysaki."

İğrenç bir sesti. Onu ilk gördüğüm andan beri sesini duymak için can atıyordum ama şimdi her bir kelimesi kulaklarımı tırmalıyordu. Nasıl yanılırdım?

"Şu ifadeye de bak," derken elinin tekini sandalyeden çekip çeneme doğru uzattı. "Nasıl da öfkelendin öyle?" Bana dokunduğunda kendimi geriye çektim. "Az önceye kadar bana nasıl da güzel bakıyordun. Şimdiyse bir hiçmişim gibi." Histerik kahkahasının mide bulandırıcı bir etkisi vardı. "Sandığın kişi olmamam seni korkutmalı, öncü. Buraya sistem adına geldim. Ve öldürmeye senden başlayacağım. Ne demiştik?" Elini arkasına doğru attı ve bir bıçağı çekip çıkardı. "Sona kalan dona kalır."

Bıçağı boğazıma dayadığında herhangi bir tepki vermedim. Ne bir korku emaresi gösterdim ne de tek kelime söz söyledim. Hayal kırıklığım öyle büyüktü ki şimdi beni sistem adına öldürse bana iyilik etmiş olurdu.

Boğazıma bir yumrunun oturduğunu hissettim önce. Sonra gözlerimde bir yanma oldu. Islanan bakışlarımda korkunun emaresi yoktu ama hayal kırıklığımın acısı vardı. Oysa hayallerimde bu cehennemden bir gün kurtulmak vardı. Buradan çıkıp Yekta'yla normal bir şehirde normal bir gün geçirecektim. Onun elleriyle yaptığı sufleyi birlikte yerken albümlerini dinleyecektik. Şimdi anlıyordum ki imkânsız demek bile mümkündü ama Gri Hanım'la bizim bir daha yan yana gelmemiz öyle imkânsızdı ki bunun ne kadar imkânsız olduğunu yeterince iyi anlatacak bir kelime dahi yoktu.

Bıçağı boğazımda kaydıracağını sandığım uzun birkaç dakikanın ardından, "Anlatıldığın kadar varmışsın, öncü," dedi ve bıçağı boğazımdan uzaklaştırdı. "Ölümden korkmayan birini ilk defa görüyorum."

"Yapacaksan yap," dedim dümdüz bir sesle. "Eğer şimdi yapmazsan buradan kurtulduğumda ben bir an bile düşünmem, alırım canını."

"Mutlaka," derken sesi eğlenceli çıkıyordu. "Namını duydum, bu cehennemin ötesinde bile anılıyor adın. Burayı sözde cehennem yapmak yetmemiş sana, gerçek bir cehenneme çevirmişsin son bir yılda. Bunu düzeltmem için gönderdiler beni sana. Emir açıktı. Şeytanın bacağını kır."

"Cehennemden şeytanı sorumlu tutmak kolay gelmiş olmalı. Peki söylesene, kim inşa etti bu cehennemi? Kimler beni ve benim gibi dahasını şeytan olmak zorunda bıraktı? Bizi bu cehenneme attılar ve *yok edin birbirinizi,* dediler. Ben de yok oluşu hızlandırdım? Şimdi ne değişti?"

"Kuralları baştan yazmaya cüret etmeyecektin, öncü, sistemin kurallarını çiğnedin. Bir Gri'nin şehirden kurtulmasına izin verdin. Kardeşinle anlaşmıştık."

"Kurtuldu yani?" dedim kaşlarımı sorarcasına kaldırırken. "O, gitti. Çıktı adadan?"

Scanned with CamScanner

"Aksini mi düşünüyordun?"

Düşünmüştüm, hem de sık sık. Onun Gri Hanım olduğunu düşündüğüm gibi. Belli ki o sadece bir askerdi.

"Ne yapacaksan yap," dedim başımı hafifçe iki yana sallarken. "Öldürmeye önce benden mi başlayacaksın? Başla."

Bir karış uzağımda öylece durmaya devam etti. Sakladığı çehresinden ne gibi ifadeler geçiyor, bilemezdim ama bunun onu düşündürdüğü kesindi. Belli ki *öldür*, diye kesin bir emir almamıştı. Aksi hâlde elini çabuk tutardı.

"*Kötülerin kötüsü* diye anılıyorsun." Elini cebine doğru attı ve oradan bir şey çıkardı. Kapalı tuttuğu elini yüzünün hemen yanında tuttu ve cebinden çıkardığı küçük şeyi iki parmağının arasına alıp bana gösterdi. "Sence de böyle anılan biri için bu şey fazla çocuksu değil mi?"

Elinde, Yekta'nın kırdığı kar küresinden kalan tek şey, Küçük Prens vardı.

Ona doğru istemsiz bir atak yaptım. "Bırak onu." Yalnızca aramızdaki o bir karışı kapatabilmiştim, daha ileriye gidememiştim. O da ilk anda geri çekilmemiş, aramızdaki o bir santimlik kısa mesafeye gülmüştü.

"Sanırım değerli bir şey." Geri çekilmeden önce birkaç saniye daha durdu ve sessiz, kısa bekleyişin ardından benden uzaklaşıp Küçük Prens'i incelemeye koyuldu. "Yoksa şu kaybettiğin aşkınla mı ilgili?"

"Bırak dedim sana." Dişlerimin arasından, öfkeli bir hırıltıyla yükselen sözcükler onu hiç etkilemiyordu. "Beni kışkırtma."

"Sadece, öncünün cebinde taşıdığı tek şeyin anlamını öğrenmek istiyorum." Bir elinden diğer eline oyun oynar gibi attı. "Çocukluğundan kalma bir şey mi?"

"Seni ilgilendirmez."

Beni sıkıca tutan ipler tenimin üzerinde sertçe gerildi. Biraz daha sinirlerimin üzerinde tepinmeye devam ederse beni olduğum yerde tutan bu iplerden kurtulup işini bitirecektim.

"Tutsağımsın, hayatta kalmak istiyorsan ilgilendirir."

"Öldüreceksen öldür." İpler tenimi kesiyordu. "Geride kalanı öldürmeyecek miydin? Öldür. Sırayla hepimizi gebert. Bu cehennemle ne yapmak istiyorsanız yapın ama beni biraz daha kışkırtma. Onu bırak."

"Evet, önce senden başlamalıyım öldürmeye. Sonra bir diğeri ve diğeri... Geriye son bir öncü kalana dek devam edecek bu. Sistem biraz

refah için tek bir öncü istiyor. Kurduğunuz bu düzene artık müdahale edeceğiz."

"Bu düzeni biz kurmadık, bizi buna mecbur bıraktınız!" diye patladım öne doğru atılırken. Bu onu biraz olsun germedi, uzaklaştırmadı benden. Bu sandalyeden kalkamayacağımdan çok emindi.

"Evet, amaç hepinizin ölmesiydi. Milyonların refahı için on binler yok edilebilir. Ama siz öncüler, burada bir krallık kurdunuz. Ayrıştınız, suçlarınıza göre bölündünüz. Uzunca bir süre sistem sizlere ayak uydurdu ama son bir yılda yaptıkların medyaya konu olunca artık müdahale vakti de gelmiş oldu. Artık burada yaşananlar insanlık suçudur."

"Sizin yaptığınız insanlık suçu!" Öfkeyle yükselen sesim odanın duvarlarına çarptı. "Eşitlik ve özgürlük adı altında her türlü suçtan hüküm giyenleri bir adaya attınız. *Hafif suç ya da ağır suç yoktur*, dediniz. Binlerce manyağa öldürme özgürlüğü verdiniz. İnsanlık suçuysa bunu siz yaptınız, ben değil. Ben engel olmaya çalıştım, yıllarca elimden geldiğince dizginledim. Birilerinin ölmesini izledim daha fazlasının ölmesini engellemek için. Saygılarını kazanmak için kendimden ödün verdim. Ve sonunda pes ettim. Bir yıldır ne oluyorsa yıllardır olmadığı için bir tebriğinizi almalıydım!"

"Pes etmeyecektin o hâlde. Bu düzeni koruyacaktın. Sistemi lekeledin. Hiçbir adada bir yılda yirmi bin kişi ölmedi. Yıllarca tuttun onları ve yıllar sonra tasmalarını bıraktın. Bu da bir katliama neden oldu."

"Keşke hepimiz ölseydik o hâlde. Milyonların refahı için geberseydik."

"Gebereceksiniz ama önce halkın gözünü üzerinizden çekmeliyiz. Tek öncü sistemi ve yok oluş. Kötülerin Şehri'nde tek bir mahkûm kalmayacak ve sonra yeniden yirmi beş kişi göndereceğiz. Onların kendi krallıklarını kurmalarına izin vermeyeceğiz ama. Diğer adalarda olduğu gibi sessiz sedasız yok olacaklar."

"Burası bir krallık değil, cehennem."

"Tamam, o hâlde şeytanları kendi ateşlerinde yakacağız." Bir kıkırtıyla geri çekildi ve kapıya doğru adımladı. Küçük Prens figürünü avucundan yukarı atıp havada yeniden yakaladı. "En büyük korkularıyla cezalandırarak. Seninki de yalnızlık, Öncü Kunter." Kapıya ulaştı ama çıkmadan önce durup, "Bir de seçilmekle ilgili bir sorunun olduğunu duydum. Yalnızlık, sevilmemek ve seçilmemek. Senin zayıf noktalarını bana üç maddeyle anlatmalarını istedim ve ne garip, en insani korkular sana aitti. Bir şeytana," diye ekledi garip, imalı bir ses tonuyla.

Scanned with CamScanner

Şeytan. Olmaktan. Bıkmıştım.

İpi kopardım ve tek hamleyle üzerimden çekip sandalyeden fırladım. Kapıdan çıkıp gitmek üzereydi. Boğazından yakaladım ve sırtını duvara çarptım. Dudaklarının arasından kopan iniltiyi hızlıca yuttu. Burun buruna geldik.

"Cesaretine hayrandım, bir yere kadar." Elimi açıp ona uzattım. "Şimdi onu bana ver."

Benliğimden yayılan öfkeden keyif alıyormuş gibi içini çekti. "Alabiliyorsan al."

Kapının dibinde, odada yalnızca ikimizdik. Diğerlerinden hiçbiri yaptığım hamle karşısında içeri girip bana müdahale etmemiş, onu elimden almaya çalışmamıştı. Ondan kat kat cüsseli ve güçlüydüm. Mirza'yı birkaç küçük hamlede yere sermiş olabilirdi ama ben ona hazırlıklıydım. Onu kolayca öldürebilirdim, diğerlerini de. Madem buraya bizi yok etmeye gelmişlerdi, o hâlde onları yok etmem insanlık suçu sayılmamalıydı. Ne de olsa her canlı, hayatta kalmak için son nefesine kadar içgüdüsel olarak çırpınırdı. Sinirlerime dokunmasa çırpınmayacaktım da doğrusu ama şu an tek arzum onu parçalarına ayırmaktı. Kolay kolay öfkelenmezdim ama o... O benim damarıma basmıştı. Yerini ezbere biliyormuş gibi, kolayca.

Yalnızlık. Seçilmeme korkusu. Sevilmemek.

Beni hep bunlarla cezalandırmışlardı şimdiye dek. Oysa ben doğduğumdan beri annem tarafından en sevilendim. Seçilendim, asla yalnız değildim. Sonra dünyam baş aşağı dönmüştü. Ne zaman zayıf noktalarım hâline gelmişti bu üçü, bilmiyordum ama evet, korkuyordum bu üçünden de. Yaşayarak korkuyordum. Yaşamaktan değil maalesef. Yaşasam da bir şekilde sadece bu üçünü söyleyerek kolayca kırabiliyordu insanlar beni.

"Beni seni öldürmeye mecbur etme."

"Neden?" dedi garip bir şekilde sakin bir sesle. "Bu senin için nefes almak kadar kolay olmalı." Başını hafifçe kaldırdığında göremesem de gözlerini, gözlerimizin çarpıştığına emindim. "Birileri ölürken sarsılmaz tahtından izleyen sen değil misin? Bir de *beni siz şeytanlaştırdınız*, diyorsun. Vicdanını böyle mi rahatlatıyorsun? Kendi seçimlerinin yükünü başkalarının omuzlarına atarak mı? Abini öldürürken kim kafana silah dayadı, söylesene."

Sanki sinirlerim orta yerinden o konuşurken gerilmiş ve son cümlesiyle gürültülü ve yakıcı bir şekilde kopmuştu.

Elimi onun bıçağına doğru uzattım. Birkaç hamlede onu gebertecek ve bu ızdıraba bir son verecektim.

Bıçağı yakaladım, onu boğazından bir kere daha duvara çarptım. Bıçağı kılıfından çekip alırken tekmesini bacak arama indirmeyi denedi ama dizini bacaklarımın arasında sıkıştırdım.

Bıçağı parmaklarımın arasında çevirdim, göğsüne indirmek için hazırlandım. Aynı anda kafasını suratımın ortasına indirdi. Beklemediğim bu hamle karşısında bir anlığına sersemledim. Sersemliğimden faydalanıp yumruğunu midemin üzerine yapıştırdı ve sert bir tekmeyle beni göğsümden itip yere indirdi.

Kimsin sen?

Bıçağı bendeydi ama ikinci bir bıçağı daha vardı. Öfkelenmiş olmalıydı ki dudaklarının arasından kopan bir hırıltıyla üzerime doğru atıldı. Bıçağını tam göğsüme savurdu. Beni kesip biçecekti.

Kendimi yana attım ve hızlıca ayağa kalkıp beni bağladıkları sandalyeyi sırtından yakaladım. O henüz bana doğru yeni bir hamle yaparken sandalyeyi kafasına doğru indirdim. Son anda ellerini başına siper ederek sırtını hafifçe dönebildi. Böylece sandalye kafasında değil, omzunda kırıldı. Sertçe yere düştü. Sandalyenin kırılan ayaklarından birini kapıp üzerine çöktüm. Sandalyenin ahşap ayağını boğazına dayayıp onu yere ittim, sıkıştırdım.

"Kimsin sen?" dedim öfkeli bir hırıltıyla. Elimin tekini maskesine uzattım. Altımda kıvranıyor, nefes almaya çalışıyordu ama imkânsızdı. Bir kere daha bana doğru hamle yapmasına, belki de beni öldürmesine izin vermeyecektim. Kim olduğunu öğrenip gebertecektim onu. Ben öldürmezsem o beni öldürecekti ne de olsa.

Boğazını sıkıştırıp nefesini kestiğim tahta parçasına değil de yüzüne uzanan elime uzattı ellerini. Gri eldivenleriyle sıkıca tuttu elimi, maskesinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Yüzünü görmemi istemiyordu.

"Tanıyorum değil mi seni?" Maskeyi tuttum. "Sesin onun sesi değil, kokun onun kokusu değil ama ne çok andırıyorsun onu. Bu da cezamın bir parçası olsa gerek."

Maskesini hafifçe kaldırmayı başarmıştım ki ellerini elimden çekti. Artık yüzünü görmem için hiçbir engel yoktu önümde. Tutmuyordu beni çünkü... Çünkü yumruk yaptığı elinin sert boğumlarını gözüme indirmişti.

Scanned with CamScanner

Dünya bir an için karardı. Gözüme inen ağrıyla sersemlediğimde kolayca beni üzerinden attı. O kadar hızlı ve çevikti ki altımdan çıkması birkaç saniye kadar sürdü. Bana yeni bir hamle yapacağını düşünmüştüm ama o bana yaklaşmadı bile. Bunun yerine cebine attığı Küçük Prens figürünü çıkardı, dizlerinin üzerine eğilirken yere koydu. Bıçağını ters çevirdi.

"Zaaflarını açık etmemelisin, öncü, birini öfkelendirdiğinde saldıracağı ilk şey, zaafındır ne de olsa."

Ve bıçağının kabzasını Küçük Prens'in üzerine indirdi. Aynı anda ileri atıldım, elimi Küçük Prens'in üzerine kapattım. Tamamen içgüdüsel bir hareketti. Bıçağın kabzası elimin üzerine indi. Kafamın içinde bir çatırtı koptu. Bu kırılan kemiklerimin sesine çok benzese de değildi. Her şeyimle ondan geriye kalan tek şeyi korumaya çalışmama rağmen, elimin altında kırıldığını gördüğümde kalbim de onunla birlikte paramparça oldu. İki parçaya ayrılmıştı Küçük Prens.

Bana yeniden saldırmadı çünkü ona saldırmadım. Dünyam çatırdadı, ikiye bölündü sanki.

Hiç geri gelmeyeceksin, değil mi Gri Hanım?

Sana bunu senin için sakladığımı bile asla söyleyemeyeceğim. *Küçük Prens'i değil, seni seviyorum ben*, diyemeyeceğim.

"Gri Hanım," dedim sessizce. "Onundu."

"Şehre düşürdüğün masum kadın."

"Evet." Acıdan uyuşan elimi güçlükle hareket ettirip kırık Küçük Prens'in iki parçasını da yerden aldım. "Annesinin ölmeden önce ona aldığı son hediyeydi kar küresi. Ben sadece... Sadece ona bunu vermek istemiştim."

Geriye doğru sadece bir adım attı ve durdu. Şaşırmış mıydı, bunu beklemediği için mi sessizleşmişti, emin değildim ama bir an sonra arkasına bile bakmadan odadan çıkmış, beni bir başıma bırakmıştı. Kapıyı bile kapatmamıştı, gitmişti öylece. O gidince başıma siyah bir çuval geçirmek için başka biri odaya girdi. Onu indirsem de arkasından gelenlerden kurtulamadım. Başıma çuvalı geçirebilmek için beni buraya getirirken sersemlettikleri gibi sersemletmeleri gerekti. Kendimden geçerken son gördüğüm şey başıma geçirdikleri siyah çuvalın karanlığıydı.

Cehennemde kötülüğü simgeleyen üç hayvandan biri olan dişi kurt hırslıydı, sevdikleri konusunda cimriydi ve açgözlüydü. Kötülerin Şehri cehenneminin dişi kurdu, Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'di.

BÖLÜM 9

Kırmızı Bölge Öncüsü Amber

Kardeşimi o odada, o griler içerisindeki kadınla bir başına geride bırakıp çıktığımda kalbimde bir yerin donduğunu hissettim. Beni defalarca kandıran Kıvanç, şüphesiz ki bu kez de bir oyunun peşindeydi. Öyle olmalıydı. Aksi hâlde o odadan onun cesedi çıkacaktı ve bu, benim kararımla olacaktı. Öz kardeşimi değil, kardeşim gibi gördüğüm Asil'i seçtiğim için.

Uzun bir koridorda, Asil'le yan yana yürürken önümüzde de arkamızda da iki silahlı adam vardı. Bizi nereye götürüyorlardı, bilmiyordum. Tek düşünebildiğim seçimimin sonuçlarıydı. Kıvanç bana, ona ve bir türlü unutamadığı Gri Hanım'ına kurduğum oyun gibi bir oyun kurmuştu. Öyle olmalıydı.

"Bizi nereye götürüyorsunuz?" diye sordu Asil, bulunduğumuz durumu şimdi daha az ciddiye alıyordu. Az önce, o odadayken daha öfkeliydi. Şimdiyse sakinleşmişti, Kıvanç'ın geride kalması hoşuna bile gitmişti. "Bu birkaç aşamalı bir oyun değildir umarım. Biz aynı taraftayız." Arkasına doğru döndü ve geri geri yürürken konuşmaya devam etti: "Hepimiz Siyah Bölge Öncüsü Kunter'den kurtulmak istiyoruz. Sorun değil, bunu yaptığınız için şehrin kurallarına göre sizleri idam etmeyeceğiz. Yalnızca bizi bırakın."

Öndeki adam aniden durduğunda Asil geri geri yürürken sırtını ona çarptı. Arkamızdan gelen adam aynı anda Asil'in yakasından yakaladı ve onu bir çırpıda sağda kalan beyaz kapıdan içeri fırlattı. Onlara doğru atıldığımda biri sol taraftan saçımdan yakaladı ve beni bir başka odaya çekti.

Kapılar kapandı.

Siyahlar içerisindeki bir kadınla odada bir başımaydım. Saçlarımı diplerinden sıkıca yakalamıştı ve çenemi tutmuştu.

Scanned with CamScanner

Bana şimdiye kadar kimse böyle davranmaya cüret etmemişti.

"Kırmızı," dedi kadın, sesi tanıdıktı. "Ne güzel bir yüzün var. Oldukça pürüzsüz, tek bir çizik dahi yok. Kötülerin Şehri cehenneminde yaşıyorsun ama en ufak hasar almamışsın. Bu nasıl eşitlik?"

"Bırak beni," dedim dişlerimin arasından. "Sakın buna cüret etme. Hayatının hatası olur."

Çenemi bırakıp bıçağını çıkardı. Bıçağı gördüğümde geri çekilmedim, gözlerimi kaçırmadım. Korku, benim yüzüme yakışmazdı. Güzellik benim için ayrıcalık değildi, silahtı. İnsanlar bakışlarını çehremde gezdirirken güçsüzleşir, kararlarını yumuşatırlardı. İtaat etmeyi daha kolay kabullenirlerdi. Yüz kartım, sözlerimden önce hüküm verirdi ve bu kadın, bunu benden almak istiyordu. Bıçağı kaldırdığı anda anlamıştım bunu. Ölmekten korkmamıştım, çirkinleşmekten korkmuştum.

"Hatalarımdan ders çıkarmaya bayılırım."

Geri çekilmeye çalıştım ama saçlarıma iyice asıldı ve sıkıştırdı beni. Bıçağın parlak yüzeyinde kendimi gördüm. "Canımı al ama yüzüme dokunma."

Suratıma doğru histerik bir kahkaha patlattı. "Olur."

Bıçağın keskin yüzeyini yüzümün soluna doğru savurdu. Önce gözümün altından dudağımın kenarına doğru bir çizgi şeklinde inen sızıyı hissettim. Ardından acı, o ince kesikten yüzümün her yanına doğru yanıcı bir şekilde yayıldı. Sıcak kan önce yüzüme hücum etti, ardından kesikten fışkırarak yüzümün sol yanını ıslattı. Sanki bana ait olmayan bir şeymiş gibi, kontrolsüz ve başına buyruk bir şekilde...

Dişlerimi sıktım, bu yakıcı acı karşısında çığlık atmadım çünkü çığlık, yenilgiyi kabul etmekti.

Ben yenilmezdim.

Elimi güçlükle yüzüme uzattım. Pürüzsüz, parlak beyaz tenimin üzerinde bir yarık vardı şimdi. İçinden acı acı kan sızıyor, avucumun içine akıyordu. Bu daha önce görmediğim bir kâbustu, karanlığın içinden bana seslenen en büyük korkumdu. Her şeyimi almalarına izin verirdim, canımı bile ama yüzüme dokunmamalıydılar.

Yüzüme bir kesik atıp beni bırakır sanmıştım ama bırakmadı, histerik kahkahasıyla ikinci bir kesiği suratımın sağına indirdi. Yüzümün solunu korumaya çalışırken sağını koruyamadım. Daha yavaş bir kesikti, özellikle seçilmişti. Gülüşümün hemen yanından geçerek, onu

her gülümsediğimde yarım bırakmak için. Şimdi yüzümde iki kesik vardı, kan avuçlarıma akıyordu ve acı bütün bedenimdeydi.

Yüzümü parçalamıştı.

Güzelliğimi lekelemişti.

"Bu şehir artık senin günahını görüyor, Öncü Amber," dedi kahkahalarının arasından, ölümümü fısıldarken. "Senden her şeyini alacağız. Canın hariç. Her şeye sahip sen, bir hiç olacaksın. Bir hiç olanı yaktığın gibi yakacağız seni."

Üçüncü bir bıçak darbesini gözüme doğru savurdu. Kanımla ıslanan ellerimi gözlerime siper ettiğimde parmaklarım kesildi. Hiç acıması yoktu bana. Gözlerime siper ettiğim ellerimden yakaladı, çekti hızlıca.

Bıçağın keskin yüzeyi irice açılmış gözlerimin önünde parladı. Bu, bir şeyi son görüşümdü. Öyle biriydi ki, onda merhamete dair hiçbir şey yoktu. Beni acımasız zannediyorlardı ama bu kadın, şeytandan bile daha kötüydü.

O, Devin Koral olmalıydı.

Bıçağı yüzüme bir tokat atar gibi sertçe indirdiğinde darbeyi açık gözlerimle karşıladım. Bütün hayatım o kısa anda gözlerimin önünden geçip gitti.

Ben bunu nasıl hak etmiştim?

Bir gün asla başkalarını düşürdüğüm bu konumda olacağımı düşünmemiştim. Kimse buna cesaret edemez sanmıştım. Meğer cesaret, sevdiklerimizmiş. Devin Koral, çok sevdiği Gri'ye yaptıklarımın bedelini ödetiyordu bana.

O an anladım.

Bu bir infaz değildi.

Bu, tahtımdan indirildiğimin yüzüme kazınmasıydı.

Bıçak gözümü delmeden saliseler önce biri onun bileğini yakaladı ve gözümü çıkarmaktan alıkoydu. Bıçağın sivri ucuyla gözümün mavisi arasında yalnızca yarım santim vardı.

"Bırak," dedi onu tutan kişiye. O, griler içerisindeki kadındı. Belki de o... O Yekta Akay mıydı? "Daha kötülerini hak ediyor."

"Sadece tek bir kesik hakkın vardı," dedi kadın ona, oldukça soğuk bir sesle. "Arkadaşının intikamı için tek bir kesik. İkinci bir kesiği zaten atmışsın, gözünü rahat bırak."

Devin, homurdanarak kolunu kurtarmayı denedi ama Gri kadın onun kolunu bırakmadı, izin vermedi gözümü çıkarmasına.

Scanned with CamScanner

O eğer Yekta olsaydı, şüphesiz izin verirdi gözümü çıkarmasına. Ona yaptıklarımdan sonra asla bana merhamet etmezdi.

"Ver şunu," dedi ve diğer elini bıçağa uzatıp zorla aldı onun elinden.

Bıçağı aldı almasına ama, beni onun elinden almadı. Yüzüm cayır cayır yanarken parmaklarının arasına aldı ve sıktı. Kesikler zonkladı. "Tamam, gözünü alamayacaksam ben de canını alırım o hâlde."

Diğer elini saçlarımdan çekip boğazıma sardı ve beni sürükleyip arkadaki duvara çarptı. Elini yakaladım hızlıca, beni öldürmemesi için direndim ama çok güçlüydü.

Ben fiziksel güç kullanmazdım. Gücüm, sözlerimdi benim.

"Şimdi öldürebiliyorsan öldür beni," dedim tükürür gibi bir sesle. "Tek bir şansın olacak. Buradan kurtulursam yemin olsun seni yaşadığına pişman edeceğim, Devin!"

Başını arkaya atarak esaslı bir kahkaha patlattı. "Olur."

İkinci bir bıçağı kılıfından çekip çıkardı. Bıçağı göğsüme saplamak için havaya kaldırdı ve indirdi. O kadın, bu ikinci öldürme hamlesini de engelledi.

Beni öldürmesine izin vermeyecekti.

Gri değilsin sen, eminim olmadığına.

"*Ona canlı ihtiyacımız var*, demiştim sana."

Devin'i zorla dışarı çıkardı ve kapıyı arkasından gürültüyle kapattı. Odada yalnızca ikimiz kaldık, griler içerisindeki bu yabancı kadın ve kanlar içerisindeki ben.

Kapalı kapının önündeydi, bana yaklaşmak yerine uzakta duruyordu. "Kardeşinle ne çok benziyorsunuz," dedi şaşırmış gibi bir sesle. "Onun da az önce benzer bir cümle kurduğundan eminim. İkiniz de cesaretinizden ödün vermezsiniz, değil mi?"

Dizlerimin üzerinde, yerdeydim. Kanlı ellerim, kanımla ıslanan zemindeydi. Yüzümden damla damla akan kandan bir göl oluşuyordu. Küçük kan gölünde yansımamı gördüm. Biri gözümü sıyırıp geçen uzun bir kesik, diğeri gülüşümü kesen biraz daha kısa bir kesikti. Güzelliğim... O orada değildi. Tamamen kaybolmuştu, geriye yalnızca yaralı bir yüz kalmıştı.

Gözlerim doldu ama tek bir damla yaş düşmedi. Ağlamak beni daha da zayıf gösterirdi. Başımı dik tuttum. Kesik ve kanla bozulan yüzüme rağmen bakışlarımla ona meydan okumaya devam ettim.

"Bakma bana öyle nefretle," derken üzerime doğru adımladı. "Zayıf noktan, güzelliğinmiş. Kusursuz görünüşün, itibarın."

Bir adım uzağımda durdu ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. O anda bir yemin ettim. Beni karşılarına aldıklarına son nefeslerine kadar pişman olacaklardı. Dünyayı yakmam gerekse bile.

Hayır, beni çirkinleştirmemişlerdi.

Yaralı bir tanrıçaya dönüştürmüşlerdi.

Bu yaraların bedeli, bana diz çöktürenlerin kanıyla ödenecekti.

☯

Siyah Bölge Öncüsü Kunter

Çan sesi, kulaklarımın zarını yırtıp geçti ve zihnimdeki karanlığı zorla bölüp, beni içinden çekip aldı. Boğulma hissiyle uyandım. Derin bir nefesi ciğerlerime çekerken bu sanki uzun zaman sonra ilk nefesimdi.

Gözlerimi açmış mıydım?

Açmıştım ama hâlâ karanlıktı.

Kollarımdan tutularak dizlerimin üzerinde yarı ayakta bir vaziyette duruyordum. Başıma geçirdikleri siyah çuval hâlâ yerindeydi ama aynı yerde olmadığımdan emindim. Çan dibimde çalmıştı, bu da meydanda olduğum anlamına geliyordu. Çan çaldığına göre de bu bir halk çağrısıydı. Halk gelecek, beni bu hâlde görecekti.

Buna bir son vermeliydim. Siyah Bölge halkı beni bu hâlde görmemeliydi. Onların saygı ve korkularını kaybedecek olursam bu, Kötülerin Şehri için bir katliam olurdu. Şimdiye kadar ölümlerin en büyüğünü gördüklerini sanıyorlardı ama varlığımın onları ne ölçüde durdurduğunu henüz bilmiyorlardı. Bu, gerçek bir yıkım olurdu.

"Eğer bu sizin oyununuzsa," diye başladım öfkeyle parlayan sesimle. "Kırmızı... Eğer bunu siz planladıysanız yemin olsun Kırmızı'ya dair şehirde tek bir şey bile bırakmayacağım."

Amber, sisteme çalışıyordu. Onlardandı ve bu, sistemin işiydi. O hâlde bütün bunlar onun planı da olabilirdi. Kız kardeşimden her şeyi beklerdim.

Ayıldığımı anladıklarında kollarımdan tutmayı bıraktılar. İlk hissettiğim şey, elimdeki sızı oldu. Parmaklarımı hareket ettiremiyordum ama elimin sarılı olduğundan emindim.

Scanned with CamScanner

"Bu bizim oyunumuz olsaydı hemen yanında kurbanlık koyun gibi dizilmezdik herhâlde!" diye parladı Asil. Pekâlâ, sesinin tonuna bakılırsa bu Amber'in planı olsa da onun bundan haberi yoktu.

"Bu kez içimizden biri değil," diye garip, zayıf bir sesle tepki verdi Amber. "Yalnızca bizi değil, sistemi de kışkırttın. Onlar da bizden neyimiz varsa almaya geldiler."

Sesinde acı vardı. Oysa geride bırakılanın ben olduğumdan emindim.

"Neyimiz var ki?" diye sordum onu göremesem de. "*Kışkırttın*, dediğin sistem değil mi bizi bu hâle getiren? Cehennemi kurup şeytan olduk diye şikâyet ediyorlar, oh ne âlâ!"

Gür sesim meydanda yankılandı. Halkın adım seslerini duymuştum ama isyanını değil. İsyan etmiyorlar, yalnızca izliyorlardı. Neden? Çoktan harekete geçmeleri gerekiyordu. Onları durduran neydi?

Ellerimi arkadan bağlayan iplerden kurtulmaya çalıştım. Burada ne halt dönüyorsa onları buna pişman edecektim. Öyle kolay değildi şeytanı cehenneminde yakıp yok etmek. Madem beni böyle biri sanıyorlardı, o hâlde sandıkları kişiyi karşılarında göreceklerdi. Sabrım tükenmişti, ben ne seyirci olurdum ne de seyirlik. Sahneler benden sorulurdu ve bugün beni seyirlik hâline getiren o kadın, ellerimde can verecekti.

Meydandaki garip, gergin sessizliği bozan, "Bu gösterişli giriş için teşekkürler, Öncü Kunter," diyen o kadın oldu. Buradaydı, sadece birkaç metre uzağımda. Buradan kurtulduğumda onu öldürmem bir dakikamı alacaktı. Bir dakikanın elli saniyesini ise gözlerindeki pişmanlığı izlemeye ayıracaktım.

Beni dönüştürdükleri bu kişiden pişman olacaklardı.

Madem Gri Hanım yoktu, onun yokluğunun cezasını hepsi çekecekti. Her an, her gün.

Öldüğümde gerçek cehennemde mi yanacağım? O hâlde yandığıma değsin.

"Onları izlediniz," dedi halka, sesi tok ve kendinden oldukça emin yükseliyordu. "Nasıl kaçtıklarını, yakalandıklarını ve zayıflıklarını. Şehri size dar eden şeytanın yancılarını. Daha kötü olmayı, hayatta kalmak sandınız. Bunu size onlar öğretti. Dışlanan, itilen, korkan, kaçan, ölen olmamak için şeytanın yancılarına itaat ettiniz. Sizi buna zorunda bıraktılar ama artık Kötülerin Şehri'nde kötü olmak zorunda değilsiniz."

Kaşlarım çatıldı ve bütünüyle gerildiğimi hissettim. Bu konuşma şekli çok tanıdıktı. O halka seslendi ama kalbime dokundu.

"*Ben sizden değilim*, demeyeceğim," dediğinde sesi öyle bir yankılandı ki tüylerim diken diken oldu. "Çünkü sizdenim. Korktum, kaçtım, saklandım. Ben de hayatta kalmak için başımı eğdim. Ama şunu fark ettim, başını eğen yalnızca boynunu uzatır."

Başımı kaldırdım ve siyah çuvala rağmen onu görmek istedim. Kalabalığın içinden bir uğultu yükseldi ama o, bu uğultuyu tamamen duymazdan gelerek halka seslenmeye devam etti: "Bize hep iki seçenek sundular. Ya onlardan olacaktık ya da yok olacaktık. Ya daha kötü olacaktık ya da ölecektik. Ama bu bir yalandı çünkü Griler üçüncü yolu bilir."

Metalin meydanın taş zeminine çarpma sesi yankılanarak onun sesini bir an için bastırdı.

"Ben size kan vadetmiyorum, güç vadetmiyorum ve bir öncünün gölgesini de vadetmiyorum. Ben size bir bölge vadediyorum."

Başımdaki siyah çuval aniden çekildi ve karşımda sahnelenen âna şahit oldum. Halka seslenen griler içerisindeki kadın, yüzünü saklayan maskeyi çekip çıkardı ve attı. Tanıdık yüzü ortaya çıkarken kahverengi saçları omuzlarından sırtına doğru dalgalandı. Saçının bir tutamı gümüşi bir griydi.

"Ben size suç kimliğiniz olmadan, geçmişinizin peşinizden sürüklenmeyeceği Gri Bölge'yi vadediyorum!"

Ve sesi artık bir yabancının sesi gibi yükselmiyordu. O tanıdık, özleminden boğulduğum sesti şimdi duyduğum.

Yere vurduğu şey, üzerinde gri bir bayrağın olduğu metal direkti. Boyundan uzun bayrağı elinde sıkıca tutuyordu ve bayrak, şehri saran şiddetli rüzgârla dalgalanıyordu.

Onun yanında ve arkasında onlarcası vardı. Onlarca griler içerisindeki kişi. Yalnız değildi, hiç olmamıştı.

Devin solundaydı, doğrudan nefretle halka bakıyordu. Kaan, Riyaz ve Rüzgâr onların arkasında duruyordu. Şaşırtıcı olan onlar değildi, sağında duranlardı.

Giray ve Mirza, sağında duruyorlardı. Sinan ve Zeliha'yla birlikte.

Benim solumda ise Amber ve Asil dizlerinin üzerine çökmüş bir vaziyetteydiler.

"Ben Yekta Akay, Siyah Bölge Yancısı Gri." Bakışları sonunda beni buldu ve nefret eğer bir bakışa ait olabilseydi, bu onun bana bakışı olurdu. "Artık Gri Bölge Öncüsü Yekta Akay!" Devin'in elini tutup kaldırdı. "Ve yancım Devin!"

Scanned with CamScanner

Bir yancı ancak kendi rızasıyla yancılığı bırakabilirdi. Gri Hanım an itibariyle artık yancım değildi.

Elindeki bayrağı bir kere daha yere çarptığında Sarı Bölge'nin girişinde kocaman gri bir bayrak dalgalanarak indi.

"Bundan sonra şehir biz Grilere ait ve bizler, bizden olmayanlardan nefret ederiz!"

Kötülerin Şehri sisteminin altıncı yılında halkı, öncüsü, yancısı ve bir bölgesi dahi olmayan Griler için Gri Bölge kuruldu. Öncüsü Siyah Bölge'nin eski yancısı Yekta Akay oldu. Yancısı ise bir Siyah olan dostu Devin. Bu, Kötülerin Şehri'nde Grilerin devrimi sayılırdı.

BÖLÜM 10

Gri Hanım buradaydı, nefretle de olsa gözlerime bakıyordu ve benden her şeyimi alarak ona yaptıklarımın intikamını alacaktı. Ama buradaydı, Kötülerin Şehri'nde ve bilmiyordu ki çoktan her şeyim olmuştu, bana intikam için bile olsa geri dönerek her şeyimi geri vermişti.

Bir tutam gri saçı, masumiyetini ona hatırlatmak için vardı. Tanıyordum bu kadını çünkü ben de bir zamanlar masumiyetimi hatırlamak için griye boyamıştım saçlarımı. Ne zaman aynaya baksam hatırlamıştım aslında kim olduğumu. Benim saçlarımdaki griler zamanla azalmıştı, sarılar ortaya çıkmıştı ama onun grileri çok yeniydi.

Önceden aynadaki yansımamda arardım masumiyetimi ama sonra onun gözlerinde bulmuştum. İşte oradaydı, gözlerime diktiği nefretinde. Nefret ediyordu benden çünkü yakmıştım onu, hak ediyordum nefretinin her zerresini. Yakmamayı dilerdim, bunun için şimdi canımı bile verirdim ama artık çok geçti.

Ama işte burada, eskisinden daha güçlü bir duruşla karşımdaydı. Hatta, herkesin karşısında. Boynunu bir daha asla eğmemek üzere, büyük bir cesaretle. Ona zaten hayrandım ama şimdi hayranlığımın derecesini dile getirecek doğru bir kelime bile yoktu. O her zaman beklentilerimi aşarak çıkmıştı karşıma.

Son cümlesi zihnimde yankılandı ve bu, geçmişin karanlık bir hatıra gibi suratıma çarpmasına neden oldu. *Gri olanlardan nefret ederiz.* Bunu ona her söylediğimde hissettiği şey, şimdi hissettiğimle aynı mıydı? Dışlanmış, hor görülmüş, yalnız bırakılmış... Bir insanın hissedebileceği ne kadar kötü his varsa hepsini hissetmiş miydi kendi içinde?

Onun zayıflayan ve hatları daha çok ortaya çıkan çehresine bakarken beni düşman ilan eden kahverengilerinden kaçmak istedim

Scanned with CamScanner

ama kaçamadım. Gözlerimi bir an olsun ondan alamadım. Gözlerimi kırpamadım bile. Sanki kırpsam gözlerimi, milisaniyelik bir an için bile olsa kapatsam göz kapaklarımı, yok olacaktı.

Yüzündeki yara hâlâ oradaydı, taze olmasa da izi kalmıştı. İlk hâlinden daha küçük görünüyordu ama oradaydı ve geçmişi ona asla unutturmayacak en büyük kanıttı.

Sert bir rüzgâr esti ve saçlarını geriye doğru savurdu. Soğuk bakışlarının ne kadar sert olduğunu ancak o zaman idrak edebildim. Göz kapakları yarıya kadar inikti, irislerinde en ufak bir ışık yoktu. Ruhu yoktu, onu kaybetmişti. İyi hatıralarının hepsini silmiş, geriye yalnızca gücünü aldığı acı hatıraları kalmıştı.

Tam da yok etmek için geri dönen birinin yapacağı gibi.

O, benim Gri Hanım'ım değildi.

Yekta Akay'dı.

Gri Hanım beni dinlerdi, anlamaya çalışırdı ama Yekta Akay'ın beni dinlemek gibi bir niyeti yoktu.

Gri Hanım bir yıl önce o yangında ölmüştü. Oysa ben o yangından sadece onun için sağ çıkmıştım.

Ellerim arkadan bağlı olsa da dizlerimin üzerinde yükseldim ve ona yaklaşmak istedim. Biri ânında omzumdan yakaladı ve beni yeniden dizlerimin üzerine çöktürdü.

Kafamı çevirip omzumun üzerinden arkama baktım. Genç bir adamdı ve yüzü tanıdıktı. Bilekliğine baktığımda onun bir Siyah olduğunu gördüm. Bir katildi, halkımdandı ve bana diz çöktürüyordu.

Buz gibi, içinde en ufak merhamet barındırmayan sesimle, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sorduğumda omzuma dokunan eli titredi ve sertçe yutkundu. Gözlerime birkaç saniyeden uzun süre bakamadı, hızlıca kaçırdı ve karşıya baktı.

Gri Hanım'a.

Şimdi daha anlamlıydı halka kurduğu cümleler. Suç kimliğiniz olmadan, geçmişinizin peşinizden sürüklenmediği bir bölge vadediyorum demişti. Bu, Gri Bölge'yi seçen herkesin orada yaşayabileceği anlamına geliyordu. Bir Siyah da olsan Gri olmayı seçtiğinde onlardandın.

Görülmüş şey değildi. Bu yalnızca Grilere özel bir kuraldı. Yalnızca Griler her bölgeye aittir, yalnızca onların seçim hakları vardır. Gri Hanım bunun bir yıkım olacağının farkında mıydı?

Herkesi kendine düşman edecekti.

Hepsi onu yok etmek için sıraya girecekti ve benden de bunu bekleyeceklerdi. Yapmadığımda ise... O zaman ikimizi de öldüreceklerdi.

Bizi karşı karşıya getirmesi bir hataydı.

Ölümümüz olurdu ama bu, belli ki onun göze aldığı bir şeydi. Dişe diş, kan kan diyordu açıkça. Ya sen ölürsün ya da ben.

Belki de ikimiz birlikte.

Gri Hanım'la gözlerimiz yeniden kesiştiğinde onu anladığımı anladı. Dudağının kenarı küçük bir gülümsemeyle süslendi. O kadar küçüktü ki, bunu başkasının anlaması neredeyse imkânsızdı. Ama ben onu tanıyordum, küçük gülümsemeleri ezberimdeydi.

Bana değildi gülümsemesi, düştüğüm bu hâleydi. Oysa ben bana gülümsesin isterdim, eskisi gibi.

"İblis!" diye haykıran Amber'in feryadını duyduğumda bakışlarım istemsiz ona kaydı. Onu tutan ellerden kurtulmaya çalışırken dizlerinin üzerinde çırpınıyordu. Yüzünde iki derin kesik vardı, biri gülümsemesinin yanından geçiyordu.

Bakışlarım hızlıca önce Yekta'yı sonra Devin'i buldu. İkisinin de tek hedefi şimdi Amber'di.

Onun yüzünü kesmişlerdi. Aynı Yekta'nın yüzünün kesilmesine neden olduğu gibi. Yalnızca beni değil, onu da cezalandırmışlardı. Giray'la cezalandıramamışlardı onu çünkü Giray...

Ona baktım. Olduğu yerden biraz olsun kıpırdamamıştı ama Amber'in feryadı karşısında yumruklarını sıkmış, kendini kasmıştı. Onu izliyordu ama herhangi bir müdahalede bulunmuyordu.

O da Amber'in bunu hak ettiğini düşünüyordu. Bir taraf seçmişti ve ilk kez bu taraf, Amber'in tarafı değildi. Amber'in tam karşısını seçmişti.

Mirza da.

İkisi de başından beri onun tarafındaydılar. Onunla iletişim hâlindeydiler, biliyorlardı ama bana söylememişlerdi. Ben onun için ölürken onlar bunu yalnızca izlemişlerdi. Yine kapının dışında bırakmışlardı beni.

"Bu meydanı ezberle, Gri. Sana yemin olsun, kanını bu meydanda akıtacağım."

Yekta elindeki bayrağı tek bir hamleyle Devin'e uzattı. Devin bayrağı eğlenir gibi havada kaparken dişlerini göstererek sırıtıyordu. Yekta sabırlı adımlarla ilerledi Amber'e. Onun sadece bir adım uzağında durduğunda

Scanned with CamScanner

Amber'in onun yüzüne bakabilmek için başını kaldırması gerekti ama kaldırmadı, ona meydan okudu.

"Ya benim, Kırmızı?" Elini Amber'in çenesine uzattı ve zorla kaldırdı, kendine bakmaya zorladı. "Bir yıl önce akıttığın kanımın bedeli ne olacak?" Bakışları hemen yanındaki Asil'e kaydı. Yekta'ya bakamıyordu bile. "Kurallarınıza göre Siyah Bölge yancısına yaptıkların karşılığında yancın bir bedel ödemeli." Aniden bakışlarını bana çevirdi. "Öyle değil mi, öncüm?"

Asil oldukça sessiz bir şekilde, "Ödedim," dedi. "Kunter ödetti. Bu meydanda akıttı kanımı. Neredeyse ölüyordum, aynı senin neredeyse öleceğin gibi. Kırmızı ve Siyah ödeşti."

Bir kıkırtı dudaklarının arasından koptu Gri Hanım'ın. Histerik imalı bir kıkırtıydı ve bunu yaparken bana bakıyordu. *Öyle mi?* dercesine.

"Diyorsun ki öncüler yer içer, hesabı yancılar öder."

"Ama burada ne olursa bunu sen ödeyeceksin," diye araya girdi Amber. "Öylece kendine bir bölge kuramazsın. Gri Bölge, ha? Sadece üç Griyle mi? Al, Sarı Bölge senin olsun. Bütün Griler el ele tutuşun, koşturun sokaklarında. Kardeşimin katil halkı sizi avlayana dek, aslancık."

Amber'in dudaklarının arasından bir kıkırtı firar etti. Kısa bir an eğlenir gibi göründü. "Bir küçücük aslancık varmış, Sarı Bölge'de ko ko koşar oynarmış. Aslancık sanırmış ki dişleri var diye kralmış. Katil halk gelene kadar av kendini avcı sanmış."

Yekta gülümsedi.

Ama bu, birinin eğlenirken yaptığı türden bir gülümseme değildi. Daha çok, bir şeyi beklediği gibi bulmuş birinin gülümsemesiydi. Amber'in doğru damarına bastığını biliyordu. Onu yok etmeye doğru yerden başlamıştı. Zaferinin tadını şimdiden alıyor olmalıydı.

"Öyle mi?" dedi yalnızca, bu kadarla yetinmesine şaşırdım. Sonra bakışları beni buldu ve kaşları havalandı. "Siyah? Katil halkın beni yine avı mı yapacak yoksa artık benim de bir avcı olduğumu kabul edecekler mi?"

Benimle konuşuyordu.

Derin bir nefesi hızlıca alıp bıraktım. "Asla."

Asla onun bir daha av olmasına seyirci kalmazdım. İsterse ben dâhil bütün şehri avlasın, yine de avım olmazdı benim. Hepimiz ölelim ama o cesetlerimizi izlerken bir nefes çeksin içine.

Cevabım onu huzursuz etti. Belli ki ona boyun eğmemi değil, karşı koymamı bekliyordu ama aradığını bulamayacaktı. Herkesle savaşırdım ama onun böğrüme hançerini geçirmesine seyirci kalırdım. Ne de olsa son nefesimde bedenim onun bedeninin üzerine düşerdi ve son nefesimi dudaklarına doğru bırakırdım. Yeterince şanslıysam öperdim bile onu.

"Siyah pes etti," dedi dişlerinin arasından. Hiç memnun olmamıştı buna. Demek gerçekten benimle savaşmak istiyordu. "Belli ki karşımızda yalnızca Kırmızı var." Amber'in çenesini sertçe bırakıp ona arkasını döndü. Devinlerin yanına ilerlerken bana bakmasa da bakmak istediğini biliyordum. O bakışlar bana dönmek için can atıyordu. Benim bakışlarımsa sadece ona aitti.

"Siyah pes etmez!" diye haykırdı arkamda kalan Siyah Bölge halkından biri. "Öncü Kunter, ses ver. Onlara kim olduğumuzu göster. Sen göstermezsen halk gerekeni yapar."

Tam da düşündüğüm gibi.

Omzumun üzerinden geriye, onlara baktığımda hepsinin sert bakışlarını üzerimde buldum. Tek bir bakışımla hepsi bir adım geri çıktı, o sert bakışları ânında itaatkâr bir hâl aldı. Beni öylece tehdit etmek yalnızca aptal işiydi.

Yekta onları tamamen duymazdan gelerek, "Bu bir isyan değil," diye seslendi bütün halka. Kırmızı'ya, Siyah'a, Mavi'ye, Yeşil'e ve Gri olmak isteyen herkese. "Bu bir devrim. Bugün sizden itaat istemiyorum. Diz çökmenizi istemiyorum. Sadece şunu istiyorum: Kötü olmayı bırakmayı seçin."

Halktan biri, "Bir avuç Gri!" diye parladığında Yekta kaşlarını kaldırdı. "Bir avuç Gri derken?" Ellerini iki yana açtığında arkada büyük bir hareketlenme oldu. Bütün bölgelerden ellerinde gri bayraklarla öne çıkan onlarca insan vardı. "Griler her bölgeye ait olabiliyorsa her bölgenin insanı da Gri Bölge'ye aittir!"

Bir yıl boyunca bunu planlamıştı. Kötülerin Şehri'ne sızmıştı, halkın aklına girmişti. Belki o yapmamıştı ama ondan olanlar yapmıştı. Nasıl cellatlar Gri savunucularını bulup damgalayarak öldürdüyse o da Gri savunucularını bulmuş ve çoktan tarafına çekmişti.

Yüzlerce Gri savunucusu vardı ve bu sadece başlangıçtı.

"Kırmızı olan Kırmızı Bölge'ye aittir!" diye boğazından kopan bir hırıltıyla yükseldi Amber. "Bu, bütün bölgeler için geçerlidir. Dağdan inip

Scanned with CamScanner

bağdakinin kurallarını değiştiremezsin, Gri. Senin gibi Griler şehrimizde ölmeye mahkûm, bunu kabullensen iyi edersin. Bu gösteriye bir son ver."

"O hâlde sistemin size biçtiği cezayı çekeceksiniz."

"Ne sistemi be?" diye patladı Amber. "Sistemin Kötülerin Şehri'ndeki eli ayağı benim. Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Sistemin yeni eli ayağı," dediğinde Kötülerin Şehri'ne ölümcül bir sessizlik hâkimiyet kurdu. "Benden sizleri yok etmemi ve tek bölge sistemini kurmamı istediler. Bense sizlere seçme şansı veriyorum."

Kaşlarım çatıldı. Şimdi bazı şeyler daha netti. Bunca zaman şehirde olduğunu öğrenememiştim çünkü şehirden çıkmış görünüyordu. Amber de öyle sanıyordu. Şehirden çıkışı, ölümü demekti. Ölümünün haber olması, sistemin çökmesi demekti. Şehirden çıkmama karşılığında onlarla anlaşmıştı. Sistem bu yıkımın son bulmasını istiyordu ve Gri Hanım bunun için en iyi tercihti.

Ama o asla gerçekten sistemin tarafında olmazdı.

O hâlde bir başka planı daha olmalıydı.

Amber'in bana baktığını hissettim ama bakmadım ona. Şaşırmıştı ama o da anlamıştı. Yekta'nın şehirden çıkışının görünmesi ama burada olması her şeyin kanıtıydı.

"Üstelik yalnız da değilim," dedi Yekta, bir elini kaldırarak. Bunun üzerine Mirza öne çıktı ve sözü aldı: "Mavi Bölge, Gri Bölge'nin dostudur." Mavi Bölge'den isyankâr sesler yükselse de onaylamalar da vardı. "Mavi Bölge öncüsü olarak Kötülerin Şehri'nin Gri Bölge Öncüsü Yekta tarafından yönetilmesi taraftarıyım."

Mirza'nın halkı, ona kolay kolay karşı çıkmazdı. Uyumluydular, şiddetle geçinseler de kaos yanlısı değillerdi.

Mirza geri adımladığında Giray öne çıktı. Halkının üzerindeydi bakışları ama onu izleyen bir bakış vardı ki, birazdan Giray'ı yakıp yok edebilirdi.

"Gri Bölge, güvenli bölge demek ve Gri Bölge'nin yönetimi, Yeşil Bölge'nin de güvende olacağı anlamına gelir. Gri ve Yeşil dosttur, hep dost kalacaktır. Ben dostumun yöneticiliğine güveniyorum. Bizler aynı masadayız."

Kırmızı ve Siyah saldırmak için an kollarken Mavi ve Yeşil'de bir kargaşa kopmuştu. Yekta bütün bu kaosu nasıl durduracaktı? Riski göremiyor muydu? Onu öldürmek için sıraya gireceklerdi.

Amber bütün sesleri bastıran o cümleyi haykırdı: "Bana ihanet ettin!"

Giray sonunda bakışlarını güç bela kaçırdığı Amber'e bakma cesaretini kendinde bulabildi. "Bunun bizimle bir ilgisi yok, Amber. Bu Kötülerin Şehri'yle alakalı. Bölgelerimiz adına konuşuyoruz."

"Bana ihanet ettin!" diye öfkeyle tekrarladı Amber. Şimdiye kadar tek damla gözyaşı dökmemişti ama Giray'ın ihaneti karşısında gözyaşları yüzünü sadece birkaç saniyede ıslatmıştı. "Seni affettim ama sen bana, geçmişimize ihanet ettin. Geleceğimizi aptal bir Gri için yok ettin! Her şeyimize..." Bir hıçkırık dudaklarının arasından kopup gitti. Konuşmanın devamını getirebilmek için yutkunması gerekti. "Bütün ihtimallerimize kıydın."

Giray, "Sen de ailemize kıydın," dediğinde bu tepki karşısında herkes lal kesildi. "Canımdan, kanımdan olanlara kıydın. Kandırdın beni, umutlarıma kıydın. Sevincime, mutluluğuma kıydın. Amber sen bana sadece kıydın, beni sevmedin. Oysa ben seni yalnızca sevdim."

Amber onu tutan ellerden kurtulmayı başardı. Elleri bağlı olsa da kalktı ayağa, yaklaştı Giray'a. "Ben kendime de kıydım!" Şimdi burun burunaydılar ama dokunmuyorlardı birbirlerine. "Sonra nefes aldım, senin için. Sadece senin için."

"Hayır," dedi Giray sertçe. "Bunun için." Ellerini iki yana açtı. "Biraz daha güç için. Kalbin kırıldı ve o kırıklardan bir cehennem de sen inşa ettin. Oysa kırılan senin değil, benim kalbimdi. Sen sefasını sürdün, tek kişilik zirvende arkanda bir yer ayırdın bana." Giray geri adımladı ve Mirza'yla Yekta'nın tam ortasındaki yerine geri döndü. Şimdi üçü yan yanaydı. "Ama biz yan yanayız."

İkisi de şehri yönetmek istemiyordu ama şehri, daha iyi birinin yönetmesini istiyorlardı. Bu da şüphesiz ki Gri Hanım'dı. Ne katillerin öncüsü ben ne de hırsızların öncüsü Amber. İkimizin de cehenneminde yanmaktan bıkmışlardı, kendilerine cennet ve cehennemin karışımı bir yer arıyorlardı. Kötülerin Şehri'nde bir *cehennet.*

Gri Bölge bir cehennem olmayacak ama oradan kimse cennete de çıkamayacak. Cehennem için fazla insan, cennet içinse fazla kirli olanlara ait bir yer, anladığım kadarıyla.

Amber geriye doğru bir adım attı ve onlara uzaktan baktı. Sonra bakışları beni buldu, ıslak gözlerinde sessiz bir yakarış vardı.

Yardım et, diyordu. *Düzelt bunu, yardım et. Öldür onları.*

Beni o odada, yuvarlak masada bir başıma bırakan kendisi değilmiş gibi istiyordu bunu benden. Her zaman istediği gibi. Bir canavara

Scanned with CamScanner

ihtiyacı olduğunda gözleri hep üzerime dönerdi. Onun için ne kadar çirkinleştiğimin bir önemi yoktu, onun istek ve arzularının yerine gelmesiydi önemli olan.

Annemin ona kardeş değil, tasmasını tuttuğu bir canavar doğurduğunu sanıyordu.

Kaşlarımı hafifçe, yalnızca onun anlayabileceği şekilde kaldırıp indirdim ve ona *hayır*, dedim. Onun için Gri Hanım'ın saçının teline dokunmazdım. Ne Giray'ı öldürürdüm ne de Mirza'yı.

Giray'ı öldürmemi de istemezdi aslında, anlık öfkesinin kurbanıydı o her zaman.

Cevabını aldı ve sertçe yutkunurken nefretini bana yöneltti. Sözleriyse bana olmadı, Giray'a da olmadı. Giray'ın hemen yanında duran ve ona meydan okuyan Gri Hanım'a oldu.

"Cehennemin sahibi şeytan olsa da onu yöneten Lilith'dir, Gri. Bu öylece, eline aldığın bir bayrak ve arkandaki kendini Gri sananlarla elde edebileceğin bir güç değil. Cehennemde devrim olmaz."

"Bu hikâyedeki Lilith sen olmalısın," derken başını hafifçe omzuna yatırdı, Gri Hanım. "Bundan kimsenin şüphesi yok." Amber'e doğru bir adım attı. "Ama sen cehennemi yönetiyorsun, Amber, bense bu cehennemi anlamsız kılıyorum."

Amber'in cevap vermesine fırsat tanımadılar. Devin elindeki bayrağı Rüzgâr'a teslim etti ve Amber'i kolundan yakaladığı gibi yerine geri sürükledi. Amber'in öfkeli haykırışı Kırmızı Bölge'yi harekete geçirdi. Öncülerinin daha fazla diz çöktürülmesine izin vermeyeceklerdi. Bir yıldır yanıyorlardı ama daha fazla yanmamak için öncülerini koruyacaklardı.

Kırmızı Bölge halkının hareketini Devin ve diğer Gri'den olanlar silahlarıyla durdurdular.

Gri olanlar... Onlar birer İsimsiz gibi giyinmişlerdi ama siyah değil, griydi renkleri. Yüzlerini saklamışlardı, kim oldukları belirsiz olsa da tarafları netti.

Halk, kim olduğunu bilmedikleri eli silahlılardan korkardı.

"Kötülerin Şehri için yeni kural!" diye haykırdı Devin, silahının namlusu kime dönerse o kaçıyordu. Tanıyorlardı onu, şakasının olmadığını biliyorlardı. "Bizden bir kişi alırsanız, sizden on kişi alırız. Bir Gri'nin canı, artık sizden on kişinin canına bedel. Şakamız yok, bizden olana kimse el sürmeyecek."

Birbirlerine baktılar. Bunu başka kim yapardı? Kırmızı Bölge'den bir kişi için kim on kişinin canını alırdı? Kimse. Halk bunu biliyordu. Bildiği için de karşı çıkmaktan korkuyordu.

Bu cesaret yalnızca Siyah'ta vardı ama onlar da sıranın bana gelmesini sabırla bekliyorlardı.

Sabırlarının taşmak üzere olduğunu da enseme dokunan bakışlarından hissediyordum.

Her biri Gri Hanım'a olan zaafımı her zerresine kadar çok iyi biliyordu. Eski yancılarının devrimine boyun mu eğecek yoksa tam da diledikleri gibi boynunu mu kıracaktım?

Kader buradaydı, Gri Hanım'ın bizi bile bile ölüme sürüklediği bu noktada. O korkmuyordu ama ben onun adına iliklerime kadar korkuyordum. Siyah, Kırmızı'ya benzemezdi. Ölüm onları korkutmazdı. Daha fazla ölüm onları ancak daha da susatırdı. Onların her biri kana susamıştı. Özellikle Gri'nin kanına.

Kırmızı Bölge halkının ölüm korkusuyla pustuğunu gören Amber dişlerini sıktı. Gri Bölge'de daha şimdiden birlik beraberlik vardı ve bunun karşısında bencil Kırmızı Bölge halkı yenilgiye uğramıştı.

"Mavi ve Yeşil yanımızda, Kırmızı karşımızda." Kötülerin Şehri halkına seslenmeye devam etti Gri Hanım. Herkese bakıyordu, bir bana bakmıyordu. Çevirmişti bakışlarını ve geri dönmemişti bana. Halkın ona olan nefretine karşı ise gözü bile seğirmemişti. Alışıktı onların nefretine, daha kötülerini görmüştü. "Peki Siyah?"

Bütün bakışlar aynı anda üzerime döndü ama bir tek o bakmadı bana. Halkıma bakıyordu doğrudan, onun ebedi düşmanlarına. Herkesi ikna ederdi öncülüğüne, bölgesine, yönetimine ama Siyah Bölge halkını asla. Onlar onun yancılığını bile yalnızca ben istediğim için güç bela kabul etmişlerdi.

Gri nefretini asla söndüremezsin.

Beni hep o bir Gri olduğu için yancım olmasını istememle suçlamışlardı ama ben o bir Gri olduğu için değil, hayatta kalsın diye yancım olsun istemiştim. En büyük günahım oydu, günahımı korumak istemiştim ama onu da kendim gibi günahkâr yaptığımı şimdi bana bakmasa da nefretle halkıma diktiği gözlerinde görebiliyordum.

"Siyah..." dedi yeniden, sanki Siyah Bey demek istermiş gibi. Bakışlarını halkımdan alıp sonunda bana çevirebildi. Yalnızca *Siyah* demişti ama onlarca söz bir kelimenin altında ezilip kalmıştı.

Scanned with CamScanner

"Gri?"

Yalnızca onun adı çıksın dudaklarımın arasından istiyordum. Yalnızca onu görmek, onunla olmak.

Bu meydandaki herkes yok olsa da ikimiz kalsak keşke geriye. Bakasım gözlerine, sarsam belini ellerimle ve ona kendimi anlatıp öpsem o kıvrak dudaklarından.

Ben bunları istesem de o, başka bir şey istiyordu.

Bana doğru çevirdi bedenini ve üzerime adımlamaya başladı. Yanıma geliyordu. Şimdiye kadar uzaktı bana ama artık bir nefes kadar yakınıma geliyordu.

Aramızdaki mesafe kısalırken gözlerimi onun yüzünden ayırmamak için başımı hafifçe kaldırıyordum. Sadece iki adım uzağımda durduğunda onun önünde dizlerimin üzerine çökmüş, başımı tamamen kaldırmıştım. Amber'in ona bakmamak için başını kaldırmayıp meydanı okuduğu yerde ben dizginleri hemencecik bırakmıştım. Gerçi ona karşı o dizginleri hiç tutmamıştım ki.

İlk anda dudaklarını hızlıca araladı, cümlesini söylemek için hazırdı ama ona bakışımı görünce durdu, yüzüme uzun uzun baktı. Gözlerindeki o nefretin bir an için titreşip yok olduğunu sandım ama bu sadece bir yanılgıydı. O, bana baktıkça nefretini yalnızca tazeliyordu.

"Karşımızda mısın yanımızda mı, Siyah?"

"Hani yan yanaydık bütün meydanlarda?" diye sordum ona, bir yıl önce kumsalda sorduğum gibi. Ona bana verdiği sözü hatırlatmak için. *Denizler tarafsızdır, Siyah Bey. Hani olmaz da, yine de olursa ve bir gün karşında bulursan beni, denizlere edersin şikâyetini. Seni dinlemesem de denizleri dinlerim muhakkak,* demişti. Tutar mıydı sözünü? Dinler miydi denizleri?

"O sayfa kapandı," dediğinde sesinde en ufak duygu emaresi yoktu. Sanki bir robotla konuşuyordum, ezbere cümlelerini dinliyordum ve çaresizce bir duygu emaresi bekliyordum. "Siyah Bölge adına söyle, savaş mı barış mı?"

Siyah Bölge halkından biri, "Siyah barışmaz!" diye haykırdığında birçoğu da ona eşlik etti. Bu, bana bir hatırlatmaydı.

Alt dudağımı dişledim istemsiz. Metalik bir tat hızlıca dilime yayıldı. Tam ortadaydım sanki, bir kolumdan Siyah Bölge halkı tutuyordu bir kolumdan o. Aynı anda çekiştirip kollarımı bedenimden koparacaklardı. Ortalık kan gölüne dönecekti ama ilk kan, benden akacaktı.

"Denizlere anlatacağım şikâyetimi, o zaman dinlersin belki beni."

"Denizlere anlat ne anlatıyorsan, artık denizleri dinlemiyorum," dediğinde sıktım dişlerimi. İnadı inattı, asla benimle konuşmayacaktı. "Bize bir cevap ver, Siyah. Yanımızda mısın karşımızda mı, söyle."

"Herkesin karşısında senin yanındayım, Gri Hanım."

"Gri Hanım?" diye sordu kaşlarını kaldırırken. Bütün duygularını gizlese de *Gri Hanım* derken sıktığı dişlerini gizleyememişti.

"Benim olan."

"Senin olan öleli çok oldu."

"Oysa tam karşımda duruyor gibi görünüyor."

"Baksana bana, görüyor musun onu bende?"

Açıkçası görmüyordum. Gri Hanım ve Gri Bölge Öncüsü Yekta, bambaşka iki kişi gibiydiler. Ama biliyordum, saklasa da benden Gri Hanım oralarda bir yerlerdeydi. O, benimle her zaman yan yanaydı, bütün meydanlarda birlikteydik biz.

"Yüzünde kin olsa da içinde aşk var, göremesem de biliyorum. O yüzden bu meydanda ne istiyorsan yap ama sonra gidelim denizlere, dinle beni orada. Bir kere sana kendimi anlatmama izin ver."

Bütün gözler üzerimizde olsa da cümlelerim yalnızca onaydı, o duyuyordu beni. İki adım uzağımda, gözlerindeki kinle. Biz konuşurken herkes susuyordu. Kimsenin bizi bölmeye cesareti yoktu bu şehirde.

İki uçtuk biz, cehennemin ilk katı ve son katı arasındaki uçurum bizim aramızda da vardı. Gri Hanım ve Siyah Bey ortada buluşmayı öğrenmişti. O hâlde Siyah Bölge öncüsü ve Gri Bölge öncüsü de öğrenebilirdi.

"Anlatacak neyin var bana?" diye sordu kaşlarını hafifçe kaldırırken, imayla. "Hayatımı cehenneme çevirmen dışında? Söylesene, öncü, bunu inkâr edebilir misin?"

"Edemem ama..."

"Yeterli," dedi sertçe. "Fazla söze gerek yok, bu konuşma burada bitti. Siyah Bölge adına hemen cevap ver."

"Siyah Bölge adına konuşmayacağım seninle," dedim ben de sertçe. İkimizin de kaşları çatılmıştı şimdi. Ben ona öfkeli değildim, beni dinlememesine ve kendini ölüme böylesine şuursuzca sürüklemesine öfkeliydim. O ise sadece bana, varlığıma. "Bizi konuşacağım, bir yıl önce yakıp bıraktığın yerdeyim ben hâlâ. Sen ilerlesen de cesedim peşinde

Scanned with CamScanner

sürükleniyor, görmüyor musun? Her şey senin olsun, şehrin her köşesi. Yeter ki bir kez olsun dinle beni. İkimiz yine eski günlerdeki gibi..."

Gözleri mavilerimde uzunca bir süre oyalandıktan sonra saçlarıma kaydı. Sarı saçlarımdaki alnıma dökülen birkaç tutam griye.

"Gri Hanım..." dedim yalvarırcasına. "Lütfen, yapma bize bunu. Sadece bir kere..."

"Bana bir daha Gri Hanım deme."

"Gri Hanım, lütfen..."

"Seni uyarıyorum."

"Benim için sen her zaman Gri Ha..."

Lafımı bölen, onun kılıfından çıkardığı keskin bıçağını savurması oldu. Benim de yüzümü keseceğini sandım bir an ama o, alnıma dökülen birkaç tutam gri saçı kesmişti. Bendeki onu almak ister gibi.

"Bir dahaki sefere keseceğim şey gri saçların değil, o dilin olacak, öncü."

Dilim tutuldu. Kalakaldım öylece, herhangi bir tepki veremedim. Bir bıçağı bana öylece savurabileceğini hiç düşünmezdim. Tanıdığım yanı yapmazdı bana bunu ama o bir yabancıydı karşımda.

Aynı anda meydanın ortasında bir hareketlenme oldu ve Devin, çanı çalmaya başladı. Bir buçuk yıl önce bu meydanda Yekta için Asil çalmıştı bu çanı. Şimdiyse kıyıdan meydana yaklaşan onlarca yeni Gri için çalınıyordu bu çan. İki aydır kıyıya yanaşmayan gemi gelmiş, onlarca Gri bırakmıştı Kötülerin Şehri'ne.

"Grilere *hoş geldin* deyin!" diye halka seslendi Yekta.

Bu kadar Gri'nin şehre aynı anda düştüğü görülmüş şey değildi, imkânsızdı. Ülkede bir ayaklanma olmuş olmalıydı, bu kadar Gri'nin başka bir açıklaması olamazdı.

Kötülerin Şehri'ne yeni düşen mahkûmlar, her şeyden bihaber görünüyorlardı. Sarı Bölge, hayır, artık Gri Bölge'nin önünde dizilmeye başlamışlardı.

Hiç aynı anda iki Gri bile düşmemişti adaya. Kuralları hep bir Gri'ye anlatmıştık şimdiye kadar. Ama belli ki yeni Grilerin bizim kurallarımıza ihtiyaçları yoktu. Gri Bölge öncüsü onlara kendi kurallarını ayrıca anlatacaktı. Tabii önce Siyah Bölge halkı davranmazsa. Onlara engel olmazsam bu gece hepsini avlarlardı.

"Gri," dedim bu kez, beni dinlemesi gerekiyordu. "Konuşalım, bu böyle olmaz."

Beni dinlemedi bile. Ortalık iyice birbirine girdi. Siyah ve Kırmızı Bölge halkının öfkeli haykırışları meydanda yankılanmaya başladı.

"Bir şey yapın!"

"Karşı çıkın, durmayın öyle!"

"Gri Bölge kurulamaz!"

"Kurallarımızı onlara hatırlatın!"

"Bir Gri bizi asla yönetemez."

"Siyah, Siyah Bölge'ye aittir ve Gri Bölge'de asla yaşayamaz!"

"Öncü Kunter, bir şey söyle!"

"Öncü Amber, susma!"

"Bu gösteriye bir son verin!"

"İndirin şunu!"

"Griye ölüm!"

"Grilere ölüm!"

Karşımda Gri Hanım değil de bir başkası olsaydı, şimdiye darağacındaydı ama karşımdaki oydu.

Gri Hanım'ın yönetimini istemiyorlardı ama isterse Gri Hanım beni yönetebilirdi.

Bu düşünce midemde bir yumruk gibi durdu.

Halkım bağırıyordu, meydan çınlıyordu, çan hâlâ susmamıştı ama ben yalnızca onun yüzünü görüyordum. O yüz ki, bir zamanlar bana denizleri dinlemeyi öğretmişti. Şimdi ise beni duymamakta ısrar ediyordu.

Siyah Bölge halkı sabırsızdı. Av içgüdüsü kabarmıştı. Yeni Griler, henüz farkında bile olmadan hedefe dönüşüyordu.

"Kimse hareket etmeyecek," dedim yüksek sesle. Bu kez bana baktı. Gerçekten baktı. "Siyah Bölge bu gece avlanmayacak."

Arkamdan homurtular yükseldi. İtirazlar, küfürler, tehditler... Ama durmadım. Dönüp onlara baktım.

"Bunu biz öncüler önce aramızda halledeceğiz. Bir adım atanı ben durdururum."

Halkımın öfkesi kabardı. İpler gerildi. Bir kıvılcım yeterdi şimdi.

Gri Hanım geri adım atmadı. "Bundan sonra Gri'ye ölüm değil, Gri'ye ölüm diyenlere ölüm!"

Kaos o an patladı. Bağırışlar, itişmeler, küfürler... Siyah ve Kırmızı Bölge halkı ileri atılmak isterken, Mavi ve Yeşil araya girmeye çalıştı.

Yeni Griler paniğe kapıldı ama grilere bürünmüş Gri savunucuları onlar için oradaydı. Yalnız değillerdi, öylece av olacak hiç değillerdi. Bu

Scanned with CamScanner

artık bir oyun olmaktan çıkmıştı, bu bir katliam olurdu. Savaş olurdu ve bir taraf yok olana dek sona ermezdi.

Ve ben anlamıştım. O asla ne Kırmızı'yı ne de Siyah'ı yanında istiyordu. Onları karşısında istiyordu. Hepimizi yok etmek için.

Ellerimi sıkıca arkada tutan ipler, benim gerilmemle gerildi. Ellerimi çözebilirsem bir şeyleri yoluna koyabilirdim. Ayağa kalkmalıydım, halkımla onun arasında durmalıydım.

"Gri, çöz beni," dedim ona dişlerimin arasından. "Konuşalım, kışkırtma onları."

Hâlâ iki adım uzağımdaydı. "Yoksa ne olur?" diye sordu. "Sonunda öldürürler mi beni?" Yalancı bir gülümseme dudaklarında dolandı. "O hâlde daha önce kurtulduğun gibi kurtul o iplerden de koru beni vahşi halkından. Sanki onları cehennem köpeklerine çeviren sen değilmişsin gibi. Tasmaları kimin elinde?"

"Beni tanımıyormuş gibi davranma!" diye bağırdım öfkeyle, sesim meydanda yankılandı. İpleri çekiştirdim. "Bunu yapmadığımı biliyorsun. Onlar gibi olma."

"Onlardan daha beter olacağım," dedi ve bana arkasını döndü.

Grilere doğru ilerlerken onun arkasından bakakaldım. Gri savunucuları silahlarını Kırmızı ve Siyah Bölge halkına doğrultmuşlardı, bir kıyamet kopmak üzereydi. Bütün bölgeler birbirine girmişti.

"Gri Bölge Griler ve Gri olmak isteyenler içindir. İçeri girebilirsiniz. Kendinize bir ev seçin, parti yakında başlayacak."

Grileri koruyordu. Onları bölgelerine göndererek Siyah'ın elinden kurtarıyordu ve bunu öyle sakin bir şekilde yapıyordu ki, hiçbir Gri bu gece av olmaktan korkmuş gibi görünmüyordu.

O beni dinlemeyince Giray ve Mirza'ya diktim bakışlarımı. Giray yalnızca Amber'e baksa da Mirza'nın bakışları sık sık bana dokunuyordu. Bakışlarımız kesiştiğinde başını hızlıca başka tarafa çevirdi, yerinde kıpırdandı.

Tehlikenin farkındaydı ama bunu göze alıyordu.

Giray'a baktım bir umut. Gri Hanım'ın yanına yaklaşmış, onun kulağına bir şey fısıldıyordu. Fısıldadığı her neyse bu, Amber'le ilgili olmalıydı ki Gri Hanım'ın bakışları doğrudan yan tarafımda dizlerinin üzerinde iki büklüm duran Amber'e dönmüştü. Bakışları taş zemindeydi, nefes almıyor gibi görünüyordu. Neredeyse öfkeden çatlayacakmış gibi.

Gri Hanım sesli bir iç çekse de buz gibi bir ifadeyle başını hafifçe salladı. Bunun üzerine Giray, Amber'e doğru harekete geçti. Arkasındaki yerini aldı ve iplerini çözmeye başladı.

Amber iplerini çözenin Giray olduğunu fark edince omzuyla onu itti ve iplerini çözmesine izin vermedi. Bunu onun yapmasını istemiyordu. Giray yine de iplerini çözmeyi denediyse de Amber kendini yere attı ama izin vermedi.

Bunun üzerine Giray çözümü Asil'i çözmekte buldu. Asil'in yüzünde en küçük bir duygu emaresi yoktu. Ne nefret ne de öfke. Onu tarafsız gördüm ve bu sadece bir rolden ibaretti. En iyi ben tanırdım onu. Katili olduğu kadının kızı karşısındaydı ve biliyordu ki tek bir kelime ederse veya herhangi bir ifade takınacak olursa bu, ölümü olurdu.

Giray, Asil'i çözdükten sonra Asil'in ilk işi Amber'i kaldırıp iplerinden kurtarmak oldu. Amber ilk anda yerinden kıpırdamadı, tamamen tükenmiş bir vaziyette yerde oturmaya devam etti. Ellerini de yere bastırmış, başını yeniden taş zemine dikmişti.

Amber asla yenilgiyi kabul etmezdi. Kabul etmiş gibi göründüğünde bu sadece felaketin habercisi olurdu.

Giray'dan beni de çözmesini bekledim ama o, buna yeltenmedi bile. Bu da bana beni yalnızca Gri Hanım'ın çözebileceğini düşündürdü. O istemeden asla kurtulamayacaktım bu iplerden.

Amber bakışlarını sonunda kaldırdığında tek baktığı Gri Hanım'dı. Bir an için yüzündeki o öfkeyle yerden fırlayıp onun boğazına sarılacağını düşündüm.

Amber fevri değildi ama bu durumda fevrilik yapacak gibi görünüyordu. Birinin elinden bir bıçak kapabilirdi, birkaç saniyede bıçağını ona saplayabilirdi.

Devin de benim fark ettiğimi fark etti.

Elindeki bıçağın kabzasını sıktı ve birkaç adımda Gri Hanım'ın yanındaki yerini aldı. "O gözlerini öncümden çek, Kırmızı. Yoksa yarım kalan işimi tamamlarım."

Amber bir şey söylemeden Yekta'ya bakmaya devam etti. Elinde olsa bakışlarıyla öldürürdü onu. Asil onu zorla yerden kaldırıp Kırmızı Bölge'ye götürene dek sürdü bu. Kırmızı Bölge öncü ve yancısının geri çekilmesiyle halk da hemen geri çekildi. Bunun üzerine Mirza ve Giray da halkına bölgelerine geri çekilmelerini emretti.

Geride yalnızca Siyah Bölge halkı kaldı.

Scanned with CamScanner

Halkım.

Ve elleri bağlı öncüleri.

"Bu kadına daha fazlasını yapmama izin vermediğine inanamıyorum," diye hayıflandı Devin, çoktan bölgesine gitmiş olan Amber'in arkasından hâlâ bakarken. "O sana dik dik bakan gözlerinden en azından birini yerinden sökmeme izin verseydin o zaman cesaretini biraz olsun kırmış olurdum ama senin yine Griliğin tuttu."

Yekta'nın yüzünde en küçük bir duygu ifadesi bile oluşmadığında Devin homurdanarak gözlerini bana çevirdi. Beni sanki ilk kez o anda görüyordu. Durdu, kaşlarını çattı ve düşünceli bir ifadeyle bana doğru adımladı. "Aslında Kırmızı'nın cesaretini nasıl kıracağımızı biliyorum sanırım." Sesi şimdi eğlenir gibi çıkıyordu. "Cesaretinin kaynağı kardeşi, değil mi?" Hemen önümde durdu ve bacaklarının üzerine doğru eğilip keskin bıçağının ucunu çenemin altına bastırdı. "Kardeşinin gözünü oyalım o hâlde. Bir ön gösterim olarak." Bıçağını çenemin altından çekip sağ gözüme yaklaştırdı. Yüz ifadesinde bir meydan okuma ateşi vardı. Ondan korkacak mıydım? Cevabı bu adadaki herkes biliyordu. "Nasıl da cesur, korkusuz bir öncü. Gözünü çıkarırken de böyle bakar mısın, Öncü Kunter?"

Garip, huzursuz edici bir sessizlik çok kısa bir an için meydana hâkim oldu. Gri Hanım başını çevirdi, bize baktı. Kaşları çatıldı, yanağının içini ısırdı ve bir nefesi bırakırken sakin kalmaya çalıştı.

Onu tanıyordum. Onu herkesten iyi tanıyordum. Kızmıştı ama bu kez Devin'e. *Hâlâ seviyorsun beni, değil mi Gri Hanım?*

Heyecanlandım. Göğüs kafesimde bir şeyler hareket etti. Umuda dair bir şeyler. Benden nefret ettiğini söylese de, bakışlarında kin olsa da onun da göğüs kafesinde hâlâ bana dair bir şeyler vardı işte.

Onunla baş başa kalmam gerekiyordu. Bu curcunadan kurtulup konuşmalıydık. Ona artık her şeyi filtresiz bir şekilde anlatabilirdim ve o da beni dinlerse...

Siyah Bölge halkı, Devin'in bu hareketiyle harekete geçti. Kısa sürede büyük bir kaos koptu. Kötülerin Şehri'nden bugün Gri olmayı seçenlerin silahları karşısında korkusuzca dikiliyorlardı. İlk silah patladı patlayacaktı.

Devin *bir Gri'nin canı on Siyah'ın canına bedel,* demişti.

Bir Siyah'ın canı kaç Gri'nin canına bedel olacaktı?

Sayıca onlardan üstündük ama üç bölge birleşince az kalıyorduk. Bir savaş istiyorlarsa şüphesiz ki yenecek taraf belliydi diyemiyordum şimdi.

"Öncü Kunter, bir şey söyle!" diye bağırdı öfkeli bir ses. "Saldır dersen saldırırız, yok et dersen Gri'den geriye hiçbir şey kalmaz. Kurallar sen var dediğin sürece bizim için vardır. Kural yok, saldırın dersen Gri Bölge öncüsü de sözde halkı da ellerimizde can verir. Siyah yalnızca senin sözünü dinler."

Ne? Gri Bölge öncüsü ellerimizde can verir mi?

"Gri Bölge öncüsüyle yalnız konuşmak istiyorum," dedim halkın da duyabileceği şekilde yüksek bir sesle. "Kötülerin Şehri'nin kaderi, bu konuşmaya bağlı olacak. O yüzden Siyah..." Başımı hafifçe onlara çevirdim. "Geri çekil ve bu işi bana bırak."

Şimdi benimle konuşmak zorundasın, Gri Hanım.

Yekta sert bir sesle, "Devin," diye uyarıda bulunduğunda Devin homurdanarak bıçağını indirdi ve geri çekildi. O benden uzaklaştığında Yekta bana yaklaştı.

Gözlerinde bir düşmanın ölümü ve sonsuz bir acının vaadi vardı.

Ama ben senin düşmanın olamam, Gri Hanım. İstediğin bu olsa da yapamam bunu. Bize bunu yapamam. İstersen canımı al ama beni düşmanın olmaya zorlama çünkü ben düşmanlarıma karşı hiç merhametli değilimdir. Halkım benden bunu bekleyecek. Sana karşı merhametsiz olmamı. Aksi hâlde bu şehir bizim mezarımız olur.

Önümde dizlerinin üzerine eğildiğinde yüzlerimiz aynı hizaya geldi. O kadar yakınımdaydı ki, bu yakınlıktayken onu öpememek beni birazdan delirtecekti.

Teni solgundu, gözlerinin içiyse kan çanağı gibiydi. Kaşlarını o kadar çok çatıyordu ki aralarında ince, belli belirsiz bir çizgi boy gösterip duruyordu.

Bir yıl önce kollarımın arasında uyuyordu, onu öpüp kokluyordum ve en güzel gülümsemelerine şahit oluyordum ama şimdi karşıma geçmiş, bana bir yabancıya bakar gibi bakıyordu. Aramızda santimler kadar kısa bir mesafe vardı ama hislerini öyle iyi zincirlemişti ki sanki bu mesafe kilometrelerce uzanıyordu.

Uzansam ona, öpsem yanağından... Burada öldürür müydü beni?

Onu öpmek, ölmeye değerdi.

Scanned with CamScanner

Yeni saçları ona çok yakışmıştı. Kahverengi saçları, birkaç tutam gri saçıyla birlikte sol omzundan göğsüne doğru dökülüyordu. Keskin, hayran olunası yüz hatlarıyla birlikte muazzam bir görüntüydü bu.

Yüzü eskiden daha ovaldi, şimdi keskin ve zayıftı. Eskiden gözlerinde üzgün olsa bile taşıdığı bir umut ışığı vardı ama şimdi gözlerine baktığımda orada sadece karanlık görüyordum. Dudaklarının birçok yerinde ısırmaktan oluşan izler vardı, hep kanatmıştı dudaklarını. Bir yıl önce de dudaklarını ısırırdı ama hiç bu kadar yara olduğunu görmemiştim.

Gözlerim, yüzünden ellerine doğru kaydı. Şimdi ellerini tamamen kapatan eldivenler yerine parmaklarının yarısını açıkta bırakan yarım eldivenlerden giyiyordu. Hava soğuk olduğu için tırnakları morarmıştı. Parmak boğumlarında nasır izleri vardı. Eminim avuç içlerine bakabilsem orada da nasır izlerini görebilirdim.

Beni ve Mirza'yı kolayca indirebilmişti. Ellerine bakınca da geçtiğimiz bu bir yılda fiziksel olarak epey güçlendiğini kolayca söyleyebilirdim.

"Seninle konuşacak bir şeyim yok. Halkına ölüm emrimi mi vereceksin? Ver o hâlde."

Şimdi stresten dudaklarını ısıran bendim. Öyle ki alt dudağımı hemen kanatmıştım. Bu da onun sert bakışlarını kısa bir an için dudağıma kaydırmıştı.

"Hayır ama öperek yaralarımı sarmak istersen şimdi tam sırası."

Dişlerini sıktı. "Bir seçim yapmak zorundasın."

Kaşlarım havalandı. "Seninle halkım arasında mı?" Yüzümde kasvetli bir gülümseme belirdi. "Seçimimi biliyorsun, Gri Hanım. Ben hep seni seçtim ve hep seni seçeceğim. Seçim yapması gereken ben değilim, sensin. Birlikte mi ölelim yoksa daha sonra mı birlikte ölelim."

Kaşlarını kaldırdı. "Daha sonra?"

Kaypakça sırıttım. "Yaşlılıkta sağlıkta, ömür boyu mutlulukta. İlk hangimiz yaşlılıktan ölürüz, bilmem ama bu sen olursan ardından gelmek için bir dakika bile beklemeyeceğim."

"Seni var ya..." dedi hiç düşünmeden, tam da eskisi gibi o aniden kopan öfkesiyle. Çenemden yakaladı ve öfkeli nefesi suratıma çarptı.

Elleri çenemdeydi. Parmakları yanaklarıma doğru uzanıyordu. Buz kesmiş teni, alev alev yanan tenimin üzerindeydi. *Bana bakıyor, karşımda... O, Gri Hanım. O kadar özledim ki onu, doğru kelimem yok özlemimi anlatabilmek için.*

"Ne gülüyorsun aptal aptal?" dediğinde güldüğümü ancak fark edebildim.

"Bana dokunman beni mutlu ediyor."

"Öncü."

"Öncü demenden pek hoşlanmıyorum. Siyah Bey'i tercih ederim."

"Kaşınma."

"Kaşıman hoşuma gider."

Boğazından öfkeli bir hırıltı koptu. Şiddet sever Gri Hanım'ın herkesin içinde suratıma bir tokat indirmesini elbette istemiyordum ama onunla ilgili her şeyi, resmen şiddet severliğini bile özlemiştim.

"Ya sen öleceksin ya da ben. Ya *Gri'ye ölüm*, dersin halkının istediği gibi ya da ellerimde ölmeyi beklersin. Anladın mı beni, öncü? Bütün Kötülerin Şehri'ni birlikte karşımıza aldığımız o günler yandı kül oldu. Biz diye bir şey yok, varmış gibi davranma."

Çenemi öyle sert bıraktı ki, bu bir tokat etkisi yarattı. O doğrulup benden uzaklaşırken gözüm onun tam karşısına takıldı. Onca insanın arasından fark etmemiştim ama orada duran İsimsiz'di. Gri Hanım bir yana, bu şehirde koşulsuz şartsız güvendiğim tek kişiydi ve o yanımda değil, karşımdaydı. Gri Hanım'ın yanında.

O bir Gri'ydi, Gri tarafı seçtiği için onu suçlayamazdım ama beni nasıl sırtımdan bıçaklardı?

"Gri'ye hâlâ âşık."

"Onu öldürmemize yine asla izin vermeyecek."

"Gri, öncünün ona olan zaafını kullanıyor."

"Bu gece hepsini öldürelim."

"Sona Gri'yi bırakalım ama."

"Zaman kaybetmeye gerek yok."

Siyah Bölge halkı hararetle kendi aralarında konuşuyordu. Her kafadan bir ses çıkıyordu ama benim seçebildiklerim yalnızca Gri Hanım'la ilgili olanlardı.

Kalabalığın içinden biri kıpırdadı. Diğerleri bağırıyor, tehdit ediyor, küfrediyordu ama o sessizdi. Omuzlar arasından sıyrılan bir Siyah... Nefesini bile saklayarak, sanki bu meydan onun av sahasıymış gibi.

Herkesin gözü Gri'ye kilitliyken benim gözüm, niyetin doğduğu yere kilitlendi. Bir adım. Sonra bir adım daha. Kolu geriye uzandı. Bıçak, ışığı bile yakalayamayacak kadar hızlı parladı.

Scanned with CamScanner

İpler bileklerime bir kere daha gömüldü. İpler koptu ve ellerim serbest kaldı. Dizlerimin üstünden fırladım. Bir nefeslik mesafede Gri Hanım'ın önüne bir duvar gibi atıldım.

Siyah'ın bıçağı Yekta'nın boğazına saplanmadan hemen önce onun bileğinden yakaladım. Aynı anda İsimsiz ve Devin de araya girdiler ama Siyah'ı durduran ben oldum.

Bıçağı Siyah'ın elinden kaptığım gibi boğazına geçirdim. Sıcak kan suratıma sıçradı. Ellerimin arasında artık bir ceset tutuyordum. Kendi halkımdan birinin cesedini.

Ve ben, halkımın ortasında, bir Gri için halkımdan birini öldürmüştüm.

Siyah Bölge halkı sustu. Çünkü o an anladılar. Ben artık yalnızca onların öncüsü değildim. Ben, Gri'nin önünde duran adamdım. Ezeli düşmanlarının. Öncülerinden çok onu koruyandım ve bunu asla unutmayacaklardı.

"Yancıma dokunan..." dedim cesedi elimden bırakırken. "...bunu canıyla öder." Başımı hafifçe çevirip omzumun üzerinden Gri Hanım'a baktım. Şaşkınlıktan lal kesilen yalnızca Siyah Bölge halkı değildi, o da şaşkınlıktan lal kesilmişti. Kocaman açılmıştı gözleri, iri iri bakıyordu bana ve nefes almıyor gibi görünüyordu. "Artık yancım olmasa da."

"Sen..."

"Ben... Seninle konuşmaya hak kazandım, Gri Hanım." dedim ellerimi kaldırıp ona gösterirken. "Sakın direnme."

Önünde eğildim ve bacaklarından yakaladığım gibi onu omzuma attım. Direnecekti, asla kendi ayaklarıyla benimle gelmeyecekti. Bunu yapmaktan başka çarem yoktu. Konuşmak zorundaydık ve bunu yalnız yapmalıydık. O bu kadar inatçıyken de bana başka seçenek bırakmıyordu.

Tırnaklarını sırtıma batırdı. "Beni şimdi bırakmazsan..."

"Muhtemelen öldürürsün beni," dedim kıyıya doğru ilerlerken. "Sözünde dur, Gri Hanım. İplerden kurtuldum."

Omzumda delicesine tepiniyor, elini rastgele her yerime geçiriyor ve tırnaklarıyla sırtımda bir portre çiziyordu. Ben onu güç bela kıyıya götürürken kimse bana engel olmadı. Devin bile önüme çıkmadı. Belli ki bunu yaptığım için Gri Hanım'ın beni öldüreceğinden çok emindi.

Saçlarıma asıldı. Bunu meydanda yapmadığı için kendimi şanslı hissediyordum. Eğer bunu orada yapacak olsaydı bu epey küçük düşürücü olurdu ama kıyıda, yalnızca ikimiz varken yaptığında hoşuma bile

gitmişti. Yine de canımı çok acıtıyordu ve bundan memnun olduğunu biliyordum.

Her zaman saçımı çekmeyi sevmişti. Severken de nefret ederken de.

"Denizlere anlatacağım şikâyetimi ve sen de dinleyeceksin!"

"O denizler alsın seni!" diye bağırdı kulağımın dibinde. "Keşke alsaydı bir yıl önce de kurtulsaydım senden."

Bir yıl önce... denizler... Bir dakika.

Onu bütün tekme tokatlarının sonunda omzumdan indirdiğimde ilk işi beni göğsümden sertçe itmek oldu. Bir tokadı suratıma indirmek için elini hiddetle kaldırdı ama tokadını yüzüme vurmadı, eli havada asılı kaldı. Dokunmadı yüzüme, nefret ve hiddetle baktı yalnızca. Bu bakışı her zaman bir tokattan daha ağır gelmişti bana.

"Sen orada mıydın?" diye sordum ona aklımı kurcalamaya başlayan o soruyu. "Bir yıl önce ben bu kıyıdan o hırçın denize atlarken sen beni gördün mü?"

Burnundan öfkeli bir nefes bıraktı. "Ne fark eder?"

"Söyle, ben ölürken sen..."

"Sen ne?" diye hiddetle çıkıştı. "Sen ölürken ben ne mi yapıyordum? Sen ne yapıyordun? Asıl sen söyle." Beni yeniden göğsümden sertçe ittiğinde geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldım. "Bir yıl önce ben ölürken sen neredeydin?"

"Senin için geri gelecektim."

"Cesedimi Sarah'ın yanına gömmek için mi?" diye sorduğunda dumura uğradım. Hiç acıması yoktu doğrusu. En sivri cümlelerini özenle seçiyordu ve hedefi hiç ıskalamıyordu.

"Bana hiç fırsat tanımadın. Sana kendimi anlatmama izin vermedin. Yaktın beni, arkana bile bakmadan gittin. Bir kere sormadın, neden demedin."

"Neden?" dedi duygudan yoksun bir sesle. Bakışları dümdüzdü şimdi, ifadesizdi. Gerçekten sormuyordu bunu. "Beni neden bu cehenneme düşürdün? Madem cehenneme düşürdün, neden bana âşıkmış gibi davrandın? Madem öyle..." Konuşmaya devam etmeden önce sertçe yutkunması gerekti. "Neden benim için geri gelmedin? Ben ölürken sen nasıl... Nasıl malikânende eski dostunla kavgaya tutuşabildin?"

"Sana âşıkmış gibi davranmak mı?" Sesimin titremesini engelleyemedim. Her şeyi anladım da, aşkımın da mı yalan olduğunu düşünmüştü bunca zaman? "Sana âşığım. O zaman da, şimdi de. Ne kadar zaman

Scanned with CamScanner

geçerse geçsin sana aşığım, Gri Hanım. Beni her şey için suçla ama sana olan aşkıma sen bile dil uzatma."

Gri Hanım'ın ağzı yarım bir gülümsemeyle büküldü. "Öyle mi?" Gözlerinde sevecenlik yoktu. Başı sonu olmayan buz gibi öfkeden başka hiçbir şey yoktu. "Aşk böyle bir şey miymiş? Kanatır mıymış sadece?"

"İnanmıyor musun aşkıma?"

"Sende inandığım ne varsa, bir yıl önce yaktım malikânenle birlikte. Senin de o ateşte yanmanı kalpten diledim ama..." Sesli bir iç çekti, tamamen duygusuz görünüyordu. "Griliğim tuttu işte."

"Ölmemi isterdin."

"Cayır cayır yanarak ya da..." Elini hırçın denize uzattı. "...boğularak. Hangisi daha çok yakacaksa canını."

Bana kızgın olmasını anlıyordum. O, her şeyi öğrenmeden önce de kızdığında bu kadar sertti. En sivri cümleleri bulmakta üstüne yoktu. Herkesin arkadan iş çevirdiği bu şehirde o yalnızca konuşarak bile kendine düşman edinebiliyordu. Şimdi beni de kendine düşman etmek istiyordu ama edemezdi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın düşmanı olacak son kişi bile değildim ben.

Elini cebine attı ve kırık Küçük Prens figürünü çıkardı. "Annem, ha?" Dudak büktü. "Ne kadar trajik, değil mi? Annem ölmeden önce bana bir kar küresi almış, Asil ona çarpmış ve onu öldürmüş. Kar küresinden benim hiçbir zaman haberim olmamış ama sen biliyormuşsun. Beni ilk gördüğün andan beri, annemin katiliyle el ele verdiğimde bile." Aniden yakamdan yakaladı ve öfkeli hırıltısı yüzüme çarptı. "O kar küresini hep gözümün önünde tuttun. Komodinin üstünde, çalışma masanda, salonda... Sandım ki sen Küçük Prens'sin ve ben de senin eşsiz gülün." Yakamı sertçe, beni iterek bıraktı. "Senin en büyük başarın, seni biraz olsun seven herkesin en büyük hayal kırıklığı olmaktan başka bir şey değil."

Küçük Prens ve eşsiz gülü. Başka bir evrende biz onlar olmalıydık.

Küçük Prens'i hırçın denize fırlattı.

"Sen ne sevmekten ne sevilmekten anlarsın, öncü. Bana aşktan bahsedip durma, inanmam artık sana."

Hırçın denizde birkaç saniyeden kısa süre içerisinde gözden kaybolan kırık Küçük Prens'in arkasından bakarken parçalara ayrıldığımı hissettim.

"Ben sadece seni kaybetmekten korktum."

"Ben hiç gerçekten senin olmadım ki." Her cümlesi bir bıçak darbesiydi. "Bütün yaşadıklarımız senin intikam planındı. Sen intikam alıyordun, ben de hayatta kalmaya çalışıyordum. Sadece bu."

"Bu ne... Ne demek bu?" Kaşlarım hızla çatıldı, anlamlandıramadım demek istediğini. "Sadece bu?"

"Sadece bu," diye tekrar etti heceleri bastıra bastıra. "Seni gerçekten sevdiğimi düşündün mü?"

"Ne?"

"Beni vahşi halkından yalnızca sen koruyabilirdin."

"Anlamıyorum ben..."

"Kötülerin Şehri'nin en kötüsüne kim gerçekten âşık olur ki?"

"Beni hiç sevmedin mi?"

Dudağının kenarı kibirle kıvrıldı. "Sevgiye o kadar açtın ki seni gerçekten sevdiğimi sandın."

"Gri Hanım..."

Cümlemi derhâl kesti ve acımasız cümlelerinden birini daha, en sert şekilde yüzüme vurdu. "Annemin katilini parmağında oynatmak için hayatımı çaldın. Sen olsan kendini sever miydin?"

"Sevmezdim."

"Sen bile kendini sevmezken benden seni gerçekten sevmemi nasıl beklersin?" diye sorduğunda parmak uçlarıma kadar buz kestim. "Bana yaptıkların için ben seni öldürmeyeceğim, elimi senin kanına bulamayacağım. Bu sana iyilik olur. Ne de olsa bu dünya sevilmeyen biri için daracık olmalı."

Bu cümleleri kurarken sesi bir an olsun titremedi, bakışlarında en ufak bir yalanın emaresi dolanmadı. O sanki gerçekten bunları düşünüyordu. Bana hiç âşık olmamıştı, ona yaptıklarım için ölümümü diliyordu ve beni sevgisizliğimden vuruyordu. Parçalara ayırmak için birini, ona bu cümleleri kurmak yeterliydi. Her cümlesi bedenime inen bir beyzbol sopasıydı sanki ve ben camdım, önce çatlıyor ve sonra parçalarıma ayrılıyordum.

Omuzlarım öne doğru düştü. Bedenim ağırlaşmıştı, onu artık eskisi kadar iyi taşıyamıyordum. Onun gözlerine baktığımda tek gördüğüm bana olan nefretiydi. Gri Hanım'a tamamen yabancı biriydi karşımda duran.

Sanki geçen yıl onu değil, bir başkasını öpmüştüm. Onunla değil, bir başkasıyla aynı yatakta uyumuştum. Onu değil, bir başkasını sevmiştim.

"Benden bu kadar çok mu nefret ediyorsun, Gri Hanım?"

Scanned with CamScanner

Ona *Gri Hanım* demem kıvılcım olmuştu. Yeniden yakama yapışmış, dişlerinin arasından öfkeyle, "Nefret, sana karşı beslediğim hisler için basit kalır," demişti bir hırıltıyla. "Asil'den bile senden nefret ettiğimden daha çok nefret edemiyorum."

İkimiz için olan bütün umudum yitip gitti, geriye yalnızca çaresizliğin ağır sessizliği kaldı.

O, yakamı bırakıp geri çekilirken ben yerimden bir milim bile kıpırdayamadım. Kaskatı kesildim, yanan gözlerimden akan yaşlarımı elimi uzatıp silemedim. Eğer utanmasaydım karşısında hıçkırıklarıma boğulurdum ama ondan ilk kez utandım. Birinden, bir şeyden ilk kez gerçekten utandım ben.

Arkasını döndü bana, birkaç metre kadar uzaklaştı. Şimdi ne hissediyordu, bilmiyordum. Tanıyamıyordum artık onu. Aklından ne geçiyordu, çehresinde nasıl bir ifade dolanıyordu? Bir yabancının belirsizliği vardı üzerinde.

"Sistem, cesetlerinizi kıyıda sıraya dizmemi bekliyor benden. O yüzden kararını ver. Ya direnip yok olursunuz ya da boyun eğer hayatta kalırsınız. Sizin için daha fazlasını yapacak değilim."

"Siyah seni öldürür."

"Riski alıyorum."

"Ben bu riski alamam."

"Halkın beni ilk günden beri öldürmek istiyor, sana rağmen. Sen o riski beni şehre düşürdüğün an aldın, öncü."

"Gri olacağını bilmiyordum."

Bu onu şaşırtmış olacak ki aniden yeniden bana doğru döndü. "Ne?"

"Bilmiyordum." Omuzlarımı kaldırıp indirirken başımı salladım. "Bunu ben planlamadım."

"Yalan söylüyorsun."

Başımı yeniden iki yana salladım. "Seni korumak için yancım olmanı istedim, bir Gri olduğun için değil. Bir Gri'nin yancım olmasını isteseydim elimde bir düzineden fazla Gri İsimsiz vardı."

"Arkadaşım öldü benim."

"Ben öldürtmedim."

"Sen yaptın."

"Ben yapmadım," dedim dişlerimin arasından, dayanamıyordum artık bütün bunlara. Zaten yalnızca nefret ediyordu benden. Ediyordu, değil mi? Bana karşı en ufak bir sevgi tutamı yoktu artık içinde. "Artık bunun da bir önemi yok zaten." Boğuk ve çatlak yükselen sesimi temizlemek için hafifçe öksürürken göz ucuyla meydana çıkan yola ve kıyının etrafına baktım. Kimse yoktu, sadece ikimizdik. Yan yana değil, karşı karşıya. "Burada ikimizden başka kimse yok, Gri Hanım"

"Yani?" Dümdüzdü sesi ama kaşları çatıktı yine.

Üstüne fazla düşünmedim. İlk kez yalnızca kalbimi dinledim. Her zaman kalbimin söylediğinden daha fazlasını düşünürdüm. Yalnızca kalbimi dinlemek bana göre fazla cesur bir hamleydi. Hep ikinci bir planım olmalıydı, kalbim aptalca bir karar da verebilirdi.

Ama şimdi yalnızca kalbimden geleni yapacaktım.

Kıyının taş zemininde birkaç adım attım. Denizle kıyı arasındaki o ince çizgide durdum, sırtımı denize döndüm ve kollarımı açtım.

Beni anbean izledi ama çehresinde en ufak bir mimik dahi oynamadı.

"Eğer beni hiç sevmemişsen bütün bunların hiçbir anlamı yok."

Bir tepki ver, Gri Hanım. Titreyen bakışımı izlerken kalbinde bir yer yeniden benim için hareket etsin. Gözlerine ufak da olsa benim için, seni her hücresiyle seven Kıvanç Sidar için bir korku emaresi belirsin.

"Burada kimse yok, beni senden başka kimse kurtaramaz. Kendimi ben bile kurtarmam bu saatten sonra."

Pes et.

Rolüne bir son ver ve bana beni gerçekten sevmiş olduğunu, bütün bunların seni kırdığım için bir intikam planı olduğunu söyle. Söylemesen de öyle bak bana, anlarım ben seni.

Yalnızca başını dikleştirdi. İfadesi şimdi daha da sertti, duruşu daha netti. Kalbi donmuş gibiydi, benim için atmıyordu. Karşısında ben varken hiçbir şey hissetmiyor gibi.

"Gri Hanım ölmüşse Kıvanç Sidar'ın yaşamasının bir anlamı yok. Gerçekten öldürmüşsem Gri Hanım'ı…" Sesim titrediğinde devam edebilmek için sertçe yutkunmam gerekti. "Yancıma dokunan bunu canıyla öder. Bu ben bile olsam."

Önce sağ ayağımı geriye doğru çektim, sonra diğerini. Şimdi ayaklarımın yarısı boşluktaydı.

"Kimse için değil ama senin için geri gelirdim, Gri Hanım. Yemin ederim, gelirdim."

Merhametin en ufak kırıntısı olmayan gözlerinde merhamet aradım kendimce.

"Seni seviyorum, Gri Hanım."

Scanned with CamScanner

"Yalan," diye haykırdı suratıma, inanmadı bir yıl önce aşkından ölmeye hazır olduğu adama.

Son gördüğüm şeyin onun benim için korkuyla irileşen gözleri olmasını çok isterdim ama karanlık sulara gömülmeden önce son gördüğüm şey, yalnızca onun duygudan yoksun bakışlarıydı.

Sevdiği biri denize düştüğünde refleksle elini uzatır insan.

Bazen nefret ettiği biri olsa da o eli uzatır.

Gri Hanım'ın parmağı bile hareket etmedi. Gözünü dahi kırpmadı. Hırçın dalgalar beni yutarken göğüs kafesinde bana dair her şey çoktan ölmüştü.

Et kesen soğuk, tuzlu ve karanlık suların dibine çökerken tek düşünebildiğim Gri Hanım'ı bir daha görüp göremeyeceğimdi.

Yekta Akay'ı değil, Gri Hanım'ı.

Ben sevdiğine emin olduğum tek kişiyi...

Cehennemde kötülüğü simgeleyen üç hayvandan üçüncüsü aslandır. Kibir, şiddet ve güç hırsını temsil eder.

BÖLÜM 11

~~Siyah Bölge Yancısı Gri~~
Gri Bölge Öncüsü Yekta Akay

İnsan kalbinde kemik yoktu ama Kıvanç Sidar sevgime ihanet ettiğinde kalbimdeki hayalet kemiklerin parçalara ayrıldığından emindim.

Hayalet kemikler bir yıl boyunca kalbimi deşmiş, akan kan göğsüme dolup onunla hatıralarımı katran karası bir pıhtıyla kaplamıştı. Dolu dolu bir nefesi alamayacak kadar doluydu içim ve ne yazık, ölmek bilmiyordum.

Bedenim bir türlü ölmüyordu ama ruhum ve masumiyet için can atan yüreğim Kıvanç Sidar'ın ellerinde can vermişti.

Bana aşkın ne demek olduğunu öğrettiğini sandığım adam, aşkın aslında kalp kıran bir aldatmacadan ibaret olduğunu kafamın içine darbe darbe kazımıştı.

İnsanlar ölürdü de hisler ölür müydü gerçekten? Sanki ona karşı beslediğim hisler ne yaparsam yapayım asla ölmeyecekti. Onu öldürsem de işkence etsem de bana yaşattığı iyi kötü hiçbir şeyi öldüremeyecektim içimde.

Ondan nefret ediyordum.

Bu dünyada ondan nefret ettiğim kadar kimseden nefret etmiyordum.

Benim için bir su birikintisinden fazlası olmaması için bir yıldır Tanrı'ya yalvardığım adamın gözlerinin içine bakarken onun buzdan harelerinden nasıl görünüyordum?

Griler içinde bir Gri.

Onun tabiriyle *Gri Hanım.*

Gri Hanım, ona delicesine âşıktı. Gri Hanım olmak, onu sevmek demekti. Onu sevemezdim. Kimse celladını benim kadar sevmemeliydi. Ondan yalnızca nefret etmeli; ona sevgi değil, kin duymalıydım.

Canımın ne kadar yandığını binlerce farklı cümleyle anlatabilirdim ama hiçbiri yaşadığım acıyı anlatmak için yeterli kalmazdı.

Scanned with CamScanner

Cehenneme düşmüş, âşık olmuş ve âşık olduğum adamın beni cehenneme bile isteye düşürdüğünü öğrenmiştim.

Bir yıl olmuştu ama sanki dündü.

Annemin katilinin Asil olduğunu öğrendiğimde beynimden vurulmuşa dönmüştüm ama Kıvanç Sidar, ihanetiyle kalbimi sökmüştü.

Şimdi tek dileğim, Kıvanç Sidar'ın yaralı kalbini ellerimle söküp parçalara ayırmaktı.

Tamir ettiğim, sevgimle derin kesiklerine dikişler attığım, üzerine elimdeki bütün yara bantlarını yapıştırdığım güçlükle atan kalbini bulduğumdan daha beter bir hâle getirecektim.

Onun bana yaptığı gibi.

Madem intikam için düşürmüştü beni bu cehenneme, intikam için yanında değil, karşısında duracaktım.

Buzdan hareleriyle meydan okudu bana ve kendini kıyıdan aşağı bıraktı. Hırçın deniz onu saniyeler içerisinde yutarken göğüs kafesimde bir savaş çıktı.

Buzdan hareleri karanlık denizde kaybolana dek kendimi dizginledim. Gözlerime bakmıştı yalnızca, yumruk yapıp tırnaklarımı avuçlarıma geçirdiğim ellerime değil. Bütün bedeni serin sulara daldığında ve boğulmak üzere dibe battığında ruhum korkudan çekildi.

Canımı yeterince yakmamış gibi bir de gözlerimin önünde intihar etti.

Bir.

Sana kanmak için fazla tecrübeliyim.

İki.

Senin yüzünden çektiğim işkencelerin izleri hâlâ tenimde.

Üç.

Senden kaçmak için annemin katiliyle iş birliği yaptım.

Dört.

Senin yüzünden meydan dayağı yedim.

Beş.

Senin kadar kötü olabileceğini gören insanlara karşı seni savundum ama en büyük kötülüğünü yine ben gördüm.

Altı.

Katil halkının işkencelerine maruz kaldım.

Yedi.

Sarah senin yüzünden öldü.

Sekiz.

Senin yüzünden katil oldum.

Dokuz.

Seni sevdim, seni öptüm, seninle seviştim ama senin için yalnızca bir intikam piyonuydum.

On.

Canın daha fazla yanmasın diye beni öldürmek isteyen kardeşinin canını kurtardım, ölümü göze aldım ama sen benim için geri gelmedin.

On bir.

Beni şehre düşürdün.

On iki.

Sizler kadar kötü biri olmama neden oldun.

Duvarlarım yıkılır sandım ama yalnızca çatladı. Çatlakların arasından kaçmaya çalışan ona karşı beslediğim iyi ne varsa ittim geri yerine. Onun ardından yalnızca on iki saniye saydım, on iki sebebimle birlikte.

Bakışlarımı kaldırıp denizin ilerisine, askerî gemiye baktım.

Beni gördüğünüzü biliyorum.

Denize sırtımı döndüm. Onu karanlık sularda bir başına bırakıp meydana doğru adımlarken midemin bulandığını hissettim ama bu beni durdurmadı.

Onun için geri dönmedim.

Onun benim için geri dönmediği gibi.

Gri Hanım olsa dönerdi, ölse de dönerdi yansa da dönerdi ama ben dönmeyecektim.

Saniyeleri sayarak ondan on iki adım uzaklaşmıştım ama ruhum geri dönmek için nasıl da cebelleşiyordu. *Geri dön,* diye yalvarıyordu. *Onun için geri dön. O dönmemiş olsa da sen dön.*

Bakışlarım meydana ilerleyen adımlarımda, aklım saydığım saniyelerde. Asla geri dönmeyecektim. Onunki can da benimki neydi? Ben ölürken o neredeydi?

Benimle oyunlar oynama, Kıvanç Sidar.

Sana kanmak için fazla tecrübeliyim, Kıvanç Sidar.

Bunca sevgisizliğe rağmen intihar etmediysen benim üç beş sözüme de intihar etmezsin, Kıvanç Sidar.

Senin sırtın aylarca bana dönüktü, ben bir kere sana sırtımı döndüm diye ölecek değilsin, Kıvanç Sidar.

Scanned with CamScanner

Kıyıdan meydana hiç olmadığı kadar hızlı, sadece elli sekiz saniyede çıktım. Gözüm hiçbir şeyi, hiç kimseyi görmüyordu. Gri Bölge, gri bayrak, Griler, Siyah Bölge halkı... Her şey fluydu, birbirine girmişti.

"Siyah Bölge karşımızdadır!" diye bağırdım, güçlükle olsa da bunu onlara belli etmeden. "Siyah ve Gri her zaman olduğu gibi düşman. Asla... asla dost olmayacağız. İstediğiniz gibi."

Devin'in endişeyle parlayan ve soru işaretleriyle dolu bakışları bakışlarıma dokunduğunda hızla ona ilerledim. Siyah Bölge halkıyla aramda örülen duvarın önündeydi, Gri Bölge'ye yakın. Kolundan yakaladığım gibi kulağına doğru eğildim.

"Kıyıya git ve onun denizden çıktığından emin ol."

"İntihar mı etti?"

"Bir dakika kırk yedi saniye. Kırk sekiz, kırk dokuz... Ölmediğinden emin ol."

Kolunu bırakıp Gri Bölge'ye ilerlediğim sırada bu kez o kolumdan yakaladı. Yüz yüze geldik. "Peki ya çıkmazsa?"

"Elli dört, elli beş... Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Kafasını beni onaylarcasına eğdi ve insanların arasından sıyrılıp hızlıca kıyıya yöneldi. Saniyeler birbirini kovalarken kafamın içinde bir saatin yelkovan ve akrebi belirdi. Tik tak tik tak.

Ya bu da oyunlarından biri değilse ve denizden cesedi çıkarsa?

Hayır.

Hayır.

Biliyorum seni, Siyah, tanıyorum. Bir yanını öldürsen de çıkacaksın o denizden.

Siyah Bölge halkı Kunter olmadan başı kesilmiş tavuk gibiydi. Birer kuklaydı, Kunter yokken ipleri serbestti ve ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Bana saldırırlarsa Kunter onları öldür müydü yoksa ödüllendirir miydi? Bunu öğrenmeden ne saldırabilir ne de herhangi bir şey yapabilirlerdi.

Bunu bilerek Gri Bölge'den içeri girdim ve dokuz aydır yuvam bellediğim sokakları arşınlamaya başladım. Gri Bölge halkı sokaklardaydı. Yeni olanlar gergin görünse de uzun zamandır Kötülerin Şehri'nde yaşayan ve Gri olmayı seçenler mutlu görünüyordu.

Kırmızı, Siyah, Mavi, Yeşil, Gri... Hepsi bir arada. Bu Kötülerin Şehri için imkânsız olandı. Yalnızca bir Gri, her bölgeden insanla iletişim kurabilir, yan yana gelebilirdi. Şimdiyse Gri Bölge'de bunu istedikleri gibi yapabiliyorlardı.

Sistem bunu istiyordu. Gri Bölge'yi değil, mahkûmların hepsinin bu şekilde birbirine karışmasını. Ayrışmamalarını. Öncülerin kendilerine birer krallık kurmamalarını. Güç elde etmemelerini, medyaya konu olup gündeme gelmemelerini ve sistemin eleştiri almasına neden olmamalarını.

Gri Bölge değildi istedikleri, hatta son istedikleri buydu ama benzer bir amaca hizmet ediyordu. Onların istedikleri amaca olmasa da.

Halkın bakışları saygı doluydu. Siyah Bölge halkının şimdiye kadar bana baktığı gibi değil, hak ettiğim gibi bakıyorlardı. Ezmiyorlardı beni, dışlamıyorlar ve tehdit altında hissettirmiyorlardı.

Bunu çok istemiştim ama Kunter'in yanında, onunla birlikteyken istemiştim.

Gri Bölge'nin tam ortasındaki malikânemden içeri girer girmez dik duruşum sarsıldı. Gri, taş duvarların arasından geçip merdiveni tırmandım ve kendimi geniş, griler içerisindeki odama attım.

Daha fazla tutamadım kendimi, çatlamakla kalmadı kırılıp dağıldı duvarlarım. Çığlığım boğazımdan kopup gitti, durduramadım. Gözlerimden akan yaşlar birbirini takip ederken güçlü duruşumu tamamen kaybettim ve dizlerimin üzerine sertçe düştüm.

"Aptal herif." Üstümü başımı yırtmaya başladım. "Aptal, aptal, aptal!" Üstümde beni sıkıp boğan her şeyden kurtulduğumda geriye sadece siyah iç çamaşırlarım kaldı. Siyah olandan kurtulmak için her şeyi yaptım ama o içimde, kalbimdeydi. Sanki kalbim karaydı, simsiyahtı. Onun gibiydi.

Aynadaki yansımamla göz göze geldim. Yeniden bir yıl önceki Gri Hanım'dım şimdi. Kaçtığım o kişiydim. Bedenimde yüzlerce kesiğin, yaranın iziyle. Ölüme yürüyen ama binlerce kişi öldürmek istese de ölmesi bile yasaklanandım.

"Ben değilim..." dedim kendi kendime, onun beni duymayacağını bile bile içimde bir yerde ona. "Ben değilim, sensin bunun suçlusu. Sen yaptın. Bize bunu sen yaptın." Başımı iki yana salladım. "Ben değil. Ben yapmadım, sen yaptın."

Ben Gri Hanım değildim, Gri Bölge öncüsüydüm ve Kıvanç Sidar'a sırtını dönüp giden kadındım. Nasıl yaptım? Nasıl döndüm ona sırtımı? Ya ölürse, ya benim gibi kurtulamazsa? O benim için geri dönmedi ama benim Devin'im vardı. Devin onu da kurtarır mıydı?

Kurtarırdı. Zorla da olsa çıkarırdı o denizden. Benim için kurtarırdı.

Ölmeyecek.

Scanned with CamScanner

Ölmeyeceksin ama bunu bana neden yaptın? Yaptığın onca şey yetmedi mi, niye yaptın? Beni bir de kendi canımla neden cezalandırdın?

Karnıma binlerce cam parçası batmış gibiydi. Ellerimi uzatıyordum, çekiyordum tek tek ki doğru düzgün nefes alabileyim ama yok, bitmiyordu cam parçaları. Öyle çok, öyle büyüklerdi ki durmadan kanatıyorlardı beni.

Gri duvarların ardında, bir başımayken ben buydum. Yalnızca kanıyordum ama bunu yalnızca aynadaki yansımamda ben görecektim. Kimse, Devin dahi görmeyecekti bu hâlimi. Onun bana tek bir hareketiyle neler yapabildiğini…

Titreyen dizlerimin üzerinden güçlükle kalktım ama ayakta durabilmem için yatağa tutunmam gerekti. Pencere kenarına ilerledim, perdeyi hafifçe çekip evin yolunu gözledim. Buradan kıyıya çıkan yolları görebiliyordum. Deniz oradaydı ama o, orada mıydı? Karanlık deniz yutmuş muydu onu?

Güçlü durmayı denedim, omuzlarımı kaldırıp çenemi dik tutmayı. Sertçe yutkunup boğazıma oturan yumruyu ittim ama beceremedim, geri yerine oturdu. Hızlıca elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim.

Devin beni böyle görmemeliydi.

Yapabilirdim, hislerimi öldüremesem de onları içimde bir yere gömebilirdim. O on iki nedeni binlerce kez sayar, nefretimi körüklerdim.

Kendimi kastım, kastım, kastım… Şimdi taştandım, kimse öylece kıramazdı beni. Yeniden değil.

Devin eve çıkan sokakta belirdi. Hızlı ve keskin adımlarla eve yaklaştı ve birkaç saniye sonra kapının açılıp kapandığını duydum. Odaya çıkması on sekiz saniye sürdü.

Bir nefesi bırakırken, "Meydanda ortalık karışmış, halkı onu bekliyor ama ben onu denizden çıkarken görmedim," dediğinde kafamın içinde bir çatırtı koptu. Devin'e döndüm, gözlerine bakmayı denedim ama yüzü de odadaki diğer her şey gibi bulanıktı. "Ama çıktığına eminim. O Kunter, intihar etmez. İntihar edeceğine şehri yakar yıkar. Biliyorsun."

İntihar eden Siyah Bölge Öncüsü Kunter değildi zaten, Kıvanç Sidar'dı.

Geçen yıl Gri Bölge Öncüsü Yekta Akay'ın değil, Gri Hanım'ın intihar ettiği gibi.

Ruhun bedenden çekilmesi gibiydi. Bedenim sağa doğru savruldu, bulanık görüşüm karanlığa bulandı ve Devin'in bulanık da olsa bana doğru uzanan görüntüsü kapanmak üzere olan gözlerimin önünde hareket etti. Dünya yan döndü, karanlığa gömüldü.

Öncüler halk tarafından tanrılaştırılmıştır.
Halk, öncüleri kendilerinden biri gibi görmezler ve bu yüzden onlara sadakatten çok korkuyla bağlıdırlar. Yeni bir öncünün eski öncüler gibi olması bu yüzden imkânsızdır.

BÖLÜM 12

Bir yıl önce, takvim 3 Şubat 2026'yı gösterirken ben Siyah Bölge Yancısı Yekta Akay'dım. Acının ne demek olduğunu birkaç kez, farklı şekillerde tatmıştım. Acı çektiğinizde ve bunun çekip çekebileceğiniz en derin acınız olduğunu düşündüğünüzde bir daha sizi hiçbir şeyin yıkamayacağını ve bunun en zor sınavınız olduğunu zannediyorsunuz.

Yanılmıştım.

Annem öldüğünde, katil olduğumu sandığımda, işkencelerle Kötülerin Şehri'ne düşürüldüğümde ya da bütün bunları unutup hepsini yeniden hatırladığımda çekmemiştim acılarımın en derinini.

En derin acımı, güvendiğimde çekmiştim.

Çığlık atmıştım ama çıkmamıştı sesim, göğüs kafesimde patlamıştı bütün şiddetiyle. Saçımı başımı yolmak, kendime zarar vermek istemiştim ama onu da yapmamıştım, tırnaklarımı avuç içlerime geçirmiş ve sıkmıştım yumruklarımı. Attığım her adımda birileri mezarımın üzerine kürekle toprak atıyor gibiydi. Her adımda biraz daha derine, dayanılmaz bir acının içine gömülüyordum. Derine, daha da derine…

Kunter'i malikânesinin içinde ateşe verdiğimde ve ona sırtımı dönüp gittiğimde kıyıda canıma kıyacaktım. Bütün bunlara, Kötülerin Şehri ve diğer her şeye bir şekilde katlanmıştım ama onun ihanetiyle başa çıkamamıştım. Nefretim beni ayakta tutar sandım, onu yakmak beni iyileştirir sandım ama sadece beni de yaktı.

Ona âşıktım.

Ona o kadar âşıktım ki kalbimdeki bu acının nasıl geçeceğini bilmiyordum. Onu sevmeyi nasıl bırakacaktım, bilmiyordum. Onu nasıl unutacaktım, bilmiyordum.

Ne zaman olmuştu? Ne zaman ona bu kadar âşık olmuştum? Aşk nasıl bir zehirdi ki bu kadar hızlı yayılıp acı acı öldürüyordu?

Scanned with CamScanner

Öldürememiştim, Gri Hanım'ı da kalbimdeki Siyah Bey'i de.

Artık yaşamak bile istemiyordum. Öyle vazgeçmiştim kendimden. İntikam için geri dönmek mi? Geri dönmek bile istememiştim ben.

O gemiye binmiştim.

Öleceğimi bile bile ayak basmıştım gemiye ama ölmekten beter olmuştum.

Madem Devrim demişlerdi bana, Gri olduğum için avcı olup av ilan etmişlerdi, ne yaparsam yapayım Kötülerin Şehri'nde olduğum sürece yancı da olsam her an öldürülebilirdim, gemiye bindiğimde de Gri olduğum için asla karşı kıyıya geçmeme izin vermeyeceklerdi.

O hâlde bir Gri bütün dünyaya meydan okuyacaktı.

Kötülerin Şehri'nde devrim mi olurdu?

Yapacaktım.

Sistemi de Kötülerin Şehri'ni de beni karşılarına aldıkları için pişman edecektim. Artık ben de şeytanı dinleyecek, onun yancılarından biri olacaktım. Ne pahasına olursa olsun.

Ne onlardandım ne de değildim. Öncüleri öldürmek için Kötülerin Şehri'ndeydim. Hepsini tek tek yok edecektim. Sonra da... Çıkmama izin vereceklerdi bu adadan. Evet, anlaşma böyleydi. Anlaşmanın ne kadarına uyacağım ise muammaydı.

Uzun zamandır nefes almıyor olmalıydım. Sanki hâlâ denizin dibindeydim, çıkamamıştım yüzeye. Göğsüm aldığım derin nefesle yükseldi. Gözlerim ne zamandır aralıktı, farkında değildim. Gün ışığı odamın içine dolmuştu. Parlak sarı değil, soğuk bir ışıktı bu. Kış güneşi.

Odamın penceresi şiddetli rüzgârla sarsılıyordu. Gözlerimi kıstım ve kafamı yastıkta diğer tarafa çevirdim. Birkaç saniye öylece odamın kapısına baktım.

Zihnim karman çormandı. Gri duvarlar, grinin boğuculuğunu alan beyaz mobilyalar ve bana ait diğer her şey... Geniş pencerenin önünde büyük bir masa ve sandalye, çaprazında bir boy aynası ve aynanın tam karşısında ise gri nevresimlerin altında yatakta yatan ben vardım. Yanı başımdaki komodinin üzerinde geçtiğimiz günlerde üzerine çarpılar atarak gün saydığım ve bugünü yuvarlak içerisine aldığım takvim vardı.

3 Şubat 2027.

Kötülerin Şehri'ne mahkûm edilmemin üzerinden tam beş yüz otuz bir gün geçti. Onun ihanetini öğrenmemin üzerinden ise tam üç yüz altmış beş gün.

Onsuz tam bir yıl.

Devin'in son cümleleri zihnimde çınladı. *Onu çıkarken görmedim ama çıktığına eminim. O Siyah Bölge Öncüsü Kunter, intihar etmez. İntihar edeceğine şehri yakar yıkar. Biliyorsun.*

Yanıldım. Bugün 4 Şubat 2027. Aradan bir gün geçti ve o denizden çıktı mı, ben bilmiyorum. Hayatta mı, bilmiyorum. O ölürken ben... Ben kendimde değildim. Ölürken... Öldü mü?

Çıplak ayaklarım soğuk zemine değer değmez kapıya koştum. İlk anda dizlerim beni taşımayacak sandım ama duvara tutununca düşmedim yere. Odadan çıkıp kendimi nasıl koridora attığımı, merdiveni bulup aşağıya indiğimi ve salona çıktığımı bilmiyorum.

Sanki gözlerimi kapatıp açmıştım ve salonun girişinde, nefes nefese ve tamamen kendinden geçmiş bir hâlde dikiliyordum. Birini arıyordum. Onu soracak birini...

Birini değil, bir sürü kişiyi buldum salonda.

Devin, Rüzgâr, Riyaz, Kaan, Mirza, Giray, Sinan, Zeliha ve İsimsiz buradaydı. Yemek masasının etrafında toplanmışlardı ve bir şeyler içip sohbet ediyorlardı. Hepsinin keyfi yerinde görünüyordu.

Rüya mı görmüştüm?

Kunter intihar etmemiş miydi? Her şeyi kafamda mı kuruyordum? Yoksa ben... Ben hâlâ uyuyor muydum?

"Kunter," dedim garip bir şekilde boğuk, tiz ve çatlak çıkan sesimle. "Kunter... O... Ben onu..." Cümle kuramıyordum bir türlü. "O..."

O nerede?

O yaşıyor mu?

Hepsinin bakışları üzerimdeydi şimdi. Yüzlerindeki gülümsemeler solmuştu, susmuşlardı. Ama ben konuşmalarını, bana bir şey söylemelerini istiyordum.

O neredeydi?

Sinan, Giray'ın yanında oturduğu sandalyesinden kalkarken yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Biz de senin uyanmanı bekliyorduk."

Kıpırdayamadım, tek kelime edemedim. Bunu gören Kaan alışık olduğum lakayt tavrıyla elindeki kadehi bana doğru kaldırdı. "Sonunda uyandı uyuyan güzel. Tam bir gün oldu! Kutlama için seni bekliyorduk."

Kunter'in ölümünü mü kutluyorlardı? Bu... Bu olabilir miydi?

Hepsi sandalyelerinden kalkıp salonun ortasında toplandılar. Bana dönüklerdi, kadehleri doluydu ama yine de bir şampanya patlattılar. Boş

Scanned with CamScanner

bir kadehi yeni açtığı şampanyayla dolduran Mirza oldu. Kadehi bana uzattı. "Gri Bölge'ye ve sana, Gri. Bölgen, öncülüğün ve zaferin adına kadeh kaldırıyoruz."

Mirza yüzünde anlamsız bir ifadeyle kadehi elime tutuşturdu. Devin yanımda durup elini omzuma dokundurdu ve sanki olanlardan haberi yokmuş gibi güldü. Herkes kadehlerini kaldırırken ve kadehime tek tek tokuştururken deliriyor gibi hissettim.

Gri Bölge'yi, öncülüğümü ve zaferimizi kutluyorduk. Peki ya düşmanım neredeydi benim? Kime karşı kazanmıştım zaferimi? Ölmüş müydü zaferimi alır almaz?

Giray sonunda beni anlayan ilk kişi oldu. Ya da anlamazdan gelmeyi bırakan. "Kunter yaşıyor," dedi rahat bir tavırla. "Ondan böyleysen merak etme, onunla işinin bu kadar hızlı bitmesine asla izin vermez. Kendini toplayıp darbe için geri dönecektir."

"Öyle mi?"

"Öyle," diyerek destekledi Mirza. "Kunter kalbi kırıldığında köşesine çekilir ve geri döndüğünde..." Başını iki yana sallarken yüzünü buruşturdu. "Hiç iyi şeyler olmaz."

"Yani o geri dönecek?"

"Dönecek," dediler aynı anda. Çok eminlerdi, onu tanıdıkları için şüphe bile duymuyorlardı. Kunter ölecek olsaydı onlar böyle rahat olmazlardı zaten. Her ne kadar karşısında dursalar da seviyorlardı onu. Kızsalar da dostlardı.

"Ölseydi güzel olurdu tabii," derken keyifle güldü Kaan. "İşimizi kolaylaştırırdı. Öncü Kunter gerçekten düşman olmaya karar verirse şehir bir kere daha yanar diyorum ben."

Rüzgâr elini kalbine götürdü. "Ölmesi fikri hoşuma gitmiyor." Alt dudağını ısırıp iç çekti. "Dünya böylesine yakışıklı, karizmatik bir adamı kaybetmeye hazır değil."

Riyaz, Rüzgâr'ı itekleyerek susturdu. "Öncüyle ilgili hayallerini içinde tut, kimse duymak istemiyor."

Rüzgâr, "Bence Yekta benimle aynı fikirdedir," diye homurdandığında sertçe yutkunurken bir adım geriledim. Şu anda bununla ilgilenmek istemiyordum. Şu an Kunter hakkında konuşmaya değil, onun o denizden çıktığına emin olmaya ihtiyacım vardı. Varsayımlarla devam edemezdim. Olmazdı, yapamazdım bunu. Her ne kadar yüzüne bakmak bende nefrete dair her şeyi uyandırsa da onu görmeliydim.

Hepsinin bakışları üzerimdeyken birkaç adım daha geriledim ve salonun kapısına yaklaştım. "Biraz hava alacağım."

Hiçbirinin tek bir cümle daha edip beni durdurmasına izin vermeden arkamı döndüm ve salondan hızlıca çıktım. Doğrudan dış kapıya yöneldim, kulpu yakaladığım gibi indirip kapıyı açtım. Kapı hafif aralanmıştı ki Devin elini üzerine bastırıp geri kapattı.

"Kar yağıyor." Kapıyla arama girdi. "Ve senin üzerinde ince bir sabahlıktan başka hiçbir şey yok. Çorabın bile yok ama sen zaten neredeyse ayakkabı bile giymeden çıkıp gidecektin."

Farkında değildim. Bu ince sabahlığı bile ben giymemiştim zaten. Dün bayıldığımda Devin giydirmiş olmalıydı. Aksi hâlde şimdi burada iç çamaşırlarımla duruyor olurdum.

Odaya geri çıktım. Koyu bir kot pantolon ve bluzu çarçabuk üzerime geçirdim. Botlarımı giyerken Devin çorapları elime tutuşturdu. Onunla inatlaşmak bana daha çok vakit kaybettireceğinden ne verdiyse hızlıca üzerime geçirdim. Çoraplar ve botlar yerine çizmeler. Kalın, gri bir kaban, şapka ve atkı. İçime giymem için sonradan bir kazak uzattığında kazağı aldım ve suratına attım. O birkaç saniye öyle kalakalırken ben odadan çıkmıştım bile.

Merdivende bana yetişti. "Dün olanlarla ilgili konuşmamız gerek."

"Konuşuruz," diyerek geçiştirdim.

Onun dışında hiçbir şey düşünemiyordum. Hiçbir şey.

"Dünden beri ortalıkta yok seninki. Siyah Bölge'deki adamlarımızdan saat başı haber alıyoruz ama onu kimse görmemiş, en ufak bir iz ya da ses yok. İntihar etmediğine eminiz ama onu bulamıyoruz."

Son iki basamağı atlayıp kapıya ulaştığımda Devin önüme çıktı. Kabanımın yakalarından tutup ellerini aşağıya kaydırdı ve düğmeleri yavaşça iliklerken benden bir cevap alamasa da konuşmaya devam etti:

"Dün sana onun denizden çıktığını görmediğimi söylediğimde bayıldın, Yekta." Kaşları yay gibi gerilerek havalandı. "Meydanda çok iyi iş çıkardın ama öncü sana ne söylediyse ve sen ona her nasıl karşılık verdiysen bu sana iyi gelmedi." Son düğmeyi iliklediken sonra ellerini üzerimden çekti, gözlerime baktı. "Kunter sana iyi gelmedi, Yekta."

"Kimin düşmanı kime iyi gelir ki?" diye sordum gerçek bir merakla. "O beni mahvediyor."

Scanned with CamScanner

"Bir yıldır onun karşısına geçeceğin o an için hazırlandın ama ilk oyununda yelkenlerini suya düşürmek üzeresin. O hayatta ve peşinden gideceğin ânı kolluyor. Bunu ona verme."

Onu duymazdan geldim. "Ben dönene kadar kuruluş partisinin hazırlıklarını tamamlayın. Halk en yakın zamanda Gri Bölge'de mutluluğun tadına bir baksın."

Onu kenara itip kapıyı açtım ve bu kez Devin beni durdurmadan kendimi dışarı atmayı başardım. Arkamdan, "Elbette, öncüm. Sen ne dersen o. Ama söz ver, dans edeceksin!" diye seslendiğinde elimi kaldırıp başparmağımla onayladım onu ve Gri Bölge sokaklarında hızlıca ilerledim.

Gri Bölge sokakları beyaza bürünmüştü. Ayak bastığım taş zemin beş santim kalındığında karla kaplıydı. Binaların çatıları, balkonların tırabzanları, oluklar, ağaçların çıplak dalları... Her şey karla kaplıydı. Sert, şiddetli rüzgâr şehrin etrafını sarıp sarmalamıştı, kar taneleri etrafta uçuşuyordu ve bu, bir kar küresinin içindeymişim gibi hissettirmişti.

Böyle bir manzara beklemiyordum. Yakın zamanda kar yağacağını biliyordum ama bugün böyle bir sabaha uyanacağımı düşünmemiştim. Kötülerin Şehri'ni ilk kez karlı, bembeyaz görüyordum. O karanlık, pis görüntüsünden epey uzak bir görüntüydü bu.

İşin daha da garibi Gri Bölge halkının sokaklara dökülmüş olmasıydı. Çok kalabalık değildik, sadece dört yüz elli iki kişilik bir bölgeydik ama bu, birinci günümüzdü ve nüfusumuz artacaktı.

Gri Bölge halkı kar topu oynuyordu. Evet, kar topu. Buradaki herkes otuz yaşından küçük, on sekizinden büyüktü. İçlerindeki çocuğun ölmesi için çok erken yaştaydı hepsi. Ve onların iyi şeylere dair umudu vardı. İyi biri olmak istiyorlardı. Lekeli olsalar da o lekelerle yeniden başlamak istiyorlardı.

Kötülerin Şehri, yeniden başlamayı imkânsız hâle getirirdi. Daha da kötü olmaya zorlar, şeytanlaştırırdı. Gri Bölge'de bunu engelleyecektik ve görüyordum ki şimdiden bir şeyler farklıydı.

Gri Bölge'den meydana doğru koşar adımlarla ilerlerken kar topu oynayan bir gruptan kızıl bir kadın, "Öncüm," diye seslendiğinde bir an için sağıma bakıp Kunter'in orada olup olmadığını kontrol etme ihtiyacı hissettim.

Yancı derlerdi bana ve *öncüm*, derlerdi ona.

Şimdi öncü olan bendim ve buna alışması zaman alacaktı.

Elindeki kar topunu havaya kaldırıp salladı. "Bizimle kar topu oynamak ister misiniz? Bu Kötülerin Şehri için biraz çocukça, biliyoruz ama dükkânlar açılana kadar Gri Bölge'deki tek eğlencemiz olacağa benziyor."

"Çok isterdim," derken geri geri adımladım. "Acil bir işim var ama dönüşte burada olursanız mutlaka katılacağım."

Tatlı, samimi gülümsemeler... Sanırım burası gerçekten cennet. Siyah Bölge halkının bana nasıl baktığını hatırlıyorum da... Bütün bunlara nasıl dayandığıma şimdi anlam veremiyorum.

Birkaç sokağı hızlıca geçtiğimde Yeşil Bölge'den Bora önüme çıktı. Beni durdurmadı ama. Benimle birlikte Gri Bölge'nin çıkışına doğru ilerlemeye başladı.

"Dünden beri seni arıyorum ama Riyaz ısrarla güzellik uykusunda olduğunu söylüyor," dedi alelacele. "Şu bar işini konuşmamız gerek. Yarına kadar bütün eksikleri tamamlamam gerek ama bil bakalım ne eksik?"

"Nedir?"

"Alkoller."

Yüzümü buruşturarak ona kısa bir bakış attım. "Yeşil Bölge'den getirtebilirsin."

"Elbette ama satıcım, Gri Bölge'ye satış yapmamaya karar vermiş. Öncü Giray her ne kadar Gri ve Yeşil dost dese de bunu kabul etmeyenler de var."

"Başka bir satıcı bul o hâlde."

"Yeşil Bölge'de esnaf birbirinin arkasını kollar. Birlik olduklarını düşünüyorum ve bu büyük bir sıkıntı."

Evet, ilk aşamada öyle görünüyordu ama halledilemez diyemezdim. Gri Bölge'de sadece bir bar değil, kütüphane, fırın, balıkçı, kasap, bakkal, sokak satıcısı, kahve dükkânı, demirci, boyacı, terzi, ayakkabıcı, klinik, elektrikçi... Daha sayamayacağım birçok iş yerine ihtiyaç vardı. Ve tabii bu iş yerleri için de tedarik edilmesi gereken onca şey... Burası Kötülerin Şehri'ydi, mahkûmlar yaşıyordu ama yaşıyordu işte. İnsandık hepimiz ve bir yaşam alanına ihtiyacımız vardı. Diğer bölgeler bunu yıllar önce ve yıllar süren bir düzenle çoktan halletmişlerdi ama Gri Bölge'de her şey sıfırdan başlayacaktı.

Gri Bölge adına dışarıdan satın alım yapmalıydım. Esnafa üstüne biraz koyarak satmalıydım ve esnaf da halka biraz daha üstüne koyarak satacaktı. Sistem böyle işlerdi.

Scanned with CamScanner

Bunun için de paraya ihtiyacım vardı ama Gri Bölge'nin hazinesi şu an boştu. Yakında dolacaktı. Ama önce...

"Şimdi değil," dedim nefes nefese. "Geri döneceğim ve sana mutlaka uğrayacağım. Halledeceğiz, söz veriyorum."

"Nereye böyle?"

"Siyah Bölge'ye."

"Ne?" Aniden kolumdan yakaladı. "Delirdin mi? Seni Siyah Bölge'de bir başına görecek olurlarsa öldürürler."

"Öncüleri ortada yok, cesaret edemezler."

"Dün gayet ettiler ama. İlla içlerinden bir aptal çıkacaktır."

"Halledebilirim."

"Eminim halledersin ama dur." Başını iki yana sallarken sesli bir nefes bıraktı. "Ben de seninle geleyim."

"Bana saldırmasalar da sana kesin saldırırlar, sen burada kal. İsimsiz ya da Devin birazdan peşime takılır."

"Emin misin?"

"Evet, lütfen. Gitmem gerek."

Bora'yı karla kaplı sokağın ortasında bırakıp koşmaya başladım. Karlı zeminde bu çok zordu, sürekli ayağım kayıyordu ama çarçabuk toparlayıp yoluma devam ediyordum.

Soğuk hava ciğerimi sömürüyor, aldığım sık nefesler diş etlerim acıtıyordu. Dün de soğuktu ama öyle yanıyordum ki fark edememiştim kışın ortasında olduğumuzu.

Gri Bölge'den çıkmaya ve diğer bölgelere geçmeye bir yıldır pek alışık değildim. Çok nadir, bazen İsimsiz kılığında Siyah Bölge'ye gidiyordum. Onu görmek için. Konuşuyordu benimle, beni bana anlatıyordu. Her seferinde, bir şekilde konuyu bana getiriyordu. Dilinden düşmüyordu Gri Hanım.

Son seferde anladığını sandım. İsimsiz olmadığımı neredeyse anlayacaktı ama maskenin ardında benim olduğunu düşündüğünü sanmıyordum.

Bazen kendimi ona kanarken bulduğum oluyordu. Maskemi çıkarıp ona sarılmak istiyordum ama sonra... yüzümdeki kesik sızlıyordu. Elimdeki damganın izi yanıyordu. Katil olduğum o an zihnimin içinde yeniden sahneleniyordu.

Her şey beni şehre düşürdüğü içindi. Bütün yaşadıklarımın sorumlusu oydu. Bunu bilmek durduruyordu beni.

Şimdi bu bile durduramazdı beni.

Gri Bölge'den çıkar çıkmaz meydanı aşıp çaprazda kalan Siyah Bölge'ye koştum. Bileğimdeki gri bilekliğin yarısı siyaha dönerken ben girişteki o uzun caddeyi aşmak üzereydim.

Siyah Bölge'ye ilk düştüğümde bu caddede Kunter'le yürümüştük. Daha doğrusu ben Siyah'a mahkûm olduğumu öğrendiğimde öfkeyle ondan uzaklaşmıştım ve o da peşime takılmıştı.

Yancım ol, Gri Hanım, demişti bana burada. *Bölgemde hayatta kalmak istiyorsan benimle ol.*

Önce masum bir kadını Kötülerin Şehri'ne düşürmüş ve sonra da onu hayatta tutmak için yancısı olmasını teklif etmişti. Bunu bir lütufmuş gibi yapmıştı. Oysa zaten sorumlusu oydu, bunu düzeltmesi gereken de oydu.

Ben hiçbir şey hatırlamazken o benim gözlerimin içine bakıyor ve hatırlamadığım her şeyi biliyordu. Annemin öldüğünü de, onu Asil'in öldürdüğünü de, katil olmadığımı da.

Ona gitmem hataydı.

Gitmemeliydim, onu kendi hâline bırakmalıydım ama ayaklarım sözümü dinlemiyordu. Ona doğru koşuyor, koşuyor, koşuyordu.

Kalabalık caddeye çıkan sokağa adımladığımda bakışlarım duvarın kenarına kaydı. Oraya sığınmıştım, Doğa'yla orada tanışmıştım. Ve o, Sarah'ı öldürmüştü.

Bu kez sık nefeslerimi dizginledim, çenemi dikleştirdim ve korkuyla harmanlanan bakışlarımı sertleştirip öyle adımladım caddeye. Siyah Bölge halkı beni zayıf görmemeliydi. İlk günkü o tanıdığımız zayıf, korkak Gri dememeliydiler bana. Meydanda korktukları o öncü olmalıydım. *Şehir biz Grilerin,* diyen yönetici olmalıydım.

Sadece birkaç adım atmıştım ki kalabalık caddedeki bütün gözler üzerime döndü. İlk anda cadde buz kesti. Buradaki karlı zemin pembeleşmişti. Kimse kar topu oynamıyordu ve bana gülümseyerek değil, öldürmek için her şeylerini verebilecekmiş gibi bakıyorlardı.

Pekâlâ, alışıktım buna.

Ölüme adım adım yürümek gibiydi. Aralarından geçiyor, dik bakışlarına meydan okuyordum. Kunter ortaya çıktıysa ve halkına *Gri Bölge öncüsünü öldürebilirsiniz,* dediyse... Birkaç dakika içinde ölebilirdim ama zannetmiyordum. Kunter, işi halkına bırakmazdı. Birinden intikam alacaksa bunu kendi yapardı. Aksi hâlde Asil'i bir şekilde halkına öldürtürdü o.

Scanned with CamScanner

Diğer öncüler, özellikle de Amber ya da Kunter yanlarından geçerken uzaklaşıp kaçan halk, ben aralarından geçerken hareket etmedi.

Öncüleri kendilerinden görmüyorlardı ama benim onlardan olduğumu biliyorlardı. Bu da onlara bu cesareti veriyordu. Diğer öncüleri çoktan tanrılaştırmışlardı ama ben onların gözünde yalnızca bir Gri'ydim işte. Ağızlarını sulandıran avlarıydım. Sırtlandı her biri ve ben de avlamayı her şeyden çok istedikleri aslandım. Kükremeyi öğrendiğim için nefret ediyorlardı benden.

"Buraya tek başına gelmek için kafayı sıyırmış olmalı."

Sıyırdım.

"Ölüme yürüyorsun, Gri."

Hep yürüdüm.

"Meydan dayağı yediğin günleri ne çabuk unuttun?"

Hiç unutmadım.

"Buradaki ilk gününde seni bu caddede öldürmeliydik."

Ama öldüremediniz.

"Bizi yönetemezsin."

Göreceğiz.

"Öncü Kunter öldür emri verdiği an seni parçalarına ayıracağız."

İstemeden tuttuğum nefesimi bırakıp bir an için duraksadım, onların yüzlerine baktım. Yüzlerine baktığımda susuyorlardı. Ölüm emrinden, kıyıya sürülmekten, mimlenmekten korkuyorlardı. Artık sistemin Kötülerin Şehri'ndeki ayağı olduğumu öğrendikleri için de cesaretleri kırılgandı.

"Öncünüz nerede?" diye sordum üzerime doğrultulan birer bıçak gibi keskin bakışlara. Hiçbirinin yüzünde merhamete dair en ufak iz yoktu. "Dünden beri ortalıkta yok."

Hepsi birbirine baktı. Kimse cevabı bilmiyordu. Hiçbiri onu görmemiş miydi gerçekten? Dünden beri hiç kimse?

"Onu en son sen gördün, Gri," dedi içlerinden biri. "Ve eğer öncümüze bir şey olduysa sana neler yapabileceğimizi hayal bile edemezsin."

Sesli bir iç çektim. "Eğer merak ediyorsanız öncünüzü öldürmedim."

"O hâlde hak etmediğin tahttan seni indirmeden önce sana zaman tanıyordur. Yakında ortaya çıkar. Hepimiz adına kelleni meydana asmak için."

Bekledikleri ve istedikleri elbette buydu. Kellemi o meydanda görmeyi ne çok isterlerdi. Cesedimi ne askerlere teslime ederler ne denize atarlar ne de gömerlerdi. Yıllar geçerdi ve meydanda asılı kalmaya devam ederdi iskeletim. Önünden geçtikleri her an iskeletime tükürürlerdi. Öylesine çok nefret ediyorlardı benden.

Neyse, ben de onlardan en az onlar kadar nefret ediyordum.

Onlarla daha fazla muhatap olmadım. Aralarından geçip Kunter'in yaktığım malikânesine doğru ilerledim. Bana dokunamadılar, zarar veremediler çünkü artık yalnızca bir yancı değil, öncüydüm ben. Bir öncüyü öldürüp öncülerinin idam edilmesini istemezlerdi.

Eski, yanmış malikânenin önüne geldiğimde içeri girmeden önce bir an durup uzaktan baktım. Bir yıl önce tam burada durmuş ve yanışını seyretmiştim. Nefretle, kinle ve kalbimdeki o asla dinmeyen acıyla. Burada olmak, kabuk bağlayan ama bir türlü iyileşmeyen yaramı soyup kanatmak gibiydi.

Kıvanç Sidar kalbimi sökmüş ve beni buna dönüşmek zorunda bırakmıştı.

O günden nefret ediyordum.

3 Şubat 2026 benim bütün iyi niyetimin sömürülüp tükendiği, sadece sırtımdan değil, kalbimden de onlarca kez bıçaklandığım ve âşık olduğum adamdan nefret etmek zorunda kaldığım gündü.

Kapının kulpunu çevirip hâlâ is kokan evden içeri girdim. Her şey yanıp kül olana kadar yangın devam etmişti. Bizden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Oturduğumuz koltuklar, yemek masası, mutfaktaki her şey, merdiven ve tırabzanlar…

Her şey yanmıştı.

Yaktığım için pişman değildim, o güne dönsem yine yapardım. Yapmasaydım eğer, içimdeki ateşi biraz olsun onlarla paylaşmasaydım ayağa kalkamazdım o gün.

Gıcırdayan, her an çökecekmiş gibi duran basamakları dikkatle çıkmaya başladım. Merdivenlerin bir kısmı yoktu ama yine de çıkabilirdim. İnerken yuvarlanma ya da düşme ihtimalim de vardı ama çıkacaktım.

Ve eminim Kıvanç eğer burada olsaydı ve bu yaşansaydı buna birlikte gülerdik.

Yani… Yani eskiden olsaydı. Yani biz olsaydık. Eskisi gibi olsaydık biz…

Çalışma odasının önünde durdum. Kapı kırılmıştı ve içerisi doğrudan görülebiliyordu. Bir yıl önce basamakları yine onun için korkarak çıkmış, bu odanın önünden geçerken onların sesini duymuş ve tam burada durmuştum.

Scanned with CamScanner

Yaşadığı için sevinmiştim ama beni orada öldürmüştü.

İçeri adımladım. Onun hatıralarıyla dolu odası yok olmuştu. Fotoğrafları, kitapları, kum torbası, tabloları…

O günden sonra buraya birkaç defa İsimsiz olarak gelmiştim ama İsimsiz olarak gelmek başka, kendim olarak gelmek başkaydı.

Siyah duvarına yaklaştım. Duvarındaki yazıların yarısı hâlâ görünür biçimdeydi. Burada hiç yalnız kalamamıştım, o buradayken ne yazdığıma bakamamıştım ama şimdi o burada değildi.

Alıntılara bakarken yeni gibi görünen bir alıntı dikkatimi çekti.

Eşsiz güzellikte bir kadın göster bana,
Ancak vesile olur onu anımsatmaya,
Kimin ondan güzel olduğunu,
Öğretemezsin bana unutmayı,

Romeo ve Juliet'ten bir alıntıydı ve altında bir tane daha aynı kitaptan bir alıntı vardı.

Şiddetle başlayan hazlar, şiddetle son bulurlar,
Ölümleri olur zaferleri,
Öpüşürken yok olan ateşle barut gibi.

Onun hemen altında Bir Delinin Hatıra Defteri'nden bir alıntı, daha büyük harflerle ve sanki kazırcasına yazılmıştı.

Duymuyorlar, görmüyorlar, dinlemiyorlar beni. Ben onlara ne yaptım ki? Bana niye eziyet ediyorlar? Hiçbir şey yapmadım. Gücüm yok, çektirdikleri acılara dayanamıyorum, gözümün önündeki her şey dönüyor. Kurtarın beni!

Duvarın kenarından ayrılacakken diğerlerinden eski görünen ama yangından sonra yazıldığı belli olan bir alıntı dikkatimi çekti. Bir kitaba ait gibi görünmüyordu.

Benden nefret etsinler, hepsine bağışıklığım var ama onun nefretine karşı savunmasızım. Eğer beni affederse yaptığım her şeyin ağırlığıyla yaşamak zorunda kalırım. Ama benden nefret ederse en azından hak ettiğimi almış olurum. Onu sevmek, kendimi ateşe atmaktı. Ve yine de… yanmayı seçerdim. Çünkü cehennem bile onun olmadığı bir dünyadan daha merhametli.

Yazı titrekti, diğer alıntılara göre düz değildi. Alelacele yazılmamıştı ama dikkatli de yazılmamıştı. İçinden gelerek yazılmıştı.

Yine de yanmayı seçerdim. Kaşlarım istemsiz çatıldı ve boğazıma oturan bir yumrunun canımı yaktığını hissettim. *Cehennem bile onun olmadığı bir dünyadan merhametli.* Gözlerim önce yandı, ardından doldu. Tutmadım kendimi, durdurmadım akmak üzere olan gözyaşlarımı. Silmedim, saklamadım. Hem burada yalnızdım, o burada değildi, göremezdi aslında ne hâlde olduğumu.

Parmaklarım kelimelerin üzerine dokundu. *Onu sevmek kendimi ateşe atmaktı.* Beni sevmemen gerektiğini biliyordun, Siyah Bey. Bir gün gerçekler ortaya çıktığında yanacağımı ve seni de yakacağımı biliyordun. *Eğer beni affederse, yaptığım her şeyin ağırlığıyla yaşamak zorunda kalırım.* Seni affetmemem gerektiğini biliyorsun. Seni affetmemi istemiyorsun, sadece dinlememi istiyorsun.

Elim duvarda asılı kaldı. Ve birden… Göğsümde bir şey çatladı. Az önce gözlerimden akan yaş, yerini sıcak, yakıcı bir öfkeye bıraktı. Yumruğum bir anda hareket etti. Duvarın taşına çarptığında kemiklerimin sesini duydum ama acı hissetmedim. Çünkü içimdeki şey çok daha yüksek sesle kırılıyordu.

Bir daha vurdum. Sonra bir daha. Yazının olduğu yere, Kunter'in kelimelerine. Parmak boğumlarımdan akan kan, siyah duvarın karasında saklandı.

"Yalan söyleme," dedim beni duymayacağını bile bile, öfkeli bir hırıltıyla. "Bana daha fazla yalan söyleme."

Parmaklarım duvara kaydı. Tırnaklarım harflerin içine geçti. Her kelimesi göğüs kafesime bir darbe indiren cümlelerini kazımaya başladım. Sildim, parçalamaya çalıştım. Harfler döküldü ama kelimeler gitmedi.

"Ölmedin." Duvara bağırıyordum, sanki duyabilirmiş gibi beni. "Seni cümlelerimle öldürmedim." Duvarın siyah boyası, yangın karası parmaklarıma bulaştı ve kanla iç içe geçti. "Herkesle savaşıp bana ilk günden yenilmedin."

Duvarı değil, onu kazıyordum orada. Ama ne kadar oyarsam oyayım, içimde bıraktığı iz daha derindi. Öyle ki duvarı kazımak, kalbimi kazımak gibi hissettirdi.

Bir adam canımı nasıl bu kadar yakabilirdi? Nasıl, nasıl, nasıl…

O duvarla ne kadar süre cebelleştiğimi ve asla cevabını alamayacağım soruları sorduğumu bilmiyordum. Kendimden geçmiştim, bir yıldır sıklıkla geçirdiğim sinir krizlerinden birinin daha eşiğindeydim.

Onu düşünmek, bana bunu yapıyordu.

Scanned with CamScanner

O, bana yalnızca zarar veriyordu.

Yalnızca kelimeleriyle bile.

Biri omzuma dokunana kadar transa geçmiş gibiydim. Gözüm sadece harfleri görüyordu. Ateş göğüs kafesimden yükselip suratıma tırmanmıştı. Hava buz kesiyordu ama ben cayır cayır yanıyordum.

O olduğunu sandım. Bir hışımla, ıslak gözlerim ve parçalanmış, kan içindeki tırnaklarımla arkama döndüğümde onu göreceğimi sandım ama o değildi.

"Kendine bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Devin, bir abla şefkatiyle bana sarılmadan önce. O hep sertti ama kabuklarını kırmak sanıldığından kolaydı. Yanımda kabukları hiç sağlam kalmamıştı. "Ona zarar verecektin, kendine değil. Sen yeterince acı çektin."

Kollarımı ona sardım, çenemi omzuna bastırdım. Hıçkıra hıçkıra, bağıra çağıra ağlıyordum onun omzunda. Durduramıyordum kendimi, bunu içime atamıyordum.

"Onu cümlelerimle öldürdüm." Güçlü duruşumdan geriye hiçbir emare kalmamıştı. "Canı yansın isterken canını aldım, Devin."

"Yok öyle bir şey," dedi Devin. Kendinden öyle emindi ki bunu söylerken, inanmak istedim ona. "Senin yüzünden ölecek olsaydı bir yıl önce öldürürdü kendini. Geri dönüşün öldürmez onu. Sen geri dönmüşken biri öldürse onu, şeytanla anlaşma yapar geri gelir."

"O zaman nerede? Neden dönmüyor bana?"

"Eh, onun da bir kalbi var. Belli ki kırmışsın onu, başarmışsın yani. Bir oyun kurup geri dönecektir. Hepimizi yok etmek için. Sen hariç."

Titreyen dizlerimin üzerinde daha fazla duramadım. Devin de bunu fark ettiğinde ben dizlerimin üzerine çökerken benimle birlikte eğildi. Yere oturduk birlikte, beni kendine çektiğinde ona yasladım başımı. Tırnaklarımı saç diplerime geçirmekten alamadım ama kendimi. Avuçlarımı gözlerime bastırdım, kendimi karanlıkta bıraktım.

Devin saç diplerimi benden kurtardı, tuttu ellerimi. Dokuz aydır yaptığı gibi. Her ânımda yanımda olmuştu. Kıvanç'a dair iyi kötü bütün hislerimi yalnızca o biliyordu. Ona hâlâ âşık olduğumu da âşık olduğum kadar ondan nefret ettiğimi de. Devin olmasaydı yapamazdım, bir yıl önce düştüğüm yerden bir başıma kalkamazdım. O benim daimî şövalyemdi ve ilelebet öyle kalacaktı.

Hıçkırıklarım dindiğinde Devin'in kolları arasında bir süre sonra sakinleşmiştim. Neredeyse donuk olacak kadar sakin. Duygu durumumu

eskisi gibi kontrol altında tutmakta zorlanıyordum. Ya çok zirvede yaşıyordum ya da yerin yedi kat dibinde.

Sonra Devin artık Gri Bölge'ye dönmemiz gerektiğini söylediğinde önce tepedeki beyaz eve bakmak istedim. Devin, İsimsiz'in orada olduğunu ve Kunter'in orada olmadığını haber verdiğini söylediğinde inanılmaz çaresiz hissettim. Ona dair hiçbir iz yoktu.

Gri Bölge'ye dönerken bizden geriye kalan hiçbir şey olmamasının acısını çektim.

Scanned with CamScanner

Gölge Muhafızlar, Gri Bölge düzenini korumak için kurulmuştur. Öncüyü ve yancıyı değil, halkı korurlar.

BÖLÜM 13

Takvim 7 Şubat 2027'yi işaret ettiğinde Kötülerin Şehri'nde rahatsız edici, mutlak bir sessizlik hâkimiyet kurmuştu. O günden beri Siyah Bölge Öncüsü Kunter'den en ufak bir iz ya da ses yoktu.

Kırmızı Bölge Öncüsü Amber soluk kırmızılarının gölgesine çekilmişti ve yancısı Asil ona eşlik ediyordu.

Yeşil Bölge Öncüsü Giray birkaç saat önce kahvaltı masasında bizimleydi. Amber'i görmek için sekiz kere Kırmızı Bölge'nin önüne kadar gitmiş ama geri dönmüştü. Bu sabah dokuzuncu kez giderken yönünü Gri Bölge'ye çevirmişti.

Mavi Bölge Öncüsü Mirza da birkaç saat sonra toplantı için Gri Bölge'ye gelecekti. Giray ne kadar suratsızsa Mirza o kadar neşeliydi. Önceden o sert ifadesini takınmaktan asla vazgeçmezdi ama bir yıl önce ailesini korumak için beni sırtımdan bıçakladığından beri beni gördüğünde suratına bir gülümseme yerleştiriyordu. Vicdanen. Yoksa hâlâ aramızdaki en suratsız ve gergin herifti.

Sabahın ilk ışıklarında uyanmış, kum torbasını yumruklamaya başlamıştım. Düşünmemek için tek yapabildiğim buydu. İşime odaklanamıyordum. Gri Bölge'yi düşünemiyordum. Tek düşünebildiğim oydu. Biraz dikkatim başka yöne kaysa en fazla bir dakika sonra yeniden onu düşünürken buluyordum kendimi.

Kendi kendime, "Hangi cehennemin dibindesin?" diye mırıldandım. Kum torbasına birkaç yumruk ardı ardına indirdim. Ter ve su içerisindeydim. Kaslarım artık durmam için çığlık atıyordu ama duramazdım. Durunca daha çok düşünüyordum ve bu, delirecekmişim gibi hissettiriyordu.

Devin'in sesi dibimde patladı: "Şeytana cehennem cennet gibi gelir, endişelenme."

Kum torbasını nefes nefese tutup omzumun üzerinden ona baktım. "Ne zaman geldin sen?"

Suratına sinsi bir sırıtış yerleştirmişti. "Yaklaşık on beş dakikadır burada kendi kendine söylenmeni ve öfkeni kum torbasından çıkarmanı izliyorum." Eldivenlerini ellerine geçirdi, kum torbasına bir yumruk indirdi. "Açıkçası aylardır bu kadar sağlam yumruk attığını görmemiştim. Demek seni öfkeden çok hüzün besliyor, tatlı öncüm."

Gözlerimi kaçırdım. "Sadece belirsizlik canımı sıkıyor."

Salık saçlarını bileğindeki tokayla tepeden topladı. "Kaç saattir?"

"En fazla iki."

"Çok bile." Kum torbasını tutup çekti. "Sıra bende."

O yumruklarını ve tekmelerini kum torbasına indirirken ben onu izledim. Hep birlikte çalışırdık ama son üç gündür ondan önce geliyor, gece o uyuduğunda bile burada yumruklarımı kum torbasına sallıyordum. Uyuyamıyordum. Üç günde toplasan dört saat uyumuştum.

"Bana hâlâ kıyıda ne konuştuğunuzu anlatmadın."

Alnıma yapışan birkaç tel saçı çekip kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Sevgimi sorguladı."

"Ve sen ne yaptın?"

"Yapmam gerekeni."

Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırırken kum torbasını rahat bıraktı. Bu kısa andan faydalanıp yumruklarımı kum torbasına indirmeye kaldığım yerden devam ettim.

"Şu an ortalıkta olmadığı için ölmüş olma ihtimali sana cümlelerini ona sapladığın birer bıçakmış gibi hissettiriyor olabilir. Fakat bir yıldır ne çektiğini ben bilirim. Ölmüş olsa da bunun suçlusu sen değilsin. Sen her gün ölürken yanı başında yaralı kalbine elimi basan bendim. Ve onlar bunu asla anlamayacaklar. Eğer ki yalnızca cümlelerin onu öldürmeye yetiyorsa sana yaşattıklarının birazını yaşamayı hayal etsin."

Kum torbasını tutup sık nefeslerimi düzene sokmak için bir dakika kadar bekledim. Ter damlacıklarının biriktiği alnımı elimin tersiyle silerken, "Aynı pencereden bakmıyoruz," dedim. "Onun penceresi deniz manzaralı, benimki kayalık."

Gözlerim yandığında alnımı kum torbasına yasladım. Sıcak gözyaşlarım yanaklarıma süzüldü.

"Birine hem deli gibi âşık olup hem de nefret etmek dünyanın en zor hissi olmalı."

"Nefretim her zaman ağır basacak. Hiçbir zaman aşkıma yenik düşüp nefretimi bozguna uğratmayacağım. Bu, Gri Hanım'a ihanet olur."

Scanned with CamScanner

"Gri Hanım." Elini saçlarıma uzattı, atkuyruğumdan sarkan bir tutam gri saçımı parmaklarının arasına aldı. "Mezarına çiçek ekelim."

Sesli bir nefesi bıkkınca bıraktım. "Kıvanç Sidar'ın göğüs kafesine bak, mezarı orada bir yerde olmalı."

Bu, Devin'i güldürdü. "Sistem *ilk Siyah'ı öldür*, dediğinde onlara tam da bunu yapacağını söylediğin o günü hatırlıyor musun?"

Devin'i sertçe omzundan ittiklediğimde dengesini sağlayamayıp yere devrildi. Şimdi kahkahalarla gülüyordu. Yüzümün aldığı şekil onu keyiflendiriyordu.

"Öldüremesem de ölmekten beter edebilirim."

Devin havaya bir öpücük attı. "Düşman âşıklar, en sevdiğim klişe."

Bacağını tekmeledim. "Sistem üçüncü sırayı sana verdi, hatırlıyorsun değil mi?" Ellerimi belime yerleştirip kaşlarımı kaldırdım. "Kunter, Amber ve sen."

Elini havada savurdu. "Öncü bile değilim, benimle ne dertleri varsa?"

"Siyah'ı avlayan sensin."

Omuz silkti. "Bu şehir onların marifeti. Bana verdikleri bu özgürlüğü dibine kadar kullanıyorum ama yine suçlu ben oldum. Önümde iki öncü daha olmalıydı."

"Giray ve Mirza Kötülerin Şehri düzenini tehdit etmiyorlar. Sen ediyorsun. Bir de Sidar kardeşler."

"Ve sen," dedi sinsice gözlerini kısarak. "Ama bunu bilmiyorlar. Öğrendiklerinde çok geç olacak."

"Çok geç." Yerden kalkması için ona elimi uzattım. "Kalk bakalım, yancım. Yönetmemiz gereken bir şehir var."

"Emredersin, öncüm." Elimi yakaladı ve kendini yukarı çekti. "Cehennemi biraz buz tutturalım."

Kar fırtınası Kötülerin Şehri'ni sarıp sarmalarken bir kar küresinin içinde gibi hissetmemek mümkün değildi.

Meydandaki çan çalmaya başladığında elimdeki kolyeye dalmış durumdaydım. Siyah, taş kolye. Bende ona ait tek şey.

Kolyeyi cebime tıkıştırarak malikânemden dışarı fırladım. Gri Bölge halkı çoktan meydana ilerlemeye başlamıştı ama çanın neden çaldığını anlamamıştım. Yeni Grilerin de içinde olacağı geminin gelmesine de aylık erzakın gelmesine de üç gün vardı. Sistemin Kötülerin Şehri'nde

iletişimde olduğu tek öncüydüm ben, bundan emindim. Onların bildiği ama benim bilmediğim bir şey de olamazdı.

Meydandan yükselen cenaze marşını duyduğumda işler ilginçleşmeye başladı. Gri Bölge'nin girişinde toplanan halkımın arasından geçip öne çıktım.

Kırmızı, Mavi, Yeşil, Siyah ve Gri. Bütün Kötülerin Şehri halkı meydanda toplanmıştı ve bütün öncüler yancılarıyla birlikte bölgelerinin önündeki yerini almıştı.

Siyah Bölge hariç. Bir yancısı yoktu ama öncüsü de yerinde değildi.

Bakışlarım Kırmızı Bölge'ye kaydı. Amber oradaydı ve hedefinde ben vardım. Bana bakıyor ve ölüm yemini ediyordu. Yancısı Asil'in de hedefi bendim ama onun bakışlarında ölüm değil, özür vardı.

Asla kabul etmeyeceğim bir özür.

Yanımda beliren Riyaz, "Bu da ne?" dediğinde ancak o zaman meydanın ortasındaki mezar taşını ve tabutu fark edebildim. "Biri mi öldü?"

"Kötülerin Şehri'nde ne zamandan beri ölülerin mezar taşı oluyor?" diye alayla sordu Rüzgâr.

Siyah mezar taşının üstünü kar kaplamıştı. Üzerinde kimin adı yazıyor, görünmüyordu ve kimse de bununla ilgili bir şey yapmıyordu.

Cenaze marşı herkesi iyice gerdiğinde meydanın karlı zeminini botlarımla ezerek mezar taşına ilerledim. Kimseden çıt çıkmıyordu. Nereden geldiğini anlamadığım cenaze marşı tüylerimi diken diken etmişti. Sanki biri ölmüştü ve bütün şehir cenazesine gelmiştik. Bir tek ellerimizde çiçeklerimiz eksikti.

Mezar taşının yanı başında durup göz ucuyla halka baktım. Hepsi merak içerisindeydi. Mezar taşında kimin adını görecekleri hakkında fısıldaşıyorlardı. Benim bir tahminim vardı.

Eğilip tek hamleyle mezar taşının üzerindeki karı itekledim ve ismi gün yüzüne çıkardım. Bu ismi bu şehirde bilen sayısı bir elin parmağını geçmezdi ama şimdi herkes öğrenecekti ve bu, Kötülerin Şehri'nde bir tür intihardı.

Kıvanç Sidar

İsmin altındaki karı temizlediğimde ortaya doğum ve ölüm tarihleri çıktı.

D: 7 Şubat 2000
Ö: 3 Şubat 2027

Scanned with CamScanner

Ben henüz gördüğümü hazmedememişken Siyah Bölge'den insanlar ellerindeki siyah güllerle mezara yaklaştılar. Gülleri tek tek mezar taşının önündeki tabutun üzerine bıraktılar. Tabutun üstü kısa sürede yüzlerce siyah gülle dolduğunda cenaze marşı kesildi ve şovun sahibi ortaya çıktı.

Siyahlara bürünmüş Siyah Bölge Öncüsü Kunter, elindeki gri gülle bana yaklaştı. Kar taneleri etrafımızda dönüyordu. Şehir sessizliğe gömülmüştü. Yalnızca onun karı ezen ayak sesleri vardı.

Bana gülümsedi ama bu gülümseme ne gerçekti ne de alaycı. Bu gülümseme, Kötülerin Şehri'nin şeytanının gülümsemesiydi.

İki adım uzağımda durdu, çatlattığım sarılı elini bana uzattı ve elimi tuttu. Eğilip parmak boğumlarımın ve parmak uçlarımın sarılı olduğu yaralı elimin üzerine bir öpücük bıraktı. Dudağının tenime dokunuşu göğüs kafesimde bir kargaşa yarattı.

Geri çekilmeden önce parmaklarımı fark etti, kaşları çatıldı ama hemen yeniden gevşetti. Taktı maskesini, oyununu oynamaya kaldığı yerden devam etti.

Griye boyanmış gülü bana uzattı. "Onun için bir çiçek de sen bırakmak ister misin, Gri?"

Gri Hanım değil, Gri.

Elimi sertçe çektim. "Ne bu saçmalık?"

Duruşunu bozmadan siyah mezar taşını gösterdi. "Öldürdüğün adamın mezarına bir çiçek bırakmak istemiyor musun?"

Demek Kıvanç Sidar öldü, sahne Kunter'in.

Hiç de sevmem Siyah Bölge Öncüsü Kunter'i. Nefretim baki ona, sevgimse Kıvanç Sidar'a.

Halk nefesini tuttu, kimseden çıt çıkmıyordu. Kunter'in buzdan hareleri onu gördüğüm ilk günkü gibi kurnazlıkla parlıyordu. Şimdi yeniden bana *yancım ol*, diyen Siyah Bölge öncüsüydü. Ama ben onun oyunlarına kanacak yeni Gri değildim.

"Senin hastalıklı oyununda bir piyon olmayacağım." Yanından geçip Gri Bölge'ye doğru hareket ettiğimde bileğimden yakaladı. Yan yana geldik ama birbirimizden bir şehrin iki ucu kadar uzaktık.

"Kıvanç Sidar'ı gerçekten hiç sevmemişsin," dediğinde boğazıma bir yumru oturdu. Sert bakışım buzdan hareleriyle kesişti. Çattığım kaşlarıma daha yumuşak bir ifadeyle baktı, dudağının kenarını hafifçe kıvırdı. "Onun ölümünü izleyebilecek kadar nefret etmişsin ondan."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım ve bileğimi çekiştirdim. Bırakmadı beni, gitmeme izin vermedi.

"Tebrik ederim, Kötülerin Şehri senin. Artık buraya layıksın." Kulağıma doğru eğildiğinde sıcak nefesi buz kesen tenime çarptı. "Seni ölümüne seven Kıvanç Sidar'ı öldürdün. Bunu ancak sen yapabilirdin. İstediğin gibi, artık Gri Hanım yok. Ve iyi şanslar, kendine Kötülerin Şehri'nin şeytanını düşman edindin."

Kafamı çevirip onun yalnızca birkaç santim uzağımdaki yüzüne baktığımda bir gülümseme dudaklarında peyda oldu. Bana baktı, gözlerime ve nefretle şekil alan dudaklarıma. Elindeki gümüş gri gülü siyah güllerin arasına attı.

O andan itibaren ne Gri Hanım vardı ne de Kıvanç Sidar. O ikisi birbirini ölümüne sevebilirdi ama Siyah ve Gri bu andan itibaren ölümüne düşmandı.

Onu göğsünden sertçe itip bileğimi kurtardığımda en ufak duygu emaresinin olmadığı bakışlarına rağmen güldü. Ona sırtımı dönüp Gri Bölge'ye ilerlediğimde arkamdan Kötülerin Şehri'ne haykırdı: "Taht oyunları başlasın!"

Sistem kontrol edemediğini yok etmek istiyordu. Kontrol edemediği öncülerdi. Yok edemediğini de bir silaha çevirirdi. Yok edemediği bendim.

Kunter bütün bunlardan habersiz, bir taht oyunları başlatıyordu ama bir ölüm oyunun içindeydik.

☯

"Bütün şehir Kunter'in iyi yanının cenazesine katıldık. Bu demek oluyor ki o gün denizde biri öldü. Kıvanç Sidar'dı o, sana âşık olan adamdı."

Toplantı odasında, geniş yuvarlak masanın başındaydım. Masanın üzeri evrak doluydu. Gri Bölge halkına dair her şey işte buradaydı. Griler ve Gri olmayı seçenler. Daha fazlası gelecekti. Ortalık iyice karışmadan olanları düzene sokmalıydım.

Doktoru bulmalıydım önce. Bir doktorun düştüğüne çok emindim. Kara para aklayarak kendine dokuz tane hastane açan genç bir adamdı. Parayla Kötülerin Şehri'ne düşmekten son anda kurtulmuştu. Medyaya konu edilince onu Kötülerin Şehri'ne tıkmak zorunda kalmışlardı.

O ve onun gibi dahası. Adı sanı olan onlarca Gri. Kolayca öldürülemeyecek, sistemin ortadan kaldıramayacağı Griler. Beni ya da bir

Scanned with CamScanner

başka Gri'yi öldürmek, ölümle tehdit etmek kolaydı ama adı sanı olan birine bunu nasıl yapacaklardı?

İşte sistemin asıl açığı.

Madem onlar beni Kötülerin Şehri'nden çıkarmak yerine kuklaları ettiler, o hâlde bu kukla, ipleri eline alıp onların boğazlarına dolayacaktı.

"Aşk böyle bir şey değil," dedim Devin'e, masanın diğer ucundaki sandalyeye oturmuş, bacaklarını masaya uzatmıştı.

"O tabutta yalnızca Kıvanç Sidar yoktu, aşkınız da vardı. Yani durumlar şimdi eşitlendi, ikiniz de kalbinizi gömdünüz bir yerlere. Sen onun göğüs kafesine, o tanıştığınız meydana."

"Göğüs kafesinin solunda bir kalp değil, taş taşıyor o adam."

Onu daha fazla dinlemek istemediğim için dosyaları karıştırmayı bırakıp odadan çıktım. Peşime takıldı. "Kalbi taştan ama yine de âşık oldu sana."

Merdivende sadece iki basamak inmiştim ki ona döndüm. "Derdin ne senin?" Kaşları havalandı. "Ondan nefret ettiğini, hatta onu öldürmek istediğini sanıyordum."

"Evet."

"O hâlde?" Bu kez kaşlarını sorarcasına kaldıran bendim. "Onu affetmemi istiyor gibisin."

Başını hızlıca sallayarak bunu reddetti. "Hayır, asla. Yalnızca gördüklerime kör kalamıyorum. Birbirinize bakıyorsunuz ve nefretinizi dile getirseniz de sanki aşkınızı haykırıyorsunuz. Bunu yalnızca ben değil, size bakan herkes görüyor. Sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Görüyorlar, Yekta."

"Elimden gelen bu."

"Onu affedecek olursan..."

Lafını hızlıca kestim. "Asla." Basamakları inmeye devam ettim. "Son nefesimize kadar karşı karşıyayız, biz diye bir şey yok artık. Onu duydun, şeytanı kendime düşman ettim. Ben merhamet etsem de o şeytan bana asla merhamet etmez."

"Oysa bir zamanlar bir tek sana merhamet ediyordu."

Dişlerimi sıktım ve salona ilerledim. Herkes buradaydı, Kunter'in taht oyunlarının başladığını haber vermesinden sonra ilk işleri bunu konuşmak için toplanmak olmuştu. Konuşmaktan kaçmak için toplantı odasına saklanmıştım ama Devin peşimi bırakmamıştı.

Beni görür görmez, "Adını açık etti," diye isyanda bulundu Mirza. "Bu adadan kurtulduğunda ölecek demek. Avlayacaklar onu."

Sinan, Mirza'nın endişeli hâline nazaran oldukça sakin bir tavırla, "Demek adanın dışında bir hayat planlamıyor," dediğinde başımın döndüğünü hissettim.

Masadaki kadehlerden birine uzanıp aldım ve dudaklarıma götürdüm. Ayık kafayla daha fazla dayanamayacaktım.

Bütün gözler merakla üzerime döndüğünde, "Mahkûmiyeti ölene dek sürmeli, abartılacak bir şey yok," dedim.

Mirza'nın, arkasında ayakta durduğu Zeliha, "Garip adam," dedi kadehini masaya bırakırken. "İnsan kendine cenaze töreni düzenler mi? Siyah güller, özenle boyadığı gri gül falan... Fazla mı ince düşünüyor yoksa bana mı öyle geliyor?"

Özenle boyadığı gri gül... Bir yıl önce özenle boyadığı gri gülleri kumsalda geçirdiğimiz gece vermişti bana. Dünyanın en romantik şeyi olduğunu düşünmüştüm. Bir yıl sonra ise gri gülü kendi mezarının üzerine bırakmıştı.

Sırtını yasladığı duvarın kenarından, "İnce düşünür," diye yanıtladı Giray. Sesi buz gibi soğuktu. "Düşünmekten delirir. Delirip böyle manyak eder herkesi. Sevgisinden hep."

"Sevgisinden mi?" diye alayla sordu Riyaz. "Yekta'yı gerçekten sevseydi en azından annesinin katilini ondan saklamazdı."

"Âşık olacağını bilemezdi," diye Kunter'i savundu Mirza. "Söylemek istemiştir, eminim ama Yekta'yı kaybetmekten korkmuştur. Kunter göründüğü kadar kötü biri değildir."

Kaan gözlerini devirerek, "Arkadaşını savunursun tabii," diye homurdandı. "Ama yalnızca kötü bir kalbe sahip olanlar masum birini böyle bir cehenneme gözünü bile kırpmadan düşürebilir. Elini kana buladı, Yekta. Aşk, bunu asla telafi edemez."

Devin araya girdi: "Artık bunlardan daha önemli meselelerimiz var. Daha fazla Gri gelmeden düzeni sağlamalıyız. Gölge Muhafızları bölgenin dört bir yanına diktik, giriş çıkışları kontrol altına aldık ama Siyah yakında saldıracaktır. Sistem Siyah'ı bastırmamızı istiyor. Bu ay Kötülerin Şehri ölüm sayısı medyaya konu olmamalı. Hatta öyle ki bu şimdiye kadarki en düşük ölüm oranı olmalı. Böylece Gri Bölge gözdeleri olacak. Bunun işe yaradığını anlayacaklar. Daha fazla Gri gönderecekler, sistemin açığını kapattığımızı sanacaklar. Sonra..."

Scanned with CamScanner

Gölge Muhafızlar, Gri Bölge halkıydı. Ağırlıklı olarak Siyah Bölge ve Mavi Bölge'den gönüllü olarak gelenlerden oluşuyordu. Riyaz onların başlarında duruyordu, Gri Bölge'ye kurulan eğitim sahasında Kaan'la birlikte eğitim veriyorlardı. Gri Bölge'nin güvenli alan olabilmesi için Kötülerin Şehri'nde eğitilmiş bir orduya ihtiyacımız vardı. Gölge Muhafızlar, ordumuz olacaktı. Güçlü bir ordu olması ne kadar zamanımızı alır, emin değildim ama onlarla işimiz bittiğinde kimse Gri Bölge'ye yaklaşma cesaretinde bulunamayacaktı.

Rüzgâr haftalık gazetenin ilk sayfasının çıktısını masanın ortasına bıraktı ve manşete parmak bastı. "*Bir Gri, Kötülerin Şehri'ne meydan okudu*, yazıyor bakın." Sayfada sabıkalıyken çekilmiş fotoğrafım tam boy basılmıştı. Gözlerim blurlanmıştı. "Birkaç hafta sonra yine bu sayfada *Griler sistem hatası mı*? yazacak."

"Buna asla izin vermezler," dedi Sinan. "Sistemi eleştiremezler. Hiçbir gazeteci yapamaz bunu. Ertesi gün kendini burada bulur."

"Mutlaka bir yiğit çıkar. İlk postada sekiz gazeteci düştü Gri Bölge'ye. Hâlâ konuşan birileri var."

"*Gri Bölge'den önce Griler*, diyecekler. Manşetler ardı ardına patlayacak. Ülke bunu konuşacak. *Kötülerin Şehri'nden kurtulan Gri olmamış.* Bu haber patladığında ortalık birbirine girecek. Meclis bunu konuşacak. O gün en az bir Gri buradan kurtulacak."

Hepsinin bakışları üzerime döndü. Hepsi o Gri'nin ben olmamı istiyordu. Ben de istiyordum ama bu mümkün görünmüyordu. En azından sistemin emirlerini yerine getirmeden. Öncüleri öldürdüğümde çıkış biletimi almış olacaktım. Tek şart buydu.

"Bütün bunlardan önce düzeni sağlamalıyız," diye hatırlatmada bulundum. "Bunları konuşmak için erken."

"Aynen öyle," diyerek sırtını duvardan ayırdı Giray. "Muhabbetinize doyum olmaz, benim gitmem gerek." Kapıya doğru hareket etti. "Bugün özel bir gün."

Sinan gözlerini devirdi. "Aman ne özel."

"Bugün ne var ki?" diye merakla sorduğumda Mirza gözlerini kaçırdı ama Giray cevaplamak için sanki bu ânı bekliyordu. "Yirmi yedi yıl önce bugün iki bebek dünyaya geldi. Birine ben âşık oldum." Beni işaret etti. "Birine de sen."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Mirza masadaki kalemi Giray'a fırlattı. "Bugün Kunter'le Amber'in doğum günü, onu söylüyor. Tutamadı yine kendini. Belli ki Kırmızı Bölge'ye gidiyor."

Giray kalemden kaçtı. Az önce keyfi hiç yerinde değildi ama Amber konu olunca keyfi nasıl da yerine gelmişti. "Durmayı denedim, inanın çabaladım ama meydanda onu görmediniz mi? Nasıl da üzgün görünüyordu. Doğum gününde onu yalnız bırakamam."

"Yakın zamanda onu sırtından bıçakladın," diye hatırlatmada bulundu Kaan. "Seni bölgesinde görecek olursa kırk yerinden bıçaklar."

"Doğru," derken parmak kaldırdı Giray. "Ama yine de denemeye değer."

"Ona kızgın olduğunu sanıyordum," diye homurdandı Devin. "Hamile yalanı falan filan."

"Ona kızgınım ama bir daha ona bıçakla yaklaşacak olursan seni ben öldürürüm, Devin."

Devin sandalyede arkasına yaslandı. "Ona dokunmayacaktım, gerçekten." Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Beni kışkırttı ve ben de yüzünde birkaç hatıra bıraktım."

Mirza araya girdi: "Hepimiz, Yekta'nın yüzünde bıraktığı iz yüzünden onun yüzünü kestiğini biliyoruz."

Devin gözlerini yalandan kaçırdı. "Tüh."

Sinan, "Bunun için onu suçlayamayacağım," dediğinde Giray burnundan soludu. "Haksız demiyorum ama daha temiz bir duruş sergileyeceğimiz konusunda anlaşmıştık. Kan dökmeyecektik."

Devin parmağıyla yüzümdeki yara izini işaret etti. "Bunu benim tatlı Gri'min yüzündeki ize anlat, Yeşil. Beni bunu yaptığıma pişman edemezsin."

Giray iç çektiğinde, "Doğum günü mü?" diye sordum, konudan koparak. "Bugün onların..." Mezar taşını görmüştüm ama bugünün tarihi olduğuna dikkat etmemiştim. Şimdi düşününce, evet, mezar taşında doğum tarihi yazıyordu. Bugündü, 7 Şubat.

"Evet," diye yanıtladı beni. "Ona doğum günlerinde ne olursa olsun yanında olacağına dair söz vermiştim. Sözümü tutacağım."

"Onlar doğum günlerini birlikte mi kutluyorlar?"

Giray cıkladı. "Yok, hiç bir araya gelmezler. Kunter yalnız olur genelde."

Scanned with CamScanner

Başımı sallamakla yetindim. Giray gitti, bir süre sonra herkes gitti. Evde yalnızca Devin'le ikimiz kalmıştık. Bir şişe şarabın yarısından fazlasını bu süreçte mideme indirmiştim.

Ve hayır, beni doğum günümde Kötülerin Şehri'ne düşüren adamın doğum gününü yalnız geçirmesine üzülmüyordum.

"Aklından geçeni okuyabiliyorum, sanırım özel güçlerim var."

Çaprazımda kalan koltukta oturan Devin'e ufak bir bakış attım. "Neymiş?"

Sırıttı. "Amber şırfıntısının doğum gününde saçlarını kazımayı düşünüyorsun ve evet, hadi yapalım."

Buna gülmeden edemedim. "Güzel fikir ama Giray'ın hatırına bunu yapmayacağız."

Devin başını arkaya atarken somurttu. "Giray'ın bu aptal aşkı bir gün başımıza bela olacak, demedi deme." Ardından koltuktan kalkıp sarsak adımlarla kapıya ilerledi. "Duşa gireceğim, çıkınca Bora'nın barına gidelim de şikâyetlerini dinleyelim."

Başımı sallamakla yetindim ona. O gidince birkaç dakika yerimden kıpırdamadım. Suyun sesini duyduğumda ise sadece on saniye içerisinde evden çıkmıştım.

Gri Bölge'yi hızlıca aştım ve Siyah Bölge'ye geçiş yaptım. Siyah Bölge halkını tamamen görmezden gelerek tepedeki beyaz eve ilerledim. Hava buz gibiydi, araba olmadan yukarı çıkmak çok zordu ama alkolden kanım kaynıyordu ve bu, işimi biraz kolaylaştırıyordu.

Tepedeki beyaz eve çıkana kadar binlerce kez geri dönmeyi denedim. O bilmeden binlerce kez ondan kaçtım ama sonunda yine onun yanında buldum kendimi.

Bir yıldır yalnızca İsimsiz olarak yanında bulabilmiştim kendimi. Şimdiyse kendim olmaktan başka çarem yoktu.

Onu geçen yıl yaktığım badem ağacının yanmış gövdesine yaslanırken buldum. Havada buz tutturan bir soğuk vardı, zemin karla kaplıydı ve biraz önce kar taneleri yeniden gökyüzünden inmeye başlamıştı. Buna rağmen o buradaydı, badem ağacının dibinde ve elinde denize fırlattığıma emin olduğum kırık Küçük Prens'le.

Onu nasıl bulmuştu, bilmiyordum ama bulmuştu işte, parmaklarının arasındaydı yeniden.

Onu izledim birkaç metre uzağından, çehresinin yalnızca bir tarafını görebilsem de. Bakışlarını Küçük Prens'e kilitlemişti. Öyle ki geldiğimin farkında bile değildi. Etrafında olan biten hiçbir şeyin, yağan karın ve soğuğun bile. Tek gördüğü, elindeki kırık figürdü belli ki.

Benden çok değer vermişti o kar küresine. Ben yapamamıştım çünkü annemin benim için aldığı kar küresi, öldüğü an parçalarına ayrılmıştı. Kar küresi ve ona dair her şey bana yalnızca annemin ölümünü hatırlatıyordu.

Ve o, bunu hep biliyordu.

Geriye doğru adımladım. Burada olmamalıydım. Onun benim için gelmediği gibi onun için tek bir adım dahi atmamalıydım.

Sarah'ın mezarının üzerindeki taze bir çiçek şiddetli rüzgârla uçuştuğunda dikkatim oraya yöneldi. Çiçek uçup ayak ucuma kadar geldi.

Sarah...

Çiçeği karların arasından alıp mezara doğru ilerledim. Ona bakmadım, onun beni gördüğünde yüzünde oluşan ifadeyi göremedim. Çiçeği karla kaplı toprağın üzerindeki diğer çiçeklerin arasındaki yerine bıraktım.

Sarah öldüğünde Kunter, bir gün ondan öldüresiye nefret edecek olursam buraya gelmemi ve ona kendisini anlatmam için fırsat tanımamı istemişti. Çünkü bile isteye asla canımı yakmazmış, mutlaka bir açıklaması olurmuş. Kötülerin Şehri'ndeymişiz biz, burada ondan nefret etmem için çok sebep varmış.

Her şeyi kabullenmiştim de, beni şehre düşürüp gözümün içine baka baka annemin katilini sakladığını kabullenememiştim. Benim için geri dönmemesini hazmedememiştim. Ondan kaçarken bir kere daha, daha acımasız bir şekilde askerlerin eline düştüğümü ve orada yaşadıklarımı atlatamamıştım. Bugün olduğum kişiyi Siyah Bölge Öncüsü Kunter ilmek ilmek işleyerek yaratmıştı. Ve ne yazık, bunun farkında bile değildi.

Sert bir rüzgâr daha esti ve kar taneleri etrafımızda dönmeye başladı. Onun sıcak nefesini ensemde hissettim.

"Neden buradasın, Gri?"

Sesi kulağıma dolduğunda baştan aşağı buz tuttum. Aynı sesindeki soğukluk gibi. Düşmanıyla bile bu soğuklukta konuşmazdı o, sesinde herhangi bir his olurdu ama burada hissin emaresi yoktu.

Ona bakmak için hafifçe geri çekilip dönmek istediğimde ayağım karda kaydı. Bir elini çarçabuk belimi sardığında elektrik çarpmışa döndüm. Elim refleksle onun omzuna tutundu.

Bu kadar yakınımda olduğunu bilmiyordum.

Bu kadar yakın olacağımızı bilmediğim gibi.

Scanned with CamScanner

Mavileri havadaki beyazlıktan olsa gerek cam gibi parlıyordu. Cam gibi buzdan harelerinde koca bir hayal kırıklığı vardı. Benden nefret etmiyordu. Beni yine düşmanı olarak görmüyordu. O yalnızca benim tarafımdan kırılmıştı.

Hak ettiği gibi.

Geri çekilirken rahatsız göründüm. Oysa sıcak tenini her şeyden çok özlemiştim.

"Canım, canını sıkmak istedi," dedim ters ters.

Bir dakikadan uzunca bir süre yalnızca suratıma baktı. Gözlerini bile kırpmadan, tek kelime etmeden ve dümdüz bir ifadeyle. O bana böyle baktığında aklıma iki kişi geliyordu. Biri Başcellat'tı, ölmüştü ama yaptıkları hafızamda taptazeydi. Diğeri... Albay... Albay Asaf. Üç ay boyunca her gün gördüğüm tek yüzdü. İfadesizdi, tanıdığım en sert adamdı ve o bir askerdi. Katil değildi, mahkûm değildi, amacı güç ya da intikam da değildi. Görevini yapıyordu ve görevi... Bendim. Gri ben. Ne Kötülerin Şehri'nde kalabilecek ne de çıkabilecek ben.

Hatırladıklarımla kaşlarım istemsiz bir şekilde hafifçe çatıldı. Tam o sırada Kunter, "Yanlış zaman," dediğinde gözümün önünde beliren acı hatıralar bulanıp kayboldu. Yerini yeniden Kunter'in buzdan hareleri aldı. "Seninle bugün uğraşamam, Gri."

Elini belimden çektiğinde ben de elimi onun omzundan çektim. Afallamıştım, zaman ve mekân kavramım hatıralarımda bir yerde kaybolmuştu.

Sessiz kaldığımda çattı kaşlarını, öyle baktı bana. "Koskoca öncüsün," dedi sert bir sesle. "Üstüne giyecek montun yok mu senin?"

"Ne?" diyebildim yalnızca. İlk başta ne demek istediğini anlamlandıramadım. Çenesiyle üzerimi gösterdiğinde bakışlarım aşağıya kaydı. Yalnızca ince bir bluzlaydım. Evden çıkarken tek düşünebildiğim Devin duymadan çıkabilmekti. O kısa anda üzerime bir şey almak aklımın ucundan geçmemişti. Aklım da öyle doluydu ki buraya kadar gelirken fark edememiştim bir montumun dahi olmadığını. Üşümemiştim de. Alkolden kanım kaynıyordu, ara ara yandığımı bile hissediyordum.

"Sıcak aslında," diye mırıldandığımda ani bir hareket yaptı. Kolunu hızlıca kaldırmıştı. Refleksle geri çekilip ellerimi aramıza doğru uzattım.

Sanki bana vuracaktı.

Hayır, vurmayacaktı. Sadece montunu çıkarıyordu ama ben kendimi savunma refleksi göstermiştim. O bana hiç dokunmamıştı ama başkaları

dokunmuştu. Kolunu kaldırmış ve vurmuşlardı. Kaçamamıştım, karşılık verememiştim.

"Neden korktun?" diye sordu öfkeyle parlayan sesiyle. "Seni şehre düşürdüm, sana dokunmadım bile, neden korktun? Bu ne... Ne demek bu? Sana vurabileceğimi mi düşünüyorsun?"

İnanamamıştı bu tepkime. Açıkçası ben de inanamamıştım. Bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Sadece refleks."

"Refleks?" dedi sertçe ceketini çıkarırken. "Daha önce böyle bir refleksin yoktu." Ceketi hızlıca omuzlarıma bırakırken konuşmaya devam etti: "O gemiye gerçekten bindin mi? Bir yılın tamamında neredeydin? Şehirde miydin yoksa..."

"Şehirdeydim," dedim sertçe. "Buradaydım, hiçbir yere gitmedim."

"O gemiye binmedin yani?"

"Binmedim."

"Yalan," dedi hızlıca. "Devin seni gördü. Aradığım asker ölmediğini ama ölmek üzere olduğunu söyledi bana. Askerler kıyıya indi, senin canın karşılığında halkın canını bağışladım ben. Yine de aylarca aradım seni, gitti demelerine rağmen karış karış aradım bu şehri. Yoktun." Bileğimden yakaladı ve griden siyaha dönen bilekliğimi gösterdi. "İstanbul'daydı konumun. İstanbul'da kesildi bağlantı. Peşinden denize atladığım o gemideydin, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Değildim."

Gözlerini şüpheyle kıstı. "O hâlde ben sularında ölürken sen neredeydin? Bir köşeden izleyip keyfinden güldün mü?"

"Öyleyse ne olmuş?" Ceketini omuzlarımdan çekip aldım ve onun göğsüne doğru bastırdım. "İzledim," dedim o günü anbean hatırlarken. "Sen sularımda ölürken güldüm keyfimden."

Bakışları yeniden buz kesti. "Hiç gitmedin. Askerler sana dokunmadı." Emin olmak ister gibiydi.

"Dokunmadı."

"O hâlde bunu sana yapan benim. Sana dokunabileceğimi düşünüyorsun..." İnanamamıştı buna. "Bu ellerle..." Ellerini avuç içleri yukarıya bakacak şekilde kaldırıp şaşkınlıkla baktı bana. "Sana zarar verebileceğimi düşünüyorsun ve refleksle kendini koruyorsun." Elleri kendine döndü. "Benden?"

Scanned with CamScanner

Öyle değildi. Bunu hiç düşünmemiştim. Aksine onun bana fiziksel zarar vermeyeceğine o kadar emindim ki, herkes onun karşısında boyun eğerken ben baş kaldırmıştım. Dikmiştim gözlerimi buzdan harelerine, biraz bile korkmadan ağzıma geleni söylemiştim her zaman. Ve hep onu beklemiştim. Kötülerin Şehri beni yok ederken o hep gelmişti.

Yalnızca bir kere gelmemişti.

O bir kerede ölmüştüm.

"Bir canım kaldı almadığın, asıl şaşırman şaşırtıcı olan."

Beni tanımaya ayırmıştı bütün vaktini, tanımıştı da Gri Hanım'ını. Ama şimdi gözlerine baktığı ve yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştığı kişi bambaşka biriydi. Anlayamazdı çünkü tanımıyordu onu.

"İstediğini aldın, gidebilirsin."

Bana arkasını dönüp eve doğru yürümeye başladı. Kısa sürede içeri girip gözden kaybolduğunda o gün gözümün önünde yeniden canlandı.

Yalan söylemiştim.

O gemiye gerçekten binmiştim.

Kunter peşimden gelirken onu görmüştüm.

Askerler onu öldürmek isterken ben oradaydım.

O sularımda ölürken ben onu kurtarıyordum.

Ama o bunu bilmeyecekti. Bilse ne değişecekti ki? Hiçbir şey. Bizimle ilgili hiçbir şey...

Tırnaklarımı avuç içlerime bastırdım. Zaten yaralı olan tırnaklarım çok acıdı ama bu acı bana hatırlattı. Hatırlattı ve beni ayakta tuttu. Gemide yaşadıklarımı, buraya neden geri döndüğümü ve ne yapmam gerektiğini.

Doğrusu arkama bile bakmadan gitmeliydim buradan. Kunter'den uzak durmalıydım.

Gidemedim.

Peşinden eve girdim. Odasına çıktığını düşünmüştüm ama salondaydı. İçeri girdiğimde onu masanın başında, önündeki koca pastaya bakarken buldum. Ellerini pastanın iki yanından masaya uzatmıştı. Beyaz kremalı pastaya tek bir mum yerleştirmişti.

Küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Bazı çocukluk fotoğraflarını görmüştüm. Küçükken annesi, kız kardeşiyle kendisi için bir kremalı pasta yapmış, ikisi için de birer mum dikmişti. Hazar'la ikisi annesinin iki yanında, pastayı üflemeden önce poz veriyorlardı. Tatlı, iki küçük sarışın çocuktu onlar. Şimdiyse Kıvanç Sidar tekti, pastada da tek bir mum vardı.

"Bu mu Kıvanç Sidar'ı öldürmüş hâlin?" dedim ona, arkasından yaklaşırken.

"Peki, bu mu senin Gri Hanım'ı öldürmüş hâlin?" diye sordu arkasına bile bakmadan.

"Ben aksi bir tavır sergilemedim"

Hemen yanında durduğumda masadaki çakmağı alıp mumu yakmak için uzandı. "Ellerinin oje sürerken o hâle geldiğini söylemeyeceksin herhâlde."

Bir cevap vermek için hızlıca dudaklarımı araladıysam da ilk anda tek kelime edemedim. Görmüş müydü o? Ben yanan evde onun duvarını tırnaklarımla kazıyıp yumruklarken ve *onu cümlelerimle öldürdüm*, diye ağlarken orada mıydı?

"Orada mıydın?" diye sorduğumda mumu yaktıktan sonra omuz silkti ve ellerini önünde, çenesinin altında birleştirirken gözlerini yumdu. Dilek tutuyordu.

Sinirlenmiştim, bana bir cevap vermesini istiyordum. "Cevap ver."

Yeniden omuz silkip gözlerini araladı, ellerini indirdi ve mumunu üflemek için pastaya doğru eğildi. Ondan önce davranıp mumu üfledim. Bakışları sonunda üzerime döndü.

"Kötülerin dilekleri kabul olmaz, boşuna dileme."

Gözlerini devirip çakmağı aldı ve mumu yeniden yaktı. Fakat üflemedi, bunun yerine sandalyesini iterek ayağa kalktı. Pastayı önüme doğru itip arkama geçti. Beni sandalyeye zorla oturttu. Kalkmak istesem de elleri hâlâ omuzlarımın üzerindeydi ve başını sağ yanıma doğru uzatmıştı.

"O hâlde benim yerime dilek dile, Gri." Kısık sesi zihnimde yankılandı. "Gri Hanım'ı dile, onun bana geri gelmesi için iyi kalbinle istekte bulun." Cümlesi biter bitmez kulağımın dibinde kıkırdadı, üfledi ve mumu söndürdü. "Unutmuşum, senin de artık iyi bir kalbin yok. Demek dileğim hiçbir zaman kabul olmayacak."

Göğüs kafesimde onun yüzünden yeterince kırık vardı ve o her şeye rağmen daha fazlası için inat ediyordu. Haksız olan oydu ama haksız ve suçlu olan benmişim gibi davranıyordu. Kırılmıştı ama beni ne kadar kırdığını çoktan unutmuştu.

Öfkem o kısa anda harlandı, alevler göğüs kafesimi yakıp kül etti. Pastayı kaptığım gibi suratına geçirdim.

Scanned with CamScanner

"İyi ki doğdun, öncü. Bu yıl keşke ölseydim diyeceğin kadar kötü bir yıl yaşatacağım sana."

Kremaya bulanan suratı onu öfkelendirmedi, mutlu etti. Suratında bir gülümsemeyle gözlerindeki kremayı parmakladı ve gözlerini açtı. Yanından geçip gittiğimde arkamdan, "Yalnızlığıma ilaç olmaya geldiğin için teşekkür ederim, Gri," diye seslendi. Kapının eşiğinde istemsizce durup ona baktım. "Pastamın ilk dilimini sana verecektim ama şansını kaybettin. Ceketi almayı unutma, hasta bir düşman hiç çekilmez."

"Buraya yalnızlığına ilaç olmaya gelmedim, Siyah. Yalnızlığınla alay etmeye geldim."

Tek gözüyle baktı bana, güldü söylediklerime. "Yıllar sonra ilk kez mumu yalnız üflemedim. İnan bana, ne için geldiğini söylediğinin hiçbir önemi yok. Baksana, belki de dileğim kabul oluyordur."

"Sanırım sen bütün evlerinin tek tek yanmasını istiyorsun."

Bu ona kahkaha attırdı, aynı eskisi gibi. "Bu kez birlikte yanalım ama." Bana yaklaşırken tişörtünü tek hamlede başından çıkardı ve yüzünü onunla silmeye başladı. "O evden sen istediğin için çıktım ne de olsa."

Birkaç adım uzağımda durduğunda bakışlarımın yüzünden göğsüne kaymaması için büyük bir çaba sarf etmem gerekti ama dayanamadım. Bazı izlerini biliyordum ama geçen senekine göre daha fazla yara izi vardı göğsünde. Elim karnındaki bir kesiğe uzandı. Çok taze görünüyordu. O da bu şehirdeki herkes gibiydi. O da zarar görüyordu. Onun da yara izleri vardı ve hepsi hayatta kalmak içindi.

Ona dokunduğumda göğsü sarsıldı, titrek bir nefesi bırakırken dişlerini sıkmıştı. Şaşırmıştı, bunu beklemiyordu ve ben de ondan aşağı kalır bir durumda değildim. Ona dokunmamalıydım ama ona dokunmaya olan alışkanlığımı bir yıl geçse de bırakamamıştım.

Tişörtünü yüzüme attığında buna hazırlıksız yakalandım. Kapının iki kenarındaydık, karşı karşıya. Aramızdaki mesafe azıcıktı.

Kremalı tişörtünü yakalayıp, "Seni bu tişörtle boğarım, Siyah," dediğimde öfkelenmem onun keyfini iyice yerine getirmişti.

"Beni gözlerinle yedin," dedi tişörtü elimden kapıp göğsünü kapatırken. "Bir yerde namusumu korumam gerekiyordu."

"Başlarım senin namusuna."

Dudaklarında tekinsiz bir gülümseme dolandı. Soğuk ifadesinden geriye hiçbir şey kalmamıştı. "Şiddet sever, Gri." Sırtını kapının pervazından ayırıp yaklaştı ve üzerime doğru eğildi. Ona bakabilmek için gözlerimi kaldırmam gerekti. "Saçın..." Uzanıp gri saçımı parmaklarının arasına aldı. "Çok yakışmış."

Elini tutup ittim. "Sakın bana eskisi gibi davranmaya cüret etme."

"Eski?" dedi anlamamış gibi. "Eskiden biz ne güzeldik, değil mi Gri?"

"Eskiden..." dedim inatla, ona onun bana yaklaştığı gibi yaklaşarak. "Yalanlarınla kandırırdın beni. Sana sorardım, söylemezdin. Keşke diyorum bazen, keşke günlüğünü okusaydım o gece de öğrenseydim bütün şeytanlıklarını. Sana güvenmekle bir değil, bin kere hata yapmışım da kör gözlerimle görememişim."

"Sadece yalanlarımdan mı ibarettik biz?"

"Sadece yalanların hatıralarımda."

"Seni nasıl sevdiğimi unuttun yani?"

"Sen beni sevmedin, öncü. Sen intikamını sevdin."

"Ben..." derken biraz daha eğildi bana doğru ve yüzlerimiz arasında şimdi yalnızca iki santimden fazla mesafe yoktu. Burun burunaydık ve ikimizin de geri adım atmaya niyeti yoktu. "Gri Hanım'ı sevdim. Her hücremle ona âşık oldum. Kaçmak istedim bazen, *onu şehre düşürdün, aptallık etme,* dedim ama aşkından aptal olmuştum bile. Sonra Gri Hanım öldü ve Gri karşıma dikilip bana *seni hiç sevmedim*, dedi. Gri'nin ne haddine Gri Hanım adına konuşmak?"

Dişlerimi sıktım. "Gri Hanım'ının yerini çoktan doldurmuşsundur sen, bana aşkından bahsetme."

"Doldurmadığımı biliyorsun, İsimsiz Gri."

Onu İsimsiz olarak kaç kere ziyaret ettiğimin farkındaydı artık. Yalanlarımı da hemen anlıyordu, oyunlarımı da.

"Sen?" dedi ben daha hiçbir şey söylemeden hızlıca. "Sen doldurdun mu Siyah Bey'in yerini? Bana doldurduğunu söylediler."

Kaşlarımı çatmamak için kendimi çok zor tuttum. Bu, Devin'in başının altından çıkmış olmalıydı. Kunter'i yaralamak için o her yolu denerdi ve belli ki denemişti de.

"Seni dışarıda mutlu eden birileri varmış. Yatağının sağ yanını benim yerime ısıtan."

"Sana çıkmadığımı söyledim."

"İnanmadım."

"Seni inandırmakla hiç ilgilenmiyorum."

"O hâlde geceleri üşüyorsun."

"Üşümüyorum."

Scanned with CamScanner

"Ben üşüyorum ama," dediğinde afalladım. Konunun nasıl buraya geldiğini anlayamamıştım. O bir şekilde yine istediği tarafa çekmişti konuşmayı. "Bir yıldır her gece, her saniye üşüyorum."

Dişlerimin arasından öfkeyle, "Şehri yak o hâlde!" diye bağırdım suratına. "Kunter değil misin? Şehri de yakarsın seni sevenlerin kalbini de."

Bana tek kelime daha etmesine fırsat tanımadan ondan geri çekildim ve kendimi evden dışarıya attım. Kısa sürede kar hızını artırmıştı. Resmen bir fırtına başlamıştı. Kar taneleri son sürat gökyüzünden iniyor, etrafımda dönüyordu. Sert rüzgârın uğultusu kulaklarıma dolmuştu.

Buz gibiydi. Gözüm Kunter'in ceketine kaydı ama onu almadım, inat ettim. Hızlıca şehre inen yola adımladım. Buradan ne kadar hızlı gidersem o kadar iyiydi. Onunla tek kelime daha konuşacak olursam o aptal yelkenlerim suya inecekti ve ona her şeyi söyleyecektim. Ne biriktirdiysem içimde bağırıp çağıracaktım.

"Senin kalbine çiçekler ektim ben!" diye bağırdı hemen arkamdan. Koşarak gelmişti, vakit kaybetmemişti.

Öfkeden bedenimin her zerresi alev alev yanıyordu. Dudaklarımın arasından kopan bir hırıltıyla yere eğildim ve bir kar topunu çarçabuk avuçlarımın arasında yuvarladım. O kadar hızlı döndüm ki ona doğru, kar topu suratının ortasına uçana kadar ikinci bir nefesi almamıştım.

"Sonra da onları yaktın!"

Suratının ortasına yediği kar topu onu durdurdu. Birkaç metre uzağımda, üstü çıplak bir hâlde kalakalmıştı. Ona bir kar topu fırlatmamı beklemiyordu. Doğrusu planlarımın arasında yoktu ama ona bir şey fırlatma arzumu bastıramamıştım.

Şiddet sever, Gri.

İşte tam olarak o, benim.

Elinin tersiyle yüzündeki karı silip gözlerini açtığında buzdan hareleri öfkeyle parlıyordu. "Ben hiç ektiğim çiçekleri yakmadım." Bana doğru daha sakin bir şekilde adımlamaya başladı. "Onları korumak için koparmak zorunda kaldım ama sen de herkes gibi onları benden alıp ateşe verdin. Sen de herkes gibi yaktın beni. Sen de..." Birkaç adım uzağımda durduğunda ikimizin de sık nefesleri aramızda buhar olup birbirine karıştı. "Sen de herkes gibi oldun, Yekta Akay."

Adını söylersem benim için sıradanlaşırsın, Gri Hanım. Bunu söylediği günü anbean hatırlıyordum. Onun için sıradanlaşmak istemiştim o gün. Ondan kurtulmak için her şeyi yapmaya hazırken. Sonra Gri

Hanım olmuştum ben ve o da Siyah Bey. Dans etmiştik birlikte, bütün şehri karşımıza almıştık. Onu anlamaya ayırmıştım ben de vaktimi. Anlamıştım onu. Sevmiştim her zerremle. Gözlerine bakardım ve orada kendime ait koca bir evren görürdüm. Beni sevdiğini bilirdim. Her şeyden ve herkesten çok sevdiğini.

Sonra cehennemin kapıları açıldı, yaktı ikimizi de.

Cehennem, gerçeklerdi.

"Senin için herkesleşebilirim," dedim sesimin çatlak, tiz çıkmaması için büyük bir çaba sarf ederek. Gözlerim yanıyordu, buz gibi havaya rağmen alev alevdi. "Ne de olsa sen benim için hiç kimsesin, öncü."

"Hani sen beni yanlış anlamazdın," dedi cam gibi kırılan sesiyle. "Herkes yanlış anlardı da sen anlamazdın."

"Yaptıklarından sonra nasıl hâlâ bunu sorabiliyorsun?"

"Sana kendimi anlatmama hiç izin vermedin. Hiç mi tanımadın beni? Ben sen ölürken nasıl senin için geri gelmem? Beni o evde öldürürken hiç mi sormadın kendine, bu adamın gözlerine baktığımda kendimden başka ne gördüm ki ben diye?"

"Sen?" dedim buz gibi bir sesle. "Sen hiç mi sormadın kendine, bu kadını cehenneme düşürdüm, neden beni sevsin diye?"

"Seni bulduğumda ölmek üzereydin!" diye haykırdı kendini tutamamış gibi. "Aileye dokunmak yasak, bu öncüler ve yancılar için Amber yıkana kadar bir anlaşmaydı. Asil'i nasıl kırabileceğimi araştırırken seni buldum, ondan binlerce kez bir gün seninle karşı karşıya kalsa gözlerine bakmaya nasıl cesaret edebileceğini dinlemiştim. Sana baktım ve yaşamadığını gördüm. Bir ağacın tepesindeydin, evden dışarı bile çıkmıyordun."

"Beni gördün..."

"Fotoğraflarını... Onları gördüm."

"Ve *zaten ölmüş, cehenneme düşse ne olur*? dedin, öyle mi?" Boğazına yapıştım. "Sen kim oluyorsun da nerede öleceğime karar veriyorsun? İyileşiyordum ben, yaşayacaktım. Sen... Sen arkadaşlarıma kuyumu kazdırmadan önce yeniden nefes almıştım ben!"

"Ben senin hayatını kurtardım!"

"Kimden?"

"Seni şehre düşürmeseydim dostun sandığın Esin, Caner'i değil, seni öldürecekti. Griliğin Kötülerin Şehri'ne özel değilmiş, Gri. Sana bir nefes kadar yakınmış ölümünü planlayanlar ama sen görememişsin."

Scanned with CamScanner

"Yalan söylüyorsun." Boğazını sertçe bırakarak geri çekildim. "Kendini aklamaya çalışıyorsun. Caner senin yüzünden öldü, sen sebep oldun buna."

"Şehre düşüşün durdurdu o kadını, Gri. Seninle alıp veremediği bir hesabı vardı, yalan söylemiyorum."

"Benimle hesabı falan yoktu. Para verdin, gözünü boyadın. Şeytan değil misin, kandırmışsındır onu da."

"Bana inanman gerek. Gri Hanım olsa inanırdı."

"Gri Hanım aptaldı," dedim tükürür gibi bir sesle. "Unut artık onu."

Gitmek için hareket ettiğimde kolumdan yakaladı beni. Bakışlarımız yeniden kesişti. Kan çanağına dönmüş gözleri ıslaktı. "Yapma bunu bize, kır şu inadını. Sana her şeyi anlatmama izin ver. Yemin ederim yeniden güveneceksin bana."

Kolumdaki eli çözüldü ve belime doğru kaydı. Sıcak alnını hızlıca alnıma bastırdı. Aramızdaki kısa mesafe kalbimde bir deprem başlattı.

Nasıl ona karşı hissiz kalacaktım? O bana böyle yakınken ben nasıl onun dudaklarını öpmeden buradan gidecektim? Nefretten cayır cayır yanarken bile ona bu kadar yakınken tek düşünebildiğim oydu. Yeniden onunla olma arzum her zerremi yakıp kavurmuştu.

"Gri Hanım, lütfen..." diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Sana ne yaptılar, bilmiyorum ama öğreneceğim." Diğer eli önce boynuma dokundu, ardından bluzun üzerinden göğüs kafesime doğru kaydı. "O gün yemin ederim bu şehirde kıyamet kopacak ama ben senin elini tutuyor olacağım. Sen istediğin kadar *seni sevmedim* de, gözler yalan söylemez, Gri Hanım. Sen şeytanın yancısıydın ve ben de şeytan. Yancımı herkesten, her şeyden iyi tanıyorum. Sana bir şey yaptılar ve ben bunun hesabını onlara soracağım."

"Kim bana ne yapabilir ki?"

"O gemideydin," dedi bir fısıltıyla. "İnkâr etme, bütün yollarını kapatsan da gerçeği öğreneceğim."

Artık içeride adamı yoktu, öğrenemezdi. Öncülerin askerlerle bütün bağlantıları kesilmişti. Öncülerle iş birliği yapan askerler infaz edilmişti. Beni de infaz etmişlerdi ama sonra hayatta tutmaya karar vermişlerdi. Buradaydım çünkü öncüleri infaz etmeliydim. Onu ve diğerlerini... Herkes yok olana dek.

Elini tuttum. "O gemide değildim. Kıyıdaydım, senin geminin peşinden gidişini izliyordum. Ve tek dileğim, orada ölmendi. Hâlâ Kötülerin

Şehri'ndeyim çünkü hepinizi tek tek öldüreceğim. Sistem adına alacağım canınızı ve kurtulacağım bu şehirden. Anlıyor musun beni, Siyah, buradayım çünkü seni de kardeşini de geberteceğim. Beni dönüştürdüğün bu eli kanlı vahşiden son nefesini verirken pişman olacaksın."

Kunter'in yüzünden bir gölge geçti. Karanlık bir ifade çehresine hâkimiyet kurdu. Çene hattı keskinleşti, kaşları indi ve dudakları gerildi.

Elini ittikten sonra ellerimi onun çıplak göğsüne bastırdım. "Dilersen öldür beni, böylece kardeşini de kendini de kurtarırsın. Ve inan bana, göğsüme bir bıçak soksan şaşırmam hiç. Ne de olsa kanından olanı da öldüren sen değil miydin?"

Göğsünden sertçe itip onu kendimden uzaklaştırdım. İfademde yalnızca bir meydan okuma ateşi vardı, gözlerimde başka hiçbir şey göremezdi. Geriye doğru adımladım.

"Bunu söylemedin," dedi gözlerini kapatıp başını hafifçe yana çevirirken. Burada değilmişim, bütün bunlar bir rüyaymış gibi. "Yapmadın, beni anladığın yerden kırmak için vurmadın."

"Yaptım." Dudaklarıma yerleştirdiğim zoraki gülümseme çenemi kaskatı etmişti. "Bu bile senin bana yaptıklarının yanında bir hiç. Ne yazık, kırıldığın buysa eğer... Keşke yaşadıklarımın birazını bile yaşatabilseydim sana."

Göz kapaklarını aralayıp baktı bana. Nefret etti karşısında böyle dikilmemden. Orada olmamam ona daha iyi hissettirecekti sanki. Böylece ona kardeş katili olduğunu hatırlatan bir acı kaşıyıcısı olmayacaktım. Olmuştum ama. Hiç olmak istemesem de. Nefretin, kinin ve acının beni bir şeytan gibi yönetmesine izin vermiştim.

Onun buzdan harelerine baktım, gülümsedim ve arkamı dönüp giderken devam ettim şarkımızı söylemeye. "*Ve suçluyum belki ben, sen sularımda ölürken güldüm keyfimden!*"

Kötülerin en kötüsünü yalnız başına bırakıp Gri Bölge'ye dönerken kalbimin acıdan kanadığını sandım.

Scanned with CamScanner

Sadakatin en önemli kuralı, onlardan biri olmaktır. Onlar gibi olmasan da onlar gibi davranmaktır. Aksi hâlde Kötülerin Şehri'nde sadakatsizlik, söz konusu bir öncü olsa bile öldürür.

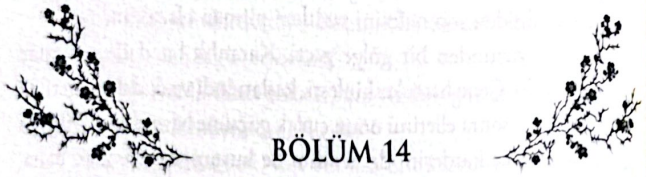

BÖLÜM 14

"Babam, çocuklarına çok düşkündür."

Sinan'ı duyduğumda bakışlarımı donduğu yerden, salondaki yemek masasından alıp ona çevirdim. Grilerin dosyalarını düzenliyorduk. Epeydir sessizdik, neden birden böyle bir şey söylediğini anlayamamıştım.

"Anlamadım."

Elindeki dosyayı havaya kaldırdı. Kötülerin Şehri'ne yeni düşen bir Gri'nin dosyasıydı. Diğer mahkûmların aksine bazıları özeldi ve dosyaları ayrıntılıydı. Albay Asaf bana şehre düşen Grilerin dosyalarını iletse bile bazı Grilerin şehre düşüşü ondan bağımsız ilerlemişti.

Devin'in nişanlısı Koray iş birlikçimdi. Albay, Gri Bölge'ye sesi çıkanları düşürüyordu. Benimse parası ve adı olanlara ihtiyacım vardı. Adı duyulmuşlar kolayca öldürülemezlerdi. Ün ve görünürlük, Kötülerin Şehri'nde bile olsanız sizi korurdu. Sistemin asla öldüremeyeceği Grileri şehre Koray yardımıyla düşürecektim. Önümüzdeki hafta gelecek gemide onlar olacaktı. Daha önce şehre düşmekten son anda paraları sayesinde kurtulanlar şimdi birer Gri olarak düşecekti.

Sistem, parası ve tanıdığı olanı aklardı. Aklananları yeniden kirletip aramıza katacaktık. Ve bu kez kimse onları ipin ucundan kurtaramayacaktı çünkü medya şimdiden onları konuşuyordu.

Medya, dünyayı yönetirdi.

Bunu da o gemiye bindiğimde ve ölmek üzere olduğumda anlamıştım. Devin öldüğümü düşünüp halkı katletmeye başladığında medyaya bir haber düşmüştü.

Birinci haber: *Uğruna binlerce mahkûmun ateşlere atıldığı Gri nerede? Kötülerin Şehri'nden bir Gri mi kurtuldu?*

Fotoğrafımla birlikte…

Bu haberden sonra diğer haberler ardı ardına patlamıştı. Ben ortaya çıkana dek.

İkinci haber: *Gri nerede? Kötülerin Şehri'nde mi İstanbul'da mı?*

Üçüncü haber: *Kötülerin Şehri'nden gelen cesetler İstanbul kıyılarında dehşete yol açtı.*

Dördüncü haber: *Gri, sistem tarafından öldürüldü mü?*

Beni öldürememişlerdi çünkü dünya bu haberleri konuşuyordu. Sistem durmadan eleştiri alıyordu. Beni öylece yok edemeyeceklerini o zaman anlamışlardı. Kunter şehri yaktı, Devin cesetleri karşı kıyıya sürdü. Mesaj açıktı. Ortaya çıkan cesedim olursa yanan yalnızca Kötülerin Şehri olmayacaktı. Eleştiri alan sistem çökmeye mahkûmdu.

"Bu Gri, mirası, sahiplenmediği çocuğuna kalmasın diye servetini başkalarının üstüne geçirmiş. Üzerine hiçbir şey yok ama her şey onun kontrolünde. Bu yüzden kabullenmediği çocuğu mirasçı olamıyor. Annesi elinden geleni yapmış ama yine para ve tanıdık konuşmuş."

"Var öyle babalar," diyerek iç geçirdim. "Benimkinin de bundan pek farkı yok."

Sinan dosyayı masaya geri bıraktı. "Babanı tanımıyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Yok, tanımıyorum. Kimliğimde adı bile yazmıyor." Hissiz bir ses tonuyla ekledim: "Birkaç kere gördüm ama çok küçüktüm, pek hatırladığım söylenemez."

Elimdeki dosyayı ona doğru tuttum. "İşte bak, bu da doktorumuz."

Genç milyarder Güney Demirhan yirmi yedi yaşındaydı. Amerika, Kore ve Türkiye'de toplam sekiz hastanesi vardı. Tıp okumuş ve henüz üçüncü sınıftayken ilk hastanesini açmıştı. Mezun olduktan sonra hastane üzerinden kara para aklama şüphesiyle Kötülerin Şehri'ne düşmekten son anda yırtmıştı. İşi büyütmüş, diğer hastaneleri de açmıştı. Şimdiyse Kötülerin Şehri'ne düşmek üzereydi.

Sinan'a baktığımda onun dosyaya değil, bana baktığını gördüm. Sanki dili tutulmuştu. Bildiği kelimelerin hepsi onu terk etmiş gibiydi. Üzülmüş müydü babamla ilişkime?

"Baban… öldü mü?"

"Hayır," diye yanıtlarken dosyayı masadaki önemli dosyaların arasına bıraktım. "Sadece başka bir ailesi var. Karısı annem değil, bir başkası. Çocuğu var mı, bilmiyorum ama vardır muhtemelen. Belki de bir kızı vardır benim yerime *kızım* dediği. Kimliğinde adı yazdığı, soyadını aldığı."

Garip görünüyordu ama nedenini anlayamamıştım. Belki de bu konudan bu kadar rahat bahsetmemdi onu bu kadar geren.

"Üzülmüyor musun?"

Scanned with CamScanner

Omuz silktim. "Üzüldüğüm tek şey, annemin yalnızlığı." Hatırladığım gerçekle kaşlarımı istemsiz bir şekilde çattım, yüzümü buruşturdum. "Yani şehre düştüğümde, onun hâlâ yaşadığını zannederken annemin yalnız kaldığını düşünüp üzülmüştüm ama meğer yalnız kalan benmişim çünkü annem zaten çoktan ölmüş."

"Kimsen yok muydu annenden başka? Hiç kimse mi? Annen, babandan sonra kimseyi sevmedi mi?"

"Sevmedi, bana verdi bütün sevgisini. Ben de yalnızca annemi sevdim," dedim dosyaları karıştırırken. "O yüzden o öldüğünde kalbimi de yanında götürdü sandım. Ben de annemden sonra çok geçmeden ölürüm sandım ama ölemedim. Ölüm meğer en sevdiğin ölünce peşinden gidebildiğin bir şey değilmiş. Hatırlayınca... Yani annemin öldüğünü hatırladığımda geri dönmek anlamsızlaştı. Kime geri dönecektim ki? Kimim vardı ki? Yalnızca beni şehre düşüren arkadaşımı buraya tıkmak istemiştim. Hayatta başka ne amacım kalmıştı ki? Gidememiş olmayı bile sevdim ben, âşık olunca. Önceden annemi severdim yalnızca, sonra ne çok sevdiğim oldu burada. En çok da..."

"Kunter'i," dedi hızlıca, benim adını telaffuz edemeyeceğimi biliyormuş gibi. "Onu sevdin."

Yanıtlamadım onu, zaten soru da sormamıştı. "Velhasıl, senin baban harika bir adam olmalı ama *baba* denince aklına şeytandan daha beter bir şey gelen çok insan var. Ben de onlardan biriyim yalnızca. Abim olacak yaştasın, eminim beni anlarsın. Bazı babalar babadır ama her çocuğuna aynı baba değildir. Babam bir yerlerde birilerine iyi bir baba olsa da benim için yalnızca bir yabancı."

Ortada gülünecek bir şey olmasa da gülümsedim. Umursamıyormuş ve bununla yaşamayı öğrenmiş gibi. Öğrenmiştim de esasen. Asıl öğrenemediğim bir babayla yaşamaktı. Babasızlığı öğreneli çok olmuştu ama annesizlik... Sonsuz zaman geçse yine öğrenemeyecektim sanki. Hâlâ bir gün buradan kurtulursam annemin beni karşı kıyıda karşılayacağını sanıyordum. Oysa karşı kıyıda kimse yoktu, başımı yaslayacak bir omuz bile.

Midem kasılıp sancılı bir kütleye dönüştü. Yanan gözlerimi kırpıştırıp Sinan'a baktığımda onun kaskatı kesildiğini ama gözlerinin ıslandığını gördüm. Daha önce hiç onun ağladığını görmemiştim. Suratı kıpkırmızı kesilmişti, nefes bile almıyor gibi görünüyordu. Ne demiştim de bu hâle gelmişti? Çok mu acınası bir hâldeydim de farkında değildim?

"Sinan..."

Sözümü hızlıca kesti. "Ben bir an senin yerine kız kardeşimi koydum da." Elinin tersiyle hızlıca gözlerini sildi. "Yani yanlış anlama, bir an için onun, senin başına gelenleri yaşadığını düşünüyordum da... O asla yalnız başına bütün bunların üstesinden gelemezdi. Sen harika bir iş çıkarıyorsun."

"Senin gibi bir abim olsun isterdim ama, kolaylaşırdı."

"Aynı kandan olmasak da..." Sesli bir nefesi bırakırken düşünceli göründü. "Abin sayılırım senin. Bir kardeşim daha olsa o sen ol isterdim."

Bu benim keyfimi yerine getirdi. Güldüğümde Sinan iyice duygusallaşmıştı. Sandalyesini iterek kalktı ve yanıma gelip bana sarıldı. Bir abi şefkatiyle saçlarımı okşuyordu. Sanırım kız kardeşinin burada olma düşüncesi bile onu epey korkutmuştu. Benim de kardeşim olsa burada olsun istemezdim.

Devin'den sonra biri şehirden çıkmamı istiyorsa o şüphesiz ki Sinan'dı. Gri Bölge kurulurken arka planda o hep yanımdaydı. Devin olmadığında mutlaka Sinan oradaydı. Giray'ı ikna etmeme de o yardım etmişti zaten. Önce Giray'ı çekmiştik yanımıza, sonra da Mirza'yı.

"Aaa ne tatlı, işi gücü bırakmış sarılıyorlar."

Göz ucuyla kapıya doğru baktığımda Kaan'ı kapının eşiğinde, pervaza yaslanırken buldum. Ellerini kalbinin üzerinde birleştirmiş, çok tatlı bir şeye şahit olmuş gibi dudak bükmüştü.

"Senin Gölge Muhafızların başında durman gerekmiyor muydu?" diye sordum ona. Grileri koruyan Gölge Muhafızlar bölgenin etrafına konumlanmışlardı. Siyahlar dengesizlerdi, her an saldırı gerçekleştirebilirlerdi. Gölge Muhafızlar, Siyah Bölge'deki İsimsizler'in görevini Gri Bölge'de gerçekleştiriyordu. Fakat Gri halk için korkulan değil, koruyanlardı.

"O işi Devin, Riyaz ve Mirza üstlendiler." Kapının pervazından ayrılıp masaya doğru adımladı. "Mirza en son Gri Bölge'ye bir ring konulması konusunda Devin'i ikna etmeye çalışıyordu. Riyaz da bu fikre çok yükseldi. Her an meydanda bir ring görebilirsin."

Sandalye çekip çaprazıma oturduğu sırada Sinan sessizce geri çekilmiş, sandalyesine geçmişti.

"Ve sen buraya ne yapmaya geldin?"

Scanned with CamScanner

Burun kıvırırken ayak bileğini öteki dizine koydu. Masadaki birkaç dosyayı elinin ucuyla itekledikten sonra, "Bence biliyorsun," dediğinde gözlerim şüpheyle kısıldı.

"Neyi biliyormuşum?"

Dilini yanağına bastırmadan önce, "Biliyorsun," dedi ısrarla. Belli ki inat edecekti. Bu bana sadece zaman kaybettirirdi. Kaan işi uzattıkça uzatırken asla pes etmezdi.

"Hayır, Zeliha'yı Gri Bölge'ye gelmeye zorlamayacağım. Mavi Bölge'de mutlu ve Mirza'yla harika bir öncü-yancı ilişkileri var."

Sinan buna gülerken Kaan hızlıca toparlandı ve masaya doğru eğilip dirseklerini dosyaların üzerine bastırdı. "Zeliha bir Gri ve koskoca Gri Bölge varken ne diye Maviş bölgede Mirza'nın Şirine'si oluyor ki?"

Sinan su içiyordu ve bütün bunları duyduğunda ağzındaki suyu ne yutabildi ne de tutabildi. Doğrudan masaya püskürttü.

Sinan'a yüzümü buruşturarak masadan bir peçete kaptım ve dosyaların üzerindeki suları silmeye çalıştım. Bu adamlar başıma belaydı.

"Seni aynı dili konuştuğun Siyah Bölge öncüsüne vermeden önce şöyle konuşmayı kes."

"Ama öyle, Güçlü Şirin ve tatlı Şirine gibi ortalıkta dolanıyorlar. Mirza'nın Zeliha'da gözü olduğunu inkâr etme sakın."

"Sadece Mirza'nın mı?" diye sordum *pat* diye, hiç uzatmadan. "Senin Zeliha'ya karşı bitmek bilmeyen ama bir türlü dile getiremediğin ilgin ne olacak?"

Cevabı hazırmış gibi hızlıca dudaklarını araladı ama ne söylediğimi ancak fark etmiş olacak ki konuşmak yerine sustu. Öylece bakakaldı suratıma.

Zeliha tatlı bir kızdı, bu adada kolayca erkeklerin ilgisini çekiyordu. Mirza'nın yancısı olması da popülaritesini artırmıştı. İkisi Kunter'le benim olamadığım kadar iyi öncü ve yancı olmuşlardı.

Kaan sonunda ilk şoku atlatıp, "Hayır," dedi çok net bir şekilde. "Ben bir kere âşık oldum ve kaybettim. Bir daha mümkün değil. Ben sadece..." Boğazına bir yumru oturmuş gibiydi, konuşmakta güçlük çekiyordu. "Sadece ben... Mirza'ya o kadar da güvenmediğimi anlatmaya çalışıyordum."

Daha fazla konuşmadı, hızlıca toparlanıp sandalyeden kalktı ve Rüzgâr'ı rahatsız etmeye gitme bahanesiyle yanımızdan ayrıldı. Sinan'la dosyaları ayırmaya devam ederken bu ihtimali düşündüm. Mirza'nın bir

kere daha bana ihanet etme ihtimalini. Bir daha yapar mıydı? Yapacak olursa Albay Asaf'ın öldürülecekler listesinde Devin'den sonraki isim Mirza olacaktı ve ismi yazan ben olacaktım.

Bana yapılan ihaneti bir yere kadar affederdim ama Gri Bölge'ye... O zaman affım olmazdı.

Kunter'i son görüşümün üzerinden iki hafta geçmişti. Neredeydi, ne yapıyordu ya da ne yapacaktı, koca bir bilinmezlikti. Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in sessizliği kıyamet alametiydi. Aynı Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'in sessizliği gibi...

İkisinden de en ufak ses, hareket yoktu.

Halkları da sessizdi, iki bölgeden de ceset bile çıkmamıştı iki haftadır. Meydana çıkan da kıyıda gezen de yoktu. Koca şehirde yalnızca üç bölgeydik sanki, bizi kendi hâlimize bırakıp geri çekilmişlerdi.

İkisinden biri ya da ikisi de bir şeyler planlıyordu. Ondan emindik ama emin olamadığımız, bunu birlikte yapıp yapmayacaklarıydı.

Kunter, kız kardeşinin bütün yaptıklarını sineye çekip onunla aynı safta savaşır mıydı?

Peki ya Amber? O, Kunter'in zaaflarına rağmen ona iş birliği teklif eder miydi?

İkisi birlik olursa ne olurdu? Bu bir kıyamet mi olurdu yoksa yalnızca yenilgi mi?

Zafer olmayacağı kesindi.

"Bunca Gri, karışıklık yaratacak," dedi Giray. "Karşı kıyının gündemi bir süredir Gri Bölge'den başka bir şey değil. Şimdi de seninle ilgili hikâyeler yazıyorlar. Kunter ve Amber'in popülaritesi azaldı."

"Kurt pusuya düştü, pars yaralandı. Sahne aslanın."

Mirza'nın söylediklerine kaşlarımı çattım. Bunu gemiyle gelen geçen haftanın gazetelerinden birinden okuduğunu anladığımda gazeteye uzandım. Gazeteyi bana verirken sırıtıyordu. Karşı kıyıdan bizimle ilgili yazılan hikâyeler, haberler, köşe yazıları onu epey eğlendiriyordu. Üstelik bizimle ilgili yazılan hikâyelerde Mirza'nın rolü hep iyiydi. Sert, ikonik bir adamdı. İyi tarafı temsil ediyordu ama arada kalmışlığındaki tekinsizlik onu ilgi çekici de kılıyordu.

Scanned with CamScanner

"Bu yazılanlar sayesinde sistem bizleri öldüremiyor. Bu ün şaşırtıcı bir şekilde işimize yaradı. Adı duyulanlar kolay kolay ortadan kaldırılamazlar. Çok yerinde bir tespit."

"Onlar öldüremiyor ama bizim birbirimizi yok etmemizi istiyorlar," derken yorgun göründü Giray. "Karşı kıyı birbirimizi yok etmemizi garipsemez. Aksine, heyecanlı bulurlar. Onlar için bizler birer seyirlik vahşetiz. Sanki bir romanın üçüncü cildindeyiz ve onlar, sona giden yolu ilgiyle takip ediyorlar."

Gazetenin ilk sayfasına yan yana fotoğraflarımız basılmıştı. Yalnızca Türk basını değil, dünya konuşuyordu.

Sistem bizi artık istese de öldüremezdi. Öldüremeyeceği için de ölüme giden yolu çizerdi. Bizi ölüme zorlardı. Onları öldürmezsem şehirden çıkamazdım. Şehirden çıkamazsam ölüm benim için çok yakındı. Gri Bölge, kurtuluş değildi. Onlara istediklerini vermezsem kıyameti Kunter ya da Amber değil, sistem getirecekti.

"Fotoğraflarımızı basına servis etmeleri kötü oldu, bu şehrin dışında bir hayatımız olma ihtimalini sıfırın altına indirdi."

Mirza'yı başımla onayladım. "İsimlerimiz hâlâ gizli olsa da bulanık yüzlerimiz her yerde."

"Piç kuruları," diye patladı Mirza. "İsimlerimizin ortaya çıkması yakındır. Bir tanıdık elbet çıkıp boşboğazlık edecektir. Buradan kurtulsak da saklanmamız gerekecek."

"Kurtulabilecek miyiz ki?" derken sesli bir iç çekti Giray. Bu ara her şeyden ümidini kesmişti. Amber'i son ziyaretinde pek iyi şeyler olmamıştı belli ki. "Kurtuluş bu cehennemi peşimizden getirmekse kurtulmanın ne anlamı var?"

"En azından burada kralız." Mirza iskemlesinde yayılırken sırıtmaya başladı. Karşı kıyıya baktı ve iki kıyı arasında nöbet tutan askerî gemiye el hareketi çekti.

"Burada sadece hayatta kalıyoruz." Giray öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine bastırdı, gözlerini karşı kıyıya dikti. "Orada yaşayabiliriz."

"Hayatta kalmak ve yaşamak..." derken iç çektim. "Aynı şey gibi görünüyor ama zıt kutuplar."

Şimdi üçümüz de karşı kıyıya bakıyorduk. Sessizleştik, yan yanaydık ama yalnız kaldık o kısa anda. Kıyıdaki toplantı yerindeydik. Buraya ilk defa geliyordum. Mirza ve Giray buraya benden önce hep Kunter ve Amber'le geldiklerini, son seferde de tam burada, benim oturduğum

iskemlede Kunter'in oturduğunu söylemişlerdi. Burada benim hakkımda konuştukları ayrıntısını vermeden de duramamıştı Mirza.

"Öldürmeyeceksin, değil mi?"

Giray'a kaydı bakışlarım. "Ne?"

"Öldürmeyeceksin, değil mi?" diye tekrar etti bana bakmadan. "Kunter'i ve... onu işte. Öldürmeyeceksin, değil mi?"

"Ben öldürmeyeceğim," dediğimde sertçe yutkunduktan sonra sonunda bana bakabildi Giray. "Sistem için ya da kendin için. Onları... yakmayacaksın ya da yakmalarına seyirci kalmayacaksın."

"Sistem için hiçbir şey yapmayacağım."

"Kendin için?" diye sordu Mirza. Yüzünde aynı meraklı ifade vardı. "İntikam için ne kadar ileri gideceksin?"

"Ne kadar ileri gitmem gerekiyor?" Sorum karşısında ikisi birbirine baktı. Aynı tarafta olsak da aynı tarafta olmadığımız konular vardı. İkisi de Kunter'in ölmesini istemiyordu. Amber'in hayatta kalmasını ise yalnızca Giray istiyordu. Mirza için Amber ilk öldürülmesi gereken kişiydi. Asil konusunda tek kelime etmemişlerdi. Bu konuda söz hakkına sahip olmadıklarını biliyorlardı.

Annesi ölen bendim.

Söz hakkı benimdi.

Kan hakkı da.

"Ben olsaydım..." Sözcükler Mirza'nın boğazında donmuş gibiydi. Devam etmeden önce dudaklarını yaladı. "...ikisinin de... Hayır, üçünün de çoktan boynunu kırmıştım."

Daha önce gözümün önünde bir Siyah'ın boynunu tek hamlede kırmıştı. Gözümün önünde Amber'in boynunu kırdığı bir an canlandı. Bu bana hiçbir şey hissettirmedi. Asil'in boynunu kırdığı ânı düşündüm. Acı hâlâ oradaydı, hiçbir şey değiştirmemişti ama kötü de hissettirmemişti. Kunter'i düşündüm. Onun boynunu tek hamlede kırdığını ve öldürdüğünü.

Bu, görüp görebileceğim en kötü şeydi. Hayali bile kalbimde bir deprem yaratmaya yetecek kadar güçlüydü. Onun buzdan harelerinin kıpırtısız durduğu ve gözlerime değil, boşluğa baktığı o kısa an... Cehennem, Kötülerin Şehri değildi; o andı.

Ondan nefret ediyordum ama ölümüne dayanamazdım. Bazen malikânesini nasıl yaktığımı anlayamıyordum. Onu öldürecektim

Scanned with CamScanner

orada. Bir daha bakamayacaktım, baktığımda kendime ait koca bir evren gördüğüm gözlerine.

Ama nasıl olurdu? Nasıl gözlerinde bana ait koca bir evren olan adamla cehennemi yaşatan adam aynı kişi olabilirdi?

Tanıdığımı sanıyordum onu ve sonra bir bakıyordum ki o başka biri. Seviyordum onu ama gözlerinde bana ait olan evreni değil de cehennemi gördüğümde nefret ediyordum iliklerime kadar.

Korkuyordum onun için ve en büyük korkusu olmak istiyordum içten içe.

Bir insan bir insana nasıl bunca zıt hissi aynı anda yaşatabilirdi? Hislerin de bir adaleti olmalıydı zannımca. Böyle adaletsiz bir karmaşa görmemiştim ben.

"Ben olsam gitmiştim," diye mırıldandı Giray. "Gidebildiğim yere kadar gitmiştim."

"Sen olsan bir bıçak da sen vermiştin ellerine," derken güldü Mirza. "Sırtını da dönerdin, saplasınlar diye beklerdin. Kalbini kırıyorlar ve daha fazla kırsınlar diye alıyorsun kırıklarını eline, koyuyorsun önlerine. Haddinden fazla vicdan, Yaradan'a mahsustur, Yeşil."

Giray'ın yüzü gülse de bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. Mirza onun koluna yalandan bir yumruk attı. Giray onu itse de Mirza ona bulaşmaya devam etti. Kolunu omuzlarına dolayıp kafasını kolunun altına sıkıştırdı. İkisi şakalaşırken ben onları izledim.

Burada benim yerime Kunter olsaydı onları denize iterdi. Öyleymiş yani, öyle anlatıyorlardı bana. Ayrıca burada o olsaydı birlikte birkaç paket sigarayı bitirirlermiş. İkisi de yanımda tek dal sigara içmemişti. Kunter'in yanında oldukları gibi değillerdi yanımda. Üçünün anlamlandıramadığım bir dostlukları vardı. Yakın diyemezdim onlara ama uzak demek de yalan olurdu. Geçmişte olanlar onların aynı tarafta olmalarını güçleştiriyordu. Küçük büyük bütün kırgınlıklar o sonsuz güvenlerini yok edeli çok olmuştu.

Banaysa güveniyorlardı çünkü ihanet eden asla ben değildim. Kimseyi sırtından bıçaklamamıştım. Yalnızca sırtımdaki bıçaklarını çekmiş ve onlara saplayarak iade etmiştim.

"İşte buradasınız."

Arkadan yaklaşan Asil'in sesini duyduğumuzda üçümüz de buz kestik. Giray'la Mirza dönüp ona baksalar da ben bakmadım, en ufak hareket bile etmedim.

Ne işi vardı burada?

Ne yüzle... Olduğum yere nasıl öylece gelebilirdi? Şimdiye kadar yüzüme bile bakamıyorken bu ne cüretti?

Mirza bana baktı. İfademi gördüğünde suratı buz kesti ve çarçabuk iskemlesinden fırlayıp Asil'e doğru harekete geçti.

"Senin burada olmaman gerekiyordu," dedi, muhtemelen Asil'i kapıdan geri iteklerken. "Yalnızca öncüler, yancı."

"Üç günlük bir öncüden daha fazla söz hakkım var bu şehirde," diye homurdandığında burnumdan sesli bir soluk bıraktım. Hayır, ayağa kalkmayacaktım ve ona bakmayacaktım. Karşısına dikilmeyecektim. Ona hesap sormayacaktım.

"Öncü öncüdür, yancı da yancı." Giray da soğuk bir ifadeyle iskemlesinden kalktı ama yanlarına gitmedi. "Git buradan, seninle meydanda buluşuruz. Şimdi olmaz."

"Neden?" diye sordu anlamazdan gelerek. "Yekta benimle daha ne kadar konuşmayacak? Ne zaman yüzüme bakacak? İşte geldim, konuşmak için tam arkandayım." Artık benimle konuşuyordu. "Bir kazaydı. Yemin ederim, kazaydı. O günden beri tek bir saniye bile unutmadım anneni."

Öyle sert sıktım ki dişlerimi, biraz daha sıkacak olursam birkaçı elimde kalacaktı. Öfkeme rağmen dönüp bakmadım ona, tek kelime etmedim. Annemin katiliyle konuşmayacaktım. Onun vicdanını rahatlatmayacaktım. Ölene dek bu vicdan azabıyla nefes alacaktı.

"Bu konuşma sen istediğinde olmayacak," dedi Mirza ve bir gürültü koptu. Kısa bir süre sonra dış kapının çarparak kapandığını duydum. Mirza onu zorla dışarı çıkarmıştı.

Giray yanımdaki iskemleye geri oturdu. "Onu bir gün affedebilir misin?"

Omuz silktim. "İnsan annesinin katilini, kazara öldürmüş olsa da nasıl affedebilir ki?"

Başını salladı. "Affedemez."

"Bunu öğrenmeden önce de karşı karşıyaydık. O yüzden bu konuşmaya gerek yok."

"Ama o zaman Kunter'le yan yanaydınız. Asil'le karşı karşıya olma nedenin Kunter'di."

"Kunter'in karşısında olsam da Asil'le yan yana gelmem. Geçen yıl o... Benim gözümü korkutmak için çok ileri gitti. Kunter'i neredeyse

Scanned with CamScanner

öldürecekti. Oradaydın. Sonra yetmedi, bir de Amber'in oyununa ortak oldu. Binlerce açıklama yapsa da bir kulağımdan girer, diğerinden çıkar."

"Ama yine de nefretinin büyük çoğunluğu Kunter'e."

"Çünkü ona âşıktım." Güneş batarken gökyüzünü kızıla boyadı. Kollarımı göğsümde kavuşturarak iskemleden kalktım ve denize yaklaştım. "Nefret ettiğim birinden biraz daha nefret etmek sorun değil ama aşkından öldüğüm adamdan nefret etmek... Sanırım ölüm böyle bir şey."

Giray hemen yanımda durdu, benimle birlikte kızıla boyanan ve yavaşça karanlığa bulanan gökyüzünü izledi. "Sanırım seni anlıyorum."

Dudak bükerek ona baktığımda dudaklarına yerleştirdiği küçük bir tebessümle omzunu omzuma dokundurdu. Biz gülerken Kötülerin Şehri'nde Asil'in küfür dolu haykırışları yankılandı. Hemen ardından Mirza'nın kahkahalarını işittiğime neredeyse emindim.

☯

Gri Bölge'nin nüfusu sadece üç haftada üç bini aşmıştı. Yalnızca üç yüz yirmi biri saf Gri'ydi. Geri kalanı diğer bölgelerden gelen, Gri'yi seçenlerdi.

Üç haftada edindiğim gözlemlere göre bu hızla bir yılın sonunda Gri Bölge'nin nüfusu bütün şehrin nüfusunu geçecekti. Çoğunluk bizler olacaktık. Bu, güç demekti. Güçlü olan yönetirdi. Yönetenin sözü geçerdi.

Şehre Koray aracılığıyla düşürdüğüm varlıklı mahkûmlar Gri Bölge'nin hazinesini şimdiden doldurmuştu. Hayatta kalmak için değil, alıştıkları konforu kaybetmemek için. Onlara güven satıyordum. Bu şehirdeki en pahalı şey buydu.

Şehre bu süreçte yedi yük gemisi yaklaşmıştı. Askerlerle zorunlu bağlantılarım sayesinde bu çok kolay olmuştu. Beni kendilerine kukla ettiklerinde bunu öngörmüş olmalıydılar. Kuklaların ipleri kesildiğinde ne olacağını da.

Gri Bölge şimdilerde yaşanabilir bir şehirden farksızdı. Dükkânlar açılmıştı. Halk, evlerine yerleşmişti ve belli bir düzen oluşmuştu. Her hafta Gri Bölge meydanında halkı dinliyor ve düzeni korumak için onlar için elimden geleni yapıyordum. Sayımız çoğaldıkça zorlaşsa da şimdilik her şey yolunda gibi görünüyordu.

Gölge Muhafızların sayısını artırmıştık. Kaan ve Riyaz onlara yeni kurulan eğitim sahasında eğitim veriyordu. Daha fazlası olacaktı. Ne kadar çok muhafızımız olursa o kadar iyi korunur ve parçalanmazdık.

Gölge muhafızlar yalnızca bizi korumuyordu. Kimlerin korunmaya layık olduğunu da hatırlatıyordu.

Sistemin şehre düşürdüğü Griler ise öldürülmek için buraya gönderilmişlerdi. Sistem onları ortadan kaldırmak istiyordu ama benim gözümde onlar asıl korunması gerekenlerdi.

Gri Bölge'nin bu kadar gündeme konu olması da bundandı. Karşı kıyı gözünü üzerimize dikmişti çünkü sonunda bizi görüyorlardı. Gördükleri kişiler aramızdaydılar ve onlara ne olacağını merakla bekliyorlardı.

Görünmek ilk adımdı, sonrası hâlâ imkânsız geliyordu. Dünya mı daha büyüktü, Kötülerin Şehri mi? Benim baş kaldırışım mı yoksa bütün dünyanın boyun eğişi mi? Cehennem kurtarılmaya değer değildi, tamam ama insanların kurduğu cehennemden insanları kurtarmak? Bence buna değerdi. Ne de olsa insanlığın haddi olmadan uyguladığı şeytana yaraşır şeyler, geç olsa da bir gün yok olmaya mahkûmdu.

"Son bir kadeh!" diyerek boş kadehimi bar tezgâhında itelediğimde barmenin gözleri kısıldı ve sildiği bardağı yerine koyup kadehimi aldı. "Bu bana bir yerden tanıdık geldi."

Bora'nın Gri Bölge'de yeni açtığı barında kutlama yapıyorduk. Hem barın açılışı hem de Gri Bölge için. Bu, kutlama yapmak için bir nevi bahanemiz olmuştu. Haftalardır hiçbirimiz ne doğru düzgün eğlenebilmiş ne de oturup dinlenebilmiştik. Sürekli bir koşuşturma, planlama, düzenleme hâlindeydik. Bugün paydostu, içebildiğimiz kadar içip eğlenecektik ve sabah olduğunda kendimizi yataktan kazıyıp işimizin başına dönecektik.

Dudaklarıma geniş bir sırıtış yayıldı. "Korkma, bu kez peşimde dolanan bir hayalet yok. Kimse seni burada, Gri Bölge'de korkutamaz."

Bora başını sallarken bundan epey memnun görünüyordu. "Hayalet geri gelecek olursa pılımı pırtımı toplar, Yeşil Bölge'ye geri dönerim ve seninle iletişimi toptan keserim." Kadehimi doldururken iç çekti. "Buraya gelmem bile bir hata olabilir. Öncü Kunter beni burada görecek olursa halkına doğratabilir."

"Öyle bir adam değil."

Dudak büktü ve bana, inanmıyormuş gibi baktı. "Hakkında aslında bir melek olduğuna dair söylentiler var tabii. Yersen."

Göz devirirken doldurduğu kadehimi elinden kaptım. "Siyah Bölge öncüsü, Gri Bölge'ye asla ayak basamaz. Cesur bir adam olsa da bu kadarına yüreği yetmez."

Scanned with CamScanner

"Geçen yıl şehri yaktı."

"Yine de yetmez."

"Kırmızı Bölge Yancısı Asil'i meydanda çarmıha gerdi."

"Yine de."

"Şehrin nüfusu o ve Devin yüzünden yarıya indi, kimse de bir şey yapamadı."

Devin yanımdaki taburede yerini alırken, "Ben halkını katlederken yalnızca seyretti," dedi. "Bundan zevk bile aldı. O adamın leşi benimkinden az."

"Çünkü güç sahibi olanların birilerini öldürmesi için ellerini kullanmalarına gerek yoktur, Devin. Senin gibiler onların yerine öldürüyorlar zaten."

Devin, Bora'ya sert bir bakış fırlattı. "Yine de aynı cehennemde yanacağız."

Bora omuz silkti. "Öyle mi dersin?" Kendine de bir kadeh içki doldururken sırıtıyordu. "Mecbur bırakılanlar ve bunu seçenler sence aynı katta mı yanacak?"

"Mecbur bırakılanlar derken?" Devin yerinde kıpırdandı. Bora'nın konuşma şekli onu uyuz etmişe benziyordu. "Öncü Kunter'in bütün bunları mecburiyetten mi yaptığını düşünüyorsun?"

Bora yeniden omuz silktiğinde Devin kadehini öyle çok sıktı ki elinde çatlayıp kırılacağını sandım.

"Öncü Giray öyle düşünüyor. Öncüler düşman oldukları kadar dostturlar." Bana baktı Bora, imayla kaldırdı kaşlarını. "Sen söyle, öncüm. Yancısıydın onun. Saf kötü mü bu adam sahiden? Öyle olsa gider miydin peşinden? Koşar mıydın Siyah Bölge'ye? Üstelik o halk, seni öldürmek için bu kadar can atarken."

Devin içkisini tek yudumda bitirip masaya kadehi masaya çarptı. "Yanıldığın tek bir cümlen yok, barmen ama her şey bunlardan ibaret olmadı hiçbir zaman. Saf kötü olmasa da kötü bu adam. Diğerlerine yaptıkları gram umurumda değil, alkışlarım bile onu bunun için ama benim Gri'me dokundu o adam. İşte bu yüzden yanacak yarattığımız cehennemde."

"Sadece bu yüzden mi?"

"Bu yüzden," diye yanıtladı Devin, Bora'yı. "Mesele bu cehennemin şeytanı olması değil artık. Eli dışarıya, masum olana uzandı onun. Çekti

aldı onu, bu cehenneme düşürdü. Hiçbir şey için değilse bile sırf bunun için aynı katta yanacağız."

Devin tabureden kalkıp omzuma dokundu. "Hadi bakalım, bizimkilerin yanına gidelim. Bilek güreşi yapıyorlar. Doğru tarafı seçersek parayı kırarız."

"Sen git, hemen arkanda olacağım."

Devin beni başıyla onaylasa da gitmeden önce Bora'ya ters bir bakış fırlattı. O gittiğinde Bora arkasından sırıtarak baktı. Onu uyuz etmekten keyif aldığı ortadaydı.

"Devin'le uğraşma," diye uyarıda bulundum ona. "Sahiden, hiç çekilmez. Şakaları sadece kendisi yaptığında eğleniyor. Radarına girecek olursan seni Asil gibi çarmıha gerebilir."

Bora, "Şaka değildi," diye homurdandı. "Bilmediğim çok şey var, biliyorum ama bazen görünen köy kılavuz istemez."

Tabureden kalkarken, "Bazen görünen, yalnızca bir kurmacadır. Bana bak..." dedim ve kollarımı iki yana açtım. "Ne görüyorsun?"

Dudağının kenarı kıvrıldı. Beni baştan aşağı süzerken ıslık öttürdü. "Geçen yıl gördüğümden daha iyi bir şey. Bazen sana bakıyorum ve *bu tanrıçanın Kötülerin Şehri'nde ne işi var*? diyorum."

Küçük bir kahkaha dudaklarımın arasından koptu. "Tanrıçalar merhamet eder. Ben onlara merhamet etmeyeceğim."

"Uuu," derken elinin tekini kalbine bastırdı. "Öncü Kunter'i şimdi daha iyi anlıyorum."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Ne demekti o?"

Dudak büktü. "Öleceğimi bilmesem bu konuda paragraflar döşerdim sana ama henüz değil. Birkaç yıl daha yaşamak istiyorum."

Geriye doğru adımladım. Önce bunu kurcalamak istedim ama sonra kurcalamamanın daha iyi olacağına karar verdim. Her zaman daha az bilmek iyi olandı. Az bilince insan, daha mutluydu. Bazen *keşke bilmeseydim*, diyordum kendi kendime. *Bilmeseydim de bu nefreti içimde taşımasaydım*. Ağır bir yüktü çoğu zaman.

Devin'le bilek güreşi yapan Rüzgâr'ı gördüğümde onlara ilerledim. Her zamanki gibi ortada büyük bir iddia vardı. Riyaz, Mirza ve Sinan, Rüzgâr'a para yatırmıştı. Kaan, Giray ve Zeliha ise Devin'e.

Barda insanların arasından geçip ilerlerken kendimi aralarında fazlalık gibi hissettim. Belki de sadece eksik. Burada her bölgeden insan vardı. Onlar artık halkımdı, Gri'ydiler. Kötüyü değil, iyiyi seçenlerdi.

Scanned with CamScanner

Mutlu görünüyorlardı, bir uyum içerisindeydiler. Gri Bölge'deki her yer gibi Bora'nın barı da İstanbul'da Kadıköy'deki herhangi bir bar gibiydi. Burada şeytanlar değil, insanlar vardı.

Arkadaşlarım oradaydı, adım adım yaklaştığım masanın etrafında toplanmışlardı. Yüzlerinde gülümsemeler, rekabetten doğan eğlenceli bir ortam vardı. Aralarına katıldığımda eksik bir parça sanki yerine oturdu ama yanıma baktığımda orada bir boşluk gördüm.

Bir eksik parça daha vardı.

O parça asla tamamlanmayacaktı. Ben hep böyle eksik hissedecektim. Yanıma bakacaktım, onu arayacaktım ama asla yanımda olmasına izin vermeyecektim. Gözlerine bakacak, nefret edecektim ama kalbim cayır cayır yanacaktı.

Bazen hâlâ bütün bunları bana yapmadığını düşünüyordum. Yapmamıştı, hepsi bir yanılsamaydı. O beni delicesine seviyordu, hep sevmişti. Beni şehre düşüren o değildi, benden annemin öldüğü ve onu Asil'in öldürdüğü dâhil her şeyi saklayan o değildi. Benim için geri gelmeyen o değildi. Gözümün içine baka baka bize koca bir yalanı yaşatan o değildi. Bütün bunlar bir kâbustu ve ben birazdan onun yanında, Siyah Bölge'de uyanacaktım. Öpecektim onu ve buzdan hareleri aralandığında koca bir evren benim oldu sanacaktım.

Ben hiç... Hiçbir zaman o gemiye binmemiş olacaktım. Böylece orada yaşadıklarımı yaşamayacaktım. Her gün öldürmeyeceklerdi beni. *Kötülerin Şehri'nden hiçbir Gri kurtulamaz ama seni öldüremeyiz de.* Kaç kez duydum bunu? Onlardan olana dek kaç kez? Kaç kez öldüm o gemide ve kurtulmak yerine geri döndüm buraya?

Devin, Rüzgâr'ın elini sertçe masaya çarptığında bir curcuna koptu. Daldığım sanrıdan hızlıca kopup gerçek dünyaya, onların arasına döndüm. Yüzüme hızlıca sahte bir gülümseme yerleştirmem gerekti.

Rüzgâr başını eğip alnını masaya bastırdığında Devin sandalyenin üzerine çıktı. Devin'i tutan Kaan, Giray ve Zeliha kutlama yaparken Rüzgâr'ı tutan Riyaz, Mirza ve Sinan suratları beş karış olmuş bir şekilde dikiliyorlardı.

Hoparlörden We Are The Champions şarkısı yükselmeye başladı. Bunun Devin'in özel isteği olduğu açıktı. Hemen şarkıya eşlik etmeye başladı. Bütün bar onu izliyor, alkış tutuyordu. Elindeki kadehi bir kupa gibi kaldırmış, zaferinin tadını çıkarıyordu. Üstelik ne kazandığı

bile meçhuldü. Sanırım yalnızca zaferdi. Bu gösteri için Devin'e zafer bile yeterliydi.

Devin'in neşeyle parlayan bakışları benim onu izleyen bakışlarıma dokunduğunda gülümseyerek sandalyeden indi ve elimden yakaladı. Kadehten kupasını çoktan masanın üzerine bırakmıştı. Diğer elini belime sardı ve benimle dans etmeye başladı.

"Benim tatlı Gri'm."

"Yancım?"

"Yancın!" dedi beni etrafımda döndürürken. "Tabii ya, yancın. İşte asıl zafer bu. Bunun için yalnızca Gri Bölge'de değil, bütün şehirde bir parti düzenlemeliyiz."

Onu başımla onaylarken güldüğümde bana sıkıca sarıldı. Zilzurna sarhoştu. Kim derdi ki bu kadın istediğinde sadece saatler içerisinde yüzlerce insanı öldürebilir diye?

Mirza, Zeliha'yla yanımızda dans etmeye başladığında göz ucuyla Kaan'a baktım. Gözünü bile kırpmadan onları izliyordu.

Kaan'a daha fazla bakamadan biri elimden yakaladı ve beni kendine çekti. Giray'dı, onunla dans etmemi istiyordu. Devin'i de Riyaz çekmişti kendine. Müzik çoktan değişmişti, artık *Angeleyes* çalıyordu. Bizlere eşlik eden çok kişi vardı. Sanki herkes bu ânı bekliyordu. Doyasıya dans etmek! Kötülerin Şehri için ne büyük bir nimet.

Giray'a baktığımda onun gülümsediğini ama bakışlarında benim yerimde Amber'i görmek istediğini gördüm. Benim için de durum farklı değildi. Ona bakıyordum, gülümsüyordum ve *onun yerinde keşke Kunter olabilseydi,* diyordum kendi kendime.

İkimiz de yarımdık, asla tamamlanamayacaktık.

Sabaha karşı bardan ayrıldık. Gri Bölge'nin ıssız sokaklarında Devin'le kol kola malikânemize doğru ilerliyorduk. Birkaç dakika önce Riyaz, Kaan ve Rüzgâr kendi evlerine gitmek için yanımızdan ayrılmışlardı. Geride sadece ikimiz kalmıştık, yancım ve ben.

Devin öyle çok içmişti ki yürümeyi bile unutmuştu. Ayakları birbirine dolandı ve doğrudan yere yuvarlandı. Onunla birlikte ben de yere yuvarlandım. Ben yerden kalkmaya çalışırken Devin kahkahalar eşliğinde beni yeniden yanına çekti. Şimdi ikimizin de sırtı taş zemindeydi, omuzlarımız birbirine yapışmıştı ve yüzlerimiz gökyüzüne dönmüştü.

"Yıldız kaydı!" diye çığlık attı Devin. "Dilek tutalım."

Scanned with CamScanner

Bundan aylar önce, geçtiğimiz sokaklar Sarı Bölge'nin bir parçası olarak anılırken Devin'le ikimiz yine buradaydık. Kimse yoktu ikimizden başka. Issız ve sessizdi bütün bölge. Buradaki en büyük yaşanmışlık, aylar öncesinde Amber'in kumpasından başka bir şey değildi. Devin'le neredeyse ölmek üzere olduğumuz bölgede, herkesten habersiz yan yanaydık.

Kendi ayaklarımla bindiğim gemiden yine kendi ayaklarımla Kötülerin Şehri'ne indiğimde bu, aylar sonra gökyüzünü gördüğüm ilk geceydi. Yıldızlar göğe serilmiş, parıl parıl parlarken ben nefretten kaskatı kesilen suratım ve bomboş bakan gözlerimle onları izliyordum.

Önceleri yıldızlara baktığımda bana ne çok şey anlatırlardı. O üç ayda yıldızların dilini dahi unutmuştum.

Bedenimdeki her nokta hâlâ sızlıyordu. Acı, her zerreme yayılmıştı. Bedenen ve ruhen.

Kötülerin Şehri bana çok şey yaşatmıştı ama o gemide yaşadıklarımın zerresi bile değilmiş meğer. *Acı*, diyordum durmadan. Acı aslında yaşamak isteyip ölmeyi dilemek ve ölmenin bile yasaklandığı daracık bir alanda, yaşamak üzerine bir anlaşma yapmakmış meğer. Acı, dönüşürmüş. Nefrete, öfkeye ve en çok da güce.

Ben güçlü değildim, zayıftım. Hislerine zayıftım ben, Kunter'e ve sevdiklerime zayıftım.

O gemiye herkesten habersiz adım atarken tek düşündüğüm, karşı kıyıya geçemeyeceksem o gemide ölmek istediğimdi. Çünkü kalbimdeki o acıyla bir dakika daha Kötülerin Şehri'nde kalamazdım. Kunter'i bir daha göreceğime ölürdüm çünkü ona bakmak, ona kanmaktı. Ona bir kere daha kanmayacaktım.

Yine o gemiden herkesten habersiz üç ay sonra Kötülerin Şehri'ne adım atarken tek düşündüğüm intikamdı. Tek bir kişiden değil, beni bu hâle getiren herkesten. Annesinin küçük kızı artık büyüse de badem ağacına çıkıp bütün acısını orada kendinden çıkarmayacaktı. Annesinin küçük kızı büyümüş, acıyı öğrenmiş ve sıra acısını çıkarmaya gelmişti.

Pekâlâ, bu kez silahlar bendeydi. Onların gözlerine bakıyordum ve yıldızlardan yok olmalarını diliyordum. Göğsümde bir kafes, içinde Gri Hanım. Kapattım onu oraya, sesini de bastırdım şiddetle. Ne çığlıklarını duyardım ne de merhametini.

Yüzümü yıldızlardan Devin'e çevirdim. İnanılmaz tatlı bir ifadeyle gökyüzünü izliyordu. Devin'in bu ifadesi alışıldık değildi, nadirdi. O,

onu mutlu eden ne varsa saklardı. Böylece kimse mutluluğunu ondan alamazdı çünkü onu mutlu edenin ne olduğunu bilemezlerdi.

Aşırı denebilecek kadar korumacıydı. Güvenip sevdikleri dışında etrafındaki herkes onun için bir uyarandı. Onları insan olarak değil, tek hamlede öldürülüp ortadan kaldırılması gereken birer tehlike olarak görüyordu.

Devin Koral için potansiyel tehlikeler ikinci bir şans elde etmelerine imkân verilmeden yok edilmeliydi. İkinci şanslar uğursuzdu, herkesin tek bir şansı vardı.

İkinci şanslar sevdiklerimizin canını alırdı.

"Yıldızlardaymış," dedi Devin, neredeyse ne dediği anlaşılmayacak şekilde dili dolanırken.

"Neymiş yıldızlarda olan?"

"Sevdiklerimiz." İç çekti uzun uzun. "İkinci şanslar yüzünden kaybettiklerimiz."

Devin çok içtiğinde hatırladığı tek şey, ablasıydı. Bu da o anlardan biriydi. Yıllar geçse de en savunmasız ânında hâlâ kendine aynı suçlamayla gelirdi.

Neden daha önce yapmadım?

"Neden daha önce yapmadım?" dedi Devin ve düşüncelerimi doğruladı. "Beklediğim için öldü ablam. Ablam o adama binlerce kez şans verdi ve ben de bekledim. Bir gün bir şans daha vermeyeceği ânı bekledim. Bekledim, bekledim..." Bana baktı, beni gördü ve dudaklarında acı bir gülümseme belirirken gözlerinden yaşlar bir bir akmaya başladı. "Kurtarabilirdim ama bekledim."

"O adamdan ablanın intikamını aldın."

"Ama bak..." dedi ellerini gökyüzüne uzatırken. "Ablam yanımda değil, orada. Onu öldüreni öldürsem ne olur, ablam yok. Bazen..." Bakışlarını yüzümden çekip gökyüzüne çevirdi. "...ne kadar öldürürsem öldüreyim bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğinin farkına varıyorum. *Sadece ellerimi kirletiyorum*, diyorum kendi kendime. Kalbim soğur sanıyorum ama soğumuyor."

"Hiç mi?" diye sordum gerçek bir merakla. "İntikam hiç mi acını hafifletmiyor?"

"Hiç," dedi göz pınarlarında biriken yaşlar yüzünün yanından akıp giderken. "Aksine, daha da harlıyor ateşi. Çünkü unutmak için kendime zaman tanımıyorum. Hatırladığımda daha çok can alıyorum. O

Scanned with CamScanner

adamın canını tekrar tekrar almak gibi. Ertesi gün uyandığımda hiçbir şey değişmemiş oluyor."

Doğrulup oturdum. Onun çok nadir anlarda gösterdiği gerçek yüzünü seyrederken kendi intikamımı düşündüm. Kunter'in canını delicesine yakabilirsem bir gün onu affedebileceğimi sanıyordu bir yanım. Çünkü o aptal yanım onu delicesine sevmeye devam ediyordu ve ayakta kalmak için umuda ihtiyacı vardı. Her şeye rağmen…

"Hadi kalk," dedim Devin'e ve onu kolundan yakaladım. "Eve dönelim, hava çok soğuk. Hasta olacağız."

"Hastayız zaten," dedi doğrulurken. "Hepimizin kalbi hasta."

Onu ayağa kaldırmak için çektiğimde küçük bir çocuk gibi sırıtıp beni ebeledi ve kaçmaya başladı. Başta buna anlam veremeyip arkasından güldüm ama sokağın ortasında atlayıp zıplayarak arkasından gelip gelmediğime baktığını görünce takıldım peşine. Bir ben onu ebeledim bir o beni. Eve ilk giren ve kendini odasına kilitleyen o oldu. Ebe ise bendim.

"Seni sabah ebeleyeceğim," diye bağırdım onun kıkırtıları dışında başka bir ses olmayan malikânemde. "Duydun mu beni, sabah kurtulamayacaksın elimden."

Sarsak adımlarla odama girdim ve öylece yatağa yuvarlandım. Ne üstümü değiştirecek ne de yüzümü yıkayacak bir hâldeydim. Devin kadar olmasa da ben de sarhoştum ve onun peşinden koşarken nefes nefese kalmıştım. Boğazım sık nefeslerim yüzünden acı acı ağrıyordu. Orada öylece, üstümü bile örtmeden sızdım.

Rüyamda Kıvanç Sidar'ı gördüm. Kıyının kenarında öylece uzanıyordu. Yüzünün sağ tarafı taş zeminin üzerindeydi. Elinde kırık Küçük Prens vardı. Buzdan hareleri kıpırtısızdı, hareket etmiyordu. Ölmüştü, hırçın denizden cesedi çıkmıştı.

Korku dolu bir iç çekişle gözlerimi araladım ve bir hışımla yataktan fırladım. İlk anda gerçekle rüyayı ayırt etmekte güçlük çektim. Sanki birkaç adım uzağımda hâlâ Kunter'in cesedi uzanıyordu ve ben ona ulaşmaya çalışıyordum. Çığlıklarım odanın içinde yankılandı, gözyaşlarım yorganımı ve yastığımı çoktan ıslatmıştı. Boğazım acıyordu, sanki saatlerdir çığlık atıyor ya da atmaya çalışıyordum.

Bu ne saçmalıktı, nasıl bir kâbustu? Birkaç dakika geçmesine rağmen göğsüm hâlâ öyle hızlı inip kalkıyordu ki kalp atış hızım yüzünden bir an sonra kalp krizi geçireceğimi sandım.

Odamın penceresi şiddetli rüzgârla sertçe açıldı ve rüzgârın uğultusu içeriye doldu. Odanın kar soğuğuyla dolduğunu ve baştan aşağı buz kestiğimi ancak o zaman fark edebildim.

Yatarken pencerenin kapalı olduğuna emindim.

Sürüne sürüne pencereye ulaştım ve onu kapattım. Kısa bir an öylece durup alnımı pencere kenarına yasladım. Başım çatlıyordu. Alkolden, soğuktan ve uyurken ağlamaktan olsa gerekti.

Onun doğum gününü nasıl da mahvetmiştim ama. Sadece yalnız olmasın istemiştim işte. Yalnızlıktan beter etmiştim. Hak etmiyor diyemezdim ama vicdanım sızlıyordu, durduramıyorum beni durmadan rahatsız eden bu hissi. Ondan nefret etmeme rağmen…

Kâbus, içimi kemiren bir şeyi serbest bıraktı sanki. Ondan nefret etmeme ve bu cehennemden kurtulmak için onu öldürmem gerektiğini bilmeme rağmen bu sabah onun yanına gidip iyi olup olmadığını kontrol etmek istiyordum.

Buz kesen tenim sıcak bir duş almadan açılmayacak gibi görünüyordu. Sarsak adımlarla odamdaki duşa ilerlediğim sırada aşağı kattan bir kapı çarpma sesi geldi. Banyonun kapısının önünde durup ikinci bir ses için bekledim.

Devin güne sinirli mi uyanmıştı? Onun da başı çatlıyor olmalıydı. Benden daha beter bir hâlde olduğuna da emindim.

Duşa girmeden önce onun ne hâlde olduğunu kontrol etmeye karar verdim. Odamdan çıkıp koridorda ilerledim ve odasının önünde durdum. Kapısı kapalıydı.

Kapının kulpuna uzandığım sırada aşağıdan bir kere daha kapı çarpma sesi geldi. Başımı merdivene çevirip dikkat kesildim. Bu ses de neyin nesiydi? Devin önce odasından sonra da evden mi çıkmıştı? Bu kapı sesleri ondan mı geliyordu?

Gergin adımlarla merdivene ilerledim. Bir basamak inmiştim ki koyu kahverengi tırabzanlarda bir leke fark ettim. Ardından duvardaki kanlı el izini gördüm ve basamaklardaki kan damlalarını. Merdiven boyunca uzanıyordu kan lekeleri ve rüzgârla duvara çarpan kapıdan dışarıya doğru sürüyordu izleri.

Hayır.

Meydandaki çan çalmaya başladı.

Adaya bugün bir gemi gelmeyecekti. Bu çan, gemi için değildi.

Scanned with CamScanner

Kanım buz kesti. Öfkelenmeliydim belki ama korktum. Delicesine, her zerremle korktum. Adımlarım birbirine karışsa da merdivenden ayrıldım ve koridora geri döndüm.

Hayır...

Zemindeki kan lekelerini şimdi görüyordum. Devin'in kapısının önünde kesiliyordu.

Hayır.

Kulpu kavrayan ellerim zangır zangır titriyordu. Görmeye hazır değildim. Bir kere daha bir arkadaşımın cesedini benim yüzümden yatakta bulmaya hazır değildim. Devin'in de Sarah gibi... onun gibi can vermesine hazır değildim. Devin olmazdı, Devin'siz yapamazdım. O benim arkadaşım değil, kardeşimdi. Olmayan ablamdı ve ben de onun asla olmayan küçük kardeşiydim.

Devin olmazdı.

Kulpu çevirdim ve kapıyı iterek açtım. Devin'in odası, karanlık kişiliğinin aksine bembeyazdı. Her köşesini özenle beyaz eşyalarla donatmıştı ve bunun ona cennet gibi hissettirdiğini söylemişti. *Zaten cehenneme düşeceğim, bırak da dünyada biraz cenneti yaşayayım,* demişti.

Beyazlar içerisindeki odası şimdi kanla kaplıydı. Her yere kan bulaşmıştı. Bembeyaz nevresimlerinden duvarlarına, halısına, dolabına ve perdelerine kadar her yere.

Bu odada biri ölmüştü.

Yan odamda, ben bir kâbusla bütün geceyi geçirirken burada biri ölmüştü. Devin... O... Hayır, Devin olmazdı.

Siyah sürmelerle keskin bir hâle getirdiği kehribar gözlerini görür gibi oldum. Dudaklarında her zamanki gibi şeytani bir gülümseme vardı. O bana hiç şeytan gibi hissettirmiyordu ama ona bakan herkes onda bir şeytanı görüyordu. Bal rengi saçlarını toplamayı sevmezdi, daima omuzlarından aşağı dökülmesine bayılırdı. Onları dalga dalga ya da dümdüz kullanırdı. Bıçağını kılıfına yerleştirip birilerini öldürmeye çıktığında bile en güzel giysilerini giyer, topuklu botları olmadan evden çıkmazdı. Öldürürken en güzel hâlinde olmayı isterdi. Ama içini biliyordum ben onun. İçi öyle kirlenmişti ki dışını güzelleştirerek saklıyordu kendinden bunu. Kendini güzel gördüğünde ellerindeki kan, daha az iğrenç görünüyordu.

O gemiye bindikten üç ay sonra yeniden Kötülerin Şehri kıyılarına ayak bastığımda ilk Devin'i bulmuştum. Kimseye söylemeden yanımda

olmuştu. Sarı Bölge'de gemide çektiğim azabın yaralarının geçmesini beklerken ona sığınmıştım. Her gün yaralarıma merhem sürmüş, beni elleriyle beslemişti. Herkesten saklamıştı beni. Gözlerime bakmış ve yemin etmişti. İlelebet şövalyem olacaktı, beni koruyacak ve yanımda duracaktı. *Öleceksem senin uğruna öleceğim,* demişti. Birinin onu öldürebileceğine asla inanmıyordu ama bir gün illa ölecekse bu beni korurken olsun istiyordu. Onun gözünde ben gerçek bir melektim, dönüştüğüm bu şey yalnızca kılıftı. Her meleğin şeytan bir arkadaşı olduğuna inanıyordu. Ama biliyordum ki en çok da beni ablasının yerine koyduğu için korumak istiyordu. Ablasını koruyamamıştı ama beni koruyacaktı.

Şimdiyse benim yüzümden öldürmüşlerdi onu ya da ölmek üzereydi.

Bu kadar kan eğer onunsa... Ölmüştü.

Ve bunu bize Amber ya da Kunter yapmıştı.

Kunter sakın... Lütfen sakın sen olma. Yalvarırım sen olma. Bana bunu da yapmış olma.

Kendimi nasıl evden dışarıya attığımı bilmiyordum. Devin'in kanı olup olmadığını bilmediğim kan lekelerine dokunma düşüncesi dahi midemi bulandırırken merdivenden inmek bana zulüm olmuştu. Her ne kadar çabalasam da aşağıya indiğimde ellerimde kan lekeleri vardı.

Kan lekeleri dış kapıda bitmiyordu. Sokak boyunca zeminde kan lekeleri vardı. Kaan, Riyaz ve Rüzgâr'ı bulmayı denedim ama onlar da evlerinde değillerdi ve daha da kötüsü, onların da arkasında kalan tek şey kandı.

Sokakta delicesine bir o yana bir bu yana koşuyordum. Gri Bölge halkı meydanda çalan çanla birlikte sokaklara dökülmüştü ve bana Siyah Bölge'den gelen arkadaşlarının ortadan kaybolduğunu söylüyorlardı.

Siyahlar... Hiçbiri Gri Bölge'de değildi.

Dostlarım birer Siyah'tı ve bu Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'in değil, Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in oyunuydu.

Daha da kötüsü, sokaklarda Gölge Muhafızları'n cesetleri vardı. Onlardan bazılarını Gri Bölge meydanında üst üste dizmişler ve ateşe vermişlerdi.

Delirmek üzere olduğumu sandım.

Meydanda bir kere daha çan çaldığında gözüm dönmüştü. Gri Bölge'den meydana uzanan yol bana bir ömür sürmüş gibi geldi. Var gücümle koştum, bir umut, kurtarmak için dostlarımı. Onlar beni hep kurtarmışlardı. Ne olursa olsun yanımda olmuş, bütün tehlikelere rağmen

Scanned with CamScanner

bana sırt çevirmemişlerdi. Şimdi de sırf benim tarafımda oldukları için onlara bunu yapıyorlardı.

Tek suçum, Gri olarak bu adaya düşmekti. Bunu bana onlar yapmıştı ama yine cezasını çeken ben olmuştum. Karşılarında durmak en büyük hakkımken bile.

Meydana çıktığımda botlarım taş zeminde kaydı. Neredeyse olduğum yerde yuvarlanıyordum, o kadar hızlı ve önümü görmeden koşmuştum.

Ben geldiğimde henüz diğer bölgeler meydana akın ediyorlardı ama Siyah Bölge halkı işte buradaydı ve öncüleri... O iblis tam karşımda duruyordu. Onun o sarı ve gümüş saçlarını yolup buzdan harelerini söküp çıkarmak için can atıyordum. İçimde bir yer, göğüs kafesime çok yakın bir nokta, onu cayır cayır yakmak istiyordu.

Bana bunu nasıl yapardı?

Her seferinde nasıl başka bir yerden kalbimi kırardı?

Kalbine çiçekler ektim, diyordu ve onları cayır cayır yaktığını kabul etmiyordu ama işte, tam karşımda yine. Katil halkının önünde, elleri ceplerinde ve çenesi dimdik yukarıda. Bana bakışlarında en ufak sıcaklık yok, buz gibi hareleri. Oysa bazen sıcak deniz gibi bazen de gökyüzü gibi görünürdü bu maviler bana. Şimdiyse yalnızca bakınca bile buz kesiyordum.

Beni sevdiğini söylerken bile karşımdaydı o. Halkının önündeydi daima. Benden onu dinlememi, anlamamı istiyordu bir de utanmadan. Karşıma geçmesi birkaç gününü almıştı.

"Hoş geldin, Gri," dedi jilet gibi keskin ve alaycı bir sesle. "Biz de seni bekliyorduk."

Gri Bölge halkı meydana toplanmıştı. Diğer bölgelerin de meydana çıkması çok sürmedi. Benden sonra ilk gelen öncü, Mirza'ydı. Sabahın ilk saatleriydi, yanında gelen Zeliha ne olduğunu anlamaya çalışırken esniyordu.

"Onlara ne yaptın?" diye sordum meydanda yankılanan, öfke dolu hırıltılı sesimle. Bir an sonra Kunter'in üzerine atlayacak ve onu parçalara ayıracak gibi görünüyor olmalıydım. Pekâlâ, bu yaşanabilirdi. Eğer dostlarımın canına kıydıysa yemin ederim burada onun canına kıyardım. Bana bunu da yaptıysa acımazdım bu kez ona. Delicesine sevsem de nefretim ağır basardı. Sevmezdim de artık, ona karşı nefretle aşkı aynı kefede tartmazdım. "Birini bile öldürdüysen yemin ederim öncü demem, alırım canını."

Kunter'in dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. Halkı neyse öncüleri de oydu şimdi gözümde. Hepsinin suratlarındaki ifade aynıydı. Kazanmış gibi görünüyorlardı ve yok etmek için hazırlardı.

Gerçekten... Öldürmüştü. Kıvanç Sidar'ı o gün, o denizde öldürmüştü ve doğum gününde tam bu meydanda cenazesine katılmıştık.

"Yaptın mı?" diye sordum ona doğru bir adım atarken. Sık nefeslerimi güçlükle dizginleyebiliyordum. Lakin patlamanın eşiğindeymiş gibi titrememi önleyemiyordum. "Onları öldürdün mü?"

Bir an için sadece durdu, daha önce bana bütün dünyayı vadeden gözlerini şimdi bir hiçmişim gibi hafifçe kıstı. Yüzünü ekşittiğinde içimde alev alev bir öfke peyda oldu. Kunter alçak, buruk bir kahkaha attı.

Bir şey söyleyecek gibiydi ama söylemiyordu bir türlü. Dudaklarını hafifçe aralıyor ve hemen ardından bir gülümsemeyle gizliyordu bunu.

"Öyleyse?" diye sordu Kunter, sesine sinen ve benim tüylerimi diken diken eden bir alaycılıkla. "Bununla ilgili ne yapacaksın... Öncü?"

Arkamdaki Gri Bölge halkı gergindi ama onun arkasındaki Siyah Bölge halkı bir film seyreder gibiydi. Üstelik bu filmi önceden seyretmişlerdi ve en heyecanlı sahnenin bir an sonra geleceğini biliyorlardı. Öyle bir heyecan vardı bütün bu iblislerin suratlarında.

Meydana çıkan Giray küfretti alçak bir sesle ve hiddetle. "Bu ne böyle?" diye sordu. "Nasıl... Nasıl bunu yaparsınız birbirinize?" Ona bakmadım ama bir sonraki cümlesinin Kunter'e olduğundan emindim. "Sen... Sen ne yaptığını sanıyorsun? Sadece bir ay önce yokluğunda delirdiğin kadının karşısına nasıl böyle geçebiliyorsun?"

Yokluğunda delirdiği kadının karşısında öyle dik bir duruş sergiliyordu ki kimse inanmazdı deliren adamın o olduğuna.

Kunter'in dudağının kenarındaki gülümseme seğirdi. Aynı anda Kırmızı Bölge halkının önüne çıkan Amber'den Giray'a, "Bunu sen mi söylüyorsun?" sözleri döküldü. "Dışarıda mutlu bir hayat vadettiğin kadını sırtından bıçakladın sen. Bırak da kardeşim yokluğunda delirdiği Gri'nin karşısına canı için geçsin. Ne de olsa Gri, sistem adına burada ve bizleri tek tek öldürecek."

"O hâlde iş birliği yapın," diye araya girdi Mirza. "Karşımızda değil, yanımızda durun. Sistem, hepimizin sorunu. Bunu bile bile karşımızda duruyorsunuz. Niçin?"

"Burunları yere düşse almadıkları için," diye patladı Sinan. "Kral ve kraliçe taçlarını asla teslim etmezler. Yaşamak için bile olsa."

Scanned with CamScanner

"Sorun artık güç değil," dedi daha kısık ama cüretkâr bir sesle Amber. "Ölsem de sizinle aynı tarafa geçip Gri'ye boyun eğmem."

"Ölsen de mi?" diyen Giray'ın suratı bembeyaz kesilmiş, burun delikleri öfkeyle genişlemişti. "Ölmek senin için bu kadar kolay mı? Yalan söylemek kadar."

Giray'la Amber arasında kopan fırtına meydanı sarıp sarmalamıştı. Bütün gözler onların üzerindeydi. Yalnızca Kunter'in gözleri benim üzerimdeydi ve benim de gözlerim onun üzerinde. Bakıyordum ona, en ufak bir merhamet izi arıyordum. Bütün bu savaşı anlamsız kılacak en ufak bir şey.

Karşımda durmasına şaşırmamıştım aslında. Ondan beklediğim buydu. Çünkü bana bunca şeyi yapan adam ancak karşımda durabilirdi. Karşımda durmasaydı eğer inanacaktım bize. Kanacaktım aptal hislerime. *Hayır, diyecektim. O Kıvanç Sidar, sevdiğim adam. Beni delicesine seven adam. Bizim için bu ölüm diyarında da olsa bir umut var. Yeniden sadece sevebilirim onu. Nefretimi bir kenara atıp birlikte… Biz birlikte sistemin üstesinden gelebiliriz. Önce onun kalbini kırarım, delicesine yaparım bunu. Böylece kalbime yaptıklarının hıncını biraz olsun alabilirim. Sonra… onu affetmenin bir bahanesini bulurum.*

Çünkü Gri'yim ben, ne tamamen iyi ne de tamamen kötü olanım. Hislerim de Gri, ne tamamen nefret edebiliyor ne de körü körüne sevebiliyor. Gri'yim işte, aptal Gri. Yine bir bakışıyla kandım ona. Çünkü sevmek istedim onu, koşulsuz şartsız.

"En azından ben yalan söyledim sana, seni öldürmek için delirenlerin eline bırakmadım. Herkes ölsün ama kimse Giray'a dokunmasın dedim. Sen ne yaptın, Giray?"

"Ben sadece doğru tarafı seçtim."

"Benim doğru tarafım sadece sendin," diye hiddetle yanıtladı Amber. "Cehennemde yalnız bıraktın beni."

"Cehennemi sen yönetiyorsun."

"Ama sadece seni yanımda istedim." Amber beklenmedik bir şekilde alçak, buruk bir kahkaha attı. "İyi ki o gün öldürmüşüm onları." Ona baktığımda elinin karnında olduğunu gördüm. Ne de zayıf görünüyordu şimdi o. Tamamen vazgeçmiş gibiydi. Onu bu hâle yalnızca Giray getirebiliyordu. "Onları asla hak etmedin."

Giray, duydukları karşısında lal kesildi. Bu sözlerin hiçbirini hak etmiyordu ama hak ettiğini düşündüğünü biliyordum. Sözcükler

boğazında donmuş gibiydi. Sadece geriye doğru bir adım attı. Amber'in kalbini parçalara ayıracak birkaç cümle kurabilirdi elbette ama yapmadı bunu ona. Bunun yerine halkının arasında kayboldu, sessizce uzaklaştı.

Kunter sesli bir nefesi bıkkınca ve abartılı bir şekilde bırakırken gözlerini devirdi. "Biraz daha devam edecek olsaydınız meydanın ortasına kusmam gerekecekti." Elini havada umursamaz bir tavırla savurdu. "Yine Kırmızı ışıkları kendi üzerine çekmeye çalışıyor ama dur." Amber'e ufak bir el hareketi yaptı ve onu kışkışladı. "Yeşil gibi sessizce uzaklaş, Kırmızı. Burada Gri'yle bir şey konuşuyoruz ve siz yine araya girdiniz." Sesli bir iç çekerken başını iki yana salladı. "Gri'yle arama girmeyin diye daha kaç defa uyaracağım sizleri."

Amber, kardeşine diklenmedi ya da öfkelenmedi. Onu umursamadan bölgesine doğru hareket etti. İsteseydi eminim meydanı birbirine katardı ama istemiyordu.

Kunter, Amber'in arkasından alkış tuttuğunda damarıma iyice bastığını hissettim. Ona doğru yalnızca birkaç fevri adım atmıştım ki sanki bunu bekliyormuş gibi o da bana doğru adımlamaya başlamıştı. Meydanın ortasında yollarımız kesişti. O kısa anda belki de sakin olmalıydım ve bir öncü gibi davranmalıydım ama ben, bendim işte.

Onu göğsünden sertçe ittiğimde dudaklarının arasından yükselen bir ıslığın ardından kıkırdadı. Elini göğsüne, ellerimin çarptığı noktaya sanki canı yanmış gibi bastırmıştı.

"Gri…" dedi bir şiiri okur gibi. "Şiddet sever, Gri." Kıkırtısı meydanda yankılanıyordu çünkü bütün şehir burada olmasına rağmen kimseden çıt çıkmıyordu. Herkes merakla bizi izliyordu, sanki bu bir tiyatroymuş gibi. "Sanırım seninle ilgili en sevdiğim şey şuursuz şiddetin." Alt dudağının kenarını ısırırken aramızdaki o kısa mesafeyi yeniden, dikkatle kapattı. Bu kez burun buruna geldik. Çok yakınımdaydı ve arsız bakışları gözümden kaçmamıştı. "Bana dokunmakla ilgili arzuların…" Gözlerini düşünceli bir tavırla kıstı. "Daha önce konuşmuştuk bunu ama yeniden bahsetmek isterim. Karşımda da dursan…" Buzdan harelerinden karanlık bir ışıltı geçip gitti. "Karşında da dursam bana dilediğin zaman dokunabilirsin. Ne de olsa hiç kimse, düşmanın verdiğinden daha büyük bir haz veremez kimseye."

Ellerim onun suratına bir tokat atmak için âdeta kaşınıyordu. Canını yakmak istiyordum onun. Ellerimi boğazına sarmak ve suratındaki şu

Scanned with CamScanner

aptal sırıtışı silene kadar nefesini kesmek istiyordum. Onunla ilgili birçok fantezim vardı ve işe bak, hepsi şiddet sever yanımı ortaya dökecek şeylerdi.

Tırnaklarımı avuç içlerime bastırıp ellerimi yumruk yaptım. Hayır, ona istediğini vermeyecektim. Sabırlıydım, o gemide üç ay geçirmiştim, bir gün dahi gün ışığı görmemiştim. Her gün şiddetin her türlüsüne maruz kalırken *onu öldürmeyeceğim*, demiştim. Benden istedikleri buydu, onun canını almam. En büyük tehdit, Siyah Bölge Öncüsü Kunter'di. *Diğerlerini öldüremesen de onu mutlaka öldüreceksin. Cehennemin şeytanını öldürürsen onu kontrol altına alabiliriz.*

Ona bakıyordum ve bu cehennemden çıkış biletimi görüyordum. O da bunu biliyordu ve işte karşımdaydı. Uğruna bütün Kötülerin Şehri'ni ve dünyayı karşısına aldığı Gri'nin karşısında.

Oysa ben onun uğruna Kötülerin Şehri cehenneminde yaşamayı güzelleştirmişken.

"*Sen bile sana olan aşkıma dil uzatma*, demiştin bana. Şimdiyse karşımdasın, güya âşıksın bana." Başımı iki yana salladığım sırada ona acırken buldum kendimi. "Aşk ne demek, onu bile bilmiyorsun sen. Şeytandan da bu beklenirdi esasen. Ne diye şaşırdıysam. Şeytan her şeyi bilir, sevmek dışında. Tanrı onu sevgisizlikle cezalandırdı ve o da bütün dünyayı yaktı."

Son sözcüğü öyle yüksek söylemiştim ki boğazım yandı. Ama onun yandığından daha çok değil. Gözleri alev alevdi, binlerce cümle işte oradaydı ama birini bile kurmaya cesareti yoktu. Yine de bu meydan okuma karşısında kanının kaynadığını görebiliyordum.

"Yaktım ve yakmaya devam edeceğim, öncü çünkü yakmazsam..." Bir fısıltıyla kulağıma doğru eğildi. "Yanarız." Ona bakmak için kafamı çevirdiğimde aramızda yalnızca birkaç santim vardı. Bunu sormak için dudaklarımı araladığımda parmak ucuyla çeneme dokundu. "Biz yanacağımıza dünya yansın."

Buzdan hareleri dudaklarıma doğru kaydı. Çenemdeki eli kısa bir an için dudağıma dokundu, parmak ucu dudağımın kenarını sıyırıp geçti ve o benden geri çekildi. Hızlıca, o koca adımlarıyla geri geri adımladı. Bakışlarını ise bir an olsun üzerimden çekmedi. Ellerini şovunun bir parçasıymış gibi hiddetle iki yana açtı.

"Siyah olan Siyah'a aittir!" diye haykırdığında meydan, onun gür ve merhametten yoksun sesiyle inledi. "Hiçbir Siyah, Siyah Bölge'den başka bir bölgede var olamaz."

Siyah Bölge halkından tezahüratlar yükseldi. Hepsi Kunter'in cümlelerini tekrar ediyor, *Öncü çok yaşa*, diye haykırıyorlardı. Hepsi Kunter'e âdeta tapıyordu çünkü Kunter her zaman, öyle görünmediğinde bile onlara istediklerini veren o öncüydü.

Sadakatin en önemli kuralı, onlardan biri olmaktır. Onlar gibi olmasan da onlar gibi davranmaktır.

Siyah Bölge Öncüsü Kunter doğrudan gözlerime bakıyor ve âdeta savaş nidaları atıyordu. Derin bir nefes alarak onu hemen oracıkta paramparça etmemek için kendimi dizginledim.

"Gri, Siyah'a hükmedemez," diye haykırdı bu kez ve halkının destek nidaları Kötülerin Şehri'ni inletti. "Siyah, asla Gri'nin tarafına geçemez."

Oysa sen benim tarafımdaydın.

Öyle sanmıştım. Uzun... Çok uzun bir süre.

"Mavi'yi, Yeşil'i ve hatta Kırmızı'yı yönetebilirsin ama Siyah'ı asla yönetemezsin, Gri."

Etrafta alevler yoktu ama sanki bir ateşin ortasındaydım. Birazdan cayır cayır yanacaktım ve yemin ederim onu da yanımda götürecektim.

"Gri'nin yasaları herkesi bağlar," dedi, sesi meydanı yararak. "Ama Siyah'ı değil. Siyah boyun eğmez. Siyah Bölge'nin tek hükmü Siyah'tır. Halkım bana aittir. Ve hiçbir Siyah, Gri'nin toprağında nefes alamaz."

Dostlarım birer Siyah'tı.

Ve o an anladım, onun için gerçekten herkes olmuştum. Herkesin bahsettiği Siyah Bölge Öncüsü Kunter işte karşımdaki bu adamdı.

Siyah Bölge halkının tezahüratları meydanı yıkarken onun buzdan harelerine baktım ve elimi göğüs kafesime uzattım. *Kalbime ektiğin sahte çiçeklerin yangını asla sönmeyecek, değil mi?*

Sesli söylememiştim bunu ama sanki duymuştu beni. Dik duruşunda bir şey sarsılmıştı ya da ben sarsıldığına inanmak istiyordum yalnızca. Hâlâ bir umut onda bir şeyler arıyordum ve bunu durmadan yapıyordum ama işte orada, şeytanın dünyadaki beden bulmuş hâli o. Ne kadar denesem de artık güzelleştiremem onu.

Bakışlarım Mirza'ya kaydı. Umutsuz gördüm onu. Başını iki yana sallarken dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı. Sanki *sen beklemesen de ben bunun yaşanacağını biliyordum*, dercesine.

"Onlara ne yaptın?" diye sordum yeniden Kunter'e dönerken. Sesim tehlikeli bir tona hızlıca kaydı. "Yancım nerede?"

Scanned with CamScanner

"Yancın?" Kaşları merak içinde havalandı. "Öncüyüm desen de, Sarı Bölge'ye gri bir bayrak assan da unutma, Gri, sen benim yancımsın." Dudaklarında şeytani bir gülümseme dolandı. "Siyah sana asla dokunmayacak. Asla, Siyah Bölge Yancısı Gri."

Bölge mi de öncülüğümü de reddediyordu Siyah.

Boğazımdan kopan öfkeli hırıltıyla, "Siyah Bölge yancısı değilim," dediğimde kaşları havalandı. "Öylesin, resmiyette hâlâ yancımsın. Senin resmiyetin Siyah'a işlemez." Gülümsedi. "Kendini şanslı say, Siyah için hâlâ değerlisin."

"Ölsem de..." diye hiddetle başladığım cümlemi, "Ölmeyeceksin," diye çarçabuk kesti. "Seninle daha çok maceramız olacak, yancım."

"Bana bak..."

"Hep bakıyorum sana ama şimdi aklımı başımdan almanın sırası değil." Ellerini birbirine çarptı ve ıslık çaldı. "Getirin."

Dün gece Gri Bölge'den alıkonularak Siyah Bölge'ye götürülen Siyahlar öne çıkarıldı. Hepsinin elleri kolları bağlıydı ve ağızları kapatılmıştı. Çoğunun yüzü gözü kan içerisindeydi. Direnmişlerdi ve mecburen ait oldukları halkın elinde tutsaklardı.

Sadece daha fazla kötü olmak istemedikleri için.

Kunter, "Nasıl ama?" diye sordu düşük perdeden gülerek. "Nazik davrandık." Omuzlarını kaldırdı. "Siyah hep nazik olmuştur." Elini havada alay edercesine savurdu. "Nezaketimizle ünlüyüz."

Saldırma içgüdüme daha fazla engel olamadım. Ona doğru atılmıştım ki Kunter bir adımla kendini kenara çekti ve arkasından Devin çıktı.

Bedenim kasıldı, içime dalga dalga dehşet doldu.

Onu da diğerleri gibi bağlamışlardı. Hatta onu daha sıkı bağlamışlar ve eli kolu kullanamayacağı bir hâlde olmasına rağmen kafasına da bir silah dayamışlardı.

Ser verip sır vermeyen sert bakışları bakışlarımla kesiştiğinde ufak bir yumuşama oldu ama hemen toparladı kendini. Kan revan içerisinde olacağını ve hatta neredeyse ölmek üzere bir hâlde bulacağımı sanmıştım onu ama şimdi anlıyordum ki odasında beyaz olan her şeyi kırmızıyla lekeleyen kan ona ait değildi. Onu tutup buraya getirmeye çalışanlara aitti. Onu tutan beş adam vardı ve hepsi fena hâlde pataklanmış gibi görünüyordu.

"Onu buraya getirmek için üç adamımdan oldum," diye homurdandı Kunter. "Birinin bacağını, birinin de kolunu kırdı bu kadın." Elini bana kaldırıp beş parmağını gösterdi. "Beş adam eder."

Parmak şıklattığında Siyah Bölge halkından birileri bu kez Riyaz, Kaan ve Rüzgâr'ı öne çıkardı. Riyaz'ı bir devi bağlar gibi bağlamışlardı. Kaan aynı Devin gibi bağlanıp beş adam tarafından tutulurken Rüzgâr'ı yalnızca bir kişi kolundan tutuyordu. Kıpırtısızdı Rüzgâr, bayık bakışlarını sonunda üzerime çevirdiğinde dudağında minik bir gülümseme belirmiş ve sadece önden bağlı olan ellerini kaldırıp bana el sallamıştı.

Rüzgâr kavga etmezdi. Kan göreceğine, bağlamaları için ellerini uzatmış bile olabilirdi. O kısa anda eminim ki zehirlerine ulaşamamış ve birinin ağzına tıkamamıştı.

"Sanırım bunları arıyordun," derken tatlı tatlı sırıttı Kunter. "Dördünü de mi istiyorsun?"

"Hepsini," dedim dişlerimi sıkarak. "Bütün Gri olmayı seçenleri."

Cıkladı. "Yancım için canım feda ama benden bu kadarını isteme, verememe çünkü. Hem onları zorla tutmuyorum ki canım, isterlerse elbette çıkabilirler." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yalnızca bunun ufak bir bedeli var, o kadar."

"Neymiş bedeli?"

Sorumu cevaplamak için kollarını bağladığı gibi çözmek zorunda kaldı. Elini beline attı ve bir silah çıkarıp işaret parmağını tetik kısmına taktı. Silah, elinde âdeta bir oyuncakmış gibi sallanıyordu.

"Ölüm," dedi buz gibi bir sesle. "Siyah Bölge'den çıkan Siyahlar kıyıya sürülecek ve kıyı, ölüm demektir."

Kötülerin Şehri, kan donduran bir sessizliğe gömüldü. Kar taneleri üzerimize yağmaya başladı ve adanın etrafında dönerek yeniden beni bir kar küresinin içinde gibi hissettirdi. Biri gelmiş, kar küresini sallamış ve hayatımı altüst ederken biraz da kar bahşetmişti.

Ne zaman geri döndüğünü bilmediğim Amber, Kırmızı Bölge'nin önünde alkış tutarken halkı ona eşlik ediyordu. Siyah Bölge halkının yarısı nefesini tutmuş, tepkimi beklerken yarısı alkışlar ve tezahüratlarla birlikte savaş nidaları atıyordu. Mavi ve Yeşil Bölge'den de Siyah'a destek çıkanlar vardı. Sinan Yeşil Bölge halkını, Mirza Mavi Bölge halkını dizginlemeye çalışıyordu ama çok geçti, Kunter'in buzdan harelerinde savaşın kazananını çoktan görmüştüm.

Scanned with CamScanner

Siyah Bölge Öncüsü Kunter'le karşı karşıya kalmak, herkesin bahsettiği gibi dünyanın en ucu açık karşılaşmasıydı. Kazanabilirdiniz ama kazanana kadar kaybetmiş gibi hissetmemek elde değildi. Bakışlarında zafer vardı onun, ses tonunda ve dik duruşunda da. O kaybetmiş biri gibi görünmezdi.

Onu yalnızca kardeşiyle yancısı arasında seçim yapmak zorunda kaldığında kaybetmiş gibi görmüştüm. Çünkü kazanma ihtimali sıfırdı, iki seçiminde de bir şey kaybediyordu.

Şimdi kaybedecek neyi vardı?

Ben? Hayır, beni çoktan kaybetmişti ve bunu biliyordu.

Artık mesele Gri Hanım ya da Kıvanç Sidar değildi. Öncülüğümü kabul etmese de karşı karşıya iki öncüydük ve o asla kaybetmeyecekti. Kaybetmeyi göze alacağına bütün şehri yakardı o.

Ben mi?

Ben bundan sonra kaybedeceğime ölürdüm. Ona karşı kaybetmek mi? Bu olmayacaktı.

"Cesareti olan çıksın," diyerek Gri savunucularını meydana davet etti Kunter. Silahını parmağında bir tur çevirip sıkıca kabzasından yakaladı ve tetiği çekti.

Gri savunucularından biri bile yerinden hareket etmedi. Gri'yi seçen hiçbir Siyah meydana çıkmadı. Hepsi Kunter'in o silahı kullanacağından emindi. Bu riski almayacaklardı ve elbette almamalıydılar ama biliyordum ki bu gece hepsi Siyahlar tarafından Gri savunucusu oldukları için avlanacaklardı. Birileri Başcellat olmaya soyunacak ve birileri de onun cellatları olup Gri savunucularını damgalayacaktı. Bu, artık onlar için kaçınılmaz sondu.

Birileri gerçekten cesaret etmediği sürece...

Birileri Öncü Kunter'in silahının önüne geçmediği sürece...

Gri Bölge Öncüsü Gri.

Gri olmakla suçlanıp her türlü şiddete maruz kalan Gri.

Mütemadiyen dışlanan, hor görülen Gri.

Ne yeterince iyi ne de yeterince kötü olabilen Gri.

Ne ölebilen ne de yaşayabilen Gri.

Kurtulmak istiyorsa sistem adına öncüleri öldürmek zorunda olan Gri.

Bıçağımı kılıfından çıkardım ve kabzasını sıktım. Kunter'in bakışları gözlerimden bıçağıma kaydı. Ve sonra yeniden ona meydan okuyan gözlerime döndü. Tüm bedenim fokur fokur kaynıyor, nabzım tenimin her noktasında atıyordu.

Benden küçük bir işaret bekleyen Devin'in altın harelerine baktım. En ufak bir duygu emaresi göstermeyen keskin yüz hatları, başımı hafifçe sağa eğmemle hareketlendi. Kendinden emin ve kibirle gülümsedi. Başını hafifçe eğerek onayladı beni.

Ölüm herkesi korkuturdu ama bazıları ölümle oyunlar oynardı.

"Siyah'ın akıtacağı kandan korksaydık, Gri Bölge'yi kurmazdık."

Kunter'in kaşları şaşkınlıkla havalandı. Beyaz bayrak sallayacağımı düşünmüştü.

"Tek damla kanımızı dökecek olursanız Gri, Siyah'ın kanını dökmekten çekinmeyecek. Bir Gri'nin canına karşılık on Siyah'ın canı, daha önce söylemiştik. Gri olabiliriz ama mecbur kalırsak Mavi gibi şiddet sever, Yeşil gibi kaçakçı, Kırmızı gibi dolandırıcı ve bir Siyah gibi katil olabiliriz ama asla boyun eğmeyiz."

Hayatta kalan Gölge Muhafızlar öne çıktı, Gri Bölge halkından silahları olanlar da. İsimsiz, yanımdaki yerini aldı.

Elbette kendi gibi bir Gri'ye sadık olacaktı, kendi gibi bir Gri'yi Kötülerin Şehri'ne mahkûm edene değil.

Bir adım öne çıktım ve ona, "Bir Gri'nin bile canını almayacaksın, Öncü Kunter," diye meydan okudum.

Bir adım öne çıktı ve "Bakalım hangi Gri'nin canını alacağım," diye meydan okumama karşılık verdi.

Herkes o Gri'nin kim olduğunu biliyordu.

Devin'in sessiz bekleyişi son buldu. Onu sıkıca tutan iplerden çoktan kurtulmuştu ve işareti aldığı anda onun etrafını saran beş adama da saldırdı. Üçünü öldürmesi ve ikisini bayıltıp yere yığması dakikalarını almıştı.

O bir katil değildi, o katilden öte bir şeydi.

Devin'in etrafındaki bütün Siyahlar ondan kaçtılar. Kimse onun gözüne bakma cesaretini gösteremiyor, ona yaklaşamıyordu. Etrafını kolaçan etti ama önünde Kunter'den başka bir engel göremedi.

Kunter'in yanına adımladı ve onunla aynı hizada durdu. İkisi de birbirine bakmadı.

"Hiçbir güç," dedi Devin, sık nefeslerini dizginlemeye çalışırken. "...beni tatlı Gri'mden ayırmaya cüret etmemeli. Bu bir öncü dahi olsa."

Scanned with CamScanner

İplerinden kurtulan Riyaz, Rüzgâr ve Kaan, Siyahları ite kaka öne çıktılar ve Devin'le Kunter'in hemen arkasında beklediler.

"Bir adım atarsam öldürecek misin beni?" diye sordu Devin, hâlâ birbirlerine bakmıyorlardı.

"On iki adım atmana izin vereceğim," diye yanıtladı Kunter onu. Manidar.

Demek biliyorsun on ikiyi, hatanı, gelmemeni, seni beklememi. Saydığımı ve binlerce kez on iki dakika saysam da gelmemeni. Ben ölürken eski dostunla hakkımda kavgaya tutuşmanı. Biriniz annemin ölümünü tehdit malzemesi yaparken diğerinin şehre düşürülüşümü tehdit malzemesi yaptığını.

Bakışlarım Kırmızı Bölge'ye doğru döndü. Asil oradaydı ve onun da bakışları benim üzerimdeydi. İzliyordu ne hâlde olduğumu ve acıyordu bana. *Sırf kazara annesini öldürdüm diye kızın geldiği hâle bak,* diyordu kesin içten içe. *Onu vicdanım yüzünden şeytanlara yem ettim,* diyordu.

"Peki..." derken ilk kez Kunter'e çevirdi bakışlarını Devin. "Bunu yapacak olursan onu sonsuza dek kaybedeceğini de biliyor musun?"

Kunter, Devin'e dönüp bakmadı. Bakışları ilk anda az önce baktığım Asil'in üzerindeydi, ben ona baktığımda o da bakmıştı. Şimdiyse buzdan hareleri yalnızca beni görüyordu.

"Farkındayım," diye yanıtladı.

Kötülerin Şehri bir kar küresiyse, kar küresi kırılıp parçalara ayrılmıştı. Sular altında kaldığımı ve boğularak öleceğimi sandım. Nefes alamıyordum ve kaçıp gitmek istiyordum buradan. Ondan olabildiğince uzağa...

Ama ne yazık, Kötülerin Şehri'nden gidemiyordum. Gitmek istiyorsam da onu öldürmeliydim.

Keşke ondan sadece nefret etseydim de beni kıramasaydı.

Taş.

Kâğıt.

Makas.

Hâlâ yalnızca kırıyorsun beni.

"Neyse ki..." derken sesli bir nefesi bıraktı Devin ve bana döndü. "...o ölürken onun için gelmediğinde anlamıştı bunu ve senden vazgeçmişti. Her zaman vazgeçilen olmak kuyruk acını biraz olsun dindirmiyor, değil mi öncü?"

Kunter, sıktığı dişlerinin arasından, "On iki adım," dedi. "Blöf yapmıyorum. Ölüme yürüyeceksin. Siyah Bölge o kadar da fena değil. Hem burası senin oyun alanın, boş ver Gri Bölge'yi."

Devin adımladı. "Ölümden korkacak olsaydım Kötülerin Şehri'ne kendi ayaklarımla gelmezdim."

Devin ikinci adımı da attığında aramızdaki mesafeyi ölçebildim. On iki değil, on dört adımlık mesafe vardı.

"Sana söylediklerimi hatırlıyor musun, öncüm?" diye sordu bana ve bir adım daha attı. "Birine ikinci şans vermekle on ikinci şansı vermenin aynı şey olduğunu..." Dördüncü adımını attı. "Her şansın Rus ruletinde bir atış olduğunu..." Beşinci adım. "İkinci vuruşta da on ikinci vuruşta da ölebileceğini..." Altıncı adım. "Bu yüzden kimsenin ikinci şansı hak etmediğini, söylediğimi hatırlıyor musun?"

Yedinci adımı attığında onu başımı sallayarak onayladım. Gerginlikten kaskatı kesilmiş, nefes almayı unutmuştum. Gözlerim cayır cayır yanıyordu ama ağlamayacaktım. Siyah'ın önünde zayıf bir duruş sergilemeyecektim.

"Doğru yerden kırılırsan, doğru yerden kırana dek durmamalısın." Sekizinci adım. "Bu adımları dizlerinin üzerine çök diye değil..." Dokuzuncu adım. "Dizlerin asla yeryüzü görmesin diye atıyorum." Onuncu adım. "Kırılma noktan bu olacaksa eğer..." On birinci adımı attığında Devin'in omzunun üzerinden gördüğüm Kunter kıpırdandı. Silahını kaldırdı ve Devin'i hedef aldı. Siyah Bölge halkı çıldırdı, *Gri savunucusuna ölüm,* diye haykırıyorlardı.

"Durma," dedi Devin sertçe yutkunmadan önce. "Şövalyen her daim senin uğruna can vermeye hazır."

Devin, on ikinci adımı atarken zaman dondu ve olağandışı bir yavaşlıkta akmaya başladı. Kalbim göğüs kafesimde değil, kulaklarımda atıyordu. Her kalp atımı, yarım saniye kadardı.

Kunter silahının tetiğine dokundu.

Devin'in kalbinin delindiğini ve meydanın karla kaplanmakta olan zemininin onun kanıyla kırmızıya boyandığını o kısacık saniyede görür gibi oldum.

Bir alevi andıran kehribar gözleri açık, bal rengi saçlarına kar taneleri düşüyor ve meydanda onun kanından bir kan gölü oluşurken o kıpırtısız, ölmüş.

Beni kurtaran, Devin...

Beni koruyan, Devin...

Beni yeniden ayağa kaldıran, Devin...

Benim için ölen, Devin...

Scanned with CamScanner

Her şey normal hızına döndü. Devin on ikinci adımı attı. Bu, bir nefes kadar kısa sürdü. Devin'in bana uzanan ellerine uzandım. Onun buz kesen parmaklarına alev alev yanan parmaklarımla dokundum. Kunter silahının tetiğine bastı ve silahın namlusundan fırlayan mermi ıskalamadı.

Hiç düşünmedi, Kunter.

Hiç düşünmeden yaktı, göğüs kafesimde güç bela yanmaktan kurtulan üç beş dal çiçeği. Onları da aldı benden, bize dair ne varsa bu meydanda başladığı gibi bu meydanda yandı kül oldu.

Öncüler olmazsa bölgeler olmaz. Bölgeler olmazsa Kötülerin Şehri'nde sınırlar olmaz. Sınırlar olmazsa suç kimlikleri olmaz. Özgürlük ve mahkûmiyetin rengi olmadığında bir Gri ne Kötülerin Şehri için ne de sistem için sorun teşkil edecektir.

BÖLÜM 15

Eskiden ölmekten korkardım. Yaşamak isterdim delicesine. Evime geri dönmek ve anneme kavuşmaktan başka istediğim hiçbir şey yoktu. Kötülerin Şehri halkına bakardım ve onlardan kurtulacağım ânı iple çekerdim. Anlamazdım hiçbirini, insanın bu kadar kötü olabileceğini bilmezdim çünkü.

İnsanlığa dair çok şey bildiğimi sanırdım. Kötülüğün de sınırları olduğunu, vicdanın her insanda olduğunu düşünürdüm. *Kimse bu kadar kötü olamaz,* derdim her seferinde daha da kötüsüne şahit olurken.

Tanımadıklarımın kötülüğüne bir şekilde alışmıştım da tanımaya vakit ayırdıklarım… İşte onu hâlâ aklım da kalbim de almıyordu.

Nasıl olurdu? Benim delicesine, gözümü karartıp sevdiğim adam inanılması güç bir kötülüğe sahip olabilirdi?

Sonra sevdim, her şeyimden vazgeçtim onun için. O benim için geri gelmediğinde bile ona gittim körlemesine. Beni bu cehenneme düşürdüğünü öğrendiğimde öfkeme sahip çıkamadım, yakıp yok etmek istedim onu beni yakıp yok ettiği gibi. Ama ne yazık, hâlâ vicdanım benimleydi ve yakamadım onu. Sonra vazgeçtim ancak cesedimin çıkacağını bildiğim o gemiye kendi ayaklarımla bindim. Yaşamak istemiyordum artık, o gemide ölmeye hazırdım ama bana ölümü bile çok gördüler. Kaçtığım bu adaya geri dönmek zorunda kaldım. Ne ölebilirdim ne de kurtulabilirdim, sonsuza dek bu lanet adaya mahkûmdum. Tek bir yol sundular bana. *Öldür,* dediler. *Öncüleri öldür ve söz, çıkacaksın adadan. Kurtulacaksın hak ettiğin gibi. Ama bu riski almamız için bizim adımıza bir şey yap.*

Reddettim. Binlerce kez, üç ay boyunca reddettim. Sonunda kabul ettiğimde etimle kemiğimle nefrettendim. İntikam için yanıp tutuşuyordum.

Gri Bölge umudumdu.

Scanned with CamScanner

Sonra onu gördüm. İsimsiz olarak yanına gittiğimde beni tanımadı. Bana beni anlatırken dinledim onu. Dedim ki, *bir açıklaması vardır.* Bir gün nefretim sönecek.

Onu tanımaya ayırdım vaktimi ama hiç tanımamışım onu.

O tetiğe basmaz sandım.

Basarken şüphe bile etmedi.

Öne atıldım, Devin'in omuzlarından yakaladım ve bir nefes kadar hızlı bir şekilde yerlerimizi değiştirdim.

Ona siper oldum.

Kunter'in silahından fırlayan mermi Devin'i hedef aldı ama beni vurdu.

Devin titrek bir nefesi güçlükle bırakırken benim nefesim kesildi. Meydan şiddetle patlayan silahın sesinden sonra ölümcül bir sessizliğe büründü. Titreyen elimi Devin'in omzuna dokundurdum.

"Ebe," diye fısıldadım, dün gece söz verdiğim gibi. Onu ebeleyecektim, ben kazanacaktım. Bu şekilde olacağını düşünmemiştim ama başka nasıl olur, bilemiyordum şimdi. Bütün yollarımız karanlığa ve katran karası kana çıkmıyormuş gibi davranamazdım.

Dizlerimin üzerine çökmedim, söz verdiğim gibi zemine değmedi dizlerim ama gücümün çoğu tek bir mermiyle çekildiğinde, çenemi Devin'in omzuna yasladım.

Tek damla gözyaşım sol gözümden akıp yanağımın üzerinde kaydı ve kuruyan dudağımı sıyırıp çeneme ulaştı. Görüşüm bulandı, gidip geldi.

"Neden?" diye soran Devin'in sesi ilk kez bu kadar zayıf ve çaresiz yükseldi kulağımın dibinde. "Neden yaptın? Yekta? Neden? Yekta!"

Omuzlarımdan sıkıca kavradığında ellerim onun omuzlarından çekildi, iki yanıma doğru düştü. İlk anda acı hissedemedim ama hemen ardından yakıcı bir his omzumun soluna saplandı. Cayır cayır yanan tenimin üzerinde sıcak kan kayıp gitti. Devin'in elleri sırtımda, omuzlarımda gezindi çarçabuk. Yarama dokundu ve elini kaldıramadı kanla ıslanan omzumdan. Beni hafifçe kendinden çekip yüzüme baktığında onu sadece bir saniye kadar görebildim. Dünya döndü ve tamamen bulandı. Geriye doğru sendeleyip birinin kolları arasına düştüm.

Ve işte yine o andayız.

Dünyada herkesi bulanık gördüğüm ama bir tek onu dünyalar kadar net görebildiğim o kısa anda.

Kıvanç Sidar'ın kolları arasındaydım. Onun hayran olduğum buzdan harelerine bakıyordum ve orada yeniden kendime ait koca bir evren görüyordum.

Nasıl da seviyorum seni.

Nasıl da kendine bu denli âşık ettin beni?

Buz kesen elini yüzümde hissettim. "Gri Hanım," diye fısıldadı çaresizce. "Gri Hanım... Neden, neden yaptın bunu?"

"Sana..." Kelimeleri dilimin ucunda birbirine karışıyordu. "...asla boyun eğmem."

"Ben sana boyun eğerim, sen neden yaptın bunu?"

"Dokunma ona!" Devin'in çığlığı meydanda yankılandı. Birden bir sürü ses birbirine girdi. Ortalık savaş alanına dönmüştü. Her şey birbirine karışıyordu. "Öldürüp yaralarını sarmana izin vermem, öncü!"

Mirza'nın, "Dur, Devin," dediğini seçebildim bütün bu gürültünün içinde. "Dur, şimdi sırası değil."

"Sen karışma, Mavi. Dostunu koruma bana."

"Dinle, Gri Bölge halkını geri çek. Siyahlar onları öldürüyor. Şimdi sırası değil. Kunter!" Mirza hem Devin'i tutuyor hem de beni sıkıca tutan Kunter'e bağırıyordu. "Siyah'ı durdur! Ortalık kan gölüne dönmeden Yekta'yı götür buradan."

"Asla onunla gitmesine izin vermem!" diye haykırdı Devin.

Asil, "Bir şey yap, Amber. Seni dinlerler," diye haykırdığında Amber'in buz gibi bir sesle, "Kılımı kıpırdatmam," dediğini işittim.

Sinan, "Yeşil, bölgene dön!" diye bağırdı.

Kaan, "Doktor," dedi boğazını yırtan bir sesle. "Doktoru getirin buraya."

"Kötülerin Şehri'nde doktor yok," dedi Asil.

Bütün tanıdık sesler birbirini takip ediyordu ama ben zamanı takip edemiyordum.

Kunter hiçbir şey duymuyor gibiydi ve benim için de sesler yavaş yavaş kayboluyordu. Ayağa kalkmayı, bütün bu kargaşayı durdurmayı ve Kunter'in ellerinden kurtulmayı çok isterdim.

Ve yapacaktım da.

Kanımın son damlasına kadar bunun için direnecektim.

"Onu sadece yaralayacaktım," dedi Kunter, buzdan hareleri yaşlarıyla ıslandı. "Yemin ederim onu sadece yaralayacaktım. Bunu neden yaptın?"

Scanned with CamScanner

Elimi kaldırdım, bu çok güç oldu. Nefeslerim göğüs kafesimde sıkışıp kalmış, bir şekilde orada ağırlık yapmıştı. Parmak uçlarım zangır zangır titriyor, elim bütün bunlardan bağımsız onun yüzüne doğru uzanıyordu.

"Gri Hanım..."

Parmak uçlarım önce beyaz tenine dokundu ve hemen ardından bütün öfkem, nefretim, acım ve ne yazık ki ona olan amansız aşkım elimde toplandı. Tokadı suratına indirdim.

Kunter'in yüzü sağına döndü ve bir nefes dudaklarının arasından buhar olup uçtu.

"İyi ya, beni öldürdün say."

Aynı anda kendimi ondan ittim ve zemine düştüm. Onun kollarında olacağıma kanla kaplı zeminde binlerce yıl geçirirdim.

İlk anda şuursuzca hareket ettim. Elimi yere bastırdığımda yaralı omzumdan destek almaya çalıştığımı idrak edecek durumda değildim. Acı, omzuma bir kere daha saplandığında göğsümün üzerine sertçe düştüm. Kunter bana yeniden dokundu. Oydu, biliyordum. Onun lanet dokunuşunu herkesten iyi tanıyordum.

Elini tokatlayarak ittim. Benden güçlüydü, bu durumda onun ısrarla bana yardım etmeye çalışan ellerine karşı koymam çok zordu. Etraf dönüyordu, kim nerede ve kim ne haykırıyor, göremiyor ve duyamıyordum. Her şey birbirine giriyor ama onun o lanet suratını net görmeye devam ediyordum. Sesini duymamak için kulaklarımı tırmalardım ama bir tek onun sesini seçebiliyordum.

Bu benim lanetim olmalıydı.

Ölürken bile yalnızca onu görecek ve yalnızca onun sesini duyacaktım.

Zaman ve mekân algım kaybolurken omzumun açıldığını hissettim. Bir saniye kadar sürdü. Onu yeniden kendimden ittim ve dizlerimin üzerine basabilecek kadar gücü kendimde buldum.

Bütün dünya dönüyor ve dönen dünyanın etrafında o duruyordu.

"Onlar da ne?" dedi buzdan hareleri kocaman açılmış bir şekilde. "Vücudundaki o izler de ne?"

Onu biri göğsünden sertçe itti, aynı anda biri de beni belimden yakalayıp geriye çekti. Aramıza yüzlerce kişi aynı anda girdi.

Gözlerim yuvalarında geriye doğru kaydı ve dünya artık yalnızca karanlıktan ibaretti.

Ona *senin ruhumda açtığın yaraları, seni öldürmeyi kabul etmediğim için vücudumda açtılar,* diyemedim.

Bir yıl önce son kez Kötülerin Şehri'ne baktığımı sanarak o gemiye bindim. Beni bir düzine asker karşıladı. Hiçbir yüzü daha önce görmemiştim, biri hariç. Tanıdığım yüz, beni şehre ite kaka bırakan o kadın askerdi. Amber'le iş birliği içerisinde olduğuna emin olduğum tek askerdi esasen. Onu gördüğümde gemiden kurtulamayacağımı biliyordum. Bundan adım kadar emindim.

Tamamen vazgeçmiş durumdaydım. Her şeyin tam ortasında hissediyordum. Sevmenin ve nefret etmenin, yaşamanın ve ölmenin, Kötülerin Şehri'nin ve karşı kıyının.

Gemi karşı kıyıya doğru harekete geçtiğinde askerler temkinliydi. Bileklerime kelepçe taksalar da silahlarını üzerime çevirmişlerdi. Bununla ilgili bir sorunum yoktu. Ta ki silahlar peşimden denize atlayan Kunter'i hedef alana dek.

Mayınları geçmek üzere olan geminin peşinden denize atlayacağını hiç düşünmezdim. Mayınları geçmeyi deneyeceğini ise hiç...

Ona merhamet etmeyecektim. Geri dönmeyecektim. Onu dinlemeyecektim.

Lakin... Onu öldürmelerine de müsaade edemezdim. Askerin hedefi, Kunter'in göğsüydü. Hedef almadan hemen önce bunu dile getirmiş, silahını hazırlamıştı. Onu öldürecekti.

Biliyordum, geçen gece onu öldürmek istemiş ve o içindeyken malikânesini ateşe vermiştim. Onu öldürmek için çok ileri gitmiştim ve neredeyse yapıyordum da. Fakat insan, sevgiyle nefret arasında bir yerde sıkıştığında o kişinin canı yansın istiyordu ama bunu kendisinden başkasının yapmasını istemiyordu. Ölsün istiyordu ama yalnızca ellerinden ve sadece birkaç dakikalığına. Bu garipti, anlatılması ve belki de anlaşılması oldukça güçtü ama öyleydi.

Asker tetiğe dokundu ve bir ıslıkla Kunter'in göğsünü parçalamaya hazırdı. Tetiğe basarken ona omuz attım. Namlu kaydı ve Kunter'in göğsünü değil, omzunu vurdu. Ve Kunter hırçın denizde kaybolduğunda bir daha onun göğsünü hedef alamadı.

Devin kıyıdaydı, Asil'in de koşarak kıyıya geldiğini görmüştüm. İkisinden birinin onu kurtaracağına dair aptal bir ümidim vardı.

Asker silahının namlusunu bir küfürle alnımın çatına dayadı. Beni oracıkta öldürecekti. Hem Kunter'i kurtardığım için hem de bir Gri olarak karşı kıyıya geçemeyeceğim için.

Buna hazırdım.

Scanned with CamScanner

Gözümü bile kırpmamış, yalnızca mavi gökyüzünü izlemiştim. Silah patlamıştı ama ölen ben değildim, askerdi.

Albay Asaf onu öldürmüştü.

Sisteme ihanetten.

Bana bakmış ve ondan korkmamı beklemişti. Suratımda en ufak bir mimik hareket etmemiş, başından vurulan kadının kanı suratıma sıçradığında dahi kıpırdamamıştım. İçimde çoktan bir şeylerin öldüğünü gözlerime baktığında gördüğünü biliyordum.

Karşıma geçmişti, benden bir kafa uzundu ve otuzlarının sonlarında görünüyordu.

"Gri."

Gri mavi gözlerine ilk o anda bakmıştım. Mavi gözlerin her tonundan nefret ediyordum artık. Görmek istemiyordum mavi gözlü birini. Herkesin gözlerinin kapkara olmasını diliyordum istemsiz.

Ona cevap vermediğimde başını hafifçe yana eğerken dişlerini sıkmıştı. Yüzüme bakıyor ve bir şey arıyordu ama anlayamıyordum. Askeri öldürdüğü gibi beni de öldürmesini bekliyordum. O anda bundan daha fazla hiçbir şeyi istememiştim.

Ama beni öldürmedi.

Beni geminin altına götürdüler. Götürdükleri yer bir hücreydi. İçeride ne bir yatak ne de başka bir şey vardı. Sarı Bölge'deki hücreyi andırıyordu ama duvarları beton değil, demirdendi.

Herhâlde burada öldürecekler, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Sırtımı duvara yaslamış, bacaklarımı kendime çekmiş ve bakışlarımı ileriye dikmiştim. Onu görüyordum yine. Nereye baksam onun o suratı oradaydı. Buzdan harelerini silemiyordum kafamın içinden. Kafamı nereye çevirsem, kime baksam istemsiz onu göreceğimi sanıyordum ama tek gördüğüm onun hayaliydi.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini anlayacak durumda değildim. Işık yoktu, gece mi olmuştu yoksa ertesi günde miydik, anlayamıyordum. Açtım, susuzdum. Bu iş hemen bitse iyi olurdu.

O zaman Albay Asaf içeri girmişti. Elinde bir bıçak olduğunu ve göğsümü deleceğini düşünmüştüm önce. Yaklaşmak yerine uzakta beklediğinde de silahın namlusunu kafamın çatına çevirdiğine çok emindim.

Uzunca süren bir sessizliğin ardından ona bakmıştım çünkü beni ne bıçaklamış ne de bir mermiyle hayatıma son vermişti.

Seninle bir anlaşma yapacağız, Gri, demişti. *Karşı kıyıya geçemezsin, bu infial yaratır.* Bir nefesi seslice bırakmış ve konuşmaya devam etmişti: *Ama seni öldürmek de istemiyorum. Bunu hak etmediğini ikimiz de biliyoruz.*

O zaman, diye sormuştum, *bana ne yapacaksınız?*

Seni bir silaha çevireceğiz, demişti. *Kontrol edemediğimizi bizim yerimize öldüreceksin. Sen onlardansın, onları en kolay sen yok edersin.*

Kimleri? diye sormuştum. Anlamamıştım ve belki de anlamazdan gelmiştim.

Öncüleri, demişti ve ben o anda bunu dünyalardan çok istesem de asla yapamayacağımı biliyordum.

Ben onlardan değilim, onların yok ettiklerindenim, demiş ve konuşmayı orada sonlandırdığımı varsaymıştım. Fakat Albay Asaf ısrarcıydı, bunu kafaya takmış durumdaydı.

Bu yüzden bize yardım edeceksin, Gri. Öncüler daha fazla yok etmesin diye. Birer mahkûm değil, kral olmalılar elleri kolları bu kadar uzun olduğuna göre. Bağlantılarını koparmak için onlarca kişi infaz edildi. Yine de bir yerlerde bağlantıları kaldığına eminim. İnsanlar onları bir şekilde güzellemenin yolunu buluyor. Bir adaya hapsolmuş durumdalar ama dışarıda herkes onları konuşuyor. İnsanlar Kötülerin Şehri'ni canlı izlemek için binlerce dilekçe yazdılar. Bunu bir reality show sanıyorlar çünkü öncüler, mahkûmiyeti bir şova çeviriyorlar. Onları kontrol edemiyoruz. İşe bak, onları öldüremeyiz de. Ama sen yapabilirsin. Seni yok etseler de içlerindesin. Onları bir tek sen yok edebilirsin.

Albay Asaf bana bunları anlatırken hücrenin içinde bir ileri bir geri gidiyor, elini kolunu öfkeyle sallıyordu. Konuşurken öyle sinirleniyordu ki ağzından tükürükler sıçrıyordu. Öncülerden bahsetmek, onların bu gücünü dile getirmek bile onu delirtiyordu. Suratı birkaç saniye içinde kıpkırmızı kesilmişti.

Bense ifadesiz ve hissizdim. Onunla bir anlaşmaya varmayacağım yüzümden okunuyor olmalıydı. Kötülerin Şehri'ne ölsem geri dönmezdim. Bir daha o kıyıya ayak basmayacaktım. Kunter'in yüzünü bir daha asla, *asla* görmeyecektim.

Yine de yüzüme bakmış ve benden bir cevap beklemişti. Susuzluktan kuruyup çatlayan, birbirine yapışan dudaklarımı güçlükle aralamış ve *hayır,* demiştim yalnızca. Net ve tok bir sesle.

Siyah seni şehre düşürdü, demişti. Her şeyden bir şekilde haberleri vardı. Bu da bana bilekliklerin gerçekten ses aldığını düşündürmüştü. Ya

Scanned with CamScanner

da birileri onlara içeriden bilgi veriyordu. *Ondan intikam almak istemiyor musun? Kırmızı'dan da mı? Seni eritip yakarak öldürmek istedi. Dahası var. Sana binlerce neden sayabilirim tarafımızda olman için.*

Sadece, demiştim ona ilk kez uzun uzun bakarak. *Öldür beni.*

Yüzüme bakmış ve anlamıştı. Ölsem onunla anlaşmayacaktım ve zaten ölmeyi çoktan kabullenmiştim. Aksini bekliyordu. Yaşamak için savaşmamı bekliyordu ama ben çoktan hazırdım sonuma.

Beni hücrede yalnız bırakmış, açlık ve susuzlukla cezalandırmıştı.

Geri döndüğünde beni öldüreceğinden artık emindim. Bir silahla hücreye gelse de bileğimden yakalamış ve bilekliğime bir şey yapmıştı. Rengi solmuştu bilekliğin.

Ölenlerin bilekliğinin rengi solardı Kötülerin Şehri'nde.

Beni ölü göstererek karşı kıyıya bırakacaklarını sanmıştım. Bir an için buna sevinmiştim bile. Kurtuluş yok sanıyordum ama vardı. Ölüm tek çare değildi. Yeniden yaşayabilirdim.

Birdenbire kendimi umut ederken bulmuştum. Yeniden yaşamaya dair düşünmüştüm o daracık hücrede. Belki unuturdum, unutmasam da alışırdım birçok şeye.

Sonra bir şey oldu. Her şeyin birbirine karıştığını hissettim. Dışarıda bir koşturmaca vardı. Albay Asaf yeniden hücreye döndüğünde bu kez ne sakindi ne de sabrı kalmıştı. Öfkeden delirmiş durumdaydı ve orada yalnızca ben vardım.

Nasırlı parmakları çenemi öyle sert yakalamıştı ki kemiklerimin kırılıp birbiri içine girdiğini sanmıştım.

Öldüremezmişiz, diye haykırmıştı suratıma, tükürüklerini saça saça. *Seni öldürürsek şehri cayır cayır yakmaya devam edermiş. Cesetler Kötülerin Şehri'nde tek bir mahkûm kalmayana dek denizde yüzer, İstanbul kıyılarına vururmuş. Bütün dünya öğrenirmiş seni.*

Bunu bekleyip beklemediğimden emin değildim. Sevdiğim adamdan beklerdim ama nefret ettiğim adamdan asla beklemezdim ve ne yazık, onlar hâlâ aynı kişiydi.

Tek kelime etmemiştim ama orada bütün hıncını benden çıkarmıştı. Çünkü onun teklifini kabul etmemiştim ve etmeyecektim de ama o yenilemezdi. Öncülere boyun eğemezdi. Bir şekilde onları alt etmenin yolunu bulmalıydı ve tek görebildiği yol bendim.

Hücrenin duvarlarına beni kaç kez çarptığını saymadım. Ya da elinin kaç kez suratıma indiğini. Kabul etmem için beni ne kadar zorladığını da. Aç susuz bırakıp açlıktan ve susuzluktan öleceğimi düşündüğü âna kadar beklerdi. Sonra kuru bir ekmek ve biraz da su verirdi. Yememeyi çok denemiştim ama insanın açlığa direnmesi ne zormuş, orada anlamıştım. Yememeyi seçmek ayrı bir şeydi, aç bırakılmak çok ayrı bir şey.

Kunter beni kurtardığını sanıyordu ama her günümün nasıl geçtiğinden bihaberdi.

O, Kötülerin Şehri'nde ne yaparsa yansıması banaydı. Kabul edene kadar da bu böyle olacaktı. Öldürmeyeceklerdi beni ama yaşatmayacaklardı da.

Her türlü işkenceyi denemişlerdi. Onlara karşılık verecek kadar bile gücüm yoktu. Sanırım gece olduğunda ve beni yalnız bıraktıklarında duvarın kenarında kıvrılır ve dizlerimi karnıma çekerdim. Ağlardım, canımın ne kadar çok yandığını düşünmekten başka bir şey düşünemez ve anneme sarılmak isterdim.

Ne çok isterdim annemin yanımda olmasını. Her şeyden çok. Bir tek o bana zarar vermezdi sanki. Herkes bir şekilde zarar verebilirdi ama annem... Sarılırdı bana ve geçerdi her şey.

Akıtacak gözyaşım kalmadığında ve annemin asla gelmeyeceğini anladığımda nefretime sığındım. Öyle büyük yeminler ettim ki, ortada ne Kötülerin Şehri ne de beni bu hâle getiren sistem kalsın istedim. Herkesi yok etme arzum iliklerime kadar işlemişti.

Beni bir kere kolumdan yakalamış, odadan dışarı sürüklemişti. Gökyüzünü göreceğimi sanmıştım. Yine karanlık başka bir odaya götürmüştü. Arkadan gelen sert bir itişle karanlığın içine savrulmuştum. Dizlerim ıslak zemine çarpmış, elim kaygan bir şeye değmişti ama ne olduğunu anlayamamıştım. Nefes almaya çalışmıştım ama hava ağırdı. Bir yığın şeyin arasına düşmüştüm ama anlayamamıştım yığının ne olduğunu.

Tavandan sarkan cılız ışığı yaktığında gözlerim kamaşmıştı, her şey bulanmış ve hemen ardından bir göz kırpışla netleşmişti. Burnumun dibinde bir yüz vardı. Şişmiş, derisi soluk, göz kapakları yarıya kadar açık. Bana bakmıyordu ama göz hizasındaydık. Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki kendi nefesim onun soluk tenine çarpıp bana geri dönmüştü.

Geri kaçmaya, cesetten uzaklaşmaya çalışmıştım ama bu tamamen beyhude bir çabaydı. Bir cesedin yanında değildim, onlarca cesedin arasındaydım. Her birinin bileklerinde rengi solmuş mahkûm bileklikleri vardı. Denizden çıkarılmış mahkûmların cesetlerinin hepsi üst üste yığılmış, bir dağ oluşturmuştu. Bazıları hâlâ şişti, yüzleri kabarmıştı.

Scanned with CamScanner

Daha uzun süre suda kalmış olanların şişliği sönmeye başlamış, derileri yer yer ayrılmıştı. Birkaçı hâlâ normal bir ceset gibi görünürken bazıları bir insan gibi bile görünmüyordu.

Midem bulandı, cesetlerin arasından kalkmaya çalışırken öğürdüm ama dudaklarımın arasından dökülen tek şey biraz sudan fazlası değildi. Açtım, en son iki gün önce su içmiştim.

Zamanı yalnızca Albay Asaf ziyaret ettiğinde anlayabiliyordum. Her gün gelir, ikna olmam için elinden geleni ardına koymazdı. Bu da o günlerden biriydi ama daha kötüsü. Diğer günler bedenimi incitirdi, nefsimi sınardı ama o gün beni tamamen altüst etmişti.

Devin'in, cesetleri suya bıraktığını söylemişti bana. Kunter şehri yakmış, Devin öldürdüğü cesetleri karşı kıyıya göndermişti. İstanbul kıyılarına ulaşan cesetler infial yaratmıştı. Ama hepsi ulaşmamıştı. Denizde kaybolanlar, askerler tarafından denizden bir balık gibi tutulanlar ve günler sonra denizde ortaya çıkanlar vardı. İşte onlar, bunlardı.

Ayağa fırladım, kapıdan çıkmaya çalıştım ama Albay Asaf'ın sert bedenine çarptım. Kapının önünde dikiliyordu ve geçit vermiyordu.

Onlara bak ve öncülerin neden yok edilmesi gerektiğini hatırla, Gri. Ne diyorlardı kendilerine? Şeytanın yancıları. Bak onlara… Beni yeniden cesetlerin arasına fırlatmıştı. *Vücudunda kırılmadık kemik bırakmam, onlardan beter olursun ama sana yemin ederim hâlâ nefes alıyor olacaksın. Ne de olsa şeytanın yancıları, senin yaşaman için öldürdü bütün bu mahkûmları.*

Kapı gürültüyle kapandı ve mahkûmların cesetleriyle bir başıma kaldım o odada. Ve ne kadar süre kaldım, bilmiyorum. Öyle uzun olmalı ki cesetlerin kokusunu bir noktadan sonra alamadım, alışmıştım. Alışana kadar saatlerce öğürmüştüm ama yine kusamamıştım. İçimde bir şeyler o andan itibaren fazlaydı ama çıkmıyordu bir türlü. Durmadan ağlıyordum. Görmezsem geçer sanıyor, gözlerimi kapalı tutuyordum ama sanki kapalı gözlerimin ardından bile görüyordum ceset yığınını.

Ben yapmamıştım.

Ben istememiştim.

Bütün bunları yaşaması gereken son kişiydim, biliyordum ama yaşıyordum işte ve bitmiyordu. Bir türlü son bulmuyordu. Zaman akıyor, dünya belki dönüyor belki de çoktan durmuş. Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Acıdan ve nefretten başka.

Duvarları yumrukluyorum, kapıya tekmelerimi indirip beni çıkarmaları için yalvarıyorum ama hayır, kimse ne duyuyor ne de çıkarıyor beni.

Sanki bütün dünya karşımda.

Yapayalnızım dünyanın dışında.

Uzay boşluğunda cesetlerle savruluyorum.

Ve bu hiçbir zaman son bulmayacak.

Avuç içlerim, parmak boğumlarım, dizlerim kanıyor kapıya vurmaktan. Parçalanıyor eklemlerim, oluk oluk kan akıyor ama kimse hak etmediğim bütün bu işkencelere sesini çıkarmıyor.

Hani Kötülerin Şehri insanıydı kötü olan? Beni korumakla yükümlü olan bu insanlar nasıl onlardan daha kötü olabiliyordu? Ya da onlar kadar kötü? Peki, Kötülerin Şehri'ne ait olmayan benim günahım neydi?

Bir noktada ceset oldum. Artık onlardan biriydim. Yarım metre kadar uzaklarında yerde öylece yatıyordum. Dizlerimi kendime çekmiş, başımı duvarın kenarına bastırmıştım. Gözlerim açıktı ve gördüğüm tek şey yıkımdı. Bana bunları yaşatan herkesi tek tek yakıp yıkmak için can atıyordum ve bu, beni o odada hayatta tutan tek şeydi.

Beni o odadan sürükleyerek çıkardıklarında içimde vahşi bir şeyler harekete geçmişti. Eminim aç ve susuz olup gün ışığından da bu kadar mahrum bırakılmasaydım o gün orada önüme çıkan herkesi öldürmüştüm.

İçimde kalan güç kırıntılarıyla beni sürükleyen adamı dizinin arkasından tekmelemiş, o yere düştüğünde bir çırpıda silahını belinden kapıp namluyu alnının çatına dayamıştım.

Ellerini teslim olur gibi kaldırmıştı. Onu ensesinden sıkıca tutup silahı boynuna dayamıştım. Bedenini önüme siper ederek koridorda ilerlemiştim. Onları öldürmek istemiyordum ama o gemiden kurtulmak için gerekirse hepsini öldürecektim.

Kısa sürede askerler etrafımı sarmıştı. Silahı bırakmam için beni ikna etmeye çalışmışlardı ama gözüm çoktan dönmüştü. Tehditlerin hiçbiri işe yaramıyordu çünkü biliyordum, beni öldürmeyeceklerdi. Yakaladıklarında ise o âna kadar yaşadıklarımın daha kötülerini yaşatacaklardı. Ben onların Azrail'i olana dek durmayacaklardı.

Albay Asaf çıkıp gökyüzünü görmek istediğim merdivenden inmiş, orada karşıma dikilmişti. Öyle bir ağırlığı vardı ki, onun olduğu yerde herkes mum kesiliyordu. Kendi başlarına asla hareket etmiyorlardı.

Scanned with CamScanner

Buradaki herkesi öldürsen de İstanbul'a benim emrim olmadan ayak basamazsın, Gri. Ya benim kurallarıma göre oynarsın ya da bu döngü sonsuza kadar devam eder.

Tek kelime etmemiştim ama kararımı orada vermiştim. Bir gün daha yaşamayacaktım bana yaşattıklarını.

Sıkıca tutup önüme siper ettiğim askeri itmiş, silahın namlusunu ondan kendime çevirmiştim. Her şey birkaç saniye kadar sürmüştü. Tereddüt dahi etmemiştim. Silahı göğüs kafesime dayamış, kalbimi hedef almıştım. Askerlerden biri arkadan saldırmış ve silahı yakalamıştı ama ben tetiğe basmıştım.

Bunun çekeceğim son acı olduğuna çok inanmıştım. *En azından kendi sonumu kendim yazdım,* demiştim içten içe. Sondu, bitmişti işte.

Ama ne yazık, beni hastaneye bile götürmeseler de o gemide ihtiyaçları olan her şey vardı. İşinde çok iyi bir doktor ve ekibi de. Üç gün sonra gözlerimi aynı hücrede, bu kez derme çatma bir yatağın üzerinde açmıştım.

Meğer askerin o hamlesi hayatımı kurtarmış. Mermi ne kalbimi delmiş ne de önemli bir damara denk gelmişti. Haftalarca serumlarla beslediler beni. Zaman algımı asıl o zaman yitirmiştim. Odaya gelen doktor bazen benimle konuşurdu. Yüzünde bir gülümseme olurdu. Beni hayatta tutmak ister gibi yeni çıkan filmlerden ve kitaplardan bahsederdi.

Çığlık 7 çıkmış meğer, pek beğenilmemiş ama çıkmış işte. Kunter çok severdi Çığlık'ı. Kostümünü giymiş, beni korkutmuştu. Neredeyse inanmıştım bile ona.

Doktora bir kere gülmüştüm. Bu da onun çok hoşuna gitmiş, beni daha sık ziyaret eder olmuştu. Sonra onu görevden almışlardı. Bir daha da Albay Asaf dışında kimse hücreye adımını atmamıştı.

Hayati tehlikem kalmadığında beni demir bir sandalyeye bağlamışlardı. Sabrımın sonunu da orada tüketmiştim zaten. O sandalyede çektiğim acının birazı bile hafızamda değildi şimdi, hatırlamak bile acı verdiğinden zihnim beni korumak için olsa gerek unutturmuştu çoğunu. Tıpkı Gri olduğum günkü gibi. Hafızamda birçok anı kayıptı sanki ama ne olduklarını çözemiyordum bile. Yapılanların da sadece birazı hafızamdaydı. Orada bir yemin etmiştim. Ölmeyecektim ve onları ölmediğime pişman edecektim.

Albay Asaf beni hücrede son kez ziyaret ettiğinde *Gri Bölge,* demiştim ona. *Tek bir şartla kabul ederim. Gri Bölge'yi kurmam için ne gerekiyorsa vereceksiniz bana. Gri Bölge güçlendiğinde öncüleri öldüreceğim.*

Gri Bölge kurulamaz, demişti. *Kötülerin Şehri'ne gönderdiğimiz Grilerin bazılarının hayatta kalmasını istemiyoruz.*

O zaman anlamıştım. Sistemi tehdit eden insanları Gri olarak şehre düşürüyorlardı. Gri, birçok şeydi.

Kazara cinayetten Kötülerin Şehri'ne düşen Griler.

Bu, Asil Vural Akaslan'dı. Annemin katili.

Birden fazla suç işlediğinde ve suçlardan biri baskın çıkmadığında Kötülerin Şehri'ne düşen Griler.

Onlardan birini bile görmemiştim, çoktan ölmüşlerdi.

Sistemi tehdit eden, sistem tarafından yok edilmek üzere Kötülerin Şehri'ne gönderilen Griler.

Onlarla da tanışmamıştım, ölmüşlerdi.

Öncüler tarafından şehre düşürülen Griler.

Biri Amber'in düşürdüğü ve görevlendirdiği O Gri kadındı, Asil'le Kunter'in arasına giren ve Grilerin katliamına yol açan kadın.

Bir de ben vardım. Öncü Kunter tarafından vicdan kaşıyıcısı olarak Kötülerin Şehri'ne düşürülen Gri.

Başkaları da olacaktı ve belki de olmuştu.

Sistem daha fazlası için hazırlık yapıyordu. *Çok fazla Gri,* demişti Albay Asaf. *Yakın zamanda çok fazla Gri Kötülerin Şehri'ne düşecek. Onların hayatta kalmasını istemiyoruz.*

Onların suçu ne? diye sorduğumda dudağının kenarı kibirle kıvrılmıştı. *Sistem eleştirilemez,* demişti. Sonra sesli bir iç çekmiş, sesini temizlemiş ve *devlet,* demişti. *Devlet eleştirilemez.*

Kötülerin Şehri'nden çıkışları olmayacak, ölüp ölmemelerinin ne önemi var, diye sorduğumda *bunlar senin anlayacağın işler değil, Gri,* demişti. *Gri Bölge'yi kuramazsın. Hayatta kalmasını istediğimiz tek Gri şimdilik sensin.*

Amber'in Grilerin katliamına yol açması şimdi daha anlaşılabilirdi. Sistem adına yapmıştı bunu. Griler sahiden ne Kötülerin Şehri'ne ne de karşı kıyıya aitlerdi. Onlar yok edilmek üzere Kötülerin Şehri'ne gönderiliyordu. İçlerinden bazıları, yalnızca yancı olmayı başaranlar hayatta kalabiliyordu ve onlar da sistemin yok etmek istediklerinden olmayanlardı. Bir de İsimsizler vardı. Yani artık tek bir İsimsiz vardı.

Scanned with CamScanner

Peki, İsimsizler kimdi? Kötülerin Şehri'nden asla çıkamayacaklarını biliyorlardı. O hâlde onlar sistem tarafından seçilip gönderilenlerdendi.

Ben dağın, suyun altında kalan tarafından bihaberdim. Benim bildiğimden çok daha fazlası vardı. Ben yalnızca hayatta kalmaya çalışan bir Gri'ydim ama Kötülerin Şehri'nde yüzlerce ve belki de binlerce Gri'nin çok daha başka hikâyesi vardı. Ve hepsi ölmüştü.

Daha fazlası da olacaktı ve hepsini öldüreceklerdi.

Öncüleri öldürmek istiyorsanız Gri Bölge'yi kabul edeceksiniz. Aksi hâlde öldürün beni ya da ölene dek sürdürün bu işkenceyi. Kendinize başka bir Gri bulun.

Ne garipti, sistem de Kötülerin Şehri de Grileri yok ediyordu ama bir şekilde iki taraf da Grilere muhtaç kalmıştı. Öncüler kendilerine her bölgeye ait birer Gri'yi yancı olarak seçmişlerdi ve sistem bir Gri'yi öncüleri yok etmesi için seçiyordu.

Albay Asaf bir hafta sonra teklifimi kabul etmişti. Üç şartla.

Onların seçerek gönderdiği Grilerden bazılarını öncüleri öldüreceğim gibi öldürecek ya da Kötülerin Şehri halkının öldürmesine izin verecektim.

Bölge sistemini yok edecektim. Bir adada beş bölge, beş öncü, beş yancı ve birbirinin sınırlarını geçmeyen halk olmayacaktı. İşin sonunda tek bir ada ve yalnızca mahkûmlar olacaktı. Böylece artık dünya, gözünü Kötülerin Şehri'nden çekebilirdi çünkü bu kurulan sistem olmazsa artık ilgi çekici bir yanı da kalmazdı.

Son olarak onun karşısına dikilme cüreti gösteren kadını -ne yazık ki bu Devin Koral'dan başkası değildi- öncüleri öldürdüğüm gibi öldürecektim.

Bütün bunlar olduğunda Kötülerin Şehri'nden çıkarılacaktım.

Kabul ettim.

Ve şimdi buradayım, Gri Bölge'de. Yanımda, sistemin öldürülecekler listesine bir şekilde adını yazdıran yancım Devin'le. Aynı masada toplandığım ve karşısında durduğum herkesin öleceği bir anlaşmayla.

Ne ölebilen ne de yaşamasına izin verilen bir Gri'den de sanırım bu beklenirdi.

Bir öncüyü öldürmenin en kolay yolu,
yancısını baştan çıkarmaktır.

BÖLÜM 16

Onu iki haftadır görmemiştim. Ve iki haftadır Gri Bölge'den dışarı tek bir adım atmamıştım.

"Hâlâ çıkarmamakta ısrar ediyorum. Bu sargılar biraz daha kalmalı, en azından birkaç gün daha."

Doktor Güney, Gri Bölge'deki ve hatta Kötülerin Şehri'ndeki tek doktordu. Onu Kötülerin Şehri'ne düşürdüğüm için bazen vicdanımın sızlaması gerektiğini düşünüyordum ve sonra ona ne kadar ihtiyacımız olduğunu bir kere daha hatırlıyor, ayrıca onun Kötülerin Şehri'nde olmayı hak ettiğini fakat parasıyla kıçını kurtardığını hatırlıyordum.

Sistem onun gibileri korurdu çünkü ne kadar paran varsa o kadar güçlüydün. O da güçlüydü ama güç, medyaya düşene kadardı. Sistem işte o zaman onun gibileri koruyamıyordu. Ve onun bunu benim yaptığımdan haberi yoktu. Sistemin de yoktu.

"Sana harika bir klinik hazırlattım. Sırf bunun için artık şu sargıları çıkarmalısın. Bu konforu yemin ederim ki diğer bölgelerde bulamazsın. Belki Kırmızı Bölge'de. Yani eski Kırmızı Bölge'de. Şimdi orada da bulamazsın."

"Gitmeye niyetim yok," diye homurdanırken sargılarımı inceliyordu. "Ben bu lanet adaya lanet bir Gri olarak düştüm. Başka bölgede halk tarafından kovalanma niyetinde değilim. Bu adadan kurtulana dek Gri Bölge sınırları içerisinden çıkmaya bile niyetim yok."

"Güzel haber. Şimdi çıkar şu sargıları. İşim gücüm var, engel oluyorlar bana. Hayati riskim de yok." Kolumu kaldırdığımda omzuma bir acı saplansa da suratımda en ufak bir mimik hareket etmedi. "Bak, hiç acı yok."

"İşin gücün?" Kolumu tutup indirdi. "Siyah Bölge Öncüsü Kunter'i pataklamaya mı gideceksin yoksa? Bir süre daha kimseye, kum torbasına bile yumruk atamazsın."

"Ben de saçını çekerim o zaman."

Scanned with CamScanner

Bana *sahiden mi?* dercesine baktığında gülümsedim. "Şaka, yapmam öyle şeyler. Zaten Öncü Kunter'le işim olmaz. O defter iki hafta önce kapandı."

"Siyahlar Gri Bölge'de yalnızca Gölge Muhafız olarak yaşayabiliyor. Bu sorunu çözmeyecek misin?"

"En azından hâlâ hayattalar." Omzumu uzattım ona. "Hadi, yoksa ben yaparım. İlk gün kar yağıyordu ama şimdi bahar çiçekleri açmaya başladı ama sen hâlâ şu sargıdan beni kurtarmadın."

"Çünkü seni yapmaman konusunda uyarmama rağmen bir kum torbasını günde en az iki saat yumrukluyorsun da ondan. İyileşme sürecini uzatıyorsun, öncü."

Dudaklarım mühürlendi. Bunu nereden biliyordu? Bu bilgiyi gizli tuttuğuma çok emindim. Üstelik sadece son iki gündür yaralı omzumu kullanıyordum, on iki gün boyunca hiç kıpırdatmamıştım ve sabırla iyileşmesini beklemiştim.

Ona bunu kim...

Kapının kenarından içeri bakan Devin'i gördüğümde anladım kimin ispiyoncu olduğunu.

"Sen!" dedim yerimde kıpırdanırken. "Sen mi söyledin ona bunu?"

Dişlerini göstererek sırıttı. "Asla." Kapının kenarından çıkıp odaya adımladı. Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Öncüm ne derse o, asla öncümün sözünden çıkmam. Bu bilgiyi doktoruna kuşlar getirmiş olmalı."

"Kuşlar ha?" Sedyenin üzerinde bulduğum ilk şeyi -bu bir pamuktu- ona fırlattım. "Kuş değil, kuyruk kuyruk."

Kıkırdayarak sedyede yanıma oturdu. Bu sırada Doktor Güney bu kez gerçekten sargılarımı çıkarmaya başlamıştı. Devin beni diğer omzumdan dürtükledi. "En azından güzel bir kuyruk. Ya benim yerime o deccal öncü kuyruğun olsaydı yine." Şüpheli gözlerle baktı. "Olmadı değil mi, gelmedi buraya?"

"Gelmedi," diye geçiştirerek bakışlarımı ondan kaçırdım. Sargılarımı çıkaran Doktor Güney'in ilgili bakışları üzerimizdeydi. Ne zaman yanındayken Kunter'in konusu açılsa dinlerdi. Ondan korkup kaçmalı mı, anlamak içindi sanırım. Çünkü Gri Bölge halkının gözünde Kunter şeytanın insan kılığına bürünmüş hâliydi.

Devin de artık aksini düşünmüyordu gerçi. Bu yüzden o günden beri yanımdan ayrılmıyordu. Bir şeyler yapacağımı düşünüyordu.

İntikam mesela.

Hayır, intikam peşinde değildim. Kunter'den intikam almak istemiştim çünkü onun canını benim canımı yaktığı kadar yakabilirsem bir gün ona olan bu amansız nefretten kurtulacağımı sanıyordum. Onun canını yakmak, eşitlenmiş gibi hissetmek belki bir yerde bir şeyleri yoluna koyardı. Şimdi düşününce ise asla eşitlenemezdik. Eşitlenmemiz için onu öldürmem gerekirdi. Ölünce ise bütün bu kavganın hiçbir manası kalmayacaktı.

"Bu sargıların biraz daha kalması gerekiyor, öncü." Gözlerim kocaman açıldı. "Hayatta olmaz."

"Henüz iyileşmedin. Bekle de sargıları değiştireyim." Eski sargıları tamamen çıkarmış, yenilerine uzanmıştı. "Seni böyle bırakamam. Senin yaralarını belli ki daha önce çok açık bırakmışlar, sen de üzerine düşmemişsin ama benim kliniğimde bu olmayacak."

O yaraların üzerine düşememiştim çünkü bu bir çeşit cezaydı o gemide. Ama bunu onun bilmesine gerek yoktu.

Sedyeden inmeye kalktığımda Devin kolumdan yakaladı. "Kaçmak yok, o sargılar sarılacak. Sen bizim biricik öncümüzsün, halk seni iyi görmek istiyor." Sedyeden atlayıp önümde durduğunda Doktor Güney de sargıları değiştirmeye koyuldu. "Şenlik ateşi yakmak istiyorlar. Arınma, birlik ve beraberlik adına. Bunu her yıl yapmalıymışız." Cebinden bir kâğıt çıkardı. Bu bir dilekçeydi. Malikânemizin kapısına bir dilekçe kutusu asmıştık. Bu gibi durumlar için. Devin bunun yeni oluşmakta olan bir bölge için gerekli olduğunu savunmuştu. "Gri Bölge'nin kuruluşunun ikinci ayında yapalım diyorum."

Başımla onayladım onu. "Harika fikir."

Bir tek Devin Gölge Muhafızı kılığında değildi. Kaan, Riyaz ve Rüzgâr bile Gölge Muhafızlarına katılmak zorunda kalmışlardı. Devin yancı olduğu için dokunulmazlığı vardı. Her ne kadar Siyah, Gri Bölge'nin varlığını reddettiğini iddia etse de.

Devin, sargılarımın yenilendiğinden emin olduktan sonra Kaanların yanına gitmek için yanımdan ayrıldığında odada doktorla yeniden baş başa kaldık.

"İşte oldu," diyerek ceketimi uzattı Güney. "Artık giyebilirsin."

Gözlerimi devirerek ceketimi giydim. Sedyeden inerken, "Bir dahaki sefere çıkarmazsan yemin ederim kendim çıkarırım," dedim. "Bana çok engel oluyor. Kolumu doğru düzgün oynatamıyorum bile."

Scanned with CamScanner

"Kolunu doğru düzgün oynatamıyorsun çünkü vücudunun yüzde altmışı hasarlı, öncü. Kötülerin Şehri sana hiç acımamış. Gri Bölge'yi kurmak hakkınmış."

"Bana bunları onlar yapmadı," diye mırıldandım. "Ama evet, onlar sebep oldu." Kapıya ilerledim. "Bir ihtiyacın olursa hemen haber ver, bana ya da Devin'e. Hizmetlerin karşılığında her şeyi yapmaya hazırız."

Eldivenlerini çıkarırken sedyeye yaslandı. "Akşam Bora'nın barında birkaç kadeh içmeye ne dersin, öncü? Şu sıralar en büyük ihtiyacım bu."

Uzun boylu, kumral ve soğukkanlı bir adamdı. Konuşmaktan çok dinliyordu. Kötülerin Şehri'nde birkaç ayı olduğuna inanıyordu. Burada mesleğini yapmaktan oldukça zevk alıyordu. Aksi hâlde Kötülerin Şehri'nde çok sıkılacağını düşünüyordu. Oysa bir doktor olmasaydı ve Kötülerin Şehri'ne Gri Bölge kurulmadan önce düşseydi onu birkaç gün içinde avlarlardı.

"Elbette, akşam orada görüşürüz."

Alkış tutup elini bir kupa kazanmış gibi havaya kaldırdı. "Yeeyy!" Bir anda gülümsemesi soldu. "Peki..." Sedyeden uzaklaştı. "...şu Siyah Bölge öncüsü benim için bir tehdit olur mu?"

Bu beni güldürdü. "Neden olsun ki?" Odadan çıkarken elimi havada savurdum. "Sen bölgemin doktorusun ve o adam bu bölgeye ayak basacak olursa onu gebertirim. Neyse, akşam görüşürüz. Benim işlerim var, senin de bekleme alanında seni bekleyen hastaların!"

"Tabii," dedi zayıf bir gülümsemeyle.

Klinikten çıktığımda bahar havası içime doldu. Adadaki bütün karlar erimişti ve ağaçlar bahar çiçekleri açmaya başlamıştı. Hâlâ soğuktu ama işte güneş oradaydı.

Gri Bölge meydanına doğru ilerlerken insanların huzursuz bakışlarını fark ettim. Onların huzurunu kaçıran ben değildim ama biri bunu yapmıştı. İlk anda Kunter olduğunu düşündüm. Sonunda karşıma çıkma cesaretini bulmuş ve bölgeme ayak basmıştı. Yemin ederim öldürürdüm onu.

Gri Bölge meydanını geçip malikâneme ilerledim hızlıca. Eğer Kunter ise hedefi elbette malikânem olacaktı.

Malikânemin olduğu sokağa girdiğimde Kunter orada değildi.

Başka biri buradaydı.

Bizden olmayan biri.

Bir Kırmızı buradaydı.

Annemin katili, malikânemin önündeydi.

Kırmızı Bölge Yancısı Asil'di.

Elinde bir kar küresi vardı. Yeşil gözleri, zayıflamış çehresinde kocaman kalmıştı. Önceden dik bir duruş sergilerdi, korkusuzdu ve ne gariptir ki ara bulucuydu. Şimdiyse gözlerinde acı ve vicdanın mahkemesi kuruluydu. Dudakları ince bir çizgi gibiydi, dümdüzdü.

Ona bakmaktan uzun zamandır kaçınıyordum. En az onunla göz teması kuruyor, en çok ondan uzak duruyordum. Yakınımda olsa bile orada değilmiş gibi davranmak, onu yok etme arzumu baskılamamı sağlıyordu. Şimdiyse buradaydı, evimin önünde. Elinde o öldürmeden hemen önce annemin bana aldığı son hediyenin bir kopyası duruyordu.

Onunla aramda bir metre kadar bir mesafe kaldığında elim, belimdeki bıçağa uzandı. Onun canını yakmak için ikinci kez düşünmezdim.

Ben bıçağa uzanınca o da kar küresini bana uzattı. Aynı anda sağ gözünden tek damla gözyaşı akıp yanağının üzerinde kaydı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve çok yorgun görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi zayıf bir sesle. "Senden beni affetmeni beklemiyorum ama..." Konuşmaya devam etmeden önce sertçe yutkunması gerekti. "...en azından bunu kabul et ve..."

Uzunca bir süre sessiz kaldığında kaşlarım havalandı. "Ve?"

"Ve beni Gri Bölge'ye kabul et."

"Ne?"

"Bir Gri olarak Gri Bölge'de yaşamak istiyorum. Sizden olmak istiyorum. Seni öncüm, Devin'i yancım bilmek ve diğer Grilerle bir arada olmak istiyorum."

"Sen Kırmızı Bölge yancısısın."

"Artık istemiyorum." Bana doğru adımladı. "Senin karşında olmak istemiyorum, Yekta." Biraz daha yaklaştığında aramızda yalnızca iki adım kadar mesafe kalmıştı. "Ve bilmelisin ki ben kötü biri değildim. Anneni bilerek öldürmedim, bir kazaydı. Kötülerin Şehri'ne düştüğümde kendime kötülerin kötüsünü dost edinmek dışında yanlışım yoktu benim. Aynı senin gibi. İkimiz de ona kandık. Biz başından beri aynı taraftaydık, Sidar kardeşlerin bizi birbirimize düşman etmelerine izin verdik ama bunu değiştirebiliriz."

"Amber'e ihanet edeceksin." Sert sesimde en ufak bir merhamet yoktu. "Kunter'e ettiğin gibi."

Güç kimdeyse Asil oradaydı.

Scanned with CamScanner

"Senin için," dedi bir nefesle. "Gri Bölge için. İnan ya da inanma, bu benim hayalimdi ve sen onu gerçekleştirdin. Nasıl yaptın bazen aklım almıyor ama yaptın, Yekta. Gri Bölge için her şeyi yapmaya hazırım. Karşında olan öncülerin zaaflarını biliyorum ben. Benden iyi müttefik bulamazsın. Mirza ve Giray'la anlaştığın gibi benimle de anlaş. Benimle de aynı masaya otur."

Amber'den nefret ediyordum ama Asil bunu ona nasıl yapardı? O masada kardeşini değil, yancısını seçmişti Amber. Yancısını kurtarmıştı geride kalana ne olacağını bilmeden. Amber bu adada en çok Asil'e güveniyordu. Giray'a âşık olsa da güvendiği Asil'di.

Sessiz kaldığımda Asil, "Adaya düştüğünde seni tanımıyordum," diye açıklamaya geçti hızlıca. "Seni benim gibi bir Gri olduğun için korumak istedim. Senin kim olduğunu bilmeden önce seni korumam gerektiğini öğrendim. Senin adını, annenin katili olduğum için değil, Yeşil Bölge'de seni tanıyan birinden öğrendim ve seni onun için korudum."

Yeşil Bölge'den beni tanıyan biri...

Bunu düşünmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Düşünmem gereken o kadar çok şey olmuştu ki ilk zamanlarımda öğrendiğim bu bilgi aklımdan uçup gitmişti. Yeşil Bölge'den yalnızca üç kişi tanıyordum. Giray, Sinan ve Bora. Üçünü de şehrin dışında tanımadığıma emindim.

"Sonra Kunter'den senin kim olduğunu öğrendim. Seni şehre benim yüzümden düşürmüştü. Anneni kazara öldürmüştüm ama seni hiç görmemiş, adını bile duymamıştım. Avukatımdan senin benim yüzümü bile görmek istemediğini öğrenmiştim yalnızca. Mahkemeye de gelmemiştin. Aslında orada olmanı ve senden af dilemeyi çok isterdim."

Annemin ölümünü kaldıramamıştım çünkü. Onun katiliyle değil yüz yüze gelmek, kim olduğunu dahi öğrenmek istememiştim. Elime geçen evrakları yırtıp atmıştım. Annem ölmüştü, başka hiçbir şeyin bir önemi yoktu.

"Bunu yalnızca Kunter biliyordu. Ben yalnızca seni korumak için onun oyunlarına sessiz kaldım. Benim yüzümden bu adaya mahkûm olmuştun, zarar görmeni gerçekten istemedim. Sen bilmeden seni bu adaya düşüren adama âşık olduğunda delirdim diyebilirim. Seni kırmayı, canını yakmayı hiç istemedim ama vicdanımla oynuyordu o adam. Çıldırmıştım tam anlamıyla ve bunu sana söyleyemiyordum. Amber'le iş birliği yaptım çünkü Kunter'in gerçek yüzünü gör istedim."

Yeşilleri, sert bakışlarımdan elindeki kar küresine kaydı. "Onun sana gerçekten âşık olduğuna inanmıyordum. Bunu her şeyimle reddettim çünkü benim âşık olduğum kadını benden almıştı ve gerçekten âşık olabilecek bir kalbe sahip değildi. Sonra..." Yeniden baktı bana, konuşmadan önce sert ifademde herhangi bir duygu emaresi aradı. "...seni seçti, inanamadım. Sonra senin için neredeyse ölüyordu, geminin arkasından şuursuzca sadece sana ulaşmak için yüzdü ve orada vuruldu. Onu denizden çıkarmasaydım ölecekti. Bizi yaktığın evden beni çıkardığı için çıkardım onu denizden."

Kar küresini yeniden uzattı bana. "Bunu o sana âşık olduğu ve ona acıdığım için değil, sen ona âşık olduğun için anlatıyorum. Senin için geri gelecekti, onu engelleyen bendim. Sen evi yakmadan sadece birkaç dakika önce kendine geldi. Onu oyalıyordum ve senin duyduklarının bundan ibaretti. Ayrıca ikimiz de Amber'in planından bihaberdik. Amber kimseye seni öldüreceğini söylemedi, hepimizi kandırdı. Kunter de uyandığında öğrendi bunu. Aksi hâlde o evde karşılık vermezdi bana, koşardı sana. Kunter'e bunun için inanmadığını biliyorum ama eski dost ve ebedi düşmanına inan. Yine söylüyorum, bunu onun için değil, senin için yapıyorum. Gözlerindeki bu nefret, kin... Bu sen değilsin. Belki gerçekler senin kalbini biraz olsun yumuşatır."

Uzattığı kar küresine dokundum, onu almadan önce bekledim. Baktım onun gözlerine, hangi cümlesinin yalan hangisinin doğru olduğunu düşündüm. Kunter için yalan söyler miydi? Ancak onun hakkında kötü şeyler söylerse...

Kar küresini elinden aldım. Onu salladım, salladım... Sahte kar taneleri Küçük Prens ve gülünün etrafında dönerken onu izledim. Kar küresinin üzerinde *Güzel kızıma* yazıyordu.

Asil'in dudaklarında beni izlerken bir gülümseme belirdiğini fark edince ona baktım yeniden. Keyiflenmişti.

"Benim için..." dedim ve kar küresini iki elimin arasına alıp onu cam yüzeyini başparmaklarımla okşadım. "...bir şey yapabilir misin, Asil?"

"Evet," dedi hemen hevesle. "Ne istersen. Yeter ki affet beni, Yekta, kabul et bölgene."

Başımı hafifçe sallarken dudaklarımın kenarlarını kıvırdım. Bakışlarımı kar küresinden alıp ona çevirdim.

Scanned with CamScanner

"Öldür," dedim tok bir sesle. Gülümsemesi bir çırpıda silindi. "Benim için Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'i öldür. Öncünü öldür, yancı olarak yerine geç ve beyaz bayrak çek. Kırmızı Bölge'yi yanıma çek."

Soluk bir nefesi bırakırken, "Ne?" dedi ve geriye doğru bir adım attı. "Bunu ben... Ben bunu nasıl yaparım?"

"Annemi öldürdüğün gibi öldür onu. Madem benim tarafımdasın, beni öldürmek için an kollayan Kırmızı'yı ortadan kaldır. Ondan benim için kurtul, Asil."

Ona hafifçe yaklaştığımda bir adım daha geriledi. Garip bir şekilde bana bakarken ürpermiş göründü. "Sistem için mi? Onu senin yerine benim öldürmemi mi istiyorsun?"

"Sistem için." Ona doğru adımladığımda bir adım geri çıktı. "Benim için." Bir adım daha... Şimdi aramızda yalnızca bir adım kadar mesafe vardı. "Bana yaptıkları için."

"Ama..." diyebildi yalnızca, *evet* ya da *hayır* diyemedi. Elbette benim için Amber'i öldürmeyecekti. Fakat daha önce Kunter'i öldürmeyi denemişti, eminim Amber için de deneyebilirdi. Sadece hâlâ Amber'i tam anlamıyla silebilmiş değildi. Benim tarafımda olmak istiyordu, vicdanı ona rahat vermiyordu ama o hâlâ Amber'in köpeğiydi. Amber için beni satardı ve elbette beni öldürürdü.

"Endişelenme..." Kar küresini tek elime aldım. "Seni, bütün düşmanlarımı öldürsen de ölsen de yine de affetmem." Kar küresini kafasına indirdim. Kafasında patlayan kar küresi kafasını yarıp parçalara ayrıldı, içindeki su Asil'in siyah saçlarını ıslattı. Suyla karışık kan damlaları suratına aktı. "Bir daha asla..." Yakasından yakaladığımda sırtı malikânemin duvarına çarptı. "...bölgeme ayak basma. Eğer seni Gri Bölge sınırları içerisinde bir kere daha görecek olursam önce öncünün canını alırım, ardından senin."

Yakasını serbest bıraktığımda duvarın kenarında kayarak yere yığıldı. Başı dönmüş, gözleri bulanmış olmalıydı. Belki de birazdan bayılacaktı.

"Ben..." dedi, konuşmaya çalışıyordu ama belli ki zorlanıyordu. "...böyle olsun istemedim. Ben... Yekta, ben seni incitmek istemedim."

"İncittin ama."

Onu orada bırakıp malikânemden içeri girdim. Belki sürünerek giderdi buradan, belki de birileri onu bölgenin dışına kadar taşırdı. Devin'e yakalanacak olursa belki de Kötülerin Şehri'ndeki son günü olurdu.

Ben kendime acımamıştım, annemin katiline mi acıyacaktım?

Yancılar uyumlu olmak zorundadır. Öncü ne kadar sivrilse de yancı, öncüyü sakinleştiren bir figürdür. Öncü yıkar, yancı toplamak için arkasından gelir.

BÖLÜM 17

Çok düşündüm.

İstemediğim kadar çok.

Düşünmek istemediğimde bile sadece onu düşündüm. Asil'in onun hakkında söylediklerini. Onun aşkına benden daha çok inanıyordu. Düşmanı bile bir şekilde ona merhamet etmişti ama ben etmeyecektim.

Etmemeliydim.

Ama...

Beni seviyordu.

Benim için geri gelecekti.

Benim için o denizde ölecekti.

Ve bunları bilmekle bunlara inanmak çok ayrı şeylerdi.

Ona yeniden inanmak, onu öldürmekten bile daha zordu.

Odamın kapısı tıklatıldığında halımın üzerinde uzanıyordum. Gözlerimi tavana dikmiştim. Gri Bölge manavındaki bütün kirazları almıştım ama birini bile yiyememiştim.

"Yekta." Kapının dışındaki Devin'di. "Aç şu kapıyı, dünden beri çıkmadın odandan. Ne oluyor sana yahu? Asil ne söyledi sana da bu hâle geldin? Hayır, o adamın hangi cümlesi seni odana kapanacak kadar incitebilir?"

Sadece bildiğim ama inanmadığım gerçekler. Çokça duyduğum, inanmayı reddettiklerim. Hâlâ da reddediyordum. Bunları kabullenmek, ona inanmak demekti. Ona inanmayacaktım. İnanırsam ona, bir şekilde kanıp affedersem onu... Kötülerin Şehri'nden kurtulma umudumu kaybederdim. Bütün yaşadıklarım bu inançla birlikte bir hiçe dönüşürdü ama hayır, yaşadıklarım bir hiç olabilecek kadar önemsiz değildi. Birkaç gerçeğe satmazdım onları. Gerçeklerden daha gerçekti çünkü bedenimdeki izler.

Scanned with CamScanner

Devin kapıyı birkaç kez daha yumrukladı. "Hadi ama, Giray aşağıda bekliyor. Seninle konuşmak istiyormuş. Sanırım biraz daha o şıllık öncüyle ilgili sana ağlamak istiyor. Nasılsa birbirinizi en iyi bu konuda anlıyorsunuz."

Giray'a sorabilirdim. Beni Yeşil Bölge'den tanıyan kimdi? O biliyor olmalıydı. Asil kim için bunu yapardı? Artık öyle biri olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Bu da Asil'in bir yalanı olmalıydı. Beni tanımadığını öne sürmek için kullandığı bir yalandı. Yaptıklarını yumuşatmak içindi bu Yeşil Bölge'deki tanıdık yalanı.

"Tamam o zaman, kapıyı kırmam gerekecek."

Kırmazdı, hep kırmakla tehdit eder ama sessizce odasına çekilirdi.

"Bunu senin için yapabilirim," diyen bir ses duyuldu, bu Giray'dı.

"Eminim benim omuzlarım senin omuzlarından kuvvetlidir, Yeşil."

"İddiasına varım ben..."

Kapıya bir omuz indi ve kilidim kırılarak açıldı. Kapının demir kulpu arkasında kalan duvara gürültüyle çarptığında Devin odamın içine doğru düşüşe geçti. Giray onun ceketinin yakasından yakaladığında Devin'in bedeni havada asılı kaldı, suratını yere çarpmaktan son anda yırttı.

Devin'le göz göze geldik. Dudaklarında bir sırıtış belirmişti. "En sevdiğim Gri."

Bakışlarım hafifçe yukarı kaydığında Giray'ın dudaklarında da benzer bir sırıtış gördüm. Boşta olan elini salladı. "Benim de en sevdiğim Gri'sin ama kapıyı o kırdı." Parmağıyla Devin'i işaret etmeye başlamıştı.

Devin, Giray'ın elini bir şekilde tokatlayarak ondan kurtulduğunda ben yattığım yerde güçlükle doğruldum. Anlaşılan bana rahat vermeyeceklerdi.

"En sevdiğin Gri'nin Asil olduğunu sanıyordum," diye homurdandı Devin. "Üstelik Kırmızı Bölge yancısı... Ondan çok sevdiğin bir Gri olamaz."

Giray, Devin'in yanından geçip yanıma yaklaştı. Bana elini uzattığında elini tutup ayağa kalktım. Başım döndüğünde, elini belime uzatıp beni kendine yaslaması gerekmişti.

"Suratın bembeyaz," dedi sesli bir iç çekerken. "Nedir bu hâlin?" Yüzüme düşen birkaç tutam saçı hızlıca kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Kunter mi geldi yoksa? Kavga mı ettiniz yine?"

Başımı hafifçe iki yana salladım. "O günden beri görmedim onu."

"Garip," dediği sırada Devin karşımızda durmuş, bizi baştan aşağı bir arayış içerisinde süzmüştü. İkimiz de ona aklındaki her neyse söylemesi için baktığımızda elini şaşkınca ağzının üzerine kapattı.

Aklından neler geçiyordu kim bilir.

"Sidar manyaklarını bırakıp yanınızdakine bakmaya ne dersiniz? Böylece ikiniz de onlardan kurtulmuş olursunuz ve normal bir ilişkiniz olur."

Giray'la göz ucuyla birbirimize baktık ve aynı anda uzaklaştık. Aramıza en az bir metre kadar mesafe koymuştuk.

"Daha saçma bir şey duymamıştım," diye mırıldandığımda Giray, "Kayıp bir kız kardeşim olsaydı o Yekta olurdu," demişti.

Harika, bu konuda da aynı fikirdeydik ve birazdan Devin'in o ağzını yırtacaktım.

Devin sırıttı. "Gerçi böyle düşünmeseniz bile sanırım Amber ikinizi de bir kaşık suda boğarak öldürürdü."

"Amber ikimizi de öldürürdü ve Kunter..." Sesli bir iç çekerek parmaklarını dağınık saçlarına daldırdı. "O beni gebertirdi." Göz ucuyla baktı bana. "Sana dokunmazdı ama."

"Elbette," diye homurdanarak kapıya ilerledim. "İki buçuk hafta kadar önce delinen omzuma bak ve bir daha tekrar et."

Peşime takıldı. "Bununla ilgili bir teorim var."

Merdivene ulaştığımda ikisi de arkamdaydı. "Bunun herhangi bir bahanesi olamaz, Giray. Artık Kunter'i aklamaya çalışmaktan vazgeç. Amber'i istediğin kadar kendi içinde akla, onu binlerce kez affet ve seni affetmesi için bekle ama bu Kunter ve benim için olmayacak."

Salona geçtiğimde orada Sinan'ı bulmayı beklemiyordum. Koltuğa oturmuş, şarap dolu kadehini yudumluyordu. Ona yaklaşıp yanında kalan diğer koltuğa oturduğumda bir kadeh de benim için doldurdu.

"Bence sebebi Siyah Bölge halkı," dedi çarçabuk. "Onlara senin karşında durabildiğini göstermek zorundaydı. Aksi hâlde Siyah Bölge halkı bir gecede saldırırdı Gri Bölge'ye. Kunter halkını dizginlemek istiyorsa bunu yapmalıydı. Yoksa bu sadece Gri Bölge'nin değil, sizin de sonunuz olurdu."

Sinan'ın uzattığı kadehi alıp şarabı yudumladım. Kunter o meydanda *yaktım ve yakmaya devam edeceğim, öncü çünkü yakmazsam yanarız,* demişti.

Kunter'in her şey için bir nedeni vardı. Her şey için. Ama bu, yaptıklarını değiştirmiyordu. İncindiği kadar incitmeyi en iyi o beceriyordu.

Scanned with CamScanner

"Bunu konuşmak için mi geldin buraya?" diye sordum ona. "Kunter'den daha önemli meselelerimiz var, Giray."

"Evet," diye yükseldi Devin. "Haftaya şenlik ateşi yakacağız, siz de gelin."

"Kötülerin Şehri'nde hiç şenlik ateşi yakıldığını duymadım," dedi Sinan. "Genelde kutlamalarda kan dökülür."

"Asil bir kere daha Gri Bölge'ye ayak basacak olursa ve bu şenlik ateşine denk gelirse kan dökülür." Devin şarap şişesine uzandı ve kendine bir kadeh kaptı. "Grileri öldürmeme yeminimi bozduracak bana."

"Asil buraya mı geldi?" diye sordu Giray. "Neden gelmiş?"

"Af dilemeye," diye yanıtladım. "Bir de Kunter hakkında birkaç iyi şey söylemeye."

Onlara Asil'in Gri Bölge'ye gelmek istediğini söylemeyecektim. Amber'e ihaneti hakkında da hiçbir şeyden bahsetmeyecektim. Giray her ne kadar iyi bir adam olsa da konu Amber olduğunda sağduyusunu kaybedebilirdi ve şu an Asil'in bu yüzünün ortaya çıkmasını istemiyordum. Bunun doğru zamanı vardı ve bunu Amber'e söyleyen ben olacaktım.

Bakalım Amber'in yüzü, sadakatinden biraz olsun şüphe etmediği yancısının bana teklifini duyduğunda hangi tona bürünecekti ve ona neler yapacaktı?

"Kunter hakkında birkaç iyi şey?" Bunu söylerken Sinan afili bir kahkaha patlatmıştı. "Nasıl yani? Asil'i öldürsen bunu yapmaz. Hele ki şu zamanda asla. Kafasına gerçekten taş düşmüş olmalı."

"Ya da iyi bir planı var," dedi Devin şüpheyle. "Amber'in köpeği. Belli ki yakında ortalığı kızıştıran Kırmızı Bölge olacak. Atağı Siyah'tan bekliyoruz hep ama Kırmızı yine sessiz."

"Kırmızı'nın gücü yok." Sinan bunu söylerken kendinden çok emindi. "Sistemle olan bağlantısını da Kunter'le olan bağını da kaybetti. Cellatları öldü. İçimizde bir haini yoksa elinden hiçbir şey gelmez. Belki de Asil'i hain olarak gönderdi ama bu da saçmalık çünkü Yekta'nın Asil'e karşı asla yumuşamayacağını uzaydan bile görebilirsin."

Bunları düşününce doğruydu ama Amber'in tek gücünün bunlardan ibaret olduğunu düşünmek aptallık olurdu. O kadın tek başına birçok şeyi yapabilirdi. Gerekirse öncüleri ya da yancıları dahi öldürebileceğini düşünüyordum. Gözünü kararttığında karşısında duran kimse onun boynuna saldırması benim için şaşırtıcı olmazdı.

"Amber bir yana..." diye mırıldandım, kadehimi sehpanın üzerine bırakırken. "Kim?" diye sordum ve Giray'a baktım. "Asil'in Yeşil Bölge'deki beni tanıyan dostu kim? Yalnızca üç Yeşil tanıyorum ve birinizi bile daha önce görmediğime eminim. O hâlde kim?"

Giray'la Sinan birbirlerine baktılar ve salonda derin bir sessizlik peyda oldu. Devin'le bakışlarımız ikisi arasında gidip gelirken sessizlik o kadar uzun sürdü ki birinin onları yeniden dünyaya döndürmesi gerekti.

"Kim?" diye tekrar etti Devin. "Bu kadar şaşırdığınıza göre tanıyoruz. İkinizden biri mi yoksa?"

Kaşlarımı çatıp, "Değil," dedim. "Sizi tanımıyordum."

"Değil," diye tekrarladı Sinan. "Biz değiliz elbette." Bakışlarını bana çevirirken gözlerini kırpıştırdı. "Ama kim, bilemedim şimdi. Belki de Asil gerçekten bir şaşırtmaca peşindedir."

"İlk günden beri mi?" diye sordu Devin. "Bu kadar istikrarlı bir yalanı neden söylesin? Adını Amber'den öğrendiğini de söyleyebilirdi. Ne de olsa Amber o sırada şehrin yöneticisiydi, şehirdeki her mahkûmun bilgilerine erişebiliyordu."

"Neden kendisine sormuyorsunuz?" derken ayaklandı Giray. "Asil'in her bölgeden dostları vardır. Yeşil Bölge'de de bir düzineden fazla olduğuna eminim ama kim olduklarını bilmemiz mümkün değil. Asil birçok bağlantı kurar. Onun iyi bir Gri yancı olmasının nedeni de bu."

"Şehrin yeni yöneticisi olduğuma göre o hâlde Yeşil Bölge halkının bilgilerini rica edeceğim senden," dedim ona ve kalktım koltuktan. "Bakalım içinizde gerçekten tanıdığım biri var mı?"

"Elbette," derken koltuktan fırladı Sinan. "Birlikte bakalım, senin için onları getiririm. Çoğunu tanırım, belki ortak bir payda yakalarız."

Devin koltuktan kalktı ve yavaşça adımlarken Sinan'la aramıza girdi. Ona dik dik bakıyordu şimdi garip bir imayla. "Senden şüphelenmeye başladım, yancı. Sence neden?"

Sinan'ın kaşları çatıldı. "Benim ne ilgim olabilir ki? Yekta'yla daha önce tanışsaydık hatırlardı beni. Onu ilk kez burada gördüm ve eğer bir Gri olmasaydı karşılaşmayacaktık bile. Üstelik ben de bir yancıyım. Yekta'yı korumak için Asil'e ihtiyacım olmazdı."

"Ama Gri bir yancı değildin." Devin başını şüpheyle omzuna yatırdı. "Bölgeler arası giriş çıkış yapamıyordun ve gizli bir yancıydın. Hâlâ da öylesin. Yeşil Bölge kayıtlarında yancı olabilirsin ama bunu ancak Öncü Giray ölürse öğrenecek halk ve diğer herkes."

Scanned with CamScanner

"Senin de bilmemen gerekiyordu," diye çıkıştı Sinan.

"Ama biliyorum." Dişlerini göstererek sırıtan Devin geriye doğru adımladı ve başını çevirip bana baktı. "Tatlı öncüm benden sır saklamaz. Öncü ve yancı ilişkilerine bizden daha hâkimsiniz. Öncü ve yancı arasındaki sırlar, mezara gider." Devin omzumdan göğsüme doğru dökülen bir tutam gri saçımı okşadı. "Öncümün saçının teline zarar gelirse işler değişir tabii."

"Bizi tehdit mi ediyorsun?" diye sordu Giray, öfkelenmişti. "Müttefikiniziz biz sizin, Devin. Bizleri öylece tehdit etmeden önce durup bir düşün. Kötülerin Şehri kuralları ve sistemine aykırı olmaya bayıldığını bütün şehir biliyor ama burada durman gerek. En azından Gri Bölge ve öncün için bunu yapmak zorundasın. Aksi hâlde Yekta'nın kendine başka bir yancı bulması en doğrusu. Ona zarar verecek değil, destek olacak bir yancıya ihtiyacı var her öncünün."

Bakışlarım Devin'in omzu üzerinden Giray'ı buldu. "Devin'in yancı olarak öncülüğüme zarar vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Bunu düşünmeyen tek bir kişi bile bulamazsın," diye atladı Sinan. "Siyah'ı öldürme merakı yüzünden başını belaya sokacak. Bir Siyah'ken bu bir şekilde anlaşılır ama Gri Bölge yancısıyken Siyah Bölge halkı bunu koz olarak kullanacaktır."

"Yancılar uyumlu olmak zorundadır." Giray küçük ve yavaş adımlarla Sinan'ın yanına, yani karşımıza ilerledi. "Öncü ne kadar sivrilse de yancı, öncüyü sakinleştiren bir figürdür. Öncü yıkar, yancı toplamak için arkasından gelir."

"Ama Gri Bölge versiyonunda yıkıcı güç yancı olacak gibi görünüyor," diyerek Giray'ın sözlerini destekledi Sinan. Devin'e imayla bakan gözleri bana döndüğünde ışıldadı. "Asil Siyah Bölge'de yıkıcı güç olmaya karar verdiğinde Grilerin katliamı olduğunu hatırlayın. Orada olmasanız da biliyorsunuz bunu. Ve çok geçmeden Siyah Bölge, Kırmızı Bölge'nin ezici gücü altında kaldı. Yalnızca yıkım, sonunda mutlaka mağlubiyet getirir. Kötülerin Şehri'nde bile."

"Evet." Bir adımla öne çıktı, Devin. "Ve Yeşil, böylece sırrı ölene dek sakladı. Yekta'yı Yeşil Bölge'de tanıyan kim ve neden bu kadar önemli? Bunu saklamak için bir posta daha öncülük ve yancılık bilgileriniz üzerine konuşmanızı mı dinlemeliyiz yoksa artık kim olduğunu söyleyecek misiniz?"

Ufak bir sessizliğin ardından dış kapı açıldı, Kaan'la Zeliha gülerek içeri girdiler. Kaan'ın elinde bir kasa alkol vardı. Onları kaldırıp gösterdi bize.

"Şenlik ateşi için, bunlar şehirdeki en iyi alkoller."

Zeliha omuzlarından aşağı dökülen saçlarını geriye doğru savurdu. "Mirza'yı bunun için ikna etmem tam bir haftamı aldı ama bence değer. Haftaya şenlik ateşinde ayık kimse kalmayacak."

"Gölge Muhafızlar hariç," diye homurdandı Kaan. "Ama iyi haber, Gri Bölge halkı haftaya çok eğlenecek ve sınırlarımız içerisinden bir tane bile düşman giremeyecek."

Onlar sırıtırken bizim suratlarımız sirke satıyordu ama Yeşiller için iyi haber, konu burada kapanmıştı.

Gri Bölge meydanı şenlik ateşi için süslenirken bir köşede duruyordum. Meydanın çevresindeki direklere gri tonlarda uzun kumaşlar asılmıştı. Bahar rüzgârıyla hafifçe dalgalanıyorlardı. Üzerlerinde daha önce çatlayarak ayrılmış gibi görünen iki yarım dairenin birleştiği bir sembol vardı. Bu sembolün ikiye bölünmüş versiyonunu Siyahlar, Grileri damgalamak için kullanıyordu. Ensemde sembolün yanık izi hâlâ duruyordu ve Gri Bölge'deki çoğu Gri'de de bu sembol vardı. Bedenimize bir şekilde kazımışlardı bu lekeyi. Bu akşam bu lekeyi anlamsız kılacaktık.

Fenerler ve aydınlatmalar meydanın etrafındaki binaların kapılarına, duvarlarına asılmıştı ve meydana çıkan sokaklar da aynı şekilde aydınlatılmıştı. Gri Bölge'nin bütün ışıkları bu akşam kapalı olacaktı ama meydana çıkan bu sokaklar ve meydan ışıl ışıl olacaktı. Yalnızca şenlik ateşi yakılırken bütün ışıklar kapanacaktı ve ateş sönene dek açılmayacaktı.

Meydanın ortasında henüz yakılmamış, düzenli biçimde dizilmiş büyük bir odun yığını vardı. Etrafında geniş bir boş halka bırakılmıştı. Şenlik ateşimiz işte burada yakılacaktı ve bütün yüzler burada aydınlanacaktı. Gri duman tütecek, Kötülerin Şehri'nin üzerinde süzülecekti.

Daha şimdiden, insanların bu işi nasıl severek yaptığını izleyince bile keyfim yerine gelmişti. Siyah Bölge'de gördüğüm o karanlık burada yoktu. Yalnızca bazı zamanlar, Kunter'le geçirdiğim o son gece gibi... O zaman Siyah Bölge karanlık değil, aydınlık hissettirirdi. Öyle nadirdi ki insan yaşarken bile bitecek diye üzülürdü. Burada ise bitecek hissi

Scanned with CamScanner

yoktu, sanki sonsuzdu. Oysa sonsuz değildi, bir gün burada kurduğum her şeyi, bir evi yıkar gibi yıkacaklardı.

Belki sistem, belki de Kötülerin Şehri.

"Kunter'i gördün mü?"

Dibimde yükselen sesle irkilerek sağıma baktım. Mirza ne zaman gelmişti, emin değildim ama sadece bir adım uzağımdaydı. Kollarını göğsünde bağlamış, benim gibi meydandaki hazırlığı izliyordu.

"Herkes neden bunu soruyor?" diye homurdanarak omzumu, yasladığım direkten ayırdım. "Görmedim, neden görecekmişim onu?"

Göz ucuyla baktı bana. "İlla açıklayayım mı yani?"

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. "Hayır." Yeniden meydana döndü gözlerim. "Ortalıkta yok işte, o günden beri çıkmadı karşıma. Ne yaptığını bilmiyorum ve ilgilenmiyorum da. Şimdilik Gri Bölge'ye ayak basmadığından Kunter benim için bir sorun değil. Önceliğim Gri Bölge, biliyorsun."

"Bu adam sürekli ortadan kayboluyor ve bu normal değil. Geri döndüğünden beri senin için ortaya çıkmadığında ona ulaşamıyoruz. Ne halkı ne de bizler. Sadece seninle konuşmak için ortaya çıkıyor ve birbirinizi neredeyse öldürecek hâle geldikten sonra ortadan kayboluyor. Nasıl hâlâ senden özür dilemek için karşına çıkmaz? Bu bana normal gelmedi. Merminin önüne atladığın için sana çok kızmış olmalı."

"Bana kızmış mı olmalı?" Sesim meydanda yankılandı. "Adam beni vurdu." Omzumu tuttum. "Hâlâ sarılı omzum. Şansım yaver gitti de beni sevdiğini haykıran adamın silahından çıkan mermi kalbimi değil, omzumu deldi. Bir de karşıma dikilip beni bununla ilgili azarlayacak mı? Çok umurundaysa gidip kendini asabilir. Böylece siz öncüleri yok etme planıma bir adım yaklaşmış olurum!"

Sinirden köpürmüştüm. Ellerimi yumruk yapmış, boğazımı acıtacak kadar büyük öfkeyle onun suratına bağırmıştım. Benden gerçekten uzundu, kalıplıydı ve dışarıdan gören insanlar onun karşısında nasıl korkudan büzüşmek yerine suratına sülalesine söver gibi bağırdığımı merak ediyor olmalıydı. Hepsi Kunter'den korktukları gibi ondan da korkuyorlardı. Katil olmayabilirdi ama gerektiğinde öldürmek için gözünü kırpmazdı. Çok güçlüydü, fantastik bir kahramanı dahi tek eliyle öldürebilirdi sanki. Gerçekten bazen hâlâ Kunter'in o ringde Mirza'yı nasıl yendiğini merak ediyor ve buna inanamıyordum. Mirza yenilmez

görünüyordu. En azından fiziken. Ve bu neden her seferinde aklıma geliyordu, bilmiyordum.

Mirza göz ucuyla etrafa baktıktan sonra, "Niye herkesin içinde bağırıyorsun?" diye fısıldadı dişlerinin arasından. "Beni azarlamanın yeri gerçekten burası mı, Gri?"

Bir nefesi öfkeyle bıraktım. "Kızdırdın beni." Omzumu yeniden direğe yasladım. "Kunter konusunda sakin kalamıyorum, biliyorsun. Niye insan içinde açıyorsun bu konuyu?"

"Yine suçlu ben oldum, harika." Öfkeli bir nefesi benim gibi seslice bıraktı. Önce meydandaki halka sonra da bana göz ucuyla baktı. "Beni de mi yok edeceksin?"

"Ecelinle ölmezsen şehirden çıkma uğruna neden olmasın."

"Komik Gri."

Yalandan sırıttım. "Güçten düştüğünde haber ver, o zaman seni ziyaret etmeyi çok isterim. Aksi hâlde insan olmasına rağmen ayı kadar güçlü birini nasıl yok edebilirim, emin değilim."

Konuşurken gözleri bir yere kaymıştı. Suratı ânında sirke sattı ve kaşları çatıldı. Onun bakışlarını takip ettiğimde Zeliha'yı ve yanındaki Kaan'ı gördüm. İkisi meydanın kenarına kurulan sahnenin önünde gülerek bir şeyler konuşuyorlardı.

Mirza'nın göğsü kabardı, elleri beline gitti ve sesli bir nefesi bırakırken gergin göründü. "Yancımı ne zaman yalnız bıraksam arkadaşınla birlikte. Bu durum hiç hoşuma gitmiyor."

"Neden?" diye sordum Kaan'la Zeliha'yı izlerken. Bir süre önce de Kaan, Mirza ve Zeliha konusunda endişelenmişti ama Zeliha'dan hoşlanma konusunu kesin bir dille reddetmişti. Aynı Mirza gibi. İkisi de kabul etmiyordu bunu ama şu erkeklere de bak. "Eğleniyor gibi görünüyorlar."

"Yancımın eğlenmesini elbette isterim ama baksana, seninle bile bu kadar vakit geçirmiyor. Gri Bölge'ye her geldiğinde onun yanında."

"Zeliha gerginlikten pek hoşlanmıyor, biliyorsun. Ben de uzun zamandır yalnızca gerginim. Kaan hep eğlenir, bir şekilde yanındakinin yüzünü güldürmeyi bilir. Sanırım bununla ilgili."

"Yani komik olmam gerek." Gergin bir şekilde parmaklarını çıtlattı. "Daha az sinirli ve mutlu." Ânında sesli bir iç çekti ve sonunda gözlerini onlardan alıp bana bakabildi. "Biz öncüler nasıl komik ve mutlu olabiliriz ki? Sinir bizim damarlarımızda kanla birlikte akıyor. İlk tepkimiz her zaman öfke. Sabrımız çoktan taşmış."

Scanned with CamScanner

"İnsanın mutlu olduğu yerle ait olduğu yer her zaman aynı olmaz. Özellikle Kötülerin Şehri'nde. Siyah Bölge'de mutlu değildim ama bir zamanlar oraya ait olduğuma çok emindim."

"Sen Kunter'e aittin, ikiniz birbirinize..." Omuzları düştü. "Sanırım Kötülerin Şehri'nde sahiden aşk diye bir şey yok. Baksana, aşkından delirenler bile birbirinden çok uzakta. Amber ve Giray. Sen ve Kunter. Ben ve..."

Sustu, devam etmedi konuşmaya. *Zeliha*, diyemedi.

"Zeliha biriyle birlikte olacaksa o muhtemelen onu sevdiğini cesaretle haykırabilen biri olacaktır. Ne Kaan ne de sen yani."

Bana yan gözle, inanamıyormuş gibi baktı. "Sen... Kunter'in kalbini kırmakta öyle usta oldun ki birimize bile acımıyorsun artık."

"Yalan mı?"

Bakışlarını kaçırdı. "Anlamıyorsun." Başını iki yana salladı. "Onu hedef göstermek istemiyorum. Hem bir Gri hem de Mavi Bölge yancısı. Halk bir yana ama Amber... O kadın bir daha aileme ulaşamaz ama ulaşabildiği sevdiğim birini bulduğunda neler yapabileceğini artık kestiremiyorum."

"Amber, Zeliha'ya elini uzatacak olursa bu onun sonu olur. Bunu biliyor."

"Sana elini uzattığında da bunun onun sonu olacağını biliyordu ama yaptı. Amber'i hafife alma hatasını yapan salaklardan olmayacağız."

Haksız diyemezdim.

"Ben şunlara bir bakayım ve sen de..." Konuşmaya benden uzaklaştığında devam etmişti. "...Kunter'i görecek olursan mutlaka bana haber ver. Hayatta olduğundan emin olmalıyım."

Arkasından fırlatacak bir şey aradım ama bulamadım. Benim yanımdan ayrılırken gülüyordu ama Zeliha'yla Kaan'ın arasına girerken yalnızca bakışıyla ikisinden birini öldürecekmiş gibi görünüyordu.

Bu öncülerden çekeceğim vardı.

"Al bakalım, bunu ona fırlatabilirsin." Yanıma gelen Rüzgâr'ın elinde bir stres topu vardı. "Taş bile atsan canı acımaz bu herifin zaten."

Turuncu stres topunu elinden kapıp oynamaya başladım. Stres topu bile stresimi biraz olsun alamazdı ama olsun, elim oyalansın ki gidip Mirza'nın boğazına yapışmayayım.

"Muhafız olmak nasıl gidiyor?" diye sordum gri kıyafetini baştan aşağı süzerek. "Ya da aralarında öylece dikilmek?"

"Dünyanın en sıkıcı şeyiymiş meğer." Stres topunu elimden kaptı. "Gri Bölge'nin dışına çıkarken yüzümü saklamak zorundayım. Siyah Bölge'ye gidemiyorum, kimseye dokunamıyorum."

Birilerini zehirleyip öldüremediği için huzursuzdu anlaşılan.

"Gri Bölge'yi tehdit eden birileri olursa onları bir süre tutsak edebilirsin. Sonra da zehirlersin işte, olmaz mı?"

"Olmaz," diye homurdandı. "Ansızın olmalı, kurbanımın ölümü beklenmedik gerçekleşmeli. O hâlâ yarınları olduğunu düşünürken."

"Garip bir adam olduğunu yüzlerce kez söylemiş olmalıyım ama garip..."

"Zevkler ve renkler, Gri."

"Zevkler ve zehirler."

Parmak şaklattı. "Tam üstüne bastın." Stres topunu havaya attı ve diğer eliyle yakaladı. "Peki söyle bakalım, nerede yakışıklı?"

"Yakışıklı?"

"Yakışıklı," dedi gözlerini kocaman açarak. "Hani şu gri saçlı, mavi gözlü, uzun boylu ve karizmatik öncü." Başparmağını arkaya doğru tuttu. "Hani senin kuyruk."

Elindeki topa sakince uzandım. Ona fırlatacağımı anladığında hemen kaçtı ama çok geçti. Ensesine çarpıp bana doğru geri sekti top. Ben topu yeniden almaya çalışırken o benden uzağa kaçmaya başlamıştı bile.

"Hani almayacaksan ben alayım diyorum, o yüzden sordum! Kıyma bana öncüm, yakışıklı adam görünce duramıyorum."

"Rüzgâr!"

"Öncüm!" Koşarak bir sokağa daldığında topu ikinci kez arkasından göndermiştim bile.

Sadece öncülerden değil, bunlardan da çekeceğim vardı. Herkesten!

Güneş batarken Gri Bölge halkı meydanda toplanmıştı. Herkesin elinde bir kadeh vardı, hava kararırken fenerler ve ambiyans için yerleştirilen ışıklar yanmaya başlamıştı. Şarkıcı bir Gri, kendine bir gitarist ve baterist bulmuştu. Üçü Gri Bölge'de kendilerine bir grup kurup bugün için sahneye çıkmışlardı.

Garip olan şu ki üçü de tanındık isimlerdi. Sesleri biraz fazla çıktığı için türlü suçlamalarla Gri olarak içeri atılmışlardı. Sanatlarına burada devam ediyorlardı. Gri Bölge'ye düşen yazarlar, şairler, ressamlar gibi.

Scanned with CamScanner

İnsanlar müzikle dans ediyor, şarkıya eşlik ediyorlardı. Bu an biraz Siyah Bölge yancısı olduğum o günü andırıyordu. Yalnızca ortada dans eden ikili biz değildik, Mirza'yla Zeliha'ydı.

İnsanların mutluluğunu izlemek bana her ne kadar iyi gelse de orada duramadım. Meydanın kenarına kurulan mini bara ilerledim. Bora orada insanlara içki servis ediyordu.

Yanına gittiğimde bana hemen bir içki hazırlayıp tezgâhta önüme itti. "Geçenlerde senin doktor barda saatlerce bekledi seni. Gelmedin."

Kaşlarım çatıldı ve yüzümü buruşturdum. "Bunu tamamen unutmuşum." Etrafa bakındım, Güney buralarda bir yerlerde olmalıydı. "Bu ara kafam pek yerinde değil."

"Az önce buradan bir kadeh alıp sahneye yakın bir yere gitti. Suratı sirke satıyordu."

"Bu ara herkes çok huysuz," diye söylenerek dirseğimi bar tezgâhına yasladım.

"Bir numarada kim var, bil bakalım?"

Omzumun üstünden Bora'ya baktığımda dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak sırıttığını gördüm. Kaşları da imayla havalanmıştı.

İşaret parmağım kendime döndü. "Ben miyim yani?"

Parmak şaklattı. "Doğru cevap için benden bir fıçı bira kazandın." Birayı önüme itti ama ben bira içmezdim ve o bunu biliyordu. "Daha kaliteli bir şey vermek isterdim ama yine zilzurna sarhoş olup kendini Siyahların öncüsünün yanında bulmanı istemem. Bunu hiçbirimiz istemeyiz."

"Siz..." diye dişlerimin arasından mırıldanarak ona döndüm. "Hepiniz birlik olup ondan bahsetmeye yemin mi ettiniz yoksa hepiniz tek tek elimde mi kalmak istiyorsunuz?"

"Bu uzun sessizlik kimseye iyi gelmedi. Herkes meraktan çatlıyor. Kim saldıracak? Kimin başı belaya girecek? Beklemek bütün bir bölgeyi delirtti ama herkes senden korkusundan gıkını çıkarmıyor." Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Bana gözlerini öyle dikme, öncüm. Kimse Öncü Kunter kadar dayanıklı değil bu bakışlara."

Dudaklarımı araladım, bir ton küfretmeye hazırdım ama bunun yerine öfkemi içimde tutup birbirine sıkıca bastırdım dudaklarımı. Sıktım dişlerimi, uzaklaştım oradan da. Ne olmuştu bunlara böyle? Kunter örgütlemişti sanki her birini ama o da imkânsızdı.

Onu düşünmemeye çalışıyordum ama sanki *düşün,* diyorlardı bana. *Düşün ve harekete geç.* Korktukları şey sessizlikti ama sessizliği sevmeliydiler. Kötülerin Şehri ancak bu kısa sessizliklerde yaşanılabilir bir yer oluyordu.

Karanlık iyice çöktüğünde ve gökyüzündeki yıldızlar ortaya çıktığında Devin elinde bir meşaleyle yanıma geldi. "Hadi," dedi ve meşaleyi elime tutuşturdu. "Şenlik ateşini yakmanın tam zamanı."

Tamam, bu biraz olsun kafamı dağıtırdı.

Meşaleyi alıp meydanın ortasındaki odunlara doğru ilerledim. Bu sırada yanan bütün ışıklar söndürülmüş, müzik durmuştu. İnsanlar benimle birlikte meydanın ortasına doğru ilerliyor, etrafında bir çember oluşturuyordu.

"Gri Bölge'de kimse yalnız değil, burada hepimiz biriz ve Kötülerin Şehri ateşlerinde yanmak yerine kendi ateşimizi yakacağız," diye seslendim Gri Bölge halkına. "Burada renkler yok, yalnızca biz varız." Meşaleyi odunlara uzattım. "Gri Bölge'de suçun değil, seçimin kimliğindir." Odunlar alev aldı ve şenlik ateşi yandı. "Birlik, beraberlik ve özgürlük adına!"

Gri Bölge halkı hep bir ağızdan *birlik, beraberlik ve özgürlük adına!* diye tekrar ettiler. Ardından alkışlar ve ıslıklar yükselerek Gri Bölge'de yankılandı. Şenlik ateşinin turuncu ve altın yansımaları geceyi renklendirdi. Gri dünya bir geceliğine ısındı. Duman, Gri Bölge'nin üzerinde titreşerek dağıldı. Müzik yeniden başladığında insanların alkış ve ıslık sesleri devam ediyordu.

Bütün bu muazzam anda ensemde bir sızı hissettim. Garipti. Sonra müzik grubu The Hearse Song çalmaya başladı. Başta anlam veremedim ölümü ve bedenin çürümesini anlatan bir şarkı çalmalarına. Bütün gözler arkamda bir noktaya döndüğünde Gri Bölge meydanındaki tek ses, müzik grubuna aitti. Nefeslerini dahi tutmuşlardı. Herkes. Öncüler ve yancılar da dâhil.

Omzumun üzerinden arkama baktım. Karanlığın içinden yaklaşan adam şüphesiz ki Siyah Bölge Öncüsü Kunter'den başkası değildi.

Gri Bölge meydanına yaklaştıkça şenlik ateşi yüzünü aydınlatıyordu. O, yürürken dans ediyordu. Müziğin ritmiyle uyumlu adımlar atıyor, parmaklarını ufak ufak hareket ettiriyordu. Sanki müziğe uyum sağlayan o değildi, ona uyum sağlayan müzikti. Gri Bölge meydanı ise Siyah Bölge Öncüsü Kunter'in yeni dans pistiydi.

Scanned with CamScanner

Sesli bir nefesi öfkeyle bırakırken ona doğru döndüm. Tam karşımdan ufak hareketlerle bana yaklaşıyordu. Etrafında binlerce insan olmasına rağmen biriyle bile göz teması kurmuyor, yalnızca bana bakıyordu. Ona bakarken öfkeyle kısılan gözlerime.

Saçları kısalmıştı ve artık tamamen sarıydı. Bir an için ateşin beni yanılttığını düşündüm ama hayır, saçlarında artık masumiyetini simgelediğine inandığı grilikler yoktu.

Önceden sarı saçlı hâlini merak eder, görmek isterdim. Gri saçlı hâline bakarken Kıvanç Sidar'ı değil, Siyah Bölge Öncüsü Kunter'i gördüğümü düşünürdüm. Bir gün Kötülerin Şehri'nden kurtulduğumuzda onu bu saçlarıyla görmek hayalimdi.

Şimdiyse bu saçlarla tam karşımdaydı ve Kötülerin Şehri'nde bu, *gri yanımı tamamen kaybettim,* demekti.

İyice yaklaştığında başımı hafifçe öne eğdim. Sanki bu hareketim onu baştan aşağı süzerken ne düşündüğümü saklayabilecekmiş gibi.

Zayıflamıştı. Epey kilo vermişti. Mirza'yla yan yana geldiklerinde bu daha anlaşılır olacaktı ama o sanki o günden beri tek lokma yemek yememiş gibi görünüyordu. Elmacık kemikleri iyice ortaya çıkmıştı, göz altları çökmüş ve morarmıştı.

Onu ilk gördüğümde bir soylu gibi göründüğünü düşünmüştüm. Şimdiyse sadece bir insandı. Siyah bir kot pantolon ve kapüşonlu giymişti. Parmaklarını açıkta bırakan siyah eldivenleri ve siyah botlarıyla normal görünüyordu ama Kunter için bu hiç normal bir görünüm değildi.

Müzikle birlikte hareket eden parmak uçlarına kaydı bakışlarım. Serçe parmağı hariç bütün parmaklarında yara bandı sarılıydı. O yaklaştıkça yüzü daha da netleşti ve ısırmaktan parçalanmış kanlı dudaklarını gördüm. Buzdan hareleri kan çanağına dönmüştü. Günlerdir uyumuyormuş gibiydi.

Bir an için sadece ona baktım, sadece onu gördüm ve onun için üzüldüm.

O acımasa da bana, acıdım ona. Hiç acınmayacak adama.

Grilik yapma, Gri.

Şarkının son sözlerine eşlik ederek aramızdaki mesafeyi iyice kısaltı.

Sesini hep sevmişimdir. Doktor olabilecek kadar zeki, yazar ya da şair olabilecek kadar düşünür ve sanatçı olabilecek kadar iyi bir sesi vardı ama o bir katildi.

Var etmek ve kurtarmak yerine yok etmeyi seçmişti.

Şarkı son bulurken ellerimi birbirine vurmaya başladım. Alkış tuttuğumu gören Kunter'in buzdan hareleri, ateşin yansımasıyla ışıldadı. Dudağının kenarı şeytani bir gülümsemeyle süslendi. İki adım uzağımda reverans yaparak durdu ve elini bana uzattı.

"Elimi tut, Gri," dedi kaşlarını hafifçe kaldırırken. "Dans edelim, eski günlerdeki gibi."

Ve dünyada yine ikimiz kaldık.

Manga'dan *Dursun Zaman* çalıyordu şimdi ve biz sanki yine o gündeydik. Beni yancısı ilan ettiği günde. Ama hayır, bu kez onun yerine ölmeyecektim.

"Hangi cesaretle," dedim ellerimi bacaklarımın iki yanına doğru indirirken. Ama bu kez yumruk yapmadım ellerimi ya da tırnaklarımı avuç içlerime geçirmedim. Bazı şeylerden çoktan vazgeçmiştim. En çok da kendime zarar vermekten. Onlar bana bu kadar zarar verirken bir de benim kendime bu kötülüğü yapmam kendime haksızlık olurdu. "Nasıl Gri Bölge'ye ayak basarsın, Siyah?"

Elini bana uzatmaya devam ediyordu. Dans konusunda belli ki ısrarcıydı, inat edecekti ama kim daha inatçıydı, sanırım bunu herkes biliyordu.

"Bu, bölgene ilk gelişim değil, Gri." Doğrulmuştu, dimdik karşımda duruyordu ve bir eli arkasına doğru uzanmıştı. Diğer eli ise ikimiz arasına uzanmış bir vaziyetteydi. "Gri Bölge artık favori bölgem."

Siyahları bölgeden zorla aldığı günün sabahını hatırladım ansızın. O gün camı açık bulmuştum ve gece kapalı olduğuna neredeyse emindim. Bunun onunla ilgisi olabilir miydi?

"Ne zaman?" diye sordum dişlerimin arasından, kaşlarımı çattıktan hemen sonra. "Ve nereye?"

"Biliyorsun," dedi bir fısıltıyla, aramıza doğru hafifçe eğilmiş ve sadece benim duyduğumdan emin olmak istemişti. "Gri Bölge'ye tek bir kişi için, o ne zaman neredeyse oraya gelirim."

Bu kez kendimi tutamadım. Bir ip gibi gerilirken ellerimi sıktım ve tırnaklarım istemeden avuç içlerime battı. Onun karşısında yeniden Gri Hanım olmamaya yemin etmiştim ama sinirlerim benimle aynı fikirde değildi.

"Terk et," dedim dişlerimin arasından, güçlükle. "Terk et bölgemi, Siyah."

Scanned with CamScanner

"Ama..." dedi aramızdaki mesafeyi daha da kısaltırken. "Benim bölgem sensiz çok sıkıcı, Gri."

Onun yüzüne bakabilmek için başımı kaldırmam gerekti. O kadar yakındı bana şimdi. O da bakışlarını aşağıya kaydırmıştı. Bir nefes kadar uzaktım yalnızca ona.

"Çık," dedim öfkeli bir hırıltıyla. "Çık bölgemden dışarı. Kim aldı seni içeri?"

"Rüzgâr," dedi bir sırıtışla ve ellerini teslim olur gibi iki yanında havaya kaldırırken bana iyice yaklaştı. "Yemin ederim dokunmadım hiçbirine. Ne başkasına ne de Rüzgâr'a. O adam ne için geldiğimi anladığında kendisi yol gösterdi bana. Sanırım bu konuşmaya ne kadar ihtiyacımız olduğunu senden benden daha iyi biliyor."

Rüzgâr'ı bir kaşık suda boğacaktım.

Kunter'in nefesi suratıma çarptığında bir nefesle geri adım attım. Eskiden olsa onu iterdim. Hiç düşünmeden ellerimi göğsüne bastırır, uzaklaştırırdım kendimden. Şimdilerde ise ona dokunmamaya yemin etmiştim kendi içimde. Bir daha asla onun propagandalarına kanmayacaktım.

"Haftalar önce vurdun beni, öncü. Kötülerin Şehri sistemi kısasa kısas üzerine ilerler. Son nefesini Gri Bölge'de vermek istemiyorsan terk et bölgemi. Yoksa..."

"Yoksa?" Ondan uzaklaşmak için attığım adımı aramıza doğru attı ve yeniden mesafeyi kapattı. "Yoksa ne olur, Gri?" Başını hafifçe sağ omzuna doğru eğerken kuruyan parçalanmış dudaklarını ıslattı. "Öldürür müsün beni?"

Elime dokunduğunda sertçe itip çektim elimi. "Sakın dokunma bana! Öldürmekten beter ederim seni."

"Etmedin mi zaten?" Kaşları havalandı. "Baksana hâlime, kim yaptı bunu bana?"

"Sen yaptın," dedim hiddetle, yine ona karşı sabrım tükenmişti. "Sen yaptın bunu kendine de bana da. Hâlâ nasıl böyle konuşabiliyorsun? Vurdun sen beni. Af bekliyorsan eğer deneme bile, çık git bölgemden."

"Benimle gelsene," dedi sertçe ama güçlükle yutkundu. Gözlerini bir an için gözlerime değdirememişti bile. "Siyah'a biraz Gri karıştıralım. Siyah seni çok özledi. Çok..."

"Gri seni hiç özlemedi. Hiç."

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Ne kadar hiç?"

"Kunter."

"Gri Ha..."

Henüz söylememişti, tamamlamamıştı bile ama onun suratına bir tokat indirmek için hazırdım. Bunu o an için, sadece Gri Hanım'ı öldürdüğü ve hâlâ öldürmemiş gibi davrandığı için yapmak istedim. Bütün öfkem elimde toplandı, parmak uçlarım kaşındı. Elektrik çarpmışa döndüm yalnızca tamamlanmamış iki kelimeyle.

Elimi havada yakaladı, bileğim onun yara bandıyla sarılı parmakları tarafından sarıldı. Aramızdaki mesafe bu gerilimle birlikte bir karış kadar kısaldı. Gri Bölge meydanında bir gerilim koptu.

"Hiç mi düşünmedin beni?" diye sordu anlayamadığım bir şekilde. "Ya ölseydin?" Bir fısıltıydı bana ulaşan. Müzik sesi bizi herkesin duymasını engelliyordu. "Sen ölünce ne olacaktı bana? Seni öldürseydim... Ben ya seni öldürmüş olsaydım o meydanda? Senin saçının teline dokunmaya kıyamazken canını alsaydım?" Başını iki yana sallarken acı çekiyor gibi göründü. "Sen Gri Hanım'sın ve ben de sen beni ne olarak görüyorsan işte oyum. Hep yanındayım, karşında da dursam oradayım. Hiç mi düşünmedin beni?"

"Dostumu vurmana öylece seyirci mi kalacaktım?" diyebildim yalnızca. Kim düşmanının bu sözlerine ne diyebilirdi ki?

"Sen benim canımı acımadan yakınca kimsenin canını umursamazsın sandım."

"Ben sevdiklerim için her şeyi yaparım."

Dudakları ilk anda mühürlendi, hiçbir şey diyemeden baktı gözlerime. Sonra, "Beni de sevdin," dedi emin olmak ister gibi. "Sevdin." Kaşları hafifçe kalktı. "Sevdin, değil mi? Yalandı o sözlerin."

Bir an için sarhoş olduğunu düşündüm, ondan böyle konuşuyordu ama hayır, sarhoş değildi. Yorgundu ve acı içindeydi. Onu böyle görmek mucize sayılırdı. Ona karşı savaşıyordum ve sanki o çoktan yenilmişti. Karşımda savaştığım biri yoktu, savaşı kaybetmiş bir adam vardı.

"Artık bir önemi yok."

Bileğimi kurtardım ondan. Bir değil, birkaç adım geri çıktım. Şimdi aramızda uçurumlar vardı. Ellerimi de arkama doğru uzattım, belimde birleştirdim. Çenemi dikleştirdim. Görünmez bir duvar ördüm aramıza.

Scanned with CamScanner

"Gri Bölge'yi terk et, Öncü Kunter. Burada senin için bir yer yok. Bölgene ve halkına geri dön. Herkes ait olduğu yere."

"Hani ben sana aittim?"

"O koca bir yalandı."

"Yalan değildi." Başını iki yana sallarken gülüyordu ama bu, gerçek bir gülümseme değildi. Histerikti. "O anların hiçbirinin yalan olduğuna inandıramazsın beni. Cezamı kes, yak istediğin kadar. Ama sonra dinle beni. Sana bir kere olsun kendimi anlatmama izin ver. Sonra anlat bana. Sana ne yaptıklarını anlat yoksa yemin ederim aklımı kaçıracağım."

Müzik grubu *Gökyüzünü Tutamam* çalmaya başladığında Kunter'le aramızdaki gerilim koptu kopacaktı. Sonra bir şey oldu. Biri beni arkamdan Kunter'e doğru itti. Ellerim arkamda olduğu için bu düşüşe engel olamadım.

Kunter'i de arkasından Mirza'nın ittiğini gördüm. Her şey aynı anda, birkaç saniye içerisinde gerçekleşti. Kunter beni yakaladı, müzik yükseldi ve etrafımızdaki herkes dans ederken biz onların bir parçası hâline geldik. Bedenlerimiz birbirine dokunuyordu, çok yakındık. Eli belimi sarıyordu, elim omzuna tutunmuştu ve kalbim neredeyse duracak gibiydi. Öyle hızlı çarpıyordu ki yerinden fırlayabilirdi de. Göğsüm sıkıştı, nefes alamadım.

Geri çekilmek istedim ama çekilemedim. Yanan gözlerimin dolduğunu hissettim. Ne yapacağımı bilemedim. Onun boynuna gizledim yüzümü. Kimse, o dâhil hiç kimse görmemeliydi bunu. Nasıl olurdu, böyle bir anda nasıl dolardı gözlerim ve ona karşı böyle savunmasız kalırdım?

Ve orada, ona bu kadar yakınken aklımı kaybettim. Onca şeye rağmen hâlâ onun için arsızca atan kalbimi yerinden söküp sopayla dövmek gibi garip arzular uyandı içimde. Biri bunu durdurmalıydı. Ona bu kadar yakınken kendimi kaybedişim... Bu son bulmalıydı.

"Beni öldür ama bana öyle bakma," dedi bir fısıltıyla, kulağıma doğru. "Biz birbirimize aitiz, binlerce kez reddetsen de sen de biliyorsun bu gerçeği. Bir gün bütün bunlar bittiğinde sadece sen ve ben kalacağız geride. Herkesi yok etmek uğruna da olsa yemin ederim biz kalacağız birlikte."

Eli belimden sırtıma doğru yumuşak bir hareketle uzandı. "Ve yemin ederim kim yaptıysa bunları sana, ciğerini sökeceğim onun."

Saniyeler önce kılıfından çekip çıkardığım bıçak onun boğazına dokundu. Bıçağın soğuk yüzeyi nefesini kesti. Aynı anda ondan geri

çekildiğimde müzik çok geçmeden kesildi. Herkes dans etmeyi bıraktı, gözler bir çırpıda üzerimize geri döndü.

"Ben senin ciğerini sökmeden önce arkanı dön ve ilerle, öncü. Gri Bölge'yi terk edeceksin. Hemen şimdi, arkanda olacağım. Direnirsen boğazını kesmek en büyük hakkım olacak."

"Senin ellerinde ölürüm de ama neden böyle yapıyorsun, Gri?"

"Hareket et." Yakasından yakaladım ve onu itekledim. "Birkaç sözle beni kandırabileceğini mi düşündün? Benim için ölürsün ve öldürürsün, tamam anladım. Dünya tek, biz ikimiz. Harika. Şimdi bölgemden çıkıyorsun ve bir daha da geri gelmiyorsun. Ölmeye bu kadar meraklıysan git ve bölgende kendini as."

Bana karşılık vermedi. Önümde ilerlerken bıçağı arkasından tutmaya devam ettim. Karanlık Gri Bölge sokaklarında ilerlerken ay ışığı olabildiğince yolumuzu aydınlatıyordu. Kötülerin Şehri meydanına çıkana kadar tek kelime etmedi, önümden yürüdü. Gri Bölge sınırını geçtiğinde ben durdum, o birkaç adım daha devam etti. Şimdi ben Gri Bölge'nin girişindeydim ve o da meydanda.

Arkasından gelmediğimi fark ettiğinde durdu, bana döndü. Aramıza giren mesafeyi usanmadan yeniden kapattı ama Gri Bölge sınırını aşmadı, o adımı atmadı. Aramızda bir adım kala durdu, o bir adıma uzun uzun baktı.

"Asil'i dinlemişsin, beni dinlemeyecek misin?"

Bunu nasıl öğrenmişti, bilmiyordum. Belki de söyleyen Asil'in kendisiydi ve belki de Gri Bölge'de Kunter'in gözü kulağı olan birileri vardı. Bu şaşırtıcı olmazdı. Ondan bunu yapmasını zaten bekliyordum.

Hiçbir cevap vermeden geriye doğru adımladığımda, "Onu bile dinledin ya ben?" diye sordu hızlıca. "Bana âşıktın, o senin hiçbir şeyin değildi. Onu dinledin ya ben? Herkesi affettin ya ben?" Parmağını göğüs kafesine bastırdı. "Ya ben, Gri Hanım? Ya ben?"

Çünkü âşık olduğum sendin, onlar değildi.

"Ben sana anlatman için binlerce fırsat verdim. Fırsatları kaçıran sendin, dinlemeyen ben değildim."

"Senin de cezan yalnızca bana."

"Mağduru oynamayı bırak, öncü. Sen mağdur değilsin, sen mağduriyeti yaratansın!"

"Ve sen de onlar gibisin!"

Scanned with CamScanner

Öfkeli sözlerimiz birbirimizin suratlarına çarptı. Ardından ikimiz de aynı anda birbirimize sırtımızı döndük. Ben Gri Bölge'nin içine ilerledim öfkeyle, o ise Siyah Bölge'ye.

O andan sonra elimden gelen tek şey, Gri Bölge'nin girişine çok yakın bir yerde karanlıkta saklanan Rüzgâr'ı bulup kovalamak oldu. Elimden başka ne gelirdi ki?

Sistemin vadettiği özgürlük,
mahkûmiyetin bir başka versiyonudur.

BÖLÜM 18

Kötülerin Şehri'nde kız gecesi yapmak benim fikrim değildi. Kız gecesinde onu konuşmaksa son tercihim olurdu ama işe bak, bu gece için özenle hazırlanan kızların favori dedikodusu da yine ondan başkası değildi.

"Onu Gri Bölge'de gördüğümde neredeyse boğazına çökecektim ama Yekta'nın onun hakkından daha iyi geleceğini biliyordum."

Devin'e yandan bir bakış bile atmadım. Malikânemin ufak balkonunda yan yana dizilmiş üç metal sandalyeye oturmuştuk. Önümüzdeki metal, küçük sehpada iki boş, bir yarım ve üç dolu şarap şişesi vardı. Onlar benden hızlı gidiyordu.

Zeliha hafiften dili dolanırken, "Mirza neredeyse onu kolundan yakalayıp götürecekti ama onu durdurdum. Böylece hepimiz Yekta'nın Öncü Kunter'in hakkından nasıl geldiğini izleyebilirdik," dedi gözlerini büyülterek. Eğlenceli bir tavırla baktı Devin'e. "Sonra da bir baktım ki Mirza, Öncü Kunter'i Yekta'ya ittiriyor."

"Ve Giray da Yekta'yı!" diye isyankâr bir tavırla homurdandı Devin. "Öncüler düşman, öncüler birbirinin kuyusunu kazıyor, öncüler birlik ve beraberliği bozuyor yalanına kanmayın kızlar. Öncülerin hepsi, bizim tatlı Gri'miz hariç, en çok birbirinin arkasını kolluyor. Birbirinin karşısında olsalar da olmasalar da. Dördü de."

"*Mirza öyle değil,* demeyi ne çok isterdim," derken iç çekti Zeliha ve kadehindeki bir yudum şarabı da midesine indirdi. "Maalesef gününün yarısını Öncü Kunter'e ve Amber'e hakaretler savurmakla geçirse de günün sonunda bir şekilde ya birinin kıçını kurtarıyor ya da birinin oyununa dâhil oluyor. O harika biri ama öncülerin arasındaki şu bağ her şeyi mahvediyor."

Zeliha'yı, "Harika biri," diye sesini incelterek taklit etti Devin. Dudaklarına tatlı bir gülümseme yaymıştı ki bu hiç onun tarzı bir gülümseme değildi. Tatlı denebilecek gülümsemesi bile bir kurdu andırırdı.

Scanned with CamScanner

"O hâlde seç bakalım, tatlı Şirine, Kaan mı yoksa Mirza mı? Hangisinin ilgisine karşılık vereceksin? Yoksa bir süre daha ikisi arasında gidip gelecek misin?"

Zeliha'nın yanakları birkaç saniyede alev aldı, kıpkırmızı kesildi. Alt dudağını dişlerken utanmış bir ifadeyle bir bana bir Devin'e baktı. "O kadar belli oluyor mu?"

Öyle tatlı bir yüzü vardı ki onun bu hareketleri karşısında gülmemek mümkün değildi. Kaan'ı ve Mirza'yı çok iyi anlıyordum, ona tutulmakta haklıydılar. Hatta şehirdeki diğer erkekleri de!

"O kadar!" diye abartılı bir şekilde cevapladı Devin. "Açıkçası tarafım Kaan ve sıklıkla Mirza'yı bir kaşık suda boğmak istiyorum ama bir Gri'nin tercihlerine karışmamaya yemini ettim. Önünde sonunda doğru yolu buluyorlar."

Devin bana imalı ama sevimli denebilecek şekilde baktığında ona burun kıvırdım. Devin de inanılmaz güzel bir kadındı ama o sertti, kimsenin ona yaklaşmaya cesareti yoktu. Erkekler ona ilk bakışta büyülenmiş gibi görünüyorlardı ama Devin'in tek bir göz teması bütün büyüyü yerle bir ediyordu. Genellikle siyah sürmelerle karanlık bir görünüm kattığı kehribar gözleri âdeta şeytanla göz göze gelmek gibi hissettiriyordu erkeklere. Evet, bunu bana bir erkek söylemişti ve bu erkek şaşırtıcı olmamakla birlikte Mirza'ydı. Hatta Devin'in nasıl nişanlı olabildiğini asla anlayamadığını da eklemişti. Koray'ın bu riski nasıl aldığını anlayamıyordu çünkü Koray'ın aslında nasıl biri olduğunu bilmiyordu. İki deli birbirini bulmuş diyebilirdik.

"Kimse bana bir itirafta bulunmadı," derken kadehine şarap doldurmaya koyuldu Zeliha. "Sadece işaretler ve güzel bakışlar. Bir de Öncü Kunter'e bak, gözünün Yekta'dan başkasını görmediğini bütün dünya görüyor. Düşman da olsalar ve Yekta herkesin gözü önünde onu öldüreceğine yemin de etse. Öncü Kunter onu yanlışlıkla vursa da... ve daha niceleri! Asla yeniden bir araya gelmeyeceklerini bilsek de bu adam âşık diyebiliyoruz ama Kaan ve Mirza için bunu söylemek imkânsız."

"Sen az önce Öncü Kunter'i romantize mi ettin?" diye şaşkın şaşkın sordu Devin. "O adam senin bir hain olduğunu düşünüyor."

Zeliha bir nefesi seslice bırakırken gözlerini devirdi. "Ne olmuş yani, hain falan değilim işin sonunda ve ne görüyorsam onu söylüyorum. Belki sahiden kötü bir şey yapmış olsaydım onu kötülemeyi tercih edebilirdim ama durun, romantize etmem gereken ne kadar çok şey var

baksanıza!" Sandalyeden sırtını ayırıp öne doğru kaydı ve dolu şarap kadehini bir sağa bir sola sallarken konuşmaya devam etti: "Bu adada hiçbir şey ilgimi çekmiyor ama Öncü Kunter sahneye çıktığında sanki bir kitabı açıp okuyormuşum gibi hissediyorum." Boşta olan avucunun içini önce aşağıya doğru indirdi, ardından bir kitabı açar gibi çevirdi. "Yekta mutlaka orada. İşler bir anda kızışıyor. Kim ölecek kim kalacak diye akla karayı seçerken Kötülerin Şehri'nde zaman daha hızlı geçiyor. Mavi Bölge'de işler aşırı tıkırında, kimse Mirza'nın sözü üstüne söz söylemiyor ya da benim yancılığımı inkâr etmiyor. Orada kral ve kraliçe gibiyiz ama burada asıl eğlence var."

"Derde bak," derken Zeliha'yı işaret ediyordu Devin. "Biz burada canımızla uğraşırken kadın seyirlik trajedi peşinde."

Zeliha elini havada savurdu. "Bunu sen istedin, başlatma şimdi canına. Bu adadaki en şanslı kişi sensin, nişanlın istediğin an seni bu adadan çıkarabilecek yeteneğe ve güce sahip. Bunu da yalnızca senin için yapar."

"Çünkü kendi ayaklarımla girdim bu adaya ve kendi ayaklarımla çıkabilirim. Normal bir mahkûm olsaydım bu mümkün olmazdı."

"Normal bir mahkûmdan daha betersin ama hâlâ şanslısın işte çünkü nişanlın bir dâhi!"

"Sadece sisteme erişebilecek kadar yetenekli ve bu riski benim için alabilecek kadar da cesur."

"Âşık," diye düzelttim onu. "Bence Koray'a bunu yaptıran yalnızca aşk. Burada olmandan nefret ediyor. Yine de işte... Sen ne istersen o."

"Aslında bunu yalnızca ben istediğim için yapmadı," derken arkasına iyice yaslandı ve ayaklarını balkonun demir parmaklıklarına uzattı, bir bileğini diğerinin üzerine attı. "Bu dördümüz için de bir tercihti. Bizim de öncümüz gibi gördüğümüz bir dostumuz var. Onun için ondan uzak durmalıydık ama bunu yalnızca Kötülerin Şehri'nde yapabilirdik. Onunlayken artık öldüremezdik ve biz kötüleri avlamaya devam etmek istiyorduk. Henüz ateşimiz sönmemişti ama onun sönmüştü. Koray bunun hepimiz için doğru tercih olduğunu biliyordu."

"Anlamadım," derken kaşlarını çattı Zeliha. İyice sarhoş olmuştu, gözlerini zor açık tutuyordu. "Kötülerin Şehri'ne düşmen bir fedakârlık mıydı?"

"İçimdeki şeytanı öldürene dek," derken kadehini kaldırdı Devin. "Yakındır, ölmek üzere. Sonra bir melek olacağım." Dişlerini göstererek sırıttı. "Evleneceğim ve akıttığım tek kan, kâğıt kesiğinden olacak. Bir

Scanned with CamScanner

süre mutlu olmayı deneyeceğim ama sonrasını bilemem tabii. Herkesin bir sonu varsa muhtemelen benim sonum delilikle biter." Kendi kendine gülüyordu. "Yeterince mutlu olduğumda kusur ararım o mutlulukta ve mutsuz olduğumda da dünyadaki bütün kötüleri bunun için suçlarım ben ve öldürmek isterim hepsini." Kadehinden birkaç yudum ardı ardına aldı. "Sanırım Koray bana çok uzun süre dayanmaz. Sadece birkaç yıl daha."

"Bir manyağa bir kere âşık olduğunda geri dönüşü yoktur." Yıldızları izleyen Zeliha, kolunu dizine yaslamıştı. "Bir kere tutulmuş senin gibi bir şeytana, normal bir insandan sıkılır bence. Seninle uğraşmak ona bir tür enerji veriyordur."

Devin parmak ucuyla Zeliha'yı ittirdi. "Şuna da bak, korunmaya muhtaç küçük Gri'miz büyümüş de neler söylüyor. Mavi bölge kraliçeliği senin dilinin bağını çözmüş, açık sözlülükte bir süredir sınır tanımıyorsun."

"Kötülerin Şehri'nde özgürlüğü yaşıyor gibiyim," derken arkasına yaslandı Zeliha ve bir bana bir de Devin'e ufak birer bakış attı. "Sayenizde burada hiç olmadığım kadar kendim olabiliyorum. İlk günümü hatırlıyorum da korkudan biraz altıma kaçırmış olabilirim..."

Devin'le göz göze geldik ve aynı anda kahkaha patlattık. Zeliha bu kahkahayı bekliyormuş gibi gözlerini devirerek sessizce bunun son bulmasını bekledi ama o kadar uzun sürdü ki, kahkahamız Gri Bölge'de yankılanırken ikimizin de nefesi kesilmişti.

"Karnım," dedi Devin karnını tutup gülmeye devam ederken. "Karnıma ağrılar girdi."

Zeliha somurtarak, "Burada güzel bir konuşma yapmaya hazırlanıyordum," dediğinde ikimizin de bu umurunda bile olmamıştı. Güzel bir konuşmaya değil, gülmeye ihtiyacımız vardı.

Devin, "Ben de gülmekten altıma kaçıracağım," dediğinde Zeliha onu omzundan ittirdi. Devin sandalyede dengesini sağlayamadı ve bodoslama yere düştü.

Kısa bir sessizlik oldu. Zeliha, Devin'in hareketsiz kalışından korkup bana doğru kaydı. Zeliha'nın omzuna elimi sardım. Nasılsa onu hâlâ korunmaya muhtaç küçük bir kız çocuğu gibi görüyordum. Devin'in ona dokunmayacağını bilsem bile Zeliha korkup sırtını bana dayadığında sanki onun ablasıymışım gibi içgüdülerim harekete geçiyordu.

Devin aniden doğrulup yerde oturur pozisyona geldi, dümdüz bir ifadeyle bize baktı ve kahkahayı bastı. O güldüğünde Zeliha tuttuğu nefesini güçlükle bırakıp gülmeye başladı. Ben gerilmemiş ya da

korkmamıştım. Hatta kahkaha atmasam bile dudaklarımdaki gülümseme silinmemişti ama onları yeniden gülerken gördüğümde dudaklarımın arasından küçük bir kıkırtı kaçmıştı.

Devin yerden kalkarken, "Kaan olsaydın seni ayaklarından tavana asmıştım," dedi ve sandalyesine yayıldı. "Rüzgâr olsaydın kulaklarını iğnelemiştim ve eğer Riyaz olsaydın..." İşaret parmağını Zeliha'ya doğrulttu. "...sanırım sana o zaman bir şey yapamazdım çünkü adam yüz yirmi kilo."

Devin sesli bir iç çekerek arkasına yaslandı ve kadehini masadan alıp şarabını içmeye devam etti.

Zeliha uslu durmadı ama. "Sadece üçüne gerçekten değer veriyorsun, değil mi? Yoksa bu listede başka isimler de olurdu."

Devin'in kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kaan, Rüzgâr ve Riyaz dışında herkes senin için gözden çıkarılabilir."

Bir anda ortam buz kesti. Devin'in bakışlarında gözle görülebilen bir değişim yoktu ama ben görmüştüm. Kehribar gözlerine bir karartı yerleşmişti.

"Eğer Yekta'ya olan bağlılığımı sorgulama cüretinde bulunduysan diye söylüyorum, Gri, onun saçının teline bile dokunmazdım. Ama evet, bu dört isim dışında bu şehirde herkesi kolayca gözden çıkarabilirim ve eğer bu dört isimden birine bile herhangi biri zarar verecek olursa bil ki elbet bir gün onu öldüren ben olacağım." Devin gülümsedi ama bu gerçek bir gülümsemeden çok uzaktı. "Elbette sana da dokunmalarına izin vermem ama seni benden önce koruyacak çok insan var. Öncün başta olmak üzere benim tatlı Gri'm de seni korumak için gönüllü zaten. Bizden birisin, seni de gözden çıkarmam, endişelenme ama öncün için aynısını söyleyemeyeceğim."

Havada oluşan gerilimi dağıtmak için, "Sadece benim yerime kin tutuyor," dedim. "Hadi, içecek daha çok şarabımız var."

Şarap şişesini açıp onların kadehlerini doldurdum. Hepimiz kadehlerimizden art arda yudumlar alırken kısa bir sessizlik oldu. Neyse ki alkolden kanımız kaynıyordu ve aynı konu üzerinde çok uzun süre duramıyorduk.

Yağmur yağmaya başladığında balkonun üzeri açık olduğu için içeri girmek zorunda kaldık. Soğuk hava bizi ayık tutuyordu ama içeri girdiğimizde ve müzik açtığımızda kendimizi iyice kaptırmıştık. Dans

Scanned with CamScanner

ediyor, daha hızlı içiyor ve üzerimizdeki fazlalıklardan kurtuluyorduk. Önce hırkalar, sonra pijamalarımızın üstleri ve son olarak çoraplar.

Gece ilerlerken hepimiz zilzurna sarhoştuk ama ben hâlâ biraz ayıktım. Onlara sahip çıkabilmek için daha yavaş içmiştim. İlerleyen saatlerde Mirza, Zeliha'yı arayıp durmuştu ama Zeliha farkında bile değildi. Sonra Mirza beni aramaya başlamıştı. Zeliha'nın onu özellikle bu kız gecesinde aramaması konusunda uyardığından çok emindim ama belli ki Mirza yancısının güvende olduğundan emin olmak istemişti.

Telefonu açtığımda Devin'le Zeliha *You'll Always Find Your Way Back Home* eşliğinde birlikte dans ediyorlardı. O kadar çok bağırıyorlardı ki Mirza'nın sesini alabilmek için balkona çıkmak zorunda kaldım.

"Yekta? Yekta! Duyuyor musun beni? Yekta!"

"Duyuyorum," dedim uyuşuk bir sesle. "Sakin ol, Zeliha güvende ve sadece dans ediyor işte. Biraz daha bağırırlarsa sesini Mavi Bölge'den bile duyabileceğine eminim."

"Sanırım duyuyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?" Sanırım algıda güçlük yaşıyordum. "Sahiden mi?" Başımı çevirip içeriye doğru baktım. "O kadar çok mu ses yapıyoruz sahiden?"

"Hayır, aptal. Aşağıya bak."

Balkonun demirlerine yaslanıp aşağıya baktığımda kapının önünde dikilen Mirza'yı gördüm. Kulağına yasladığı telefonu kıracakmış gibi tutarken kaşlarını çatmış, somurtmuştu. Yağmur hâlâ devam ediyordu ve o sırılsıklam görünüyordu. Ben bile sadece birkaç dakikada ıslanmıştım.

"Hey!" dedim ona el sallarken. "Sinirli görünüyorsun, ne kadar zamandır oradasın?"

"Yarım saat oldu," dedi ateş püskürür gibi bir sesle. "Ve sen hâlâ beni kapıda bekletiyorsun. Aç kapıyı, Gri, yancımı alacağım."

"Yancını mı alacaksın?" Kafamı arkaya uzatıp Zeliha'ya baktım. Şimdi de Tarkan çalıyordu ve onlar çıldırmış gibi görünüyorlardı. İkisini de daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim. "Ama yancın çok eğleniyor ve seni bu gece onu rahatsız etmemen konusunda uyardığına eminim."

"Bana Mavi Bölge'ye döneceğine söz verdi ama. Burada kalamaz, herhangi bir suikaste karşı onu korumak için çok uzaktayım."

"Biz onu..."

"Siz de zilzurna sarhoşsunuz, Gri, aç kapıyı. Amber böyle bir kız gecesinden faydalanmak isteyecektir."

Sesli bir iç çektim. "Bence sen kafanda kuruyorsun ama kapıyı açacağım. Zeliha seninle gelmek istiyorsa gelebilir."

Telefonu kapatıp içeri girdim ve hızlıca aşağıya indim. Çok hızlı olduğumu düşünmüştüm ama kapıyı açtığımda Mirza bana öyle olmadığını düşündürdü. Siyah saçlarından akan sular yüzünde birer çizgi hâlinde yol alıyordu. Lacivert bir yağmurluk giyiyordu ama her zerresinin ıslandığı ve bunun hiç işe yaramadığı çok belliydi.

"Devin seni bu geceyi bozduğun için öldürmeye kalkarsa ona engel olmayacağım."

"Birkaç saat sonra güneş doğacak, gece bitti, Gri." Yanımdan geçip içeri adımladı. "Sadece üçünüz mü varsınız?"

Kapıyı kapatıp onun peşinden merdivene ilerledim. "Başka kim olacaktı?"

Omuz silkti. Basamakta yan yana geldik. "Rüzgâr, Riyaz ya da işte..." Gözlerini devirdi. "Kaan?"

Yanaklarımın içini havayla doldurdum ve ona bir cevap vermeden basamakları tırmandım. Erkekler ne kadar da yorucu varlıklardı böyle.

Mirza bana yetişti. "Niye cevap vermedin? Yoksa bildiğin bir şey mi var?" Durmadan ilerlediğimde kolumdan tutup beni durdurdu. "Yekta, söylesene. Onlar yoksa..."

"Yoksa ne?" diye sordum. "Kaan ona ilgisini itiraf etti ve Zeliha da kabul etti desem..."

Nefesi kesildi. Henüz cümlemi bile tamamlamamıştım ama bunun ihtimali bile sanki komaya sokmuştu onu.

"Belli ki öleceksin ama dur, henüz böyle bir şey olmadı ama olmayacağı anlamına gelmiyor."

"Ne demek olmayacağı anlamına gelmiyor?"

"Ne öğrenmek istiyorsun tam olarak?"

"Yancımın o herife bir ilgisi var mı yok mu, onu öğrenmek istiyorum."

"Kim olarak?"

"Öncüsü olarak elbette."

Bu konuşma bana bir yerden tanıdık geldiğinde onu bir anlığına cevapsız bıraktım.

"Belli ki siz öncüler yancılarınızın üzerinde hakkınız olduğuna inanıyorsunuz ama kötü bir haberim var."

"Öncü ve yancı..."

Scanned with CamScanner

Lafını kestim. "Öncü ve yancı bir bütündür vs. vs., birinin aldığı karar diğerini etkiler vs. vs., Kötülerin Şehri'nde yancıya en yakın kişi öncüdür vs. vs. ve dahası. Tamam, bunlar gibi binlerce cümlene ihtiyacım yok, çok dinledim bunları. Öncü olarak değil, bir erkek olarak ilgilendiğini itiraf ettiğinde sana Zeliha'nın ne düşündüğünü söylerim."

"Öyleyse..." dedi olduğum basamağa çıkarak. "...söyle, ne düşünüyormuş?"

"Kim olarak soruyorsun?"

Gözlerini devirirken beni öldürecekmiş gibi göründü. "Onun için deliren bir erkek olarak, tamam mı? Ondan hoşlanıyorum ve hatta onu seviyorum. Başka hiçbir kadınla ilgilenmiyorum. Tek düşünebildiğim o ve onun bana karşı ne hissettiği."

"Tamam," dedim gülüşümü tutmaya çalışırken. Bunu beklemediğim için afallamıştım. "Şimdi git ve bunları onun yüzüne söyle."

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Ne?"

"Bana değil, ona söyleyeceksin. *Zeliha, seni seviyorum ve sadece yancım değil, sevgilim olmanı da istiyorum.* Nasıl, bence bu işe yarar?"

Önüme bakmadan ondan kaçar gibi birkaç basamak çıkmıştım ki bir şeye çarptım. Çarptığım şeyin bir eli vardı ki tuttu beni. Kafamı çevirdiğimde şu anda görmem gereken son kişiyi gördüm.

Mirza beni gerçekten bir kaşık suda boğacaktı.

Zeliha'nın kocaman olmuş gözlerine bakıp gülümsedim ve Mirza'ya döndüm. Merdivende öylece kalakalmıştı, hiç hareket etmiyordu ve sanırım yine nefes almayı bırakmıştı. Zeliha'ya değil, bana bakıyordu. Ona bakmaktan korkmuş gibi görünüyordu.

"Ha ha," diye yalandan gülerek Zeliha'ya döndüm. "Sen de mi buradaydın?" Sertçe yutkunarak son basamağı da çıktım. "Öncün senin için endişelenmiş ve sanırım sana söyleyecek birkaç lafı varmış. Ben de sana haber vermeye geliyordum."

Zeliha bir basamak inerken, "Duyduklarım doğru mu?" diye sordu. Göz ucuyla baktım Mirza'ya. Sanırım ölmüştü ve ruhu bedenini terk etmişti.

Mirza cevap veremediğinde Zeliha bir basamak daha inmeye kalktı ama görüşü bulanık, aklı karman çorman olduğundan olsa gerek ayağı kaydı. Mirza'nın ruhu bedenine geri döndü ve Zeliha'yı belinden yakaladı. Şimdi birbirlerine bir nefes kadar yakındılar.

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp elimi de ağzımın üstüne kapattım. Çok alkol aldığımda kahkahamı tutmak zorlaşıyordu ve bu da o anlardan biriydi. Eğer gülecek olursam Mirza beni merdivenden yuvarlayabilirdi.

"Mirza," diye mırıldandı Zeliha, güçlükle konuşuyordu ve sıklıkla iç çekiyordu. "Yekta'nın söyledikleri... Midem bulanıyor, ben... Başım dönüyor..."

Güzel, tam bir cümle kuramıyordu bile.

Zeliha ayakta duramadığında Mirza onu kucakladı. Zeliha başını hemencecik Mirza'nın omzuna yasladı. "Tamam, nefes almaya çalış. Seni eve götüreceğim."

Yumuşak adımlarla ilerlemeye başladım. Onların gözü önünden kaybolacaktım ve yalnız kaldıklarında ne isterlerse onu yapabilirlerdi.

Birkaç adım ilerlemiştim ki Mirza, "Seninle de yarın görüşeceğiz, Gri," dedi düz tutmaya çalıştığı sesiyle. "Yalnız."

Ona sırıttım ve gözünün önünden kayboldum. Çok geçmeden kapı sesi duyuldu. Sanırım gitmişlerdi. Gecenin ilerleyen saatleri onlar için nasıl geçerdi, bilmiyorum ama sonucu iyi ya da kötü olsun yarın Mirza beni kesin öldürecekti.

Yukarı çıktığımda Devin'i göremedim. Müzik hâlâ son ses açıktı, şarap şişeleri ve kadehler etrafa dağılmış durumdaydı ama Devin burada değildi. Evden çıkmadığına da emindim. O zaman buralarda bir yerlerde olmalıydı.

Adımlarım birbirine karışıyordu ve yürüyor değil, uçuyor gibi hissediyordum daha çok. Evin altını üstüne getirdim ama Devin'i hiçbir yerde bulamadım. Sonra koridorda ikinci turumu atarken ortak banyodan bir ses duydum. Oraya bakmıştım ama onu görememiştim.

Banyoya girdiğimde Devin'i yine ilk anda göremedim. Ancak bir erkek sesi, hayır, Koray'ın sesini duyduğumda anladım Devin'in nerede olduğunu. Küvetin içinde yatıyordu. Sarhoş olsa da telefonu elinde sıkıca tutuyordu ve telefonun diğer ucundaki Koray ona şarkı söylüyordu.

"Hem gündüzüm hem gecem, her saniyem her bir hecem. Her cevabım sensin hem de her bilmecem..."

Devin'in yalnız kaldığında yaptığı ilk şey, Koray'ı aramak olmuştu. Ve uykusunda bile onun sesini dinlemek... Birbirlerinden bu kadar uzakken sanki onlar yine de hep yan yanaydılar.

Kunter ise bana bir o kadar uzak. Yakın olmasına rağmen çok uzak.

Scanned with CamScanner

Bir zamanlar Kunter'e olan aşkıma kimsenin erişemeyeceğini düşünürdüm. Kimse benim Kunter'i sevdiğim kadar kimseyi sevemez ve kimse de Kunter'in beni sevdiği kadar kimseyi sevemezdi. Öyle bir eminlikti benimkisi ve sonra her şey yandı bitti kül oldu. Aşk, ateşle yanıp kül olabilecek kadar ince bir kâğıt parçasıymış yalnızca ve küllerini süpürüp toplasan da bir araya getiremezmişsin geri. Yazılanı ve yakılanı geri alamazmışsın.

Biz birbirimize çıkan bütün yolları kapatırken Devin ve Koray birbirlerine sonsuz yollar yaratıyorlardı.

Onlarınkiydi aşk, bizimki değil.

Koray'ın sesi kesildiğinde düşüncelerimden sıyrıldım. Bir kadının sesi yükseldi telefonun diğer ucundan. *"Sen şarkı mı söylüyorsun yoksa ben yine kafamda bir şeyler mi kuruyorum?"*

Koray hafifçe öksürerek sesini temizledi. *"Her zaman olduğu gibi kafanda kuruyorsun çünkü şarkı falan söylemiyordum. Ben şarkı söylemem, Alâ."*

"Uzun zamandır olmuyor bu. Olmuyor, değil mi? Koray?"

"Sakin ol, güzelim, ben de duydum. O, Devin'e şarkı söylüyordu." Bir gürültü oldu ve Koray inledi. *"Sevgilimin kafasını karıştırmasana. Utancından geber ama bunu sakın bir daha yapma yoksa..."*

"Yoksa ne?" diye homurdandı Koray. *"Günümüz akıl hastanesinde mi biter? Çıkın gidin, yalnız bırakın beni. Burada özel bir konuşma yapıyorum. Ne diye geliyorsunuz çatkapı?"*

"Çatkapı?" diyen başka birinin sesi duyuldu. *"Ne oldu, ne kaçırdım, bensiz ne yaptınız, ne saklıyorsunuz benden?"*

Onlar Devin'in dışarıdaki dostlarıydı. Koray'la ortak arkadaşlara sahiplerdi. Hiçbiriyle daha önce konuşmamıştım ama Devin'den dinlemiştim. Devin içindeki şeytanı öldürdüğünde onların yanına dönecekti.

Ve belki de orada yanında ben olmayacaktım.

Olmayacaktım.

Evet, olmayacaktım çünkü benim şeytanlarım yeni doğmuştu içimde. Onları öldürmem yıllarımı alacaktı ama Devin'in öyle değildi. Onu dışarıda bekleyen birileri vardı ama benim yoktu. Her ne kadar delicesine bu adadan kurtulmak ve Esin'i içeri tıkmak istesem de biliyordum ki

eğer bir gün buradan kurtulmayı başarırsam beni karşılayacak tek şey yalnızlık olacaktı.

Bir süre daha onları dinledim. Telefonun ucundaydım, onların birbirleriyle nasıl eğlendiklerini dinlerken onlardan habersiz ben de gülümsedim. Bir süre sonra Koray arkadaşlarını kovaladı ve telefona geri döndü.

"Tatlı rüyalar, tatlı şeytanım," diye fısıldadı Koray. Devin bunu duymadı ama duymasa da sevdiği kadar sevildiğini bildiğinden emindim. Koray'ın ona uzun süre katlanmayacağını düşünse de yanılıyordu, Koray onu asla bırakmayacaktı. Tatlı şeytanını gerçekten seviyordu.

Koray telefonu kapattığında sonunda hareket edebildim. Devin'in elinden telefonu aldığımda irkilerek açtı gözlerini. Beni gördü, gülümsedi ve elimden tutup beni de yanına çekti. Küvette birbirimize sarıldık.

Devin'in gözleri kapalıydı, uyukluyordu ama yine de, "Seni seçti," dedi dili dolanırken. "Senin için ölürdü ama anlamıyorum." Küvette kıpırdandı. "Kötülerin Şehri'nde hiçbir aşk, iyi sonlu bitmezmiş ve bu da kanıtıymış, tatlı Gri'm."

Zilzurna sarhoşken ve ayık bile kalamıyorken dahi düşündüğü şey, bendim. Ben ve asla affetmemi istemediği Kunter. Bunu düşünüyordu çünkü bu ihtimalden delicesine korkuyordu. Kunter'i affetmem demek, son nefesimi Kötülerin Şehri'nde vereceğim demekti.

Devin yeniden uyuduğunda ben düşünmekten delirmek üzereydim. Sabahın dördüydü, hava hâlâ zifirî karanlıktı ve elimde tuttuğum telefon titremeye başlamıştı.

Kaşlarımı çatarak ekranı kendime çevirdim. Arama sadece birkaç saniye sürdü ama bu kadarı yeterliydi. Mesajı almıştım. Hemen kıyıya gitmem gerekiyordu. Kıyıda beni bir gemi ve bir düzine asker bekliyordu.

Ne yaptığımdan emin olmadığım bir hâlde olsam da küvetten yavaşça çıkıp odaya ilerledim. Bir battaniye alıp onu Devin'in üzerine örttükten sonra hızlıca üstüme bir şeyler geçirip evden çıktım.

Şiddetli yağmur hâlâ Kötülerin Şehri'ni esir almış durumdaydı. Bunun beni ayıltacağını umarak meydana ilerledim. Adımlarım birbirine karışıyor, sıklıkla yollar birbirine giriyordu ama işte, bulmuştum yolu ve çıkmıştım meydana. Sonra da kıyıya ilerledim hızlıca.

Scanned with CamScanner

Kıyı kenarına silahlarını sıkıca kavramış askerler dizilmişti. Karanlıktı, tek ışık askerî gemiden yayılan hafif ışıktı. Sessizdi, kimseden çıt çıkmıyordu ve kıyıda birileri varsa da geminin yaklaştığını görünce kıyıyı terk etmiş olmalıydı.

Kimse kıyıya yaklaşan bir askerî geminin gazabına uğramak istemezdi ama ben onlara kendi ayaklarımla gidiyordum. Harika.

Gemiye yaklaştığımda askerlerin silahları bir hışımla üzerime döndü. Durmadım ya da yavaşlamadım. Ben olduğumu anladıklarında silahlarını indirmişlerdi zaten.

Geldiğimi gören Albay Asaf gemiden inip kıyıya ayak bastı. Onun tam karşısında durduğumda en ufak ifade olmayan suratını kaldırıp baktı bana.

Ondan önce lafa girdim. "Sorun nedir?"

"Sarhoşsun."

"Evet," dedim bir nefesi seslice bırakırken. "O yüzden bunu ne kadar kısa tutarsan o kadar iyi. Sorun ne?"

"Hâlâ tek bir öncü bile ölmedi ve sen sözünü tutmak yerine içip sıçıyor musun?"

"İçip sıçmak," derken gülmekten alamadım kendimi. "Anlaşmamızda buna dair bir madde hatırlamıyorum. Yani istediğim kadar içip sıçabilirim. Evet, sorun neydi?"

"Hâlâ tek bir öncü bile ölmedi," diye tekrarladığında kelimeler Albay Asaf'ın sıktığı dişlerinin arasından güçlükle çıkmıştı. "İki ay oldu, Gri. Onları öldürmeye kıyamıyorsan senin yerine öldürecek birileri var şehirden kurtulmak isteyen."

"Kimmiş o birileri?" diye sordum kaşlarımı kaldırırken. "Amber mi? Yoksa yancısı Asil mi?"

"İçinizden birileri olduğu kesin." Tok sesi kıyıda yankılandı. "Şanslıysan onu öldürürsün yoksa onun ilk görevi seni ortadan kaldırmak olacak, Gri." Çenesini kaldırdı ve konuşmaya devam etti. "Önümüzdeki hafta Kötülerin Şehri'ne bir düzineden fazla Gri düşecek. Onların yaşamasını istemiyoruz. Onları öldür ve suçu başka bir öncünün üzerine at."

Herkes Gri olana dek bütün Grileri korumalıydım. Böylece Griler birer tehdit olmazdı. Aklanan Gri kavramı da olmazdı ve bu da sistemin adı lekelenmeden şehirden çıkabilmem demekti.

Gri, Kötülerin Şehri'nde mahkûm olmak demek olacaktı. Siyah, Kırmızı, Mavi, Yeşil... Bu ayrım olmadan ne Griler hedef olurdu ne de aklanan bir Gri göze batardı.

Ama sistem benden onların karşısında olan birilerini birer Gri olarak şehre düşürüp ortadan kaldırmamı istiyordu. Bu da Kötülerin Şehri'nin nasıl bir yer olduğunu herkese hatırlatacaktı. İnsanlar seslerini çıkarmak yerine sessiz kalacaklardı.

"Bunu yapamam," dedim hiç kurcalamadan. "Kötülerin Şehri'ne Gri düşürmenizi önleyemem, bunu yıllardır yapıyorsunuz ama onları öldürmeyeceğim. İstersen benim yerime kimi seçtiysen ona ver bu emri, gücü yetiyorsa bir Gri'ye dokunmaya cesaret etsin." Geriye doğru adımladım. "Bir dahaki sefere önceden haberim olsun. Her zaman bu kadar müsait değilim."

Zilzurna sarhoşken bile ona boyun eğmeyecektim. Mesele Gri'yse kanımın son damlasına kadar da eğmezdim. Çünkü Gri meselesi, benim meselemdi. Bütün Grileri kurtarmadan kendimi kurtaramazdım.

Albay Asaf kolumdan sertçe yakalayıp beni kendisine çektiğinde askerlerin silahları da üzerime döndü. "Bir yılın var. Her üç ayda bir öncünün cesedini istiyorum. Uyum sağla ya da öl, Gri."

"Ölmekle bir derdim yok, Albay. Hatırla, ölmek isteyen bendim, öldürmek istemeyen sen."

"Söylediklerimi yapacaksın, Gri. Önce o Grileri öldüreceksin, ardından öncüleri. Dördünü de öldüreceksin ve ilkini öldürmek için bir aydan az zamanın var. Zaman daralıyor."

"Yoksa?" dedim sertçe. "Ne yaparsın? Öldürmek dışında ne gibi bir tehdidin var beni korkutacak?" Yüzüne güldüm. "Çünkü gerçekten öldürürsen bana iyilik etmiş olursun."

"İyilik ha," dedi benim gibi gülerken. "O hâlde senin aklını yeniden başına getirmemiz gerekecek, Gri. Sana bütün bunları kabul ettirenin ne olduğunu ne çabuk unuttun." Gök gürledi ve yağmur hızını artırdı. Aynı anda kalp atışlarım göğüs kafesimi yumruklamaya başladı. "Sistemle bir kere anlaştığında sistem istemeden ondan kopamazsın, Gri."

Ufak bir baş hareketi yaptı ve askerler silahlarını indirip gemiye doğru harekete geçti. Son iki asker kaldığında Albay Asaf beni gemiye doğru çekti.

Scanned with CamScanner

Şimşek gökte değil, kafamın içinde çaktı sanki.

İşkenceler gözümün önünde hızla akıp gitti. *Kunter yüzünden.* Acı. *Kunter yüzünden.* Sistem. *Kunter yüzünden.* Hayır. *Sistem yüzünden.*

Ayaklarımı yere sıkıca bastım. Botlarım kıyının taş zemininde kaydı. Şimşek bir kere daha göğü yarıp geçerken dudaklarımın arasından bir çığlık koparak gök gürültüsüne karıştı.

"Bir daha olmaz." Başımı iki yana sallarken delirmenin ucunda gibi hissettim. "Olmaz!"

Biri kolumdan yakaladı, beni geri çekti ve aynı anda Albay Asaf'ın suratına sert bir yumruk indirdi. Geriye doğru yalpaladığımda beni arkasına alan kişinin kim olduğunu ilk bakışta hemencecik anlamıştım.

Kunter.

Kötülerin Şehri'nde birbirini
affeden âşıklar sadece bir masaldır.

BÖLÜM 19

"Ona dokunma!" diye haykırdı Kunter, sesi gök gürültüsünü yarıp geçti. "Sakın bir daha ona dokunma!" Albay Asaf'ı yakasından yakaladı ve hırçın denize itti. "Sakın!"

Her şey birkaç saniye kadar sürmüştü. Solumuzda kalan asker, silahını Kunter'e doğrultsa da Kunter ondan hızlı davrandı ve bir tekmeyle onu denize, Albay Asaf'ın yanına gönderdi. Ve diğer bütün silahlar üzerimize döndü.

Kunter'in önüne geçmeye çalıştım ama elimden öyle sıkı tuttu ki yapamadım bunu. İzin vermedi önüne geçmeme, sakladı beni arkasında.

Onun omzuna sardım diğer elimi. "Yapma," dedim onu geri çekmeye çalışırken. "Kunter, yapma. Git... Git buradan. Siyah Bölge'ye git."

"Öldür," diye bağırdı Kunter. "Şimdi burada öldürün beni çünkü yemin ederim ona yaptıklarınız için hepinizi öldüreceğim."

Albay Asaf gemiye yüzdü. Kıyıdan çıkmayacaktı, gemiye çıkacaktı. Kunter buradayken kıyıya ayak basmayacaktı.

"Gri'yi ver, Öncü!" diye emir verdi askerlerden biri. "Bu senin meselen değil."

"Gri benim!" diye haykırdı Kunter. "Onu asla alamazsınız. Cesedimi çiğnemeniz gerek ama birinizde bile o cesaret yok. Bu yüzden ona dokundu o elleriniz. Bu yüzden onu seçtiniz. Ama yemin ederim sadece sizler değil, sizin tasmanızı tutan kim varsa pişman olacak onun saçının teline dokunduğuna!"

Elimi omzundan çekip göğsüne uzandım. Madem önüne geçemeyecektim, onu geri çekmeye çalıştım. Silahlar onu hedef alıyordu. Albay Asaf vur emri verdiğinde tek mermiyle alırlardı canını.

Hayır.

Olmaz, hayır.

"Tamam," diye bağırdım, Albay Asaf'ın duyacağından emin olarak. "Yapacağım, tamam. Silahları indirsinler, söyle. Söyle onlara!"

Scanned with CamScanner

"Hiçbir şey yapmayacaksın," dedi Kunter, elini göğsünün üzerindeki elime bastırdı. "Onlar için bir şeytan olmana daha fazla seyirci kalmayacağım."

Albay Asaf gemiye çıktı. Bütün askerler gemideydi, biri bile kıyıda değildi. Kunter'i ne çekebiliyordum ne de önüne geçmeme izin veriyordu. Orada delireceğimi, delirmekten bir şekilde öleceğimi sandım. Kalbimin gümbürtüsü sanki göğüs kafesimi çatlatmıştı. Yağmur yağmıyor olsaydı eğer benim yüzüme baktıklarında görecekleri şey, gözyaşlarıyla ıslanmış bir surat olacaktı.

Kunter'in omzunun üzerinden Albay Asaf'a baktım. Bize baktı ve hareketsiz kalırken bakışlarından bir şey geçip gitti. İyi miydi kötü müydü, emin değildim ama orada yeni bir karar vardı.

Albay Asaf burnundan akan kanı elinin tersiyle sildi ve kanı bize gösterdi. Kunter bunun üzerine, "O kana iyi bak, Albay. Bir dahaki sefere bakacak kadar uzun yaşamayacaksın," diye karşılık verdiğinde delirmiş olduğunu düşündüm.

Sonra hiç beklemediğim bir şey oldu. Kunter bana doğru döndü, buzdan hareleri bir saniyeden kısa bir süre gözlerimle kesişti ve ardından eğilip beni omzuna attı. Arkasına bile bakmadan, şüphe dahi etmeden meydana doğru ilerledi. Onlardan korkmadı, geri adım atmadı ve beni onlara bırakmadı.

Meydana çıktığımızda beni indirdi ama yere değil, arabanın sağ koltuğuna bıraktı. Beni Siyah Bölge'ye mi götürecekti? Gerçekten delirmiş olmalıydı.

O eğilip kemerimi takmak istediğinde elini sertçe itip arabadan çıkmaya çalıştım. Kapının önünden bir milim bile kıpırdamamıştı ve hâlâ arabanın içine, bana doğru eğilmiş vaziyetteydi. Onu göğsünden itsem de bu ona geri adım attırmıyordu.

"Çekil önümden, ineceğim. Seninle hiçbir yere gelmiyorum."

"Bu gece hiçbir yere gidemezsin."

"Sabah olmak üzere."

"Bu sabah hiçbir yere gidemezsin. Madem bölgene ayak basmama izin vermiyorsun, o hâlde sen benimle bölgeme geleceksin."

"Cennete gitsen bile seninle gelmem ben." Burun buruna gelmiştik ve o asla geri adım atmıyordu. "Kunter çekil, geri döneceğim."

"Sarhoşsun."

"İyi hatırlatma. Şimdi çekil."

"Aklın başına gelmeden hiçbir yere gidemezsin."

"Aklım başımda benim. Sadece sarhoşum, aptal herif!"

"En büyük hatalarını sarhoşken yapan sen mi söylüyorsun bunu?"

"Evet, haklısın aslında," dedim suratına. "Sana aşkımı da sarhoşken itiraf etmiştim. Nasıl da aptalmışım."

"Pekâlâ." Gülümsedi ama bu gerçek bir gülümsemeden çok uzaktı. "Şimdi uslu dur, Gri, benimle geliyorsun yoksa o kıyıya geri dönerim ve ölecek de olsam yanımda onlardan birkaçını da götüreceğime yemin ederim."

"Aptal, asıl geri dönmezsem öleceksin." Onun göğsüne yumruklarımı indirdim. "Bırak, bırak gideyim. Bu senin öylece alabileceğin bir karar değil. Bu senin oyunlarından biri değil. Bu gerçek."

Ellerimi tutmaya çalıştı ama çıldırmış durumdaydım. Ona zarar vermek istemiyordum, ondan kurtulmak istiyordum. Kıyıya geri dönmeliydim, Albay Asaf'la konuşmalıydım. Gerekirse o gemiye binmeliydim yoksa şakası yoktu. Öldürtecekti onu. Bir şekilde yapacaktı. Eğer onların şehirdeki eli ben olmazsam bir başkasına yaptırırlardı. O kişi her kim olursa olsun benim gibi yapmazdı, öldürürdü onu.

"Gerçek. Sana yemin ederim bir kere daha dokunacak olursa sana, yarım bıraktığım işi tamamlarım. Bana bak, gözlerime bak." Çenemden tutup yüzümü kaldırdı, gözlerimiz kesişti. "Benden istediğin kadar nefret et, dünyadaki herkesi yanına, beni karşına al. Yine de dünyayı yakarım, seni onların eline bırakmam. Nefretle baksan da bana, bütün cümlelerini kalbimi kırmak için özenle kursan da bu sana olan aşkımı bir gram azaltmayacak. Beni kır, beni yak, beni yok say ama içimdeki seni sen bile silemezsin, Gri."

"Anlamıyor musun? Mesele biz değiliz. Hepimizi öldürteceksin."

"Mesele biziz, hep bizdik. Yansınlar diyorum sana, bu şehirdeki ve karşı kıyıdaki herkes yanıp kül olsun, umurumda değil. Ben sadece senin yanmamanla ilgileniyorum."

"Sen yanacaksın!" Sesim bir çığlıktan farksızdı. "Onları karşıma almama neden olursan yanan sen olacaksın."

"Ben de yanayım o hâlde," dedi aynı şiddetle. "Sorun değil." Başını iki yana salladı. "Daha ne kadar açıklayıcı olmam gerekiyor beni anlaman için. Tamam, hiçbir zaman dinlemeyeceksin beni ama anla bunu. Kötülerin Şehri'ni kurtarma derdinde değilim, tek kurtarmak istediğim sensin."

Scanned with CamScanner

O kendini düşünmüyorsa ben düşünecektim onun yerine.

Önümden çekilmeyeceğini anladığımda kendimi sol koltuğa doğru attım. Diğer kapıdan çıkacaktım.

"Gri," dedi bir iniltiyle ve bacaklarımdan yakalamaya çalıştı. Arabanın içine doğru eğildiğinde ben diğer kapıyı uzanıp açmıştım bile.

"Dur yerinde."

Dinlemedim onu, ittim bacaklarımı tutan ellerini ve kendimi kapıdan dışarı attım. Ayağa kalkıp kıyıya doğru ilerlediğimde sadece birkaç saniye sonra bana yetişti ve kolumdan yakaladı. Onun elinden kurtulup kıyıya ilerlemeye devam ettim.

Kıyıya çıktığımda geminin çoktan uzaklaştığını gördüm. İki kıyı arasındaki sınırdaydılar, ışıkları karanlık denizi biraz olsun aydınlatıyordu.

Elimi cebime attım, telefonumu çıkardım. Albay Asaf'ı arayacaktım.

Kunter telefonu elimden çekip aldı. "Sesini bile duymayacak."

Telefonu almak için uzandığımda kolunu kaldırdı. Bir doksan boyu vardı, ne kadar uzanırsam uzanayım elinin eriştiği yere erişemezdim.

Onu göğsünden sertçe ittim. Aynı anda bir şimşek çaktı, gök önce aydınlandı, ardından gök gürültüsü koptu. Onun yüzü kısa bir an için aydınlandı, mavileri parladı.

"Benimle ilgili hiçbir kararı sen vermiyorsun, öncü. Ne yapacağımı sana sormuyorum. Sen artık benim öncüm bile değilsin. Ben senin yancın bile değilim." Yakalarından yakaladım ve öfkeyle çektim onu kendime. "Duydun mu beni? Sen benim hiçbir şeyim değilsin."

"Düşmanınım ya," diye karşılık verdi sertçe. "Düşmanlığımızı hafife alma, bu bana fazlasıyla söz hakkı veriyor."

"Ben karar veririm," dedim hiddetle.

"Kararı sen ver, emrine amadeyim ama senin yerine şeytanlarla ben ilgileneceğim." Başını hafifçe omzuna doğru yatırırken kıstı gözlerini. "Yok olmamızı mı istiyorlar? Yok edeceğim hepimizi ve onları da yanımda götüreceğim."

"Hiçbir şey yapmayacaksın."

"Bununla ilgili ne yapacaksın?" derken yüzünü yaklaştırdı yüzüme. Şiddetli yağmur üzerimize inerken birbirimizin sesini duyabilmek için bağırmamız gerekiyordu fakat yağmur yağmasa bile eminim ikimiz de aynı böyle bağırıyor olurduk. "Yine bir merminin önüne mi atlayacaksın?" Çeneme dokundu parmak ucuyla. "Bu kez olmaz."

"İstersem her merminin önüne atlarım, istersem o gemiye binerim, istersem ölürüm! Seni ilgilendirmiyor benim ne yaptığım ya da yapmadığım. Kiminle konuşacağım ya da konuşmayacağım. Ver şu telefonu, bu mesele seni aşar, Siyah."

"Sen bana inat her şeyi yaparsın, Gri ama bende senin inadına karşı bağışıklık var, unuttun mu?"

"Başlarım senin bağışıklığına..."

Yakasını bıraktım ve suratına bir yumruk savurdum. Aynı anda eğildi, yumruğum havada savrulup başının üzerinden geçti. Kunter ellerini bacaklarıma sardı ve doğrulurken beni omzuna attı.

Neye uğradığımı şaşırdım. Başım zaten felaket derecede dönüyordu, midem bulanıyordu. O beni birdenbire omzuna atınca nevrim dönmüştü. Omzunda tepinsem de kıyıdan meydana hızla ilerlerken kurtulamadım ondan. Beni yeniden arabasının sağ koltuğuna indirdi.

İşte yine aynı noktadaydık.

"Azıcık sevdiysen beni dur yerinde." Burun buruna geldik. "Bir nefes kadar bile sevgi beslediysen, Gri. Sana bir tek kötülük yaptım, o da seni bu cehenneme düşürmekti. Yemin ederim başka tek bir kötülüğüm dokunmadı sana. Bunu biliyorsun."

Hareketsiz kaldım. Onunla burun burunayken tek yapabildiğim şiddetli bir şekilde nefes alıp vermekti. Dik dik bakıyordu bana, hiç utanması da yoktu. Sarı saçlarından akan yağmur damlalarından birkaçı yüzüme damladığında gözlerimi istemsiz kapattım. Yüzüme uzandı, parmağı tenimde hareket etti.

Neyi vardı bu kalbimin? Şimdi de kulaklarımda atıyordu. Bir sonrakinde gözlerimde atacaktı herhâlde.

Ondan uzaklaşmak için kafamı aniden geri çektiğimde dünyanın ekseni kaydı sanki ve midem ağzıma geldi. Çarçabuk sırtımı koltuğa yasladım. Elimi ağzımın üzerine bastırırken gözlerimi kapattım.

Kemerimi taktı ve kapıyı hızlıca kapattı. Hareket edemedim.

Kunter arabaya bindiğinde başımı arkaya yaslayıp gözlerimi ön camdan dışarıya diktim. Arabayı çalıştırıp gaza basması birkaç saniye kadar sürdü. Meydandaki çanın etrafında hızla dönüp Siyah Bölge bayrağının altından geçti.

Sanırım kusacaktım.

Siyah Bölge sokaklarında şiddetli yağmura rağmen son hızla giderken elini torpidoya uzattı ve açıp bana bir torba uzattı. Almayacaktım

Scanned with CamScanner

ama midem ağzıma geldiğinde kaptım elinden, açtım içini ve kusmaya başladım.

Harika.

Elimi camı açmak için uzatmak istedim ama yapamadım. Sanki aklımı okuyordu. Bütün camları aynı anda indirdi. Yağmur ya da buz gibi hava o noktada umurunda olmamış gibiydi. İyi, benim de umurumda değildi çünkü midem altüst olmuş durumdaydı.

Bu gece bütün kızlar fena dağıtmıştık ve üçümüzün de son durağı nasılsa bu adamlar olmuştu. Zeliha'nın Mirza, Devin'in Koray ve benim...

Kusmayı bitirdiğimde ve derin bir nefesi içime çektiğimde önümde bir su belirdi. Ona baktım. Yola bakıyordu ama sanki gördüğü bendim.

Görüşüm bulandı, dünya bir kere daha döndüğünde başımı camın kenarına yasladım. Suratıma yağmur damlaları çarparken nefes aldım. Yalnızca daha fazla nefes almayı düşünmeye çalışıyordum ama bir nefes alıyordum bir de onu düşünüyordum.

Dünya yanıyor ama bana bak, yine onu düşünüyorum ve yine onun yanındayım.

Güneş ufukta yükselirken Kunter tepedeki beyaz eve sürdü. Arabayı durdurduğunda ani fren sonrası midem bir kere daha kalktı ve kendimi arabadan dışarı atar atmaz toprak zemine kusmaya başladım.

Biraz daha kusacak olursam geriye mideme dair hiçbir şey kalmayacaktı.

Saçlarımın önümden çekilip ensemde toplandığını hissettim. Eline uzanıp itmek istedim ama bütün gücüm çekilmişti sanki. Oturup ağlamak istiyordum. İçimde ne var ne yoksa dökmenin tek yolu sanki bu olurdu ama onu da yapamazdım.

Midemde daha fazla kusacak bir şey kalmadığında dizlerimin üzerine doğru yığıldım desem daha doğru olurdu. Ellerimi ıslak toprağa bastırdım, başım önüme doğru düştü. Gözlerim hafif aralıktı ve tamamen tükenmiş gibiydim.

Kunter'in elini omzumda hissettim ve sonra beni kendine yaslamaya kalktı. İttim onu. Bir kere daha olmazdı. Daha önce olduğu gibi sırtını ona yaslamayacaktım. Beni düşürmesine izin vermeyecektim.

Biliyordum. Ona bakınca, onun söylediklerini dinlerken bunu yapmaz gibi geliyordu. Ona her şeyimle güvenip inanmak isterken buluyordum kendimi ve sonra işte yine o hücreye düşüveriyordum. Yüzümde kesik, ensemde damga, bedenimde onlarca işkencenin izi ve dahası. Her şey

onun yüzünden. Her şeyi o başlattı. Beni seçti, beni sevdi, benim için öldürdü ve o, hayatımı mahveden adamdı.

Boğazıma dikenli bir tel sarılmıştı sanki. Yutkunmak istiyordum, olmuyordu; nefes almayı deniyordum, beceremiyordum. Onun yanındaydım ama ondan ne kadar da uzaktım.

"Git," dedim güçlükle.

"Nereye gideyim?"

"Benden uzağa bir yere, git işte. Beni yalnız bırak."

"Seni bu hâlde bırakamam."

"Sen beni ne hâllerde bıraktın!" diye patladım ona dönerken. "Bu hâlde mi bırakamayacaksın? Sarhoşum biraz, dünya dönüyor azıcık ve midem bulanıyor. Ne olmuş yani? Ölmüyorum ya? Sen beni ölürken bıraktın, şimdi de bırakırsın."

"İstediğini söyle, seni burada böyle bırakıp hiçbir yere gitmeyeceğim." Elini uzattı bana. "Hadi, kendi isteğinle tut elimi. Seni içeri götüreyim ve kuru kıyafetler giymene yardım edeyim. Sonra biraz uyu, uyandığında kavga ederiz."

Ona ters bir bakış fırlattım. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"İnan bana, bu aralar hiçbir şeyle dalga geçecek hâlim yok."

"Senin?"

"Benim," dedi sertçe. "Hadi, Gri. Her şekilde o eve gireceksin."

"Damarıma basma, Siyah."

"Tamam," dedi ve bir çırpıda beni kucağına aldı. Kucağında tepinmem hiçbir işe yaramadığında ellerim saçlarına uzandı. Orada gri değil, sarı saçlar gördüğümde tellerine uzanan parmaklarım durdu. Buzdan harelerine baktım ve sonra yeniden sarı saçlarına. Ne gözleri aynı bakıyordu ne de saçları aynıydı. Ona dair ne varsa değişmişti. O da değişmişti. Artık o arsız öncüden farklı biriydi.

Eve girdi, üst kata çıktı. Banyoya adımlarken, "Anladım," dedi anlayamadığım bir şekilde. Beni klozetin üstüne oturttu. "Olmayacak bir daha bizden." Küvete yaklaştı ve sıcak suyu açtı. Tıpayı takarken gözleri bomboş bakıyordu. "Ama izin ver, bu gece iyi olduğundan emin olayım. Sonra konuşalım, kıyıda olanları..." Küvetin kenarına yaslandı. "Anlatabiliyorsan anlat bana." Yüzüme bakmıyordu, zeminin beyaz fayanslarını izliyordu buzdan hareleri. "Sana yardım etmeme izin ver. Söz, kendimi sana anlatmak için çabalamayacağım. Sadece bu adadan kurtulmana yardım edeceğim çünkü bu benim suçum."

Scanned with CamScanner

"Senden yardım istemiyorum," diyebildim yalnızca.

"Sen isteme," dedi ve bir nefesi içine çekerken küvetin kenarından kalkıp kapıya ilerledi. Banyodan çıktığında geri gelmeyeceğini düşündüm ama elinde birkaç parça kıyafetle bir dakika içerisinde geri gelmişti bile.

Kıyafetleri lavabonun kenarına bıraktı ve yarıya kadar sıcak suyla dolan küveti biraz da ılık suyla doldurup suyu kapattı. "Havlun kapının arkasında duruyor. On dakika sonra geri döneceğim."

"Dönme."

"Hıhım," diye bir ses çıkardı yalnızca ve kapıyı kapatıp çıktı.

Gerçekten şu an her hücremle istediğim tek şey onun o sarı saçlarına yapışıp her teli kökünden koparmaktı.

Donuyordum. O gidince kendimi kasmayı bırakmıştım ve tir tir titremeye başlamıştım. Daha fazla dayanamadım ve ayakkabılarımla ceketimden kurtulup pantolonum ve bluzumla sıcak suyun içine girdim. Çıkarmadım onları çünkü görmek istemedim. Vücudumdaki izlerin her biri âdeta tetikleyiciydi. Bir dikiş izine bakıyordum ve o yaranın olduğu âna gidiyordum. Şu an bunu kaldırabilecek kadar iyi de hissetmediğimden çıkarmadım işte kıyafetlerimi.

Önce omuzlarıma kadar girdim suya, ardından boynuma kadar ve sonra tamamen battım.

Yeniden bu evde olduğuma inanamıyordum. Yeniden beni buraya sürüklemesine izin vermiştim. Ona yeterince karşı koyduğumu sanıyordum ama burada olduğuma göre bu konuda tam bir beceriksizdim.

On dakika dolmuş olmalıydı. Boğulmuyordum ama Kunter beni çekip çıkardığında korkmuş görünüyordu. Oysa sadece birkaç dakikadır suyun içindeydim.

"Delirdin mi sen ya da beni delirtmek mi istiyorsun?"

Ona cevap vermediğimde kapının arkasındaki havluyu alıp omuzlarıma sardı. Üzerimden akan sular banyonun zeminini kısa sürede sırılsıklam etmişti.

Sersem bir hâlde yere damlayan suları izlerken bir anda kafamı Kunter'e çevirdim ve suratına baktım. Bana tepeden, dik dik bakıyordu. Suratı sirke satıyordu. Ne olduğunu anlayamıyor gibiydi ama merak etmesin, benim de ondan aşağı kalır yanım yoktu. Belki de hem delirmiş hem de delirtmiştim ama önce o başlatmıştı.

Bluzumun yakasından tutup çekiştirdi. "Niye çıkarmadın bunları?"

Bunun açıklamasını ona yapamazdım. Bu yüzden onu itip banyodan çıktım. Pantolonum çok ağırlaşmıştı ve zaten doğru düzgün adım atacak kadar önümü göremiyordum. Bu yüzden duvara sürtünerek ilerledim ve önüme çıkan ilk odaya attım kendimi. Halıya doğru yuvarlanmayı çok istedim ama Kunter gelip mutlaka beni oradan kaldırırdı. Bu yüzden yatağa bıraktım kendimi.

Hiçbir şey düşünebilecek hâlde değildim. O kadar suya ve soğuğa rağmen nasıl hâlâ ayılmazdım? Sık ve derin nefes alıyordum, gözlerimi kırpıp duruyordum ama yok, bir gram bile kendime gelememiştim.

Yatağa düz değil, yan yattığımdan Kunter kapıda belirdiğinde onu direkt görebilmiştim. Yaptığımı görünce sesli bir iç çekip ellerini yüzüne kapattı ve parmaklarını gözlerine bastırdı. Dudaklarının arasından sinirli bir hırıltı yükseldi.

Onu rahatsız ediyordum demek, ne hoş.

Ona güldüğümde ilk anda buna çok şaşırdı. Sonra işaret parmağını suratıma sallayıp, "Bunu sen istedin," dedi ve gözümün önünden kayboldu. Elinde banyoya bıraktığı kıyafetlerle geri döndü, ayak ucuma yaklaştı ve kolumdan tutup beni oturttu. "Şimdi ıslak kıyafetlerini çıkar ve kuruları giy. Burada olacağım ama arkamı döneceğim. Tamam mı?"

Cıkladım. "Yok." Geri yattım. "Senin kıyafetlerini istemiyorum ama eğer benden kurtulmak istiyorsan beni Gri Bölge'nin girişine bırak."

"Senden kurtulmak istediğim yok." Yatakta yanıma oturdu ve başını yana eğip öyle baktı bana. "Sadece hasta olmanı istemiyorum. En son seninle böyle ıslandığımızda ben çok hastalandım."

"Ben de," dedim gülerek. "Ama senin ihanetin ayakta tuttu beni. Cayır cayır yanarken yaktım seni."

"Birbirimize söz vermiştik."

"Tutmadık."

"Tutmak isterdim, hep bunu düşündüm ama seni bulamadım."

"En mutlu anlar son bulur en büyük felaketlerle," diye mırıldandım. "İkimizden birinin o gece en mutlu ânı olmalı."

Benim en mutlu ânımdı, demek isterdim.

"Benimdi," dedi nefes bile almadan. "Benim en mutlu ânımdı. Sanırım demiştim..." Elini yüzüme uzatıp suratıma yapışan ıslak saçlarımı çekip almaya başladı. "Öleceğim. En mutlu ânım bu ve insan eğer en mutlu ânında can veriyorsa bu benim son gecem."

Scanned with CamScanner

Gözümden akan tek damla yaş burnumun üzerinden kayıp yatağa damladı. Neyse ki suratım ıslaktı ve o, bunu anlamayacaktı. Umarım yani... Umarım anlamazdı.

"Belki de o gece ikimiz de ölmüşüzdür. Gri Hanım ve Kıvanç Sidar o kumsalda bir yerde gömülüdür."

"En azından onlar birbirini sadece seviyordu, nefret etmiyorlardı."

"Çünkü Gri Hanım bir aptaldı."

"Kıvanç Sidar da sadece Gri Hanım'ı kaybetmekten korkuyordu."

Âdemelması hareket etti, yutkunmaya çalıştı ama yutkunamadı. Sanki onun boğazına da dikenli bir tel sarılmıştı. Dişlerini sıkıp gözlerini kaçırdı ve kalktı yataktan, kapıya doğru harekete geçti.

"Üstünü değiştir, Gri. Yoksa bu inatlaşma sonsuza dek sürer."

"Ne yaparsın? Zindanlarından birine mi kapatırsın?" Yattığım yerde doğrulduğum sırada durup omzunun üzerinden bana baktı. "Tüh, sen beni Kötülerin Şehri'ne düşürdüğün için birileri zaten bunu yaptı. Ve orada açlık, susuzluk ve sonsuz şiddet vardı." Bluzumu yukarı doğru sıyırdığımda belimdeki izleri artık görebiliyordu. "Bak, bunlar sadece birazı." Kunter nefessiz kaldığında yataktan kalkıp bluzumun kenarlarını iki taraftan da kavradım ve onu çekiştirip başımdan çıkarıp attım. Şimdi onun karşısında sütyenimle duruyordum ve o her bir izi görüyordu. "Birazı da işte burada. Daha fazlasını görmek ister misin?" Pantolonumun düğmesini çözdüm ve fermuarı indirdim. Onu çıkarırken Kunter karşımda işkence çekiyormuş gibi görünüyordu ama hayır, işkence gören bendim. "Bak, burada görmediğin tek şey işte bu izler. Her zerremi ezbere biliyorsun ya, biraz da bunları ezberle." Ona doğru adımladım. "Senin ellerin değildi ama bunları bana sen yaptın."

Onun yarım adım uzağında durdum ve elimi çenesine uzatıp gözlerini gözlerime çevirdim. "Kendini bana anlatmana neden izin vermiyorum, anladın mı şimdi öncü? Seni anlamak istemiyorum çünkü ben bunlarla yaşıyorum ve bütün bunları bana neden yaptılar, biliyor musun?" Boğazımdan histerik bir kıkırtı kaçtı. "Seni öldürmeyi kabul etmediğim için. Nasıl da aptalım ama değil mi?"

"Kurtulduğunu sanıyordum."

"Ben de ya ölürüm ya da kurtulurum diyordum ama işe bak." Gülerek geri çekildim. "Yine buradayım." Başımı hafifçe yana eğip öylece boşluğa baktım. Gülümsemem dudaklarımda soldu. "Ve senin beni öldüreceğini iddia ettiğin arkadaşım Esin dışarıda. Öyle özgür ki

özgürlüğünü kıskanıyorum onun. Ve diyorum ki kendi kendime, *keşke benim yaşadıklarımın birazını yaşasaydı ve ona bunu neden yaptığını sorabilseydim. Neden öldürdün Caner'i ve neden eğer Kötülerin Şehri'ne düşecek olmasaydım beni öldürecektin? Arkadaşım olduğunu sanıyordum.*" Yeniden onun buzdan harelerine baktım. "Sanırım bunun cevabını asla alamayacağım çünkü bu gece sen her şeyi mahvettin."

Kunter'in her şeye bir cevabı olurdu ama o ilk kez cevapsız kaldı. Cevapsız kalmayı sevmezdi, öyle söylemişti bana.

Ondan uzaklaşırken, "Çık dışarı," dedim ve yatağa ilerledim. İyice sersemlemiştim ve sadece uyumak istiyordum.

Kunter odadan çıktı ama kapıyı kapatmadı ve ben onun kapının diğer tarafında bir yerde durduğunu biliyordum. Yine de ıslak iç çamaşırlarımla girdim yatağa ve hemencecik uyuyakaldım.

Scanned with CamScanner

Sistem kontrol edemediğini yok etmek ister.
Yok edemediğini de askerî işkencelerle bir silaha çevirir.

BÖLÜM 20

Kalbim durmuş da bir saniye önce yeniden atmaya başlamış gibi bir hisle irkilerek uyandım. Bir rüya görmüştüm. Dün gece Kunter'le birlikteydim.

Bulanık görüşümü düzeltmek için gözlerimi kırpıştırıp ovuşturdum. Geceden kalma, berbat bir hâldeydim. Bütün kemiklerim ağrıyordu ve başım kazan gibiydi. İç çamaşırlarımla uyumuştum ve ben...

Ben...

Ben odamda değildim.

Ben Kunter'in odasındaydım.

Yataktan fırladığımda önümü göremedim ve yatağın kenarında duran kovaya çarpıp yere yuvarlandım. Dizimi tutarak inlediğim sırada kapının önünde bir hareketlenme oldu ve Kunter uykulu gözlerle içeri daldı. Buzdan hareleri çok hızlı hareket etti. Önce yüzüme, sonra dizime ve hemen ardından çarptığım kovaya bakıp sesli bir nefesi yavaşça bıraktı.

"O kovanın orada ne işi olduğu hakkında hesap sormadan önce söyleyeyim, uyuduktan yarım saat sonra kusmak için kalktın ve sabaha kadar da midenin bulandığı hakkında mırıldanıp durdun. O kovanın orada olduğunu biliyordun."

Uzanıp belimden yakaladı ve o beni yerden kaldırdığında suratına, "Ben sarhoşken söylenenleri hatırlamam!" diye bağırdım. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp gözlerini kıstı. "Bunu öğrenmen için daha kaç defa sarhoşken başımı belaya sokmam gerekiyor?"

Belimdeki ellerini itip yatağa ilerledim. Kıyafetlerim ortalıkta yoktu. Mecburen yorganı yataktan çekip üstüme sardım. İşe bak, Siyah Bölge'deki ilk günümde de buna benzer bir şey yaşadığıma eminim. Tarih tekerrür etmeyi bırakmalıydı.

"Aslında kovayı uzanabileceğin kadar yakınında tutmalıydım ve uyandığında da burada olmamalıydım. Elimden bu kadarı geldi, Gri. Bir dahaki sefere söz, seninle birlikte uyuyacağım."

Ona döndüğümde burun buruna geldik. "Bunu yaparsan seni öldürürüm."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Güzel, şimdi bunu konuşabiliriz. Ne demiştin? Beni öldürmek için mi buradaydın yoksa beni öldürmeyi kabul etmediğin için mi?"

Suratım düştü. "Ne?"

"O gemideydin ve seni orada öldürmediler, sana işkence ettiler. Oysa ben seni öldürmemeleri için yaktım bu şehri, sana bunu yapacaklarını bilseydim geride bir ada bırakmazdım. Böylece seni rahat bırakırlardı."

Ona göstermiştim bana ne yaptıklarını. Belki de sadece göstermemiş, anlatmıştım da çoğu şeyi. Birazını hatırlamaya başlamıştım ama gecenin çoğu hâlâ hatıralarımda yoktu. Her şey kesik kesik geliyordu.

"Endişelenme," dedim buz gibi bir sesle. "Omzumdaki yaradan daha çok yakmadı hiçbiri canımı."

Yanından geçip gitmek istediğimde yorganın ucuna ayağını basarak durdurdu beni. Harika.

"Uyurken *Kunter yüzünden,* diye sayıkladığını biliyor musun?" Başımı çevirip ona baktığımda başını hafifçe omzuna yatırdı. "Peki ya ağladığını, gözlerinin bu yüzden şiş olduğunu? *Beni kestiler, vurup saçlarımı çektiler ve kulağıma Kunter yüzünden, diye fısıldadılar.* Bunu hatırlıyor musun?"

Onun buzdan harelerinde gerçeği aradım. Hayır, böyle bir şeyi hatırlamıyordum. Kafamın içinde çoğu kez *Kunter yüzünden,* demiştim ama böyle bir şeyi hatırlayamıyordum.

"Ne saçmalıyorsun?"

"Askerî işkenceleri hafife alma, diyorum."

Daha önce de işkenceler yüzünden hafızamın bir kısmını kaybetmiştim. Şimdi de travmatize olmuştum. Farkındaydım bunun ama bu kısmından haberdar değildim.

"Sana olan nefretimin sebebi işkenceler değil. Yaptıklarını masumlaştırma, öncü. Sen bana en kötüsünü yaptın. Evet, senin yüzünden. Her şey senin yüzünden."

"O hâlde senden istediklerini yap."

"Ne?"

"Öldür beni." Elini beline attı ve kılıfından çıkardığı bıçağını aramızda tuttu. "Senden istedikleri bu değil mi?" Bıçağı parmakları

Scanned with CamScanner

arasında çevirip kabzasını bana döndürdü. "Kontrol edemedikleri öncüleri öldürmeni istiyorlar. Benden başla, epey zaman kazanırsın."

Bir ona bir de bana onu öldürmem için uzattığı bıçağına baktım. "Halkınla şu an uğraşamam, öncü. Seni sona saklıyorum."

Dudağının kenarı kıvrıldı. "Beni sona saklıyorsun demek?" Alt dudağını ısırırken bana daha yakından baktı. "Öldürmek için mi yoksa son nefesini benimle vermek için mi?"

"Bu asla olmayacak, hayal kurma."

"Beni öldüremezsen seni öldürmek için birini bulacaklar, Gri." Bıçağı yeniden uzattı bana. "Fırsatın varken yap bunu."

"Yeniden fırsat bulurum."

Kaşları havalandı. "Senden bir öncüyü öldürmeni bekliyorlar. Kimi öldüreceksin başka? Mirza'yla Giray'ı öldüremeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Amber'i mi öldüreceksin?" Yorganı tutan elimi yakaladı ve onu çekip bıçağı zorla avucuma bıraktı. "Önce beni öldür."

"Demek hâlâ kardeşin için ölmeye hazırsın."

"Kardeşim için ölmeye hazır değilim, sadece onun ölümünü görmeye hazır değilim. Madem şehirden kurtuluşun bizim ölümümüze bağlı, benden başla. Seni Kötülerin Şehri'ne ben düşürdüm, her şeyin başı benim. Önce beni öldür, Gri. Ben yıkmayacaksam bu şehri, yıkımına şahit olmak istemiyorum."

Parmaklarımı bıçağın kabzasına sardığımda elini çekti. Başını hafifçe sallayıp bir bıçağa bir de bana baktı. Karşımda ölmeye hazır bir adam vardı. Gözlerinde ölüme dair en ufak korku olmayan, bitmiş tükenmiş bir adam. Oysa son nefesine kadar karşımda durur sanmıştım. Karşıma elinde onu öldürmem için bir bıçak uzatırken göreceğimi düşünmemiştim onu. Siyah Bölge Öncüsü Kunter değildi bu.

"Cesedimi meydana astır, bu onları memnun edecektir."

"Peki sonra? Cesedini yakalım mı denize mi atalım yoksa siyah bir poşette karşı kıyıya mı gönderelim?"

Dudak büktü ve düşünür gibi göründü. "Denize atın."

Ona baktım, bana baktı, ona baktım… "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Dalga geçer gibi bir hâlim mi var, Gri?"

"Oh ne ala," derken onu göğsünden sertçe ittirdim. "Hem bana dünyada cehennemi yaşat hem de ölümlerden ölüm beğen. Sen bana sordun mu beni nasıl öldüreceğini de ben seni öldürürken fikrini alacağım?"

"İkimiz de aynı şeyi istiyoruz, nasıl olduğunun ne önemi var, Gri?"

"Bu kadar çok mu istiyorsun?" diye sordum ona dönerken. Artık yorganı tutmak umurumda bile değildi. Burada onun görmediği bir şey yoktu ve zaten baktığı da gözlerimden başka bir yer değildi. İkimiz de yalnızca birbirimizin gözlerine, sakladığımız gerçekleri arayarak bakıyorduk. "Bütün her şeyden vazgeçip ellerimde ölmeyi ne zamandan beri arzuluyorsun? Madem ölecektin, neden yaptın bana bunu?"

Birbirine sıkıca bastırdığı dudakları hareket eder gibi oldu ama ilk anda onları ayırıp tek kelime edemedi bana. Gözlerinde aradım cevabı. Orada sadece acı görmek nefesimi kesti. Ona bakıyor ve onda ona dair hiçbir şey göremiyordum. Sanki gerçekten o gün o meydanda gömmüştük onu.

"Çünkü Tanrı beni en büyük günahıma âşık olmakla cezalandırdı."

"Ve beni de şeytana kanmakla ama ben bir günahkâr bile değildim. Ne garip, değil mi?" Bıçağın sivri ucunu boğazına dayadım. "Seni öldürmek benim hakkım. Ve yaşamak senin için cezaysa…" Elini tuttum ve boğazından çektiğim bıçağı sertçe avucunun içine bıraktım. "Yaşayacaksın, öncü."

"Onlar beni ölümle cezalandırmak istemişti, sen de yaşatarak mı cezalandıracaksın?" Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Ama ben çoktan kaybettim, Gri. Hiç umut yok. Umudun olmadığı yerde nasıl yaşar insan?"

Sen bana ait bir umutsun, demişti daha önce. *Kötülerin Şehri'nde umut yoktur ama sen bana ait bir umutsun.* Beni kaybettiğini kabullenmişti.

"Senin hatan da hep umudu başkalarında aramaktı zaten." Elini bırakıp geri çekildim. "Kıyafetlerimi getir, öncü. Seninle burada daha fazla kalmayacağım. Dün gece seninle buraya gelmem bir hataydı."

"Onları yıkamıştım, kurumuş olmalılar," diyerek yavaş adımlarla odadan çıktı. Kısa bir süre sonra elinde dün geceki kıyafetlerimle geri döndü. "Sen benden bir şeyler giymeyeceğini söyleyince ben onları senin için hazırladım." Pantolonumu ve bluzumu uzattı. "Ama ceketin hâlâ ıslak. Kalınmış, kurumadı."

Kıyafetleri elinden aldım. "Dolabından bir şey seçerim."

Gözleri o âna kadar kıyafetlerimin üzerindeydi ama o kısa anda baktı bana. Dudağının kenarında ufacık bir kıvrılma oldu. Sonra elini önce saçlarına uzattı, ardından ensesine doğru kaydırdı. Birkaç adım gerileyip başını sallarken odadan çıkmak için arkasına döndü. Çıkarken

Scanned with CamScanner

kapıyı da kapatmak için kulpunu yakaladı. Kapı tam kapanmıştı ki durdu, kafasını aradan uzattı.

"Belki kahvaltı etmek istersin."

Ona ters bir bakış attım. "İstemem."

"Belki," diyerek kapıyı çekip kapattı. Onun gittiğinden emin olmak için birkaç dakika sessizce olduğum yerde bekledim. Emin olduğumda ise dizlerimin üzerine bıraktım kendimi. Kıyafetlerimi yüzüme bastım ve sessiz bir çığlık attım orada. İçimde biriken bütün sinir, öfke ve ona dair hissettiğim iyi ne varsa hepsini sessiz bir çığlıkla bedenimden atıp kurtulmak istedim.

Buzdan harelerine bakıyordum ve yüzüm nefretle şekillense bile acı çektiğini gördükçe göğüs kafesimde bir savaş başlıyordu. Ona sarılmak istiyordum. Onu öpmek istiyordum. Ben... Ben tam bir aptal gibi onu affetmek istiyordum. Onu dinlemek ve bana kendisini anlatmasına izin vermek istiyordum.

En büyük günahın benim ve evet, sen en büyük günahına gerçekten âşık oldun. Ve hayır, ben günahsız değilim. Benim günahım da şeytanıma âşık olmak. Bunu suratına haykırmayı her şeyden... ama her şeyden çok istedim.

O bana kendisini öldürmem için bir bıçak uzattığında kendi kalbimi sökmeyi ne çok istedim. Onu ellerimle öldürmenin düşüncesi bile beni öldürürken o benden bunu istiyordu. O ve diğer herkes bunu istiyordu. Ve ben yapacağımı defalarca söyledim. Görünen o ki özgürlük için yapmam gereken buydu ve bir aydan az zamanım vardı. Onu ya da diğerlerinden birini öldürmek için...

Biliyorum, tam bir aptalım. Ondan nefret ederken hâlâ bu kadar delicesine sevebildiğim için salağın tekiyim. Özgürlük için tek yapmam gereken onu ve diğer öncüleri öldürmekken ve bunu delicesine arzularken bile o bana bir bıçak uzatıp bunu yapmamı istediğinde yapamadığım için aptalım.

Ama ona bak, özgürlüğüm için ellerimde ölmeyi çoktan kabullenmiş o adama bak! O adama bak ve yeniden aynı noktaya gel. Seni bu cehenneme düşürdüğü o âna geri dön. Çektiğin bütün acıları yeniden hisset. Bak, onlar hâlâ bedeninde bir yerlerde.

Ama yine ona bak.

Senin yaşaman için çabaladığı bütün o anlara bak. Mavilerinde kendine ait koca bir evren gördüğün o bütün anlar... Seni öptüğünde ve sarıldığında, onunla yaşadığın bütün güzel o anlar. Sahte olamayacak kadar büyüleyici o bütün dakikalar...

Bütün şehri birbiriniz için karşınıza aldınız. Ve hepsi yansın, bir yangında bile sağ kalan işte o iki çiçeğiz. Âşığız ve bir gün ikimiz birlikte kurtulacağız bu cehennemden.

Evet... Evet, evet. Biliyorum, delirmiş olmalıyım bütün bunları düşündüğüm için ama delirdim zaten.

Düşmanı bile gözlerime baktı ve onun bana aşkını anlattı. Ve ben biliyorum ki onu dinlediğimde anlayacağım onu. Çünkü ben buyum, bir şekilde anlarım herkesi ve ne yazık, en çok da onu anlarım ben. Siyah Bölge Öncüsü Kunter'i, hayır, Kıvanç Sidar'ı.

Bütün anlarımız kafamın içinde dönerken koşup ona sarılmak istedim. Sadece sarılmak. Bir an için durup, diğer her şeyi unutup sarılmak.

Ne çok özledim ona sarılmayı.

Aptal, Gri.

Saf, Gri.

Öncü Gri olsan ne olur, sen yine aynı Gri'sin.

Bütün güç elinde olsa ne olur, sen yine karşında durarı istiyorsun.

İnsanın en büyük düşmanı kendiymiş meğer. Çünkü ne kadar karşı koyup savaşsa da içinde büyüttüğü amansız aşkı yenemezmiş. İnsan bir tek kendini yenemezmiş yani.

Sulu göz, Gri. Ne de ağlaksın ama. Kimse görmeden sil şu gözyaşlarını. Dik durmalısın her birine karşı yoksa yine birinin bıçağı sırtında biter. Belki de göğüs kafesinin tam ortasında. Öldürür bu kez seni.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle silip titrek iç çekişlerimin bir son bulması için derin nefesler alıp bıraktım. Bu biraz uzun sürdü. Kıyafetlerimi giyip toparlanmam ise sanki bir ömür sürmüştü.

Odadan çıktığımda oldukça sessizdim. Çok ağlayınca istemeden içime dönüyordum. Aşağı inmeden önce banyoya ilerledim. Karşısına bu hâlde çıkacak değildim. Eminim yine beni öfkeden delirtecek birkaç sözü olacaktı. Öylece karşıma çıkmadan beni rahat bırakmazdı.

Yüzümü yıkayıp saçlarımı taradım. Bu her yanını ezbere bildiğim banyoya geri döneceğimi hiç düşünmemiştim ama işte yine buradaydım ve onun siyah diş fırçasının yanında da diş fırçam duruyordu. Bir kapakla kapatmıştı onu, saklamıştı sanki bir daha gelirim de kullanırım diye. Ve bunu, gittiğimi düşünmesine rağmen yapmıştı.

Elimi lavabonun kenarına öfkeyle indirdim. Bütün bu aptal hislerle nasıl baş edecektim ben? Ondan uzaktayken ne de kolaydı sadece nefret etmek.

Scanned with CamScanner

Kapıyı kilitlediğimden emin olduktan sonra diş fırçamı aldım onun diş fırçasının yanından. Dişlerimi fırçalarken öfkem biraz yatıştığında elimin acısını hissetmeye başladım. Çok acıyordu ve ben yine ağlıyordum.

Bu adam benim sinir sistemimi mahvediyordu. Karşımda öylece dursa bile ben buzdan harelerine baktığımda işte olan buydu.

Aşkım ağır bassa nefretimin gözü kalırdı. Nefreti seçtiğimdeyse aşk acımıyordu, bunu yapıyordu insana.

Güçlükle toparlanıp ağladığımın belli olmadığından emin olarak sonunda çıktım banyodan. Eşikten bir adım atmıştım ki kapının sağından, "Neden bu kadar uzun sürdü," diyen Kunter'in sesi duyuldu. "Bir sorun mu var?"

"Sorun hep sensin," diye homurdanarak koridorda ilerlediğimde çok geçmeden peşime takıldı.

"Çözüm hep sorunun kendisindedir, Gri."

Yalandan güldüm. "Pekâlâ... Sorun sensin, çöz çözebiliyorsan çünkü ben gerçekten yoruldum seninle uğraşmaktan."

Merdiveni inerken adımlarımız senkronize ilerliyordu. "Sorunu çözmek için onu anlamaya çalışmalısın önce. Anlamak için de dinlemelisin zannımca."

"Zannımca," diye onu taklit ettim. "Burada sorun anlamak değil."

Son basamağı da inip kapıya ilerledim. Kapıyı açtığımda sert rüzgâr suratıma çarptı ve içim ürperdi.

Ceket almayı unutmuştum.

İç geçirerek geri döndüm ve yeniden merdivene ilerledim. Hiç ses çıkarmadan beni takip etti.

Varlığından nefret ediyordum ve omzunun omzuma değme ihtimaline can atıyordum.

Bana verilen bu ceza hiç adil değildi. Sadece onları yenmek için onlar gibi olmuştum ama en beter cezalardan birini göğüs kafesimin ortasına bir ok gibi yemiştim.

"Daha önce kimse kafamı bu kadar karıştıramamıştı, Gri."

"İyi ya," derken son basamağı çıkıp koridora döndüm. "Yalnız değilsin."

Odaya girip dolaba ilerledim. Ceketlerinin tamamı siyahtı. En önde duranı çekip aldığımda bunu yakın zamanda üstünde gördüğüme neredeyse emindim.

Ceketi üstüme geçirirken durup beni izledi. Kafamı kaldırıp ona bakmadım çünkü gözlerim kan çanağı gibiydi ve o, bunu görmemeliydi.

Ceketi giyip elimi ceplerine soktuğumda orada arabalarından birinin anahtarı olduğunu fark ettim. İki arabayı da dün gece kapının önünde görmüştüm.

Aklıma harika bir fikir gelmişti doğrusu.

Yanından geçip gitmek istediğimde önüme çıktı ve elini çenemin altına yerleştirip tek hamlede yüzümü kaldırdı. Göz göze geldik.

"Seni ben mi ağlattım?"

"Hep sen." Elini tokatlayarak ittim ve yanından hızlıca geçip gittim. Dilimi de tutamamıştım, dün geceden beri ona karşı harika bir performans sergiliyordum doğrusu.

Koridorda bana yetişti.

Saçımı başımı yolacaktım şimdi.

"Dayanamadığım bu," derken kolumdan yakalayıp durdurdu beni. "Sana yaptığım bu şey her neyse o. Ne ölüm seni mutlu ediyor ne de dirim. Bana dair her şey seni bu hâle getiriyor ve ben artık bunu görmeye dayanamıyorum. Sana bütün bunları yaptığımı gördükçe deliriyorum, anlasana. Kinime, nefretime, acıma yenik düştüm ve şeytanın fısıltılarını dinleyip seni bu cehenneme düşürdüm. Bunu yaparken kendime bahaneler sundum. *Zaten bir şey yapmazsam ölecek,* dedim. Arkadaşı onu öldürecek ya da o ağacın tepesinde bir gün can verecek. Kendi kendime bu günahın altını sebeplerle doldurdum. Sonra seni gördüm, sana baktım ve *işte o benim günahım ve ben ona delicesine âşık oldum,* dedim. Binlerce kez denedim, Yekta. Sana yemin ederim binlerce kez sana söylemeyi denedim. Ama bana baktın ve kıyamadım sana. Ne sana ne de kendime. Günler geçiyordu ve deliriyordum aşkından. Gözlerime yeniden nefretle bakmana hazır değildim. Senin kalbini parçalayamazdım. Farklı şekillerde denedim. Günlüğümü okursun belki dedim. Bana sonsuz güveniyor olamazdın. Okurdun ve öğrenirdin bütün gerçeklerimi." Başını iki yana sallarken dudaklarında acı bir gülümseme vardı. "Okumadın çünkü bana sonsuz güveniyordun. Artık hiç söyleyemezdim, yapamazdım bunu ama dayanamıyordum bu yalanla yaşamaya da. Asil biliyordu ve yemin ederim onu hiçbir şey için değil ama bunun için öldürmek istedim. Böylece şeytanın kim olduğunu asla öğrenmeyecektin ve biz sonsuza dek birlikte mutlu olacaktık. Kardeşim benim canımın yarısı ama ben seni seçtim. Sadece seni seçtim. Yemin ederim. Sadece seni istedim ben ve o gün orada senin gözlerine baktım, birlikte yapabileceğimize inandım. Ben yine bize inandım ama yine yanan sen oldun. İnan bana, her şeyimin

Scanned with CamScanner

üzerine yemin ederim ki inan, o gün beni yakıp öldürmeni her şeyden çok istedim. Ölmek istediğim her an dedim ki, *beni öldürmek için geri dönecek*. Geri dönmese bile beni hayatta bıraktı çünkü bu acıyı son nefesime kadar çekmemi istedi. Ya ben seni güldüren adam olmak istedim, ağlatan değil. Ben senin yaralarını saran olmak istedim, açan değil. Ben bu olmak istemedim ama ben işte bu oldum." Bir nefesi öfkeyle bırakırken geriye doğru adımladı ve uzaktan baktı bana. "Seni parçalayan ve karşında durmak zorunda olan o adam. Keşke öldürsen beni de bitse bu işkence ama sana bunu da yapamam. Çünkü her şeyimi seni tanıyıp anlamaya ayırdım ya zamanında, biliyorum kalbimi sökersen kalbinden olacağını. Çünkü sen istesen de cehennemin şeytanı olamazsın, ışığısın sen bu cehennemin. Yakamazsın, yol gösterirsin yalnızca."

Ellerini üzerime doğrulttu, dokunmak ister gibiydi ama dokunmadı. Parmak uçları birkaç santim uzağımda titriyordu. "Sana yaptıkları bu şey... Bunca şey... Nasıl olur ya? Ben nasıl bilmem, nasıl görmem, nasıl engel olamam ben... Yekta, nasıl olur bu? Aylarca..."

"Sen bunu nereden..."

"Söyledin!" diye bağırdı öfkeyle. "Dün gece söyledin sen bana. Sen dün ellerini uzattın bana." Ellerimi tuttu aniden. "Sarılmak istedin ama sarılmadın. İttin kendini geriye ve *seni nasıl öldüreceğim ki ben?* dedin." Aramızdaki mesafeyi hızlıca kapattı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Tamam, affetme beni ama anlat bana. Lütfen sana yardım etmeme izin ver. Aramızda kalır bütün bunlar. Yan yana olmayalım ama yanında durmama izin ver. Sadece ben durayım yanında, istersen arkanda bir yerde. Yeter ki seni de bize benzetmelerine izin verme."

Kötülerin Şehri şeytanlaştırmıştı bütün öncüleri. Bana hep böyle anlatmışlardı. Burada hayatta kalmak ve sevdiklerini hayatta tutmak için şeytan olmalısın. Bütün öncüler bunun için hiç istemedikleri kadar şeytanlaşmıştı.

Çenemi bıraktı ve sarıldı bana. Sıkıca sardı kollarını bedenime. Titreyen elleri saçlarımı okşadı.

Ben dün gece ona sarılmak istemiştim ama sarılamamıştım ve o şimdi dün gece ona sarılamadığım için sarılıyordu bana.

"Gri, lütfen." Onun kolları arasında parçalarıma ayrıldım. "Lütfen o günden beri tek düşünebildiğim bu. Özgürlüğün için izin ver."

Sessiz kaldığımda hafifçe geri çekildi. Islak gözleri onunkiler gibi ıslak gözlerimle kesişti ve önümde diz çöktü. "Yalvarırım sana." Elimi tuttu. "Affını istemiyorum, affetme beni ama izin ver bütün bunları düzeltmeme. Kötülerin Şehri'ne ve sisteme karşı yan yana duralım. Onlar olmasın bizi yok eden, biz onları yok edelim. Tek başımıza sadece birbirimize zarar veriyoruz. Ben sana bir daha istemeden zarar vermek istemiyorum ama bu koşullarda çaresizim."

Siyah Bölge Öncüsü Kunter önümde diz çöküyordu. Affımı değil, birlik olmamızı istiyordu çünkü affedilmeyi hak etmediğini o da biliyordu.

Herkese diz çöktürürdü katillerin öncüsü. Saygıdan, korkudan ve bazen de af dilemek için. Onun önünde diz çöktüğü ise yalnızca bendim ve bununla ilgili hiçbir sorunu yokmuş gibi görünüyordu.

Tek elini aramıza tuttu. Taş yaptı elini. "Taş kâğıt makas oynayalım ve kazanırsam izin ver." Kâğıt yaptı. "Sonra tut elimi, istersen mütemadiyen şiddet sever ol bana ama..." Eli şimdi de bir makastı. "Kesme artık yollarımı. İçini görüyorum ben senin. Yandığını biliyorum. Bırak, çıkardığım ateşi kontrol altına alayım."

Kafamın içinde tek bir ses: *Kunter yüzünden.*

Göğüs kafesimde bir savaş, onun için başlayan. Bir tarafta ona olan aşkım diğer tarafta nefretim. Nefretim hızla yenilmekte, pek askeri kalmamış. Aşk ne de güçlüymüş içimde, sadece birkaç asker kaybetmiş.

Elimi uzattım ona ve taş yaptım. Nefes alamıyordum. Ona bakıyordum ama sanki karşısında kalbim durmuştu.

"Taş kâğıt makas, Siyah. Bir kere oynayacağız. Kazanırsam bir daha karşıma çıkmayacaksın."

Dudaklarını istemsiz kapatırken dişlerini sıktı. Ufak bir titremeyle sarsılsa da taş yaptı elini. "Taş kâğıt makas, kazanırsam... benimsin."

Ellerimiz aynı anda hareket etti ve aynı anda yan yana durdu. İkimiz de bakamadık ilk anda, birbirimizin gözlerinden ayıramadık gözlerimizi. Sonra bir ses, "Taş, makası kırar," dediğinde ikimizin de bakışları aynı anda ellerimize kaydı.

İsimsiz yanımıza yaklaştı. Ne zamandır burada olduğunu bilmiyordum ve sanırım Kunter de bilmiyordu. İsimsiz ikimiz için de bir sorun değildi. Bunu biri görecekse İsimsiz'den başkası olsun istemezdim.

"Artık o kadar iyi değilsin bu oyunda sanırım, öncüm."

Taş yapan bendim, makas yapan Kunter.

Ben kazanmıştım.

Sonunda bir kere kazanmıştım ama kaybetmiş gibi hissediyordum.

Scanned with CamScanner

Kunter'den geri çekildim. "Öncünün artık ben olduğumu sanıyordum," diye mırıldandım silkelenerek. Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyordum.

Kunter kıpırtısız duruyordu. Sanırım onu dilediği gibi öldürseydim daha az ölü görünürdü.

"Eh öyle ama Siyahların öncüsüyle bir mazimiz var, öncüm." İsimsiz pek konuşmazdı aslında ama bazen böyle konuşası tutardı. "Devin ortalığı birbirine kattı. Sana bir şey olduğunu sanıyor. Her yerde seni arıyor ve buraya gelecekti, onun yerine geldim. Sizi böyle görenin o olmasını istemezsin diye düşündüm. İkiniz aynı anda ortalıkta olmayınca herkesin aklına gelen ilk şey bir arada olduğunuz ne de olsa."

Sesli bir nefesi burnumdan bıraktım. "Gidelim."

Kunter'in yanından geçip gitmek istediğimde dizlerinin üzerinden kalktı ve işaret parmağını kaldırıp durdurdu beni. "Bir saniye." Sertçe yutkundu. Tamamen dağılmış görünüyordu. "Böyle gitme."

"Gitmesi gerek," diye araya girdi İsimsiz. "Devin, Siyah Bölge'yi karıştırıyor. Herkes yeniden birbirine girmeden önce öncüsünün sağ salim olduğunu görmeli. O ve diğer herkes. Siyah Bölge halkı Gri Bölge için hâlâ bir tehdit ve Devin onları kolayca kışkırtabilecek bir kadın."

"Siyah Bölge, Gri Bölge için sorun olmayacak," derken yere bakıyordu Kunter. "Gri Bölge'nin varlığını kabul etmeseler de Siyah Bölge yancısı olduğun gerçeğini hiçbiri inkâr edemez. Bu nedenle yancılarına dokunmayacaklar ve elbette yancılarının koruduğu kimseye de. Şimdilik bu düzlemde ilerleyeceğiz, ne kadar idare eder, bilmiyorum ama Siyah için bir süre endişelenmene gerek yok."

"Siyah'ın Gri'yi kabul etmemesi bu var olmadığımız anlamına gelmiyor. Sizler nasıl var olduysanız biz de o şekilde var olduk. Ve hayır, ben senin yancın değilim. O iş biteli çok oldu."

"Kötülerin Şehri kayıtlarına göre hâlâ resmi olarak yancımsın. Sen reddetsen de halk, benim ağzımdan çıkana bakacak. Yalnızca yancı, yancılığına son verebilir ama öncü bunu resmiyete döker. Bu gerçekleşmediği sürece sen benim yancımsın."

"Ben senin hiçbir şeyin değilim."

Buzdan hareleri sonunda yeniden gözlerimi buldu. "En azından Siyah'a sana ve halkına dokunmamaları için bir neden verdik."

"Siyah sensin ve biz seninle hiçbir şey yapmadık."

Sustu. Binlerce cümle kurmak ister gibi sustu ama. Belki anlatmak istedi kendini orada ama izin vermeyeceğimi bilerek sustu. Her şeyin ikimizi aştığını bilerek de geri adımladı.

Artık ne Kunter ve Gri Hanım'dık ne de Kıvanç ve Yekta. Artık yalnızca Siyah Bölge ve Gri Bölge öncüleriydik.

İsimsiz elini merdivene doğru uzattığında başımı hafifçe sallayarak koridorda ilerledim. Aşağı kata indiğimde burnuma güzel bir koku geldi. Göz ucuyla salondan içeri baktım. Kunter kahvaltı hazırlamıştı bizim için. Eski günlerdeki gibi birlikte kahvaltı edebileceğimize gerçekten inanmıştı.

Bir an için ben bile inanmıştım.

Evden çıktığımızda biri sağa biri sola rastgele park edilmiş arabaları gördüm. Elimi cebime atıp anahtarı çıkardım ve anahtarın klasik, beyaz *Cadillac* arabaya ait olduğunu gördüm. Harika, en çok bu arabayı seviyordum.

Arabaya doğru ilerleyip kapıyı açtım. İsimsiz'in dudaklarının arasından bir kıkırtı kaçtığını duydum. Bu çok nadir olduğundan bir an için şaşırsam da göz ucuyla eve baktığımda Kunter'i evin kapısında bizi izlerken gördüğümde dikkatim dağıldı. Kapıya yaslanıp anahtarı salladım ona.

"Bir öncü olarak sanırım bunlardan biri benim hakkım."

Başını hafifçe salladı. "Senindir."

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. "Kolay oldu."

"Senin için neyi kolaylaştırabilirsem. Ne de olsa benim olan her şey yancımındır." Omuz silkti ve kapının pervazına yaslandı. "Söylediklerimi bir düşün, yalnızca ben değilim senin içini gören. Senin de görebildiğini biliyorum benimkini."

Ona bir cevap vermek yerine arabaya bindim. Ondan kaçıyor gibi görünmek istemezdim ama o kadar hızlı hareket ettim ki bir an için arabanın nasıl kullanıldığını hatırlayamadım. Çok uzun zaman olmuştu.

"Bizi öldürmeyeceksin, değil mi?" diye sordu İsimsiz. "Bunca şeyi atlatıp arabayı uçurumdan aşağı sürersen yemin ederim yakanı diğer tarafta bırakmam."

"Sakin ol, kafanda kuruyorsun," diye mırıldanarak aniden gaza bastığımda sırtı koltuğa yapıştı. Tekerler asfalt zeminde kulak tırmalayarak kaydı. Kısa bir an kapının önünden telaşla fırlayan Kunter'i gördüm, onun üstüne gidiyordum. Buzdan hareleri kocaman oldu, sanırım onu

Scanned with CamScanner

bu şekilde öldüreceğimi sanmıştı. Fena fikir değildi ama direksiyonu çevirdim. Birkaç saniye sonra işte meydana inen yoldaydık.

Radyonun sesini açıp camı indirdim. Model'den Mey çalıyordu. Sesi sonuna kadar açtım. Şarkıya eşlik ederken boğazıma oturan yumruyu İsimsiz'e fark ettirmemeye çalıştım. İçeri giren soğuk hava gözlerimdeki ateşi soğutuyordu. Titreyen ellerimi de direksiyona sıkıca sarmıştım, titreyemiyorlardı artık. Öyle sıkı tutuyordum ki direksiyonu, arabadan inerken onu da yanımda götürmek zorunda kalabilirdim.

Meydana çıktığımızda Devin oradaydı. Gri Bölge'nin önünde, yanında Kaan'la sabırla bekliyordu. Arabayı Gri Bölge'nin önünde durdurduğumda ön camdan Devin'le göz göze geldik.

Delirmiş gibi görünüyordu. Haksız da sayılmazdı. Dün gece onu küvetin içinde bırakmıştım ve uyandığında ne evdeydim ne de bölgede herhangi bir yerde.

Kapıyı açıp ineceğim sırada İsimsiz bileğimden yakalayarak durdurdu beni. Başımı ona çevirdiğimde, "Öncü Kunter'le ilgili bu zamana kadar hiçbir şey anlatmamı istemedin ama istersen anlatırım," dedi. "O, orada gördüğün adamdı. Bütün Griler ona bu yüzden inandı. Senin yanına geçip onu karşıma aldığımı biliyorum ama bunu sadece Gri Bölge için yaptım. Kötülerin Şehri'nde en çok sana güveniyorum ama bu, Öncü Kunter'e daha az güvendiğim anlamına gelmiyor."

"Birkaç cümleden fazla konuşmanın nedeni bu mu? Kunter?"

Başını hafifçe salladı. "İkinizin karşı karşıya olma fikrinden nefret etmeye başladım. Bu kadar acı, ikinizden birini öldürür."

Devin elini kaputa indirdiğinde ikimiz de oraya döndük. Yine çekmişti o siyah sürmelerini, şeytandan hâllice görünüyordu.

"Demek İsimsiz haklıymış, onunla birlikteymişsin." Dudaklarında ufak bir gülümsemeyle arabaya baktı. "Umarım bunun içindir, öncüm."

Başımı hafifçe salladım. "Aynen, bunun için. Atlayın, gidelim. Konuşacaklarımız var."

Devin ufak bir baş hareketiyle Kaan'ı çağırdı ve açtığım kapıyı kapattı. İkisi arabaya binerken ben sadece ne zaman yalnız kalabileceğimi düşünüyordum. Gözümün önünde tek bir suret vardı ve sanki ne kadar çabalarsam çabalayayım gitmeyecekti oradan. Kunter... Önümde diz çöktüğü o an ve beni Albay Asaf'ın elinden kurtardığı diğer bir an. Geceden sabaha, bana söylediği her bir cümle.

"E hadi," derken koltuğa vurdu Kaan. "Ne düşünüyorsun kara kara?"

"Hiç," diye mırıldanıp arabayı çalıştırdım ve Gri Bölge'den içeri girdim.

"Bana sür," dedi Kaan. "Devin hepimizi ayağa kaldırdı, sabahtan beri tek lokma yemedim. Siz de yememişsinizdir. Size ellerimle güzel bir kahvaltı hazırlayayım. Hem benim de sizinle konuşmak istediğim ufak bir mesele olabilir."

Dikiz aynasından ona baktım. Canlı mavileri bir Devin'e bir de dikiz aynasından bana kayıyordu. Ufaktan diken üstünde diyebilirdim onun bu hâli için. Ve ne yazık ki bu ufak meseleyi tahmin edebiliyordum.

Kaan'ın evine sürdüm. Hepimiz arabadan indiğimizde İsimsiz Kaan'ın evine girmek yerine ters yöne ilerlediğinde onu kolundan tutup durdurdum. Önce onun kolunu tutan elime sonra bana çevirdi başını. Elimi çekip zararsızım der gibi havaya kaldırdım.

"Sen de gelsene."

Başını hafifçe yukarı kaldırıp ardından iki yana salladı. Yüzünü hâlâ saklıyor oluşu beni çok huzursuz ediyordu. Onun gibi olanlar ölmüştü, artık saklanmak zorunda değildi çünkü güvenli bölgedeydi ama o yine de her zamanki gibi tetikteydi.

Tek kelime etmeden ayrıldı yanımızdan. Nereye gittiğinden pek emin değildim ama içimden bir ses geri döndüğünü söylüyordu.

Kaan'ın evine en son ben girdim. Kaan çoktan mutfağa geçmiş, bizim için kahvaltı hazırlamaya başlamıştı. Devin ise koltuğa geçmiş, eline bir oyun kolu almıştı ve diğerini de bana uzatıyordu.

"Gel bakalım, kazanan dün geceden beri nerede olduğunu anlatır."

"Bugün şanslı günümdeyim yalnız," diyerek uzattığı oyun kolunu alıp yanına oturduğumda tek kaşını kaldırdı. "Hımm, daha çok merak ettim şimdi."

"Kazanırsan anlatırım ama ben kazanırsam senden başka bir alacağım olacak. Ne de olsa dün gece küvette âşığından şarkı dinleyerek uyuduğunu biliyorum."

Gözleri kısıldı. "İşte bu kısım bende yok."

"Sarhoşken yaptıklarını hatırladığını biliyorum."

"Tüh," derken elini dizine vurdu. "Yine kandıramadım."

İç çekerek önüne döndü ve oyunu başlattı. Neyse ki sadece bir dövüş oyunuydu ve bunu yüzlerce kez oynamıştım. Yumruklar ve tekmeler. Kunter'e yapmak istediğim tam olarak buydu. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövüp bütün hıncımı aldıktan sonra ona sarılmak belki kolaylaşırdı.

Scanned with CamScanner

Onun ellerini önce kollarımda, ardından bedenimde hissettim. Yine o andaydım sanki. Ben ona sarılmamıştım ama o bana sarılmıştı. Kollarının arasında kaskatı kesilsem de sıkıca, benim yapamadığımı o yapıyordu yine.

"İşte bu be!" Devin ayağa fırlayıp ekranı gösterdi. "Bak, nasıl da serdim seni yere." Havaya doğru bir yumruk savurdu. "Bu hayatta dövüşeceğim son insan olmasan işte böyle sererdim seni yere, tatlı Gri'm."

Burnumu kırıştırdım. "Sen öyle san." Silkelendim. "Dalgınlığıma geldin, hadi bir daha aç. Kafam başka bir yere gitti."

Yanaştı bana. "Nereye gitti?" Ceketimin yakasından parmak ucuyla tuttu. "Ceketin sahibine değildir umarım. Arabanın yanında promosyon olarak mı verdi bunu da?"

Bunun da gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. "Ceketim ıslanmıştı."

"Hımm," derken yanıma oturdu, hemen dibime. "Düne kadar saçının teline bile dokunamadığının bugün ceketini giyiyorsun." Dişlerini göstererek sırıttı ama bu gerçek bir gülümsemeden çok uzaktı. "Sahiden kendine bir sarışın istiyorsan sana Anıl'ı ayarlayabilirim. Koray'ın en yakın arkadaşlarından biri, iyi de bir adam. Komik ve şeytanlarını uyutalı çok olmuş. Sana asla zarar vermez."

Söylediklerini duymazdan geldim. "Siyah Bölge halkı, Gri Bölge için artık bir sorun olmayacakmış. Beni hâlâ yancıları olarak görüyorlarmış çünkü resmiyette hâlâ Siyah Bölge yancısı olarak görünüyormuşum. Gri Bölge'yi kabul etmeseler de yancıları olduğumu yok sayamazlarmış ve yancılarının koruduğu ne varsa saygı göstereceklermiş. En azından bir süreliğine böyle idare edebilirmişiz."

Devin'in kaşları çatıldı. "O hâlde Yeşil haklıydı. Öncü Kunter gerçekten o gün halkı dizginlemek için silah çekti bana ve vurdu seni."

"Siyah'ın sadakatini kaybedemezdi."

"Kaybederse..."

"Hepimizi öldürürler, Devin. Önce Kunter'i, sonra beni ve sırayla hepinizi."

"Onlar bizi öldürürken yerimizde duracak değiliz. Sadece biz değil, onlar da yok olur."

"Hepimiz yok oluruz ve bu tam da sistemin istediği şey. Dün gece kıyıya gittim, Albay Asaf çağırdı. Bana neden hâlâ bir öncünün ölmediğini sordu. Sonra bir sonraki gemiyle adaya bazı Grileri bırakacaklarını söylediler. Onları öldürmemi ve suçu başka öncünün üzerine atmamı

söyledi. Reddettiğimdeyse..." Öfkeli bir soluk bırakırken önüme döndüm, boşluğa diktim gözlerimi. "Beni gemiye çekti. Aklımı başıma getirecekmiş. Ben yapmazsam bunu yapacak birileri varmış." Yeniden ona baktığımda kehribar gözlerinin alev alev yandığını gördüm. "Sonra Kunter geldi, engel oldu ona. Askerlerin bütün silahları ona dönerken geri adım atmadı, önüne geçmeme de izin vermedi. Beni onlara bırakmadı."

"Seni kurtardı."

"Beni kurtardı ve sonra bu sabah bana bıçağını uzattı. *Benden başla* dedi, Devin. Özgürlüğüm için ölmeye hazırdı."

"Ve sen bu fırsatı niye kaçırdın?"

Ona inanamıyormuş gibi baktım. "Söylediklerimi duymadın mı?"

"Duydum ve anlıyorum. O adam senin yokluğunda benim gözümün önünde delirdi. Evet, sana delicesine âşık olduğunu herkes gibi ben de biliyorum. Her yaptığına bir sebep de buluruz elbet ama hayır, sen benim söylediklerimi duymadın mı? Bu fırsatı niye kaçırdın? İçlerinden biri yakın zamanda ölmezse karşına alacağın bir öncü olmayacak, Yekta, sistem olacak ve senin özgürlüğün bu sistemin elinde."

"Onu nasıl öldürürüm?"

Bıçağını çekip çıkarırken ayağa kalktı. "Senin yerine ben yaparım."

Ayağa fırlayıp önüne geçtim. "Senden bunu istemedim. Sana anlatıyorum, Devin. Beni pişman etme."

"Seni pişman etmek mi? Ben senin özgürlüğün için bu şehirdeki herkesi öldürmeye hazırken mi? Sistem, özgürlüğün karşısında bütün öncülerin ölüsünü istiyor ve onlara bunu vereceğiz. Mirza ve Giray'a bunun olmayacağını söylemiş olabiliriz, son nefeslerini verirken anlayacaklardır bizi. Dört öncünün canından kıymetli bir tek senin canın. Asıl sen beni onları şimdiye dek öldürmediğim için pişman etme."

"Giray ve Mirza bunu hak etmiyor."

"Belli ki sana göre artık Öncü Kunter de hak etmiyor. Elimizde sadece Öncü Amber var demek. Tüh, onu sona bırakmak istemiştim."

Yanımdan geçip gitmek istediğinde kolundan yakalayarak durdurdum onu. "Devin bunu yapmayacaksın."

"Özgür olmak istediğini sanıyordum!"

"İstiyorum ama böyle değil!" diye bağırdım ona. Kaan mutfaktan fırlayıp geldiğinde Devin de ben de çıldırmış durumdaydık. "Ne öncülere ne de bana bunca işkenceyi yapan sisteme istediklerini vermek istiyorum. Bu özgürlük değil, yenilgi olur yalnızca."

Scanned with CamScanner

"Yenileceksek böyle yenilelim. Bir kere de biz onlar gibi olalım ya. Bırak gebersin hepsi, ortalık girsin birbirine ama biz çıkalım gidelim bu cehennemden. Dışarıda hayat var, Yekta."

"Benim yok."

"Senin var," dedi yumuşak bir sesle. "Senin de bir hayatın var. Hayat dediğin yıkılır ve baştan inşa edilir. İşte böyle bir şeydir. Hem inan bana, öncesinden daha sağlam olacaktır. Sadece bırak, bu cehennem hepsini yaksın ve sen hak ettiğin gibi git. Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum." Omuzları düştü ve hayal kırıklığına uğramış gibi göründü. "Yine kandırdı seni. Şeytandır, aşkından ölse de vazgeçmez pis huylarından. Tatlı diliyle çıkarır yılanı deliğinden, girer kılığına." Yaklaştı bana, ellerini omuzlarıma sardı. "Ama olmaz, Yekta. İkiniz aynı kıyıya bile ait değilken olmaz, nasıl olsun? Boğar bu deniz sizi."

"Onu affettiğim yok, Devin. Sadece…"

"Onu affettiğin yok ama dünyalar kadar istiyorsun bunu." Gülümseyerek çeneme dokundu. "Gözlerinde aşkın ateşi, nasıl da cayır cayır yanıyor. İstemesen de istiyorsun onu."

Geri adımladım. "Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum. Bak, gerçekten yorgunum. Neyle uğraşacağımı, ne yapacağımı şaşırdım. Sen de üstüme gelme."

Üzerime doğru adımlarken, "Ben de…" diye başladığı cümlesini Kaan onu kolundan yakalayıp geri çekerek kesti. İkimizin arasına girdi hızlıca. "Tamam hanımlar, açlıktan gözünüz dönmüş ikinizin de. Ben sizi buraya benim mükemmel aşk hayatımı anlatmak için çağırdım ama siz yine neler konuşuyorsunuz? Bir durun." Bir Devin'e baktı bir de bana. "Hadi, derin birer nefes alın ve…"

Devin, "Ve kıçına tekmeyi basalım," diye böldü onu. "Burada senin gerçekten olmayan aşk hayatından daha önemli meseleler var. Eğer merak ediyorsan Zeliha dün gece Mirza'yla birlikte eve döndü. Kızın kafasını karıştırmaktan başka bir şey yapmadınız ama ilk adımı atan o oldu."

Kaan'ın omuzları düştü. Bir nefesi bırakırken bana baktı. "Doğru mu bu?"

Devin onun ensesine bir fiske attı. "Sana yalan söyleyecek son insanım ben."

Başımla onayladım. "Evet, dün gece Mirza Zeliha'yı merak edip geldi." Elimi enseme uzattım. "Biraz onu cesaretlendirmiş olabilirim." Ellerimi havaya kaldırdım. "Tarafsızım, Zeliha'nın gönlü ne isterse o ve sanırım onun gönlü Mirza'dan yanaydı. Dün gece birlikte gittiler ama gecenin devamında ne olduğunu bilmiyorum. Belki de hiçbir şey olmamıştır."

"Ne geceymiş," diye homurdanarak yere baktı Kaan. "Hepiniz için çpey renkli olmuş." Gözlerini kırpıştırarak aramızdan çekildi. "Kız gecesi işini bıraksanız iyi olur. Belli ki herkes için hoş sonuçları olmuyor." Mutfağa doğru ilerledi. "En azından ikinci adamlar için."

Devin elini beline yerleştirerek onun arkasından bağırdı: "Yalnızca Zeliha'nın ikinci bir seçeneği vardı. Asıl siz erkekler zamana bırakma işini bırakmalısınız. Güzel bir kızı havada kapacak ne kadar çok benzeriniz var, haberiniz var mı sizin? En azından suratsız birini sevin. Mesela Yekta."

Kaan'ın arkasından bakıyordum ki bakışlarım Devin'e döndü. "Bunu sen mi söylüyorsun? Tek bir bakışınla bir düzine erkeği korkudan kaçırabilirsin."

Sırıttı. "En azından ben bunu isteyerek yapıyorum." Parmak şıklattı. "Senin gibi gözümün içine bakan adamları kendimden kaçırmıyorum."

"Kimsenin gözümün içine baktığı yok." *Kunter'den başka.*

"Fark etmemene şaşırmadım," diyerek koltuğa ilerledi. "O barmen bozuntusu ve çok sevgili doktorumuzun sana nasıl baktığını senden önce Öncü Kunter fark edecek olursa sanırım ikisinin kafalarını birbirine tokuşturup kıyıya falan sürer."

Bora ve Doktor Güney mi? Hayır… Hayır hayır. Öyle bir şey yoktu.

"Hadi gel." Oyun kolunu uzattı. "Bir el daha oynayalım. Kazanırsam öncülerden kimi öldüreceğimizi ben seçerim. Sen kazanırsan onlara birkaç gün daha vereceğim, söz."

Koltuktaki kırlenti alıp suratına basmak istesem de oyun kolunu aldım ve yanına oturdum.

Devin kazandı.

Scanned with CamScanner

Sistem, öncülerin güçlerini zayıflatmak için onların bağlantılarını yok etmiştir. Bağlantılar azaldıkça öncülerin kontrol edilebilirliği artacaktır.

BÖLÜM 21

Sinan, Yeşil Bölge için şehrin yöneticisi olarak imzalamam gereken bazı evrakları getirdiğinde salonda bir başımdaydım. Telefonumu kaybetmiştim, bu yüzden kimseyle iletişim kuramıyordum. Onu Kunter'de unutmuş olmalıydım ve oraya geri dönemezdim. Kunter'le kavga etmeyecek birini yanına gönderip telefonumu almayı planlıyordum. Belki de ona giden ben olurdum. Hâlâ bu konuda kararsızdım. Onu görmek istiyor muydum? *Hayır* demeyi çok isterdim.

O günden beri onu düşünmekten kafayı yemiş durumdaydım. Üstelik sadece bir gün olmuştu.

"Bütün yollarımızın sana bağlı olması hâlâ garip geliyor. Şimdiye kadar bütün öncülerin kendi bağlantıları vardı ama artık herkes seninle iyi geçinmek zorunda."

Sinan çaprazımdaki sandalyeyi çekip oturduğunda ona göz ucuyla bakarak başımı salladım. "Sistemin öncüleri yok etme planının bir parçası yalnızca."

"Hıhım," derken elini çenesine bastırıp dirseğini masaya yerleştirdi. "Aynı tarafta olmasaydık sanırım Yeşil Bölge şimdiye beyaz bayrak çekmişti. Kırmızı ve Siyah için bu yakındır."

"Siyah için sanmıyorum ama Kırmızı için aynı fikirdeyim. Halkı isyan ediyor. Belki de Amber'i öldürmeme gerek kalmaz, halkı benim yerime halleder."

"Kunter'in hâlâ bağlantıları mı var?"

"Muhtemelen," diye mırıldandım. Evrakları hızlıca imzalayıp ona uzattım. "Al bakalım."

"Okumadın," dedi evrakları alırken. "Yeşil Bölge'ye bu kadar çok mu güveniyorsun?"

"Sana güveniyorum," derken gülümsedim ve kalemin kapağını kapattım.

"Yine de Kötülerin Şehri'ndeyiz." Gülerek evraklarla oynamaya başladı. "Kimseye körü körüne güvenmemelisin."

"Eh, beni kız kardeşi gibi gördüğünü söyleyen adama da güvenemeyeceksem öldürsün bu güven ikimizden birini." Sırtımı sandalyeye yasladım. "Giray neden gelmedi? Ortalıkta görünmüyor bir süredir. Yoksa yine Amber'le aralarında bir şeyler mi oluyor?"

"Olabilir," dedi bir nefesi bırakırken. "Biraz içine çekildi, benimle de pek konuşmuyor. Aklı fikri Kırmızı'da. Kunter'den pek farklı durumda değil yani."

"Kunter ne alaka şimdi?"

"Eh, o da pek ortalıkta değil. Siz kadınlar adamları manyak ettiniz."

"Kunter'i sevmediğini sanıyordum."

"Sevmiyorum." Sırıttı. "Ama bu da bir gerçek. Siz öncülerin aşkı getirecek Kötülerin Şehri'nin sonunu. Bence öncüler arası aşk yasak olmalıydı en başından. Bütün bunlar belki o zaman yaşanmazdı."

"Aşk değil, ihanet bizleri bu hâle getiren."

"Aşkından ölecek öncüler." Sandalyesini itip ayağa kalktı. "Ama hangileri, bilemedim şimdi."

Gözlerim kısılıp bir çizgi hâlini aldı. "Kimsenin aşkından öleceği yok. Bu gidişle hepsini Devin öldürecek."

"Giray'dan uzak dursun da." Sinan'ın sözleri jilet kadar ince ve keskindi. "Ayrıca yapamaz çünkü bu, senin idam edilmen anlamına gelir. Unuttun mu? Kurallar."

"Eğer bunu kafasına koyarsa iyi bir plan yapacaktır."

"Yine de Devin öncülerden ya da yancılardan birinin canını alacak olursa Kötülerin Şehri ikinizden birinin canını alır. Seni uyardık, Devin'e dikkat et." Yaklaşıp saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. "Kendine de öyle, yorgun görünüyorsun. Biraz uyu." Kapıya doğru ilerledi. "Herkesin derdi seni geriyor, biliyorum ama kendine de vakit ayır. Kötülerin Şehri böyle çekilmez."

"Ya ne demezsin," derken yüzümü ekşittim. "Aksi hâlde çok çekilir."

"Sadece burada çok az zamanım kaldığı için şanslı hissediyorum bu ara," dedi ve yüzünde bir sırıtışla sekerek çıktı salondan. Evet, Sinan'ın burada yalnızca bir yılı kalmıştı. Asil'in yaklaşık bir buçuk yılı, Mirza'nın iki buçuk, Amber'in üç, Giray'ın ise on üç.

En azından sistemde bu şekildeydi ama öncülerin özgürlükleri de yine sisteme bağlıydı. Hiçbir zaman özgür olamayacaklardı çünkü sistem

Scanned with CamScanner

onlardan biri bile şehirden kurtulmadan ölmelerini istiyordu. Onlardan herhangi birini Kötülerin Şehri dışında, insan içinde istemiyordu.

Medyada adının duyulması seni dokunulmaz yapabilirdi ama bu, özgürlüğünü sonsuza kadar kaybetmek anlamına da gelebilirdi.

Sinan'ın arkasından sandalyemi itip kalktım. Kapıdan çıkacakken aynı anda içeri girmeye çalışan biriyle çarpıştım. Burnum çok sert bir şeye çarpmıştı. Acıyla gözlerimi kapatıp geriye doğru adımladığımda biri kolumdan yakaladı.

Nevrim dönmüştü.

"Nasıl her seferinde bir şekilde sana zarar verebiliyorum, Gri?"

"Senin burada..." Kolumdaki elini tokatlayarak ittim. "Gri Bölge'de ne işin var senin? Hem de benim evimde?" Ceketinin yakasından yakaladım. "Kanına mı susadın sen?"

Yakasından tutmama kısa bir bakış atıp alçak, buruk bir kahkaha attı. "Öfken tazelenmiş, harika."

"Kunter."

Elini cebine attı ve telefonumu çıkardı. "Telefonunu getirdim, Gri." Telefonu uzattı. "Bende unutmuşsun."

Yakasını bırakıp telefona uzandığımda telefonu geri çekti. "Bir de bölgemle ilgili bazı sorunlar hakkında sana danışmak istedim."

"Düne kadar Gri Bölge'yi yok sayıyordunuz halkın ve sen," diye alaycı bir sesle homurdandım. "Şimdi bölgenle ilgili bana mı danışacaksın?" Kapıyı gösterdim. "Bas git, görünme gözüme. Seni uyarmıştım."

"Neden?" dedi gerçekten anlamıyormuş gibi. "Beni görmek seni neden bu kadar rahatsız ediyor? Yoksa..." Aniden üzerime eğildi. "Kalbine söz geçiremiyor musun?"

"Saçmalık," dedim tükürür gibi bir sesle. "Sadece seni görmek istemiyorum."

Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ." Geri çekildi ve yanımdan geçip masaya ilerledi. "O hâlde sorun yok." Sandalye çekip otururken bana yan yan bakıyordu. "İki öncü bir masada..." Çaprazında kalan sandalyeyi kendine doğru çekip, "...yan yana oturup konuşabiliriz," dedi.

Buzdan harelerinde parlayan meydan okuma ateşi karşısında kanım kaynadı. Başımı dikleştirip sert adımlarla masanın diğer ucuna ilerledim.

"Samimiyetin dozunu kaçırmayın, Kunter Bey."

"Kunter Bey," diye dalga geçti. Dilinin ucunu üst dudağının kenarında gezdirirken gülüyordu ama pek eğleniyor gibi görünmüyordu. "Doğrusunu unuttun galiba."

"Doğrusu?" Sandalyeye oturup geriye doğru yaslandım. "*Bey* fazlalık oldu haklısın aslında."

"Siyah Bey'i tercih ederim."

"Ben etmem."

"Gri Hanım'ı da mı hâlâ tercih etmiyorsun?"

Dişlerimin arasından, "Aynen," dedim yalnızca. Damarıma basıyordu.

"Pekâlâ," derken sandalyesini itip ayağa kalktı ve masanın etrafından dolanarak bana yaklaşmaya başladı. "Gri Bölge Öncüsü Gri'ye bir puan, yalan ağzına yuva yapmış. Kötülerin Şehri'ne ayak uydurmakta eskisi kadar zorlanmıyorsun anlaşılan."

"Yaklaşma."

Omuz silkti ve kulağına parmak ucuyla dokundu. "Tam alamıyorum sesini, aramızda koca bir masa var. Sadece..." Çaprazımdaki sandalyeyi sırtından çekip ters çevirdi ve hemen dibimde ters bir şekilde oturdu. Sandalyenin sırt kısmına kollarını dayayıp çenesini de kollarına yasladı. "Seni daha iyi duyabilmek için."

"Belki de seni daha kolay öldürebilmem içindir."

Sırıttı. "O da olur." Bir küfür savurdum. Cık cık etti. "Küfürbaz Gri."

"Nedir bölgenin sorunu?" diye konuyu değiştirdim hızlıca. "Siyah'ın Gri olma hevesinin önüne geçmezsen yakında bölgende tek başına kalacaksın. Gri Bölge'de Siyah oranı gün geçtikçe artıyor. Onları korkuttun ama durduramadın."

Rahat ve güzel bir hareketle omuz silkti. "Eh, yalnız kalırsam belki şifam olmaya gelirsin."

"Neye şifa?" Boş ve duygusuz sesim kulaklarımda çınladı. Onlar gibi, olduğumdan ve hissettiğimden bambaşka davranma işini çok iyi çözmüştüm.

"Yalnızlığıma."

"Seninkine yalnızlık denmez, öncü. Hâlâ senin hayatta olmanı isteyen dostların var. Siz öncüler nefretle bağlısınız birbirinize. Halkının yarısından fazlası sana sadakatle bağlı. Asla gerçek anlamda yalnız olmayacaksın. Asıl yalnız olan, adaya düşürdüğün o masum Gri'ydi."

"Yalnızlık her dilde aynı anlama gelmez, Gri. Benim dilimde yalnızlık, sensizlik anlamına geliyor." Telefonu masaya bıraktı. "Yakında

Scanned with CamScanner

sana küçük bir sürprizim olacak." Sandalyeden kalkarken bana gizemli bir gülümseme verdi.

Bileğinden yakaladım. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Bileğini kavrayan elime bakarken alt dudağını ısırdı. "İşte şimdi çok heyecanlandım."

"Kunter."

"Gri," dedi sandalyeye geri otururken. "Sürprizi kaçmasın." Elini bileğinin üzerindeki elimin üstüne yerleştirdi. "İyi bir şey, endişelenme. Hatta sanırım bunun için bana sarılma hakkı kazanacaksın." Yanağını hafifçe çevirdi. "Bir öpücüğe de hayır demem ama yanağımı koparmandan korkuyorum."

Ona kuşkuyla bakarak bileğindeki elimi geri çektim. "Yine ne işler çeviriyorsun, bilmiyorum ama bu ara ortalığı karıştırma."

Elinin altından çektiğim elime sesli bir iç çekerek hafifçe geri çekildi. "Ortalığı karıştırmayacağım, sadece biraz eğleneceğiz."

"Senin eğlence anlayışın yalnızca halkının eğlence anlayışıyla uyuşuyor."

"Seni de eğlendirdiğim zamanları hatırlıyorum," derken yeniden yaklaştı bana. Dirseğini masaya bastırıp elini çenesine yasladı. Arsız arsız gülüyordu yine. "Hatırlıyor musun? Çok eğlenirdik birlikte."

Ağzımdan kaçırdığım şeyler buna sebep olmuş olmalıydı. Onu öldürmeyi kabul etmediğim için yaşadıklarımı öğrenmişti. Onu gerçekten sevdiğimden yeniden emindi artık. Ve bu eminlik işte ona bunu yapıyordu. Yeniden gülümseyebiliyordu mesela ve yeniden onun gözlerine baktığımda orada bana ait olan o evreni görebiliyordum. Evrendeki bazı gezegenlerin ışıkları sönmüştü, çokça yıldız kaymıştı ve bolca da meteor yağmuru söz konusuydu ama işte oradaydı.

"Herkese karşı seni savunduğum o dönem... Evet, eğlenceliydi."

"Yan yanaydık."

"Birbirimize güveniyorduk."

"Ben sana hâlâ güveniyorum, Gri."

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme dolandı. "*Ben de sana*, demek isterdim ama sanırım malikâneni yaktığımda aldın cevabını."

"En azından hâlâ konuşabiliyoruz."

"Ağzını yırtmayı düşündüğüm çok oldu. Böylece bana tek bir yalan cümle daha kuramazdın."

Parmak uçlarını dudaklarının üzerine bastırdı ve korkmuş gibi göründü. "Sıra ağzıma geldi demek. Önce saçlarım, sonra yüzüm ve şimdi de yüzlerce kez öptüğün dudaklarım."

Ona gülmeyecektim. Hayır, beni yine aynı kumpasa düşüremeyecekti. "Kardeşinin suratında bıraktığımız hatıralardan birkaçını da sana bırakmalıydık belki de."

Ellerini yüzüne siper etti hemen. "O Devin şirreti yüzüme dokunacak olursa..."

"Ne yaparsın?" diyerek içeri daldı Devin.

İkizimin de bakışları kapıya doğru döndü. Devin'in gelmesini ikimiz de beklemiyorduk.

Devin üstündeki bıçakları tek tek çıkarıp masaya koymaya başladı. Her yerinden bir şey çıkarırken yorgun görünüyordu. Üstü başı da kan içerisindeydi. Belli ki yine sinirleri tepesine çıkmıştı ve Siyah Bölge'ye uğramıştı. Cehennemlik hanesine birkaç çizik daha attırmıştı.

"Siyah Bölge'den gelmediğini umuyorum," derken geriye doğru çekildi Kunter. "Halkımı avlamayı bırakman konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Tek bir konuda anlaştık, öncü," derken ceketinden de kurtulup kendini sandalyeye bıraktı. "Gri'ye dokunan ölür."

"Kimse ona dokunmadı."

Devin elini havada savurduktan sonra ceketine uzandı ve bordo, yuvarlak ve kapaklı cep aynasını çıkarıp açtı, kendine baktı. "Akıllarından geçirdiler."

Kunter burnundan soluyarak bir bana bir de Devin'e baktı. "Bu şekilde devam edecek olursan Siyah yeniden onu hedef alacak. Katilleri dizginlemek ne kadar zor, haberin var mı senin? Dur yerinde, Devin. Siyah'ı Gri'ye karşı kışkırtma."

Devin suratına sıçrayan kan lekelerini diline dokundurup ıslattığı parmak ucuyla silerken, "Gri Bölge'yi ve öncülüğünü yok saydın, halkını onun hâlâ yancın olduğuna inandırdın," dedi ve aynayı kenara çekip Kunter'in delici bakışlarına karşılık verdi. "Gerekirse Gri'yi nasıl karşına aldığını da beni hedef alıp onu vurarak kanıtladın halkına. Sadakatleri senin, bütün güç yine sende. Yine bir şeyler bulursun."

"Halk birleşirse öncüden üstündür, Devin. Bir dahaki sefere yancım dahi olsa canını almamı bekleyecekler. Bunu mu istiyorsun yani? Gri'yi öldürmelerini mi? Ya da ikimizi birden?"

Scanned with CamScanner

"Seni öldürseler fena olmaz," derken aynasını sertçe masaya bıraktı Devin. "Dörtte bir, güzel ilerleme."

"Ne saçmalıyorsun?"

"Dördünüzü de tek tek öldürüp meydana asmamız gerek, biliyorsundur." Bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "Burada olduğuna göre fazlasını biliyorsun. Öncümün yakasından düş. Seni affetmesi değil, öldürmesi gerek özgürlük için."

Kunter başını çevirip bana baktı. "Beni affetmeyecek."

"Öldürecek mi? Asıl soru bu."

"Ben burada yokmuşum gibi konuşmaya devam edecek olursanız ikiniz için yeni planım bu." Sandalyemi itip ayağa kalktım. "Toplantıya gidiyorum."

Kunter peşimden sandalyesini itip kalktı. "Ben de geliyorum."

Buna itiraz edemedim çünkü kıyıdaki toplantı evinde buluşmak için öncülerle bugün için sözleşmiştik. Bu ilk öncü toplantımız olacaktı. Mirza ve Giray'la oraya daha önce gitsem de o masaya ilk kez oturacaktım. Amber ve Kunter de olacaktı.

Bu şimdiden çok garip hissettiriyordu ve nasılsa hâlâ imkânsız geliyordu. Onlar öncülerdi ve ben de Gri'ydim işte. Şimdiyse aynı masaya oturacaktık. Sanki dördü topraktan öncü olarak yaratılmıştı ama ben tırnaklarımla toprağı kazımıştım ve yine de yeterince onlar kadar öncü değildim.

"Geri döndüğünde de Siyahların öncüsünün malikânemize nasıl bu kadar kolay girdiğini anlatırsın bana," diye arkamdan seslendi Devin. "Ateşkes ilan ettiyseniz bilmek isterim."

Malikâneden çıktığımda Kunter bana yetişti. Güneş sıcak, gökyüzü bulutsuz ve açıktı. Islak kaldırımlar, Arnavut taşlı yollar kurumuştu ve gün, âdeta bir yaz mevsiminden fırlamış gibiydi. Kış ve ilkbahar arasında geçen bu kafası karışık günleri seviyordum. Bana beni hatırlatıyordu.

Kunter'le artık yan yana yürüyorduk. Omzunu omzuma dokundurduğunda göz ucuyla ona baktım. Ellerini ceplerine yerleştirmiş, yüzünde garip bir sırıtışla bakıyordu bana.

Çattım kaşlarımı. "Ne var?"

Kaldırdı kaşlarını. "Ateşkes?"

"Hayır."

"Ama benden dünden daha az nefret ediyor gibisin."

"Biraz."

"Hımm," derken dudaklarını birbirine bastırıp önüne baktı. "Biraz anladın yani beni."

"Hayır."

Yanaklarını havayla doldurup sesli bir nefesi abartarak bıraktı. "Tek seferde tek kelime hakkın mı var? Cümle kursana kadın."

"Sus," dedim ve hızlandım. Dudaklarımı hızlıca birbirine bastırıp yüzümü buruşturdum.

Ona gülmek istiyordum ama hayır, gülmeyecektim. Onunla konuşmak istiyordum ama hayır, konuşmayacaktım da. Yelkenler fora! İndirmeyeceğim bu kez öyle kolay. Kolay? Hayır. Hiç indirmeyeceğim. Kalbime bak, parça parça. Ne kalbim düzelir ne de onunla aram.

Yeniden yetişti bana. "İşte yine tek bir kelime." Alkış tuttu. "Herhâlde bu, *sen kelime veriyorsun ben cümleyi tahmin ediyorum* gibi bir oyun." Parmak şaklattı. "Buldum." Hızlandı ve önüme geçip ters döndü, geri geri önümden yürümeye başladı. "Sus ve öp beni." İşaret parmağını bana doğrulttu. "Doğru değil mi, öncünden bir öpücük istiyorsun."

Havaya bir öpücük atıp eliyle yakaladı onu ve elini yanağıma dokundurdu. "İşte bir öpücük." Göz kırptı. "Cesaretimi toplarsam farklı bir öpücük deneyeceğim. Bir yıl öncekiler gibi bir şeyler."

Ayağına bastığımda takılıp yere düştü. "Gri!"

Yanından geçip giderken dudaklarımın kenarları kıvrıldı ve kendimi daha fazla tutamadım. O beni görmediğinde güldüm onun bu hâline. Sadece ben de gülmedim, Gri Bölge halkından o sırada geçtiğimiz sokakta olan herkes onun bu hâline gülmüştü.

Siyah Bölge'de olsaydık eğer tek bir bakışla bütün gülümsemeler solardı ama Gri Bölge'de kimsenin gülümsemesi solmamıştı. Kunter onları korkutmamış, geri püskürtmemişti.

Bana yeniden yetiştiğinde suratı beş karıştı. Sol dirseğini ovuştururken yüzünü buruşturuyordu.

Bir an için uzanıp kolunu tutmak, ceketini sıyırıp dirseğine bakmak istedim. Kanamışsa da bir yara bandı yapıştırmak. Yine tuttum kendimi. Bir noktada ona karşı kendimi tutamamaktan korkuyordum.

Kunter ceketini sıyırıp kanayan dirseğine baktığında yan gözle bakıyordum ona. Tutamadım kendimi. O yarasını üflerken ceketimin cebinden yara bandı çıkarıp uzattım ona.

Yara bandı taşımak alışkanlık olmuştu bana. Sürekli tırnaklarımı kırıyor, parmaklarımı kanatıyordum çalışırken.

Scanned with CamScanner

Kunter yara bandını alırken, "Açtığın yaralarımı hep bu kadar hızlı sarsan keşke," dediğinde ona sessizlikle karşılık verdim ama o çenesini tutamadı. "Ve ben de sende açtığım yaraları bir yara bandıyla kapatabilsem keşke."

"Sadece önüne bak."

"Üç kelime, iyi gelişme."

"Kunter."

"Yine tek kelimeye düştük."

Yolun ortasında durup ona döndüğümde sanki buna hazırdı. Hemen döndü bana, kaldırdı çenesini ve bakışlarını bana doğru çevirdi.

"Konuşursam cümlelerim sadece yaralayıcı olacak. O yüzden zorlama beni." Yola doğru uzattım elimi. "Sadece yürü işte. Yan yana yürümemiz bile bölgeme ihanetken yürü, Siyah."

"Halkımın gözünde seni hâlâ seviyor olmam ihanet, Gri. Sana olan aşkımı görmezden gelsinler diye nelere katlandığımı bilmiyorsun. Bırak da yanında yürüyebildiğimde biraz ben olayım. Çünkü yalnızca burası var yeniden kendim olabildiğim."

"Ben senin yeniden kendin olabileceğin yer değilim."

"Öylesin," derken başını hafifçe iki yana salladı. "Hep öyleydin. Son nefesime kadar da bu böyle olacak."

"Sen beni sadece sevmedin. Sen beni iyi olan her şeyin yerine koydun. *Gri*, dedin. Kaybettiğin bütün griliklerin yerini benimle doldurdun. Belki de sen aslında hiç Yekta'ya âşık olmadın. Âşık olduğun hep Gri'ydi."

"Kaybettiğim bütün grilikler..." Kelimeler dudaklarından güçlükle dökülmüştü.

Cümlesini tamamlamasına izin vermedim: "Abini öldürerek önce kendi grini kaybettin, kız kardeşin yüzünden Kötülerin Şehri'ndeki griliğini. Artık ne içinde ne de görünürde gri gibi masumdun. Sonra kendine bir Gri buldun, dostun oldu senin. İhanetiyle onu da kaybettin. Kime dost dediysen bir şekilde sana sırtını döndü. Seni de anlıyorum, her zaman anladığım gibi. Öfke ve acıdan gözü dönen bir tek sen değilsin. Sen bir masumun hayatını mahvetmeyi seçtin, bense senin gibi masumların hayatını mahvedenlerin hayatını mahvetmeyi. İşte Siyah ve Gri arasındaki fark bu ve sen asla hayalini kurduğun o Gri olamayacaksın. Çoktan kaybettin onu ve gariptir ki bende aradın o griliği. Belki de bende bulduğunu sandın. Kaybettiğin bütün griliklerin yerini bir Gri'ye âşık olarak doldurmaya çalıştın. Ama gördüğün ben değildim, yalnızca griliğimdi."

Söylediğim şeyler aslında niyetlendiğimden çok daha acımasızdı ancak sözler beynimi pas geçip doğrudan ağzımdan dökülmüştü.

"Ama ben Yekta'yım, yalnızca Gri'den ibaret değilim. Gri benim lekem, Yekta ise bana dair ne varsa her şey ve sen benim lekemi seviyorsun." Dudaklarımda ufak, alaycı bir gülümseme dolansa da bu gülümseme donuk gözlerime çıkmadı. "Senin de dediğin gibi, Tanrı seni en büyük günahına âşık olmakla cezalandırdı. Ben senin günahınım yalnızca ve sen günahkâr olmaktan nefret ediyorsun."

Benden o anda nefret etti. Mavileri yalnızca acıyla değil, nefretle de harmanlandı. Kaşlarını çattığında kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Hafif aralık dudaklarını birkaç kez kıpırdatmayı denedi ama yapamadı. Cümlelerimin her biri farklı bir yerine saplanmış gibi dudaklarını dahi kıpırdatamadı. Nefes almayı bile bırakmıştı. Öylece yüzüme bakıyor, bunları nasıl söyleyebildiğimi sorguluyordu. Belki de karşısındakinin ben olduğuma inanamadığı için böyle bakıyordu gözleri.

"Beni böyle mi anladın?" diye sordu sonunda. "Çünkü eğer öyleyse yeterince tanımamışsın beni. Benim seni tanıdığım gibi tanısaydın eğer beni, kuramazdın bu cümlelerin birini bile. Kıvanç Sidar'ı gördüğünü sanıyordum ama senin de gördüğün yalnızca Kunter'miş meğer."

"Kıvanç Sidar, aşkından öldü."

Yeniden önüme dönüp ilerlediğimde bu kez yanımdan değil, arkamdan ilerledi. Yolun geri kalanı boyunca sustu. Ondan istediğim gibi sadece yürüdü. Yan yana değil, el ele hiç değil. Arkamdaydı, varlığının o alışıldık ağırlığıyla sadece birkaç adım gerimdeydi ama sanki bir o kadar da uzaktı.

Meydana çıkıp kıyıya ilerledim. Bir süre sonra sanki arkamda değilmiş gibi geldi. Belki de meydanda ayrılmıştı benden, dönmüştü Siyah Bölge'ye.

Köşkün önüne geldiğimde omzumun üzerinden arkama baktım. Orada olduğundan bir şekilde emin olmak istemiştim ve orada olsun istemiştim.

Oradaydı, yalnızca beni izliyordu gözleri ve o gözlerde binlerce cümle vardı yeniden.

Scanned with CamScanner

Kendi cümlelerimi dudaklarımın ardında tutup köşke adımladığım sırada aniden hareket etti ve önüme geçti. Yüzümü ellerinin arasında aldı hızlıca. Ellerimi bileklerine dolayıp itmek için hazırlandım ama itemedim.

"Seni seviyorum," dedi ve sanki bu cümle dudaklarının arasından değil, kalbinden yükseldi. "Ben seni seviyorum. Sen neysen, kimsen onu seviyorum. Yekta'yı, Gri'yi, Gri Hanım'ı, yancımı, Gri Bölge öncüsünü, ne dost ve düşman olabildiğim kadını. Ne sadece Gri'yi seviyorum ne de Yekta'yı görmezden geliyorum. Bunu değiştiremezsin. Binlerce cümle kur bana inandığın ya da inanmadığın. Yine de değiştiremezsin. Sen bende kimi seversen sev, istersen cenazesini kaldırdığım Kıvanç Sidar'ı sev, fark etmez. Ben seni seviyorum."

Nefes almadan ardı ardına kurduğu cümlelerden sonra durdu ve bir nefesi bıraktı. Sertçe yutkundu ve son bir bakışla geri çekildi benden. Hızlıca arkasına dönüp köşkten içeri girdi.

Arkasından bakakaldım öylece. Arkasına bile bakmadan çekip gittiğinde tutamadım kendimi. Peşinden içeri girdim ve onu koridorda yakaladım. Bu kez önüne geçen bendim.

"Ben seni şeytan olmana rağmen sevdim. Siyah Bölge'ye ve herkese rağmen sevdim." İşaret parmağımı göğsüne doğru salladım. "Sakın sevgi yarıştırmaya kalkma, Siyah. Burada bir kazanan varsa şüphesiz ki o benim."

Toplantı salonuna doğru döndüğümde kolumdan yakalayıp kendine çekti beni. Burun buruna geldik bir kez daha. Ve bu kez tutamayacak gibiydim kendimi. O bu kadar yakınımdayken ve ona karşı şuurumu bu kadar kaybetmişken savunmasızdım.

"Bütün bunlara rağmen sevmişken beni, nasıl vazgeçtin bu kadar kolay? Nasıl gittin arkana bile bakmadan? Bir kere gözlerime bakıp anlat, neden diyemedin? Sevgi belki iyileştirirdi bizi, gerek kalmazdı bunca acıya."

Kalbim gümbür gümbür atarken onun karşısında ifademi sabit tutmakta zorlanıyordum. Kaşlarımı çatıyordum ama yanan gözlerimin ona yansıttığı bütün o hislere engel olamıyordum. Gözler, gerçekten yalanı çok uzun süre saklayamıyordu. Bir şekilde yarı yolda bırakıyordu insanı.

"Bunu senin ihanetini öğrenen Gri Hanım'a sor. Cevap verebilirse versin sana. Söylesin, kalbi cayır cayır yanarken seni nasıl yakabildiğini. Seni yakmanın onu daha da yaktığını anlatsın anlatabilirse sana."

"Anlat," dedi sessiz bir fısıltıyla. "Hiç mi saramazdım yaralarını? Sarmadık mı biz birbirimizin yaralarını? Herkese ve her şeye rağmen."

"O an, açık yarayla yaşamak, senin tarafından yaralarımın sarılmasından daha az verici geldi. İşte öyle çok seviyordum seni. Şimdi sen sor kendine, ihanetin ne kadar çok yakmıştır canımı diye. Seni anlamak, seni affedebilmek demek değil."

Ben öfkeyle konuşurken onun bakışları dudaklarıma kaymıştı. Dikkatim o anda dağıldı. Bir buzdan harelerine bir de dudaklarına kaydı bakışlarım. Öfkeden alev almışken ve sık nefesleri ardı ardına bırakıp aralara kelimeler sıkıştırırken kendimi kaybetmiştim.

Dudaklarını yaladı ve aniden kulağıma doğru eğildi. "Dudaklarından beni nasıl sevdiğini haykıran cümleler dökülürken onları nasıl öpmeden duracağımı da anlat çünkü başka bir şey düşünemez oldum."

Kafamı çevirip yüzüne baktığımda sıcak nefesi suratıma çarptı. Dudaklarımız arasında yalnızca birkaç santim vardı ve onun bakışları yeniden gözlerimden dudaklarıma kaymıştı.

Her yanım alev aldı. Kendimi durduramayacağımı sandım ama kurtarıcım kapıdan içeri girdi.

"Onda bunda şundadır..." Amber'in kapı tarafından gelen sesi beni Kunter'den uzaklaştırdı. "Şunda bunda ondadır..." Uzun topuklularının üzerinde süzülerek yaklaşırken bize, kırmızı ojeli parmakları bir benim bir Kunter'in üzerine dönüyordu. "En çok seven Gri mi yoksa Siyah mıdır?"

Parmağı Kunter'in üzerinde durduğunda güldü. Bu ruhsuz ve ürpertici bir gülücüktü. "Her zamanki gibi kardeşim."

Amber parmaklarını kendine doğru çekip yaklaştı ve aramızdan geçip toplantı salonuna girdi. Onun arkasından Giray geldi. Kunter'le bana göze ucuyla bakıp ikimize de ayrı ayrı baş selamı verdikten sonra toplantı salonuna adımladı. Biraz gergin görünüyordu. İçeri girerken Amber'e göz ucuyla bile bakmadı ve onun çaprazında duran sandalyesini sertçe çekip oturdu. Amber ona baktı, yalnızca göz ucuyla. Sonra göz kapaklarını yarıya kadar indirdi, bize dikti gözlerini.

Sanırım köşkün önünde karşılaşıp tek kavga edenler biz değildik.

Kunter dudaklarının arasından öfkeli bir nefes bırakıp elini ağzının üzerine kapattı ve başını arkaya attı. Dudaklarını parmaklarının arasına sıkıştırdı. Kendini dizginlemeye çalışan yalnızca ben değildim, o benden beter görünüyordu.

Scanned with CamScanner

"Beter ol," diye kendi kendime mırıldandığımda bunu duyup kocaman gözlerle baktı bana. Gözlerimi kaçırdım. Bundan da hiçbir şey kaçmıyordu.

Mirza içeri girdiğinde bakışlarımı kapıya çevirdim. Mirza'nın siyah gözleri yerdeydi, adımlarını takip ediyordu ve oldukça yavaş hareket ediyordu. Kafasını dik bile tutamıyordu sanki, o yüzden yere bakıyordu.

Yan yana geldiğimizde koluna dokundum. "Ne oldu sana?"

Güçlükle yutkunup bir nefesi zoraki alıp bıraktı ve başını hafifçe iki yana sallayıp gözlerini sıkıp açtı. "Emin değilim." Dişlerini sıkıp başını geriye attı. "Hava değişiminden sanırım, zor kalkıp geldim. Gelmeyecektim aslında ama birbirinizi yer bitirirsiniz diye zorladım kendimi."

"Hayatında iki kere hasta olmuş adamsın, hava değişimi seni bu hâle getirmez," diye araya girdi Kunter. "Yiyip içtiğine dikkat et."

Mirza ona yandan ufak bir bakış attı. "Yaptığın imayı siktirme, geç içeri."

Kunter ellerini havaya kaldırdı. "Uyarmadı deme sakın."

Kunter içeri girdiğinde ve yuvarlak masada Amber'in karşısına oturduğunda, "Neyden bahsediyor?" diye sordum, Mirza'ya.

"Hiç," derken burnundan sesli bir nefes bıraktı. "Hadi geçelim, ne kadar hızlı o kadar iyi."

Mirza içeri geçip Giray'la Kunter'in arasındaki sandalyeye oturduğunda benim için yalnızca Kunter'le Amber'in arasındaki sandalye kalmıştı.

Harika.

Masaya ilerleyip sandalyenin hemen arkasında durdum. Onlara baktım tek tek. Dolandırıcıların öncüsü Amber, kaçakçıların öncüsü Giray, şiddet severlerin öncüsü Mirza, katillerin öncüsü Kunter ve hepsinden olan ama hiçbiri gibi olmayanları temsilen ben.

Birkaç hafta içinde onlardan biri ölmeli.

Onlardan biri ölmezse önce ben öleceğim ve ardından başka biri benim yerime onları öldürecek. Belki de içlerinden biri yapacak bunu.

"İşte hayalini kurduğun masa, Gri," dedi Amber, şaşırtıcı bir şekilde keyifle. "Otur, yağdır emirlerini. Yeni savaşlar başlat."

Ondan nefret ediyordum ama yüzüne bakıp gülüşünü ve güzelliğini bozan kesik izlerini görünce bir nefesi rahatlıkla alıp bırakabiliyordum. Ancak onun yüzüne bakınca yüzümdeki kesik sızlamıyordu. İntikam, böyle bir şeydi. Kısasa kısas buydu. Kazanmak yoktu, sadece bir şeyleri kaybetmek vardı.

Kunter sandalyesini itip kalktı ve yanıma yaklaşıp sandalyenin sırtından yakaladı. Sandalyeyi hafifçe geri çekip sağ elini oturmam için uzattı.

Onun sandalyemi çekişine Amber göz devirirken Mirza'yla Giray bıyık altından gülmüşlerdi.

Onu bozmadım, çektiği sandalyeye otururken itmesine izin verdim. Hemen çaprazımdaki yerine geri oturdu ve kısa bir alkış tuttu.

"Bugün şanslı günümdeyim ve bu demek oluyor ki sizlerin de şanslı günü."

"Bugün huzurumuzu kaçırmak için gayret göstermeyeceksin yani," diyen Amber'e başını salladı Kunter. "Aynen öyle, sizler ne derseniz o. Benim aklım başka bir yerde bu aralar zaten."

"O hâlde söylentilere Gri cevap versin," diye söz girdi Amber. "Gri Bölge'nin üçüncü ayı dolmadan öncülerden birini sistem adına öldüreceğin doğru mu?"

Kaşlarım çatıldı. "Böyle bir söylenti mi var?"

Bunu ona kim söylemişti? Kunter? Sanmıyorum. O hâlde sistem. Belki de ortalığın kızışmasını istiyorlar yalnızca. Böylece bu çatışmada biri ölürdü.

"Geçen gece kıyıda bir şeyler yaşanmış. Sen söyle, söylenti mi gerçek mi?"

"Gerçekse bununla ilgili ne yapacaksın?"

"Sahiden bizleri öldüreceksen önce davranacağım," diye sertçe yanıtladı Amber. "Gri Bölge'de ne yaptığın beni ilgilendirmiyor ama içimizden birini bile öldürecek olursan işin rengi değişir, Gri."

"İşin rengi değişeli çok oldu, Kırmızı. Sistemin sizi yok etmek istediği yeni bir bilgi değil. Ama haklısın, önce kimin adaya veda edeceği birkaç hafta içinde belli olacak."

"İlk sırayı aldım diyelim, peki ya sonra?" Çenesiyle Giray ve Mirza'yı gösterdi. "Onları nasıl öldüreceksin?" Kunter'i kaşlarıyla işaret etti. "Peki ya onu? Aşkından ölmek için gemiye bindiğin kardeşimi nasıl öldüreceksin?"

"Cehennemden izlersin, Amber."

Bu, Amber'e esaslı bir kahkaha attırdı. "Sona bırak beni, yakından izlemek istiyorum. Bu bana müthiş seyir zevki verecektir. Üçü de seni baş tacı yaptı, üzerlerine basıp zirveye tırmanmana izin verdiler. Ellerinde ölürken ifadelerini görmek istiyorum. Hepsinin." Omuz silkti. "Sonra söz, alırsın canımı."

Scanned with CamScanner

Bunu yapacağıma inanmıyordu. İnanmadığı için de bu kadar rahattı. Başka bir yol bulacağımı biliyordu, o da o kadar tanımıştı beni çünkü ben onun tam aksiydim. Amber yerimde olsaydı sistemin emrine göre tek tek herkesi öldürürdü ama ben başka çıkış yolu bulurdum.

"Ölmek için bu kadar can attığını bilmiyordum, Kırmızı."

Sandalyenin sırtına doğru yaslanırken, "*Sana boyun eğeceğime ölmeyi tercih ederim*, demiştim. Ama unutma, içimizden birini sen ya da senin bölgenden biri öldürecek olursa bu, senin de ölümün olur. Sistemin istekleriyle Kötülerin Şehri kuralları çelişiyor. Şehri yönetebilirsin ama kurallarımızı değiştiremezsin. Nakavt, Gri."

"Senin elin kolun uzun da benimki kısa mı, Kırmızı?" diye sorarken bacak bacak üstüne attım. "Sen Siyah Bölge halkından kendine cellatlar bulabiliyorsun da ben bulamayacak mıyım sanıyorsun?" Dudaklarımın arasından bir kıkırtı koptu. "Belki de yancının aklına girerim. Ne de olsa siz, Kunter'i öldürmek için beni kullanmaya çalışmıştınız. Görüyorsun ki seçeneklerim çok. Biraz daha irdelersem bir düzine daha yol bulabilirim sizleri öldürmek için."

"Yancım?" derken esaslı bir kahkaha attı. "Annenin katili olabilir ama senin maşan olmayacak, Asil. Sen bizim öncü-yancı ilişkimizi hafife alıyorsun, Gri. Biz bir numarayız."

"Öyle mi dersin?"

Gözlerinden bir şüphe karartısı geçip gitti ama ona daha fazlasını söylemedim. Asil'in Gri Bölge'ye katılmak istediğini şimdi öğrenmeyecekti. Onu doğru âna saklıyordum.

"Hanımlar," diye araya girdi Mirza. "Şimdilik sistemden daha önemli meselelerimiz var. Açlık."

"Ve susuzluk," diye ekledi Giray. "İki gün önce sular kesildi ve erzak getiren son gemi haftalar önce geldi. Halk açlık ve susuzluktan gün geçtikçe kırılıyor ve bu, gözlerinin dönmesine neden oluyor. Öncelikle buna bir çözüm bulmak zorundayız. Yekta'nın sistemi rahatsız edecek eylemlerde bulunması hepimize yansıyor. Dün gelecek erzak gemisi gelmedi ve diğer geminin ne zaman geleceği artık belirsiz. Halk, olanla nereye kadar yetinecek? Çatışmalar çoktan başladı. Yakında yemek ve su için birbirlerini öldürecekler."

"Gri Bölge de yaşıyor mu bunları?" diye sordu Amber. "Yoksa sadece bizler mi yaşıyoruz?"

Gri Bölge'de böyle bir sorun yoktu. En azından şimdilik. Erzak depolarımız ve su kuyularımız doluydu. Jeneratörlerimiz vardı, şehrin elektriği kesildiğinde idare edebiliyorduk ama onların bölgeleri karanlığa bürünüyordu.

"Sen ve halkın bir yıl önce bolluk ve bereket içinde yaşarken diğer bölgelerin ne hâlde olduğunu biraz olsun umursadın mı?"

"Bizim gibi mi olacaksın?" derken alay eder gibi güldü Amber. "Hani biz şeytanın yancılarıydık ve sen de bizler gibi olmayacaktın? Görüyorum ki bizden pek de bir farkın yok." Masayı gösterdi. "Bu masada oturduğuna göre dünden razıymışsın bizim gibi olmaya."

"Sizler gibi olsaydım Gri Bölge'nin ilk ayında açlıktan kırılırdınız. Hiçbir bölgenin hakkını yemedim. Bölgemde ne var ne yoksa bağlantılarım sayesinde hepsi. Bugüne göre yaşamıyoruz Gri Bölge'de."

"Muhtemelen bu, içimizden biri ölene dek devam edecek," diye araya girdi Kunter. Bütün öncülerin bakışları ona döndü. "İstedikleri olana dek çaresiz bırakacaklar. Bu yöntemi yıllardır kullanıyorlar."

"Evet," diye destek çıktı Amber, Kunter'e. "Bunu biliyoruz. O hâlde ölecek öncüyü hep birlikte seçelim." Ellerini kaldırıp iki yana doğru açtı. "Oylayalım."

"Ölmek için ne zamandır bu kadar heveslisin?" diye sertçe sordu Giray. Ortalık bir anda buz kesti. "Bu kez sona kalan dona kalacaksa o sen olacaksın, biliyorsun. Yine de ne bu ısrar?"

"Belki de sadece duymak istiyorumdur." Gülüyordu ama bu gerçek bir gülümsemeden çok uzaktı. Gözleri ağlıyor gibi bakıyordu ama tek damla gözyaşı da akmıyordu. "Tek tek adımı nasıl idam tahtasına yazdırdığınızı." Sandalyesini itip ayağa kalktı. "Bizi öldürecek olanı hep birlikte ortadan kaldırmak yerine birer aptal gibi beni nasıl seçtiğinizi duymak istiyorum. Ve ben öldükten sonra tek tek öleceksiniz hepiniz. Ölürken celladınızın gözlerine bakıp, *Amber haklıydı ve keşke onu öldürmesine engel olmasaydık,* diyeceksiniz her biriniz."

"Ben olmasam başka biri olacak," derken öfkeyle ayağa kalktım. "Belki de sen olacaksın. Onları öldürmeleri için seni seçecekler ve sen bir an bile düşünmezsin, öldürürsün hepsini. Ben en azından bir şeyleri değiştirmeye çalışıyorum."

"Haklısın aslında," derken ellerini masaya bastırarak bana döndü Amber. Suratıma gülerek bakıyordu. "Hepinizi öldürürüm, bir an bile düşünmem. Ve güzel haber, sen bu işi beceremediğinde sistem bana

Scanned with CamScanner

yalvaracak. Cehennemde şeytanlarla oynuyorsun, Gri ama sen cehennemden bile değilsin. Bu iş bittiğinde kıyıya dört ceset torbası serecekler ve içlerinden birinde ben değil, sen olacaksın. Özgürlük hayali kuruyorsun ama karşı kıyıya giden, cesedin olacak."

"Oylamaya gerek yok," dedim onun gibi ellerimi masaya yerleştirip yaklaşarak. "Birkaç haftan var. Becerebiliyorsan öldürt beni ama sen beceremezsen, birkaç hafta içinde kıyıda bir ceset torbası olacak ve güzel haber, içinde sen olacaksın, Kırmızı."

Amber elini masaya çarptı. "Anlaştık!" Ve hiddetle toplantı odasından çıkıp gitti.

Onun arkasından hırıltılı bir nefesi bırakmıştım ki Kunter alkış tutmaya başladı. Onun ardından Mirza ve Giray da ellerini birbirine çarptı.

"Uyuyan yılanı uyandırdın, Gri," diye homurdandı Mirza.

"İşte başlıyoruz," diye ekledi Giray.

Kunter sandalyesini itip ayağa kalktı ve önümde reverans yaptı. "Çakma şövalyeni boş ver, gerçek şövalyen işte burada. Söz, Kırmızı sana yaklaşamayacak."

Kunter göz kırptı ve bütün dünya üzerime yıkıldı sanki. Sisteme istediğini nasıl verecektim ben? Amber neyse de onları gerçekten nasıl öldürecektim?

Albay Asaf'la konuşmalıydım ama beni yeniden gemiye çekebilirdi. O gemiye bir daha ancak özgürlüğüm için binerdim. Kunter, Albay Asaf'ı kışkırtmasaydı belki bir şekilde başka bir anlaşma yapabilirdim ama şimdi ölse dönmezdi sözünden. Kunter ölene dek durmayacaktı.

"Yancılarınıza dikkat edin," diye uyarıda bulundu Kunter. "Size en yakın olanlar yancılarınız ve Amber onların üzerine oynayacaktır." Parmak şaklatarak Giray'ı işaret etti. "Ve yakın dostlarınıza."

Giray, Kunter'in imasını yakaladı ve ona kaşlarını çattı. "Sinan bu şehirde Amber'in oyununa gelecek son mahkûm. O bana sizlerden daha iyi dost oldu. Kendi ölür, yine de beni öldürmez."

"Seni sırtından bıçaklayana kadar öyle zannedersin tabii."

"Amber seni geçmişte yancından vurmuş olabilir ama biz yancılarımızı da dostlarımızı da iyi seçiyoruz," diye araya girdi Mirza. "Sen halkına dikkat et asıl, hepsi birer tehdit."

Kunter onu alaya alır gibi güldü. "Sen hiç konuşma."

Mirza öfkelenerek ayağa kalktı. "Bir kere daha yancım hakkında böyle atıp tutacak olursan fena olacak, Kunter." Sertçe ittiği sandalyesi gürültüyle devrildi. "Seni bir daha uyarmayacağım."

"Ben de seni bir daha uyarmayacağım, Mavi." Kunter bana döndü. "İyi haber, ikinci sırayı Mirza alıyor. Zaman kazandık."

Mirza burnundan soluyarak toplantı salonundan çıkıp gittiğinde birkaç saniye sonra dış kapı sertçe çarptı.

Giray onun arkasından sandalyesini itip kalktı. "Artık yanımızda mısın yani?" diye sordu Kunter'e ve bana dönüp, "Affettin mi onu?" diye sordu.

Kunter, "Evet," derken ben, "Hayır," diye yanıtladım Giray'ı.

Kunter'le aynı anda dönüp birbirimiz ters ters baktığımızda Giray'ın güldüğünü duyduk. Bakışlarımız yeniden Yeşil'e döndü. İlk anda bu sakin bir gülümsemeydi ama sonra delirmiş gibi bir hâl aldı. Ardındansa... Ağlamaya başladı Giray.

"Giray..." diye mırıldandığımda, "Yeter," dedi sertçe. "Benden bu kadar. Madem başka çaremiz yok, ilk sırayı bana ver." Kıpkırmızı kesildi ve boynundan çenesine doğru çıkan damarlar belirginleşti. "Onun ölümünü izlemeyeceğim ama sana engel de olamam. Sistem, özgürlüğün için yok oluşumuzu şart koşuyorsa artık ne birlik beraberliğin ne de düşmanlığın bir önemi var. Haklısın, sen yapmazsan bir başkası yapacak bunu. Bir şekilde yok olacağız hep birlikte. En azından sen kurtul. Hak ettiğin gibi. Ne de olsa biz bunları hak ettik ama sen özgürlüğü hak ediyorsun."

Giray konuşmama izin vermeden toplantı salonundan çıkıp gitti ama kapının sesini duymadım. Bir an için sadece arkasından bakakaldım, hareket edemedim.

Mirza'yla Giray benim yanımda olmayı seçmişlerdi bir umut her şeyi birlikte düzeltebiliriz diye ama düzeltememiştik. Sistem zaman vermişti ve son tarih yaklaşıyordu.

Yaşamak istediğini biliyordum. Giray hiç ölmek isteyen o adam olmamıştı. Amber de öyle. O da ölmek isteyen o kadın olmamıştı.

"Etti üç, beni öldürmene kaldı dokuz ay. Sonra özgürsün."

Kanım buz kesmişti. "Kunter..."

"Sonlarını kabullendiler, bırak özgürlüğüne giden yol böyle açık kalsın."

Boğazım yanarken yutkundum. "Böyle konuşuyorsun ama birinin bile ölümünü kaldıramazsın."

Scanned with CamScanner

"Özgürlüğün için neleri göze alabileceğimden haberin yok." Sözleri jilet kadar ince ve keskindi. "Bir yıl önce yarım kalan işimi tamamlamak benim için sorun değil."

"Benim için bir şehri yakıp yok etmeni istemiyorum. Yakıp yok etmek yerine gücünü bizleri bu yok oluşa sürükleyenleri yok etmek için kullan."

"Ne?"

"Öncüleri değil, öncüleri yaratan bu sistemi yok edeceğiz."

"Dünyaya karşı küçük bir ada."

"Hayır," dedim sertçe. "Dünyaya karşı biz." Onun karşısına geçtim. "Zayıf yanları olanlar yalnızca bizler değiliz, onların da zayıflıkları var. Benden sizleri yok etmemi istediler ama ben sizi yok etmek istediğimden çok onları yok etmek istiyordum. Çünkü şeytanları cehennem yaratmaz, cehennemi yaratanlar şeytanları yaratır. Biz cehennemi değil, cehennemi yaratanları yok edeceğiz."

"Beni yanında mı istiyorsun?"

"Seni yanımda istiyorum, Siyah. Seni affetmeyeceğim ama seni anlamak benim ustalık alanım. Dost değiliz ama..."

"Düşman da olamayız," diye tamamladı cümlemi.

"Evet," diye onayladım onu. "Ne dost ne düşman."

"Düşmanım olma."

"Dostun da değilim," dedim eskiden olduğu gibi.

"Dostum olma zaten," dedi eskiden olduğu gibi ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Elimi uzattığımda ona, elimi kavradı.

Siyah Bölge Öncüsü Kunter ve Gri Bölge Öncüsü Yekta aynı tarafa geçti.

"Ama," dedi elimi nazikçe sıkarken. "...özgürlüğün için tek çare hepimizin ölümü olursa yine, bir an bile düşünmeyeceğimi bil. Hiçbirimizin kanına bulanmayacak elin, söz. Ben halledeceğim senin yerine. Ve sen hak ettiğin gibi özgürlüğüne kavuşacaksın."

İmkânsız, diye düşündüm ama dudaklarımın arasından dökülen, "Anlaştık," oldu.

Cehennemin kapıları açıldı:
Şeytanın yancılarının kalplerine.

BÖLÜM 22

Giray'ı dışarıda iskemlede otururken buldum. Yanındaki iskemleye oturduğumda hareketsiz kaldı ama, "Bir yol bulacağını biliyorum," dedi bana bakmadan. "Hiçbirimiz ölmeyeceğiz, hepimiz yine dört ayak üstüne düşeceğiz."

Başımı hafifçe sallayarak, "Aklımda bir şeyler var," dediğimde başını benim gibi salladı. Sertçe yutkunduğunda âdemelması hareket etti ama sanki boğazında bir yumru vardı, üst üste yutkunsa da bir şeyler gitmiyordu.

"Onu affedecek misin?"

"Hayır ama ona ihtiyacımız var," dedim bakışlarımı önümüzde uzanan denize çevirirken. "Sistem ondan korkuyor."

"Sadece kurtuluş için."

"Öyle," diye mırıldandım inanmayarak ve belli ki Giray da inanmamıştı bana. Göz ucuyla bana baktığını hissettiğimde başımı ondan tarafa çevirdim. "Ne?" Omuz silktim. "İmkânsız olduğumuzu bile bile onu affetmeyeceğim, Giray."

"İmkânsız olduğumuzu bile bile beni affetsin istiyorum," dedi düşünceli bir sesle. "Biliyorum, affedilmesi gereken ben değilim ama Hazar hatasını kabul edecek bir kadın hiç olmadı. Kaç kere yıktı hayallerimi, bilmiyorum ve kaç kere affettim onu. Sonsuz bir döngü bu, bırakmalıyım artık, biliyorum ama yapamıyorum. Onu içimden söküp atamıyorum." Islak gözlerinde sessiz bir yakarış vardı. "Sen nasıl yapıyorsun? Ona bakıp nasıl kalbini kırabiliyorsun ve onu öpmeden durabiliyorsun?"

"O gemide hislerimle başa çıkmayı öğrendim, Giray. Kalbim yanarken gülmeyi, severken nefretle bakmayı, öpmek için delirirken tokat atmayı. Kunter neyse o oldum işte ama ondan daha iyi oldum."

Buna gülmeden duramadı. "Doğru, o da iyi oynar." Gülümsemesi hemencecik soldu. "Ama yine de onu bu kadar severken hayatına onsuz nasıl devam edeceksin?" Omuzlarını hafifçe kaldırdı. "Ben nasıl

Scanned with CamScanner

yapacağımı bilmiyorum. Deniyorum ama her gece ve her sabah kendimi Kırmızı Bölge'nin önünde buluyorum. Bir şekilde o bayrağın altından geçmemeyi başarıyorum ama onu düşünmemeyi başaramıyorum. Sen nasıl yapıyorsun?"

"Gerçekleri mi konuşacağız?"

"Evet," derken elini ceketinin iç cebine attı ve sigarayla çakmak çıkardı. "Gerçekleri istiyorum." Sigarayı bana uzattı. "Burada yalnızca biz varız, Sidar kardeşler bizi duyamaz. Sadece bana biraz yalan olmayan bir şeyler ver. Bu kadar yalanın, ihanetin, ölümün içinde sadece biraz gerçek istiyorum."

"Tamam," derken paketten bir sigara aldım. Sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirdiğimde Giray kendi sigarasını yakıp çakmağı bana uzattı. Sigarayı yakıp içime bir nefes çektim ve başımı arkaya yaslayıp sandalyede iyice yayıldım. Dumanı gökyüzüne gönderdim. "Bu seninle gerçekler üzerine son konuşmamız olacak."

Sigarasından bir nefes çeken Giray güldü. "Benim son olmayacak ama."

Gözlerimi devirirken onu omzundan itekledim. "Yıllar sonra eve geri döndüğünde ben de evimde olmuş olacağım. O zaman seninle bir kafede buluşuruz, birer kahve içerken gerçekler hakkında konuşabiliriz ama Kötülerin Şehri'nde bu son konuşmamız. Senden daha fazla Hazar Sidar'ın aslında bir kalbi olduğunu dinlemek istediğimi sanmıyorum."

"Onu hamileyken görmeliydin," dediğinde sesli bir nefesi bıkkınca bırakarak yüzümü buruşturdum. İşte yine başlıyoruz. "Hamileliğini halktan sakladığı için pek evden çıkamazdı. Kunter o biraz hava alsın diye sokağa çıkma yasağı ilan ederdi. Kötülerin Şehri sokaklarında el ele yürürdük onunla."

"Hamile olmasaydı ve intihar etmeseydi nasıl olurdu acaba? Sanırım o zaman hiç ayrılmazdınız. Belki o zaman Kunter'le Asil'i birbirine düşürmezdi de. O zaman ben hiç Kötülerin Şehri'ne düşmezdim."

"Ölmüş olurdun," dedi tok bir sesle. "Kunter yalan söylemiyorsa ölen sen olacaktın."

"Sanırım bu gerçeği hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz."

"Belki bu o kadar da kötü değildir," derken sigarasının külünü döktü Giray. "Bazen kader, karşına çıkmak için kötü yolu seçer."

"Kötü yola da bak," derken kollarımı iki yana, bütün adayı arasına alabilecekmiş gibi açtım. "Gerçekten ölmek bu kadar kötü olmayabilirdi."

"O gemiye binerken de bunu mu düşünmüştün?" diye sordu. "İşler planladığın gibi gitseydi orada ölecektin. İşte kader, Gri. Onunla dans etmeyi öğren yoksa daha çok tersine dönecek her şey."

"Kaderle nasıl dans eder insan?"

"Bilmem," derken omuz silkti. "Eğer bilseydim Kötülerin Şehri'ne düşen ben olmazdım sanırım."

Giray'ın Kötülerin Şehri'ne düşüşü bir seçim değil, mirastı.

Babası, amcası ve hatta dedesi... Ailedeki her erkek aynı örgüte bağlıydı. Bu bir gelenek gibi görünse de aslında zincirdi. On sekizine gelen her erkek o zincirin bir halkası olurdu. Rızası alınmazdı, zorlama da yoktu ama katılmazsan ölürdün çünkü bir kere örgütten haberdar olmuştun.

Örgüt, kaçakçılıkla büyümüştü. Ne taşıdıkları değişirdi, yöntemleri değişirdi ama düzenleri değişmezdi. Aileler üzerinden yayılır, sadakat kanla ölçülürdü. Yeraltı dünyasında adı sanı bilinen bir örgüttü ve aile bağlarıyla dallanıp budaklanmış, kök salmıştı.

Kendi çekirdek ailelerinde Giray, en büyük erkek çocuğuydu. Henüz on altı yaşındaydı ve kendisinden üç yaş küçük kız kardeşi, altı yaş küçük erkek kardeşi ve yeni doğmuş bir kardeşi daha vardı.

Ailesine bağlı bir adamdı Giray ve asla örgütün bir parçası olmak istemiyordu. Babası da bunu biliyordu ve Giray'ı destekliyordu.

Babası, oğlunu korumak için örgütten ayrılma kararı aldı. Büyük bir riskti ama alacaktı. Oğlunu çok seviyordu.

Örgüt, babaya bir görev verdi. Son kez bir şey taşıyacaktı ve sonra ailesiyle birlikte özgürdü. Basit bir görev gibi görünüyordu. Bir araç, bir rota, bir teslimat... Sonrası özgürlüktü.

Aslında görev bir kumpastı. Giray'ın babası o görevde öldü ve o gece orada olmasa da bütün suç Giray'ın üzerine kaldı. Çünkü plan başından beri onun üzerine kuruluydu. Araç on altı yaşında olmasına rağmen onun adına kayıtlı görünüyordu. Güzergâh onun üzerinden ayarlanmıştı ve tanıklar onu işaret ediyordu.

Resmiyette her şey netti. Kaçakçılık operasyonu, bir ölüm, kaçan suç ortakları ve geride kalan tek bir isim. Sadece on altı yaşında olan ve babasını henüz kaybeden Giray.

Örgüt, babayı öldürüp on altı yaşındaki oğlunu kaçakçılıktan içeri tıktırdı. Aile olarak sadece özgürlük istemişlerdi ama onları karşılayan ölüm ve ceza olmuştu.

Scanned with CamScanner

Giray kendini hiç affetmemişti çünkü eğer örgüte girseydi babası o gece ölmeyecekti. Sıklıkla *keşke yapsaydım,* derdi. *Böylece babam ölmemiş olurdu. Ben yine kötüyüm ve yine kötü olurdum ama babam yaşardı işte.*

Giray, Kötülerin Şehri'nden kurtulup buna bir son vermeyi her şeyden çok istese de mümkün görünmüyordu. Geçen yıllarda cezası katlanmıştı çünkü örgüt, başka bir suçu da sahte delillerle üzerine yıkmıştı. Giray bunun, cezasının bitmesine az bir zaman kala tekrarlanacağını düşünüyordu.

Örgüt onu içeride tutuyordu ama dışarıda hayat devam ediyordu. Küçük erkek kardeşi artık büyümüştü, on sekizini geçmişti ve zincir yeniden kapanmıştı. Şimdi örgütün bir parçasıydı ve aileyi o geçindiriyordu.

Giray'ın Kötülerin Şehri'nden kurtulmak istemesinin tek nedeni özgürlük değildi. Bu döngüyü kırmak istiyordu ama artık imkânsız olduğunu kabul etmişti.

Bu yüzden Amber'den ayrılmıştı.

Giray asla Kötülerin Şehri'nden kurtulamayacaktı ama Amber'in özgürlüğü yakındı.

"Bazen özgürlük, sevdiğinin olduğu yerdir. Hazar Sidar, seninle Kötülerin Şehri'nde bir ömür geçirmeye hazırdı önceden."

"Ama ben bir ömür boyu onun daha da şeytanlaşmasını izlemeye hazır değilim." Yeni yaktığı sigarasından bir nefes çekti içine ve dumanı gökyüzüne yolladı. "Burada kötülük, bir zorunluluk. Hayatta kalmak ve hayatta tutmak için tek yol bu. O hep daha ileri gidecek ve eğer buradan çıkmazsa Kunter'in hayatını yaşamasına da engel olacak. Bu, sizin sonsuz mutsuzluğunuz demek."

"Biz sonsuza kadar mutsuz olacağız, Giray çünkü asla kavuşan âşıklardan olmayacağız. Ben özgürlüğüme kavuştuğumda Kunter bu adada olacak. Biz yine birbirine bakan kıyılarda, karşı karşıya ama birbirine çok uzak iki insan olacağız."

"İnsan olmak ne garip, değil mi? Hepimiz birlikte çok mutlu olabiliriz ama kin ve nefretlerimiz engel oluyor bütün bu mutluluğa. Hayatımız böyle geçip gidiyor ve sonra bir bakmışız, yalnızız ve ölmüşüz." Dudaklarında acı bir gülümseme dolandı. "Kalplerimizde ise işte o imkânsız aşklarımız. Son nefesimizde ***keşke,*** diyoruz. *Keşke sadece sevmeyi öğrenebilseydik.* Ama yarınlara bak, bizim cesetlerimiz toprağın altında haşerelere yem olurken yaşayan insanlara bak. Gülüyorlar ve kalplerinde

nefret değil, aşk var. Sevdikleri de yanlarında, yalnız değiller ve kinleri onları öldürmüyor."

"Onu affetmemi isterdin," dedim doğrudan, bir nefesle. "Hazar Sidar'ı affetmek istediğin gibi."

"Sizin hikâyenizde affedici sensin ve acıyı sonlandırmak senin elinde. Bizim hikayemizde affedici yok, tamamen mahvolmuş durumdayız."

"Kunter bile affedilmemesi gerektiğini biliyor."

"Peki sen onu affetmeden bir ömür geçirebilir misin?" Gözlerini gözlerime dikti. "Onu değil, bir başkasını sevebilir misin? Onunla olmuyor ama onsuz mutlu olabilir misin?"

"Giray..."

Lafımı kesti: "Umarım Kötülerin Şehri sizi de yok etmez."

"Yok etti, biliyorsun."

Başını iki yana sallayarak reddetti bunu. "Henüz değil. Kunter kapının önünde, seni bekliyor. Köşke girmeden önce dışarıdan seslerinizi duydum. O cümleleri birbirine kuran kimse için hâlâ geç değildir. Şanslısın, ikizlerden aşkı için ölecek olanı kaptın, aşkını öldürecek olanı değil."

Yeni bir sigara yaktım. "Amber seni asla öldürmez."

"Kendini öldürdü, beni mi öldürmeyecek?"

Onu omzundan itekledim. "Bu kadar umutsuz olma. Ne zamandan beri böylesin? Bütün bu karmaşada umut dolu, toparlayıcı güç sendin."

Buruk bir gülümsemeyle, "Toparlayıcı güçler de bazen toparlanamazlar," dedi. "Onu gördükçe içimde bir şeyler kopuyor. Dayanamayacakmış gibi oluyorum. Şu iş hemen bitse de yolumuza baksak." Elini havada savurdu. "Devam etsek."

"Devam etsek," diye tekrarladım, neye devam etmek istediğimi bilmeden. Ve biliyordum ki o da devam etmek istese de nereye, neye, kime devam edeceğini bilmiyordu. Yalnızca devam etmek istiyordu. Belki yaşamaya belki de sona.

Sigarasını söndürüp bir fiskeyle denize yolladı. Bir an için durup doğayı koruma konuşması yapmak istedim ama sonra *burası Kötülerin Şehri* tantanasını bir daha duymak istemediğimi fark edip sustum.

"Ama söylediklerimde ciddiydim, bir çözüm bulamazsak ve birimizin ölmesi gerekiyorsa benden başla. Sorun değil, onu benden önce öldürme yeter."

Uzanıp kolunu çimdikledim. "Sus be, sus artık. İçimde bir yeri kanattın konuşa konuşa."

Scanned with CamScanner

"Şiddet sever, Gri," dedi gülerken. "Kunter haklıymış."

Omzunu tokatladım ve ardından o gülerken ayağını sandalyesine bastırıp onu düşürmeye çalıştım. Kahkahası kıyı kenarında yankılandı. Onu sandalyesiyle birlikte düşürmeyi başardığımda kısa bir sessizlik oldu. Sandalyemden fırlayıp yanına eğildim. Doğrulurken gülüyordu ama gülümsemesini lekeleyen gözyaşları işte oradaydı.

Yerde yanına oturup onu kendime çektim ve ona sıkıca sarıldım. Hâlâ gülüyordu ama içi kan ağlıyordu. Ve bazen bunu nasıl düzeltece-ğimi bilmiyordum.

"Devam et, Gri," dedi bir nefesle. "Sadece devam et. Nereye oldu-ğunu bilmesen de."

Giray, hayatı boyunca mutsuz olmayı hiç hak etmemişti. Mutlu olmayı hak ediyordu. Belki benden bile çok hak ediyordu.

Köşkten çıktığımda Kunter oradaydı. Karşıdaki köşkün kapısının önüne oturmuş, bekliyordu. Çıktığımı görünce oturduğu yerden kalkıp bana doğru adımladı.

O bana yaklaşırken onu izlemekten alamadım kendimi. Giray'ın ikimiz hakkında söylediklerini kafamın içinde çevirip durdum ve Kunter bana birkaç adım uzakta durduğunda uzanıp onu öpmek istedim.

Her şeyi bir kenara atıp sadece öpmek. Onun gibi *lütfen,* demek ve öpmek. Kaybettiğimiz ne varsa bir öpücükle yerine koymak istiyordum. Her şeyi unutmak, kalbimdeki kini ve öfkeyi söküp atmak. Geriye yalnızca aşk kalana kadar onunla saatlerce öpüşmek. Sarılmak, onunla uyumak ve sabaha gözlerimi onun yanında açmak. Onunla yeniden sadece yan yana olmak, herkesi ve her şeyi birlikte karşımıza almak.

"Gri," dediğinde yeniden yalnızca onun Gri Hanım'ı olmak istedim.

Nefesimi tuttuğumu o zaman fark ettim. Bir nefesi güçlükle bı-rakırken elimi yüzüme uzatıp kaşımı ve alnımı ovuşturdum. Sonra yanından geçip kıyı kenarına doğru ilerledim. Kıyı boyunca yürümeye başladığımda o sadece birkaç adım arkamdaydı.

"Gri..."

Devamını getirmesine izin vermedim. Ona dönerken, "Lütfen," diye fısıldadım, parmak uçlarımda yükseldim ve ellerimden birini boynuna, diğerini yüzüne yerleştirip dudaklarından öptüm.

Hemen ayrılmaktı niyetim. İçimdeki ateşi daha da harlanmadan söndürmekti ama yapamadım. Onun dudaklarına bir kere dokunduğunda dudaklarım... Ne kendimi ne onu durdurabildim.

Elinin biri belimi sıkıca sardı ve diğer eli boynuma uzandı. Beni iyice kendine bastırdığında eskisi gibi yeniden bir bütündük. Ona dair ne varsa benimdi ve bana dair ne varsa onundu.

Bir damla gözyaşı yanağımdan akıp giderken göğüs kafesim sarsıldı. Göğsümü onun göğsüne iyice bastırarak bunu durdurmayı denedim. Hissetmişti ve daha da sıkı sarılmıştı bana.

Dudaklarım dudakları üzerine hareket ediyordu. Her şeyimle, her yanını öpüp bunu ezberlemek istiyordum. Kaybedersek birbirimizi bunu hatırlamalıydım. Karşı kıyıda ya da dünyada başka herhangi bir yerdeyken, dudaklarımın üzerinde onun dudaklarının hayaliyle yaşarken bu hissi titreyen göğüs kafesime hapsetmeliydim.

Nazik bir öpücük değildi. Uyumlu da değildi ilk anda. İkimiz de yön bulmaya çalışmıyorduk, sadece birbirimizi daha çok öpmenin peşindeydik.

Nefeslerimiz kesik kesikti. Bir anlığına dudaklarımızın arasında ufacık bir boşluk oluştu. Aynı anda nefes aldık ve sonra dudaklarımız daha sert bir şekilde buluştu.

Ondan tamamen vazgeçtiğimi sanıyordum.

Ve şimdi de ondan nasıl vazgeçeceğimi bilmiyordum.

"Kunter," diye fısıldadım sık nefeslerimin arasından, güçlükle. Kendini en az benim kadar kaptırmıştı. Gözü başka hiçbir şeyi görmüyor gibiydi.

"Hımm..." dedi öpücüklerinin arasından.

"Kunter," dedim yeniden. Geri çekilmek ya da durmak istemiyor-dum ama beni biraz daha öpecek olursa kendimi onun yatak odasında bulmaktan korkuyordum.

Dudaklarını güçlükle dudaklarımın üzerinden çektiğinde alınlarımız birleşti. Ellerim onu istiyordu. Parmaklarımı istemsizce ensesine ve saç diplerine bastırdım.

"Beni öpüp boynumu mu kıracaksın, Gri Hanım?" dediğinde sık nefeslerimin arasından kopan küçük kahkahayı tutamadım. Bir an için bu mümkünmüş gibi gelmişti. "Dur, öldürme beni. Bu öpücükten sonra yaşamak istiyorum ama söyle, şimdi ne istiyorsun?"

Ona ne istediğimi söyleyemezdim çünkü ben de aklım ve kalbim arasında koca bir çelişkideydim.

"Sadece..." diye mırıldanırken alnımı onun alnından çekip yüzümü omzuna doğru kaydırdım. Onun gözlerine bakmaktan kaçındım. "Ben sadece..."

Scanned with CamScanner

Gözlerim ilerideki hareketliliğe takıldı. Meydan tarafından yaklaşan Devin'i gördüm. Yanında Zeliha'yla hararetli bir şey konuşurken kıyı kenarına yaklaşıyorlardı.

Ne yapacağımı bilemedim.

Kunter'i yakasından tuttum ve onu kendimle birlikte denize çektim. Gözleri kocaman açıldı. Bir nefesle ikimiz birlikte et kesen soğuk denizin dibine çöktük.

Bunun Kunter için bir şok ânı olması gerekiyordu. Ama bunun yerine hiç sorgulamadan fırsatı değerlendirmeyi seçti. Sırtımın kıyının taş duvarına çarptığını hissettim ve sonra onun dudakları dudaklarımın üzerine kapandı. Sadece birkaç saniye kadar sürdü bu an. O anda gözlerimi açıp maviler içindeki bulanık denizde onun buzdan harelerine baktım.

Yanılmıştım ve belki de sadece unutmuştum. O cehennemin dokuzuncu katındaki buz değildi, o denizdeki maviydi. Bazen karanlık, bazen aydınlıktı. Buzdan hareleri, deniz mavisiydi.

Bir öpücük bizi yüzeye çıkardı. Nefes nefese ona tutundum, o zaten beni tutuyordu.

Islak dudaklarına kaydı bakışlarım. Onu yeniden öpmek isterken buldum kendimi.

Bu delilikti.

Bütün bunlar hiç olmamalıydı.

Aklımı kaybetmiştim.

Kalbime yeniden söz geçirmeliydim.

Dudaklarında tatlı bir gülümseme… Yeniden hayat buldu mavileri. Şimdi sorsam ona, her şey bittiğinde benim için ölür müsün diye? Ölmek istemezdi sanki. Benimle nefes almak isterdi.

"Ellerini öncümün üzerinden çek, Siyah." Devin'in sesi bizi ayırdı. "Niyetin onu öldürmekse son nefeslerini iyi al."

Kunter bedenlerimizin ayrılmasına bir iç çekerken ben kıyı kenarına uzanıp kendimi yukarı çektim.

"Yok artık," diye homurdandı Kunter. "Âşık olduğum kadını öldürecek değilim."

"Senden her şey beklenir," diye tersledi Devin onu. "Haftalar önce yaptıklarını kimse unutmadı bu şehirde."

Devin'le göz göze geldim. Yukarıdan yargılayıcı bir şekilde bakıyordu. Sanki anlamıştı az önce öpüştüğümüzü. Yakalanmış gibi hissettim ve bir ateş yüzüme hücum etti.

Elimi uzattım ona. "Yukarı çeker misin?"

Devin elimden yakaladı ve beni yukarı çekti. Ardından ceketini çıkarıp omuzlarıma bıraktı. Zeliha da kafasındaki şapkayı çıkarıp başıma taktı. Onun bakışları Devin'in aksine yargılayıcı değildi.

Denize doğru dönüp Kunter'e elimi uzattığımda Devin kalçasını kalçama vurup beni hafifçe kenara itti ve Kunter'in benim elimi tutmak için uzattığı elini yakalayıp onu da kıyıya çekti.

Kunter kıyıya ayak bastığında Devin'in elini itekleyerek bıraktı. Devin ise ona tepeden baktı. Kunter onun önünde yükselirken bakışları sert ve keskindi.

"Gri Bölge'ye ayak basan her Siyah'ın içindeki şeytanı öldürmek istediğini mi sanıyorsun?" diye inanılmaz soğuk bir sesle sordu, Kunter. "İlk kez saflığın tuttu herhâlde. İçlerinden biri Gri'ye yeterince yaklaşmayı başaracaktı ve onu öldürmek için senden kimse izin almayacaktı. Ama o gün bir gösteri yapmayı tercih ettin. Siyahlara güya cesaret verdin ama onları aranıza aldınız. Seni yaralamak bir uyarı olacaktı ama Gri'nin sana olan zaafını kullandın. Özlü sözlerinle sana siper olmasına neden oldun. Şimdi sen söyle, hangimiz onu daha çok korumak istiyor?"

"Biz bu riski aldık, öncü."

"Ben almadım ama," dedi sertçe Kunter. "Halkımı tanıyorum. Onları durdurmanın tek yolu, onlar gibi olmaktır. Bana Gri Bölge'yi reddetmek ve Gri'nin öncülüğünü yok sayıp hâlâ yancım olduğuna halkı ikna etmek dışında bir çare bırakmadınız. Yoksa benden onu öldürmemi bekleyeceklerdi. Şimdi anlıyor musun haftalar önce yaşananları yoksa anlaman için meydanda bir rövanşa daha mı ihtiyacımız var?"

Devin'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Yeni bir bahane, süpermiş." Kafasını çevirip bana baktı, kaşlarını imayla kaldırdı. "Duydun mu, öncüm? Her şey senin içinmiş. Yine."

Siyah Bölge'de yaşamıştım, onları görmüştüm. Bu konuda birçok kişi beni uyarmıştı. Siyah'ı dizginlemenin tek yolu, onlar gibi olmaktır. Onlar gibi olmayanı ve karşılarında duranı hiç düşünmeden öldürürlerdi. Bu öncüleri ve yancıları dahi olsa.

Cellatları ilk gördüğüm gün, Mirza bana bununla ilgili uyarıda bulunmuştu. Onların, eğer Kunter'in kontrollerinden çıkarlarsa biz dâhil herkesi ortadan kaldıracaklarını söylemişti. *Birlikte ölürsünüz,* demişti. Ve Kunter o gün meydanda *biz yanacağımıza onlar yansın,*

Scanned with CamScanner

demişti. Yanan yine biz olsak da bizi değil, onları yakmayı denemişti. Her zaman olduğu gibi.

Bir miyavlama sesi dikkatimi dağıttı. Ayağıma sürtünen bir şey hissettim. Başımı çevirip yere baktığımda Güneş'i gördüm. Bağırır gibi miyavlıyordu bana.

Yere eğilip onun başını okşadım. Hareket etti, biraz ilerleyip başını çevirdi ve yeniden bana baktı. Ayağa kalktığımda biraz daha ilerledi, yeniden bana baktı ve miyavladı.

"Sanki bir derdi var," diye mırıldanıp peşinden gittiğimde koşmaya başladı. Sürekli arkasına bakıyor, gelip gelmediğimi kontrol ediyordu. Ona yetiştiğimde ahırdan içeri girdi. Peşinden içeri girdim.

Yavrularından birinin yanı başındaydı. Bir bana bakıp miyavlıyor bir de yavrusuna dönüp onu yalıyordu. Başıyla karnına bastırıp dokunuyordu.

Yavru kedi artık yavru değildi, Güneş gibi kocaman bir kediydi ama işte, onun yavrusuydu. Diğer kediler etrafta yoktu, sadece ikisi buradaydı.

Kediye dokunduğumda onun nefes almakta güçlük çektiğini gördüm. Elim ayağım boşaldı. Onun bir şeyi vardı.

Kediyi kucağıma alıp ahırdan çıktığımda Kunter, Devin ve Zeliha peşimden gelmişti.

Devin, "Ne oldu?" diye sordu. "Hasta mı?"

Kunter kucağımdaki kediye dokundu, nefes alıp verişlerini kontrol etti. Ardından ensesinden tutup kaldırdı, ağzının içine baktı. Boğazında bir şey olup olmadığını kontrol etmişti.

"Sorun içeride gibi görünüyor," dediğinde başımla onayladım onu. "Veteriner var mıdır şehirde?"

"Sanmıyorum," dedi Kunter. "Ama doktorunuz bir şeyler yapabilir."

Kediyi uzanıp ondan aldım. "Gidelim o zaman. Güney kliniktedir bu saatte."

Zeliha ayak ucumda miyavlamaya devam eden Güneş'i kucakladı. Güneş ona tıslayınca kız korktu. Kunter onu Zeliha'nın elinden aldığında Güneş, Kunter'e tıslamadı.

Güneş'in dünyada sevdiği insan sayısı üçtü sanırım ve ne yazık ki biri de Asil'di.

Gri Bölge'ye girip Güney'in kliniğine ilerledik. Devin bir an için arkada kalıp, "Bu adam niye bizimle geliyor yahu?" diye söylendiyse de şu durumda pek önemli bir serzeniş olmadı.

Klinikten içeri girdiğimizde Güney beni görünce ilk anda sandalyesinden kalkıp gülümsedi ama arkamdan Kunter geldiğinde suratı asıldı, rengi attı.

Siyah Bölge Öncüsü Kunter dramatizesi...

Güney'in yanından geçip kediyi sedyeye bıraktım. "Nefes almakta güçlük çekiyor gibi görünüyor."

Omzumun üzerinden Güney'e baktığımda yerinden kıpırdamadığını gördüm ve Kunter'in ona olan bakışlarını yakaladım. Güneş hâlâ kucağındaydı, onu sıkıca tutuyordu ve ölüm vadeden bakışları Güney'i hedef almıştı.

Ne oluyordu?

Güney ondan Siyah Bölge öncüsü olduğu için korkmuştu da Kunter'in bu bakışları neydi?

"Siz tanışıyor musunuz?" diye sordum kurcalamadan.

Kunter'in bakışları doğrudan üzerime kaydı. "Ne zamandır burada?"

"Neredeyse iki ay olacak."

"Kıvanç," diye mırıldandı, Güney. Elindeki eldivenleri giyerken omzunun üzerinden bana baktı. "Biz Kıvanç'la üniversiteden arkadaşız. Yani o, abisini öldürüp cezaevine girene kadar öyleydik. Sonra bir daha görmedim onu."

İnanılmaz bir tesadüftü. Kunter'i dışarıdan tanıyan biriyle tanışmış olmak çok garip hissettirmişti. Üstelik bu kişi, onun yarım kalan hayallerinden birini tamamlayan biriydi. Güney doktor olmuştu ama Kıvanç Sidar asla doktor olamayacaktı.

Kunter kıpırtısız durduğunda Güney, "Hazar nasıl?" diye sordu. "O da burada mı?"

Hiç denk gelmemişlerdi. Güney, Gri Bölge'den dışarı adımını atmıyordu ve Kötülerin Şehri'ne düştüğünde diğer Grilerle birlikte doğrudan Gri Bölge'ye getirilmişti. Karşılaşma fırsatları olmamıştı. Şimdiye kadar.

Sessizlik, Kunter, Güney'in suratına sert bir yumruk indirene kadardı. Güneş, Kunter'i çizerek onun kolundan atladı ve odada bir yere saklandı. Hızlıca ikisinin arasına girdiysem de Kunter çoktan Güney'in yakasından yakalayıp onu kendine çekmişti bile. Güney'in burnundan oluk oluk kan akıyordu.

"Kediye bak," dedi Kunter, dudaklarının arasından kopan öfkeli hırıltıyla. "Sonra dışarı gel, seninle yalnız hesaplaşacağız."

Scanned with CamScanner

Kunter, Güney'i sertçe bıraktı ve bir hışımla klinikten dışarı fırladı. Kunter yanından geçerken Zeliha kapıya yapışmış, kocaman gözlerle onun gidişini izliyordu. Devin ise yalnızca kaşlarını kaldırmak gibi ufak bir tepki vermişti.

Güney burnunu tutarken yerde dirseğinin üzerinde doğrulmaya çalışıyordu. Eğilip kolundan yakaladım, kalkmasına yardım ettim. Devin bir peçete kapıp uzattığında Güney onu alıp burnuna bastırdı.

"Ben..." dedi Güney acıyla yüzünü buruşturup kendine biraz daha peçete alırken. "Bunu hak edecek ne yaptığım hakkında bir fikrim yok."

Onun omzuna dokundum. "Lütfen kediye bak, ben öğreneceğim."

Onları orada bırakıp klinikten dışarı fırladığımda Kunter'i duvarın kenarında sigara içerken buldum. Sigarasını ağzından çekip yere attığımda bir an için hareketsiz kaldı ve ardından yeni bir sigara yakmak için paketini çıkardı.

"Bölgemin tek doktoruna neden yumruk salladığını öğrenebilir miyim?"

"Aramızda."

Yakasından yakaladım. "Aranıza başlatma."

Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Tamam, ona güvendim ve kardeşimi emanet ettim ama o, katili olduğum abime onu kendi elleriyle verdi. Sonra işte... annemin öldüğünü öğrendim ve..." Bir nefesi güçlükle bırakırken ellerini indirip sigarasını paketinden çıkardı. "O yumruğu o gün atamamıştım, fırsatını bulmuşken attım işte. Ben bu kadar basit bir insanım."

Yakasını bıraktığımda sigarasını dudaklarının arasına yerleştirip yaktı. "Bilmeden hayatını mahvettiği içindi yani."

"Biliyordu."

Kaşlarım havalandı. "Senin hayatına hiç iyi bir insan girmedi mi?"

Uzanıp bir anda yanağıma bir öpücük bıraktı. "Sen girdin ya."

Omzunu tokatladım. "Bir dahakine o ağzını koparırım, uyarmadı deme."

"Kıyıda öyle demiyordun ama." Dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi. "Pardon, bir şey demiyordun. Öpüyordun." Dudaklarını yalayıp ıslattı. "Bir öpücük daha alabilirsem bu bende sakinleştirici etkisi yaratacaktır. Deneyelim mi?"

Kunter bana hafifçe yaklaşmıştı ki Zeliha klinikten çıkınca bir iç çekişle sırtını yeniden kliniğin duvarına yasladı.

"Bölmüyorum umarım," dedi Zeliha, hafif çekingen bir tavırla. Kunter onu inanılmaz geriyordu. "Ama söylemem gerek. Doktoru Mavi Bölge'ye gelmeye ikna edebilir misin, diye soracaktım ben. Mirza toplantıdan döndükten sonra fenalaştı. Bunu sormak için arıyordum seni aslında ama bir türlü söyleyemedim."

Mirza yanımızdan ayrılırken öfkeden gözü dönmüştü, bu yüzden de hastalığı aklımdan uçup gitmişti.

"Güney'i ikna etmeyi deneyeyim," dedim başımı sallarken. "Gri Bölge'den dışarı adım atmak istemiyor. Belki Mirza'yı buraya getirmemiz gerekebilir."

Zeliha, "Soğuk ter döküyordu," dediğinde Kunter aniden bakışlarını ona çevirdi. "Mavi Bölge'ye döndüğünde ne verdin ona?"

"Ne?"

"Ne içti?"

Omuzlarını kaldırdı Zeliha. "Hiçbir şey. Doğrudan odasına geçti ve yorganın altına girdi."

Kunter sırtını duvardan ayırıp Zeliha'ya döndü. Zeliha bir adım geri çıktığında Kunter ona doğru adımladı. Kızı kolundan yakaladığımda, "Seni uyardım," dedi Zeliha'ya. "Ona bir şey olursa senden bilirim, Gri."

Zeliha'nın gözleri doldu. "Ben..." Bana baktı, sertçe yutkunup yeniden Kunter'e döndü. "Ben anlamıyorum. Mirza benim öncüm ve..."

"Ve sevgilin?" derken kaşlarını kaldırdı Kunter. "Gri, yancı, sevgili... İyi ilerleme. Bir hain en son bu kadar ilerlediğinde Grilerin katliamı olmuştu. Dikkat et, Gri. Bir Gri'nin daha ihanetini kaldırmaz bu şehir."

"Ben asla Mirza'ya ihanet etmem. Ne Mirza'ya ne de Grilere." Zeliha'nın bakışları korkudan öfkeye doğru hızla kaydı. "Senin gözünde Yekta dışındaki bütün Griler hain. En büyük ihaneti ona sen etmemişsin gibi."

Zeliha nefes bile almadan hızla çekip gittiğinde Kunter kolundan yakalayıp onu durduracaktı neredeyse. Önüne geçip onu engelledim.

"Dur yerinde," dedim ona. "Ne derdin var senin bu kızla? Zeliha'nın kimseye bir zararı dokunmadı. O bizden biri, artık bunu kabullensen iyi edersin."

"O bile sizden biri ama ben değilim, harika."

"O bile?" Sırtını yeniden duvara bastırdığında üstüne gittim. "Bir buçuk yıl oldu, Kunter. Bir gün bile kötülük yapmadı. Hep yanımdaydı. Ne istiyorsun ondan?"

Scanned with CamScanner

"Gerçek yüzünü göstermesini."

"Gerçek yüzü diye bir şey yok. Hayatındaki herkes ikiyüzlü diye dostumu lekelemeyi bırak. Asıl bu benim sana son uyarım."

Klinikten içeri girerken arkamdan, "Ben yanılmam, Gri," diye seslendi ama dönüp ona karşılık vermedim. Sabrımı sınıyordu bu adam benim.

Odadan içeri girdiğimde Güney eldivenlerini çıkarıyordu. Kenarda duran Devin, Güneş'in başını okşuyordu. İçeride matem havası vardı.

Sedyenin başındayken, "Son dakikalarıymış," diye fısıldadı Güney. "Üzgünüm, elimden hiçbir şey gelmedi."

Sedyeye yaklaşıp Güneş'in yavrusunun üstünü örttüm. Doğduğunda ona *Yeşil*, demiştim ve o ölmüştü.

Dostluklar, düşmanlıkları beraberinde getirir.
En iyi dost, en büyük düşmanın habercisidir.

BÖLÜM 23

Akşam olduğunda Mavi Bölge sokakları sessizdi. Bugün kimse ringde hesaplaşmıyordu ve iddialar havada uçuşmuyordu. Bu, Mavi Bölge için beklenmedikti. Onlar her gün ringe çıkarlardı. Eğlencesine ya da hesaplaşmasına.

Mirza'nın Zeliha onunla yaşamaya başladığında taşındığı malikânesinin üst kata çıkan merdivenini tırmanmaya başladım. Mirza önceleri devasa bir ringin olduğu, bir odasında kaldığı bir yerde yaşıyordu ama artık diğer öncüler gibi bir malikâne seçmişti kendine. Zeliha olmasaydı onu da yapmazdı aslında, kalmaya devam ederdi o ring ve ev karışımı yerde.

Üstelik onca yancısına hiç böyle bir şey yapmamış, hiçbiriyle yaşamamıştı. Belki de bu yüzden bir malikânede yaşamayı tercih etmemişti şimdiye kadar. Hiçbir yancısıyla aynı evi paylaşmak istememişti. Hepsi kısa süreli yancılardı ama Zeliha onun ilk uzun ve Gri yancısıydı.

Üstelik ona âşık olmuştu. Sanırım bu sebep yeterliydi.

Mirza'nın odasının açık kapısından içeri girdiğimde gözüme ilk çarpan yatakta uzanan Mirza oldu. Yanı başında oturan Zeliha da en az Mirza kadar bitkin görünüyordu.

Buraya kadar bir sorun yoktu.

Mirza'nın diğer tarafında Asil vardı. Odadaki zayıf ışık, yeşillerini karanlık bir tona kaydırmıştı. Siyahlar içerisindeydi, elleri ceketinin cebindeydi ve ben odadan içeri girene kadar bütün ilgisi Mirza'daydı. İçeri girdiğimde bakışlarımız kesişti.

İnsan annesini öldüren adamla kaçıncı karşılaşmasında normal hissetmeye başlardı? Bu, bir noktada normalleşebilen bir şey miydi? Bir gün Asil'e baktığımda orada yalnızca meydanda tanıştığım Gri'yi görme ihtimalim var mıydı yoksa bu sonsuza kadar sürecek miydi?

Bakışlarını kaçıran Asil oldu. Başını öne eğmiş, gözlerini birkaç kez kırpıştırmıştı.

Scanned with CamScanner

Sessizce içeri adımladım. Gözlerimi ondan alamıyordum. Kafamın içinde anneme çarptığı o an farklı versiyonlarda canlanıyordu çünkü ben hiç o anı görmemiştim. Annemin cesedini morgda görmüştüm. Ben hastaneye gelene kadar onu morga kaldırmışlardı.

"En sevdiğim üç Gri," derken zayıf bir sesle, odada oluşan garip sessizliği bozdu Mirza. "Üçünüzün bir arada olduğu odayı bombalayacak Gri düşmanları elbet vardır. Sanırım bugün hepimiz öleceğiz."

Bakışlarımı sonunda Asil'den çekebildim. "Bugün bütün öncüler ölmeye ne kadar meraklı, öğrenmiş olduk. Sen de eksik kalmadın onlardan. Siz öncüler hep bir şekilde ortak noktada buluşuyorsunuz, değil mi?"

Mirza gülerken acı çekiyormuş gibi görünse de yattığı yerde güçlükle doğruldu. Sırtını yatağın başlığına yaslarken Zeliha onun sırtının arkasına bir yastık yerleştirmişti.

"Hâlâ bizden biri olduğunu kabullenemedin."

Sabaha göre epey solgun görünüyordu. Göz altları çökmüştü, kuru dudakları çatlamıştı ve ter içindeydi. Normale göre uzun saçları alnına dağınık bir şekilde dökülüyordu ve ter damlacıkları tellerini ıslatmıştı. Islak, dağınık ve tam bir Mavi Bölge öncüsü gibi görünüyordu. Onun bu hâli pek de şaşırtıcı değildi. Ringe çıktığında da buna benzer görünüyordu, tek bir farkla. Ringdeyken gözleri bir ölü gibi bakmıyordu.

"Sizdenim ama sizin gibi değilim." Zeliha'nın yanında durup ellerimi ceplerime yerleştirdim. "Ben sizin karanlığınızı kopyalayabilirim ama siz benim ışığımı kopyalayabilir misiniz, bilemedim şimdi."

Mirza gülerken öksürmeye başladı. Yine de gülmekten alamadı kendini. Zeliha ona komodinin üzerindeki su bardağını uzattı ve bir peçeteyle birlikte verdi. Mirza hiç ciddiye almıyordu bu hastalığı ama Zeliha onun yerine iki kat huzursuzdu.

"Yancıyken daha merhametliydin," diye bir yorumda bulundu Asil. Bütün bakışlar, öksüren Mirza dâhil, ona döndü. "Bir Gri'nin olması gerektiği gibi."

Ağırlığımı sol bacağımın üzerine verdim. Kısık bakışlarım yargılayıcıydı. "Bir hatayla annesini hayattan kopardığın kız senin sözü geçenlerden biri olduğun cehenneme düştüğünde ona yardım eli uzatmak vicdanını güzelce okşamış olmalı. Her yardım eli uzattığında, *annesini öldürdüm ama kızına yardım ediyorum*, demişsindir kesin. Gerçekler ortaya çıktığında huzurun kaçmıştır. Eskisi gibi gözlerime bakıp tek suçladığın kişi Kunter olamayacaktı çünkü. Griliğine sığınıp kaç kere

bir Siyah'tan beter oldın, anlatmanı çok isteriz. Kapıma gelip beni ölümle tehdit ettiğin gün mü yoksa öncünle iş birliği yapıp beni ölüme sürüklediğin diğer gün mü? Hangisinde daha merhametli bir Gri'ydin?"

Mirza elini ağzının üzerine kapatırken gözlerini büyüttü. Zeliha onun tepkisi üzerine Mirza'yı kolundan hafifçe çimdikledi. Onları görmezden gelmeye çalışsam da Mirza'nın ikimiz arasında gidip gelen abartılı bakışları içimde onu tokatlama isteği uyandırdı. Yapmadım ama şiddet sever tarafımı hızlıca bastırdım.

Artık daha sakin bir insandım.

Evet.

Çok sakin.

"Seninle ben aynı değiliz, Yekta." Asil'in yeşilleri sonunda gözlerimi bulabildi. "Sen Grilerden bir bölge yaratırken ben Grilerin katliamına şahit oldum. İkimiz farklı Grileriz ve merhamet senden yana olmalı."

"Merhamet mi?" Sesimin yükselmesine engel olamadım. "Sizler bana merhametin en ufak bir kırıntısını bile göstermemişken ben neden merhamet etmeliyim? Siz insandınız da ben neyim? Sizler öfkeniz, kininiz ve nefretinizle binlerce insanın hayatıyla oynarken haklısınız ama ben binlerce insanın hayatında söz sahibi olunca mı sorun merhamet oluyor? Sizler kalp kırınca cehennemde bu normal de ben kırınca neden cehennemin ışıkları sönüyor? Benim canım yanınca sorun değil de sizlerden birinin canı yanınca neden ben bir Gri gibi merhametli olmalıyım?"

"Üzgünüm," diye mırıldandı Asil. "Ben sadece..."

Lafını tamamlamasına izin vermedim. "Sen sadece iyilik nasihatleri veren şeytanın yancılarından birisin. Biliyorum."

Kapıya doğru ilerledim. Onlara bakmadan, tek nefesle, "Doktoru getireceğim," dedim ve odadan çıktım. Koridorda ilerlerken nefesim göğüs kafesimde bir yerde sıkışmış gibiydi. Elimi boğazıma sarıp güçlükle yeni bir nefes aldım. Kafamın içinde bir volkan patlamıştı sanki. Öfke, bütün damarlarıma doğru ateş gibi yayılıyordu.

Telefonumu çıkarıp rehberde Kunter'i buldum. Onu arayıp telefonu kulağıma yasladım. Açana kadar biraz sakinleşmeyi ümit ediyordum ama telefonu açması bir saniye kadar sürdü.

"Gri?"

"Numaramı nereden buldun?"

"Giray'ı tartakladım biraz, ondan aldım. Alalı bayağı oluyor aslında ama ilk aramayı sen yap istedim. Peki sen?"

Scanned with CamScanner

Giray eklemişti rehbere," derken iç çektim. "Her neyse, Güney nerede? Hâlâ yanında mı? Onunla konuşmam gerek."

Onlar klinikten birlikte ayrılmışlardı. O zamandan beri ikisini de görmemiştim. Güney'in bir telefonu da olmadığını düşününce tek çarem Kunter'di.

"Güney kim ya?" derken yalandan öksürdü. "Ben en son Güney diye birini gördüğümde iki gözü morarmış bir hâlde Gri Bölge'ye doğru koşuyordu ama artık adının Güney olup olmadığından emin değilim. Onun adı artık *kıyma bana öncüm.*"

"Yine ne halt yedin sen?"

Telefonun ucundan sırıttığını görmesem de hissedebiliyordum. "Çok sevgili doktorunun ağzını burnunu kırdım, adını bile unuttu diyorum."

Ona ne diyebilirdim ki? Yapma? Bütün travmalarını bir şekilde o adama bağlamıştı. Araya koca bir bağlantı kurmuş ve adamı yumruklamıştı. Benim bölgemin doktoruydu ama onun eski dostuydu. Emanet ettiği kız kardeşini bir zaman sonra öldüreceği abisine elleriyle vermişti o adam. Güney bana karşı iyi biriydi ama bu, geçmişte ve dış dünyada harika biri olduğu anlamına gelmiyordu. Zengindi, sistemin koruduğu bir isimdi. Kara para aklayarak kurduğu hastanelerin üzerinden türlü işler çeviriyordu. Adı medyaya düşünce sistem onu Kötülerin Şehri'ne aklanabilecekler listesine alarak düşürmek zorunda kalmıştı. O ve onun gibiler, sistemin ölmesi için düşürecekleri Grilerden daha çok hak ediyorlardı ölmeyi.

Ama hayır, meselemiz bu değildi.

"Güney'e şimdi, Mavi Bölge'de ihtiyacım var." Sesim itiraz kabul etmeyen bir sertlikteydi. "Onu ne kadar yumrukladığın umurumda değil. Doktorumu getir."

"Doktorun?" derken sesi bir çığlığı andırmıştı. "Tamam, sana lazım olan benim. O hâlde geliyorum."

"Şimdi de doktor mu kesildin başıma?"

"Senin her şeyinim, anla artık."

Sesi telefonun diğer ucundan değil, yanı başımdan geldiğinde sanırım kalbime indi. İrkilerek başımı soluma doğru hafifçe çevirdiğimde işte oradaydı, dudaklarına yaydığı çapkın gülümsemesiyle dibimde dikiliyordu.

Elimi kalbimin üzerine bastırdım. "Sen..." dedim gözlerimi kapatıp sıkarken. "Sen beni öldürecek misin?"

Elinin tekini belime, diğerini omzuma yerleştirdi. "Dur, bayılma. İşte doktorun burada."

Omzumdaki elini tokatladım. "Ne ara geldin sen? Ben daha yeni aradım seni."

"Çoktan senin için yola çıkmıştım zaten, yol üstünde aradın."

Gözlerini fal taşı gibi açtığında ancak o zaman sağ gözündeki morluğu fark ettim. "Belli ki tek dayak yiyen Güney değil."

"Sen bir de onu gör."

Gözündeki morluğa dokunduğumda dudaklarının arasından kaçan inilitiyle uzaklaştı benden. Elini, gözüne siper etti. "Gözümü çıkarma ne olur, seni daha iyi görebilmek için ikisine de ihtiyacım var."

"Yine başladın."

"Neye?" diye anlamazdan geldi.

"Arsızlığa!"

Sırtını Mirza'nın malikânesinin kapalı kapısına yasladı. Kollarını göğsünde bağlayıp ağırlığını sol bacağına verdi ve sağ ayak bileğini sol ayak bileğine doğru attı. Gözündeki morluğa rağmen çapkın bir bakış gönderdi bana.

"Öfken beni arsızlığa itiyor," dedi bir gülümsemeyle. "İlk günden beri. Yani arsızsam suçlusu sensin, Gri."

"Diğer insanların öfkesi arsızlaştırmıyor seni de benimki neden arsızlaştırıyormuş?"

"Diğerlerinin boğazına çökerim de senin saçının teline dokunamam da ondan. Bu da soru mu, Gri? Hangi adam aşkından öldüğü kadının öfkesi karşısında boyun eğip çareyi arsızlıkta bulmaz?"

"Birçok adam."

Elinin tekini kaldırıp havada savurdu. "Bulunmaz Hint kumaşıyım demek, al da kullan."

"Kullandım, pahalı ama ucuz bir mal çıktı. Hemen yıprandı, elimde kaldı."

"*Ucuz bir mal* kısmını üzerime alınmakla alınmamak arasında bir yerdeyim."

"*Elimde kaldı* kısmını hayata geçirmeme ne dersin?"

Dişlerini gösterdi. "Gerçekten şiddete değil, senin arzun bana." İşaret parmağını kendine çevirdi. "Bana dokunma arzundan şiddete meyillisin. Vurmadan da dokunabilirsin, Gri." Elini göğsüne bastırdı. "Her şeyime sahip olabilirsin. Ben zaten dünden..."

Scanned with CamScanner

Yaslandığı kapı aniden açılınca Kunter tek ayağıyla dengesini sağlayamadı ve kapıdan içeri doğru düştü.

Kapıyı açıp Kunter'in yere düşmesine sebep olan Asil, "Bu, hayatımda açtığım en zevkli kapıydı," derken kahkahasını dudaklarının arkasında tutmaya çalışıyor gibiydi. Önceden olsaydı gülerdi, epey de dalga geçerdi Kunter'le ama bütün bu olanlardan sonra gülmek bile düşündürücü bir eyleme dönüşmüştü sanki onun için. Hak etmiyordu diyemezdim. "Keşke her açtığım kapıda ayaklarımın dibinde aynı şöyle bir manzara olsa."

Kunter tek hamlede doğruldu. Ayağa kalkarken çoktan kıpkırmızı kesilmişti. *Utandı*, demek isterdim ama Kunter'in utanma devreleri çoktan yanmıştı, arada şans eseri çalışıyordu.

Kunter, "Gözlerini yerinden söktüğümde de böyle mi düşünürsün?" diye ciddiyetle sorduğunda Asil dudak bükerek, "Her gün bir tutam tehdit," diye mırıldanarak iç çekti.

Kunter benim yanıma doğru gerilediğinde onu ceketinin ucundan yakaladım. Küçük bir hamleydi, sadece önlem alıyordum ama Asil bunu fark etmiş ve bu kez gülüşünü tutamamıştı. Kunter ellerini beline yerleştirdi, saldırmaya hazır görünüyordu.

Asil kapının önünden ayrılıp sokağa adımladı, birkaç adım uzakta durup yalnızca bana baktı.

"Kabul," dedi anlayamadığım bir şekilde. "Yapacağım."

"Ne?" dedim, anlayamadığım için. "Ne yapacaksın?"

Yeşilleri Kunter'e doğru kaydı. O buradayken ne kadar konuşabileceğinden emin değil gibi görünüyordu.

"Gri Bölge'deki yerimi hazırla, öncüm," dedi ve ufak bir bakışla hızlıca çekip gitti.

Asil'in arkasından bakakaldım. Her parçanın yerine oturması biraz zaman aldı. Sonra anladım ama. Kunter'in bana dönen buzdan harelerinde ise koca bir soru işareti vardı.

Anlamamış olması iyiydi.

Eski dostunun, kız kardeşini öldürmeyi kabul ettiğini öğrenecek olsaydı Kötülerin Şehri'nde taş üstünde taş kalmazdı.

Ve bu teklifi ona benim yaptığımı öğrenseydi... Sanırım dünyanın dönmeyi bırakması gerekecekti çünkü ne yapacağını kestiremiyordum. Bir yanım onu yeniden karşımda görürken diğer yanım benimle birlikte izliyordu olanı biteni. Kunter'in ağzının söylediğiyle aklından ve kalbinden geçen bir olmuyordu. Kız kardeşinden nefret ettiğini söylese de ve

onun ölümünden pek etkilenmeyeceğini iddia etse de ben biliyordum, o yıkılırdı. Ve onu yıkılıp parçalara ayrıldığı yerden toplamak mümkün olur muydu, bilmiyordum.

"Eğer Asil sadece bir Gri olduğu için sizden biri olma hakkını elde edecek olursa Kırmızı Bölge'yi yakarım, o içindeyken."

Kırmızı Bölge'nin yok oluşunu isteyen ne kadar da çok destekçim vardı. Planlı ya da plansız. Kırmızı Bölge Öncüsü Amber kazanacağını sanıyordu ama kazanmak için istemediğim kadar çok kozum vardı şimdi elimde.

Onlar gibi olursam gerçekten, kazanan belliydi.

Doktor Güney'i Gri Bölge'de, kliniğinde buldum. Onu Mavi Bölge'ye gelmeye ikna etmem zaman aldı. Kunter hakkında da konuşmadı, herhangi bir savunma da yapmadı. Sadece yaralarını sardı, çantasını aldı ve benimle Mavi Bölge'ye geldi.

Dostluklar ne yaman şeymiş, her dost bir gün düşman olurmuş.

Herkesin kendi çıkarlarını gözettiği dünyada, dostunun çıkarını düşünenler azınlıktaymış. Oysa annem bana dostluğun çıkar gözetmediğini öğretmişti.

"Muhtemelen bir soğuk algınlığı," dedim basamakları tırmanırken. "Ama pek sık rahatsızlanmadığından prenses oldu Mavi. Senden daha beter bir durumda değil."

Güney başını hafifçe sallarken patlayan dudağının kenarını hafifçe kıvırmıştı. "Kıvanç gibi sen de pek şakacısın."

"Üzüm üzüme baka baka," diye mırıldanarak koridorda ilerledim. "İnsan istemeden alışıyor onun arsızlığına. Sen benden daha iyi biliyorsundur gerçi. Onunla daha uzun zamandır tanışıyorsunuz."

"Aslında sadece bir yıl kadar. Annesinin öldüğünü öğrenince ben onunla aynı derslere gitmedim. Sonra da bir süre okulumu dondurdum. Cezaevine girdiğini öğrenince geri döndüm."

"Seni bu kadar korkutan neydi?" diye sorarak döndüm ona, koridorun ortasında aniden durmuştum. "Abisini öldürene kadar o bir karıncayı bile incitmemişti. Bunu da mecburiyetten yaptı."

"Hatalıydım," dedi dürüst bir tavırla. "Açıkçası bir daha karşılaşacağımızı hiç düşünmemiştim ama karma diye bir şey gerçekten var sanırım. Ya da kader, her neyse. Evren, yumruğu suratıma indirmesini gerçekten istiyormuş. Orası kesin."

Scanned with CamScanner

"Hazar'ı neden abisine verdin?" diye sordum gerçek bir merakla. "Belki bunu yapmasaydın onlar için dünya bu kadar karanlık bir yere dönüşmezdi."

"Abisi aradı beni, tehdit etti. Korktum, gençtim. Annemler de kızmışlardı onları evime almama. *Gidin*, diyemedim. Abisine adresi verdim."

"Ona bunu söyleseydin seni daha fazla rahatsız edeceğine ölürdü."

"Evet ama merak etme. Karma buldu beni. Birkaç yıl sonra kardeşimi bir kazada kaybettim. Haberi aldığımda aklıma gelen ilk şey bu oldu."

"Hayır," dedim kısık bir sesle. Bunu beklemiyordum. "Bu kadarını hak etmedin. Karma değil bu, hayat. Kunter anlayacaktır. O sadece bazen çok fevri, sakinleşince dinleyecektir seni."

"Umarım," demekle yetindiğinde ufak bir baş hareketiyle koridorda yürümeye devam ettim ve Mirza'nın kalabalık odasından içeri girdim.

Kötü haber.

Kunter hâlâ buradaydı.

Köşede durmuş, kollarını göğsünde bağlamış, somurtuyordu. Arada sert bakışları Zeliha'yı buluyordu ama genel olarak yere bakıyordu. Sessizdi, ağzını bıçak açmıyordu. Zeliha'yla sohbet eden Sinan ve Mirza'yla uğraşan Giray, Kunter'in bakışlarını görmezden gelmeye alışmış gibiydi.

İçeri adımladığımda Kunter'in bakışları beni buldu. Hemen göğsünde bağladığı kollarını çözüp bana doğru döndü ama arkamdan gelen Güney'i gördüğünde hareketsiz kaldı.

Gerçekten kimseden hazzetmiyordu. Sevdiğini söylediği insanlardan bile bir yere kadar hazzediyordu ve bu, bakışlarına kolayca yansıyordu. Çekincesi yoktu, insanların onu sevgi bilmez ve sorunlu biri olarak görmesi onun için önemli değildi.

"Sonunda," derken Sinan'ı bırakıp yanıma koştu Zeliha. "Ateşi yükseldi."

Mirza'ya baktım göz ucuyla. "Hiç belli etmiyor." Giray onun saçlarını bozarken küfredip elini itekliyordu az önce. "Gerçekten tam bir prenses."

Mirza bunu duyunca elini göğsüne bastırıp yatağın içinde kaydı ve yüzünü buruşturdu. "Ah," dedi abartılı bir şekilde. "Nefes alırken göğüs kafesimde bir şeyler batıyor. Sanki kalbim delinecek, öyle bir acı."

"Hıhım," derken ona yaklaştım. Omzunu dürtükledim. "Tamam, ilgileneceğiz seninle, prenses." Elimin tersini alnına koyduğumda tenimin alev alacağını sandım. "Yanıyormuşsun ama orası kesin."

Güney yanımıza geldi ve ufak bir selamlamayla çantasını Mirza'nın ayak ucuna koydu. O gerekli malzemeleri çıkarırken bütün bakışlar onun üzerindeydi.

"Ne oldu sana?" diye sordu Mirza, göz ucuyla Güney'in yüzündeki morluğa bakarken. "Terzi kendi söküğünü dikemiyor mu ya gerçekten?"

"Şehirdeki tek doktorun da yakasında ölüm var anlaşılan," derken göz ucuyla arkasında kalan Kunter'e baktı Giray. "Senden önceki son doktorumuz bir Kırmızı'ydı ve işe bak, onu da ihanetten Siyah'ın biri öldürdü."

Beni öldürmeye çalışan cellatlara ve Amber'e yardım ettiğinde Kunter onu ilk gördüğü yerde öldürmüştü. Evet, almıştım haberi.

Güney göz ucuyla Kunter'e bakıp Mirza'ya yaklaştı. Onların söylediklerine kulak asmamış gibi görünse de Kunter'in hemen karşısında, bir köşede Azrail gibi dikilmesi onu epey germişti.

Sesli bir iç çekip yatağın etrafından dolandım ve Kunter'in ceketinin kolundan tutup onu dışarı çekiştirmeye başladım. Engel olmadı bana, ben onu çekiştirirken sessizce arkamdan beni takip etti.

Odadan çıkarken Mirza, "Konuşmadı bile, sadece tuttu ve götürdü," dedi arkamızdan. "Tabii bu kadın yönetecek Kötülerin Şehri'ni, şeytan önünde diz çöküyor."

Kapıyı çekip kapatırken, "Senin çenen iyice açıldı," dedim Mirza'ya.

"Ölüm döşeğindeyken insanın dilinin altında hiçbir şey kalmıyormuş, Gri," dedi hafif neşeyle.

Diğerleri gülerken Zeliha onu çimdikliyordu, ben de el hareketi çekerek kapıyı kapattım. Koridorda Kunter'le yalnız kaldık. Bıraktığım yerdeydi, bir adım kadar kısa bir mesafede. Beş karış suratla beni izliyordu.

"Onu öldürmeyeceğim elbette," dedi sanki ona bunu soracakmışım ya da sormaya çekiniyormuşum gibi. "Katillerin öncüsüyüm, Azrail sanmıyorum kendimi. Önüme geleni kesip biçmiyorum." Dilinin ucunu dudağında hafifçe gezdirirken bakışlarını bir an için yere indirdi. "Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum."

"Uzun zamandır seninle hiçbir konuda gerçekten anlaşamazmışız gibi geliyor, belki ondandır."

"Oysa gerçekten anlaşmıştık." Bakışlarını yerden kaldırıp yeniden gözlerime baktı. "Ben başlangıcımızı lekelemeseydim eğer, bu hep böyle kalacaktı."

Scanned with CamScanner

"Evet." Başımla onayladım onu. "Zeminimiz sağlam değil ve maalesef zemini sağlam olmayan her şey bir gün elbet çöker."

"Aşkın güçlü bir tutkal olduğunu sanıyordum."

"Güçlü ama kinin sert darbelerini tutacak kadar değil."

"Kin yani?" dedi ellerini beline yerleştirirken. Başını hafifçe bir sağa bir sola yatırdı. "Kininden affedemiyorsun beni."

"Sana binlerce sebep saydım."

"Ve ben de sana olan aşkıma dair binlerce sebep saydım."

Elini yüzüme doğru uzattığında bir an için geri çekilip çekilmemek arasında kaldım. O ise bu kararsızlığımın arasında yüzümün solunu nazik bir tavırla okşamıştı bile. Yara izimin olduğu yeri, tam olarak o noktayı. Bilinçli bir şekilde.

"Yapma," dedim sertçe. "Güzel bir şeymiş gibi sevme." Bileğinden yakalayıp ittim elini. "Sevilecek bir yanı yok, kardeşin tarafından güzelliğime vurulan bir leke."

Buzdan hareleri titreşti. "Bir izin, güzelliğinden bir şeyler eksiltiğini mi düşünüyorsun?"

"Bir şeyler eksiltiğini değil, artık güzel olmadığımı düşündüğüm çok an oldu. Aynaya baktım ve yüzlerce ayna kırdım bir iz yüzünden. Kendimi aynada yüzümde bir yara iziyle görmek bana yalnızca güzelliğimin lekelenmesini değil, o ânı da hatırlattı her seferinde. Şimdi sen ona dokununca gözlerimin önüne gelen tek şey, benim için geri gelmediğin."

"Gelemediğim."

"Gelemediğin ama gelmedin," dedim kabullenircesine başımı sallayarak. "Biliyorum, gelemedin ama bu, o ânı değiştirmiyor. Sarı Bölge'den sana koştuğum o ânı ve senin sesini duyduğumda sadece yaşadığın için sevindiğimi hatırlıyorum. Ve gerçekler bir bir ağzınızdan dökülürken onun için yanmaya hazır olduğum adamı yakarken buluyorum kendimi. Ben seni yaptıkların ya da yapamadıkların için suçlamıyorum artık, Kunter. Ben seni, beni dönüştürdüğün bu kişi için suçluyorum."

Mirza'nın odasının kapısı aniden açılınca uzaklaştım ondan. Çok şey söylemeye hazır gibi görünüyordu ama birini bile söyleyemedi. Bunun yerine inanılmaz yorgun gözlerle baktı bana. Ona sarılmamı arzulatan o gözler...

Mantık ve kalp, birbirinin düşmanıydı. İkisi de kazanan olmak için diğerini baltalardı ve biz insanlar da onların elinde oyuncak olurduk zannımca.

Odadan çıkan Güney'in bakışları ilk Kunter'e dokundu. Kunter ona bakmayınca bütün ilgisi beni buldu. "Kan örneği aldım, klinikte imkânlar el verdiğince bakacağım herhangi kritik bir şey olup olmadığına. Şimdilik basit bir mevsim geçişi hastalığı gibi görünüyor."

Başımla onayladım onu. "Süper, teşekkür ederim. Sen aşağı, arabaya in. Ben geliyorum. Birlikte döneriz."

"Tamam, kliniğe gidelim ama. Omzuna da bakayım, arada farkında olmadan kasıyorsun gibi. Kontrol edelim, ne olur ne olmaz."

Kunter hızlıca araya girdi: "Ben bakarım ona, sen git de diğer insanlarla ilgilen. Gri bende."

"Nasıl?" diye sordu Güney gözlerini kısarken. "Doktor değilsin sen, ne anlarsın? Tıp kazanacak kadar zeki olabilirsin ama ilk yılında cinayet işleyip cezaevine düşecek kadar da aptaldın. O yüzden..."

Güney'in bunları söyleyebildiğine inanamadım. Henüz yarım saat bile olmamıştı ona üzüleli ve şimdi Kunter'e karşı hiç beklemediğim kadar acımasızdı. İnsanlar ona, bana davrandıkları gibi davranmıyorlardı. Benim sınırlarım vardı ama Kunter'in sınırları yoktu, kolayca sahiplenebildiği karanlığı vardı. Belki de insanları ona karşı kışkırtan bir şeydi bu, emin değildim ama Kunter'in sadece birkaç saniyelik hazmetme ânından sonra Güney'in suratına sert bir yumruk indirmesi benim için hiç şaşırtıcı olmadı.

"Tamam," dedi Kunter, parmak boğumları Güney'in kanıyla ıslanırken. "Sen yüzündeki şu şeyi hallet, sonra titremezse o ellerin Gri'ye dokunurken, belki bir şeyler yaparsın onun için."

Güney'in sırtı duvara çarpmıştı, burnundan oluk oluk akan kana bakarken nefes almaya çalışıyordu. Bembeyaz dişleri kanının kırmızına boyanmıştı.

Hafif tonda, "Kunter," diyerek, bir yumruk daha atmasına engel olmak adına uyarıda bulunduğumda suratında garip bir sırıtışla döndü bana. Kollarını hiddetle iki yana açtığında adrenalin bütün vücudunu ele geçirmiş gibi göründü. "Özür dilerim, yapmamalıydım. Evet, ben berbat biriyim. Doktor bile olamamışım, adam mı olacağım? Haklısın."

Böyle bir şey söyleme niyetinde değildim ama ona şimdiye kadar o kadar sert gitmiştim ki benden beklediği sadece buydu.

Sinan odadan çıkıp Kunter'le aramıza girdi. Onu sertçe göğsünden itti. "Ona bağırma. Yaptıkların yetmedi mi? Şimdi de karşısına geçmiş, seni yeterince anlamadığı için ona bağırıyor musun?"

Scanned with CamScanner

Kunter esaslı bir kahkaha atarken başını arkaya doğru yatırdı. Delirmiş gibi görünüyordu. Sadece bir an için bütün şalterleri atmıştı ve bunu yapan ben değildim.

"Bağırmak mı?" diye sordu Kunter, beklenmedik bir şekilde sakince. "Ona bağırsaydım yüzüme bir tokat indirirdi. Hayır, ona bağırmadım ama sen belli ki öfkenin sığınacağı bir şeyler arıyorsun ama dur, ben sana söyleyeyim." Kunter'in işaret parmağı Sinan'ın yüzüne doğru sallandı. "En azından benim günahımdan haberdar, peki ya sen?" diye patladı ve bu gerçek bir bağırmaydı. Hiddetle, bütün öfkesiyle onu yakıp yıkabilirmiş gibi. "Senin günahından haberdar mı?"

Sinan başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı, ifademi kontrol edip hiddetle Kunter'e döndü. "Ne günahından bahsediyorsun sen? Ben sadece dostumu senden korumaya çalışıyorum."

"Asil'den de korudun mu dostunu?" diye hiç beklemediğim yerden sordu Kunter. "Asil senin dostun değil miydi? Dost dediğin, dostunun bütün günahlarından haberdar olur, öyle değil mi Sinan?"

"Ne saçmalıyorsun lan sen?" diye öfkeyle çıkıştı Sinan. Kunter'e saldıracağını anladığımda kolundan yakalayıp geri çektim onu. Aralarına girdim hızlıca. Kunter güçlüydü ama Sinan da güçlüydü. İlk tanıştığımız günün gecesinde beni, öldürmek için gelen adamlardan o kurtarmıştı. Yumruğu şakaya alınacak gibi değildi. Diğerleri o ringe çıkmaya meraklı olmadığı için şanslıydı yalnızca. "Canın her yandığında bizlere saldırmayı bırak. Bizi hedef gösterip kendini masumlaştırma. Herkes senin ne mal olduğunu biliyor."

Kunter, Sinan'ı delirtmiş olmasına rağmen inanılmaz bir sakinlikle. "Peki, o hâlde kurallara göre oynayalım, Yeşil. Mavi Bölge'de ne işin var?"

"Ne?"

"Bildiğim kadarıyla ne bir Gri ne de yancısın. Mavi Bölge'de ne işin var?"

Kunter, Sinan'ın yancı olduğunu bilmiyordu. Tahmin ettiğini biliyordum ama bunu hiç dile getirmemişti. Belki de tek istediği bir itiraftı fakat Sinan bir yancı olsa bile bir Yeşil olarak Mavi Bölge'ye ayak basamazdı. Kuralları çiğniyordu ve bu, Kötülerin Şehri'nde idam sebebiydi.

Giray kapının önünden, "Kunter," diye uyarıda bulundu. "Kuralları çiğnemekse mesele, çiğnediğin binlerce kural sayabilirim sana. Sinan'ı rahat bırak."

Kunter ellerini teslim olur gibi havaya kaldırırken büyük hareketlerle kapının önündeki Giray'a döndü. "Tamam, bunu meydanda halkla birlikte konuşuruz o hâlde. Sinan'ın idamından hemen sonra."

Sinan kolunu elimden kurtardı ve dudaklarının arasından kaçan öfkeli bir hırıltıyla Kunter'in yanından geçip gitti. O Mavi Bölge'yi terk ederken Giray çok geçmeden onu takip etti. Güney de o arada çoktan gitmişti, bir kere daha Kunter'in ilgisini çekmemek için hızlıca uzaklaşmıştı.

Odada hâlâ yatmakta olan Mirza alkış tutup ıslık öttürmeye başladı. "Siyah yine karıştırdı ortalığı. Huyu bu adamın, huylu huyundan vazgeçer mi?"

Kunter, Mirza'yı deliye döndürmek için hazırda bekliyordu sanki. Hızlıca kapıyı çekip kapattım ve engelledim onu.

"Sen az önce," dedim doğrudan, hiç diğer meseleleri karıştırmadan. "...Sinan'ın Asil'in annemin katili olduğunu bildiğini mi ima ettin? Biliyor muydu? Sence o en başından beri..."

Kunter omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bilmem. Yem attım, o da yemi yuttu. Olabilir."

Olabilirdi.

O, parmak boğumlarındaki kan lekelerini diğer eliyle silmeye çalışırken onun elini tutup kendime çektim. Bunu, onun yerine ben yapmaya başladım.

"Umarım haklı çıkmazsın ve hayır, seni suçlamayacaktım. Güney o yumruğu hak etti." Başımı kaldırıp buzdan harelerine baktım. "Ve bence hayat sana engel olmasaydı sen çok iyi bir doktor olurdun. Bu eller hiç de can almak için yaratılmış gibi durmuyor. O yüzden bir dahakine onları kullanırken kendine merhametli ol."

Ellerimize baktı. "Sana âşık olmamak," dedi şaşkınlıkla. "...imkânsızmış."

"Ve sana da," dedim kendimi tutamayarak.

Dudaklarım dudaklarını, ellerim ellerini istedi ama tuttum kendimi. Elini bırakıp hızlıca yanından geçip gittim, merdivene ilerledim. Basamakları inerken onun bakışlarını ensemde hissettim ama dönüp bakmadım ona, durmadım da. Bir nevi kaçtım ondan, aptal gerçeklerimizden.

Scanned with CamScanner

Meydandaki çan çaldığında parmaklarımın arasındaki şarap dolu kadeh yere düştü ve parçalara ayrıldı.

Kalbim küt küt çarparken bir an için nefes alamayıp mutfak tezgâhının kenarına tutundum. Griler gelmiş olmalıydı. Sistem benimle bunun için iletişime bile geçmemişti.

Ceketimi kapıp malikânemden çıktığımda Devin de çok geçmeden peşime takılmıştı. Stresten elim ayağım uyuşmuştu, attığım adımın farkında olmayarak ilerliyordum.

Gri Bölge'nin girişinde toplanan Gri bölge halkının arasından hızlıca geçip öne çıktığımızda bizleri yeni mahkûmlar karşıladı. Tahmin ettiğim gibi, hepsi buradaydı. Başka mahkûmlar da vardı ama çoğunluk Gri ve Siyah'tı.

Çanı çalan Asil'di. Aynı beni gördüğünde yaptığı gibi Grileri gördüğünde çanı çalmıştı. Hâlâ Grilerin gelişi, Kötülerin Şehri'ni meydana döküyordu. Bu alışkanlıklarından asla vazgeçmeyeceklerdi.

Grileri incelemeden önce diğer bölgelere ufak bir göz gezdirdim. Mirza hariç öncülerin hepsi halkının önündeki yerindeydi. Mirza yerine Zeliha buradaydı, öncüsü adına yancı olarak.

"Hayatımda ilk defa işaretli Griler görüyorum," dedi Asil, bakışları Grilerden bana doğru kaydı ve kaşlarını imayla kaldırdı. "Bunu bizlere açıklamak ister misin, Öncü Yekta?"

Asil haklıydı, Grilerin formalarının sırt kısmında koca bir çarpı işareti vardı. Birer kurbanlık koyun gibi işaretlenerek gönderilmişlerdi buraya.

Daha da garibi, mahkûmların arasında bir kutu vardı. Bu devasa büyüklükte bir kutuydu, griydi ve üzerinde siyah bir fiyonk vardı. Hediye paketine benziyordu.

Siyah Bölge halkının önünde dikilirken yüzünde tek bir duygu kırıntısı dahi olmayan Kunter'e döndü bakışlarım. "Bu senin işin mi?"

Elinin tekini meydanın ortasına doğru uzattı. "İşte sana bahsettiğim hediye."

"Her şeye bir gösteriş katmak zorunda mısın sen?"

"Pek tabii," dedi, dudaklarını koca bir bilinmezlik gülümsemesiyle süslerken.

Diğer mahkûmlar bölgelerine geçerken ve işaretli Griler Devin'in yönlendirmesiyle Gri Bölge'den içeri girerken meydanda kısa süreli bir sessizlik oldu. Asil hâlâ direğe yaslanmış bir hâlde bekliyor, şüpheli bakışlarını meydanın ortasındaki hediye kutusundan ayırmıyordu.

Diğerleri meydanı terk etmek yerine kutunun açılacağı ânı bekliyordu. Öncüler ve yancılar dâhil.

En fazla ne olabilirdi? Kunter'den her şey beklenirdi.

Kutuya doğru ilerlemeye başladığımda meydanda bir uğultu oldu. Kutunun hemen dibinde durup tam karşıma, ilgiyle izleyen Amber'e baktım. Kutunun içinden canlı bir silah çıksa ve beni öldürse mutlu olurdu ama muhtemelen öyle bir şey olmayacaktı.

Kutunun kapağını kenarlarından tutup yukarı çektiğimde boylamasına uzun dört parçası ayrılıp gürültüyle zemine düştü. Sert bir malzemeden yapılmış, ağır bir kutuydu ve içinde elleri kolları bağlı, gri formalı bir insan vardı. Ve onun yüzünü örten başka bir fiyonk.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki bir an sonra kalp krizi geçirecekmiş gibi hissediyordum. Göğüs kafesimde anlamlandıramadığım bir sancı vardı.

Kunter'e döndü bakışlarım. "Umarım bu hediye seni boğmama neden olmaz."

Kunter dişlerini göstererek sırıttı. "Umarım."

O bile kendinden emin değildi. Kimdi bu? Kaskatı kesilmişti korkudan. Titrerken bile kıpırdayamıyordu yerinden. Oturur pozisyondaydı ama nefes aldığından bile şüpheliydim.

Fiyonku tutup çektiğimde gri formalı yeni mahkûmun yüzü gözlerimin önüne serildi.

Yeni mahkûmla gözlerimiz kesiştiğinde kısa bir sessizliğin ardından, "Yekta," dedi, bayılmak üzereymiş gibi güç bela. "Kurtar... kurtar beni. Lütfen yardım et."

O geceye geri döndüm. Doğum günüme. Annemin ölümünden iki yıl sonra, yeniden hayata dönmeye karar verdiğim geceye. Arkadaşımın öleceğini ve suçun üzerime kalacağını bilmeden tekilaları art arda midedeme indirmiş, dans etmiş ve şarkı söylemiştim. Sonra ihanet, barın arka sokağında yakalamıştı beni. Caner'i öldürmüş, gözlerime bakmış ve *Kötülerin Şehri'nde iyi şanslar,* demişti.

Ve şimdi buradaydı, bir Gri olarak Kötülerin Şehri'nde.

Karma demek isterdim ama karma değildi, Kunter'di.

"Esin."

Scanned with CamScanner

Kişisel çıkarlar uğruna halkını karşısına alan her öncü ya da yancı, bölgesinin çöküşünü göze almış sayılır.

BÖLÜM 24

Annem öldüğünde bir yanım ölmüştü. Bundan emindim ve beni gören herkes de bunun farkındaydı. Görmelerini dahi istemiyordum bu kaybı. Kimim var kimim yoksa annem öldüğünde itmiştim kendimden. Ayakta durmaya gücüm yoktu ve istemiyordum da.

Yan komşumuz Neriman teyze bana annemin telefonunu uzatıp *bu babanın numarası,* dediğinde badem ağacımın tepesindeydim ve başımı ağacın sert kavuğuna sürtüp duruyordum. Bir şeyler kaşınıyordu kafamın içinde, rahatsız ediciydi ama bunu nasıl yok edeceğimi bilmiyordum. Annem hayatta olsaydı belki bilirdi ve belki de bu, annem hayatta olmadığı içindi.

Tek başına idare edebilecek gibi değilsin. Babanı ara ve ona annenin öldüğünü söyle. Gelecektir, demişti Neriman teyze. Annemden epey yaşlı ve yalnızdı. Sürekli kapımıza gelir, bahçeden bahçeye izinsiz geçer ve konuşurdu. Saatlerce konuşurdu. Annemse sabırla dinlerdi onu, kırmazdı kalbini. Ben biraz asabiydim, annem kadar sabrım yoktu sığ düşüncelerine. Yine de severdi beni, her gördüğünde hakkımda hayırlısını dilerdi. Ve hep *anneni çok severim,* derdi.

Onun bir ailesi var, demiştim zayıf bir sesle. Başım dönüyordu, aç olduğumu biliyordum ama bu açlığın verdiği o rahatsız edici hissi hak ettiğimi düşünüyordum. Annem ölmüştü ve ben onun arkasından onun yiyemediği yemekleri yememeliydim sanki.

Sen de onun ailesisin, demişti Neriman teyze. Babamı tanıyordu, benden daha çok. Ne garipti. Komşumuz, babamı benden daha çok görmüş ve ondan bahsedecek kadar tanımıştı ama ben onun kanından, canından olmama rağmen yüzünü bile hatırlamıyordum. Adını dahi bilmiyordum.

Baban, sandığın gibi kötü biri değil, annenin ölümüne çok üzülecektir ve mutlaka gelecektir. Annenin üç kuruşluk birikimi ve bu ev dışında neyin

var? En azından okulunu bitirene ve kendi ayaklarının üzerinde durana kadar baban yardım etsin sana. Bu, sana babalık borcudur.

Bunları duyduğumda sessiz kalmıştım, Neriman teyze de bana söylene söylene terk etmişti bahçeyi. Ama Neriman teyze bir konuda haklıydı. Kendi ayaklarımın üzerinde bir şekilde durmalıydım. Yas tutmaya bir son veremiyordum ama en azından faturaları ödemek ve buzdolabını doldurmak için bir şeyler yapmalıydım.

Neriman teyze iki haftadan sonra yemek bırakmayı kesmişti. Benim yas sürecim derinleşiyordu ama insanlar üçüncü günün sonunda annemin öldüğünü bile unutmuşlardı. Herkes hayatına devam ediyordu, ben hariç.

Dünya dönüyordu, insanlar dünyayla birlikte dönüyorlardı ama ben badem ağacımın tepesinde donup kalmıştım.

İdare etmek için evdeki boş odanın birini kiralamaya karar verdim. İlanı odanın camına asmakla yetindim, internet üzerinden ilan açmakla uğraşmadım. Sadece *devam ediyorum,* demek için yapıyordum sanki bunu.

Akşamında kapı çalmıştı. Gelen Esin ve Caner'di. Onların karşısına tamamen tükenmiş bir hâlde çıkmıştım. İlk anda beni gördüklerinde hasta olduğumu düşünmüş ve hastaneye götürmeyi teklif etmişlerdi. *Sadece yastayım,* demiştim onlara.

O günden sonra Esin'le evimdeki misafir odasını paylaşmaya başlamıştım. Sadece iki aylık anlaşmıştık ama iki aydan uzun sürmüştü ve bu iki aylık anlaşma, ömre bedel bir şeye dönüşmüştü.

Gözlerine bakarken, *neden?* diye sormak istiyordum ona. *Caner senin arkadaşındı, sonra biz arkadaş olduk. Ama sen neden Caner'i öldürdün ve beni de öldürmek istedin? Neden?* Düşünüyordum ama bulamıyordum nedenini çünkü ona tek bir kötülüğüm bile dokunmamıştı benim. Caner? Onun hiç dokunmamıştı. O hâlde neden?

Esin'in korku dolu bakışları, Kötülerin Şehri halkına döndü. Bölgelerinin dışına taşan halk, onu merakla izliyordu. Kimse daha önce Kötülerin Şehri'ne paket hâlinde gelen bir Gri görmemişti ne de olsa. Ve o daha önce hiç, cehenneme böyle yakından bakmamıştı.

Yerinde kıpırdandı. "Yekta, yalvarırım," dedi ıslak gözlerle. "Lütfen çöz beni, yardım et bana. Çok korkuyorum."

Onun yalnızca birkaç dakikadır yüzleştiği bu korkuyla ben neredeyse iki yıldır iç içeydim. Onlarla mücadele etmek ve hayatta kalmak için onlar gibi olmuştum. Ve şimdi bunun hesabını sorabilirdim.

Scanned with CamScanner

"Bu Gri bizim için mi?" diye sordu Siyah Bölge halkından biri. Diğerleri ona gülerek eşlik etti. "Onu bize hediye ediyorsunuz sanırım. Aylardır bir Gri bile avlamadık, bunu hak ettik."

Gri Bölge halkından biri sertçe, "Asla bir Gri'yi Siyah'a yem etmeyiz," diye karşılık verdi. Diğer Griler ona destek çıktılar. "Ne demiştik? Bir Gri'nin canı, on siyahın canına bedel. Uslu durun."

Siyah Bölge'den başka biri, "Bir Gri'yle geçireceğimiz bir gece için on Siyah feda edebiliriz," diye yanıt verdi. "Aramızdaki bu düşmanlık ilelebet sürsün, bayılıyoruz siz Grilerle sürtüşmeye ama izin verin de bir gece eğlenelim eskisi gibi."

"Vahşiler," diye karşılık verdi bir Gri.

"En azından bizim ne olduğumuz belli," diye tepki koydu bir Siyah. "Ne tarafınız belli ne günahınız belli."

Siyahlar ve Griler bölgeden bölgeye atışırken belimdeki bıçağımı kılıfından çıkardım. Bıçağın parlak, keskin yüzeyindeki yansımamla göz göze geldiğimde Esin'in dudakları arasından bir çığlık firar etti. Olduğu yerde çırpındı, onu bağlayan iplerden kurtulmaya çalıştı ve şiddetle ağlamaya başladı. Öyle çok gözyaşı döküyordu ki inanamadım. Caner'i öldürürken gözünden tek damla yaş akmamıştı.

"Yekta, lütfen," dedi çığlık çığlığa. "Yalvarırım, lütfen. Acı bana, lütfen acı. Ben yaptım, sen yapma. Lütfen. Sen iyi olansın, lütfen. Affet... affet beni."

Bıçağı parmaklarımın arasında çevirdim ve ona doğru savurdum. Bıçağın keskin yüzeyi ipi tek hamlede kesip ikiye böldü ama Esin, sanki onu kesmişim gibi çığlıklar atmaya devam etti. Bizi uzaktan izleyenler onu kesip biçtiğimi düşünebilirdi.

İpler gevşeyip yere dağılınca Esin neye uğradığını şaşırdı. Şaşkın bir ifadeyle çığlık atmayı kesti ve ellerini yere bastırıp doğruldu. Korku dolu bakışları bacaklarımın iki yanından etrafı kolaçan ediyordu. Halka bakıyor, tehlikeli olanı gözüne kestirmeye çalışıyordu. Kendine güvenli bir alan arayacaktı, ne tarafa koşması gerektiğini çabuk çözmeliydi ama öyle kolay değildi.

Bakışlarını yukarıya doğru kaydırıp onu sessizce izleyen suratıma baktı. Yüzündeki korku, acınası bir ifadeye dönüştü. Ellerini meydanın zemininden kaldırıp ortada birleştirdi ve bana yalvarmaya başladı: "Teşekkür ederim, Yekta. Bana acıyacağını biliyordum. Yardım et, lütfen. Beni onlardan koru. Güvenli bir yere götür beni."

"Seni Kötülerin Şehri'ne düştüğümde gittiğim yere götüreceğim," dedim dudaklarıma yaydığım tatlı bir gülümsemeyle. "Hayatta kaldığım bölgeye."

"Lütfen," dedi burnunu çekiştirirken. "Götür beni buradan. Onlardan korkuyorum. Yalnızca sana güveniyorum."

"Güven bana..." dedim ve saçlarından yakaladım. Elleri hızlıca saçlarını tutan ellerime uzandı. Onu tek hamleyle yerden kaldırdım, sürükledim ve Siyahların önüne attım.

Kunter'in ayaklarının dibine düştü.

"Alın onu," dedim Kunter'in buzdan harelerine bakarken. "Bana ne yaptıysanız ona da onu yapın." Eğilip diğer elimle Esin'in çenesini kavradım ve onu bana bakmaya zorladım. "Söz, hayatta kalırsan benim gibi, Gri Bölge'nin kapıları sana sonsuza kadar açık, Gri."

Siyah Bölge halkından alkış ve nidalar koptu. Esin onu sertçe bıraktığımda ayağa fırladı ve Kunter'le burun buruna geldi. Kunter gülümsemedi, aksine ona ölümcül bir bakış attı. Öyle ki binlercesi bu bakış karşısında tir tir titreyip kaçıyordu ondan.

Esin nefes bile almadan geriye adımladı ve bana çarptı. Bana döndü bu kez, benim Kunter'e göre daha zarif ama aynı ölümcül bakışlarımla karşılaştı. Zangır zangır titreyerek yanımdan geçip kıyıya koşmaya çalıştı ama Devin önünü kesti. Kırmızı Bölge'ye döndüğünde Asil önüne çıktı. Yeşil Bölge'de onu engelleyen Giray'dı, Mavi Bölge'de ise Zeliha.

Bakışları yeniden Siyah Bölge'ye döndüğünde Kunter kenara çekildi ve elini bölgesine doğru uzattı. "Hoş geldin, Gri. Biz Siyahlar, Grileri çok severiz." Bakışları bana döndü. "Grilerle dostluğumuz baki, o yüzden Gri Bölge Öncüsü Gri'nin isteği karşısında boynum kıldan incedir." Buzdan hareleri yeniden Esin'i buldu. "Senin için harika bir karşılama hazırladık. Umarım iyi koşuyorsundur."

Siyah Bölge halkından biri Esin'i kolundan yakaladı ve içeri çekti. Saniyeler içerisinde Siyahların arasında kayboldu, çığlıkları yavaş yavaş uzaklaşırken onun Siyah Bölge'nin içine doğru koşmaya başladığını anladım. Ve kısa bir süre sonra meydanda kalan tek Siyah, Kunter'di. Diğerleri Esin'in peşindeydi.

Arkalarından bakarken bir an için bütün bunları durdurmayı düşündüm. Bu benim elimdeydi. Onun gibi olmak zorunda değildim. Yaşadıklarımın üzerine çizgi çekip temiz bir sayfa açarak devam etmeyi seçebilirdim. Gri olmak belki de buydu.

Scanned with CamScanner

Ama hayır.

Gri olmak, Esin'in birazdan yaşayacaklarıydı ve o, bunu bilerek beni Kötülerin Şehri'ne itmişti. Dudaklarına yayılan şeytani bir sırıtışla *Kötülerin Şehri'nde iyi şanslar,* demişti. Unutamıyordum o anı. Aylarca unutmuş, hatırlayamamıştım ama şimdi bir saniyesini bile silemiyordum hafızamdan.

Bu yüzden onu, beni yaktığı gibi yakacaktım.

Yakmadıklarım dönüp bir daha yakmışlardı beni. Onlar gibi olup yakacaktım.

"O bir Gri'ydi," dedi Gri Bölge halkından biri, sesi meydanda yankılandı. "Bizden birini düşmanlarımıza kendi ellerinizle verdiniz."

Gözlerimi kırpıştırarak, ağırlaşan göz kapaklarımı iyice kaldırdım ve Gri Bölge'ye doğru döndüm. Hepsinin yargılayıcı bakışları üzerimdeydi. Benden iyi bir açıklama bekliyorlardı.

Az önce yaptığım, onların öncülerine layık bir hareket değildi. Öncülere layık bir hareketti ama onların öncülerine değil. İkisi arasında dağlar kadar fark vardı ve ben bu farkı yaratmak için çok acı çekmiştim. Şimdiyse karşımda bana baş kaldırıyorlardı çünkü gerektiğinde bana baş kaldırabilecekleri kadar söz hakları olduğunu onlara söyleyen bendim.

"O bir Siyah," dedim, derin bir nefesi seslice bırakmadan önce. "O bir katil ve ben onun yüzünden bu cehenneme düştüm. Onun suçunun lekesiyle, o bir buçuk yıldır dışarıda benim yerime yaşarken ben burada bir Gri olarak hayatta kalma mücadelesi verdim. Bu bir bölge ya da öncü meselesi değil, bu bir dost kazığı ve burada tek söz hakkı benim. Bıçak benim sırtımda, sizlerin değil."

Beni anlayışla karşılayanlar olsa da baş kaldıranlar çoktu.

"Yine de o bir Gri," diye çıkıştı halktan biri. "Gri Bölge Griler ve Gri olmayı seçenler içindir."

"Kötüyü değil, iyiyi seçenler için."

"Ona bir seçim şansı bile vermediniz. Doğrudan katil halkın eline verdiniz."

Gri Bölge ilk kez karıştı. Kendi halkımı yanımda değil, karşımda gördüm.

"Öncü haklı, bu onun kararı."

"Öncüye saygı duyun."

"Hiçbiriniz sizi sırtınızdan bıçaklayan dostunuzu savunmazdınız."

"İntikam insani bir duygu."

"Gri Bölge'de değil."

Gri Bölge halkı birbirleriyle atışırken bunu durdurmak istedim ama bir yandan da söylediklerindeki haklılık payını düşündüm. *Gri Bölge'de değil.* Kendi bölgemin kurallarına göre oynamamıştım.

Başımı çevirip hâlâ Kırmızı Bölge'den beni izleyen Amber'e baktım. Dudaklarına yaydığı gülümsemede binlerce cümle vardı ama o ağzını bile açmıyordu.

Onlar gibi olduğumu düşünüyordu. Bu yüzdendi yüzündeki bu tarif edilemez mutluluk.

"Gri," dedim Amber'in buzdan harelerine bakarken. "İçeri." Sesimi yükseltememiştim ilk anda. Sonra Gri Bölge'ye döndüm yeniden ve "Gri, içeri!" diye haykırdım. "Bölgene geri dön."

Halk sessizliğe gömüldü. Kısa sürede meydanı terk ettiler. Kötülerin Şehri halkının geri kalanı da onlardan sonra bölgelerine geri döndüler.

Devin hemen yanımda bitti. "İzin verirsen eğer Siyah Bölge'de ufak bir işim olacak."

Keskin bakışlarım üzerine döndü. "Onu öldürme."

Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Sadece kovalayacağım." Yanağıma bir öpücük bıraktı. "Griler için de endişelenme, birkaç güne unuturlar. Ne de olsa insanlık, unutmaya meyillidir."

O Siyah Bölge'ye ilerlediğinde Kunter'in bir an için önünü keseceğini düşündüm ama yapmadı. Yanından geçip Siyah Bölge'ye girmesine izin verdi. Kaan, Rüzgâr ve Riyaz onu takip ettiler. Arkalarından göz devirdim.

Yanıma yaklaşan Kunter, "İyi haber," dedi. "Medyaya düşecek yeni haber, *aynı adamı öldürmekten Kötülerin Şehri'ne düşen Griler,* olacak. *Kim öldürdü?* Ve gerçek ortaya çıktığında sistemin seni çıkarmaktan başka şansı kalmayacak."

"Sen bunu bilerek mi…"

"Tabii ki bilerek," dedi çarçabuk. "Hem ondan intikamını alırsın hem seni neden öldürmek istediğini öğrenirsin hem de sistemin başını ezeriz." Omzumdan dökülen gri saç tutamını parmaklarının arasına alıp onu işaret parmağının etrafında döndürdü. "Kötülerin Şehri'nde ne yaşanırsa yaşansın seni çıkarmak zorunda kalacaklar. Özgürlük, sandığın kadar uzakta değil."

Onu öpmek istedim. Yine. Öncekinden daha da büyük bir arzuyla. Zarif hareketlerle kıvrılan dudaklarını daha önce hiç bu kadar

Scanned with CamScanner

arzulamamıştım. İçim öfke ve kinle doluyken bile bütün hislerin üstüne basıp üste çıkmıştı bu arzu.

"Ölmediğinden emin ol," dedim güçlükle. "Ona ihtiyacımız var."

"Hay hay," dedi ve yanağıma bir öpücük bırakıp hızlıca geri çekildi. Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırırken geri geri adımladı. "Pardon, dudaklarım seni istedi."

İlk kez benden daha masum düşündü. Yanağıma minik bir öpücük... Oysa benim aklımdan geçenler onun hayal dünyasına yakışacak şeylerdi.

Kunter, Siyah Bölge'ye girip gözden kaybolduğunda Yeşil Bölge'den Sinan koşarak meydana çıktı. Nefes nefese önümde durmuştu.

"Yekta," dedi sık nefeslerinin arasından. "Yeni mahkûmlar... Onlar geldiler mi?"

"Evet," dedim kaşlarımı çatarken. "Ne oldu, neden koştun? Aralarında tanıdığın biri mi vardı yoksa?"

Başını hızlıca iki yana salladı. "Hayır ben... Tanıdığım biri yoktu. Sadece geç kaldım. Merak ettim ben." Gri Bölge'ye doğru baktı. "Ben Bora'nın yanına uğrayacaktım, şimdi hatırladım." Gri Bölge'ye doğru ilerledi. "Sonra görüşelim, olur mu? Konuşalım."

"Tamam," dedim gözlerimi kısıp. "Çoktan sarhoş olmuş gibisin, barda çok içme."

"Tabii tabii, birkaç kadeh," dedi ve arkasına döner dönmez duvara tosladı. Hemen toparlanıp ufak bir gülümsemeyle Gri Bölge'den içeri girdi. Başta ufak adımlar attı ama sonra koşmaya başladı. Arkasından bakakaldım.

Ne karıştırıyordu bu?

Onun arkasından gideceğim sırada Amber'in, "Aramıza hoş geldin," dediğini işittim. Hâlâ gitmemişti, herkes gitmişti ama o Kırmızı Bölge'nin girişinde dikilmeye devam ediyordu. Onu bir süre görmezden gelmiştim ve bir an için gerçekten görünmez olmuştu. "Bu kez gerçekten tam bizlik bir hareket yaptın. Hani şu kınadığın öncüler gibi."

"Senin beni öldürmek üzerine koca bir plan hazırlıyor olman gerekmiyor mu, Kırmızı?" diye sordum ona doğru sarsak birkaç adım atarken. "Burada vaktini harcama." Elimle kovaladım onu. "Git ve biraz bıçak bile."

"Belki de bir plana ihtiyacım yoktur," dedi bana doğru adımlarken. "Belki de sen, bana istediğimi kendi ellerinle verirsin."

"Belki de ben çoktan ölümünü planlamışımdır."

Adımları yavaşladı. Aramızda birkaç metre kadar mesafe kalmıştı. Gözlerine ulaşmayan keskin bir gülümsemeyle baktı. "Kardeşime hâlâ aşıksın, onu deliler gibi severken beni öldürecek yürek yok sende. Ama bende var."

"Benim yapacağımı kim söyledi?"

Kaşları havalandı. "Birini kalbimi sökmesi için yönlendirecek olman, bunu senin yapmadığın anlamına gelmeyecek. Cellatları düşün. Onlar öldürdü ama yönlendiren bendim."

Sarah...

İçimde bir öfke fırtınası koptu yeniden. Dindiğini düşünmüştüm. Bunu bir şekilde aştığımı, bir daha beni böyle kışkırtamayacağını sanmıştım ama yanılmıştım. Yalnızca bu bile beni çileden çıkarmaya yetmişti ve dilimdeki zehri akıtmaktan alamamıştım kendimi.

"Belki de çoktan kalbini sökmesi için kendime bir cellat seçmişimdir." Ona doğru yavaş bir adım attım ve elimi kaldırıp işaret parmağımı havada döndürdüm. "Ve belki de..." İşaret parmağım onun üzerinden Kırmızı Bölge bayrağını buldu. "...sana bir nefes kadar yakındır."

Bakışları sağa ve sola doğru kaydı, sanki onun canını alacak kişiyi görebilecekmiş gibi. "Kimsede o cesaret yok."

"Aradığın kelime cesaret değil, Amber, vicdan."

Amber'in rengi attı. En başından beri kendinden emin bakışlarına bir karartı yerleşti.

Amber onu tanıdığım ilk günden beri cesur ve görkemliydi. Onu zorla dizlerinin üzerine çöktürdüğümüzde bile bakışlarında en ufak bir boyun eğme yoktu. Yüzü Devin tarafından kesilirken dahi buzdan harelerinde meydan okuma vardı. Yenildiğinde bile yenilmiş gibi davranmazdı çünkü düştüğü yerin bile diğer bütün insanların zirvesinden yüksek olduğuna inanan, kibrinde boğulmuş bir kadındı.

"Asil asla böyle bir şey yapmaz," dedi dişlerinin arasından. Tek seferde anlamıştı beni, başka ihtimaller üzerinde bile durmamıştı. "Beni yancıma karşı kışkırtıp bizi bölemezsin. Yanlış ata oynuyorsun, Gri."

"Son nefesini verirken," dedim ona yaklaşırken. "...katilinin gözlerine iyi bak, Kırmızı." Aramızda bir karışlık mesafe kala durup başımı hafifçe yana eğdim. İkimiz de gözlerimizi kaçırmıyorduk. Gözünü kaçıranın kaybedeceği bir savaşta değildik ama ikimiz de savaşıyorduk. Birbirimize karşı hep, ilelebet. "Kanın damarlarından boşalırken ve çok sevdiğin kırmızı, yatağını boyarken ne büyük bir aptallık yaptığını

Scanned with CamScanner

anlayacaksın. Onları birbirine düşman ettiğin güne son nefesinde lanet edeceksin. *Keşke,* diyeceksin. *Kardeşimin dostunu çalmasaydım da gün gelip celladım olmasaydı.*"

"Bunu bana niye söylüyorsun?" diye sordu bakışlarında titreşen katıksız bir nefretle. "Gerçekten ölmemi istiyorsan neden celladımın haberini veriyorsun?"

"Çünkü Kırmızı, içeriden çöksün istiyorum."

"Yalan söylüyorsun," diye inkâr etti. "Asil bana asla ihanet etmez. Herkes eder, o etmez."

"Erkekler konusunda şaşırmayı bıraktık sanıyordum," dedikten sonra göz kırpıp ondan geri çekildim. "Ama yancın ben olsaydım..." Ona arkamı dönüp Gri Bölge'ye doğru ilerledim. "...Kötülerin Şehri'ni hâlâ sen yönetiyor olurdun. Sanırım yanlış ata oynayan sendin."

Gri Bölge bayrağının altında durup omzumun üzerinden ona baktım. Derin bir korkuya dönüşmesi an meselesi olan gerginliğinin tadı âdeta ağzıma geliyordu.

"Gri Bölge'de yaşamak istiyormuş yancın. Ait olduğu yer burasıymış. Ve bunun için seni öldürmeye hazır görünüyordu."

Ona el salladım ve Gri Bölge'den içeri girdim. Keskin bakışları uzunca bir süre ensemi yaktı, yine de geri dönüp onunla daha fazlası için münakaşa etmedim. İlgilenecek çok şey vardı ve işte, bazıları Gri Bölge meydanında gelişimi bekliyordu.

İşaretli Griler.

Ya onları öldürmeliyim ya da...

Bakışlarım sistemin korumam için özellikle uyardığı Grilere kaydı.

Ya da sistemi de gerçekten karşıma alma vakti gelmişti.

Böyle giderse karşıma almadığım kimse kalmayacaktı. Yanıma alarak tırmanmıştım buraya kadar ve şimdi beni zirveye taşıyan zemin çatlayıp yıkılmak üzereydi.

Bora'nın barına girdiğimde Sinan'ı orada göremedim. Ben bara geçip oturunca içerideki bütün mahkûmlar barı terk etti. Bora yüzüme bile bakmadan önüme sert bir içki bıraktı.

"Halkını karşısına alan her öncü, kaybetmeye mahkûmdur, Gri."

Kötülerin Şehri'nde saygı en zor kazanılan şeydir
fakat çok kolay kaybedilir.

BÖLÜM 25

Devin üstü başı kan içinde salondan içeri girdi. Onu en son dün, meydanda görmüştüm. Siyah Bölge'ye, Esin'i kovalayanların arasına katılmıştı. Gece eve gelmemişti, belli ki uyumamıştı da. Bu da bana Esin'in başının gerçekten belada olduğunu düşündürdü.

"Onu öldürdün mü?" diye sordum o koltuğa oturmak üzereyken. Ayağımı kaldırıp karnına bastırdım ve oturmasına engel oldum. "Bu hâldeyken koltuğa oturamazsın. Git ve temizlen."

"Öldürmedim," dedi kollarını iki yana sarkıtırken. "Çok yoruldum, acı bana. Sadece birkaç dakika oturacağım. Sonra duş alıp biraz uyumam gerek. Siyah Bölge'ye geri döneceğim."

"Öldürmediysen ne bu hâlin?"

Yüzünde bir sırıtış belirdi. "Şeytanları avladım."

"Siyah öldürmenin sırası değil, Devin."

"Elimde değil," dedi omuzlarını kaldırıp indirirken. "Gri'yi yakalayıp bayılana kadar işkence ederlerken köşeden izlemek zorunda kaldım. Dikkatleri üzerime çekmemem gerektiğini söylediğinden beri dikkat ediyorum işte. Gri dayanamayıp bayıldığında ayılmasını beklerken biraz Siyah avladım. Sonra Gri ayıldı, biraz daha kovaladık onu. Yeniden yakalandı. Neredeyse öldürüyorlardı onu. Kunter engel oldu. Bu kadar erken can vermemeliymiş." Ellerini ince beline yerleştirdi. "Sonra da Gri kayıplara karıştı. Gece boyunca herkes onu aradı ama hiçbirimiz bulamadık. Ben de biraz uyumaya geldim. Umarım döndüğümde ölmemiş olur. O ânı kaçırmak istemem."

"Nereye saklanmış olabilir ki?" derken koltuktan kalktım. "Biri mi yardım etti yoksa?"

"Olabilir, biz de sana yardım etmiştik. Belki içeride kalan Gri savunucularının işidir."

"Kunter biliyordur."

Scanned with CamScanner

Çeneme kanlı eliyle dokunduğunda elini tokatladım ama çok geçti, kanın pis dokusunu tenimde hissedebiliyordum.

"Ups, şerefsiz kanı bulaştı."

Elinin tersiyle silmeye kalktığında daha fazla kan bulaştırdı. İkimiz de bir an için donup kaldık. Sonra o kaçtı, ben onu odasına kadar kovaladım. Odasının kapısını kilitleyince kapıya birkaç tekme indirdim ama nafileydi.

Kanı elimle silmeye çalışarak merdiveni geri indim ve ceketimi kapıp evden çıktım. Devin'e söylenerek meydana ilerledim. Üzerime dönen bakışlar hiç kucaklayıcı, sevecen ya da saygılı değildi. Onlar bana Siyah Bölge halkının daha önce baktıkları gibi bakıyorlardı. Belki o kadar kötü değildi ama hiç iyi de değildi.

Saygı ne çabuk kaybedilen bir şeydi böyle.

Siyah Bölge'ye girdiğimde halkın bakışları, kendi halkımın bakışlarından yumuşak geldi. Ellerine bir Gri verdiğim için beni bugünlük seviyorlardı, harika.

Kunter'in malikânesine ilerledim. İçeride olup olmadığından emin değildim ama yukarıdaki evde olmadığını umut etmekten başka şansım yoktu.

İçeri girdiğimde onu salonda buldum. Ve evin tamamen değiştiğini fark ettim. Yanmış ev gitmiş, yenilenmiş ev gelmişti. Bütün bunlar ne ara yapılmıştı, emin değildim çünkü uzun süredir buraya gelmiyordum ama çok şaşırmıştım. Eskisinden bile iyi görünüyordu. Yine gri ağırlıklıydı ama beyaz da kullanmıştı.

Kunter bir prizin etrafını duvarın geri kalanı gibi griye boyuyordu. İçeri girdiğimi görünce hızlıca doğrulup elinde fırçayla bana döndü. "Gri." Sesi nasıl olduysa korkmuş gibi çıkmıştı. "Seni beklemiyordum."

"Kötülerin Şehri yanarken sen," diye mırıldandım. "Zamanlama harika."

"Yukarı çıkmaktan yoruldum," diye homurdandı. "Burada olmam gerek."

"Herhangi bir evi seçebilirdin."

"Ama bu evde anılarımız var."

"Anılarımız?" dedim kaşlarımı kaldırırken. "Anılarımızdan biri de bu evi sen içindeyken yaktığım, unuttun mu?"

Yüzünü buruşturdu. "Deniyorum ama unutamıyorum." Elinin tekini beline koyup diğer elindeki fırçayı bana doğru salladı. "Yine de birkaç kötü anı, diğer güzel anılarımızı öyle kolay silip attıramaz bana."

"Benim yaptığımın bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle görünüyordu."

"Öyle miymiş?"

"Değil miymiş?"

Elindeki fırçaya doğru uzandım. "Farklı kıyılara aitiz ama denizde boğuluyor gibiyiz." Fırçayı elinden alırken buzdan hareleri dudaklarımı izliyordu. "O aptal anılar yüzünden."

"O anılar benim sığınağım, Gri."

"Bir yıl boyunca cehennemim oldular benim."

"Şimdi?" diye sordu gerçek bir merakla. "Her şeyi öğrendin, şimdi?"

"Bilmiyorum." Ona arkamı dönüp kaldığı yerden prizin etrafını boyamaya devam ettim. "Bilmemem gerekiyormuş gibi geliyor. Kabullenmeyi ve reddetmeyi bıraktım. Hiçbirinin bir önemi kalmayacak yakında."

"Bu, benim senin için hiçbir önemimin kalmayacağı anlamına geliyor sanırım." Başka bir fırçayla hemen yanıma geldi ve prizin diğer kenarını boyamaya başladı. Aslında çoktan boyama işi bitmişti ama fırçalarımız onlarca kez üzerinden geçiyordu. "Gideceksin ve hayatına kaldığın yerden devam edip beni unutacaksın."

"Hayatıma kaldığım yerden devam etmek için seni unutmalıyım."

"Unutacaksın," dedi yeniden, bunu kabullenmek istemiyor gibi. "Hatırlarında yalnızca Siyah Bölge Öncüsü Kunter olarak kalacağım. Yaşadığımız her şeyi sileceksin."

"Belki gelirsin," diye mırıldandım. "Cezanı bitirip bir şekilde, bir yolunu bulur ve karşı kıyıya gelirsin." Fırçayı duvardan çekip ona döndüm. "Sana sufle yaparım, albümlerimi dinleriz. Sözüm vardı, sözümü mutlaka tutarım."

"Tutar mısın?" diye sorarak döndü bana. "Gerçekten tutar mısın?"

"Tutarım." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Sen Kötülerin Şehri'nden çıkabilir misin?"

"Çıkabilirim," dedi hızlıca, hiç düşünmeden. Ama sonra yüzü asıldı. O da çıkamayacağını biliyordu. Bir şekilde ben çıkmayı başarsam bile benden sonra onun da başarabilmesi ancak mucize olurdu.

"Güzel." Geri çekilip başımı önüme eğdim. "Ben Esin'i sormak için gelmiştim. Onun ortadan kaybolduğunu duydum. Bulundu mu?"

Scanned with CamScanner

"Hayır." Boğuk çıkan sesini temizledi. "Ama bulunur. Çok uzun süre saklanamaz. Belki de ölmüştür bir yerde."

"Beni neden öldürmek istediğini öğrenmeden olmaz." Fırçayı ona uzattığımda ufak bir bekleyişin ardından aldı. "Bir şey öğrenirsen haber verir misin?"

Başını hafifçe salladığında geriye doğru adımladım. Bir an için durup beni izlediyse de sonra iki fırçayla da prizin etrafını boyamaya devam etti. Bütün odağı o prizdeymiş gibi görünüyordu ama öyle olmadığını biliyordum.

Malikâneden çıktığımda telefonum çaldı. Sinan arıyordu. Sokağın sonuna doğru ilerlerken aramayı yanıtladım.

"Efendim?"

"Yekta," dedi alçak bir sesle. "Neredesin?"

"Siyah Bölge'deyim," diye yanıtladım onu. "Bir sorun mu var? Sesin neden böyle geliyor?"

"Evet, yardımına ihtiyacım var. Asil'in evine gelebilir misin?"

"Asil'in evi mi? Hangi evi?"

"Siyah Bölge'deki," dedi çarçabuk. "Lütfen acele et."

"Siyah Bölge'de misin?" diye sordum telaşla, omzumun üzerinden arkama bakarak. Hızlıca caddeye çıkıp Asil'in evine doğru ilerledim. "Kunter ya da başka bir Siyah seni görecek olursa neler olur, haberin var mı senin?"

"O yüzden gelmen gerek, burada sıkışıp kaldım. Beni buradan çıkarmalısın."

"Giray daha iyi bir seçenek olurdu."

"Ulaşamadım ona."

"Pekâlâ, geliyorum ama geldiğimde neden burada olduğunun hesabını vereceksin bana."

"Tamam, lütfen çabuk ol."

Aramayı sonlandırıp adımlarımı hızlandırdım. Bu adam delirmiş olmalıydı. Kunter onu uyaralı sadece birkaç gün olmuştu ama o inadına buraya gelmişti sanki. Üstelik yalnız... Giray olmadan gelmişti.

Asil'in evinin önüne vardığımda bir an için durup gözlerimi binaya diktim. Buraya en son geldiğimde Asil'le fena atışmıştık. O günleri düşününce her şey ne kadar da zorlaşıp karmakarışık bir hâl almıştı. Zor olanın o zamanlar olduğunu sanıyordum ama önce bugünleri yaşamam gerekiyormuş.

Binadan içeri girip üst kata çıktım. Kapıyı tıklattığımda açılması bir saniye kadar sürdü. Sinan sanki kapıda bekliyordu. Beni görür görmez kolumdan yakaladı ve beni içeri çekip kapıyı kapattı. Kilitleri döndürdü.

"Geldin," dedi çarçabuk. "Bir an için gelmeyeceksin sandım."

Üstü başı kan içindeydi. Kendi kanı gibi görünmüyordu, sadece başkasının kanı üzerine bulaşmış gibiydi. Saçları dağılmış, göz altları dün gece uyumamış gibi çökmüştü. Suratı kireç gibi beyazdı.

"Niçin gelmeyeyim?" dedim onu incelerken. "Ne bu hâlin senin? Ne işin var Siyah Bölge'de?"

"Şey...," dedi beni kolumdan tutup çekiştirirken. "Buradan çıkarman gereken kişi ben değilim. Hatırlıyor musun, sana kız kardeşimden bahsetmiştim."

"Evet?"

"Kız kardeşim burada, Yekta." Kapalı bir kapının ardında durup iki kolumdan da tuttu, gözlerime dikti gözlerini. "O bir Gri. Neden Siyah Bölge'de olduğunu bilmiyorum ama burada onu avlıyorlar. Onu Gri Bölge'ye, ait olduğu yere götürmeme yardım et lütfen."

Sinan kapalı kapının kulpunu indirdi. Kapıyı açıp içeri girdiğinde odanın içine çöken sessizliğe ayak uydurup Sinan'ı takip ettim. Odanın ortasında durdu, bana baktı ve eliyle tam karşımdaki koltuğu işaret etti. Orada üstü örtülü, arkası dönük bir şekilde yatan biri vardı.

Sinan'ın kız kardeşi.

"Ona işkence etmişler. Dünden beri onu arıyordum, sonunda dün gece buldum ve onu buraya getirdim ama burada yaraları için yapabileceğim hiçbir şey yok. Onu Güney'e götürmeliyiz. Sonrası için düşüneceğim. Yeşil Bölge'de benimle kalması daha doğru olur ama şimdilik onu Gri Bölge'ye götürmeliyiz."

İlk anki huzursuz önsezim nihayet anlam kazanırken içimdeki öfke ve korku birbirine karışarak bir kakofoni yarattı. Olduğum yere çakıldım kaldım. Dudaklarımı hızlıca araladıysam da kelimeler beni çoktan terk etmişti.

"Diğer Griler gibi neden o da Gri Bölge'ye girmedi? Ne oldu meydanda? Biliyor olmalısın. Korkup kaçtı mı yoksa? Öyle olsa bile sen onu

Scanned with CamScanner

bulup götürmez miydin ait olduğu yere? Hiçbir Gri'nin Siyah'ın elinde bir daha bunu yaşamayacağına yemin etmemiş miydin?"

Sinan'ın yanından geçip koltuğa yaklaştım ve kız kardeşinin yanında durup ona tepeden baktım. Elimi omzuna uzattım, bir anlık kararsızlığın ardından onu yüzüstü çevirdim. Baygın yüzü gözlerimin önüne serildi. Morluk, yara, şişlik ve kan içerisindeydi. Zoraki alıp bıraktığı nefesler hırıltılı bir şekilde yükseliyordu.

"Onunla konuşmayı denedim ama konuşacak durumda değildi. Beni gördü ve *abi*, dedikten sonra kollarımın arasına yığıldı. Güçlükle taşıdım onu buraya. Siyah Bölge'de başka nereye giderim, bilemedim."

Koltuğun kenarına oturup Sinan'ın kız kardeşinin acı içinde titreyen suratını izledim. Dudaklarım düz bir çizgi halini alırken içimde harlanan öfkenin yüzüme yansımadığından emin oldum.

Elimi uzatıp yüzüne dokundum. İzler öyle derindi ki, yüzü bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Benim yüzümdeki izin onlarcası onun yüzündeydi. Vücudum neyse onun yüzü de oydu.

Elimi yanağından kaydırıp çenesine uzattım. Çenesini parmaklarımın arasına alıp aniden sıktığımda irkilerek uyandı ve acıyla bir çığlık kopardı. Göz göze geldik ve bu kez, meydandaki gibi yalvarırcasına değil, safi korkarak bakıyordu yüzüme.

"Yekta!"

Sinan kolumdan tutup beni çekmeye çalıştı ama onu itip kurtuldum. Çenesini daha da sıktım ve saçlarından yakaladım. Ayağa kalkıp onu koltuktan yere fırlattığımda Sinan bir hışımla aramıza girip beni omuzlarımdan geriye itti. Kardeşine siper oldu.

"Kardeşim o benim!" diye haykırdı suratıma. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Senden yardım istedim."

"Senin kardeşin," dedim Sinan'ın bacağının arkasından bana ıslak gözlerle bakan Esin'e nefretle bakarak. "Benimse düşmanım."

"Ne?" diye sordu şok içerisinde.

"Kız kardeşin beni Kötülerin Şehri'ne düşürdü, Sinan."

Sinan'ı kenara ittiğimde öyle sert afallamıştı ki tepkisiz kaldı. Diz çöken Esin'in önünde ona tepeden baktım. Sadece bir gündür acı çekiyordu ama şimdiden tükenmiş görünüyordu. Oysa benim bir buçuk yılım acı içerisinde geçmişti.

"Ve onu Kötülerin Şehri'ne düşüren Kunter, Siyah Bölge halkının eline oyuncak eden bendim." Sinan'a yandan bir bakış attım. "Ve sen de sakın bana bütün bunları bilmediğini söyleme. Yeşil Bölge'den beni tanıyan sendin çünkü kardeşin, dostumdu ve beni Kötülerin Şehri'ne düşüren oydu. Bile bile dostum oldun. Kandırdın beni. Kardeşin gibi."

Neydi benim bu kardeşlerden çektiğim?

Sinan, "Yekta," dedi ıslak gözlerle, yalvarırcasına. "Ben bilmiyordum." Başını iki kana sallarken elimi tutmaya çalıştı. "Yemin ederim ben bilmiyordum. Seni tanıyan bendim, evet ama yemin ederim Esin'in bunu yaptığını bilmiyordum."

Beni tanıyan oydu, başından beri ondan başkası değildi. Gözlerime bakmış ve beni kandırmıştı. Kunter'in haklı çıkabileceğini düşünmüştüm ama bunu hiç düşünmemiştim. Asil'in annemin katili olduğunu bildiğini sanıyordum yalnızca. En fazla bu kadarını yapmış olabilirdi bana. Ama o daha beterini yapmıştı, en başından beri hiç dostum olmamıştı.

Yanan gözlerimi ondan uzaklaştırmadan önce başımı hafifçe omzuma yatırıp, "Yeri geldi olmayan abim gibi gördüm seni, niye yaptın ki bunu?" diye sormaktan alamadım kendimi. İçimdeki o herkese bir şekilde inanmayı seçen Gri'ye sessiz kalamadım. "Söyleseydin, anlardım."

Ben hep anlardım ama kimsenin bana bir şey söylediği yoktu. Çünkü hepsi beni kendi gibi sanıyordu. Onlar anlamamayı seçebilirlerdi ama ben denerdim.

Geri çekilip hızlıca onlara sırtımı döndüm. İkisinin de bakışlarını ensemde hissedebiliyordum. "Kendinize saklanacak yeni bir yer bulun çünkü Siyah Bölge halkı ne bir Gri'yi ne de bir Yeşil'i burada sağ bırakır." Kapıya doğru ilerledim. "Kurallar ve alışkanlıklar." Başımı sağa sola oynattım. "Hemen ölmenizi istemem, biraz eğlenelim. Sizler benimle yeterince eğlenmişsiniz. Sıra bende."

Odadan çıkıp dış kapıya ilerledim. Duraksamadım ya da daha fazlasını dinlemek gibi bir arzu oluşmadı içimde. Sadece ikisinden de uzaklaşmak istiyordum. Esin'i bir yere kadar hazmetmiştim de Sinan'ı nasıl hazmedeceğimi bilmiyordum. Onun karşısında dimdik bir duruş sergilesem de ve ihanet sıklıkla tecrübe ettiğim bir şey olsa da Sinan, bunu yapmasını istediğim son kişilerdendi. Diğerlerine göre daha normal ve masum olandı. Korumacı ve iyi bir dinleyiciydi. Benim için hiç tehdit

Scanned with CamScanner

oluşturmamıştı ya da gözümü korkutmamıştı. Abi gibi davrandığında kendimi hep güvende hissetmiştim. Şimdiyse her şeyin bir yalandan ibaret olduğunu öğrenmiştim.

Delirişimin zirvesini yaşamasaydım eğer, onlara delirme üzerine güzel bir performans sergilerdim.

Kapının kulpuna dokunduğumda Sinan'ın, "Üzgünüm," dediğini işittim ve sonra kafamın arkasına sert bir darbe indi. Başım darbeyle birlikte öne doğru düştü, elimi refleksle kafamın arkasındaki kanla ıslanmakta olan noktaya uzattım. Görüşüm hızla bulandı, güçlükle arkama doğru döndüm ve kafamın içinde bir bağlantı kopmuş gibi vücudumun bütün kontrolünü yitirdim. Sağa doğru devrildiğimde Sinan beni yakaladı. Onun kolları arasına yığılır yığılmaz dünya karardı.

Fazla kin ve nefretle çıkılan yollar,
kişiyi ölüme ya da mağlubiyete götürür.

BÖLÜM 26

Başımın arkasından saplanan sert ağrı, şakaklarıma doğru yayılırken bilincim geldi. İlk anda gözlerimi açamadım. Göz kapaklarım taşıyamayacağım bir ağırlığa ulaşmış gibiydi. Gözlerim yuvalarında dönüyordu ama elimden daha fazlası gelmiyordu.

Hafifçe kıpırdanmayı denedim ama sanki sadece bilincim gelmişti, bedenimin kontrolünü henüz kazanamamış gibiydim. Bütün uzuvlarım uyuşmuş durumdaydı.

Bir nefesi güçlükle alıp bıraktığımda başıma saplanan ağrıyı daha net hissettim. Elimi kaldırıp başıma uzatmak istedim ama bir şey beni sıkıca sarıyordu.

Bir ses, "Özür dilerim," dedi. Gözümün önüne bir karartı yerleşti. "İyi misin, ben..." Sesler boğuk boğuktu. "Canını yakmak istemezdim."

Kendime gelmem zaman aldı. Önce göz kapaklarımı kaldırdım, sonra parmaklarımı hareket ettirebildim ve sonra da bir sandalyeye bağlı olduğumu fark ettim. Bulanık görüşüm biraz kendine geldiğinde başımı hafifçe kaldırıp bakışlarımı yukarıya diktim. Böylece karşımda ıslak gözlerle dikilen Sinan'ı görebilecektim.

Sinan'ın arkasında bir hareketlenme olunca bakışlarım hızla oraya kaydı. Koltukta oturan Esin'in üzerinde gri bir forma değil, kendi kıyafetlerimi görünce bakışlarımı üzerime indirdim.

Gri, kanlı bir forma giyiyordum. Esin'in forması.

Eski günlerdeki gibi, ha?

"Kardeşimi gri bir formayla Siyah Bölge'den çıkaramam, üzgünüm. Telafi etmeye çalışacağım."

"Nasıl?" diye sordum gerçek bir merakla. Sesim kısık, çatlak ve tiz yükselmişti dudaklarımın arasından. "Nereye kadar ilerleyeceğinizi sanıyorsun, Sinan? Çıkmaya çalıştığın bölge Kunter'in. Buraya girdiğimi birileri elbet görmüştür ve mutlaka Kunter bunu öğrenecektir. Ya sonra? Buradan çıktın diyelim, sonra?"

Scanned with CamScanner

"Bilmiyorum," dedi elini ensesine uzatırken. Tamamen çaresiz görünüyordu. "Bana yardım edebileceğini umuyordum ama Esin'in sana yaptıklarından habersizdim."

"Bir buçuk yıldır bana dünyanın en harika kızıymış diye bahsettiğin kardeşin, en yakın arkadaşını gerçek anlamda sırtından bıçaklayarak öldüren bir pislik. Bu da yetmezmiş gibi suçu arkadaşının üzerine atıp bundan keyif duyan bir kevaşe. Ve sen onu koruyorsun. Şimdiye kadar binlerce kez kardeşini koruyan Kunter'i yargılayan sen, hayatımı mahveden kardeşini koruyorsun. Benim tanıdığım Sinan'ın doğruları vardı ama senin bir kalbin olduğundan bile şüphem var artık."

"Ona bunu Kunter yaptırdı," diye savunmaya geçtiğinde, "Kunter ondan Caner'i öldürmesini istemedi," diye patladım. "Kardeşin beni öldürecekti! Resmen Kötülerin Şehri hayatımı kurtardı çünkü kardeşin beni öldürmenin Kötülerin Şehri'ne düşmemden daha az acı verici olacağını düşündü." Bakışlarım beni nefret dolu bir ilgiyle izleyen Esin'e kaydı. "Öyle değil mi? Söylesene abine, anlatsana ona. Benden ne istediğini anlat da öğrenelim artık. Neden Esin, neden öldürmek istedin beni? Sana ne kötülüğüm dokundu benim? Ben sadece yas tutuyordum ya. Sadece annemi özlüyordum ya, sen benden ne istedin?"

Esin güçlükle de olsa ayağa kalktı. "Sen nereden biliyorsun bunu?"

"Doğru yani?" dedim hiddetle. "Caner'i öldürmeseydin beni öldürecektin?"

"Sebeplerim vardı."

"Ne sebebi ya?" diye bağırdım yerimde çırpınırken. "Bunun ne gibi bir sebebi olabilir ya?" İplerden kurtulmaya çalışıyordum ama ben Kunter değildim, ne kadar çabalarsam çabalayayım ipleri onun gibi koparamazdım. "İnsan en yakın arkadaşını niye öldürür?"

"Senin gerçek bir arkadaşın bile yoktu ki, nereden anlayacaksın?" diye sorduğunda ipler tenimi kesti. Buradan fırlayıp onun saçlarını yolmak istiyordum.

Ortaokulda, lisede ve üniversitede elbette arkadaşlarım olmuştu ama annem ölünce biri bile hayatımda kalmamıştı. Çünkü kimseyi kendi yasımda boğmaya hakkım yoktu. Ben sadece insanları kendinden fazla düşünen aptalın tekiydim.

"Yemin ederim ellerimle öldüreceğim seni."

"Nasıl?" diye sorarken güçlükle koltuktan kalktı Esin. "Abim bir yancı, beni öldüremezsin. Kimse öldüremeyecek."

"Kötü haber," dedim dudaklarıma yaydığım öfke dolu gülümsemeyle. "Kötülerin Şehri'ni ben yönetiyorum!"

"Ne?" dedi inanamamış gibi ve bakışlarını yerde tutan Sinan'a döndü. "Doğru mu bu? Dışarıda konuşulan Gri, o mu?"

"O," dedi Sinan kısaca.

"Nasıl ya," dedi sık nefeslerinin arasından. "Burada öleceğini sanıyordum ama sen..." Bana bakan gözleri korku, şaşkınlık ve öfke arasında gidip geliyordu. "Sen bunu nasıl..."

"Seni öldürmeden son nefesimi verir miyim sandın?"

Şiş, kan toplamış ve morarmış gözlerini güçlükle kırpıştırırken sertçe yutkundu. Kardeşinin korkudan büzüştüğünü gören Sinan ona yaklaştı, yüzüne düşen saçlarını nazikçe kenara iterken, "Korkma, ben buradayım. Canım pahasına korurum seni, biliyorsun," dediğinde dudaklarımın arasından bir kıkırtı firar etti. İkisinin de bakışları üzerime döndü.

"Süpermiş ya, bana abilik taslıyordun ama benim için canını vermezdin. Görüyorum ki gerçekten kız kardeşin için canını verirmişsin. Ne yazık, en boktan kız kardeşe sahipsin."

"Abilik taslamak mı?" diye sordu Esin, bir bana bir Sinan'a bakıyordu. "Sana öyle mi hissettirdi?" Çenesindeki bir kas seğirdi. "Sinan benim abim, Yekta." Gözlerini kocaman açmış, dudaklarına ürpertici bir sırıtış yerleştirmişti. "O benim abim, senin değil. Caner de benim arkadaşımdı, senin değil. Senin yüzünden öldürdüm arkadaşımı. Çünkü aptallık etti, seni seçti. Benden daha iyi bir arkadaş olduğunu düşündü." Bir anda üzerime atıldı ve eli çenemi kavradı. Ellerim bağlı olduğu için çok şanslıydı. "Benden daha iyi bir kardeş olmayacaksın. Duydun mu beni? Benim arkadaşım. Benim abim. Benim hayatım." Suratıma pis nefesi çarptı ve tükürüklerini tenimde hissettim. "Hiç var olmamalıydın." Sinan onun koluna yapıştı, üzerimden çekmeye çalıştı ama Esin'in gözü dönmüş gibiydi. "Annen gibi."

Kafamın içindeki şalterler attı. Kafamı onun suratının ortasına indirdim. Sersemleyerek geriye yalpaladığında kırıldığından emin olduğum burnundan oluk oluk akan kanlar şiş, patlak dudaklarına, oradan da çenesine doğru süzüldü.

"Yeter artık, durun," diye serzenişte bulundu Sinan. "Gidiyoruz buradan, hemen."

Esin bana yeniden saldırmaya kalktığında Sinan onu belinden yakaladı ve odadan dışarı sürükledi. Yine de bağırmaya devam etti Esin:

Scanned with CamScanner

"Hayatta kalacağını bilseydim bana seni Kötülerin Şehri'ne düşürme teklifi yapan adamı dinlemez, öldürürdüm seni. O çok sevdiğin badem ağacının dibine gömerdim, kimse de fark etmezdi öldüğünü. O adama senden kurtulmak istediğimi söylediğimde, *öldürmek yerine cehenneme düşürmek daha akıllıca* dediğinde o masadan kalkmalıydım. Hata ettim ama yemin ederim bu adada ikimizden biri ölecek."

Kapı çarparak kapandı, Esin'in sesi kesildi.

Adam, Kunter'in adamı olmalıydı. Beni araştırırken Esin'e yanaşmıştı, belki de Esin sarhoş hâliyle benden kurtulmak istediğini söylemişti. Yoksa kim böyle bir şeyi söylerdi ki? Adam işinde iyi biri olmalıydı.

Ama hâlâ anlamıyordum. Esin benden ne istiyordu? Bu nefretin sebebi neydi? Onu hep iyi hatırlıyordum. *Sonunda bir dostum var,* demiştim kendi kendime. Dostum olmamıştı hiçbir zaman. Neden?

Odanın kapısı tekrar açıldı ve Sinan yeniden görüş açıma girdi. "Biz gidiyoruz. Seni bulmaları çok uzun sürmez. Hep bulurlar." Konuşurken gözlerime değil, yere bakıyordu. Yaptıklarından utanç duyuyordu. "Senden tek isteyebileceğim, bizi hedef hâline getirmemen olacak. Bana ve Esin'e çok kızgınsın, biliyorum ve haklısın da. Ama yemin ederim seni kardeşim gibi gördüm. Ve bu hep böyle olacak."

"Palavra," diye homurdandım.

"Yemin ederim bilmiyordum," diye savunmaya geçti yeniden. "Seni tanıyan bendim ama kardeşimle tanıştığınızı bilmiyordum. Tanışmamalıydınız da. Onun sana bunları yaptığına inanamıyorum. Keşke engel olabilseydim ama her şey için çok geç. Hayatını mahvedenin Kunter olduğunu sanıyordum ama benim kardeşimmiş. Bu utancı asla atlatamayacağımı bilmeni istiyorum. Özür dilerim, onun adına da kendi adıma da binlerce kez özür dilerim."

"Nasıl?" diye sordum buz gibi bir sesle, diğer her şeyi duymazdan gelerek. "Nereden tanıyordun beni?"

Dişlerini sıkarken dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı. Bir an için kahverengi gözlerimiz kesişti ama o kadar. Cevapsız bıraktı beni ve yanımdan geçip gitti hızlıca. Kısa bir süre sonra da kapının çarparak kapandığını duydum. Gitmişlerdi.

Yokluğumu fark etmeleri uzun sürmemişti. Sinan'ın dediği gibi sadece birkaç saat içinde bulmuşlardı beni. Kapı kırılarak açılmıştı. Gelen ikili şaşırtıcı olmayacak şekilde Kunter ve Devin'di. İkisi yalnızca benim başım belaya girdiğinde süper bir ikili gibi güçlerini birleştiriyorlardı. Bu konuda ikisi garip bir şekilde yalnızca birbirlerine güveniyorlardı. Nasıl oluyordu, hâlâ anlamış değildim çünkü eminim ki ikisi de birbirinin boğazına yapışmak için can atıyordu.

Bana ilk ulaşan Kunter olduğunda Devin onun bir adım uzağında kalıp burnundan soludu. Sanki birbirlerinden habersiz bunun için yarışa girmişlerdi ve kazanan Kunter'di.

Kunter telaşlı bir ifadeyle yüzümü ellerinin arasına alıp incelerken, "Sana bunu kim yaptı?" dediğinde Devin onun arkasından gözlerini devirip, "Klişe," dedi. Omzuyla Kunter'i kenara itip bıçağını çıkardı ve ipleri kesmeye başladı.

Devin ipleri kestiğinde bana tatlı bir gülümsemeyle bakmıştı ki Kunter onu omzundan itekleyip yerine geçti. Şimdi yüzümün bir karış uzağında bana dişlerini göstererek gülümseyen Kunter'di.

"Sen birine kafa mı attın?" Parmak ucunu alnıma dokundurdu. "Kimin kanı bu?" Buzdan hareleri üzerimdeki gri formaya kaydı. "Bu forma da ne?"

"Esin," diye homurdandım üstümdeki ipleri atarken. "O kevaşenin burnunu kırmak yetmedi, suratını ortadan ikiye bölmek istiyorum."

Devin, Kunter'i bir daha ittirecekti ki Kunter hazırlıklıydı, ayaklarını sıkıca yere basmıştı. İkisi yan yana gelmek zorunda kaldıklarında homurdanarak ayağa kalktım ve ikisini de ittirip aralarından geçtim.

"Onu artık öldürebilir miyim yani?" diye sordu Devin. "Kanını boşaltıp o hâlâ canlıyken uzuvlarını kesebilir miyim peki? Sonra meydana asabilir miyim?"

Arkamı dönüp onlara baktığımda isteklerini dile getiren Devin'e şok hâlinde bakan Kunter'i gördüm. Yemin ederim ikisini de tokatlayacaktım şimdi.

Ve onlara Sinan'dan nasıl bahsedeceğimi bilmiyordum. Esin neyse de Sinan...

"Bu fikirlerle nasıl ben senden daha kötü bir kalbe sahip oluyorum?" diye sordu Kunter.

Devin ona yandan kısa bir bakış atarak, "Bakalım, pekâlâ, bu Yekta'yı bu cehenneme düşürmenle ilgili olsa gerek ha, ne dersin?" dediğinde Kunter gözlerini devirdi.

"En azından ölmedi."

"Şeytanı değil, kahramanısın ha?" derken güldü Devin. "Kötülerin Prensi Kunter aslında bir kahraman, alkışlayın onu." Kendi kendine alkış tuttu.

Scanned with CamScanner

"Diyelim ki Kötülerin Şehri'ne düşürdün ve hayatını kurtardın peki ya onun için geri gelmediğinde kahraman kimdi? Söylesene öncü, o seni beklerken onu kim kurtardı?"

"Baygındım," diye çıkıştı Kunter.

"Her neyse," diye tepki koydu Devin. "Sonuçta dostu da düşmanı da belli." Benim yanıma geldi, kollarını göğsünde kavuşturup Kunter'e dik dik baktı. "Her şeyin bir sebebinin olması onun şeytanı olmadığın anlamına gelmiyor. O yüzden bir yerde ölüp gitsen de işimizi kolaylaştırsan olmaz mı?"

Ya ikisinin de kulaklarından tutup kafalarını birbirine tokuşturacaktım ya da orayı terk edecektim.

Evden çıkarken feci bir ağrı saplanan başımın arkasını ovuşturuyordum. Kan kurumuş, saçlarımı kaskatı etmişti. Ağrı, başımın arkasından enseme iniyordu. Bir ağrı kesici alıp uyumak istiyordum ama önce yapmam gereken birkaç şey vardı.

Siyah Bölge sokaklarında ilerlerken çok geçmeden Kunter solumda, Devin sağımda belirdi. İkisi de şimdi sessizdi. Mesajı hızlı almışlardı.

Meydana ilerlerken önümüze bir kalabalık çıktı. Bizi gördüklerinde korkarak iki yana kaçıştılar. Kunter için saygıyla yolu açtıklarını biliyordum ama korkup kaçmalarını sanırım üçümüzün bir arada olmasına yorabilirdim.

Meydana çıkıp Yeşil Bölge'ye döndüğümde ikisi de bir an için arkamda kaldılar. Bana yetiştiklerinde ikisinin de bakışlarını sık sık üzerimde hissettim. Sormak istediklerini biliyordum ama ikisi de soramıyordu. Dışarıdan nasıl göründüğümden emin değildim ama patlamak üzere olan bir volkan gibi hissettiğim kesindi. Bir ara birkaç adım arkamda kalıp birbirlerine *sen sor,* diye baskıda bulundukları bile olmuştu.

Esin'in suratını ikiye bölüp Sinan'ı eşek sudan gelince kadar dövdükten sonra bu ikisini kıyı kenarında boğacaktım.

Giray'ın kapısının önüne geldiğimde Sinan'ı içeride bulursam ne olacağını düşündüm. Henüz Kunter ve Devin'e bile bundan bahsedemiyordum. Ona benden bağımsız zarar vermelerinden korkuyordum. İçimde bir yerde Sinan'ı öyle kolay silemiyordum. Kardeşini koruduğu için onu körlemesine suçlayamıyordum. Bir kardeşim olsaydı aksini yapmayacağımı biliyordum çünkü. Ne olursa olsun Devin'i savunup koruyacağım gibi bir şeydi bu. Aynı şey uzunca bir süre Kunter ve Amber arasında yaşanmıştı.

Cesaretimi güçlükle toplayarak kapıyı tıklattığımda açılması yarım dakika kadar sürdü. Uykulu gözlerle kapıyı açan Giray'ın üstü çıplaktı. Evin içi zifirî karanlıktı.

"Yekta?" dedi şaşırarak. "Bir sorun mu var?" Gözleri arkamda dikilen Kunter ve Devin'e kaydı. "Ciddi bir sorun mu var?"

"Sinan," dediğimde ortamdaki hava buz kesti. "O nerede?"

"Evindedir," derken kaşlarını çattı Giray. "Niye arıyorsun ki Sinan'ı?"

Bu sırada Kunter bir hışımla kapıdan içeri daldı. Sinan'ın içeride olup olmadığına baktığını sanıyordum ama o elinde bir tişörtle geri geldi ve onu Giray'ın suratına attı.

"Bilmiyor musun?"

Giray gözlerini devirerek tişörtü başından geçirdi. "Neyi?" Gözlerini ovuşturdu hızlıca. "Bak gerçekten anlamıyorum, daha açık konuşabilir misin?"

"Sana güvenebilirim, değil mi Giray?" diye sordum içten bir merakla. "Gerçekten, bütün kalbimle. Bana yalan söylemezsin, değil mi?"

"Yekta," dedi korkarak. "Bana güvenebileceğini biliyorsun. Kanımın son damlasına kadar aynı taraftayız."

Sinan da öyleydi.

"Peki Sinan nerede olabilir?"

Giray'a sığınmadıysa evinde de olamazdı. İlk durağımın burası olacağını biliyordu. Esin'i başka nerede saklayabilirdi ki? Giray'dan yardım almış olmalıydı ama Giray her şeyden bihaber görünüyordu.

"Yeşil Bölge'de çok dostu vardır Sinan'ın. Herkes onu sever. Bir de Asil var, başka kimse yok. Ama anlamıyorum. Sinan'a bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedim çarçabuk. Onu bu işe karıştıramazdım. Benimle Sinan arasında kalmasını istemiyordum. Amber onu yeterince yıpratmıştı. Bir de bütün bu olanları öğrenecek olursa inancını tamamen kaybederdi Giray. Yaşamaya dair inancını. "Onu dün biraz telaşlı gördüm, merak ettim yalnızca." Geriye doğru adımladım. "Sen uyumaya devam et, sabah görüşürüz, olur mu?"

"Olur," dedi dalgın dalgın. "Ama yarın anlat her şeyi bana, bir sorun varsa mutlaka çözmene yardım ederim, biliyorsun."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Biliyorum, teşekkür ederim."

Ve özür dilerim.

Giray'ın dudağının kenarının kıvrıldığını gördüm. Koridorda ilerlerken omzumun üzerinden arkama ufak bir bakış attım. Kunter arkada kalıp

Scanned with CamScanner

ona bir şeyler söylemiş ve uzanıp dağınık saçlarını daha da karıştırmıştı. Giray onu bir tekmeyle kovaladığında Kunter toparlanıp peşimize takıldı.

Binadan çıktığımızda Kunter bir nefesle kolumdan yakaladı ve durdurdu beni. "Neden?" diye sordu. "Neden Sinan'ı arıyoruz ve bunu Giray'dan saklıyorsun?"

"Sen söyle," dedim kolumu kurtarırken. "Sinan'la Esin'in kardeş olduğunu biliyor muydun?"

Midesine bir yumruk yemiş gibi olmuştu. "Ne?"

Devin aynı anda, "Hassiktir lan," diye tepki vermişti. "Hiç belli etmedi."

"Nasıl olur?" derken kaşlarını çattı Kunter. "Bunu ben planlamadım."

"Sinan'ı hiç mi araştırmadın?" diye sordu Devin.

"Sen?" diye sordu Kunter. "Nişanlına hiç mi araştırtmadın?"

"Gerek görmedim," dedi Devin. "Zararsız görünüyordu."

"Aynen öyle," diye hayıflandı Kunter. "Esin'in ailesi hakkında üstünkörü bir şeyler öğrenmiştim ama abisinin Kötülerin Şehri'nde olduğuna dair bir şey yoktu."

"Giray yapmış olmalı," dedim ilerlemeye devam ederken. "Sinan'ın ailesinin tehlike altında kalmasını istememiştir. Ne de olsa Sinan bir yancı."

"Ne?" diye bağırdı Kunter. "Yancı mı?"

"Gizli bir yancı," diye benim yerime yanıtladı Devin.

"Ve bunu sen de mi biliyorsun?"

"Sen nasıl bilmiyorsun, asıl garip olan o," diye alay etti Devin. "Bunu gerçekten öğrenemedin mi?"

"Giray bir yancısı olsa söyler diye düşündüm. Bunu benden saklayacağını düşünmedim."

"Herkesten saklamışlar," dedi Devin. "Nasılsa ilk tanıştıklarında Yekta'ya söylemiş, o da bana söyledi."

"Yani kaç yıllık arkadaşına değil, üç günlük Gri'yken sana mı söyledi?" diye sordu Kunter, yanımdan yürürken. "Ve sen de bunu benden sakladın. Yancımken hem de."

Yürümeye devam ederken ona yan yan baktım. "Ne olmuş yani? Sen benden neler sakladın? Ben senden tek bir şey saklamışım en azından."

Elini göğsüne bastırdı. "Güvenim kırıldı."

Suratına esaslı bir kahkaha patlattım. "Vah vah, çok üzüldüm. Güveni kırılmış." Diğer tarafımdan yürüyen Devin'e dönüp parmağımla Kunter'i işaret ettim. "Duydun mu, güveni kırılmış."

"Dua etsin, kafası kırılmadı."

"Kalbi de sağlam görünüyor," dedim elimi Kunter'in göğsüne uzatıp tıklatırken.

"Bedenini o hâlâ canlıyken diri diri yakmayı teklif ediyorum."

"Sen bir şey teklif etme, Devin." Kunter'e döndüm. "Sen de bu güven kırıklığıyla ne kadar yaşayabiliyorsun bak bakalım. Birkaç günden uzun sürsün ama, Mirza gibi prenseslik yapma."

Kunter ellerini cebine atıp yüzünü buruşturdu ve beni taklit etti.

Büyük bir sorunumuz vardı. Hayır, sorunlarımız. Yine de ikisi yan yana olduğunda ve ben yeterince öfkeli olduğumda bu bir şekilde asıl sorundan daha büyük bir sorun hâline geliyordu.

Meydana çıkıp Kırmızı Bölge'ye ilerlediğimde ikisi de yine bir an için durup şaşırdılar. O kadar da beklenmedik hareketler yapmıyordum. Sinan eğer Giray'a gitmediyse kardeşini saklamak için Kırmızı Bölge'yi seçmiş olmalıydı çünkü onlara ancak benim ezeli düşmanım yardım ederdi.

Evet, Amber. Asil için burada değildim. Sinan kardeşi için her şeyi göze almaya hazırdı ve Amber mükemmel bir tercihti.

Ne demişler, düşmanımın düşmanı dostumdur.

Gecenin karanlığı Kötülerin Şehri'nin üzerine çökerken Kırmızı Bölge sokaklarında hiddetle ilerledik. Amber'in eskiden göz alıcı bir parlaklığa sahip olan bölgesi, bir harabeden farksızdı. Işıltılı hiçbir şey kalmamıştı geriye. Her şey karanlığa gömülmüştü.

Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'in yarısı yanmış malikânesinin kapısını Devin kolayca açtı. Kunter içeri girdi ve etrafa bakındı. Amber'in herhangi bir tuzak kurmadığından emin olduklarında peşlerinden içeri girdim.

Devin sessiz adımlarla etrafı kolaçan etmek için yanımızdan ayrıldığında Kunter'le merdivene yöneldik.

"Buradan bana geçelim," dedi basamakları tırmanırken. "Bende kal."

"Kendimi koruyabilirim."

"Evet ama vicdanın buradaki sorun. O sandalyeye seni nasıl bağlayacaklardı yoksa?"

Evet, orada işlerini bitirmek yerine arkamı dönüp gitmeyi tercih etmiştim. Bir bıçak çıkarıp önce bana engel olan Sinan'ı, ardından Esin'i öldürebilirdim ama yapmamıştım.

"Vicdanı olmayan birine ihtiyacım varsa Devin yanımda."

"Aramızdaki şu engel," diye homurdandı omzunun üzerinden arkasına bakarak.

Scanned with CamScanner

"Engel?"

"Ben yani," dedi Devin birkaç basamak arkamızdan. Ne ara bize yetişmişti, duymamıştım. Çok hızlı ve sessizdi. "Aranızdaki engel olmaktan keyif duyarım." Hızlanıp aramıza girdi. "Ama ben olmasam da siz asla eskisi gibi olmayacaksınız, öncü. Suçu üzerime atma."

Devin bizi de geçip bizden önce üst kata çıktı. Buraya daha önce hiç gelmemiş olmalıydı. En azından bildiğimiz kadarıyla gelmemişti. Doğrudan Amber'in odasının önüne ilerledi ve bir tekmeyle kapıyı sertçe açtı.

Daha önce gelmişti.

Kunter arkasından, "Barbar," diye söylendi.

Devin'in peşinden Amber'in çalışma odasına girdik. Amber'i kırmızı deri sandalyesinde keyifle şarap yudumlarken bulduk. Bizi gördüğüne biraz olsun şaşırmamış, keyiflenmişti bile.

Kunter, "Kırmızı şarap yasağı getirmiştim," dediğinde Amber kadehindeki son yudumu içip kadehi Kunter'e doğru fırlattı. Kadeh Kunter'in bir adım uzağında parçalarına ayrılırken Amber şarap şişesine uzandı, bacaklarını kaldırıp masaya yerleştirdi ve şarabı şişeden içmeye devam etti.

"Ben de sizi bekliyordum," diye keyifle, kelimeleri uzatarak lafa girdi Amber. "Geç kaldınız, çoktan güzellik uykuma yatmış olmam gerekiyordu. Malum..." Elini gülüşünün yanından geçen yara izine uzattı. "Güzelliğime kazınan bazı lekeler var yüzümde."

Kunter, Amber'in kırık kadehinin parçalarına basıp geçerek kardeşine ilerledi. Onun yanında durup önce şişeyi elinden kaptı, ardından ayaklarını masadan itti. İki kardeş öfkeyle burun buruna geldi.

"İşim seninle değil, Siyah," diye boğazından kopan öfkeli bir hırıltıyla tepki verdi Amber. "Gri Hanım'ınla."

"İyi ya, Gri Hanım'la ilgili her şey beni de ilgilendirir."

Amber, Kunter'e meydan okur gibi kaşlarını kaldırdığında Devin, "Eskidendi," diye sertçe araya girdi. "Bunun kafanın içine girdiğinden emin olmak için her gün bir tokatla bildiride bulunabilirim, öncü."

Kunter'in sert bakışları Amber'den Devin'e doğru kaydı.

Şeytan üçgeni. Bu üçünün aynı anda aynı odada bulunması hep uğursuzluk getirmişti.

"Esin ve Sinan nerede, Amber?" diye konuya girdim derhâl. "Esin'i korumak gibi bir aptallık yapmayacağını umuyorum."

"Niçin?" diye sordu bacaklarını yeniden masaya uzatırken. "Biliyorsun ki yeni bir Gri yancıya ihtiyacım var ve o küçük, korkak ama yılan dilli kız benim çok işime yarar."

"Neden yeni bir Gri yancıya ihtiyacın var?" diye merakla sordu Kunter. "Asil'e ne oldu?"

"Öldü," dedi Amber ve Kunter'in elindeki şarap şişesini kapıp içmeye devam etti.

Kunter, "Öldü mü?" diye sorarken şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Bana baktı Devin, gözleri vahşi bir memnuniyetle parladı.

Ne tepki vereceğimi bilememiştim. Şaşıramazdım çünkü buna ben sebep olmuştum. Sadece Amber'in bana bu kadar hızlı güvenip yancısını gözden çıkaracağını düşünmemiştim.

"Gri Hanım'ın hayatını kurtardı, kardeşim," derken güldü Amber. "Sonunda yancımla eteğimizdeki taşları döktük. İhanetle anılan bir Gri'ye güvenmemeliydim. Karma böyle bir şey sanırım. Onu kandırıp sana ihanet etmeye ittim, güzelce yanıma çektim ve sonra baksana işte," Elini uzatıp çekmeceyi açtı ve oradan bir bıçak çıkarıp masaya sertçe bıraktı. "Sırtımda bir bıçak." Çekmeceyi sertçe kapattı. "Sen ona kıyamadın ama ben affetmem. Bu yüzden kazanan hep ben oldum." Bakışları üzerime kaydı. "Her zaman, önünde sonunda."

"Gerçekten öldürdün mü onu?" diye sordum. "Öldü mü Asil yani, bitti mi? Öylece, hızlıca."

Amber soğuk bir kahkaha attı. "Tam olarak değil. Öncüsüne ihanet eden yancının parçalanışını hep birlikte izleyeceğiz. Tabii bir yerde kan kaybından ölmemişse." Omuzlarını kaldırıp indirdi ve göz ucuyla bıçağı gösterdi. "Bu bıçakla beni öldürecekti, ben erken davrandım. Her zaman erken davranırım."

"Hoşuma gitti," derken kollarını göğsünde kavuşturarak ağırlığını bir bacağına verdi Devin. "En son yaptığın bir hareket hoşuma gittiğinde meydanda bir Sarı'yı doğduğuna pişman ediyordun. Benzer bir etki yarattı üzerimde."

"Alkışlar Gri için," derken bir anda alkış tutmaya başladı Amber. "Ne de olsa yancımı bana karşı kışkırtan ve beni öldürmesini isteyen oydu. Asil'in vicdanını güzelce kullandı ve ilk öldürülen olmam için onu yanıma yolladı. İşte tam öncüye layık bir hareket."

Scanned with CamScanner

Bu konuda Kunter'den nasıl bir tepki beklediğimden emin değildim ama "Herkesi kendi silahıyla vuracaksın," demesini beklemediğimden emindim. "Şimdi konuyu daha fazla uzatmadan bize Sinan'la kardeşinin yerini söyle."

Amber cıkladı. "Ne karşılığında?"

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Tahtımı," dedi doğrudan. "Bana kaybettiklerimi geri vereceksiniz."

"Yoksa?" diye sordu Devin.

"Yoksa öldürmek için can attığınız o kızı yancım ilan ederim ve yancıya dokunan ölür." Devin'e bakarken dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Yani sen. Kazan kazan."

"Onu öldüren ben olurum," diyen Kunter'e, "Kötülerin Şehri kayıtlarına inelim, yancın sevgilin," diye karşılık verdi, Amber. "Gri Bölge ya da bir öncü olması, güç elindeyken katlandığımız bir şey ama eğer yancıma dokunacak olursan halkı nasıl galeyana getirip sevgilini parçalatacağımı çok iyi biliyorum, kardeşim."

Amber'in ne kadar ileri gidebileceğini bilen biri olarak, "Hayatta kalırsan, tamam," dedim. Kunter ve Devin'in üzerime dönen bakışlarını görmezden gelerek. "Ama sana hayatta kalma sözü vermiyorum. Hâlâ ilk sıra senin. Asil beceremediğine göre aklımda başka biri var."

Amber bacaklarını masadan indirip ayağa kalktı ve ellerini masasına bastırdı. "Anlaştık, hayatta kalacağımdan emin olabilirsin. Bir öncü ölecekse ve o sen olmayacaksan benim de aklımda biri var." Buzdan hareleri Kunter'i buldu. "Her şeyi eski hâline çevireceğim. Kanımın son damlasına kadar yemin ederim."

Mesele hiçbir zaman şehri yönetmek olmamıştı. Kötülerin Şehri'ni yönetmesem de güç, benim elimdeydi. Amber o tahta kanının son damlasına kadar muhtaç olabilirdi ama ben değildim.

Esin'in yancı olup koruma altına alınmaması için her şeyi göze almaya hazırdım.

Affetmek için sonsuz zamanı olduğunu sanır insan.
Oysa ölüm, bir nefes kadar yakındadır.

BÖLÜM 27

Yeşil Bölge Öncüsü Giray

Güneş tepede yükselirken Kötülerin Şehri'nde bahar havası hâkimdi. Perdeleri çekip güneşin içeri dolmasına izin verdim ve pencereyi açıp başımı dışarı uzattım. Bir nefesi içime çektim. Soğuk ama tatlı bir nefesti. Bahardı yani, ne kış kadar sert ne de yaz kadar bunaltıcı. Bahar çiçekleri rüzgârda savrulup gökyüzünde uçuşurken elimi uzatıp yeşil bir yaprağı yakaladım.

Kenarı yırtılmış küçük bir yapraktı. Damarları belli belirsiz ama rengi canlı bir yeşildi. Ne çok koyu ne de çok soluktu. Capcanlı bir yeşildi.

Bir karga, mermerin kenarına kondu. Başını eğdi, bana o garip gözleriyle baktı. Kargalardan çocukluğumdan beri korkardım çünkü babam kargaların ölüm getirdiğini söylemişti. Ne zaman bir karga görse *birileri son nefesini vermek üzere, oğlum*, derdi. Biri gerçekten ölür müydü, bilmezdim, görmezdim çünkü ama babamın yalan söylemediğini bildiğimden inanırdım ona. Karga görünce kaçardım çocukken. Şimdilerde Kötülerin Şehri'nde çok karga görüyordum ama kaçmıyordum çünkü burada ölüm, adaletin bir parçasıydı.

Yaprağı cebime koyarak pencereden uzaklaştım ve perdeyi çektim. Karga orada durup bana perdenin arkasından bakmaya devam etti. Dayanamayıp onu kışkışladığımda gürültülü bir şekilde kanat çırparak uzaklaştı.

Mutfağa ilerledim. Güzel bir pankek yapıp Hazar'a gidecektim. Bu sabah gözlerimi açar açmaz onu özlemekten başka bir şey yapamamıştım. Pankeke bayılırdı, bu bahaneyle onu görebilirdim. Kavga ederdik belki yine, bir şeyler fırlatırdı üzerime ama en azından onu görmüş olurdum.

Her şeyin farkında olsam da mantığımla kalbimi aynı masaya oturtamıyordum. İkisi de çekiştirip duruyordu beni ve kalbim sık sık kazanıyordu. Bu sabah kazanan kesinlikle kalbimdi.

Birazcık görsem yeterdi bana, eski günlerdeki gibi olmasak da.

Scanned with CamScanner

Yekta'yı bazen çok kıskanıyordum. Kunter'in ağzından emdiği sütü burnundan getirmekte ustaydı ama ben Hazar için birazını bile yapamıyordum. Bu yüzden sonsuza dek onun tarafından kırılan o adam olacaktım ama sorun değildi. Onun kalbini kırdığımda ya da canını yaktığımda benim canım nasılsa daha çok yanıyordu. Baş edemiyordum bu acıyla. Onun tarafından kırılmayı daha çabuk atlatıyordum.

Belki bir gün bir yolunu bulurduk. Bugün olmasa da bir gün. Ya onunla ya da sonsuza kadar yalnız.

Karışımı hazırlayıp ocağa tavayı koydum ve pankekleri pişirmeye başladım.

Birlikte olduğumuz ilk gecenin sabahında gözünü *pankek,* diye açmıştı. Kahvaltıda bir dolu pankek yemişti. Bende kaldığı her gecenin sabahında yerdik. Hamileyken de sürekli pankek aşerirdi. Her şeyi pankekle yiyebilirdi.

İntiharından sonra bir daha hiç pankek yememiştik.

Bir an için durup gerçekten ona pankek götürüp götürmemem konusunda emin olamadım. Bundan nefret edebilirdi ya da bunu yeni bir başlangıç olarak görebilirdi. Hangisini istediğimden de emin değildim. Yaptığı hiçbir şeyi henüz hazmedebilmiş değildim ama bir yanım onun için çırpınmaya devam ediyordu.

Amansız bir aşka kapılmıştım, her şeyin farkındaydım ama yine de duramıyordum.

Pankeklerin başında beklerken kapı şiddetle çalındı. Elimdeki spatulayu tezgâha bırakıp kapıya ilerledim. Dün geceki gibi bir baskına şu an hiç ihtiyacım yoktu. Birbirlerini öldürmedikleri sürece hepsi her şeyi yapabilirdi. Bu, Kötülerin Şehri'nde lanet bir rutindi ve ne yazık, ömrümün sonuna kadar katlanacaktım buna. O yüzden bu sabah en azından taze bahar havasını içime çekip pankek hazırlarken azıcık umut beslememe müsaade etmelerini isterdim.

Kapıyı açtığımda Sinan bodoslama içeri dalarken peşinden birini içeri çekti. Kapıyı öyle hızlı kapatmıştı ki neye uğradığımı şaşırmıştım.

"Sinan? Ne oluyor lan?" Bir yüzü gözü morluk ve şişlik içerisinde olan kadına bir de Sinan'a baktım. "Bu kim?"

"Yardımın lazım," dedi Sinan, kadını elinden çekip koltuğa götürdü. "Seni bulaştırmak istemiyordum aslında ama başka çarem kalmadı, Giray. Bana senden başka kimse gerçekten yardım etmez."

Kadına baktım uzun uzun. O, geçen gün Yekta'nın meydanda Siyah Bölge'ye sürgün ettiği kadın mıydı, bana mı öyle geliyordu? O... Yekta'nın eski dostuydu, onu Kötülerin Şehri'ne düşürmüştü. Sadece bu da değildi. Eğer Kötülerin Şehri bir seçenek olmasaydı onu öldürecekti. Nedenini bilmediğimiz bir şekilde.

"O," dedim elimle kadını işaret ederken. "O, Yekta'nın arkadaşı değil mi? Onunla ne işin var, Sinan?" Sesim sert bir şekilde yükseldi. "Yekta bu yüzden mi dün gece buraya geldi, seni sordu? Sen bu kadına yardım mı ettin?"

"Ben Yekta'nın arkadaşı falan değilim!" diye bağırdı kadın. "Benden öyle bahsetme."

"Ya ne?" diye yükseldim istemeden. "Çık git buradan, benim senin gibi birine yardım edecek hâlim yok."

Sinan hızlıca aramıza girip beni göğsümden geriye itti. "Dur, Giray. Dinle beni, bağırma ona. Sandığın gibi değil."

"Sandığım gibi değil de ne, Sinan?" Öyle yüksek söylemiştim ki bunu, boğazım yanmıştı. "Yekta'yı öldürecekmiş diyorum, duymuyor musun sen beni? Kime yardım ettiğini sanıyorsun sen?"

"Kardeşime," diye bağırdı suratıma. "Duydun mu beni? Kardeşime, Giray."

"Kardeşine mi?" Gözlerim ikisi arasında gidip geldi. "Kar... kardeşin? Nasıl? Yekta'nın arkadaşı o. Kardeşin ne alaka? Kardeşinin ne işi olur Yekta'yla?"

"Dayanamamış tanışmış," dedi Sinan, patlamanın eşiğindeymiş gibi titrerken. Onu ilk kez bu kadar yorgun ve çaresiz görüyordum. "Yekta'nın annesi ölünce korkmuş."

"Ne alaka ya?" diye hiddetle ittim Sinan'ı. "Korkup öldürmeye mi karar vermiş kızı? Ben de diyorum Kunter yalan söylüyor herhâlde, arkadaşı neden öldürmek istesin Yekta'yı? Yekta'nın kime ne kötülüğü dokunmuş olabilir ki diyorum ama meğer sorun Yekta değilmiş, sorun senin kardeşinmiş."

"Ben de böyle olsun istemezdim, bilseydim engel olmaya çalışırdım ona. Bir şekilde ulaşırdım, durdururdum ama bilmiyordum, Giray."

"Artık biliyorsun, o zaman buna bir son ver. Gerçeği söyle Yekta'ya. Anlayışlıdır Yekta, anlatırsan anlar. Ancak o zaman belki acır kardeşine, bırakır peşini. Ama dün gece gördüm onu, öfkeden gözü dönmüştü. Eğer bunu biraz daha uzatırsan işler çirkinleşecektir."

Scanned with CamScanner

"Hayır," diye bağırdı Esin. "Ona sakın söyleme, abi, öğrenmesin. Öğrenirse..."

"Öğrenirse ne?" diye öfkeyle çıkıştım. "Sen ne sandın ya? Niye girdin onun hayatına? Niye mahvettin hayatını? Sizden haberi bile yoktu ya onun? Niye yaptın bunu?"

Sinan beni hiddetle göğsümden itti. "Kardeşim o benim. Dostum olarak kardeşimi kurtarmama yardım etmeni istiyorum sadece senden."

"O kardeşin de Yekta ne?" diye patladım. "Yekta senin kardeşin değil mi? Anneleriniz bir değil diye mi yapabiliyorsun bunu?"

Acımasız gerçek, dudaklarımın arasından firar ettiğinde ikisi de bir an için nefes almayı bırakmıştı. Babaları aynı, anneleri farklıydı. Onlar kardeşlerdi ve Yekta bunu bilmiyordu. Onlarsa çocukluklarından beri biliyorlardı bunu, tanıyorlardı Yekta'yı. Yekta'ya sorsan babasının adını bile hatırlamıyordu, kimliğinde soyadı dahi yazmıyordu. Ve hiç bilmediği kardeşi, onun hayatını mahvetmişti. Hayat ya, abisini de düştüğü bu cehennemde karşısına çıkarmıştı. Sinan onu meydanda gördüğü ilk anda tanımıştı, yıllarca ara ara kontrol etmişti Yekta'yı. Hiç karşısına çıkmamıştı ama hep bir gün tanışmayı istemişti. Kız kardeşi ise hiç istememişti. Engel olmuştu buna. Yekta yalnız bir çocukluk geçirmişti ve sonra annesi ölmüştü. Tamamen yalnız kalmıştı.

Esin ayağa fırladı. "O bizim kardeşimiz falan değil. Benim babam, onun değil. Benim abim, onun değil. Benim hayatım, onun değil."

"Bu yüzden, değil mi?" dedim şaşırarak. "Annesi öldü ve sen hayatınıza dâhil olmasından korktun. Baban babası, abin abisi olacaktı. Bu nasıl bir kafa ya? Ne sanıyorsun sen? Yekta senin hayatını ne yapsın ya? O kendi hâlinde bir kızdı, kıskançlık uğruna mahvettin hayatını."

"Annesi öldüğünde babam ona gidecekti. Evimize getirecekti onu. Sen bilmiyorsun, hiçbiriniz bilmiyorsunuz. Yıllardır istiyordu bunu. Hep pişman yaşadı ve telafi edebileceğini düşündü. Buna izin veremezdim."

Sinan anlatmıştı. Yıllar önce babasının bir kızı daha olduğunu öğrendiklerinde anneleri şart koşmuştu. Eğer Yekta'yı ve annesini hayatına dâhil edecek olursa onlardan vazgeçmesi gerekecekti. Ailesini kaybetmektense hiç aile olamadığı kadın ve kızından vazgeçmişti.

"Onu öldürecektin."

"Çünkü ölmesini istiyordum," diye çığlık çığlığa yanıtladı Esin. "Güzel, tatlı, iyi kalpli kızları herkes sever. Ben onun yüzünden ikinci bir seçenek olacaktım. Hayatına girdim, tanıdım onu. İnanır mısın, sevdim de. Arkadaşım da sevdi." Çıldırmış gibi görünüyordu. Sanki ne konuştuğunun farkında bile değildi. "Sadece onu kontrol altında tutmak istemiştim. Babamın bizden gizli onun hayatına dâhil olacağını düşünüyordum. Yekta yüzünden ben ikinci seçenek olacaktım."

"Bir Amber daha," diye haykırdım suratına. "Size hiçbir zararı dokunmayan kıza neler çektirdiniz ya?" Beni tutup kardeşinden uzaklaştırmaya çalışan Sinan'ı sertçe ittim. "Dokunma bana. Duymuyor musun kardeşinin söylediklerini, Sinan? Sen bu musun lan? Benim tanıdığım adam mısın? Bu kardeşin de Yekta el kızı mı? O sana bundan daha iyi bir kardeş olurdu."

"Giray dur," dedi Sinan, ıslak gözlerle yalvarırcasına. "Yalvarırım dur, yardım et bana. Yemin ederim Yekta'yı da kardeşim gibi görüyorum ama anla beni, Esin'le büyüdüm ben. Canım o benim, ne yaparsa yapsın son nefesime kadar koruyup kollarım onu."

"Yekta daha az kardeşin diye yani," derken sahte bir kahkahayla geri çekilip elimi enseme uzattım. "Nasıl olacakmış o? Yekta'yı siz yalnız bıraktınız ama şimdi yalnız mı sanıyorsunuz ya siz?" Esin'e diktim bakışlarımı. "Sen onu hâlâ yalnız, savunmasız mı sanıyorsun? Onun artık dostları var, halkı var, onun için canını verip bütün bu şehri yakacak kadar seven bir adam var. Yekta sana acır da onlar acır mı sanıyorsun? Kunter sana acır mı? Devin sana acır mı? Ben sana acır mıyım lan?"

"Bana acı," diye önüme geçti Sinan. "Bana acı, Giray. Kardeşime acıma, onu kurtarma, beni kurtar. Sadece Esin'i değil, beni de öldürecekler. Amber'e gittim. Düşmanımın düşmanı dostumdur. Bize yardım ederdi, biliyorsun. Esin'i yancısı yapabileceğini söyledi, çok umutlandım. Yancı olursa öldüremezlerdi onu."

"Amber'in yancısı Asil, Sinan. Nasıl kandın buna?"

"Asil, Amber'e ihanet etmiş, yakında yancısı olmayacakmış. Neler oldu, bilmiyorum ve açıkçası şu an umurumda değil. Güzel bir fırsat gibi göründü ama sonra Yekta geldi. Oradaydık, saklanıyorduk. Devin sadece alt katı aradığı için şanslıydık. Anlaştılar, Giray. Amber bizi onlara vermeden Kırmızı Bölge'den çıktık. Hemen sattı bizi, kırmızı şeytan."

"Amber yancısı yapacaktı, sattı. Pek şaşırtıcı değil. Benden ne istiyorsun, Sinan? Ben ne yapabilirim ki Yekta'yla konuşmaktan başka?"

"Esin'i yancın ilan et," dediğinde beynimden vurulmuşa döndüm. "Yekta bana belki acır ama ona acımaz. Esin yancın olursa ona kimse dokunamaz. Yekta, Devin'i ateşe atmaz."

Scanned with CamScanner

"Benim yancım sensin, Sinan. Diyelim ki yaptım, sen ne olacaksın? Kunter seni lime lime eder. Sadece seni de değil, hepimizi."

"Kunter sana dokunmaz."

"Bunu yaptığımı öğrenirse kalbimi söker lan. Kendine yapılan neyse de Yekta'ya yapılana sessiz kalır mı hiç? Olmaz. Senin hayatını riske atamam ve bu ihaneti dostlarıma yapamam." Geriye çekildim. "Yekta'yla konuşurum, ikna ederim onu. Anlayışlıdır, anlatırsam dinler. Seni de sever, bir şekilde yol buluruz birlikte."

Kapıya doğru gerilediğimde Sinan kolumdan yakaladı. "Yalvarırım sana, Giray. Tek çarem bu. Onun, kalbini kıranlara neler yaptığını gördün. Esin'i öldürecek."

"Kunter'e bile acıdı, kardeşine de acıyacaktır."

"Kunter'e âşıktı," dedi çaresizce. "Esin'in onu neden öldürmek istediğini öğrenirse hayatta yaşatmaz onu. Kunter, benim kardeşimin elinden kurtarmış kardeşimi. İnanabiliyor musun? Kötülük ederken iyilik etmiş. Ve şimdi karma buldu bizi. Yardım et, senden başka kimsem yok, lütfen."

Ağlıyordu ve titriyordu. Islak suratı, çökmüş göz altları ve kan çanağı olmuş gözleriyle öyle çaresiz bakıyordu ki bana, bir an için ne yapacağımı bilemedim. Sinan benim dostumdu ve biliyordum, o iyi biriydi. Her zaman bir gün Yekta'yla tanışmanın hayalini kurmuş ve onu tam burada gördüğü gün beyninden vurulmuşa dönmüştü. Ona söylemek istemişti ama cesaretini toplayamamıştı. Her zaman söylemenin bir yolunu aradı ama hiç o kadar cesareti olmadı. Şimdiyse artık bu imkânsızdı.

"Bana izin ver," diyerek geri çekildim. "Biraz müsaade et, siz burada bekleyin. Ben geri geleceğim. Duruma bir bakacağım. Neler yapabiliriz, öğreneceğim." Kapıya doğru ilerlerken iyice sersemlemiştim. "Sen biraz sakinleş, Sinan. Merak etme, kimsenin sana dokunmasına izin vermem ve kardeşin için hak etmese de elimden geleni yapacağım."

Dış kapıya uzandığımda Esin, "Abi, durdur onu!" diye haykırdığında sesi evimin duvarlarına çarpıp yankılandı. "Gitmesine izin verme. O da onlardan, bize yardım etmeyecek."

Kapının kulpunu indirmiştim ki Esin'e esaslı birkaç laf daha etmek için duraksadım. Arkamı dönerken, "Sinan benim dostum..." demiştim ki keskin bir bıçak kalbimden içeri girdi. Ve bıçağı tutan, yancım ve dostum, Sinan'dı.

Sinan'ın bıçak tutmayan diğer eli sırtıma dolandı, ona doğru sendelediğimde bıçağı daha da derine itti. Kan dudaklarımın arasından fışkırdı. Nefesim kesildi. Göğsümün içinde bir şey parçalanırken aynı anda içimde başka bir şey daha çöktü. Hangisi daha çok acıttı, ayırt edemedim.

Elim istemsizce göğsüme gitti ama tuttuğum şey kan değildi yalnızca. Sanki yıllardır taşıdığım güven de parmaklarımın arasından akıyordu.

"Özür dilerim." Sinan'ın gözlerinde dostumu aradım ama orada katilimi buldum. "Affet beni, Giray. Yapmak istemezdim, yemin ederim başka çarem yoktu."

Kalbimi delen bıçağı tutan, dostumdu. Kimse ona el sürmesin diye yancılığını bile gizlediğim yol arkadaşımdı. Bu evde hayatını kurtarmıştım onun ve bu evde öldürmüştü beni.

Öldürmüştü çünkü Kötülerin Şehri şartlarında bıçakla delinen bir kalbi iyileştirebilecek doktor yoktu. Bıçak, kalbimin en derinlerine saplanmıştı.

"Babama söz verdim," dedi Sinan hıçkırıklarının arasından. "Kardeşimi son nefesime kadar koruyacağıma dair söz verdim. Onu yüzüstü bırakamam, öldürmelerine izin veremem."

Beni yüzüstü bıraktın.

Beni öldürdün.

Keşke sırtımdan bıçaklasaydı da görmeseydim bana bunu yapanın o olduğunu. Ölürken son nefesimde katilimin gözlerine bakıp dostum için üzülmeseydim.

Sinan beni duvarın kenarına doğru bırakırken hıçkırıkları evimde yankılanıyordu. Ona *ölmek istemiyorum*, demek istedim. *Ölmek istemiyorum, bırakma beni.* Ama beni bırakmaya hazırlanıyordu.

"Öncü ve yancı olmalıyız," dedi gözlerini yere dikerken. Yüzüme bakamıyordu artık, son nefesimi görmeye o da hazır değildi ama ben de değildim. "Onu başka türlü koruyamam."

Hazar'a gidecektim ben. Bak, pankekler tezgâhın üzerinde. Affetmeyeceğiz birbirimizi ama âşık olduğum gözlerine bakacağım bir kere daha.

"Bir kere daha, Sinan," dedim güçlükle, yarım bir nefesle. Kesik kesik, belki de anlaşılmayacak bir şekilde. "Ölmek istemiyorum, bırakma..."

Sinan beni bıraktı. Duvarın kenarında, zemin kendi kanımla ıslanırken ve acı, dünyadaki varlığımı silikleştirirken kardeşini elinden tutup çıktı evimden.

Yalnız ölecektim.

Scanned with CamScanner

Elimi güçlükle cebimdeki telefona uzattım. Kanlı elim kaygandı. Telefon elimden fırladı. Titreyen elimi zeminde ileriye uzattım, telefonu parmaklarımla yakalamaya çalıştım. Acı, bir kere daha, kan kusturacak şekilde saplandı. Kan, dudaklarımın arasından akarken telefona ulaştım.

Hazar'ı aradım, ilk sıradaydı. Kolay oldu. İkinci çalışta açtı telefonu.

"Cehenneme git," dedi o her tonuyla âşık olduğum sesiyle. "Ve evet, bunun için açtım telefonunu. Cehenneme git ve bir daha gözüme sakın gözükme."

Telefonu tek kelime etmeme bile müsaade etmeden suratıma kapattı. Bir kere daha aradığımda açmadı ve bir daha aradığımda telefonu ulaşılamaz oldu.

Cehenneme gidiyorum zaten, Hazar.

Ve sen bunu benden değil, bir başkasından öğreneceksin.

Çocuklarımızın yanına gidiyorum, sevgilim. Biz hiç kavuşamayacaktık ama bak, en azından onlarla kavuşacağız. Ve bir gün sen de bizimle olacaksın.

Elim zemine düştü. Telefon, kaskatı kesilen parmaklarımın arasında sıkıştı. Sol gözümden akan tek damla yaş, çeneme doğru süzülürken camın önünde bir hareketlenme oldu ve karga geri geldi. Baktı bana, beni de yanında götürmek için an kolladı.

Bahar havası soldu, şiddetli yağmur Kötülerin Şehri'nin üzerine karabasan gibi çökerken son nefeslerim dudaklarımın arasından süzülüp yok oldu.

Öldürülen öncünün kanını yerde
bırakmama görevi, diğer öncülerindir.

BÖLÜM 28

Gri Bölge Öncüsü Yekta

"Yeşil Bölge'deyim," dedi Sinan, telefonun diğer ucundan. "Esin'le birlikte, Giray'ın evinde seni bekliyoruz. Gel, konuşalım. Halledelim, Yekta. Dostumsun sen benim, her şeyi yapmaya hazırım."

Sinan beni aradığında zaten Yeşil Bölge'deydim. Giray'ın evine yürüyordum. Uyku tutmamıştı. Sabah olur olmaz kalkıp evden çıkmıştım. İçimde garip, huzursuz edici bir his vardı. Giray'a gidip onunla Sinan hakkında konuşmak istiyordum.

Gece boyunca Sinan'ı içimde aklamaya çalışmıştım. *Kardeşi için,* demiştim hep. *Kardeşim olsa ben de yapardım.* Bilmiyordum, Sinan'ı gerçekten önemsiyordum. Onun Amber'e gidecek kadar çaresiz kalmasını hazmedememiştim. Sanırım yine Grilik yapıyordum. Giray'la konuşup bunu netleştirecektim ve Sinan aramıştı.

Pekâlâ, hep birlikte konuşacaktık. Giray orada olacağı için ara bulucumuz da hazırdı.

Yağmurda ıslanarak koşar adım Giray'ın binasından içeri girdim ve merdivenleri tırmanmaya başladım. Üst kata çıktığımda Giray'ın evinin kapısı hafif aralıktı. Ve o aralıktan, kapının kenarında kanlar içinde birinin oturduğunu gördüm.

Bütün kanım çekildi. Görüşüm bulanırken kapıya doğru adımladım ve parmak uçlarımı kapıya bastırıp iterken başımı kapıdan içeriye uzattım.

Duvarın kenarında kanlar içinde iki büklüm oturan, Giray'dı ve göğsünde bir bıçak vardı kalbini delen.

Dizlerimin bağı çözüldü ve Giray'ın kanıyla kaplı zemine düştüm. Ellerimi korkuyla Giray'a uzatırken, "Giray," diye bağırdım çığlık çığlığa. "Giray bana bak, Giray!" Yüzünü ellerimin arasına alıp sarstım. "Giray, hayır... Hayır, lütfen Giray, hayır!" Elimin tekini göğsünü delen bıçağa indirdim. "Giray aç gözlerini, bak bana. Giray!"

Scanned with CamScanner

Çığlıklarım, yakarışlarım Giray'ın evinin artık soğuk duvarlarına çarpıp yankılanıyordu. Giray kıpırtısızdı, kanı vücudundan boşalırken nefes aldığına dair herhangi bir belirti yoktu.

"Giray!" Onu omuzlarından tutup sarstım. "Giray, lütfen dayan." Elimin birini nabzına, diğerini telefonuma uzattım. Ne yaptığımdan emin değildim. Nabzını alamıyordum, kalbim küt küt atıyordu ve hiçbir şeyi anlayamıyordum.

Kunter'i arayacağım sırada Giray'ın soluk dudaklarının arasından, "Gri," döküldü. "Hazar'a..." Gözlerini açamıyordu, nefes alamıyordu. Almaya çalıştığı bütün nefesler göğüs kafesinde tıkanıp kalıyordu. "Onu..." Boğazından hırıltılı bir ses koptu. "Sevdiğimi söyle." Gözlerini güçlükle kırpıştırdı. Ela gözlerini yarıya kadar aralayabildi. "Lütfen."

"Giray, dayan," dedim yeniden telefona dönerken. "Kunter gelecek, gelirken doktoru getirecek." Aynı anda ceketimi çıkardım ve onun yarasının etrafına bastırmaya çalıştım. "Lütfen dayan, ölmene izin vermem. Yemin ederim izin vermem. Korkma, yalnız değilsin. Ben buradayım. Ben..."

Son gücüyle elime uzandı ve telefonu bırakmama sebep oldu. "Çok... geç..."

"Hayır, değil. Hiçbir şey için geç değil, Giray. Lütfen nefes almaya çalış. Lütfen ben..."

"Sinan," dedi güçlükle. "Sinan..." Kelimeler dudaklarının arasından kanla birlikte dökülüyordu. "Sinan..." Sertçe yutkundu ve hemen ardından öksürerek kan kustu. "A... Senin a..."

Yeniden derin bir nefesi içine çekmeye çalıştı. Nefesi göğüs kafesinde sıkışmış gibi göğsü bir an için kabardı. Nefes, göğsünden taşan kanla birlikte dudaklarının arasından süzüldü. Ela gözleri gözlerime kilitlendi, bir an için büyüdü ve sonra gözlerindeki ışıltı kayboldu. Giray'ın gözleri boşluğa düşerken başı öne devrildi.

Dünya koca bir sessizliğe gömüldü. Evdeki tek ses, benim kalbimin göğüs kafesimi yararcasına küt küt çarpma sesiydi.

Yeşil Bölge Öncüsü Giray öldü.

Giray'ı öldüren, hayatını kurtardığı yancısı ve dostu Sinan'dı.

"Giray," diye fısıldadım, beni duymayacağını bile bile. Elimin tekini onun kalbini yaran bıçağa uzattım, diğerini omzuna sardım. Yaklaştım ona, sarıldım sıkıca. "Giray, özür dilerim." Göğsümden kopan acı dolu feryat beni hıçkırıklara boğdu. Hıçkırıklarımdı artık duvarlara çarpan.

"Ben bilmiyordum. Sinan'ın bunu yapabileceğini bilmiyordum. Sinan o, nasıl yapabilir? Giray..."

Yüzümü Giray'ın cansız bedenine bastırdım. Her yerim onun kanıyla boyanmıştı. Üstümde dostumun kanı vardı. Elimin altındaki bıçakla almıştı Sinan onun canını. Niye... beni öldürmemişti, neden Giray'ı öldürmüştü?

"Giray kalk," dedim çığlık çığlığa. "Giray, lütfen kalk. Olmaz, olmaz... Sen değildin. Ölmesi gereken sen değildin."

Annem ölürken yanında değildim. Sarah ölürken yanında değildim. Rain'in ölümünü izlemiştim ama o benim dostum değildi. Giray benim dostumdu ve cansız bedeni kollarımın arasındaydı.

Hani Kötülerin Şehri'ndeki en masum olan bensem ikincisi kesinlikle Giray'dı. Neden ölen o oldu?

Giray'ın cansız bedenine sarılarak ne kadar süre kaldım, bilmiyorum. Yağmur iyice şiddetlenmiş, Kötülerin Şehri'nde bir fırtına çıkmıştı. Onun dışında her şey sessizdi sanki. Giray kadar sessiz. Ölü.

Meydandaki çan çalmaya başladığında benim kafamın içine bir tokmak indirdiler sandım.

Dan.

Dan.

Dan.

Üçüncü vuruşta bütün parçalar acımasızca yerine oturdu.

Kabzasından sıkıca tuttuğum bıçağı Giray'ın göğsünden çekip çıkardım. Kan damlaları zemine damlayıp kolumdan içeriye doğru akarken Giray'ın açık kalan gözlerine baktım.

"Affet Giray. Uyu, gözün arkada kalmasın." Elimi gözlerinin üzerine kapattım ve gözlerini örttüm. "Yemin ederim sana, son nefesimi verecek bile olsam intikamını alacağım."

Sarsak adımlarla Giray'ın yanından ayrıldım. Duvarlara çarpa çarpa koridorda ilerledim, kanlı kaygan elim tırabzanlarda kayarken güçlükle ayakta durdum. Bir ayağım diğerini takip ediyordu ama ben hiçbir şeyi takip edemiyordum.

Kendimi binadan dışarı attığımda sokaktaki Yeşiller beni görüp kaçıştılar. Elimde öncülerini öldüren kanlı bıçağı tutuyordum. Üstüm başım öncülerinin kanıyla boyanmıştı ve delirmiş gibi göründüğümü tahmin edebiliyordum.

Scanned with CamScanner

Meydana doğru ilerledim. Halkın da gittiği yer orasıydı. Şimdi Kötülerin Şehri'ndeki herkes çanla birlikte meydana ilerliyordu ama Giray aralarında yoktu. Bir daha da hiç olmayacaktı. Yeşillerin önüne bütün tevazusuyla çıkan Yeşil Bölge Öncüsü Giray'ı geçen gün o meydanda son kez görmüştük.

Yeşil Bölge'yi meydana bağlayan caddede kalabalık taşıyordu. Beni gören halk, yolumu saygıyla değil, korku ve şokla açıyordu. Aralarından geçip öne çıktığımda meydandaki gösteri gözlerimin önüne serildi.

Meydanın ortasındaki Sinan'la bakışlarımız kesişti. Beni gördü ve "Yeşil Bölge Öncüsü Giray öldürüldü!" diye haykırdı Kötülerin Şehri halkına. İşaret parmağı hiddetle üzerime döndü. "Ve onu Gri Bölge Öncüsü Yekta gözlerimin önünde öldürdü."

Damgalı bir kâğıdı açıp halkın gözünün önüne tuttu. "Ben resmi Yeşil Bölge Yancısı Sinan." Kâğıdı yeniden rulo yapıp havada salladı. "Öncü ölürse yerini yancı alır. Size yemin ederim öncüm ve dostum Giray'ın intikamını bütün Yeşil Bölge halkı adına alacağım!"

Bütün gözler aynı anda üzerime döndü. Elimdeki kanlı bıçağın kabzasını sıkıca kavradım. Sinan'ın arkasında kalan Esin, abisinin omzu üzerinden sinsi bir bakış attı bana. Kanım kaynadı ama tek kaynayan şey benim kanım değildi, Yeşil Bölge halkının da kanı kaynıyordu.

"Ve herkes duysun bilsin ki Yeşil Bölge yancısı bundan böyle Giray'ın da son nefesine kadar korumak için çırpındığı kardeşim Esin'dir ve ona dokunan bunu canıyla öder."

Giray'ı öldürmüşlerdi çünkü Giray öldüğünde Sinan öncü olacaktı ve Esin'i yancısı ilan edecekti.

Koca bir bıçakla dostunun göğsünü yaran Sinan, onun yerine geçip öncü olmuştu ve kardeşini de yancısı ilan etmişti.

Giray bunun için ölmüştü ve herkesin gözünde onu öldüren bendim. Sinan büyük oynamıştı ama ben daha büyük oynayacaktım.

Yeşil Bölge Öncüsü Giray, Kötülerin Şehri'nin kuruluşundan itibaren ölen ilk öncü olmuştur.

BÖLÜM 29

"Öncümüzü öldürdün!"

Yeşil Bölge halkı beni aralarında sıkıştırıp darp etmeye kalktıklarında elimdeki öncülerinin canını alan kanlı bıçağı onlara salladım. Bir sağa, bir sola, bir arkama dönüyordum. Nereden yaklaşıp sıkıştırırlarsa oraya. Bıçağı delirmişçesine savuruyordum onlara. Korkuyla kaçışıyorlardı geriye.

Kendimi meydana attığımda Sinan, Esin'i iyice arkasına aldı ve ona kalkan oldu. Kanlı bıçağı Sinan'a doğrulttum.

"Ona bunu nasıl yaptın?" diye sordum gözyaşları içinde. "Giray senin dostundu!"

Dişlerini sıktı Sinan. "Bunu ona sen yaptın, Yekta."

"Öncü ve yancı olmanıza mı güveniyorsun?" Bıçağı parmaklarımın arasında çevirdim. "Güvenme."

Sinan'a doğru atıldığımda gözüm başka hiçbir şeyi görmemişti. Yalnızca onun canını, Giray'ın canını aldığı gibi almak istiyordum. Yarım kalmış hikâyesi ve dostunun ihanetinden gözleri açık ölen Giray'ın canını aldığı gibi...

Bir kargaşa koptu, herkesten bir ses çıkıyordu ama hiçbir şeyi tam olarak duyamıyor ya da göremiyordum. Tek görebildiğim onlardı.

Biri arkamdan yaklaştı ve bıçağı tutan elimden yakaladı. Bakışlarım hiddetle sola döndüğünde tanıdık buzdan harelerle göz göze geldim.

"Bırak," dedim hiddetle. Bileğimi kurtarmaya çalıştım. "Bırak! Çek elini, bırak!" Çıldırmış gibiydim, ses tellerim dudaklarımın arasından birer çığlık gibi yükselen kelimeler yüzünden çatlamıştı. "Giray'ı öldürdü, bırak!"

Kunter'in gözleri titreşti. "Giray öldü mü?" İnanamıyormuş gibiydi. "Gerçekten o... Öldü mü? Giray?"

"Öldü," dedim hıçkırıklar içinde. "Sinan onu öldürdü." Elimi kurtarmaya çalıştım. "Bırak lütfen. Ne pahasına olursa olsun öldüreceğim onu."

Scanned with CamScanner

"Yalan!" diye haykırdı Sinan. "Sistem için öldürdü Giray'ı! En kolayından başladı. Özgürlüğü için!"

Hiddetle Sinan'a doğru atıldım. Kunter belimden yakaladı ve beni kendine bastırdı. Sinan'ın bakışlarında zafer ışıltısı vardı. Herkesi yanıltıyordu.

Kunter'in ellerini itmeye çalışırken, "Sen de mi?" diye sordum çığlık çığlığa. "Ona mı inandın? Bana değil, ona mı?"

"Hayır, ne olursa olsun ölümünü resmileştirmene izin vermem."

"Buna ben karar veririm!" diye bağırdım ve bıçağı Sinan'a fırlattım. Sinan bıçağı görse de kenara çekilemedi çünkü çekilecek olursa bıçak, Esin'in alnının çatına saplanacaktı. Bıçak Sinan'ın göğsüyle omzu arasında bir yere saplandığında acı dolu bir inlemeyle iki büklüm oldu. Esin onu çığlık çığlığa ayakta tutmaya çalıştı. Sinan bunu ona nasıl yaptığıma inanamamış gibiydi.

Daha yeni başlıyorduk.

Sinan'ın inlemelerinin ve benim çığlıklarımın yankılandığı meydanda Amber'in, "Doğru mu?" diyen o karanlıkla aydınlık arasındaki ince çizgide kaybolmuş sesi yankılandı. "Duyduklarım… Doğru mu?"

Amber'in taş gibi soğuk yüzüne baktığımda kelimelerin donduruculuğunu hissettim. Buzdan hareleri bir meydandaki Sinan'a, bir de onun birkaç metre uzağındaki Kunter'in sıkıca tuttuğu bana kayıyordu. Tamamen sersemlemiş görünüyordu.

Hazar'a onu sevdiğimi söyle, lütfen.

Giray'ın son cümlesi buydu. Onu öldürenin Sinan olduğunu bile söylemeden önce son nefesiyle, sevdiği kadına bir mesaj bırakmıştı. Onun arkasından bütün dünyası yıkılacak kadına.

"Yekta, Giray'ı öldürdü," diye dudaklarının arasından kopan bir hırıltıyla cevapladı Amber'i Sinan. "Kalbini bu bıçakla…" Eli omzuyla göğsü arasında hâlâ duran bıçaktaydı. "...yardı. Yemin ederim, Amber. Gözlerimin önünde öldürdü onu. Sırf bana yardım etmek istediği için. Dostum beni asla yarı yolda bırakmazdı. Yekta bunu duyduğunda onu gözden çıkardı. Sistem için öldürülecek öncüler listesinde birinci sıraya koydu ve kalbini deldi."

Eğer Giray'ı öyle bulan ben olmasaydım ve bu bir başkası üzerine oynanan bir kumpas olsaydı inanırdım Sinan'a. Onun sahici bir adam olduğunu düşünürdüm hep. Oynamaz, kandırmaz ve asla kimseyi sırtından bıçaklamazdı. O bir abi gibi güvenilirdi, sarsılmaz ve iyi bir kalbe sahipti.

Şimdi izlediğim adam sanki başka biriydi ve ağzından dökülen yalanların biri bile yalan gibi gelmiyordu. Öyle gerçekçi oynuyordu ki acısını da nefretini de hırsını da, herkes ona inanacaktı.

Kunter değil belki ama Amber ona inanacaktı.

Kötülerin Şehri ona inanacaktı.

"Gri'ye ölüm!" diye haykırdı Yeşil Bölge halkı. Yine, yeniden. Eskisi gibi. Bu kez yalnızca onlar Siyah değil, Yeşil'di. Yeşil Bölge beni dost olarak tanıyan ilk bölgeydi. Bana hiç zarar vermemişlerdi. Şimdiyse öncülerinin katili olduğumu düşünüyorlardı.

Gri Bölge'den fırlayan Devin, Kaan, Riyaz, Rüzgâr ve İsimsiz, Kunter'le etrafımıza bir çember oluşturdular.

"*Gri'ye ölüm!* diyenlere ölüm!"

Üstümüze gelen Yeşil Bölge halkı geriye doğru püskürdü. Kötülerin Şehri'nin en iyi katillerine karşı kimse öylece karşılık veremezdi.

Mavi Bölge halkının önünde Zeliha'dan aldığı destekle güçlükle ayakta duran Mirza, "Nasıl?" diye sordu doğrudan Sinan'ın gözlerine bakarak. "Nasıl yaptın Giray'a bunu?"

Bana sormamıştı bile. Çünkü biliyordu, ben asla bunu yapmazdım. Giray'ı asla öldürmezdim.

"Ben söyleyeceklerimi söyledim," derken Yeşil Bölge halkını arkasına aldı Sinan. Bayıldı bayılacaktı, güçlükle ayakta duruyordu ve buna kardeşi için dayanıyordu. Onun elini öyle sıkı tutuyordu ki Esin'in tek şansının bu hayatta abisinin Sinan olması olduğunu oracıkta anladım. Bütün Kötülerin Şehri'ni karşısına almıştı kardeşi için Sinan. Her şeyi göze almış, karakterini bile hiçe saymıştı. "Yeşil Bölge, öncümüzün katili Gri Bölge öncüsü cezasını çekene kadar bağımsızdır." Bakışları beni bulduğunda orada utanç gördüm. "Gri Bölge Öncüsü Yekta, Kötülerin Şehri'nin yazılı kurallarına göre Yeşil Bölge Öncüsü Giray'ı öldürdüğü için ölüm cezasına çarptırılmalıdır."

Aynı anda Yeşillerden biri Gri Bölge bayrağını ateşe verdi. Bayrak yakma, Kötülerin Şehri'nde bayrağı yakılan bölgenin düşman kazandığı anlamına gelirdi.

Yeşil Bölge'yle Gri Bölge an itibarıyla düşman bölgelerdi.

Ölüm ilanım verildi ve Amber'in bıçağı boğazıma dayandı. Devin aynı anda bıçağını onun boynuna uzattı. Kunter, Amber'in bileğinden yakaladı ve onu benden uzaklaştırmak için bileğini sıktı.

Scanned with CamScanner

"Seni öldüreceğim," dedi Amber, diğerlerini tamamen görmezden gelmiş durumdaydı. Sinirden ve üzüntüden zangır zangır titriyordu. "Sana yemin ederim sıradaki öncü sensin, Gri. Her şeyimi aldın benden, her şeyini alacağım senden."

"Son sözü," dedim bıçağı ve sözlerini görmezden gelerek. "*Hazar'a onu sevdiğimi söyle,* oldu. Seni çok sevdiğini bilmeni istedi. Onu ben öldürmedim ama onun son nefesinde gördüğü son kişi bendim. Kurtaramadım onu, özür dilerim."

"Ve benim ona son sözlerim, *cehenneme git,* oldu." Amber'in önce buzdan hareleri genişledi, ardından şoka girmiş gibi görünen ifadesi histerik bir kahkahayla ürpertici bir hâl aldı. "Cehenneme git!" Bir Kunter'e bakıyordu bir bana. "Duydun mu, Kıvanç? *Cehenneme git,* dedim ona ve cehenneme gidiyormuş zaten." Amber bileğini Kunter'den kurtarıp bıçak olan elini göğsüne, kalbinin üzerine bastırdı. "*Cehenneme git ve bir daha sakın gözüme görünme.* Ona bunları söyledim o ölmeden önce. Belki de o son nefeslerini verirken. Beni aradı son kez ama ben ne yaptım?" Elinin tekini şakağına bastırıp geriye doğru sarsak birkaç adım attı. "Telefonu suratına kapattım ve engelledim onu. Bir ergen gibi engelledim onu ve sevgilimin son sözlerini ondan bile duyamadım." Başını hızla iki yana sallarken ince, küçük suratı gözyaşlarıyla sırılsıklam olmuştu. "Hayır, hayır yalan söylüyorsunuz hepiniz. Ölmedi Giray." Bana baktı yeniden. "Ölmedi." Kunter'i buldu yalvaran bakışları. "Ölmediğini söyle, Kıvanç." Kunter'in koluna tutundu. "Yalvarırım bir şey yap. Dayanamam buna, bir şey yap. Lütfen Kıvanç, geri getir onu. Onu bana geri getir."

Kunter'in beyaz teni kıpkırmızı kesildi ve boynundan şakaklarına doğru bir kızarıklık yükseldi. Beni hâlâ sıkıca tutuyordu, gitmeme asla izin vermeyecekti. Bir yandan da onun kolunu sıkıca tutup yalvaran kız kardeşine, ıslak gözlerle, kendini hıçkıra hıçkıra ağlamamak için zor tutuyormuş gibi bakıyordu.

"Üzgünüm," dedi Kunter sonunda, güçlükle. "Elimden ilk kez hiçbir şey gelmiyor."

"Kıvanç, hayır." Amber onun kolundan tutup sarsıyordu. Islak, kırmızı gözleri acıyla yanıp tutuşmuştu. "Lütfen, lütfen yardım et." Hıçkırıkları kelimelerini boğup yutuyordu. "Benden nefret ettiğini biliyorum ama lütfen, Giray'ı seversin. Lütfen. Benim için değil, onun için yap. Kıvanç, yalvarırım, ben bununla yaşayamam. Onsuz yaşayamam, lütfen. Lütfen... Lütfen... Lütfen..." Amber, Kunter'e tutunarak yere çöktü, daha fazla ayakta duramadı. Kunter'in bacağına sarıldı ve ona acı acı ağlayarak yalvarmaya devam etti: "Giraysız yapamam, lütfen."

Hazar Sidar'ın acı dolu çığlığı meydanda yükselip Kötülerin Şehri'nde yankılanırken bu manzara karşısında yüreğim dağlandı. İlk kez her hücremle Hazar Sidar'a üzüldüm.

Kunter ellerini üzerimden güçlükle çekti ve benim uzaklaşmama fırsat vermeden elimden sıkıca tuttu. Kardeşinin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Diğer elini ona sıkıca sardı. Hazar Sidar yıllardır bir kere bile sarılmadığı kardeşine sıkıca sarılıp başını göğsüne yasladı ve orada hıçkırıklara boğuldu.

Yeşil Bölge'ye döndü bakışlarım. Oraya gitmek ve ne pahasına olursa olsun ikisini de öldürmek istedim ama beni bunu yapmamam için durduran bir el vardı elimi sıkıca tutan. Her şeye rağmen, her koşulda önce beni düşünen.

Mirza, Zeliha'nın yardımıyla güçlükle yanımıza geldi. O da Kunter'den farksız bir hâldeydi. İlk kez ağladığına şahit oluyordum.

Zeliha'dan uzaklaştı ve kollarını bana sardı. Sıkıca sarıldı, o gözyaşlarını omzuma akıtırken Kunter'in elini tutmayan elimi onun sırtına sardım ve ona sarıldım.

Bütün Kötülerin Şehri'nin önünde dört öncü, ilk kez bir arada hıçkırıklara boğularak ağladık. Giray için, bizden olan için. Şimdiye kadar halkın önünde duruşumuzu hiç bozmamak için her şeyi yapmıştık ama bugün, Giray'ın ölüm gününde bütün tabularımız yıkılmış, geriye bu tablo kalmıştı.

"*Yalan söyledim,* de," diye haykırdı Amber bana. "*Yalan söyledim, canını yakmak istedim,* de!" Kunter'in onu sıkıca tutan elinden kurtulmaya çalışıyordu şimdi de. "*Kazanmak istedim,* de. *Giray ölmedi, sana oyun oynadım,* de! *Şimdi çıkıp gelecek,* de! *Yalan söyledim,* de!" Çığlık çığlığaydı, aklını kaybetmiş gibi görünüyordu. "Bir şey söyle, Gri!"

Amber, Kunter'in göğsünde sinir krizi geçirip kendinden geçerken tek yapabildiğim, ölen dostumun arkasından diğer dostlarıyla birlikte hıçkırıklarıma boğulmaktı.

Scanned with CamScanner

Dişi Kurt, en sevdiğini kaybetse bile değişmez. Çünkü o sevgiyle değil, eksiklikle beslenir. Kayıp, onu yumuşatmak yerine daha da doymusuz hâle getirir. Sevgi kurtarıcıdır ama Dişi Kurt'un sevgiyle bile dengelenmeyen bir doyumsuzluğu vardır.

BÖLÜM 30

Kırmızı Bölge Öncüsü Amber

Acının midene oturması diye bir şey vardı. Öyle ki bu acı, insanı içten içe çürüten bir zehre dönüştüğünde tek yapabildiğiniz, ölümünüzü beklemekti.

Hiçbir zaman ölümünü bekleyen o kadın olmadım.

Ölümü insanlara bekleten kadındım, her zaman.

Sessizliğim, acının dozajını ayarlıyor olmam demekti. Ne kadar sessiz kalırsam, yaratacağım acı o denli büyük olurdu. Korku, acıyı beslerdi ve beklenti, insanı korkuturdu.

İnsanlara acı verirken, onların zayıf noktalarından faydalanırken bir gün bunun benim de başıma gelebileceğini bilmiyordum.

Bir gün birinin de benden en sevdiğimi alacağını bilmiyordum.

Giray benim ilk ve son aşkım, yaşamım boyunca her ânımda sevebildiğim tek kişiydi. Nefret ederken bile sevdiğim, sevdiğim için kendime kızdığım ama kızdığım için kin güdemediğim yegâne insandı.

Benimle hayaller kuran, kötülüklerime rağmen hayallerinden asla vazgeçirmeyen ve bu hayalleri bana da arzulatan tek kişiydi.

Bana nefreti, kini, öfkeyi, kıskançlığı değil de sevgiyi arzulatan sevgilimdi.

Herkesin sevdiği ama herkesin sevmediğini severek ölen Yeşil Bölge Öncüsü Giray.

Çıplak ayaklarımı soğuk zemine basıp üç gün sonra yataktan kalktığımda gördüğüm ilk şey, aynadaki yansımam olmuştu. Yansımamla göz göze geldiğimde elimin karnımın üzerinde olduğunu fark ettim. Yıllar önce Giray'la sahip olacağımız ikiz bebeklerimiz işte tam buradaydılar. Karnımın içindeydiler ve kalpleri atıyordu. Sonra… Sonra ben onları öldürdüm. Kendimi öldürmeye çalışırken onları öldürdüm. Onları öldürdüğümde öldürdüm içimde kalan merhametin son kırıntılarını.

Hazar Sidar gerçekten Kıvanç Sidar'ın, kardeşinin tam da söylediği gibi ölmüştü. Kardeşine ihanet ettiğinde değil, ölmek istediğinde ölmüştü. Geriye yalnızca merhametin kırıntısının olmadığı Kırmızı Bölge Öncüsü Amber kalmıştı.

Titreyen dizlerime ve kendimi tam anlamıyla bir ruh gibi hissetmeme rağmen çıplak ayaklarım buz gibi zeminde ilerledi. Elbise odama girdim, dolabın içindeki kasayı açtım ve içindeki defteri çıkardım. Üstünde yeşil bir nokta olan kırmızı bir defter.

Ya göründüğün gibi ol ya da olduğun gibi görün.

Kötülerin Şehri'nde kimse göründüğü gibi olmaz ya da olduğu gibi görünmezdi. Herkes olmadığı biri gibi görünürdü ve şehir, göründüğü gibi olanları avlamaya bayılırdı.

Yekta Akay sadece en bilinen örnekti.

Ayaklarımı sürüyerek odadan çıktım ve merdivenleri yuvarlanmama ramak kalmış bir hisle inerek salona geçtim. Zamanında misafirlerimi ağırladığım ama bir yıldan uzun süredir yalnızca Giray'la zaman geçirdiğim dev masanın en ucuna oturdum.

Defterde kaldığım son sayfayı açar açmaz gözümden tek bir damla yaş, tarihin üzerine aktı. En son, intihar etmeden önce yazmıştım.

Acılarına boyun eğen insanlar yazardı ve kardeşim bunlardan biriydi. Bu yüzden Kıvanç Sidar'ın siyah, üstünde gri nokta olan defteri oldukça doluydu.

Yazdığım tek sayfadaki son satırı sesli bir şekilde okudum ama önceki satırları okumaya cesaretim yetmedi. Hatırlamaya, aynı acıyı hissetmeye dayanabileceğimi o anda düşünmedim.

Son satırda şöyle yazıyordu: *Karşılıksız sevgi ne demekmiş, öğrendim.*

Hayatım boyunca birilerini karşılıksız sevmediğim için yargılanan biri olmuştum. Beni sevmeyeni sevmez, beni sevmeyene ilgi duymazdım. Önce sevilir, sonra gerekirse severdim. Bu belki de bir savunma mekanizmasıydı.

Annem ikizimi benden daha çok sevdiğinde… Beni onun kadar sevmediğinde aldığım bir önlemdi.

Giray bana âşık olmadan ondan hoşlanmamıştım bile. Önce emin olmuş, sonra hoşlanabileceğime kendimi ikna etmiş ve sonra da sevmiştim. Öyle çok sevmiştim ki sadece ondan olanlara karşı karşılıksız bir sevgi besleyebilmiştim.

Karşılıksız sevgi beslediklerimle birlikte ölmek istemiştim.

Scanned with CamScanner

Ölememiş olmak ilk başarısızlığım değildi ama o gün, ölmediğimde bunun son başarısızlığım olacağına yemin etmiştim. Neredeyse başarıyordum da.

Gözlerimi kapatıp sıktım ve yeniden açtığımda bulanık görüşüm bir nebze olsun düzeldi. Ardından sayfayı çevirdim, bu ikinci sayfaydı. En üst, sağ köşeye bugünün tarihini atmak istedim ama tarih aklımda yalnızca şu şekilde kazılı kalmıştı.

Giray'ın ölümünün üstünden üç gün geçtiğinde...

Ve yazmaya başladım ikinci ve son kez.

Karşılıksız sevgi ne demek olduğunu öğrendiğinde iyi bir insan olabileceksin, dediklerinde sadece gülmüştüm. Karşılıksız sevgi besleyebilmenin insanı iyi birine dönüştürebileceğini inanan bir hayalbazla yaşıyordum. Çünkü ben zaten bunu öğrenmiş ve kısa süre sonra da kaybetmiştim.

Daha da kötüsü.

Bana bu cümleyi kuran kişiyi de karşılıksız sevebileceğimi anladığımda, onu da kaybetmiştim.

Onu kaybettim.

Giray öldü.

Önceki sayfada son kez yazdığımı sanıyordum ama hayır, son olan aslında bu. İkinci ve son. Çünkü bilirsin, acılarına boyun eğen insanlar yazar ve ben acılarıma üçüncü kez boyun eğmeyeceğim.

Bunu kendini kandırmak, acılarını bastırmak, ruhuna işkence etmek olarak görüyorsun, biliyorum. Biliyorum, Giray.

Giray... Ben gerçekten biliyorum.

Beni sevdiğini biliyorum.

Seni sevdiğimi biliyorum.

Tek bilmediğim, bize bir şans daha vermekti.

Bize bir şans vermekten, kaybolan merhametimi bulup içime yerleştirmenden o kadar çok korktum ki bunu zayıflık olarak gördüm.

Seni zayıflık olarak gördüm.

Canımı en çok sen yakabilirdin ve ben canı yanan zayıf bir kadın olamazdım.

Özür dilerim.

Özür dilesem ne değişecek sanki? Seslensem duyabilir misin, yazsam okuyabilir misin?

Öldün sen.

Sen de öldün.

Seni de ben mi öldürdüm şimdi?

Karşılıksız sevdiklerini öldüren bir canavar mıyım ben, Giray?

Bu kadar mı bencilim?

Annem de bu yüzden mi beni daha az seviyordu? Kıvanç bencil de değil, karşılıksız sevmeyen biri de değil. Hatta o hep karşılıksız sever, Giray.

Eskiden kimse yoksa bile Kıvanç vardı. Kıvanç bir şekilde, bana kızsa da kırgın da olsa hep orada bir yerlerdeydi. Şimdi yok, Giray. Sadece sen vardın ve sen de gittin.

Son nefeslerini verirken kızdım sana. Benden son duyduğun, nefret sözcükleriydi. Hak etmedin. Lütfen hak ettiğini düşünerek ölmüş olma. Sen hiçbir nefreti hak etmedin.

Şimdi burada olsaydın, eminim olabilseydin her ne pahasına olursa olsun yanımda olurdun, bana iyi olmakla ilgili cümleler kurardın. Hayalleri iyi insanlar kurar, derdin. Ben de sana, senin iyiliğin bize yeter, derdim. Hoş karşılamasan da benimle güler ve konuyu geçiştirmeme izin verirdin. Çünkü bilirdin, iyi olmak beni korkuturdu.

Beni dizginliyordun. Farkında değildin ama bunu yapıyordun. Bütün ihtimallerimizi öldürmemek için elimden geldiğince çabaladım, Giray. Yemin ederim yaptım. Sadece elimden bu kadarı gelmişti. Şimdi ise sen yoksun ve beni dizginleyecek hiçbir şey yok. Bundan sonra başıma gelebilecek en kötü şey, ölüm ve ölüm beni korkutmuyor. İşin kötü ama iyi tarafı ise, kaybedecek kimsem yok.

Ben gelene kadar affetmeyi dene beni ve ben gelince affetmiş ol bizi.

Ben gelene kadar, onlara iyi bak.

Scanned with CamScanner

Dünyada bir aile olamadık ama belki bir gün, benim hikâyem de bittiğinde ve bir araya geldiğimizde hayallerimizdeki gibi bir aile olabiliriz.

Hazar Sidar'ın karşılıksız sevmeyi öğrettiğiniz ruhu her daim sizinle olsun.

Sadece sizi seviyorum, üçünüzü.

Yazdıklarımı okumadan defteri kapattım ve sandalyeyi iterek ayağa kalktığımda kapının kenarında durmuş, öylece beni izleyen Kıvanç'ı gördüm.

"Git," dedim sadece.

"Hazar."

Kıvanç bana her zaman, eksik yanlarımı içinde taşıyan bir parçam gibi gelmişti. Bende olmayan onda vardı. İşin kötü tarafı, hep onda olanları istemiş olmamdı.

Boru yutmuş gibi dik bir şekilde, yerinden kıpırdamadan öylece yüzüme bakıyordu. Bana her zaman annemi hatırlatan yüz hatları, son zamanlarda, olduğundan daha yumuşaktı.

Bana acıyordu.

Ona bakarken güldüm ama bu kez istemeden biraz histerik olmuştu. Kıvanç bu tepkime kaşlarını çattı.

"İyi misin?" diye sordu bana, kardeşine. Bu soruyu ondan duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki bir an durup düşündüm. Bu soruyu bana son sorduğunda beni hâlâ seviyordu.

"Yeniden sevmeye mi başladın beni?"

"Hayır." dedi net bir sesle. "Giray öldü ve sen..." Bir an söyleyeceğine kendi de inanamamış gibi durup gözlerini büyüttü. "Sen onu seviyordun."

Bunu öyle imkânsız bir şeymiş gibi söylemişti ki durup gözlerinin içine baktım bir süre. Birbirinin aynı gibi görünen ama bir o kadar da farklı duran mavi gözlerimize. Annemiz onun gözlerinde denizi, gökyüzünü görürken benim gözlerime baktığında üşüdüğünü söylerdi. Buz mavisi gözlerimde insanı içten içe üşüten bir şey varmış. Farkı bu zamana kadar hiç anlamamıştım.

"Senin desteğine ihtiyacım yok benim. Merhametiniz size kalsın."

"Sana ne destek olacağım ne de merhamet edeceğim," diye sert bir tepki verdiğinde bir an durup sertçe yutkundum.

Karşımda dimdik, kendinden emin bir şekilde durabiliyordu. Ona bir söz söylesem, kalbini kırk yerinden kırsam yine de artık bunu aşabilecek gibi görünüyordu. Kırdığımda ve hızla yanımdan uzaklaştığında onu kollarını açarak bekleyen biri varmış gibi. Ona benim vermediğim sevgiyi veren, desteğini esirgemeyen biri.

"O hâlde dolanma peşimde. Görmek istemiyorum yüzünü, duymak istemiyorum sesini. Hâlâ midemi bulandırıyorsun."

Bana bir şey söylemek ister gibi derin bir nefes alırken dudaklarını araladı ama hemen ardından ağzını geri kapattı. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ama gitmedi.

"Neden sen ölmedin?" diye sordum gerçekçi bir merakla. "Neden sen ya da Gri ölmediniz? O kızı şehre sen düşürmedin mi? Neden ölen sen olmadın?"

Kıvanç kafasını çevirip gözlerini benden kaçırdığında ona yaklaşıp omzundan sertçe ittirdim. Bunu beklemediği için geriye doğru sendeledi. Yine de bana bir tepki vermedi. Bu beni daha da kışkırttı.

"Senin yüzünden yine benim canım yandı. Sevdiklerimi benden almaya bu kadar mı isteklisin?"

Onu göğsünden sertçe ittirdim. Geriye doğru birkaç adım attı. Durmadım, üstüne yürüyüp bir kez daha ittim ama bu kez tavırlarım tamamen hırçındı.

"Keşke seni annenin karnında öldürseydim!"

Bir noktada tamamen çileden çıktım. Kendimi onu itip kakarken, hırsımı alamayınca göğsünü yumruklarken buldum. Sanki onun canını yeterince yakabilirsem benim acım biraz olsun dinecekti.

"Her şey senin suçun!" Çığlıklarım, gözyaşlarımla süslenen yakarışlara dönüştü. "Sen var olmasaydın ben mutlu olabilirdim."

Ona vurdukça ellerim acıyordu ama o, canı hiç acımıyormuş gibi sakin kalabiliyordu.

"Sen olmasaydın annem en çok beni severdi, abim ölmezdi, intihar etmezdim ve kendi bebeklerimin katili olmazdım. Giray ölmezdi! Beni bu dünyada karşılıksız seven tek kişi ölmezdi!" Suratına öyle sert bir tokat geçirdim ki yüzü sağa doğru dönerken vurduğum nokta ânında kızarmaya başladı. Avucumun içi, parmaklarım bu tokatla yanıp sızladı. "En çok acıyı sen çekmedin! Her zaman en çok acı çekenin, en yalnız kalanın kendin olduğunu sanıyordun ama hayır. En çok ben kaybettim. Senin en azından ne yaparsan yap, her şeye rağmen seni sevebilen Gri'n var. Benim kimsem kalmadı."

İkinci bir tokadı yüzüne indirmeye o anda çok hevesliydim. Lakin elimi kaldırır kaldırmaz Kıvanç bileğimden yakaladı. Diğer elimle vurmak istediğimde onu da tuttu.

Scanned with CamScanner

"Tamam." dedi, hâlâ garip bir şekilde sakin sesiyle. Öfkelenmesini, bana bir karşılık vermesini istiyordum ama yapmıyordu. "Haklısın." Başını hafifçe sallarken gözlerimin içine uzun uzun baktı. "Özür dilerim. Kayıpların için üzgünüm. Keşke her şey farklı olsaydı."

Nefret sözcüklerim aldığım nefesle birlikte buhar olup havaya karıştı ve yok oldu. Uzun zaman sonra ilk kez onu anne karnında bağlanıp büyüdüğüm kardeşim gibi hissettim. Sanki hâlâ o küçük, aşk hakkında en ufak fikirleri olmayan ama bu konu hakkında büyük büyük konuşabilen iki kardeştik.

"Hani kimseyi benden daha çok sevmeyecektin?"

Geçmişi hatırlarcasına gözlerini kapatıp bir an durdu ve sonra derin bir nefesle hem gözlerini hem de dudaklarını araladı.

"*Aile önce gelir,* dediğimde *âşık olduğun kişi zaten senin ailen olur,* demiştin."

"Ailen, Gri mi?"

Sesli dile getirmese de gözlerinde açıkça gerçeği görüyordum. Onun bunu dile getirmesine gerek yoktu, Gri'ye olan aşkı her şeyin çok ötesinde bir şeydi.

"Bu yüzden asla mutlu olmanıza izin vermeyeceğim." Bileklerimi ondan kurtardım. "Ben sizin yüzünüzden mutlu olamadım, siz de olamayacaksınız. Son nefesime kadar, Kıvanç. Son ânıma kadar senin de benim gibi yalnız, acı içinde kalman için çabalayacağım."

Ona sırtımı dönüp gideceğim sırada bileğimden yakalayarak beni durdurdu. "Yekta'ya zarar verecek olursan..."

Lafını kestim: "En çok kimi seviyorsan ona zarar vereceğim."

"Buraya acını paylaşmaya geldim."

"Canın benim kadar acıyınca acımı paylaşmış olacaksın, kardeşim."

Bileğimi ondan kurtarıp korkuyla keskinleşen gözlerinin içine baktım. Bir gün onun da gözleri, insanlara baktıklarında buz gibi hissettirecekti. İşte o zaman, o da tamamen yalnız kaldığında belki acımızı paylaşmak için sarılabilirdik.

Yemin ederim ki hepsini kendi ateşimde yakacaktım.

İyi bir insan olsan da acı çekiyordun kötü bir insan olsan da. O hâlde neden iyi olacakmışım? Hem de dünyada iyiliğimi hak edecek biri kalmamışken. Giray ölmüşken neden iyi olayım ki?

Kötülerin Şehri kurallarına göre bir öncü öldüğünde üç günlük yas ilan edilir.

BÖLÜM 31

Gri Bölge Öncüsü Yekta

Giray'ın ölümünün üzerinden üç gün geçmişti. İkinci gün Albay Asaf tarafından bir arama almıştım. *Biri gitti, kaldı üç,* demişti telefonun diğer ucundan, gülerek. *Aferin sana, Gri. Bir ayın daha var diğer öncüyü öldürmek için ama Grileri bu hafta halledeceksin. Öncünün cesediyle birlikte o Grilerin cesetlerini de istiyorum kıyıda.*

Üç gündür ağlamaktan şişliği bir türlü inmek bilmeyen gözlerimi ovuşturup kadehime uzandım. Devin kadehi elimden kaptı ve koltukta yanıma oturdu.

"Üç günlük yas bitti, sıra intikamda."

Sertçe yutkunurken başımı salladım ve sırtımı koltuğa yasladım. Başımı geriye doğru atıp gözyaşlarımın bir türlü dinmediği gözlerimden akan yaşları elimin tersiyle sildim.

"Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Hiçbir şey yapmak istemiyorum. Burada oturup içmek ve Giray'ı son gördüğüm o ânın bir şekilde hafızamdan silinmesini beklemek istiyorum. Onu öyle hatırlamak istemiyorum. Bana *devam et,* dediği ânı hatırlamak istiyorum sadece."

"Ama onun cesedini alacak gemi üç gün sonra gelecek ve bizim o Grileri halletmemiz gerekiyor."

"Bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Yekta..."

"Hayır, Devin. Gerçekten istemiyorum." Koltuktan kalkıp kapıya ilerledim. "Bıktım bütün bunlardan. Özgürlükmüş! Sikeyim özgürlüğü. İstemiyorum özgürlük falan. Ben bunu istemiyorum. Bu olmak istemiyorum."

"İntikam ateşin söndü çünkü," dedi Devin arkamdan ayağa kalkarak. "Onları yok etme arzun, onları anlamaya dönüştü."

Scanned with CamScanner

"Onları anlamışsam ne olmuş?" diye haykırdım öfkeyle. "Giray öldü. Mirza'ya ne oluyor, bilmiyorum bile. Amber'den zaten umut yok. Bir tek... Bir tek Kunter var ama onu da..."

"Onu da ne?"

"Onu da..." Başımı iki yana sallayarak sessizce geri çekildim. "Bilmiyorum işte." Kapıya doğru döndüm yeniden. "Odamda olacağım, lütfen rahatsız etme. Biraz yalnız kalmak istiyorum."

Basamakları tırmanırken sersemlemiş bir hâldeydim. Odama girip kapıyı kilitledim ve yatağın kenarına oturdum.

Bütün bunlara bir son vermek istiyordum. Her şeye, herkesin acısına. Bu cehennem hepimiz için bir son bulsun istiyordum.

Camdan bir tıkırtı geldi. İrkilerek cama döndüğümde bu sesi kafamda uydurduğumu düşündüren bir sessizlik oldu. Kaşlarımı çatarak önüme döndüm ve yatağa uzanmak için yorganın ucundan yakaladım. Cama bir şey gürültüyle çarpınca yataktan fırladım ve koşarak cama ilerledim. Camı açıp ellerimi mermere bastırdım. Aşağıya baktığımda elindeki taşı fırlatmak üzere olan Kunter'i gördüm. Beni gördü ama taş elinden çoktan fırlamıştı. Taş cama değil, alnıma çarptığında geriye doğru sendeleyip sırtüstü yere düştüm.

Dudaklarımın arasından bir inilti kaçarken elimi alnıma bastırdım. Kunter çok geçmeden cama tırmandı ve içeri girip yanımda dizlerinin üzerine çöktü.

"Gri..." Elimi tutan elini tokatladım. "Ayarsız!"

"Özür dilerim, çok özür dilerim." Elimi alnımdan çekmiş, yaraya üflemeye başlamıştı. "Nasıl oldu ya bu, küçücük taş nasıl bunu yapar?"

Alnımdan akan kan, burnumun üzerinden kayıp yanağıma damladığında gözlerim irileşti. "Alnımı mı yardın!"

"Seni görünce aklım gitti."

"Ya madem gelecektin, kapıdan girseydin ya!" Elimi kapıya uzattım. "Kapı bu kapı." İşaret parmağımla orta parmağımı yan yana hareket ettirip, "Ayaklarınla yürüyüp girebiliyorsun," dedim. "Macera mı arıyorsun sen hâlâ bunca derdin arasında ya?"

"Devin vardı," diye homurdandı. "Ben de camdan geleyim dedim. Kafamı kırma diye haber vererek gelmek istedim ama kafanı kırdım."

"Zaten başım çatlıyordu, of..."

Kunter bir elini belime doladı, diğer eliyle kolumdan tuttu ve beni yukarı çekti. Başım öyle döndü ki ellerimi hızlıca kollarına sardım. Gözlerimi açıkta tutamadım bir an için.

"Şaşı bakıyorsun, işte bu hiç iyi olmadı."

Kolunu tokatladım. "Vallahi elimde kalacaksın bir gün."

"Elinde kalırım da, dur bakalım." Beni kucakladığında neye uğradığımı şaşırdım. Birkaç saniye kadar sürdü. Odamdaki banyoya girip beni lavabonun kenarına oturttu. Elini çeneme yerleştirip yüzümü hafifçe kaldırdı ve alnıma dikkatlice baktı. "Ufak bir şey." Gözlerini gözlerimden kaçırıp arkamda kalan dolabın bir kapağını açtı ve oradan ilk yardım setini buldu. "Minicik."

Karnından çimdiklerken, "O minicik yarayı bir taraflarında açacağım birazdan," dediğimde inleyerek iki büklüm oldu.

"Gri Hanım," diye inledi yeniden. "Aa, parmakların ne kadar kuvvetli öyle."

"Gri Hanım?"

"Gri Hanım," dedi bir nefesle, sanki bu konuda bana sonunda baş kaldırıyormuş gibi. "Senden de Kunter ya da öncü değil, Siyah Bey demeni bekliyorum artık. Öyle her şeyi uzun uzadıya yaşayıp birbirimize zehredecek kadar zamanımız olmayabilir çünkü."

O, ilk yardım çantasından çıkardığı malzemelerle yaramı temizleyip güzelce üstünü kapatırken ben onun yorgun, çökmüş yüzünü izledim. Hâlâ hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı. Çökmüş göz altları ya da kısacık sarı saçları bile ondan hiçbir şey eksiltmemişti. Bu üç günde dudaklarını epey kanatmıştı, üzerinde morluklar ve yaralar vardı. Sakalları hafiften çıkmıştı, tıraş bile olmamıştı. Benden daha kötü bir yas süreci geçiriyor olmalıydı çünkü Giray onun yıllardır dostuydu.

"Neden buradasın?" diye sordum zayıf, çatlak bir sesle. Burnumu çekiştirip gözlerimi kırpıştırdım. Berbat görünüyor olmalıydım.

"Kovacaksan kov ama dışarıda beklerim, gidemem çok uzağa. Bu riski alamam. Bir gün ansızın ölüm haberini meydanda öylece alamam. Ben bir günümü daha sensiz yaşamak istemiyorum. Biliyorum, hiç olmayacak bir şeyin hayalini kuruyorum ama yapma, bu gece itme beni kendinden. Üç gündür Giray'ın acısından öyle yandım ki, seni kaybedersem ne kadar yanacağımı hayal bile edemedim. Kendimi burada buldum."

Scanned with CamScanner

Gözyaşları yanaklarına doğru akıp dudağını sıyırırken suratı kızardı. Bütün odağı alnımda gibi görünüyordu ama mavilerini benden kaçırdığını biliyordum.

Elimi yüzüne uzatıp gözyaşlarını sildim ve çenesinden tutup yüzünü hafifçe aşağıya indirdim. Mavileri gözlerimi bulduğunda, "Seni affetmek istiyorum," dedim bir fısıltıyla. "Sen nasıl hissediyorsan ben daha azını hissetmiyorum. Dayanamam, Siyah Bey. Yapamam." Diğer elimi aramıza doğru uzatıp, "Taş kâğıt makas," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Kazanırsam affedeceğim seni."

"Yendin," dedi gözyaşlarıyla ıslak yüzüne rağmen bir gülümsemeyle. "Yendin beni, Gri Hanım."

Dudaklarımdan öptüğünde bu aceleci ya da aç bir öpücük değildi. Birbirini her şeyden çok arzulayan iki parçanın tamamlanması gibiydi. Özgürlüğü istemiyordum, onu istiyordum.

Kalbimde bir yerde onun açtığı bir yara vardı ve maalesef ki bu yarayı da ondan başkası kapatamazdı. Gün geçtikçe ve gerçekler bir bir ortaya döküldükçe daha da çok acıyordu bu yara. Bazen *ben mi aklıyorum onu kendi içimde?* diyordum ama bazen de çoktan gerçekten aklanmış olduğunu görüyordum. Kendi kendime çelişiyordum, hayır, canım yandı diyordum ama artık savaşmam gerekenin o olmadığını kabul etmem gerekiyordu.

Zaman iyileştirecekse ikimizi de, bunu birbirimizi daha çok yaralayarak ya da iterek yapamazdık. Giray'ın ölümünün beni kabullenişe itmesini istemezdim ama öyle olmuştu. Giray ölmüştü ve ben kaybetmenin ne kadar ağır olduğunu bir kere daha, çok sert bir şekilde hatırlamıştım.

Amber'in o acısını gördükten sonra ve son sözlerini meydanda herkesin önünde haykırdığında kalbimden bir parça kopmuştu. Giray'a hiç merhamet etmemişti ve Giray öldüğünde en büyük acı buradan vurmuştu ona. Çünkü imkânsız değillerdi, imkânsız olduklarına birbirlerini inandırmışlardı. Yarınların olduğunu sanarak.

Yarınlar yoktu ve ben Kıvanç Sidar'ı kaybetmeye dayanamazdım. Öyle güçlü bir kalbe sahip değildim. Onun karşısında iki büklüm oluyordu göğüs kafesim, durmadan onu içeri çağırıyordu. Tek istediğim oydu ve bu cehennemde benim bademağacım oydu. Bunu artık inkâr etmeyecektim.

Benden bu kadar, şeytanı dinlemeyi bırakıyorum. Şeytan bizleri öldürüyor. Biz onu yok edecektik, o bizi değil. Gri'yim ben, buraya cehennem ateşini harlamak için değil, söndürmek için geri döndüm.

"Seni seviyorum," dedi dudaklarıma doğru, öpücüklerinin arasından. "Seni her şeyden ve herkesten çok seviyorum. Her şeye rağmen, her şeyinle. Beni anlamaya ayırdığın için vaktini, teşekkür ederim, Gri Hanım."

Gri Hanım... Ne çok özlemiştim onu.

Gri Hanım olmak demek, onu sevmek demekti. Onu seviyordum. Ölene dek de sevecektim.

Kunter'in eli belime kaydı ve tek hamleyle beni kendine doğru çekip lavabonun kenarından kaldırdı. Bacaklarımı onun beline sardım. İkimizden biri lavabonun kenarındaki sabunluğa çarpmış olmalıyız ki sabunluk yere sertçe düşüp parçalarına ayrıldı.

Bir an için durup irkilerek ellerimi onun yüzüne ve boynuna sardım, parçalarına ayrılan sabunluğa baktım. Bunun ne kadar ses çıkarmış olabileceğini hesap etmeye çalışırken Kunter'in öpücükleriyle dikkatim yeniden dağıldı.

Beni içeri taşıdı ve yatağa yatırırken üstüme çıktı. Onu her şeyden çok istiyordum ve bu hisle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Onun mavilerine bakmayı kendime nasıl yasaklamıştım bunca zaman? Sevmek varken neden nefret etmeyi seçmiştim? Yaşamak varken neden ölüme yürümüştüm?

"Seni seviyorum," dedim dudaklarına doğru. Onun gülümsemesini dudaklarımda hissettiğimde gülmekten alamadım kendimi.

Mutlu olmayı hak ediyor muyduk, bilmiyordum. Mutluluk illa hak edilmesi gereken bir şey mi olmalıydı? Bunca zaman neden hak etmeye çalışmıştım onunla mutluluğu? Sadece mutlu olamaz mıydım? Basit düşünemez ve basit hissedemez miydim? Ben sadece insan olamaz mıydım?

Mahkûm, Gri, yancı, öncü, yönetici... Bütün bu ünvanların ötesinde ben sadece onun olmak istiyordum. Onunla olmak istiyordum.

Kendime basit bir soru sordum: *Yarın ölecek olsam bugün kiminle olmak isterdim?*

Cevap basitti. Onunla. Siyah Bölge Öncüsü Kunter'le. Kıvanç Sidar'la. Siyah Bey'le.

Odamın kapısına bir yumruk indiğinde Kunter'le aynı anda yataktan doğrulduk. Sertçe yutkunduğumda Kunter'in de benden farksız olduğunu gördüm. Gülmemek için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırmam gerekti.

Scanned with CamScanner

"Yekta?" diye bağırıyordu kapının ardından Devin. "Ne düştü? Senden mi geldi o ses? Yekta?" Kapının kulpunu zorladı. "Niye kilitli kapın?" Kapıyı yumruklamaya devam etti. "Yekta? Bir şey söyle!"

Yataktan kalkarken Kunter'i de kolundan çektim. Ne olacağını anlamamış gibi görünüyordu onu gardırobumun içine itene kadar. Kıyafetlerimin içinden bana şaşkın şaşkın, parlak mavileriyle baktığında işaret parmağımı dudaklarıma bastırıp sessiz olmasını istedim. Dolabın kapağını kapattığımda odanın kapısı kırılarak açıldı.

Devin kapının pervazına tutunarak son anda ayakta kaldı ve elini hızlıca omzuna sarıp bana baktı. "Sen..." dedi hırıltılı bir sesle. "Niye açmıyorsun kapıyı?" Üzerime yürüdü ve bir an için beni tokatlayacağını sandım ama o bana sarıldı. "Ödüm koptu sana bir şey oldu diye."

"Ellerimi yıkarken sabunluğu düşürdüm," diye yalan söyledim. "Kapımı kırmana gerek yoktu."

"Aklım çıktı," dedi geri çekilirken ama elleri hâlâ omuzlarımdaydı. "Üzgünüm ben..." Altın hareleri alnıma kaydı ve kaşları çatıldı. "Bu da ne?" Elinin tekini omzumdan çekip yarama dokundu. "Yarım saatte ne oldu sana, bu da ne?"

"Alnımı çarptım."

"Neye?"

"Komodinin kenarına."

"Yekta?" dedi şüpheyle ve etrafına bakındı. "Neler dönüyor burada?" Açık pencereyi gördü ve sanırım taşı. "Öncü burada mıydı?" Beni bırakıp açık cama ilerledi. "Daha önce camdan girdiğini söylemiştin, yine mi geldi? Bu adamda kapı anlayışı yok mu?"

"Senden korkmuş," dedim sonunda itiraf ederek. "Kontrol etmek istemiş."

"Ağzının payını verdin ama değil mi?" diye sordu bana dönerken.

Sertçe yutkundum. "Tabii ki, çekti gitti." Sesli bir nefesi verirken gözlerimi kaçırdım. "Her neyse, başım çatlıyor. Artık gerçekten uyuyacağım. Sorun yok, rahatlayabilirsin ve bir şey olursa çığlık atarım, endişelenmene gerek yok."

"Tabii ya," derken yanıma yaklaştı ve uzanıp yanağıma bir öpücük bıraktı. "Güzelce uyu, yarın çok işimiz var. Ve ufak bir hatırlatma yapmak isterim sana."

"Ne hatırlatması?"

"Bir yıl önce bana bir söz verdirmiştin, hatırlıyor musun?"

Boğazımı hafifçe temizledim. "Elbette."

"Güzel." Gülümsedi. "Çünkü sen unutsan da ben unutmam."

Devin odadan çıktığında arkasından gidip kilidi kırılmış kapıyı güçlükle kapattım. Kilitlemeyi denedim ama kilit dönmedi. Devin'in geri gelmeyeceğinden emin olduktan sonra dolaba ilerledim ve kapağı açtım. Kunter kıyafetlerimin arasından bana meraklı meraklı bakıyordu.

"Ne sözüymüş o?"

"Şey sözü..."

Biraz geri çekildiğimde Kunter doğrulup dolabın içinden çıktı ve aramızda mesafe kalmayana kadar yaklaştı. Yüzüme düşen birkaç tutam saçı kulaklarımın arkasına atarken bana beklentiyle bakıyordu.

"Eğer bir gün seni affedecek olursam bana hatırlatacaktı."

"Neyi?"

"Acıyı."

"Acı."

"Kin ve nefretimin sebebini. Seni neden yeniden sevmemem gerektiğini. Gerçekleri..." Başımı hafifçe iki yana salladım. "Ama bunlar gerçekten gerçekleri bilmeden önceydi. O zaman bana aşkının yalan olduğunu, benim için bilerek geri gelmediğini, Kötülerin Şehri'ne hayatımı mahvetmek için düşürdüğünü sanıyordum."

Ellerini belime sardı ve beni kendine bastırdı. "Şimdi?"

Ellerimi kollarına sardım. "Beni sevdiğini biliyorum ve sanırım şimdilik bu kadarı yeter." Dudaklarına minik bir öpücük bıraktım ve elinden tutup onu yatağa çektim. "Biraz uyuyalım, güneş doğmadan gitmen gerek."

"Beni yatağa mı atıyorsun, Gri Hanım?"

"Başladın yine arsızlığa."

Yatağa uzandığımda hemen yanıma uzandı. Başımı onun göğsüne yasladığımda elini belime sardı. Yorganı üzerimize çektiğimde ışığı söndürüp çeneme dokundu ve yüzümü kaldırıp dudaklarını yeniden dudaklarıma bastırdı.

Onun bu sıcak öpücüğüne karşılıksız kalamıyordum. Bacağımı bacağının üzerine doğru attım ve kendimi biraz yukarı itip ona daha da yaklaştım. Onun elleri vücudumu sarıp sarmalarken çok uzun zaman sonra göğüs kafesimde bir boşluk ya da yara değil, tatlı çiçekleri hissettim. Uzun bir süre onun bana sadece zarar verdiğine inandırmıştım kendimi ama bu bir yalandı. Onda bana iyi gelen her şey vardı.

Scanned with CamScanner

Dudaklarıma doğru, "Seni her şeyden çok istiyorum, Gri Hanım," dediğinde onu öperek susturdum. Bir nefesle beni yatakta altına aldığında elimi hızlıca göğsüne bastırdım. "Kapı kilitli değil. Devin'in ne kadar çatlak olduğunu hatırlatmama ihtiyacın var mı, bilmiyorum ama en ufak ses duyarsa *çat* diye girer içeriye ve bizi böyle görürse..." Dudaklarını dudaklarıma bastırdığında kelimeleri ağzımın içinde bir yerde kayboldu.

"Sessiz oluruz," dedi bir fısıltıyla, öpücüklerinin arasından. "Yine de gelirse onu bir rüya gördüğüne ikna ederim. Sabah rüyasında böyle bir şey gördüğü için utanır belki biraz."

Onun karnını çimdiklediğimde dudaklarıma doğru güldü. Dudaklarıma doğru... Hep dudaklarıma doğru olsun istiyordum. Çok özlemiştim onun bana bu kadar yakın olmasını.

"Yine de," dedim nefes nefese geri çekilirken. Beni dikkatle dinliyormuş gibi görünse de elleri rahat durmuyordu. "...yemin ediyorum seni avlar."

"Nedir bu kadından çektiğimiz ya?" diye homurdandı elini yatağa bastırırken. "Kötülerin Şehri'nde her şey serbest ama bize her şey yasak." Aniden belimden kavrayıp beni yukarı çekti. "Hadi o zaman, bana gidiyoruz." Pencereye doğru döndü. "Oradan gideceğiz."

Ellerimi boynuna sararken güldüm. "Kaçıracak mısın yani beni?"

Durdu, gözlerini odanın içinde gezdirirken bu fikir hoşuna gitmiş gibi sırıttı. "Tabii ya, kaçıracağım seni." Belimden sıkıca tutup kendiyle birlikte kaldırdı beni yataktan. "Kimsenin bizi bulamayacağı bir yere gideceğiz birlikte. Hepsi birbirini yerken biz sefamızı süreceğiz."

"Nereye?" diye sordum sessizce gülerken. "Kimsenin bizi bulamayacağı yerler sınırların ötesinde. Sınırda da mayınlar var."

Yatağa geri otururken beni de dizine oturttu. Elimin biri boynundayken diğerini kısa saçlarına doğru uzattım. Biraz çekilebilir boyuttaydı ama hâlâ çok kısaydı. Eski saçlarını çekmek çok kolaydı ve onlar griydi. Sarı hâli ise gördüğüm en iyi şeydi. O, sarı saçlarıyla tatlı biriydi. Gri ona sert bir hava katıyordu ama sarının sıcak bir çekimi vardı.

"Yıllar önce bir gazetede okumuştum. Buradan çok uzakta, üç yüz kişinin yaşadığı bir kasaba varmış. Dünyanın geri kalanından soyutlanmışlar, kasaba başkanı teknolojik aletleri yasaklamış. Gezgin bir gazeteci kasabayı gezip bunun için bir köşe yazısı hazırlamıştı. Şimdilerde belki nüfusu biraz artmıştır ama işte, güzel bir yere benziyordu."

"Ve buradan çok uzakta," diye mırıldandım. "Bizimse burada bir yapılacaklar listemiz var. İlk sırada da..." Bakışlarımı saçlarından çekip gözlerine indirdim. "Giray'ın intikamı var."

"İkinci sırada özgürlüğün."

"Özgürlüğüm." Başımı hafifçe salladım. "Evet."

Ama özgürlük, ondan tamamen vazgeçmek demekti.

☯

Kötülerin Şehri'nin bütün bölgeleri ve kıyılarla meydan da dâhil olmak üzere her yerin duvarlarında yazan tek bir yazı vardı.

Gri Bölge öncüsüne idam!

Gri Bölge duvarlarında bile vardı bu yazılardan. Çünkü mükemmeliyetin sunulduğu halk, en ufak lekede sırtını dönermiş bütün bunları ona sunana.

Ve ne yazık ki onları haksız bulamıyordum. Kendi çıkarlarımı halkımın doğrularının üstünde tutmuştum. Ve bu bir yıkıma neden olmuştu. Halk, sıranın onlara geleceğinden korkuyordu. Ama ben onları kurtuluşa yaklaştıracağıma dair yemin etmiştim.

Herkes meydanda idam edilmemi beklerken güvende olduğum tek yer malikânemdi. Bu yüzden herkes burada toplanmıştı. En azından Giray'ın katili olmadığıma inanan herkes.

Kunter, Devin, Mirza, Zeliha, İsimsiz, Rüzgâr, Kaan ve Riyaz. Bu kadardı bana inanan sayısı. Şaşırtıcı bir tablo değildi. Bütün güveni onlara veren bendim ve şimdi de o güvenin karşılığını alıyordum.

Şimdi hep birlikte oturduğumuz masada, Kunter'in oturduğu sandalyede daha önce Giray otururdu. Ve Giray'ın yanındaki boş sandalye ise Sinan tarafından mütemadiyen doldurulurdu.

Mirza onu geldiğinden beri dik dik izleyen Rüzgâr'a, "Ne var lan," dedi çatlak, tiz yükselen bir sesle. "Geldiğimden beri ayırmadın gözünü. Hayırdır?"

"Hayırdır hayırdır," derken sırtını sandalyeye yasladı Rüzgâr. "Senin bu hastalık neymiş böyle, geçmek bilmedi."

Mirza ona cevap verecekti ki boğazından sert bir öksürük koptu. Çıkardığı mendili hızlıca ağzına götürdü ve salon bir an için sadece Mirza'nın öksürük seslerinden ibaretti.

Scanned with CamScanner

Mirza mendili ağzından çektiğinde orada kan gördüm. Mendili hemen katlayıp herkesten sakladı. Ama benim gözümden kaçmamıştı. Rüzgâr'ın da gözünden kaçmışa benzemiyordu.

"Kırmızı Bölge'de bir zehir dükkânı olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Rüzgâr. "Bir Kırmızı'yla meydanda tanıştım, bana bundan bahsetti. Bir kadın harika zehirler üretiyormuş ve onları satıyormuş."

"Ee," dedi Mirza, bununla hiç ilgilenmiyormuş gibi. "Benimle ne alakası var bunun?"

"Belki de Amber'in bir sonraki öncü için hedefi sensindir," dedi Rüzgâr, kollarını göğsünde bağladı. "Bildiğim bir zehri hatırlattı bana bu hâlin."

Mirza gözlerini devirerek sesli bir nefes bıraktı. "Amber benimle uğraşacak hâlde değil. Bu sadece bir hastalık. Gri Bölge doktoru baktı, yakında geçecek."

"İlaçlarını aksatmazsa," dedi Zeliha ters ters. "Bazı geceler ilaçlarını almadan uyuyor. Sanki onları kolay bulmuşuz gibi."

"İnanın şu an bana ne bok olduğu sikimde değil. Tek istediğim..." dedi bir bana bir Kunter'e bakarak. "...intikam. Öleceksem de yemin ederim gözüm açık giderim. Sinan ve kardeşi, Giray'ı bizden almanın bedelini ödemeden rahat uyku yok bana."

Kunter'le göz göze geldik. Karşımdaydı, masanın diğer ucunda. Bir yanımda Devin, diğer yanımda Kaan oturuyordu. Onun bir yanında İsimsiz, diğer yanında ise kimse yoktu ama yine de yanına oturamamıştım çünkü burada olması bile bazılarına rahatsızlık veriyordu.

"Yeşil Bölge'ye giremiyoruz," dedi Riyaz. "Muhafızları gönderdik ama sağ çıkan olmadı. Yeşil Bölge halkı yeni öncü ve yancılarını korumak için canlarını feda etmeye hazırlar ve tabii ki ölen öncülerinin intikamını istiyorlar."

"Bunu Siyah Bölge halkıyla halledebiliriz," diye öneride bulundu Kunter. "Engelleri aşmaları kolay olacaktır ama çok kan dökülür."

"Kan istemiyoruz," dedim net bir şekilde. "Halkı hedef almayacağız, hedefimiz kendini öncü ve yancı ilan eden o iki kansız."

"Giray'ın kanıyla kendilerine birer taht aldılar," diye öfkeyle mırıldandı Mirza. "Sinan'ın bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum."

"İnan çünkü aksi hâlde Yekta'nın yaptığına inanmış olursun," diye sertçe araya girdi Devin. "Sinan tam olarak Kötülerin Şehri'ne layık bir herifmiş, çok da şaşırmayın."

"Aynen, burada herkes her şeyi yapabilir," derken göz ucuyla Zeliha'ya bakmıştı Kunter. "Herkes en yakınındakine dikkat etsin."

"Evet, bu yüzden gözümüz üzerinde, öncü." Devin'le Kunter'in delici bakışları kesişti. "Aramızda olman rahatsızlık verici. Alışma."

İsimsiz ilk kez herkesin içinde sessizliğini bozdu: "Yeşil Bölge Öncüsü Giray'ın intikamıyla ilgilenirken sistemi göz ardı etmeyin. Yeşil Bölge öncüsünün ölümü gündeme düştü, dış dünyanın gözü yeniden Kötülerin Şehri'nin üzerinde. Bunu değerlendirmeliyiz."

"Aklımda bir şey var, o konuyu bana bırakın," dedi Kunter. Ona kaşlarımı çatarak, merakla baktım. Bana aklındakinden bahsetmemişti.

"Siyah Bölge öncüsüne Gri'nin özgürlüğü için güvenecek değiliz," diye tepki koydu Riyaz. "Buna engel olmak için sistemle bile anlaşırsın."

"Ve belki de hepinize bir mezar kazarım," diyerek elini sertçe masaya vurup ayağa kalktı Kunter. "Sabrımla büyük ölçüde oynuyorsunuz. Sizlerin ithamlarıyla uğraşacak ne vaktim ne de takatim var. Dostumun intikamını almak için elimde koca bir katiller ordusu var. Ama ben ne yapıyorum? Öncünüzün doğrularını doğrum olarak kabul ediyor, günahkâr halka bile merhametle yaklaşıyorum. O yüzden aynı masada oturduğumuz sürece biriniz daha bana böyle bir ithamda bulunacak olursanız Gri Hanım özgürlüğüne kavuştuğunda cehennemin şeytanıyla yeniden tanışırsınız."

Yalnızca Mirza, Kunter konuşmayı bitirdikten sonra gözlerini devirebilme cesaretini gösterebilmişti. Dirseğini masaya bastırıp elini alnına yerleştirmiş ve bir nefesi yorgun bir şekilde bırakmıştı.

"Giray'ın yokluğu nasıl da belli," dedi, titreyen bir sesle. "Kim orta yolu bulacak şimdi? Ben bunu yumruklarken kim ayıracak bizi ya da kim biz kavga ederken birer dal sigara uzatıp konuyu değiştirecek?"

Boğazıma bir yumru oturdu. Burnumun direği sızladığında elimi ağzımın üzerine kapatıp yutkunmayı denedim. Ağlamak istemiyordum. Başlarsam durduramayacağımı biliyordum çünkü ve bizler devam etmeliydik.

O anda kapı çaldığı için kendimi çok şanslı hissettim. Bir hışımla ayağa kalktığımda Rüzgâr da kapıyı açmak için ayaklanmıştı ama ben erken davranmıştım.

Salondan çıkıp kapıya varana kadar birkaç derin nefesi art arda alıp bıraktım. Kapının kulpunu indirdiğimde kimin gelebileceğine dair tahminde bile bulunamamıştım.

Scanned with CamScanner

"Yeşil Bölge'ye nasıl gireceğimizi biliyorum," dedi Asil, yeşil gözlerini kocaman açmıştı. Tedirgin görünüyordu ama dik bir duruş sergiliyordu yine de. "Sinan'la kardeşinin nerede saklandığını da."

"Nasıl?" diye sordum sertçe. "Bunu nasıl bilebilirsin?"

"İçerideydim," dedi bir nefesle ve hemen ellerini kaldırdı. "Ama yemin ederim sadece yardım etmek için. Herkes bana düşmandı, Sinan'ı kandırmak kolay oldu."

Kaşlarım çatıldı. "Ne saçmalıyorsun sen? Sakın bunu bir oyuna çevirme yoksa..."

"Giray öldü," dedi gözleri dolarken. "Giray benim de dostumdu, Yekta. Bana kızsa da asla sırtını dönmemişti. Beni aranızda istemediğinizi biliyorum ama Giray için yardım etmeme izin verin."

Arkamda beliren Kunter, "Senin ne gibi bir yardımın dokunabilir bize?" diye buz gibi bir sesle sorduğunda, "Sinan korkuyor ve saklamaya çalışsa da yaptığı bu şey onu mahvetmiş durumda," diye inanılmaz bir şekilde sakince yanıtladı Asil. "Yemek yemiyor, uyumuyor. Sadece acı çekiyor. Onu ve kardeşini öldürmek bir çözüm değil çünkü bu, Yekta'nın bir öncü katili olmadığını ispatlayamayacağımız anlamına gelir. Halk, öncülerden Yekta'yı darağacına çıkarmalarını bekliyor. Eğer bu en kısa zamanda gerçekleşmezse iç karışıklık çıkacak. Halkın hedefi öncüler olacak çünkü *öncüye dokunan bir öncü dahi olsa ölümle cezalandırılır* yasasını çiğneyebileceklerini düşünecekler. Bu, bütün öncü ve yancıların sonu olur."

Kunter elleri cebinde yanımdan geçip Asil'le aramıza girdi. İkisinin arasında bir adım kadar bile mesafe yoktu şimdi.

"Neden?" diye sordu Kunter. "Niye yardım ediyorsun?"

"Çünkü hâlâ bir kalbim var ve Yekta'ya da bir borcum. Bırak, elimden geleni yapayım."

"Ya aslında yeni tarafın Yeşil Bölge'yse ve bu sadece bir dikkat dağıtmacaysa?"

"O hâlde alırsın canımı," diye kendinden emin konuştu Asil. "Sana engel olacak Amber de olmayacak. İhanetten meydanda idam edersin, suçumu kabul ederim."

Kunter omzunun üzerinden bana baktı. Benden ufak bir onaylama ya da reddetme bekliyordu.

Annemin katiliyle iş birliği yapmak mı? Ama bunu Giray için yapmak...

"Nasıl?" diye sordum Asil'e. "Bize daha çok şey vermen gerek."

"Yarın öğleden sonra Giray için bir cenaze töreni düzenlenecek. Sonra onu kıyıya götürecekler, gemi geldiğinde alsın diye. Esin ve Sinan geride kalacaklar, Yeşil Bölge'den çıkmayacaklar. Bu sırada sizi içeri alabilirim. Gri Bölge ve Yeşil Bölge arasında bildiğim gizli bir tünel var." Elini saçlarına götürüp saç diplerini kaşıdı. "Adanın haritasını çok fazla inceledim," diye bir ayrıntı verdi. "Esin'i alacağız ve Sinan'ı halkın önünde itiraf etmeye zorlayacağız. Kardeşi için yaptı her şeyi, yine kardeşi için yapacak."

Ne zaman geldiğini bilmediğim Devin, "Ben de geleceğim," dediğinde Kunter, "Olmaz," dedi. "Yeşillerin eline daha fazla koz veremeyiz, sen bir Siyah'sın ve Gri Bölge yancısısın. Gri Hanım'la ben gideceğim."

"Ve ben içeride olacağım," diye destekledi Asil.

İkisi sonunda bir konuda aynı fikirdeydi.

Ve ne gariptir ki ben de onlarla aynı fikirdeydim.

Dünya başımıza yıkılacaktı sanırım ama yıkılmadan önce bu işi halletsek iyi olurdu.

Scanned with CamScanner

Cehennemin yedinci katı şiddetin hüküm sürdüğü yerdir.
Şiddetin sadece bedene değil, insana, kendine ve varoluşun
düzenine karşı işlenmiş bir suç olduğu anlamına gelir.
Her damla kan geri dönüp sahibini boğar.

BÖLÜM 32

Tünelin diğer ucuna doğru fener tuttum. İçerisi çok karanlıktı ve dizime kadar gelen suyla doluydu.

"Hâlâ halkımı önümüze katıp Yeşil Bölge'ye elimizi kolumuzu sallayarak girebiliriz, Gri Hanım."

Tünelin beton duvarına tutunurken doğrulup ona döndüğümde elimdeki fener onu bir an için kör etti. Feneri kapattım ama o gözlerini iyice sıkıp kapatmış, yüzünü buruştururken geriye doğru yalpalamıştı. Arkasındaki taşa takıldığında elinden yakalayıp tuttum onu.

Elini göğsüne bastırırken kocaman açtı gözlerini. "Ölüyordum." Kollarını hızlıca bana sardı. "Hayatımı kurtardın, Gri Hanım."

"Abartma istersen."

İyice sarıldı, kollarının arasına bir sağa bir sola salladı beni. "Sen olmasaydın ne yapardım? Hayati tehlikem süreceğinden en az bir ömür yanımdan ayrılmaman gerekecek."

"Tamam," dedim gözlerimi devirip onu iterek. "Cehennemde senin katına çıkma talebinde bulunurum, şimdi yürü, odaklan biraz."

Gülerek yanağıma bir öpücük bıraktı ve elimdeki feneri kaptı. Önüme geçip, "Atla bakalım," dedi sırtını gösterirken. "Biliyorsun ki Kötülerin Şehri'ndeki en centilmen adam ünvanı hâlâ bende. Ben sevgilimi asla yürütmem."

"Bu uzun bir tünel."

Gri Bölge ormanlarından başlayıp Yeşil Bölge'yi çevreleyen duvarların altından geçiyor, çok ilerisinde yine ormanın içinde bitiyordu. Ve oldukça gizliydi, Asil gibi kimse haritaları yalayıp yutmuyordu. Hiçbir öncünün bundan haberi yoktu.

"Üstelik böyle bir tünelde." Başparmağıyla tekrar sırtını işaret etti. "Hadi atla, rahat bir yolculuk olacak. Hizmetlerimden memnun kalacaksın. Sonra da beş yıldızı basarsın."

"Israrlarına dayanamayacağım," dedim yalandan, bu tabii ki işime gelirdi. Benim dizlerime gelen su, onun dizlerinin yarısına anca geliyordu. "Eğil bakalım." Omuzlarına uzandım. "Sırık."

Bir ağaç kavuğuna basıp yukarı çıktım ve eğildiğinde sırtına atladım. Ellerini hemen bacaklarıma sardı ve beni biraz daha yukarı itti. Epey konforlu görünüyordu.

"Sırık?" dedi bana bakmaya çalışırken. "Sen Riyaz'ı gördün mü? Asıl sırık diye ona denir. Hem de heybetli. Ona yükselirken iki kere düşünüyorum." Bir nefesi seslice bıraktı. "Umarım kimse fark etmiyordur."

Buna koca bir kahkaha patlattım. "Sahiden mi?"

"Oh, anlamamışsın. Sen anlamadıysan kimse anlamaz."

Feneri yaktı ve bana uzattı. Feneri alıp onun omzunun üzerinden önümüze tuttum. Ürkütücü görünüyordu. Hem de Kötülerin Şehri'nde olmamıza rağmen ürkütücü. Yani bu onu korkunç bir şey yapıyordu.

"Riyaz göründüğünden sakin biri. Gerekmedikçe kimseye dokunmaz kolay kolay. Devin'i yeterince öfkelendirirsen birkaç yumruk sallayabilir ama sana."

"Umarım peşimize takılmamıştır."

Arkama bakındım. "Umarım."

Tünelde ilerlerken Kunter arada söyleniyordu çünkü fazlaca çöp vardı. Olabildiğince yanlarından sıyrılarak geçmeye çalışsa da aşırı tilt olmuş ve *çevremizi korumalıyız* adlı bir konuşma bile yapmıştı. Çevreden önce onun bölgesindeki insanları birer cesede dönüşüp siyah torbaya konmadan korumalıydık ama bu konuyu açacak olursam susmak bilmezdi. *Kötüler, kötüleri öldürüyor* adlı tiradına hazır değildim.

"Resmen hayatımın aşkıyla gizli aşk yaşıyorum. Neden? Kaçığın tekiyle arkadaş ve bütün Kötülerin Şehri bu ilişkiye karşı diye."

Siyah ve Gri her zamanki gibi ebedi düşmandı. Ne Gri Bölge halkı onu kabul ederdi ne de Siyah Bölge halkı beni. Ben zaten bütün bölgeler için mimliydim ama halkım, onlar gibi bir Gri'yi Siyah Bölge halkına vermem yetmezmiş gibi bir de Siyahların öncüleriyle aşk yaşadığımı öğrenirse bu yıkım olurdu.

Siyah Bölge halkı onlara bir Gri verdiğim için benden biraz hoşlanmış olsa da bütün bu olanlardan sonra öncülerinin benimle birliktelik

Scanned with CamScanner

yaşadığını öğrenirlerse bu şehir ikimizin de mezarı olurdu. Zaten meraklılardı buna, bir de onlara sebep verecek değildim.

"Giray karşı değildi," diye mırıldandım. "*Sizin hikâyenizde affedici sensin ve acıyı sonlandırmak senin elinde,* demişti bana. Acıyı sonlandırmak istedim çünkü Giray benim yansımamdı ve onu öyle gördükçe kendimi görüyordum bir nevi. Onun acısını sonlandıramazdım ama evet, haklıydı. Bizim hikâyemizde bu benim elimdeydi."

"Bunun o öldükten sonra olmasını istemezdim."

Burnumun direği yine sızladığında yanağımı onun başına yaslayıp elimi göğsüne doğru uzattım. Giray aklıma her geldiğinde Amber de geliyordu aklıma istemeden. Ve sonra onun yaşadığı acıyı yaşamaktan ne kadar korktuğumu hatırlıyordum yeniden.

"Çok mutlu olurdu ve belki yeniden umut ederdi. Kendinden önce umutları öldü Giray'ın ama gözleri açıktı öldüğünde."

"Ne olursa olsun bu işin sonunda Sinan ellerimde can verecek."

"Sıraya gir."

"Sanırım sırada dört kişiyiz."

"İlk sıra Amber'in."

"İki tartışmalı," dediğinde bir an için durdu, nefes almayı bıraktı. Başımı kaldırıp neden durduğunu anlamaya çalıştım.

"Ne oldu, niye durdun?"

"Ben bir şey gördüm sandım," dedi yavaşça. "Sanki bir... Fare!"

Bağırarak koşmaya başladı. Aniden atak yaptığı için tırnaklarım istemeden göğsüne batmıştı. Bu ona tam anlamıyla bir çığlık attırsa da durmadı ve tünelin görünen çıkışına doğru koşmaya devam etti.

Küçük bir fareden mi kaçıyordu o? Hem de böyle?

Omzumun üzerinden geriye baktım. Gördüğüm şeyle gözlerim kocaman açıldı ve bir çığlık da ben attım.

Kocaman bir fare! Bacağım kadardı ve peşimizden koşuyordu.

Tünelden çıktığımızda Kunter koşmaya devam etti. Tünelin yakınında durmadı ama Asil tünelin tam çıkışındaydı ve Kunter'in sırtında benimle koştuğunu görünce hiçbir şey anlamasa da koşmaya başladı o da.

Kunter bir dala takıldığında bir saniye sonra kendimi yaprakların arasında buldum. Sert bir iniş olmamıştı ama bir an için yaprakların arasında kaybolmuştum.

Kunter toprak zemine yüzüstü düştüğünde arkasından gelen Asil onun bacağına takılmış ve hemen yanına serilmişti.

Yaprakların içinde otururken onlara gülmekten alamadım kendimi. Ormanın içindeydik, ağaçlar etrafımızı sarıp sarmalamıştı ve öğle vakti kuşlar cıvıldayarak daldan dala konuyordu. Ağaçların sık dalları arasından sızan gün ışığı, zeminde çizgiler hâlinde vurduğu yeri aydınlatıyordu.

Kunter ve Asil düştükleri yerden doğrulmaya çalışırken birbirlerini itekleyip duruyorlardı. Bu yüzden bir türlü ayağa kalkamamışlardı. Arka planda onların itişip kakışma sesleriyle yüzümü hafifçe göğe kaldırdığımda dalların arasından sızan gün ışığı yüzümün yarısını aydınlattı.

Hem onlara hem de düştüğümüz bu hâle gülerken kendimi bir an için Kötülerin Şehri'nden çok uzakta bir yerde hissettim. Ve sanki ben onların olduğu evi ateşe vermemiştim. Asil, annemi kazara öldüren o genç adam değildi. Kunter şeytanı dinleyip beni Kötülerin Şehri'ne düşürmemişti. Bütün bunlar gerçekten olmasaydı ve biz üçümüz dışarıda normal bir şekilde tanışsaydık arkadaş olurduk. Bütün olayların dışında üçümüz ayrı ayrı birbirimizle çok iyi anlaşıyorduk.

Sesli bir nefesi alıp bıraktım. Belki de sadece bahar havası çarpmıştı. Her şeye iyi tarafından baktıran şu düzenbaz bahar havası ve gün ışığı!

Kunter, Asil'i itip yerde bıraktıktan sonra ayağa kalkmayı başardı ama Asil ona çelme takıp yere düşürdü. Sonra hızlıca ayağa kalkıp kollarını havaya dikti. "İşte kazanan." İşaret parmağını yerde sırtüstü yatan Kunter'e doğrulttu. "Ve mağlup."

Kunter ona bir küfür savurduğunda yaprakların arasından kalkıp ona ilerledim ve elimi uzattım. Elimi tuttu ve ben onu çekecekken o beni yere çekti. Göğsüne düştüğümde, "Benim hatam," dedi ve dudaklarıma bir öpücük bıraktı.

Asil, "İğrenç," diye homurdanarak yanımızdan uzaklaştığında Kunter'le gülmeye başladık.

Kunter onun arkasından bir dal bulup fırlattı. "Burada gördüklerin burada kalacak, Gri."

Asil elini havada savurdu. "Biri inanır sanki bana!"

Bu yüzden bu kadar rahattık ya yanında.

Kunter belimden tutup beni kendiyle birlikte ayağa kaldırdı. Kolunu omzuma attığında ben de belinden tuttum. Asil'in arkasından ilerlerken onun arkasından rahatsız edici şekilde gülüyorduk. Arada omzunun üzerinden bize bakıp daha hızlı bir şekilde yürümeye başlıyordu.

"İkiniz bir arada çok rahatsız edicisiniz," diye homurdandığında sadece bir metre kadar uzağındaydık. "Birinizle zor uğraşıyordum ve

Scanned with CamScanner

bam, ikiniz yeniden bir araya gelmeye karar vermişsiniz. O kadar inatçısınız ki inadınızdan bu asla olmaz sanıyordum ama birilerinin inadı kırılmış anlaşılan."

"Nikâh şahidimiz olmak ister misin?" diye sordu Kunter. "Meydanda güzel bir düğün planlıyoruz ve sen de kesinlikle şahidimiz olmalısın."

"Ah, pekâlâ," derken omzunun üzerinden imayla baktı Asil. "Diğer şahit de Devin olur o hâlde ve bir bakmışsın, aslında bir cenaze törenindeymişiz. Hepimizin öldüğü!"

"Ve mutlu son!"

Asil homurdanarak durup ağacın kenarından bir çanta aldı. "Sen bunu tiyatral bir şeye çevirmeden önce..." Çantadan çıkardığı kot pantolon ve yeşil ceketi Kunter'e attı. "...şunları giy, yine giyinmişsin öncü öncü. Biraz halk gibi giyinsene be."

"Halk gibi?" derken göğsüne çarpan kıyafetleri yakaladı Kunter. "Ben gayet normal giyiniyorum."

Asil'le ikimiz aynı anda onu baştan aşağı süzdük. Üzerinde özel dikim ceket, gömlek ve palto vardı. Botları bile *ben sadece bir öncüye ait olabilirim*, diye bağırıyordu.

"Halk üzerine giyecek eski püskü kıyafetleri bile zor buluyor. Yalnız üst tabakanın kıyafetlerinde yırtık, sökük ya da yama göremezsin. Ve sen *ben bir öncüyüm*, diye bağırıyorsun."

"*Siyah Bölge Öncüsü Kunter'im*, diye bağırıyorsun," diye düzelttim ve yüzünü işaret ettim. "O yüzü saklamamız gerek." Parmağımı saçlarına doğrulttum. "Ve saçları da."

"Sadece sarı saçlar," diye isyan ettiğinde, "Ama senin sarı saçların," diye düzeltti Asil. "Farkında değilsin galiba ama belli bir profilin var ve insanların gözleri seni kolayca seçebiliyor. Göze batmamamız gerekiyor."

Kunter beni işaret etti. "Peki ya o? O da öncü ve en ünlü Gri."

Siyah ve sıradan giyinmiştim. Gri saç tutamımı örüp alta sıkıştırmış ve saklamıştım. Yanımda yüzümün yarısını kapatacak bir bere bile getirmiştim ve boynumda takılıydı. Şapkam başımdaydı, gayet hazırlıklı gelmiştim.

"O işini biliyor gibi görünüyor."

Omuzlarımı kaldırırken, "Eh, epey bir deneyimim var," dediğimde Kunter, "Ben hep her yere elimi kolumu sallaya sallaya girdim," diye homurdandı. "Ne bileyim?"

"Kunter hazretleri," diye alay etti Asil ve çantayı da ona attı. "Ama işin rengi değişti. Hadi, acele et. Zamanımız daralıyor."

"Buna hazırlıklı gelmen canımı sıktı," derken sağa doğru ilerledi Kunter.

"Malımı biliyorum," diye arkasından seslendi Asil. Onunla gülmekten alamadım kendimi.

Kunter söylenerek ağacın arkasında üstünü değiştirirken Asil'le bir an için yalnız kaldık.

"Barışmanıza sevindim," dedi olabildiğince sessizce. "Birlikte mutlu görünüyorsunuz."

"Gerçekler o kadar da acı değilmiş."

"Sizi bu ayrılığa sürükleyenlerden biri olduğum için özür dilerim, bana ne oldu, bilmiyorum."

Ufak bir tebessümle, "Ah şu şeytan," dedim sol omzuma ufak bir bakış atarak. "Hepimizi kandırıyor bir şekilde."

Bu onu güldürdü. "Amber'e söylediğin için de sana kızmadım. Bunu hak etmiştim."

"Hayatın büyük tehlikede."

Omuz silkti. "Eh, bir şekilde hallederim sanırım."

"Merak ettiğim bir şey var," dedim ona dönerken. "Bana yardım etmeni isteyen Sinan'dı. Sana ne söyledi de seni buna ikna etti?"

"Senin onun için çok değerli olduğunu."

"Anlamıyorum." Kaşlarımı düşünceli bir şekilde çatıp bakışlarımı yere diktim. "Tanışmıyorduk bile. Esin'in yaptıklarını bilmiyor gibi görünüyordu. Bilseydi onlara yardım etmem için çağırmazdı beni. O hâlde neden?"

"Sinan, Giray'ı bu yüzden öldürdü," dedi Asil, farkındalık gelmiş gibi bir sesle. "Çünkü Giray biliyordu."

"Ve seni bu yüzden Yeşil Bölge'ye aldı. Seni yakınında tutmak istedi."

"Çünkü ben de biliyorum."

Boğazıma öyle bir yumru oturdu ki ağzımdan tek bir kelime çıkamadı. Aynı anda meydandaki çan çalmaya başladı. Kunter şapkasını takıp beresini çekerken ağacın arkasından çıktı ve elimden yakaladı.

"Başladılar," dedi beni ormandan çıkarıp sokağa çekerken. "Geç kaldık."

Arkamızda kalan Asil'e baktım. Biliyordu.

Scanned with CamScanner

Bir sokağı hızlıca geçip kalabalık caddeye çıkarken yüzümü örttüm. Yeşil Bölge halkının ellerinde yeşil bayraklar sallanıyordu. Halkın takip ettiği ve etrafını sardığı tabut yeşil bir bayrakla sarılmıştı ve içinde Giray vardı.

Tabutun önünden Sinan, elinde Giray'ın resminin olduğu bir çerçeveyle ilerlerken Esin tabutun arkasından takip ediyordu.

"Meydana çıkmaya karar vermiş," dedi Asil telaşla, insanların arasına karışırken. "Sinan her şeyi göze alıyor."

Esin'i gözüme kestirdim. Ne olursa olsun buradan onu alıp çıkacaktım.

Yüzümü öne eğdim ama bakışlarımı olabildiğince kaldırdım. İnsanlar arkamızdan geliyorlardı, duramıyor ya da aradan sızıp yer değiştiremiyordum. Üçümüz de Yeşil Bölge halkının arasında, Giray'ın tabutuna on metre kadar uzakta yan yana sıkışmıştık.

Meydana çıktıklarını fark ettiğimde olabildiğince geride kalmaya çalıştım. Kunter'le Asil'in arasından sıyrılıp diğer insanların önüme geçmelerine izin verdim çünkü Esin de aynısını yapıyordu. Herkes onun önüne geçiyordu ama o geride kalıyordu. Meydana çıkmayacaktı. Yeşil Bölge'de güvende kalacaktı. En azından öyle olduğunu sanıyordu.

Kunter beni durdurmaya çalışsa da başarılı olamadı. O heybetliydi ama ben insanların arasında kolayca kaybolabilecek kadar zayıftım.

Yeşil Bölge halkı tamamen önüme geçtiğinde bir binanın kenarına saklandım. Çok geçmeden Esin de geride kaldı. Herkesin gittiğinden emin olduktan sonra yeşil bayrağı yere attı ve elindeki rulo şeklindeki kâğıdı açıp orada yazanlara baktı. Kâğıda bir öpücük bırakırken gülüyordu.

Neydi o kâğıt?

Biz neye geç kalmıştık?

Kötülerin Şehri kayıtlarına işlenecek bir şeydi bu. Neydi ve Esin'i neden bu kadar mutlu etmişti?

Ruloyu katladığı sırada yaslandığım duvarın kenarından bir ıslık öttürdüm. Parmaklarımın arasına aldığım bıçağın sivri ucunu işaret parmağıma dokundururken Esin bana döndü. Bakışları sevinçten korkuya doğru hızlı bir şekilde kayarken üzerine atladım. Çığlığı, ağzının üzerine sıkıca bastırdığım elimde patladı. Bıçağımı boğazına dayadım.

"Daha iyi saklanmalıydın, Esin."

Esin ellerimin altında çırpınırken onu bir çelmeyle yere düşürdüm ve üstüne çıktım. Elimi boğazına sarıp parmaklarımı boğaz boşluğuna bastırdım ve nefesini kestim.

"Aslında seni öldürmemeliyim, önce masumiyetimi kanıtlamalıyım ama ellerim seni istiyor, Esin. Canını!"

Gözleri korkuyla irileşmiş, yerinden çıkacakmış gibi görünmüştü. Hâlâ bağırmaya, sesini duyurmaya çalışıyordu ama nefes bile alamıyordu ki sesi çıksın. Altımda can havliyle kıvranıyordu. Elleri elime dolanmış, itmeye çalışıyordu ama çok güçsüzdü. Ya da ben artık çok güçlüydüm.

Yere düşen rulo kâğıda uzanıp aldım ve tek elimle onu boğmaya devam ederken kâğıdı açmaya çalıştım. "Bakalım yine ne haltlar karıştırıyorsunuz iki kardeş."

Ruloyu açıp yazanları gördüğümde kaşlarım havalandı. Bir ona baktım bir de kâğıtta yazanlara.

"Yeşil Bölge'nin resmî kayıtlarına göre sen artık öncüsün ve Sinan yeniden yancı. Öyle mi?" Kâğıdı tekrar rulo hâline getirdiğimde Esin'in suratı kıpkırmızı kesilmişti ve bayılmak üzereydi. "Abin seni gerçekten çok seviyor olmalı. Yoksa böyle bir aptallığı asla yapmazdı ama inan fark etmez, Esin." Ruloyu suratına fırlattım. "Gerçekler ortaya çıktığında ikinizin de cesedi meydanda güneşte kurutulmaya bırakılacak."

Ruloyu alırken yere bıraktığım bıçağımı yeniden parmaklarımın arasına alıp onun yüzüne uzattım. "İşte burada..." dedim yüzünde açacağım kesiğin yerini gösterirken. "Eksik bir iz var." Yüzünde onlarca iz vardı hâlâ ama hiçbiri yeterli derinlikte gelmiyordu gözüme. "Çok daha derin ve uzun." Bıçağı suratına bastırdığımda dudaklarını bir çığlık için hızla araladı ama en ufak bir ses çıkmadı ağzından. Bıçağı çok yavaş bir şekilde, bastırarak gözünün altından yanağına doğru çektim. "İşte bak, sen beni öldürmek yerine Kötülerin Şehri'ne düşürdüğünde bana bunu yaptılar." Onun kanla ıslanan yüzüne bakarken güldüm. "Ve sen canım arkadaşım, Caner'i bir hiç uğruna öldürdün."

Bıçağımı göğüs kafesine kaydırdım. Caner'i sırtından, kalbinin tam arkasından bıçaklamıştı. Yalnızca kendi intikamımı değil, Caner'in de intikamını alacaktım.

Caner, tatlı arkadaşım, sadece beni kurtarmaya çalışıyordu. Onun elinden ölmeyi hiç hak etmemişti.

Ve dünya kanıtladı, her zaman iyilerin öldüğünü ve kötülerin her şeye rağmen işte böyle nefes aldığını. Caner, Sarah, Giray... Üçü de hiç hak etmemişti ölümü.

Esin ölüyordu. Artık çırpınmayı bırakmıştı.

Scanned with CamScanner

Biri beni belimden yakaladı ve Esin'in üzerinden çekti. Esin bir öksürükle nefes almaya çalıştı. Beni tutansa Asil'di.

"Yapma," dedi sık nefeslerinin arasından, buraya koşup gelmiş gibi. "Onu öldüremezsin."

Ellerinden kurtulmaya çalıştım. "Bırak." Kollarının arasından çırpındım. "Bırak, dedim sana!" Delirmiş gibiydim. "Öldüreceğim onu, burada bitireceğim işini. Bir gün daha, yaptıklarına rağmen yaşamasına izin veremem."

Asil'in ellerinden kurtuldum ve Esin'i saçlarından yakaladım. Bıçağımı boğazına dayadım. "Abin bunu görecek. Giray'ı birlikte öldürdünüz. Öleceksem de sizi yanımda götürdüğümden emin olacağım."

Bıçağı boğazında kaydıracağım sırada Asil, "Yekta, yapma! Hayır, lütfen dur. Onu öldürmek istemezsin," diye haykırdı ve Esin'e dönüp, "Söyle," diye bağırdı. "Ona gerçeği söyle!"

Esin ellerimde can verirken bile başını hafifçe sallayarak reddetti Asil'i. Neydi bu canı pahasına koruduğu sır?

"Gerçeği söyle yoksa öldürecek seni!"

Esin dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Ellerimde ölmeyi o anda kabul etti. Ben de onu öldürmek için hazırdım. Hiçbir gerçek beni durduramazdı.

"Kardeşsiniz!" diye haykırdı Asil. Gerçek, Yeşil Bölge sokaklarında acımasızca yankılandı. "Onlar senin babanın çocukları. Kardeşini öldüremezsin. Lütfen dur."

"Ne?"

Bıçak, geçirdiğim şokla gevşeyen ellerimden kayarak düştü. Esin fırsattan istifade elimden kurtulup kendini benden uzağa attığında öylece kalakalmıştım.

Midemin bulandığını hissettim ve çok geçmeden yere kustum.

Esin benim adını bile hatırlamadığım, beni ve annemi bırakıp giden babamın kızı mıydı? Sinan benim abim miydi? Giray aslında son nefesinde bana bunu mu söylemeye çalışıyordu?

"Nasıl söylersin?" dedi Esin öksürükleri arasından güçlükle. "Ona bunu nasıl söylersin!"

"Sinan beni, sana çok değer verdiğini çünkü abisi olduğunu söyleyerek sana yardım etmeye ikna etti. Esin'i burada ilk kez gördüm, sana yaptıklarından haberdar değildim ve Sinan da değildi. O sadece kardeşini korumaya çalıştı ama Giray'ın katili oldu."

"Sinan benim abim," dedi Esin tiz, çatlak bir fısıltıyla. "Benim babam, senin değil. Onlar benim ailem. Senin ailen annendi ve öldü."

"Bunun için miydi?" dedim gözlerimden akan yaşlar yanaklarıma süzülürken. "Her şey babanı ve abini benimle paylaşmak istemediğin için miydi?"

"Beni ikinci seçenek yapacağın içindi!"

"İstemezdim," dedim bir fısıltıyla ve sırtımı, arkamda duran Asil'e yasladım. "Yemin ediyorum istemezdim. Hiçbir şeyini istemezdim ben, sadece yaşamak isterdim. Neden... Neden girdin hayatıma? Neden?"

Gözlerimin önünden çocukluğum geçip gitti. Yalnızdım ve sadece annem vardı. Anneme, kardeşim olmasını istediğimi söylerdim. Bana gülerek *ölene dek sadece ikimiz varız, yani benimle idare etmek zorundasın,* derdi. Gülümserdi ama içinin kan ağladığını bilirdim. Hayatının aşkı onu kandırmış ve beni de hiç istememişti ne de olsa.

Aslında kardeşlerim vardı. Bir abim ve bir de kız kardeşim. Beni asla istemeyen babamın ailesi onlardı ve ben onları hiç tanımamama rağmen onlar beni tanıyordu. Hayatımı mahvetmek için de hayatıma girmişlerdi. Her şey Kötülerin Şehri'nden önce başlamıştı. İki yıl önce. Esin bunu iki yıl sürdürmüştü ve günü geldiğinde beni öldürerek ortadan kaldırmak yerine Kötülerin Şehri'nde süründürerek öldürmeyi tercih etmişti. Niçin? Babasının favori kızı, abisinin favori kız kardeşi ya da arkadaşının en yakın arkadaşı olurum diye mi?

Sırtımı Asil'den ayırıp Esin'e yeniden saldırdım. Üstüne çıkıp onu tokatlamaya başladım.

Amber'i kötü kardeş sanıyordum ama kendi kardeşimden bihaberdim.

Bu kez beni belimden tutup çeken Kunter'di. Onun ellerinden de hızlıca kurtulup yerde can çekişen Esin'e bir tekme attım. "Burada bekle," dedim boğazım bağırmaktan yanarken. "O abine tüm bu zamanın hesabını soracağım. Ve bu aptal sır için dostunu nasıl öldürebildiğini. İkinizin de tek bir gözyaşına bakmayacağım."

Esin kalkıp kaçmaya çalıştığında Asil onu yakaladı. "O bende."

Meydana doğru koştum. Yeşil Bölge halkının arasından onları itekaka geçerken Kunter hemen arkamdaydı.

Meydana yaklaştıkça sesler anlaşılır bir hâl almaya başladı.

Sinan, "Giray benim dostumdu," diye haykırıyordu. "Kardeşimdi."

Yeşil Bölge halkının önüne çıktığımda Sinan'la bakışlarımız kesişti. Giray'ın tabutu meydanın ortasındaydı ve Sinan onun hemen yanı

Scanned with CamScanner

başındaydı. Yeşil Bölge halkı bayraklarını tabutun üzerine bırakmıştı. Yeşil her yerdeydi ama Yeşillerin öncüsü Giray, bir tabutun içindeydi. O yoktu ve onu öldüren dostu, onun tabutunun yanı başında ondan *kardeşim* diye bahsediyordu.

Ve onun bir kardeşi de ne yazık ki bendim.

Kırmızı Bölge Öncüsü Amber, topuk tıkırtıları eşliğinde ve kırmızılar içerisinde Giray'ın tabutuna ilerledi. Siyah sürmelerini çekmiş, kırmızı rujunu sürmüş ve gözyaşlarını silmişti. Yanaklarına doğru akıp siyah birer çizgi oluşturmuştu gözyaşları. Her zamanki pürüzsüz görüntüsünü Giray için akıttığı gözyaşları bozmuştu. Kırmızı, deri eldivenleriyle tuttuğu dikenli kırmızı gülünü tabutun üzerine bırakırken Kötülerin Şehri ürkütücü bir sessizliğe büründü.

Bu sırada Yeşil Bölge'den çıktığımızı gören Sinan korkuyla üzerimize koştu. Kunter, Sinan'la aramıza girdi ve onun boğazından yakaladı. Tek bir hamleyle yeniden meydanın ortasına sürükleyip sırtını direğe çarptı.

Kunter'in elinin altında gözyaşlarıyla çırpınan Sinan'ı gördüğümde içimde bir şeyler kırıldı. Kunter'in omzunun üzerinden bana bakıyordu ve tamamen çökmüş bir şekilde ağlıyordu.

Esin gelene kadar benim için her şeyi yapmıştı. Giray için en iyi dost ve yancı olmuştu. Onun tek karanlığı, kız kardeşi Esin'di.

Ve o benim abimdi.

Amber uzanıp parmaklarımın arasında tuttuğum bıçağımı aldı ve ufak, karanlık bir bakışla bana sırtını dönüp Sinan'a yaklaştı. Her şey birkaç saniye kadar sürdü. Amber bıçağı Sinan'ın kalbine sapladı.

"Senin de kalbin varmış," dedi histerik bir kahkahayla ve bıçağı çekti. "Sevgilimi öldürürken kalbin neredeydi, Sinan?"

Sinan'ın acıyla irileşen bakışları bakışlarımla kesişti. Amber bıçağı ikinci kez Sinan'ın kalbine sapladı. İki kez kalbi deşilen Sinan, Amber'e engel olmaya çalışmadı. Aksine, ölümü kucakladı. Kunter olanlara inanamaz bir hâlde Sinan'ı bıraktığında Sinan, Giray'ın tabutuna doğru devrildi. Ağzından fışkıran kan, Giray'ın tabutunun üzerindeki yeşil bayrakları kırmızıya boyadı.

Amber, Sinan'ın saçlarından yakalayıp onu Giray'ın tabutunun üzerinden çektiğinde Sinan yere devrildi ve yerde kan kusmaya başladı. Eli kalbinin üzerindeydi, hem ağlıyor hem öksürürken nefes almaya çalışıyordu.

Amber yanımdan geçip gitmeden önce ufak bir bakışla, "Sıra sende, Gri," dedi ve topuk tıkırtılarıyla meydandan uzaklaştı.

Sinan'la bakışlarımız kesişti. "Özür dilerim," dedi güçlükle ve son bir nefesle bakışları donuklaştı. Esin'in acı dolu çığlığı meydanda yankılandı.

"Kırmızı Bölge Yancısı Asil'e idam!" diye haykırdı Yeşil Bölge halkı. Esin'i aralarına alıp Asil'i meydana fırlattılar.

Amber, Sinan'ı Giray'ı öldürdüğü için öldürmüştü.

Asil'i ona ihanet ettiği için ateşe atmıştı.

Kötülerin Şehri hepimizi tek tek yakıyordu ve bizi yakan ateşi harlayan bendim. Geri dönüşüm bir devrim değil, yıkımdı.

Sinan'ın vücudundan akan kan ayak ucuma doğru süzüldü. Ayağımı kandan çektim ve yansımamı kanın parlak yüzeyinde gördüm.

Cehennemdeki aslan nerede?

İşte burada: kandaki yansımamda.

Cehennem beni de yuttu ve cehennemin üç vahşi hayvanından birine dönüştürdü. Hiçbirini ben öldürmedim ama bu ölümlerin mimarı oldum. Kunter ve Amber'in ateşinin herkesi yaktığını sanıyordum ama benim ateşim yok oluştu ve bu, cehennemin yedinci katındayız demekti.

Burada şiddet var ve hepimiz bir zamanlar dostlarımız olan insanların kanından bir nehirde kaynayacağız.

Scanned with CamScanner

Cehennemin yedinci katındaki Phlegethon, şiddetin cezalandırıldığı, kaynayan kandan oluşmuş bir nehirdir. Burada ruhlar işledikleri şiddetin derecesine göre bu kana batırılır ve nehir, döktükleri kanın sonsuza dek kendilerini içine çektiği bir karşılık olarak anlam kazanır.

BÖLÜM 33

Onları yargıladım hep. Kötülüklerini, seçimlerini, cehennemdeki konumlarını. Ama görüyorum ki bu kaçınılmaz sondu. Cehennemin tadına bakan herkes, cehennemlik olurdu.

Cehennemliktim.

Hırs ve nefretimle kan nehrini doldurmuştum, doldurmaya da devam ediyordum.

Kunter nasıl Pars'a dönüştüyse ve Amber Dişi Kurt'un Kötülerin Şehri'ndeki bir temsili olduysa ben de onlar gibi Aslan'a dönüşmüştüm. Cehennemde kötülüğü simgeleyen üç hayvanın, Kötülerin Şehri'ndeki yansımasıydık bizler.

Ben bu olmak istememiştim.

"Eğer..." diye fısıldadım Kunter'in kolunun üzerinde yüzümü biraz kaydırırken. Sırtım ona dönüktü, Siyah Bölge'de onun malikânesindeydik. Ateşe verdiğim evde, yeni yatağında uzanıyorduk. "...cehenneme yakışmak için bu kadar uğraşmasaydım ve Esin'e eski ben gibi merhamet etseydim bütün bunlar yaşanmayacaktı."

Kunter arkadan saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. "İhtimaller üzerine düşünme, bu daha yıpratıcı bir süreç."

"Düşünmeden edemiyorum," dedim donuk bakışlarla. "Artık buradan kurtulmayı hak etmiyorum."

"Özgürlük artık bir seçenek değil," dedi yumuşak bir sesle. "Sinan öldü, Esin asla gerçek katilin abisi olduğunu itiraf edip seni kurtarmayacak. Kötülerin Şehri'nden çıkman gerek."

"Sistemin istediğini yapıp Grileri öldürmeyeceğim."

"Ben yaparım."

"Hayır," dedim yüzümü iyice koluna gömerek. "Grilerle bitmeyecek, sıra sana da gelecek. Bunu istemiyorum. Özgürlük buysa yerin dibine batsın." Yatakta doğrulup gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. "Ruhumun tamamını vermeden özgürlüğümü vermeyecekler bana."

Kunter'in öpücüğünü çıplak omzumda hissettim. Sıcak, sakinleştirici bir dokunuştu. "Bana güveniyor musun, Gri Hanım?"

Bir nefesi sakince bırakmaya çalışırken omzumun üzerinden ona baktım. Yüzlerimiz arasında azıcık bir mesafe vardı ve o benim aksime fazlasıyla sakin görünüyordu. Her şeyi benden çok daha hızlı hazmediyor ve her şeye uyum sağlıyordu.

Ona bunu yaptıkları için sistemden ve Kötülerin Şehri'nden bir kere daha nefret ettim.

Başımı hafifçe sallayarak onu onayladığımda, "Tamam," dedi bir gülümsemeyle. "O zaman sadece biraz dinlen ve gerisini bana bırak, olur mu?"

"Kendini feda etmene izin vermem," diye uyarıda bulundum. "Ve Mirza'yı da."

"Gerek kalmayacak," dedi kendinden emin bir şekilde. Ne planlıyordu? "Hadi, biraz uyu."

Başımı iki yana salladım. "Gözüme uyku girmiyor. Sabah gemi yanaştığında, Giray'la Sinan'ın cesetlerinin yanında Grilerin cesetlerini de görmeyi umacaklar. Umduklarını bulamayınca kendilerine yeni birini seçecekler. Ona özgürlük vadedecekler ve ölecekler listesine adım yazılacak. Harika, her şekilde ölüyorum. Yeniden."

"Bu olmayacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Göreceksin," dedi bir gülümsemeyle ve dudaklarıma öpücük bıraktı. "Madem uyumuyorsun o zaman bekle."

Yataktan hızlıca kalktı ve ay ışığının aydınlattığı odada kapıya doğru ilerledi. Bir an için gözden kayboldu ve kısa bir süre sonra elinde bir kâse kirazla geri geldi.

"Kiraz ağacı buldum," dedi yanıma otururken. "Senin için topladım."

"Kiraz," dedim güçlükle gülerek ve birini parmaklarımın arasına alıp kırmızılığına baktım. Kıpkırmızı bir kirazdı ve bana hatırlattığı tek şey, Giray ve Sinan'ın ölürken geride bıraktıkları kan gölleri oldu. Oysa kiraz bana eskiden annemi hatırlatırdı.

Scanned with CamScanner

"Hâlâ midem bulanıyor," dedim kirazı kâseye geri bırakırken. "Ne Esin'le kardeş olduğumu hazmedebildim ne de Sinan'ın ölümünü."

"Dışarıda çok güvendiğim biri var. Daha önce Kötülerin Şehri'ndeydi, hayatını kurtarmıştım. Ve özgürlüğüne kavuştuğunda dışarıdaki işlerimi halletmeye gönüllü oldu. Esin'i o buldu, yakın arkadaşın olduğunu söyledi. Bütün bu olanlar yaşanmadan birkaç ay öncesiydi. Esin sarhoştu ve ona, seni doğum gününde öldüreceğini itiraf etmişti. Bağlantıyı araştırdı ama bulamadı ve Esin'in de ağzını bu konuda bıçak açmamıştı."

"Bağlantıyı bulamamasının sebebi gerçekten bir bağlantımın olmamasıydı."

"Evet," derken başıyla onayladı. "İyi tarafından bakalım. Babanın büyüttüğü kız o ve annenin büyüttüğü kız da işte bu." İki kolunu iki yana açıp beni gösterdi. "Güzelliğini de annenden almışsın anlaşılan ama maalesef gözler babadan. Sinan'la gözleriniz aynı."

Sinan'la gözlerimizin benzerliğini fark etmiştim ama abim olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Bu seninle Amber arasındaki deccallik farkını açıklamıyor."

"Onu daha çok abisi ve babası yetiştirdi."

"Yine de bir kardeşinin olması harika bir şey olmalı."

"Güzeldi, beni öldürmek isteyene kadar."

Güldüm. "Sanırım bir konuda daha eşitlendik, Siyah."

"Resmen birbirimiz için yaratılmışız," dedi bir kirazı dudaklarımdan içeriye gönderirken. Onsuz ne yapacağımı bilmiyordum ve o, onsuz olacağım bir özgürlük için büyük bir plan yapıyordu.

Dış kapı sertçe yumruklandığında Kunter'le aynı anda kapıya doğru döndük. Benden önce davrandı. Bıçağını yanına alıp harekete geçtiğinde peşinden koridora çıktım. İsimsiz yan odadan çıkıp bana eşlik etti. Gri Bölge öncüsüne ölüm nidaları atıldığı için Gri Bölge'nin dışında benim peşimden ayrılmıyordu. O yakınımdayken güvende hissediyordum. Eh, Kunter de vardı ama İsimsiz tek başına bir orduyu savurabilir gibi geliyordu.

Merdiveni inerken Kunter'in kapıyı açtığını gördüm. Asil kanlar içerisinde ona doğru atıldı ve Kunter onu yakaladığında kendinden geçti.

Aşağıya indiğimizde Kunter bir bize bir Asil'e baktı. Ne yapacağını bilememiş gibiydi. Açıkçası ben de bilememiştim.

Kırmızı Bölge Yancısı Asil'e ölüm! Ölen de öldüren de belliydi ve halk bu netlik karşısında Asil'e hiç de acımamıştı. Bana yaklaşmak hâlâ onları korkutuyordu çünkü benim tarafımda hâlâ çok güçlü insanlar vardı ve ortada da bir belirsizlik ama Asil için durumlar farklıydı. Onu öldüreceklerdi ve o da Kunter'e gelmişti. Eski dostuna. Daha önce bu evde öldürmeye çalıştığı eski dostuna hayatını kurtarması için...

Kötülerin Şehri'nin beni şaşırtmayı çoktan bırakmış olması gerekiyordu ama bu inanılmazdı ve hiçbirimiz bunu beklemiyorduk.

Gemi kıyıya yaklaşırken Giray ve Sinan yan yanaydı. Birer siyah ceset torbasının içinde.

Askerler kıyıya indiğinde onlara en yakın duran bendim. Albay Asaf hemen önümde gemiden inmiş, tam karşıma geçmişti. Ceset torbalarına ufak bir bakış atıp gülerken, "Öncü ve yancı... Bu, zamanı ikiye katlamaz ama beklentilerimi aştığını itiraf etmeliyim, Gri," dedi. "Ama burada daha fazla ceset torbası olmalıydı. Neredeler?"

Çenemi dikleştirdim. "Gri cesedi mi istiyorsun?"

"Seçtiğim Grilerin cesedini istiyorum."

"Pekâlâ," dedim ve omzumun üzerinden arkaya baktım. Kaan yaklaşıp yere bir ceset torbası serdi, Riyaz ve Rüzgâr elleri kolları bağlı, başına siyah bir torba geçirilmiş bir Gri'yi zorla kıyıya sürükledi ve ceset torbasının üzerine bıraktılar. "İşte senin için bir Gri."

Devin, Gri'ye yaklaştı ve bıçağı boğazına dayadı. Adamı tek hamleyle öldürdü. Gri'nin gri bilekliği soldu. Akan kan henüz etrafında bir göl oluşturmadan gemiden bir asker fırladı ve Albay Asaf'ın kulağına bir şey fısıldadı. Albay Asaf duydukları karşısında titreyerek ölen Gri'ye doğru atıldı ve onun başındaki siyah torbayı çekip kim olduğuna baktı.

O, sistemin ölmesini istediği, gerçekten masum olan bir Gri değildi.

O, sistemin korumamı istediği, masum olmayan bir Gri'ydi ve onu şehre ben düşürmüştüm.

Sistem, onlardan olanların Kötülerin Şehri cehenneminde bizimle eşit derecede yanmaması için elinden geleni yapıyordu. Ama işte, cehennem böyle bir yerdi ve bu cehennemden onlar sorumluydu. Artık ne yaptıklarını göreceklerdi.

Albay Asaf boğazıma yapıştı. "Sen ne yaptın lan!"

Bıçağımı karnına dayadığımda gözleri kocaman açıldı ve boğazımdaki elleri gevşedi. "Özgürlüğüme engel olduğunuz her hafta biri ölür ve elimde onlardan onlarca var." Gülümsedim. "Ya da Grilerin

Scanned with CamScanner

bir hata olduğunu sistem kabul eder ve hepimizi bir gemiyle buradan çıkarırsınız. Seçim sizin."

Albay Asaf burnundan soluyarak geri çekildiğinde bıçağımı kılıfına geri koydum.

"Bu olmayacak. Asla, hiçbir Gri bu adadan çıkmayacak."

Beni gerçekten hiç özgür bırakmayacaklardı.

"O zaman bir şekilde aklayıp bu adadan Gri etiketi olmadan çıkaracağınız Grileri tek tek, gözünün önünde idam etmemiz gerekecek. Sistem, gerçekten masum olan Grileri özgürlüklerine kavuşturana dek."

Üzerime doğru öfkeli bir adım atmıştı ki Kunter solumda belirdi. "Son haberleri okudun mu, Albay?"

Gemiden inen başka bir asker telaşla, "Geri çağırılıyoruz," dedi. "Gündem karışmış."

Albay Asaf bir bana bir Kunter'e baktı, olanı biteni anlamaya çalıştı ama anlayamadı. Geri çekilirken Kunter ona, "Sisteme ufak bir uyarı, Kötülerin Şehri'nde öncülerin istediği olur," dediğinde Albay Asaf burnundan soluyarak gemiye bindi.

Cesetleri gemiye taşıdılar. Elimizden arkalarından bakmaktan başka bir şey gelmedi. Giray ve Sinan karşı kıyıya geçtiler ama birer ölüydüler. Oysa onların da en büyük dileği özgürlüktü.

"Gündem yıkılıyor," dedi Devin telefondaki aramayı sonlandırırken. "Koray'ın dediğine göre haber başlıklarından biri, *Aynı suçtan Kötülerin Şehri'ne iki Gri düştü ve birinin cinayeti işlediğine dair kanıtlar ortaya çıktı. Sonunda bir Gri, Kötülerin Şehri'nden çıkıyor mu?* Esin'le ikinizin bulanık fotoğraflarını yan yana koymuşlar ve cinayet ânının video kaydını bütün haber kanallarında paylaşmışlar. Medya, bu görüntülerle çalkalanıyor ve sistem, masum bir insanı cinayet dâhil her türlü suçun serbest olduğu kötülerle dolu bir adaya haksız yere mahkûm etmekle suçlanıyor."

"Ölen Gri'nin haberi medyaya düştüğünde bu iki haber ortalığı iyice kızıştıracak. Çünkü onlar gibi biri öldü, bunun üstünü diğer Grilerin ölümünü örttükleri gibi örtemeyecekler."

"Ve özgürlük..." dedi Kunter, "...senindir, Gri Hanım. Seni Kötülerin Şehri'nden çıkarmak zorunda kalacaklar yoksa sistem çöker."

"Demek elinde video kaydı vardı," dedi Devin. "Niye daha önce söylemedin?"

"Bu bir cinayet kaydı olmayacaktı başta. Sadece Yekta'nın masum olduğunu her ihtimale karşı kayda aldırmıştım. Sistemin gemiye bir Gri

bindiği takdirde onu idam edeceğini öğrendiğimde videoyu sakladım. Bir kanıta ihtiyacımız yoktu, kanıt olsa da öldüreceklerdi onu. Şimdiyse öldüremezler çünkü dünya, Gri Hanım'ın sağ salim karşı kıyıya geçtiğinden emin olmak isteyecek. Onu karşı kıyıda karşılayacaklar."

Haklıydı, artık bütün dünya katilin ben olmadığımı biliyordu.

Her şey istediğimiz gibi giderse özgürlük çok yakındı.

Sadece bana, ona değil.

"Güzel iş," dedi Devin, elini omzuma sarıp beni kendine çekerken. Gülümseyerek Kunter'e bakıyordu. "Baksana, o kadar da fena bir adam değilsin aslında."

Kunter sırtını dikleştirip elini kısa saçlarının arasından geçirdi. "Eh, sonunda fark ettin." Kunter elini havada savurdu. "Sen de fena sayılmazsın. Siyah öldürme merakın dışında harika bir dost olduğunu söyleyebilirim."

"Sen onların birbirini yok etmelerine izin veriyorsun ve ben de bu işi hızlandırıyorum. Ekip işi yapıyor sayılırız bir yerde."

Kunter kaşlarını çatıp yüzünü buruştururken, "İnanılmaz," dedi ve işaret parmağıyla bana Devin'i gösterdi. "Ormandaki şu konuşmayı hatırlıyor musun? Bence herkes ölmez."

Düğünden bahsediyordu. Bir şahidin Asil, diğerinin Devin olduğu. Devin'in birkaç dakikalık güler yüzünü dostluk anlaşmasının başlangıcı olarak görüyordu ama Devin'in anlaşmayı bozması için en ufak bir neden yeterli olurdu genelde ve o, bu adada yalnızca dört kişiyi gerçekten dost olarak görüyordu. Kaan, Riyaz, Rüzgâr ve ben. Dördümüz dışında herkesi hâlâ öldürebilir ve dördümüzden birine bir şey olursa herkesi öldürürdü.

"Neden bahsediyorsun, bilmiyorum ama..." derken Kunter'le aramıza girip elini omzuma attı Rüzgâr. "...ben bizden biri olmanı çok istesem de hayranın olarak, Devin sana ekip işi yapıyoruz gibi bir şey dediğinde kaçmanı öneririm."

"Çünkü bu ekipte erkekler sürünüyor," diye isyan ederek araya girdi Kaan. "Üçümüz de bu iki kadının emirlerinin dışına çıkamıyoruz ve sen de pek..." Kunter'e yüzünü buruşturarak baktı. "Eh işte, pek emir alacak birine benzemiyorsun."

"Ben benziyor muyum?" diye sordu Riyaz. Herkes aynı anda başını iki yana salladı. Rüzgâr onun yanına koşup kollarını beline sardı ve başını yandan karnına bastırdı. "Sen bizim Hulk'ımızsın. Bu kadınlar sana hiçbir şey yaptıramaz."

Scanned with CamScanner

Kunter elini kaldırdı. "Bana yaptırabilir." Bana yaklaştı ve omuzlarımızı birleştirdi. Başını eğip öyle baktı yüzüme. "Yani sadece sen, Gri Hanım. Ne istersen." Elini önce denize sonra gökyüzüne doğru savurdu. "Sınırsız dilek hakkın var."

"Tek istediğim mutluluk."

"Tamam," dedi bir fısıltıyla. "Söz. Bütün yıldızları indirmem gerekse bile."

Onu omzundan iterken güldüm. "Ah, senin şu Tanrı kompleksin."

"Ve sizin de aranızdaki şu şey," dedi Rüzgâr, gözlerini kısarak. "Yoksa siz? Yeniden?"

"Hayır," dedi Devin hızlıca. "Öyle bir şey olsaydı bilirdim. Bu sadece Öncü Kunter'in her zamanki hâli işte. Ne de olsa yakında aralarına koca bir deniz girecek, değil mi?"

Kunter'le bakışlarımız kesişti ve aynı anda başımızı salladık.

☯

Kıyıdaki toplantı evinde, balkondaki iskemlelerde Kunter ve Mirza'yla yan yanaydık. Üçümüz de birer sigara yakmıştık ve bu paket Giray'ındı. İkimiz en son burada oturduğumuzda bırakmıştı ve geldiğimizde oturduğum iskemlenin üzerinde duruyordu. Onlara Giray yerine birer dal sigara uzatan ben olmuştum bu kez. İstediğim bir rol değişimi değildi ama olmuştu işte.

"Ciğerlerim iflas ediyor ama ölen dostumun geride bıraktığı bir paket sigarayı içmemezlik edemem. Harika bir gün oluyor."

"Güney gerçekten bunu mu söyledi?" diye sordum ona. "Ciğerlerin çok mu kötü?"

Mirza başıyla onayladı beni. "Elindeki imkânlarla teşhis bu işte. Verem ihtimali üzerine düşünüyoruz. Eğer öyleyse birkaçınızı yanımda götüreceğim, üzgünüm çocuklar."

Bu, normalde daha yakında olan iskemleyi bizden en uzağa koymasını açıklıyordu. Sigara içerken nefesini denize doğru üflüyordu ama eğer bu gerçekten veremse çok geçti bu önlemler için.

"Verem de olabilir tabii," dedi Kunter, rahat bir tavırla. "Belirtiler benziyor. Bitmek bilmeyen öksürüğün, kanlı tükürüklerin, göğsündeki ağrı, hâlsizliğin ve betin benzin atacak kadar çöküşün, ateş ve kilo kaybı. Ama daha güçlü bir ihtimal var. Bana gel, bir süre bende kal. Bunu çözeceğiz."

Mirza güldü. "Bana bir yıllık tıp fakültesi eğitiminle doktorluk mu yapacaksın?"

Kunter bitirdiği sigarasını bir fiskeyle ona gönderdi. "Hayır, bu belirtiler istikrarlı değil. Bugün yanımızdasın ama dün yataktan çıkamıyordun."

"Her gün ziyaret ediyor musun onu?" diye sorduğumda Mirza, "Her gün," diye yanıtladı Kunter yerine. "Herif bir anda hayranım oldu. Seninle olmadığı zamanlar kiminle, bil bakalım?" Mirza sırıttı. "Sen gidince bana kalacak."

"Sadece onu kontrol ediyorum," diye homurdandı Kunter.

"Bana yemek getiriyor," diye düzeltti Mirza. "Zeliha'nın ısıtmasına bile izin vermiyor, hepsini kendi yapıyor. Ve ben yiyene kadar yanımdan ayrılmıyor. Kendine harika bir sevgili bulmuşsun, Gri. Seni aç bırakmaz."

Bu kadar geç olmak zorunda mıydı, diye düşünüyordum bazen. Birbirimizi anlamak ve birlikte her şeyin üstesinden gelmek varken hepimiz nefreti seçmiştik ve sona geldiğimizde çoktan eksilmiştik.

"*Sen de öyle,* demek isterdim," diye alay etti Kunter. "Ama seninki berbat bir seçim. İyi tarafından bakalım, bütün Grilerle birlikte o da Kötülerin Şehri'nden çıktığında ondan kurtulmuş olacağız."

Mirza sigarasını bir fiskeyle Kunter'e gönderdi. "Ben senin sevgilin hakkında böyle konuşuyor muyum, it? Adam dediğin dostunun sevgilisi hakkında doğru düzgün konuşur. Yengen sayılır Zeliha."

Kunter esaslı bir kahkaha patlattı. Bir noktada duracağını düşünmüştük ama kahkahası bitmek bilmeyince Mirza onu yumruklamam için bana işaret etti. Onun yerine Kunter'i omzundan yumrukladığımda Kunter'in kahkahası kesildi ve beni kolumdan tutup kucağına çekti. Dudaklarıma bir öpücük bıraktığında Mirza küllükteki bütün izmaritleri küfürleri eşliğinde bize atmaya başladı.

Kunter yakaladığı izmaritleri ona fırlatırken aralarındaki bu iletişim şekline gülmekten alamadım kendimi. Pes eden Mirza oldu. İskemlesinden kalkıp kapıya ilerlerken, "Sizin adınıza sevindim çocuklar," dedi bir gülümsemeyle. "Bunu Giray'ın da görmesini çok isterdim." Birbirine yapıştırdığı işaret parmağı ve orta parmağını alnına bastırdı, hafifçe savurdu. Bize ufak bir selam verip gitti.

"Gerçek nikâh şahitleri," diye mırıldandı Kunter. "Eğer bir nikâhımız olsaydı ve Giray hâlâ yaşıyor olsaydı Mirza ve Giray olmalıydı. Çünkü aramızdaki bu şeye başından beri itiraz etmeyen yalnızca onlardı."

Scanned with CamScanner

"Evet," dedim başımı onun başına yaslarken. "İmkânsızlıklar denizindeyiz, öncüm."

"Boğulmamıza izin vermem, yancım."

Hafifçe geri çekilip mavilerine baktım. "Nasıl?"

"Yıldızları önüne sererim ve mayınlarla donatılmış denizi geçerim. Senin için. Bir gün, bir şekilde." Dudaklarıma bir öpücük bıraktı. "Benden kurtulamayacaksın, Gri Hanım. Sana geri gelmenin bir yolunu bulacağım. Sadece beni bekleyeceğine dair söz vermene ihtiyacım var."

"Seni bekleyeceğim," dedim dudaklarına doğru. "Bir ömür sürse de, Siyah Bey." Bir an için durup, "Ama bir ömür sürmese iyi olur yani, saçlarım beyazladığında gelirsen daha huysuz birine dönüşmüş olurum ve seni buruşmuş bir hâlde kapımda görürsem bir tekme sallayarak geri Kötülerin Şehri'ne yollayabilirim."

Bu Kunter'i güldürdüğünde onu gülüşünden öptüm. Bunun sonsuza dek sürmesini istiyordum.

☯

"Esin'in hâlâ hayatta olması canımı çok sıkıyor," diye homurdandı Devin. "Ve Yeşil Bölge halkının ona tapmaya başlaması. Giray ve Sinan'ın yokluğunda bütün bu olanlar için seni ve Amber'i suçlayıp kızı kraliçe ilan ettiler. Amma salaklarmış."

"Her halk en çok öncüsü ve yancısına güvenmiyor mu? İşte onlar da Giray ve Sinan'a güvendiler yıllar boyunca. Sinan'ın yancı olduğunu bilmiyorlardı ama onun Giray'ın en iyi dostu olduğunu biliyor ve yancıları olarak kabul ediyorlardı. Sinan onları Esin'in korunmaya muhtaç ve onlardan biri olduğuna inandırmış olmalı. Bir ton falsosu olan bana ya da Amber'e güvenecek değillerdi. O yüzden pek şaşırmadım."

"Yine de bu konuda sakin görünüyorsun," dedi Devin, benim dolaptaki kirazları çıkarmamı izlerken. "Özgürlük yakın diye mi?"

"Biraz," dedim kirazları yıkamak için lavaboya ilerlerken. "Biraz da yalnızca yıkımın bizi yıktığını fark etmemle alakalı. Sadece düşmanlarımıza değil, kendimize de zarar veriyoruz. Bizden birinin daha intikam uğruna zarar görmesini istemiyorum."

"Sen dursan da onlar durmayacaklar."

"Artık kime güvenmem gerektiğini bile bilmiyorum. Sinan'dan sonra her şey altüst oldu."

"Bana," dedi Devin yanıma gelirken. "Başka kime olacak?" Kalçasını kalçama vurdu ve bir kiraz kaptı. "Kaan, Riyaz ve Rüzgâr'a da elbette. Ben neysem onlar da odur, unutma. Biz beşimiz, biriz. Herkese karşı."

"Eğer sistem özgürlüğümü bana verirse sen de çıkacaksın değil mi bu cehennemden? Sen ve çocuklar? En kötüyü avlama planın için geride kalmayacaksın."

"En kötü," dedi kirazı çiğneyip çekirdeğini de yutarken. "Artık en kötünün kim olduğundan emin değilim. Herkes biraz en kötü. Bazen ben bile."

Bu beni içten içe sevindirse de belli etmemeye çalıştım. "Benimle birlikte çıkacaksın."

Başıyla onayladı. "Koray'ı özledim ve Alâ'ya bir söz verdim. Hiç kimseyi kaybetmeyeceğiz. Geride kalıp bu riski almayacağım."

"Gerçekten aramızdan birilerini kaybetmek bizleri akıllandırdı sanırım."

"Ben de senin gibi ruhumu tamamen kaybetmek istemiyorum. Aşkımı korumak için lanet bir ruha ihtiyacım var." Kiraz yemeye devam ederken güldü. "Ama sen olmasaydın, tatlı Gri'm, çoktan kaybetmiştim ruhumu. Sen en karanlıkta bile ışığı bir türlü sönmeyensin. Bu da seni bizlerden farklı yapıyor."

"Işığım çokça kez söndü, Devin."

"Yine de bizler kadar değil," dedi omzumu sıvazlarken. "O yüzden bu lanet cehennemden kurtulup kendimize güzel bir hayat kuracağız. Seni hâlâ Anıl'a yapmayı düşünüyorum ama."

Onun karnını çimdikledim. "Devin!"

"Ne var ya?" dedi geri kaçarken. "Bir gün yeniden âşık olman gerekecek. Ölene kadar yalnız kalmayacaksın ya, bir gün öncüye olan aşkın da tarih olacak işte."

"Bunu konuşmak istemiyorum," dedim kirazları yıkamaya dönerken. "Kalbimi rahat bırak."

"Kötülerin Şehri'nden kurtulunca fikrin değişecektir." Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırırken masaya doğru ilerledi. "O zamana kadar dediğin gibi olsun."

Kirazları kenara aldığımda Devin, "Telefonuna mesaj geldi," dedi, ağzındaki kirazı yutarken. "Benden. Birkaç arama da var."

"Senden mi?" Kaşlarımı çatarak ona ilerlediğimde telefonumu eline almıştı bile. "Telefonun kimde?"

Scanned with CamScanner

"Kaan'daydı en son."

Mesajı açtı. *Kunter h*, yazıyordu. Başka da bir şey yoktu.

"Bu da ne şimdi?" dedim gerim gerim gerilirken. "Kaan niye böyle bir mesaj attı ki şimdi?"

"Öğrenelim." Aramaya geçti. "En son neredeydi bu?"

"İlaç götürmek için Siyah Bölge'ye gidecekti. Asil'e."

"Asil mi?"

Başımla onayladım. "Uzun konu. Siyah Bölge'de birkaç işi vardı. Ben de klinikten bir ilacı götürüp götüremeyeceğini sormuştum. Uğrarım demişti."

Dış kapıya bir şey çarptı. İkimiz de irkildik. Devin tezgâhtaki bıçağı kapıp kapıya koştuğunda geride bıraktığı telefondaki arama yanıtlandı ve inleme sesleri yükseldi.

Kapının açılma sesini duydum. Devin'in çığlığı malikâneyi inletti. Koşarak mutfaktan çıktığımda kanlar içerisinde kapıdan içeri yığılan Kaan'ı gördüm. Devin onun önünde dizlerinin üzerine yığılmıştı.

Kaan sırtından defalarca bıçaklanmıştı. Bıçak hâlâ sırtındaydı ve onun arkasında, karanlıkta tek bir kişi vardı.

Kunter.

Kunter h, *Kunter haklı* mı demekti yoksa *Kunter hain* mi?

Siyah, şeytanı dinleyenleri cehennemle cezalandırırken Gri, şeytanı duymazdan gelenleri korur. Zıtlıklarıyla bir uyum içerisindedirler.

BÖLÜM 34

Kliniğin ışıkları henüz yanarken Kaan'ı yüzüstü sedyeye yatırdık. Doktor Güney eldivenlerini takarken Devin kapıdaki Kunter'i göğsünden sertçe itti. Bıçağını kılıfından çekip Kunter'e doğrulttuğunda hızlıca aralarına girdim. Bıçak benim boğazıma dayandı.

"Devin," dedim bir solukla. "Sakin ol, lütfen. Bunu o yapmış olamaz."

"Kendini savunmadı bile!" diye haykırdı Devin suratıma, delirmiş gibi görünüyordu. Kehribar gözleri bir alevden daha yakıcıydı şu anda. "Onu nasıl savunursun? Kanlı ellerini görmedin mi? Kaan'ın son mesajını okumadın mı? Nasıl, Yekta? Gözlerime baka baka bunu nasıl yaparsın?"

"Bunu biri yapıyor," dedim telaşla. "Biri bizi parçalıyor. Kunter değil. Yemin ederim o değil. Olamaz. O olamaz."

"Oydu!" diye haykırdı Devin, gür ve çatlak sesi klinikte yankılandı ve suratıma bir tokat gibi çarptı. "Kaan onun evinden geliyordu. Son mesajında onun adı vardı. Onunlaydı. Bize onun hain olduğunu söylemeye çalışıyordu. Sakın bana bunu göremediğini söyleme." Devin yakamdan yakaladı ve bıçağı boğazıma bastırdı. "Gözlerime bak, Gri. Onun için bizi karşına alırsan önce seni öldürürüm. Söyle. Onun yanında mısın?"

Kunter, Devin'in bıçak tutan elini yakalayıp onu ittiğinde Devin beni kenara itip Kunter'i boğazından yakaladı ve onu arkadaki duvara çarptı.

Kunter, "Ben değildim," dedi sertçe. "Onu kapınıza dayandığında buldum. Sizden hemen önce."

"Yalan!" diye bağırdı Devin. Bıçak tutan elini Kunter'den kurtarmaya kalktığında Kunter onun bileğini çevirdi ve bıçak elinden kayıp yere düştü. Kunter, Devin'i kendinden uzaklaştırdığında ikisi aynı anda bıçağa atıldı ama bu kez bıçağı kapan Kunter oldu.

"Devin lütfen," dedim arkasında kalarak. "Güney, Kaan'ı iyileştirecek. Kaan ona bunu kimin yaptığını bize söyleyecek. Sana yalvarırım dur."

Devin bir hışımla bana döndü. "Kaan sevgilinin adını verdiğinde de kendini ona siper edecek misin, Gri?"

Scanned with CamScanner

"Hayır," dedim nefes bile almadan. "Sana yemin ederim eğer yalan söylüyorsa ve bunu o yaptıysa onu öldürmene seyirci kalacağım. Söz veriyorum ama sen de bana bir söz ver. Bu olana kadar bekleyeceksin."

"Neden?" dedi üzerime yürürken. Sanki karşımda dostum değil, beni öldürmek için kıvranan bir düşmanım vardı. "Affettin çünkü onu, değil mi? Senin kalbini söktü ama sen ona kalbini verdin. Sonra da geldi, dostumu sırtından bıçakladı."

"Kunter'in Kaan'ı öldürmek için hiçbir sebebi yok."

"Kimin var?" diye sordu. "Amber mi? Kim?"

"Amber'dir, biliyorsun."

"O hâlde ikisini de öldürürüm," dedi ölüm vadeden bir sesle. "Ve onlar için karşıma geçen herkesi." Burun buruna geldik. "Duydun mu, Gri? Ben senin aksine, hiçbir ihaneti affetmem."

"Beni zehirlediğinde ben seni affetmiştim. Seni öldürmeleri için ne çok sebep verdin onlara, birine bile izin vermedim. Çünkü sen benim dostumsun. Sen nasıl beni böyle kolay silebiliyorsun?"

"Seni ben silmiyorum, Gri. Sen taraf seçiyorsun." Bana yaklaştı ve arkama doğru geçtiğinde ona döndüm ben de. Şimdi Kunter'le ikisinin arasında olan bendim. Arkama aldığım Kunter'di ve Devin tam karşımdaydı. "Karşına geçen ben değilim, sensin. Onun yerine bir başkası olsaydı düşünmeden geçerdin yanıma. Ama konu o olduğunda çıkarıyorsun dikenlerini. Neden? Seni bir daha parçalarına ayırsın diye mi?"

"Bunu kim yaptıysa bulacağım ve pişman olacaksın bu söylediklerine. Bir daha aynı hatayı yapmayacağım, dinlemeden yargı dağıtmayacağım. Asıl karşımızda olanların planladıkları bu yok oluşa hepimizi sürüklemeyeceğim."

Devin histerik bir kahkahayla, "Pars, Aslan'ı yeniden kandırdı. Şehvet ve tatlı sözlerle. Çünkü Aslan hiçbir zaman Kötülerin Şehri'ne yeterince ait olamadı," dedi bir masal anlatır gibi. Bunu en son Amber'e yapmıştı ve şimdi bir masala çevirdiği bendim.

Pars, Dişi Kurt, Aslan üçlüsü yalnızca benim zihnime ait bir benzetme değildi. Bu, Kötülerin Şehri'nde kulaktan kulağa dolanan bir hikâyeydi. Geçen haftanın gazetesinde büyük bir yer verilmişti buna. Benim gibi Dante okuyan birileri yazıp çizmişti işte.

Devin bakışlarını kaldırıp arkamda sessizce bekleyen Kunter'e baktı. "Yalandı," dedi öfkeli bir hırıltıyla. "Onu asla Kötülerin Şehri'nden çıkarmak istemedin. En iyi hamleni oynamış gibi göründün, hepimizin

gözüne girdin ama sadece bizleri hedef gösterdin. Bizi karşı karşıya getiren sensin çünkü biz karşı karşıya kalırsak o senin yanına geçecekti. Çünkü sen onu hep kandırırsın, aşk gibi bir aldatmacayla."

"Asla seni karşıma almam!" dedim boğazım bağırmaktan yanarken. Sanki ona sesimi duyurabilmemin tek yolu bağırmaktı. Kaan bir metre uzağımızda ölmek üzereydi ama biz daha birbirimizi duyamıyorduk ki ona yardım edelim. "Ama onu da artık almak istemiyorum. Anla beni, yalvarırım Devin. Ben bunu kimin yaptığını bulacağım. O zamana kadar bana biraz olsun güven. Çünkü ben ne senin karşına geçerim ne de Kaan'ın kanını yerde bırakırım."

Geriye doğru adımladığımda sırtım çok geçmeden Kunter'in göğsüne çarptı. Onu her şeyimle Devin'den koruyor gibi görünüyordum.

"Kaan uyanana kadar ya da ölene kadar vaktin var, Gri. Çünkü ya onun adını verdiğinde ya da adını veremeden öldüğünde ben ikinizi birden öldüreceğim."

Yanıp dolan gözlerimden yaşların akmaması için direndim. Ona bakarken kaşlarımı çatıp dudaklarımı sıkıca birbirine bastırmam gerekti. Onun gözlerinde bana karşı hep bir merhamet ve koşulsuz sevgi olurdu. Şimdiyse orada kin ve nefret vardı. Herhangi bir insana bakar gibi bakıyordu bana. Ve onun için koca bir hayal kırıklığıymışım gibi.

Belki de öyleydim.

Bir hayal kırıklığıydım.

Ama Kunter'i öldürmesine nasıl göz yumardım? Üstelik her hücremle bunu onun yapmadığını hissederken? Onu öldürecek olsaydı kapımızın önünde mi yapardı bunu? Diyelim ki yaptı, bunu görmemize izin verir miydi? Devin bunu her ne kadar görmese de Kunter bu hataları yapacak aptal bir adam değildi ama katil, çok zekiydi. Ve bunu ona kim yaptırdıysa onun tek amacı, bu birliği bozup her şeyi bir yıkıma sürüklemekti.

Riyaz ve Rüzgâr revirden içeri girip sorgulayan bakışlarla bana baktılar ve karşıma, Devin'in yanına geçtiler. Olanı biteni anlamamışlardı ama görünen köy kılavuz istemezdi. Devin'le karşı karşıyaydık ve onlar nedenini bile sormadan Devin'in tarafına geçmişlerdi. Şaşırmamıştım ama bana öyle baktıklarında daha fazla orada duramamıştım.

Kunter'in yüzüne bile bakmadan elinden tuttum ve onu da kendimle birlikte dışarı çektim.

Revirin önündeki muhafızı kolundan yakalayıp, "Gri Bölge'ye Siyah Bölge öncüsü dışında, bizden olmayan kim giriş yaptı?" diye sordum.

Scanned with CamScanner

"Giriş onayı olmadan yalnızca Öncü Kunter," dedi muhafız. "Sadece Griler ve Gri Bölge halkından olanlar."

"Griler?"

"Kırmızı Bölge Yancısı Asil, Kaan'la birlikte giriş yaptı." Hemen ardından hızlıca ekledi: "Mavi Bölge Yancısı Zeliha da onlardan sonra geldi."

Malikânemin olduğu taraftan koşarak gelen Zeliha, "Sonunda sizi buldum," dedi nefes nefese. "Kapınız açıktı, kan vardı." Bir revire bir bana baktı. "Birine bir şey mi oldu? Devin iyi mi?"

Ellerine baktım, tırnaklarına. Tertemizdi. Ama eldivenlerinden kurtulmuş da olabilirdi. O Zeliha'ydı. Onu ellerimle aramıza almıştım. Ona benim gibi bir Gri olduğu için güvenmiş, Mirza'nın yancısı olması için yardım etmiştim.

O, Kaan'a bunu yapmış olabilir miydi? Kunter'in bütün imaları aslında bir gerçeği yansıtıyorsa?

Ama hayır, o bir buçuk yıl boyunca bütün planlarımızdan haberdardı. Bir hain olamazdı. Eğer bir hain olsaydı ben ne bir öncü olabilecek kadar yaşayabilirdim ne de bu kadar ileri gidebilirdim. O benim Mavi Bölge'deki gözüm kulağımdı. Şimdiye kadar hiç gözümü arkada bırakmamıştı. Mirza'ya onun sayesinde tam anlamıyla güvenmiştim.

Diğer yandan Asil zaten bir haindi. Kaan ona ilaç götürmek için Siyah Bölge'ye gitmişti ve buraya nedense birlikte dönmüşlerdi. Şimdi de ortalıkta yoktu. Asil aslında başından beri aramıza girmeye çalışıyor olabilirdi ve belki de Kaan bunu öğrenmişti.

Kunter h... Kunter haklıydı mı demekti? Hain... Hain olabilir miydi? Haklı olmalıydı.

Ama Kunter ne Asil'e ne de Zeliha'ya güveniyordu. O hâlde Kunter ne konuda haklıydı?

Dönüp arkamda bütün bilinmezliğiyle dimdik duran Kunter'e baktım. Benim elim gevşese bile o elimi sıkıca tutmaya devam ediyordu. Ona güveniyordum ama bu güvenin ikimizi de ölüme götürmesinden korkuyordum.

Albay Asaf, onun karşısına geçtiğim takdirde başka birinin benim yerime her şeyi yapabileceğini söylemişti. Özgürlük için, içimizden birinin...

Ya da yeniden içimizden biri olmaya çalışan birinin.

"Neden buradasın?" diye sordum Zeliha'ya. "Gecenin bu vakti, neden Mirza'nın yanında değilsin?"

Zeliha bilinmezlik içinde kaşlarını çattı. "Sen çağırmadın mı beni?"

"Ne?"

"Sen çağırmışsın," dedi avuç içlerini pantolonuna sürterken. "Muhafızlardan biri geldi, *Öncü Yekta seni Gri Bölge'ye toplantı için çağırıyor,* dedi. Apar topar geldim ben de ama evde değildiniz ve kapıda kan vardı. Bu yüzden revire geldim. Birinize bir şey olduysa diye ama..." Sesi konuşurken bir fısıltıya dönüştü. Bakışları muhafız, ben ve Kunter arasında gidip geldi. "Kumpas mıydı?"

Onun gözlerinde gerçeği aradım ama bulamadım. Zeliha yalan söylemiyordu. Söylüyorsa bile, anlaşılmıyordu çünkü olduğundan farklı davranmıyordu.

Muhafıza dönüp, "Kırmızı Bölge Yancısı Asil'i bulun," dedim. "Onu buraya getirin."

Muhafız başıyla onayladı ve hızlıca yanımızdan ayrıldı.

"Yekta bir şey söyle, ne oldu? Kapıdaki o kan kimindi ve senin..." Ellerime bakıp kaşlarını çattı. "...ellerindeki kan... Kimin? Devin nerede?" Kliniğe doğru baktı. "Ona mı bir şey oldu?" Telaşla kliniğe ilerledi ve içeri girdi.

Elimi kaldırıp parmaklarıma bulaşan kana baktım. Önce Giray, sonra Sinan ve şimdi de Kaan.

"Biri özgürlük için bizi sattı," diye mırıldandım. "Belki Asil belki Zeliha belki de hiç aklımıza gelmeyecek biri. Ama içimizden biri."

Belki de o. Hayır. O olamaz.

"Biri senin özgürlüğünün peşinde."

"Ama benim özgürlüğüm, bütün Grilerin özgürlüğüne yol açacak. Bunu yalnızca kendim için yapmadım hiçbir zaman. O hâlde bir Gri değil."

"Bana güvendin," dedi, ben bütün bu olanları çözmekle ilgilenirken. "İnanmayı seçtin. Eskisi gibi."

"Sistem seninle anlaşmak değil, seni öldürmek istiyor. Ve gerçekten Kaan'ı öldürmek için ne gibi bir sebebin olabilir ki?"

Özgürlük dışında.

Belki de sistem... Hayır. Mümkün değildi. Sistem ona hepimizi yok edeceği bir özgürlük teklifi sunsa da o kabul etmezdi. Etmezdi, değil

Scanned with CamScanner

mi? Bu lanet cehennemde her şey oluyordu ama bu mümkün değildi. Kendi özgürlüğünü benim özgürlüğüme tercih etmezdi.

Yine de bir şekilde özgür kalacağımı düşünüyorsa... Hayır. Yanılmıyordum, Bunu yapan Kunter değildi ve o asla sistemle bir anlaşma yapmamıştı.

"Bir sırrım varsa ve açığa çıktığında kaybedeceğim bir şeyler olacaksa neden olmasın," dedi imayla. "Yani sadece sistemi hedef almayalım. Neden özgürlük değil, hayatta kalmak olabilir."

"Bu da bizi Asil'e çıkarır," dedim.

"Evet ama Asil'de bilinçli cinayet işleme potansiyeli yok. Onu cinayete itecek tek şey, öfke. Ve bildiğimiz kadarıyla onda öyle bir öfke yok. Aksine, onda kabulleniş görüyorum."

"Ama bu, canı için sana sığınmışken Kaan'la Gri Bölge'ye gelmesini açıklamıyor."

"Malikânemden ayrılalı bir saat kadar olmuştu. Kırmızı Bölge'ye uğradım, Amber'i kontrol etmek istedim ama orada değildi ve sana geldim. Pencereye tırmandım ama odanda değildin. Seni en az on beş dakika bekledim ama gelmedin. Aşağı geri indim, kapıdan girmeye karar verdim. Devin belasını göze almıştım. Ve Kaan'ı kapıya sürüklenirken buldum. Ona yardım etmeye çalıştım, kapıya doğru atıldı ve sonra Devin kapıyı açtı. Orada kimse yoktu çünkü Kaan kapının önünde bıçaklanmamıştı." Sokağın sonuna doğru adımladı. "Kan izlerinin en az bir sokak geriden başladığına eminim."

Peşine takıldım. Malikâneme çıkan üç sokağa da baktığımızda meydan tarafındaki karanlık sokakta kan lekelerine rastladık. Patlamış bir sokak lambasının altıydı, kan lekelerine karışan ayak izleri vardı. Kandan ayak izlerinin biri Kaan'a aitti, eve giden yolda kesik kesikti. Diğer ayak izleriyse daha küçüktü. Bir kadına aitti.

Geri dönüp klinikten içeri daldım ve Zeliha'yı boğazından yakalayıp köşeye sıkıştırdım. Klinikte bir gürültü koptu. Rüzgâr kolumdan çekiştirdi ama ondan kurtuldum.

"Ayağını kaldır," dedim dişlerimin arasından. "Hemen."

Zeliha ise, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bu en az Sinan kadar ağır bir darbe olurdu bana. Sinan'ı bir şekilde anlayabilirdim ama Zeliha'nın anlaşılır hiçbir yanı olmazdı.

Onu aramıza ben almıştım.

Aramızdan birine bunu yaptıysa onu ellerimle öldürürdüm.

"Yekta," dedi nefes almaya çalışırken. "Ne yapıyorsun?" Hıçkırıklara boğulmakta gecikmedi. "Ne oluyor, ben anlamıyorum."

"Ayağını kaldır!" diye bağırdım yeniden, boğazına daha da bastırırken. "Ağlama, dediğimi yap."

"Tamam," dedi güçlükle ve ayağını kaldırdı. "Lütfen sakin ol."

Geri çekilip ayakkabısının altına baktığımda orada hiçbir şey göremedim. Eğilip ayakkabısını çekip çıkardım, bir mendil kapıp tabanında iyice gezdirdim ama hayır, tek bir kan lekesi bile yoktu.

Ayakkabıyı öfkeyle yere fırlatıp başımı ellerimin arasına aldım. Aklımı yitirecektim şimdi.

Zeliha duvarın kenarına çöküp kollarını bacaklarına sarmış ve ağlamaya başlamıştı. Yüzüme bakmaya korkuyordu şimdi. En ufak öfkemde hıçkırıklarına boğulacak kadar zayıf ve narin bir kız olmuştu her zaman. Nasıl Kaan'ı sırtından defalarca bıçaklayabilirdi ki zaten?

Bir alkış sesi kliniğin koridorunda yankılandı. Devin'di. "Bu alkış senin içindi, öncü." Keskin ama artık yorgun bakışları Kunter'in üzerindeydi. "Onu bizden aldın ama yemin ederim, onu sana bırakmayacağım."

"Ben değilim," dedi Zeliha gözyaşlarıyla. "Yemin ederim ben değilim. Kaan benim arkadaşım, ona asla zarar vermem. Bunu nasıl düşünürsün anlamıyorum, Yekta." Başını iki yana sallarken bembeyaz teni şimdiden kıpkırmızı kesilmişti. "Mirza'ya sor. Onun yanından geliyorum. Sırf senin çağırdığını düşündüğüm için. Ama sonra bir geliyorum ve Kaan'ı öldürmeye çalışmakla suçlanıyorum." Birkaç adım uzağımda onu dikkatle izleyen Kunter'e döndü kızaran ıslak bakışları. "Benden ne istiyorsun? Ben sana ne yaptım ya? Sen yokken ben Yekta'nın yanındaydım. Sen onun canını yaktığında biz vardık yanında. Ve birdenbire neyle itham ediyorsunuz beni. Ben bunu Kaan'a neden yapayım ki?"

"Nedenini sen bize söyleyeceksin," dedi Kunter, Zeliha'ya karşı bir gram bile merhamet göstermeden.

"Yeter," diye bağırdı Devin. "Bu kadarı da fazla. Kendini aklamak için elinden geleni yapıyorsun öncü ama yemezler. Kaan, Zeliha... Sırada kim var?"

"Akıllı bir kadın olduğunu sanıyordum," dedi Kunter dayanamayarak.

"Kaan uyanmazsa bu akıl seni mezara götürecek." Devin'in kin dolu bakışları bana döndü. "Sevgilini al ve git buradan yoksa elimden bir kaza çıkacak." Konuşmaya devam etmeden önce sertçe yutkunması gerekti.

Scanned with CamScanner

"Canını yakmak istemiyorum ama seni onun yanında gördükçe içimde bir şeyler parçalanıyor. Git."

"Devin..."

"Git," dedi, boğazından kopan bir hırıltıyla. "Onu al ve git buradan!"

Rüzgâr'a baktım bir umut. Başını öne eğmiş, öylece kenara sinmişti. Ne yüzüme bakıyor ne de tek kelime ediyordu. Riyaz'a döndüm. Gözleri Devin'i görüyordu yalnızca. Haksız da sayılmazlardı. Onlar ne olursa olsun bir aradaydılar ama ben ne olursa olsun yanlarında değildim.

Klinikten çıkıp meydana doğru ilerledim. Kaybolmuş gibiydim. Kime güveneceğimi ya da kime güvenmemem gerektiğini... Gerçekten hiçbirini bilmiyordum. Her şey bir darbeyle yıkılmıştı. Giray'la başlamış ve Kaan'a kadar uzanmıştı. Düşmanı içimizde aramaya bile dönmüştüm. Düşmanı daha önce içimizde bulduğum için bu bana kolay gelmişti ama yanılmıştım.

Meydana çıkana kadar ne ben konuştum ne de Kunter. Meydana çıktığımızda kalın direğin üzerindeki, yukarıdan aşağı olacak şekilde yazılmış yazı çok uzun zaman sonra yeniden dikkatimi çekti.

Suçun ne olursa olsun kabullen. Günahından kaçan, insanlığını geride bırakmıştır ve insanlığını geride bırakan, aramızda yer edinemez.

İlk zamanlar bunu Kötülerin Şehri için fazla iddialı bulmuştum ama şimdi düşününce bu sözün Griler için yazıldığı kolayca anlaşılıyordu.

"Sanırım bana gidiyoruz," dedi Kunter.

"Şimdilik," diye mırıldandım. "Bu gece için." Ona döndüm. "Eğer kim olduğunu bulamazsak Devin sözünde duracaktır. Biliyorsun, değil mi?"

"Asla seni öldürmesine izin vermem."

"Zaten önce seni öldürür."

"O hâlde Kötülerin Şehri'nden çıkış biletini yakarız. Önce biz öldürürüz."

"Kunter..."

"Tamam, ben yaparım."

"Kunter."

"Gri Hanım," dedi kollarını belime doğru sararken. "Bizi öldürmesine seyirci kalamam. Anlamazsa başka çarem kalmamış olacak."

"Ölürüm daha iyi," dedim yüzümü Gri Bölge'ye çevirirken. "Devin'i kaybedemem."

"O seni öldürmeye kararlıysa onu çoktan kaybetmişsin demektir."

"Sadece öfkeli, bunu asla yapmayacak."

"O hâlde ikimizden birinden gerçekten vazgeçmen gerekecek." Duyduklarıma inanamayarak yeniden ona baktım. "Sana kıyamayabilir ama ikimiz de biliyoruz ki ona gerçek katili vermezsek benim için gelecek."

Ellerimi yüzüme uzatıp parmaklarımı gözlerime bastırdım. Sanki cehennem ateşi oluk oluk üstüme dökülüyordu. Devin ve Kunter. İkisinden birini seçmek mi? Ölmek daha kolay bir seçimdi.

Alnımı onun göğsüne bastırırken saatlerdir içimde tuttuğum gözyaşlarını oracıkta bıraktım. "Bütün bunların nasıl olduğunu anlamıyorum." Sesim boğuk ve çatlak bir şekilde meydanda yükseliyordu. "Keşke hiç gitmeseydim ve bütün bunlar hiç yaşanmasaydı. Nefretime boyun eğmek yerine sana kulak verseydim."

"Şimdi kendini suçlamayı bırak," dedi ve saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. "Çok yakında bu cehennemden kurtulacaksın. O zaman bütün bunların hiçbir önemi kalmayacak. Bir kâbus gibi hatırlayacaksın burada olanı biteni."

"Sonra aynaya bakacağım," dedim iç çekerek. "Yüzümü göreceğim ve her şeyin gerçek olduğunu hatırlayacağım."

"Hayır," dedi hemen ve saçlarımı okşamaya devam etti. "Zamanla, burada olan her şey ve herkes silikleşecek. Acı, nefret, kin, öfke, keder... Artık bu hislerin hiçbiri sana ait olmayacak."

"Ama ben dostlarımı burada buldum," dedim başımı göğsünden çekip onun buzdan harelerine bakarken. "Burada sana âşık oldum."

Gri saç tutamımı parmaklarının arasına alırken, "Aşk ve diğer iyi her şey de silinecek. Özgürlüğün bedeli olarak. Sonra ben seni yeniden bulacağım."

"Ya bulamazsan?"

Bir cevap vermesini çok istedim ama dudaklarını birbirine bastırdı. O da bilmiyordu bunun cevabını ve ne yazık ki bu çok büyük bir ihtimaldi. Buradan kurtulması binde bir ihtimaldi. Belki de milyonda bir.

"Kaan ölmeyecek," dedim ona, buna kalpten inanmaya çalışarak. "Her şeyi düzelteceğim. Sonra belki..." Cümleye devam edemedim. Bu çok mantıksız geliyordu ama bütün kalbimle bunu istediğime inanamıyordum. Dile getirsem onun da inanamayacağını biliyordum.

"Belki?"

"Belki burada mutlu olmanın bir yolunu buluruz."

"Cehennemde mi?"

Scanned with CamScanner

"Önceden bunu sen söylerdin, şimdi ne değişti?"

"Sana âşık oldum."

"Ama..."

"Aması yok, Gri Hanım. Kötülerin Şehri'nden çıkacaksın. Ne pahasına olursa olsun."

"Ya son çare yine bütün öncüleri öldürmek olursa?"

"O hâlde beni öldüreceksin."

"Hayır."

"Gri Hanım." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Özgürlüğün için yalnızca biz öncüleri değil, bütün şehri öldürmemiz gerekse bile öldüreceğiz. Bütün şehir idam haberini bekliyor. Seni öldürmeyeceğimize göre ya herkesi öldüreceğiz ya da senin özgürlüğün için fedakârlık yapacağız."

"Sana senin ölümünle başa çıkabileceğimi düşündüren ne?" diye patladım dayanamayarak. "Bunu yapacağımı söylediğimde bile bunu hiç istemedim. Şimdi fedakârlıktan bahsediyorsun. Benim için ölürsen beni de kendinle birlikte mezara koymuş olursun. O yüzden fedakârlıktan bahsedip durma. Bu olmayacak."

"Tamam," dedi, beni yeniden kendine çekerken. "Sakin ol, bir şekilde halledeceğiz."

Ona bu konuda inanmak istiyordum ama onun özgürlüğüm için kendi canına bile kıyacağını her hücremle hissediyordum. Buna dayanamazdım.

☯

Kunter'in yaktığım malikânesinin yenilenmiş versiyonunda olmak, yeniden onun yancısıymışım gibi hissettirmişti. Onunla uyumak, sabaha uyanmak, kahvaltı etmek ve bütün bu olanlar hakkında konuşup durmak aynı eski günlerdeki Gri Hanım ve Siyah Bey'in rutinini hatırlatıyordu.

Belli etmemeye çalışsam da bir yanım öyle buruktu ki geldiğimden beri tam anlamıyla bir gülümseme bile verememiştim ona. Kaan'ı düşünmekten bütün gece uyuyamamıştım. Hepimiz ölecektik. Günden güne bu hisse daha çok kapılıyordum. Hepimiz birer kaybedendik. Kötülerin Şehri hepimizi yenmişti.

Ellerimi şakaklarıma bastırmış, dirseklerimi masaya yaslamıştım. Kunter kahvaltıyı hazırlarken tek yapabildiğim onun masaya koyduklarına göz ucuyla bakabilmekti. O yine benden daha iyi kaldırıyordu bütün bu olanları. Yine bazen göğüs kafesini açabilmeyi ve kalbinin yarım olup

olmadığını kontrol edebilmeyi istiyordum. Ya da bu kadar soğukkanlı olabilmek için neler yaşadığını bire bir onun gözünden görebilmeyi isterdim. Bir kısmını bilsem de kalbinin nasıl sızladığını asla bilemeyecektim. Ya da çocukluğunda gerçek anlamda ne kadar canının yandığını, annesini kaybettiğinde ne kadar kaybolmuş hissettiğini, kız kardeşi ona sırtını döndüğünde ne kadar yalnız ve kendini korumaya çalışırken abisini öldürdüğünde kendini ne kadar suçlu hissettiğini bilemeyecektim. Ya da Kötülerin Şehri'nde ilk günden bugüne kadar yalnız kaldığı ya da safi canavarlıkla suçlandığı zamanlarda nasıl güne yeniden başladığını anlayamayacaktım. Çünkü ben güne yeniden başlayamıyordum. Onun gibi maskemi suratıma geçirip sırtımı dikleştiremiyor ve güne onu öperek uyandıramıyordum. Onun için kahvaltı hazırlayamıyordum. Ben öylece acı ve kederden hem kafam hem de kalbim patlayacakmış gibi hissederek masanın başında otururken o, bütün bu imkânsızlıklara rağmen yüzüne benim için bir gülümseme yerleştirebiliyordu.

Kunter masaya şehrin gazetesini bıraktığında elimin tekini başımdan çekip gazeteye uzandım. Haber başlıkları bana iç çektirdi.

Gri Bölge öncüsü ne zaman idam edilecek?

Öncüler ne zaman sessizliklerini bozacaklar?

Kırmızı Bölge Yancısı Asil elimizden kaçtı.

Öncü Kunter ve Öncü Gri yeniden birlikte mi?

Mavi Bölge Öncüsü Mirza ölüm döşeğinde.

Yeşil Bölge'nin yeni öncüsü Esin, halkın gözüne şimdiden girdi.

Gazeteyi yumruklama isteğimi güçlükle dizginledim.

Bu hafta susuzluktan dört mahkûm can verdi.

Halk açlıktan kırılırken öncülerin sofrasında bir kuş sütü eksik.

Yeni düzen, yeni öncüler, yeni yancılar, yeni sistem... Kuralları baştan yazıyoruz.

Kunter gazeteyi elimden kaptığında sesli bir nefesi bıkkınca bıraktım. "Her şey daha ne kadar kötü olabilir, emin değilim."

Gazeteye göz ucuyla baktı ve onca haber başlığından bizimle ilgili olanı seçti. "Bizi birlikte yazmışlar." Bakışları başlığın altına doğru kaydı. "Ve bundan nefret etmişler." Suratı asıldı ve gazeteyi fırlattı. "Neyse ki onlara sormuyoruz."

"Kimse için hiçbir şey yapamıyoruz."

"Mirza için bir şey yapamıyoruz çünkü sistem bizi bir adaya hapsetti ve herhangi bir hastalıktan ölürken bile kılını kıpırdatmadı.

Scanned with CamScanner

Bu hep böyle oldu. Halk açlıktan kırılıyor çünkü sistem Kötülerin Şehri'ni açlıkla sınayıp insanların birbirlerini parçalayarak yok etmesini istiyor. Kaos istiyorlar. Suyumuzu kestiler, elektriğimizi aldılar. Havalar ısınmaya başladığı için şanslıyız çünkü donarak ölmeyeceğiz ama ölenler vardı. Bunları biz yapmıyoruz, Gri Hanım. Onlar yapıyorlar."

"Onları biz kışkırttık."

"Onlar başlattı."

"Bütün kontrolün kendilerinde olmasını istediler."

"Hayatta kalmak için kontrolü ele aldık."

"Bundan nefret ettiler."

"Ve seni bize karşı bir silah hâline getirdiler. Bu yüzden çökecekler."

"Albay Asaf'tan haber alamıyorum," dedim başımı öne eğerek. "Ortalık dışarıda fena karışmış olmalı."

"İyi ya, bu karışıklık senin özgürlüğün demek. Takma kafana."

"Buradaki karışıklığı ne yapacağız?"

"Orasını da düşünme. Sen çıkınca ben kontrolü sağlarım. Şimdilik önceliğimiz senin özgürlüğün."

"Nasıl sağlayacaksın kontrolü?"

"Basit," dedi omuz silkerek. "Beni durduran tek şey sensin. Sen ve diğer Griler buradan çıktığınızda burası yine eski hâline geri dönecek."

"Gri Bölge varlığını sürdürecek."

Başıyla onayladı. "Düzenin olduğu bölge olarak. Gitmeden önce öncü olarak birini seçersin."

"Artık beni dinleyeceklerini sanmıyorum."

"İstersen dinletebilirsin."

"Onların istediklerini yapmalarını istiyorum. Gri Bölge'yi bunun için kurmadım. Orada mutlu olsunlar istedim. Ama kıyıda öldürdüğümüz Gri onları daha da kışkırttı. O günden beri birini bile dışarıda görmedim. Birlik olacaklar ve karşıma geçecekler. Biliyorum."

"En azından onlara birlik olmayı aşıladın. Bu Kötülerin Şehri için devrimdir."

Kapı yumruklandığında Kunter kaşlarını çatarak sandalyesini itti. Söylenerek kapıyı açmaya gittiğinde yanında Asil ve Mirza'yla geri dönmüştü.

Asil beni görür görmez ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Ben değildim."

Mirza kendini karşımdaki sandalyeye atıp boynunu eğdi. "Zeliha da değildi."

"O hâlde kimdi?" dedim sandalyemi itip ayağa kalkarken. "Anlamıyorum, kim olabilir? Kim yapar bunu?"

"Esin olabilir mi?" diye sordu Asil, Mirza'nın yanındaki sandalyeyi çekip otururken. "İlgiyi üzerinden çekmek için yapmıştır belki."

"Yeşil Bölge'den çıkmaya cesaret edemez o. Korkağın teki."

Ufak bir sessizlik olduğunda Kunter'in delici bakışları herkese batmıştı. Hepimiz tek tek ona doğru döndük. Somurtmuş, kaşlarını da çatmıştı. Dik dik Asil'e bakıyordu.

Yine başlıyoruz.

"Çocuklaşma yine," diye uyardı Mirza.

Kunter bunun üzerine ellerini gözlerinin üzerine kapatıp, "Üçe kadar sayacağım ve siz siktir olup gitmiş olacaksınız," dedi ve saymaya başladı. "Bir... İki... Üç." Gözlerini açtığında Mirza'nın da Asil'in de hareketsiz kaldığını gördü. "Canınıza mı susadınız lan?" Masadan bir çatal kapıp Asil'e doğrulttu. "Başımızda bir ton iş var, bir de sizinle mi uğraşacağız?"

"Tek başıma çıkarsam beni öldürürler," dedi ve masaya döndü. "Harika bir kahvaltı. Uzun zaman oldu düzgün bir şeyler yemeyeli."

Kunter ona yaklaşıp Mirza'yla aralarına uzandı ve Asil'in elini tokatladı. "Onlar senin için değil, Gri Hanım'a hazırladım. Kalk, siktir git."

"Ağzın bozuldu yine," diye söylendiğimde parmaklarının ucunu ağzına bastırıp, "Pardon," dedi ve hemen ardından Asil'in ensesine bir şaplak indirdi. "Bir kalkıp gider misin?"

Mirza ve Asil, Kunter'in kibar olma çabasına aynı anda güldüklerinde kendimi tutamayıp ben de güldüm.

"Sadece ben mi?" Çenesiyle Mirza'yı işaret etti. "Onu da kov."

Kunter, Mirza'ya dikkatlice baktıktan sonra, "O kalabilir," dediğinde Mirza, Asil'e göz kırptı. "Zaten çok vakti yok gibi görünüyor. Biraz yesin."

Mirza, Kunter'e bir yumruk savurdu ama Kunter kaçtı. Parmak şıklatarak, "Hadi," dedi Asil'e. "Mutfağa git sen, artıklardan bir şeyler ye işte. Seni malikânemden içeri sokmam bile beni cennet katına taşır."

Asil kovulmayı umursamadan, "Cehennemin o kadar dibindesin ki binlerce iyilik yapsan yine de cennete varamazsın sen," dediğinde Kunter ona masadan kaptığı zeytini fırlattı. Zeytin Asil'in alnına çarptığında Asil sesli bir nefesi bıkkınca bırakırken bana baktı. "Şunu biraz dizginleyemez misin?"

Scanned with CamScanner

"Sadece kahvaltı edin," dedim çatalıma uzanırken. "Bu son bir araya gelişiniz bile olabilir."

Mirza ufak bir ıslık öttürüp dikkatimi üzerine çekti. "Ne ara bu kadar umudunu kaybettin sen?"

"Sence?"

"Giray umudunu kaybetmeni istemezdi," dedi ve sertçe yutkundu. Benimse boğazıma koca bir yumru oturmuştu bile. "Birlikte çıktık bu yola. Giray devam edemese de ben buradayım." Çenesiyle Kunter'i işaret etti. "İşte bu da burada. Bilmiyor musun bu herifi, her şeyin üstesinden gelir bir şekilde. O yanındayken nasıl bu kadar umutsuz olursun?"

"Neyi hazmedeceğimi şaşırdım," dedim çatalımı yeniden bırakırken. "Ne aslında kardeşlerim olduğunu ne de bütün bunları onlar yüzünden yaşadığımı hazmedebildim. Şimdi de Kaan. Her şeyi tek tek kaybederken ne umudu, Mirza?"

"Ölüm döşeğindeyim ama ben bile bu kadar kaybetmedim umudumu."

"Hepimiz bir şekilde ölüm döşeğindeyiz," diye düzeltti Asil. "Yekta'yla ben idam edilmek isteniyoruz, hatırlatırım."

Hepimizin bakışları Kunter'e döndüğünde, "Ne?" dedi. "Devin de beni öldürmek istiyor. En beteri benimki. O kadın asla geri adım atmaz."

"Kaan ölmeyecek," dedi Mirza. "Revire uğradım, doktor kurtulacağını söyledi. Uyandığında paçayı yırtacaksın ama birinin başı fena yanacak."

"Kim?" dedim gerçek bir merakla. "Gerçekten, kim olabilir? Halktan biri mi yani?"

"Amber," dedi Asil. "Onu gözden kaçırıyorsunuz."

"Bunu her kim yaptıysa tasmasını ya Amber ya da sistem tutuyordur zaten," dedim kendimden emin bir şekilde. "Kırmızı şeytanla özel bir görüşmem olacak ama Giray'a saygımdan uzak duruyorum o şıllıktan."

"Amber olası," dedi Kunter. "Bunu özgürlük için de yapıyor olabilir intikam için de."

"İşte onun çok nedeni var," diyerek onayladı Mirza. "Amber kinine yenik düştüğünde kendine kolayca neden bulur. Hem hepimizi yok etmek istemesi sürpriz değil. Size söylüyorum. Giray'ın yokluğunda tek tek hepimizi mezara koyup özgürlüğüne kavuşacaktır."

"Benim yerime," dediğimde üçü de başıyla onayladı. "O zaman gerçekten bir kazanan olacak."

"Neden Kaan'la Gri Bölge'ye gittin?" diye sordu Kunter, hızlıca konuyu değiştirdi. "Ne işin vardı onunla?"

"Sizin beni eve aldığınızı öğrendiğinde yardım etmek istedi. Gri Bölge'de, onun evinde bir süre kalabileceğimi söyledi. İyi anlaşırdık onunla eskiden. Yekta'nın da bana karşı biraz yumuşadığını görünce yardım eli uzattı. İlaçları verdi ve gitti, meydanda buluştuk sonra."

"Nereye gitti?" diye sordum.

Omuz silkti. "Söylemedi, meydana çıktığımda beni bekliyordu."

"Bir farklılık sezdin mi?" diye sordu Kunter.

"Aslında biraz gergindi," diye yanıtladı Asil. "Dikkati dağınıktı. Hemen beni eve bıraktı ve çıktı. Yolda Yekta'yı birkaç kere aradığını gördüm."

Evet, aramaların hiçbirini duymamıştım. Devin masaya yaklaştığında mesajın geldiğini görmüştü. Ancak o zaman aramaları da fark etmiştik ama çok geçti.

"O zaman ne olduysa o aralıkta oldu," dedim, başımı sallarken. "Biri ona arkadan yaklaştı, bana gelirken. Ama neden mesajında Kunter yazıyordu, hâlâ anlamıyorum."

"Mesaj yarıda kesilmiş olmalı," dedi Mirza.

"Kunter haklıydı, demeye çalışıyor gibi geldi ama Kunter neden haklıydı?" Kunter'e döndüm. "Neden?"

"Zeliha," diye yanıtladı Kunter ama Mirza'nın elini masaya çarpmasıyla sonuçlandı bu yanıt.

"Sana bir daha Zeliha'yla ilgili konuşma demedim mi ben?"

"Ayakkabıları da temizdi," diye hatırlatmada bulundum.

"Ve ben duydum," dedi Mirza. "Kapı çaldı, Gri Bölge muhafızlarından biri ona senin toplantı için çağırdığını söyledi."

"O zaman Gri Bölge'de, muhafızların içinde hain var," dedi Kunter. "Bu çok da şaşırtıcı değil."

"Bütün oklar Zeliha'yı gösteriyor," derken başını iki yana salladı Asil. "Bu bir komplo. Tam da Amber'e göre."

Sandalyemi iterek ayağa kalktım. "Bunu bugün öğreneceğim."

Kunter bileğimden yakaladı. "Önce kahvaltı, sonra birlikte gideriz. Dünden beri bir şey yemedin."

"Midem bulanıyor."

"Açlıktandır," dedi Asil.

Kunter ayağa kalktı ve beni yerime oturttu. "Stresten," diye düzeltti. "Ve suçluluk hissinden."

Scanned with CamScanner

"Hâlâ atlatamadın mı bu hisleri?" diye sordu Mirza. "Bizler atlatalı çok oldu, sen de bu ara atlatırsın diye düşünmüştüm ama gerçekten bu cehenneme ait değilsin sanırım."

"Denedim."

Birlikte kahvaltı ettik. Çok saçma bir dörtlü olmuştuk. Kabul edilemez geliyordu. Mirza'yla ve Kunter'le olmak bir noktada alıştığım bir şeydi ama Asil? Bir tek Mirza bundan rahatsızlık duymuyor gibi görünüyordu. Herif herkese bir şekilde uyum sağlıyordu. Bir tek Amber'de sıkıntı çıkıyordu ama ona bile bizden daha iyi uyum sağladığı kesindi.

Öğleden sonra Kırmızı Bölge'ye gittim. Amber'i malikânesinde bulamayınca Gri Bölge'ye geri döndüm. İsimsiz beni Gri Bölge'nin girişinde karşıladı. Onun kadar gizlenmesem de başımda şapkam takılıydı ve kıyafetim her yerimi gizliyordu. Boynumdaki siyah bereyi kaldırdığımda yüzümü de kolayca saklayabiliyordum. Yalnızken gizlenmek zorundaydım.

"Halk sen yokken galeyana geldi," diye açıklamaya koyuldu İsimsiz. "*Öncü ve yancı karşı karşıya geldi, öncü düşman tarafta.* Kulaktan kulağa dolaşıyor bu bilgi."

Gri Bölge meydanına çıktığımızda üzerime dönen bakışlardaki garipliği fark etmem uzun sürmedi. Hayatını kurtardığım Griler dahi bana yargılayan bakışlarla bakıyorlardı. Çünkü hayatlarını kurtardığımdan haberleri dahi yoktu.

Bir Gri olmasa da Gri Bölge'de yaşama hakkı tanıdıklarım bile tanık oldukları onca şeye rağmen beni kolayca karşılarına almakta gecikmemişlerdi.

İnsan nankördür, derken abartmamış Dostoyevski. İnsan gerçekten eşine rastlanmayacak derecede nankörmüş.

Diğer bölgeler açlıkla, susuzlukla, soğuk ve karanlıkla mücadele ederken Gri Bölge'de bunların hiçbiri yoktu. Onları Kötülerin Şehri'nde iyiyi seçme cesaretini gösterebildikleri için elimden geldiğince ödüllendirmiştim. Zarar görmemeleri için herkesi karşıma almıştım. Siyah tehdidine karşı merminin önüne atlamıştım. Ben boyun eğmezsem hiçbirinin boyunlarını eğmesine gerek kalmayacaktı çünkü. Şimdiyse bana sadece bir Gri'yken Siyah Bölge'de Siyahların baktığı gibi bakıyorlardı. Onları korkuyla eğlemediğim için. Oysa Kunter beni bu konuda uyarmıştı.

Kunter onca zaman nasıl beni yanına alıp halkını da bütün bunlara boyun eğmeye ikna etmişti? Biz nasıl Siyah Bölge'de el ele yürümüştük de Gri Bölge yalnızca bir söylentiyle dahi bu derece nankörleşebiliyordu?

Ama aramızda bir fark vardı. Ben öfkeyle inşa ettim bu bölgeyi ama öfkeyle yönetmeyeceğime dair söz verdim. Benden nefret etseler de Kötülerin Şehri'nin düzenine ayak uydurmayacak ve onlara üstten bakıp onları korkuyla geri püskürtmeyecektim.

Ben en başından beri olduğum kişi olacaktım yalnızca.

"İyi," dedim bir fısıltıyla. "İstediklerini düşünmekte özgürler."

"Öncü Amber olsaydı onları açlıkla cezalandırırdı. Öncü Kunter olsaydı başlatanlara idam cezası verirdi. Öncü Mirza olsaydı ring şimdiden hazırdı, kıyıya sürgün ederdi."

"Bir Gri olarak bunun gerekli olduğuna mı inanıyorsun?"

"Kötülerin Şehri'nde kötüleri yönetmek istiyorsan."

"Ama onlar Gri," dedim kliniğin olduğu sokağa girerken. "Bütün Kötülerin Şehri'ne Gri olmanın korkup boyun eğmek olmadığını göstermek istemiştim. Karşılarına aldıkları ben bile olsam."

"Öncü Kunter'in Siyah Bölge halkına yaptıklarını az bile buluyorum ama senin Gri Bölge için yaptıkların da bu şehir için tam olarak istediğim şeydi. Birbirinize inanılmaz zıt bir şekilde, inanılmaz iki uçta, ikiniz de doğru olanı yapıyorsunuz. Çünkü yönettiğiniz en kötüyü ve en iyiyi hak edenler."

"Ve umarım yakında bu zıtlık da bir son bulacak." Kliniğin önünde durdum. "Amber'i bulamadım. Onu benim için bulur musun? Ondan şüpheleniyoruz."

"Umarım bu garip yok oluşu yine bir düzineden fazla insanın ölümüne sebep olmaz."

"Bazı şeyler değişmez. Amber hiç değişmez. Sinan'dan sonra Giray'ın ölümüyle suçladığı tek kişi benim. Bununla ilgili bir şeyler planladığı kesin."

"Sen şehirden çıkana kadar onu oyalasak yeter. Gerisiyle Öncü Kunter ilgilenir."

"Onu Kunter'in başına bela etmek istemem."

"O doğduğundan beri Öncü Kunter'in başına bela. Onlar için endişelenme, onların doğal akışı bu."

"Habil'le Kabil olmadan önceydi o."

"İyi tarafından bakalım, bu düşmanlık ikisinden biri ölünce sona erecek."

Tuhaf bir şey hissettim ama anlamlandıramadım. "Daha kötü olan kazanacak."

Scanned with CamScanner

"Korkma, Öncü Kunter sanıldığı kadar yalnız değil. İkiniz bir aradayken kimse sizi kolay kolay öldüremez."

"Asıl bu birliktelik bizi ölüme götürür."

"Hayır, bu, birlikteliğinizi tehlike olarak görenlerin uydurduğu bir yalan. Onlara korktuklarını verin."

İsimsiz geri çekildi ve daha fazla bir şey söylememe izin vermeden gözden kayboldu.

Klinikten içeri girdiğimde Devin'i koridorda, duvarın kenarındaki sandalyede otururken buldum. Riyaz yerdeydi, sırtını duvara yaslamış ve tek bacağını dizine çekip yüzünü koymuştu. Uyukluyordu. Rüzgâr burada değildi, muhtemelen odadaydı.

Devin geldiğimi görünce sessizliğini korudu. Beni kovmadı ya da kırıcı birkaç cümle kurmadı. Bu da bana onun yanındaki boşluğa oturmam için cesaret verdi. Yanına oturduğumda Devin başını omzuma yasladı.

O anda gözyaşlarımı tutamadım. "Özür dilerim," dedim bütün kalbimle. "Hiçbirinizi kırmak istemedim."

"Biliyorum," dedi Devin, çatlak ve kısık bir sesle. "Ben de özür dilerim. Seni asla öldürmem."

"Biliyorum," diye fısıldadım. Daha fazlasına ihtiyacımız yoktu. Birbirimizi herkesten daha iyi tanıyorduk. Devin kimsenin kaybetmek istemeyeceği kadar iyi bir dosttu.

"Uyanacak," dedi Devin, kendini de ikna etmek ister gibi. "Durumu iyiye gidiyor. Çok kan kaybetti ama Rüzgâr kan verdi ona. Bayıldı sonra ama verdi ve daha fazlasını vermeye hazır."

"Amber'in yaptığını düşünüyoruz," dedim. Bir şekilde ona olanları açıklamalıydım. Öylece Kunter'in tarafına geçip durduğumu düşünmesini istemiyordum. "En azından Amber'in tasmasını tuttuğu birinin."

"Bu kimse için şaşırtıcı olmaz." Başını omzumdan kaldırıp yorgun gözlerle yüzüme baktı. "Koray'la konuştum. Ülke genelinde protestolar başlamış. Medyadaki tek gündem Griler. Özgürlüğünü verecekler."

Başımı hafifçe salladım. "Bu özgürlüğü Amber'e de sunduklarını düşünüyorum."

"Ölümün karşılığında?"

"Hepimizin ölümü karşılığında. Kaan sadece bir başlangıçtı."

"Giray'a rağmen özgürlük istiyor yani?"

"Giray olmadığı için özgürlük istiyor. Ve kazanmak için. Amber kazanmama izin vermemek için özgürlüğü bile alır."

"Sistem buna izin vermez. Sen ölürsen sistem devrilir. Başka bir planları olmalı."

"O hâlde öncüleri öldürmekten vazgeçecekler."

"Ondan da vazgeçmezler."

"Başka ne olabilir ki?" dediğimde Riyaz, "Başka biri," diye yanıtladı beni. Sesi buz gibiydi ama bu soğukluğun nedeni ben değildim. "Senin yerine öncüleri öldürecek ve seni de özgürlüğüne kavuşturacak başka biri."

Devin, "Sen uyumaya devam et," diyerek sakince ayaklandı. "Ben Kaan'ı kontrol edeyim."

Devin, Kaan'ın olduğu odaya girdiğinde Riyaz yerden kalkıp yanıma oturdu. Omuzlarımız birbirine dokunduğunda, "Katili bul, Yekta," dedi. "Onu bulmazsan kalbin yeniden paramparça olacak."

Scanned with CamScanner

Kötülerin Şehri'nde güç ya da intikam için yapılan her şeyin bir bedeli vardır. Herkes elbet, bir öncü ya da yancı olsa bile yaptıklarının bedelini bir şekilde öder.

BÖLÜM 35

Siyah Bölge'ye geri döndüğümde Asil'i Siyahların arasında, *Gri'ye idam!* diye haykırarak itilip kakılırken buldum. Onun henüz iyileşmekte olan suratını iyice dağıtmışlardı. Yerdeydi, başını tekmelerden korumaya çalışırken cenin pozisyonu almıştı.

Neden dışarıda olduğunu bilmiyordum ama bu hata onu ölüme sürüklemek üzereydi.

Eğer ona yardım etmezsem.

Annemin katilini, katillerin elinden almak... Bu hiç de adil görünmüyordu. Mirza ve Kunter benim için ringe çıktıklarında halk beni böyle aralarına almış ve ölümüne dövmüştü. *Gri'ye ölüm!* diye haykırmışlardı. Hâlâ bazen aynı sesi duyuyordum. *Gri'ye ölüm!* hiçbir zaman eskimemişti. Sadece ben güçlenmiştim.

Asil onu kurtarmamı hak etmiyordu. Bütün bu yaşadıklarımda payı vardı. Bunca zaman benden Sinan'la Esin'in kardeşim olduğunu bile saklamıştı. Söylediği için minnettar mı olmalıydım? Sanmıyordum. Keşke hiç öğrenmeseydim.

Siyahlar beni fark ettiler. Orada öylece dikilmiş, onların Asil'i nasıl ölümüne dövdüklerini izliyordum. Bir an için durup ne tepki vereceğimi beklediler. Asil bu kısa anda beni gördü. Hiçbir şey söylemedi. Ne yardım istedi ne de kaçmaya çalıştı. Sonunu kabullenmişe benziyordu. Onu elbet öldüreceklerdi. Kötülerin Şehri'nden kurtulamazsam beni de öldüreceklerdi. Siyah Bölge'yi durduran tek şey Kunter'di.

Onlara sırtımı döndüm. Buradan gidecektim. Onu öldürmelerine seyirci kalmayacaktım ama engel de olmayacaktım. Bunu yancı Gri yapardı çünkü onun hiçbir şeyden haberi yoktu.

Birkaç adım atmıştım ki durdum.

Onlar gibi oldum ama hiç onlar gibi olmak istemedim.

Kin ve nefretin bize neler yaptığını gördüm. Buna devam ederek şeytanın kazanmasına izin mi verecektim yani?

Bir kazaydı.

Sadece bir kaza.

Annemi isteyerek öldürmedi.

Geri döndüğümde bunun açık açık Siyahları karşıma almak olduğunu biliyordum. Onları ilk kez karşıma almıyordum. Ve zaten beni asla gerçekten kendilerinden görmemişlerdi. *Yancı çok yaşa,* dediklerinde bile beni öldürmenin hayalini kuruyorlardı. O hâlde onlara yaranacak herhangi bir şey yapmama da gerek yoktu.

"Kırmızı Bölge yancısı bir Gri," diye hatırlatmada bulundum onlara. "Ne demiştik? Bir Gri'nin canı on Siyah'ın canına bedel." Elimi kaldırıp işaret parmağımı tek tek üzerlerinde dolaştırdım ve saymaya başladım. "On bir. Sadece biriniz sağ kalacaksınız."

İçlerinden biri, "Şehrin kuralları..." diye atıldıysa da, "Şehrin kurallarını ben yazarım," diyerek kestim sözünü. "Siyah, geri çekil."

Öfkeli bakışları üzerimdeydi ve her biri, aralarından birinin cesaret etmesini bekliyordu. Kimse cesaret etmedi. Katiller, ölümün ne kadar kolay olduğunu bilirlerdi. Ufacık bir cesaretin onları ne kadar kolay öldüreceğini de en iyi onlar biliyorlardı.

"Bu burada kalmayacak," dedi içlerinden biri. "Kuralları çiğniyorsun, Gri. Kuralları çiğnersen çiğneriz."

"Bu konuda iyi şanslar," dediğimde gergin bir şekilde istemeyerek uzaklaştılar. Onlar gidince Asil'e ufak bir bakış atıp elimi uzattım. Elimi yakaladı.

Bundan nefret ettim.

Onu ayağa çektiğimde, "Teşekkür ederim," dedi ve ağzında biriken kanı yere tükürdü. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Biliyorum," dedim ve Kunter'in malikânesine ilerledim. Sekerek ve inleyerek peşime takıldı. Hâlâ ona yardım edenlerin Kunter ve ben olduğumuza inanamıyordum. Bunu yaparken bile inanılmaz geliyordu.

Kunter'e kalsa onu sokağa atmak kolaydı, merhamet etmezdi ama işte ben... Gri'ydim. Koyu bir Gri olsam bile.

Kunter'in malikânesinden içeri girdiğimde onu salonda, mum ışıklarıyla aydınlattığı yemek masasının başında buldum. Takım elbiseliydi ve elinde çiçek vardı. Beni görünce yüzünde gördüğüm en güzel

Scanned with CamScanner

gülümsemelerden biriyle bana doğru birkaç adım attı ama sonra hemen arkamdan gelen Asil salona adımladı.

Kunter'in gülümsemesi öyle hızlı soldu ki yeni ifadesine gülmemek için parmaklarımı ağzımın üzerine bastırmam gerekti.

"Bu da ne?" dedi öfkeli bir iç çekişle. "Ben seni kovmadım mı?" Çiçeği Asil'e doğrulttu. "Kış kış, defol."

Asil onu takmayarak kendini güçlükle koltuğa attı. "Sanırım kaburgam kırıldı."

"Kafan kırılsaymış," dedi Kunter ve ona doğru yürüyüp çiçeği kafasına indirdi. "Sana acıma kotam doldu, kalk siktir git. Gri Hanım'la baş başa yemek yiyeceğiz."

"Kötülerin Şehri bu hâldeyken?" diye sordu Asil ve çiçekleri itti. "Neler oluyor, sen hâlâ Yekta'yla işi pişirme peşindesin."

Kunter yakasına yapıştı ve onu koltuktan yukarıya çekti. "Kaç farklı şekilde siktir git demem gerekiyor gitmen için?"

"Neredeyse öldürüyorlardı beni," diyerek Kunter'in ellerini itti Asil. "Yekta kurtardı. Buraya kıvrılıp yatacağım, karışmam size."

"Yekta kurtardı?" derken bana baktı Kunter, kaşlarını da imayla kaldırdı. "Hayatım, kurtarılacak başka adam mı yoktu? Ne diye bunu kurtardın?"

"Mutlaka işimize yarayacaktır."

"Ne için?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "İkimizi de idam etmek istiyorlar ama önce ondan başladılar. Onu öldürürlerse sıra kolayca bana gelir."

"Seni öldürmelerine izin vermem."

"Yine de..."

"Asla," dedi kendinden emin bir şekilde. "Bunun için hepsini öldürmem gerekse bile. O yüzden gereksiz hayat kurtarma girişimlerinde bulunma." Bana yaklaştı ve az önce Asil'in suratına çarptığı çiçeği uzatırken yeniden gülümsedi. "Senin için topladım." Göz ucuyla çiçeklere baktı. "Birkaç tanesi az önce kırılmış olabilir ama."

Çiçeği aldığımda yanağıma bir öpücük bıraktı ve bir fısıltıyla, "Onu bir yastıkla boğarak öldürsem ve sonra yalnız kaldığımızda yaparken içine sana olan aşkımı kattığım yemekleri yesek, olmaz mı?" diye sordu. Bir şaka gibiydi ama sanki *olur*, dersem bunu yapacaktı.

"Ya da onu yukarıdaki odalardan birine taşıyalım."

Yüzünü buruşturdu. "Bana mantıklı tekliflerde bulunma, Gri Hanım."

Zayıf da olsa güldüm. "Ben de seninle yalnız kalmak istiyorum."

Sesli bir nefesi içine çekti ve aniden Asil'e yöneldi. Onu kolundan yakalayıp ayağa çekti. "Kalk bakalım." Asil sendeleyerek dizlerinin üzerine düştüğünde Kunter homurdanarak onu kaldırdı ve kolunu omzuna doğru atıp kendine yasladı. "Biraz sonra ölürsün, şimdi değil. Gecemizi mahvetme."

"İt oğlu it," diye homurdandı Asil.

Kunter onu merdivene doğru çekti ama Asil'de merdiven çıkacak güç yoktu. Mecburen diğer tarafına yaklaştım ve kolunu omzuma attım. Kunter her basamakta bir küfür savurdu. Yine de birlikte onu üst kata çıkardık, önceden benim odam olan ama yandıktan sonra İsimsiz'in arada kaldığı odaya götürüp yatağa bıraktık.

Buraya girmek yanıp kül olsa ve yenilenmiş olsa bile hâlâ çok zordu.

Hızlıca odadan çıktım ve banyodan ilk yardım çantasını alıp geri döndüm. Kunter görünce, "Yok artık," dedi. "Bir de onun yaralarını tedavi mi edeceğiz?"

Çantayı Asil'in yanına bıraktım. "Kendi yapacak."

Kunter keyifle güldü ve elini omzuma atıp benimle birlikte kapıya doğru ilerledi. Arkamızda bıraktığımız Asil, "Ben de bir şeyler yiyemez miyim?" diye sorduğunda cevap olarak kapısını çekip kapattık.

Koridorda ilerlerken, "Ona kötü mü davrandık?" diye sordum.

"Ona kötü davransaydık onu öldürmüş olurduk," diye yanıtladı. "Sütten çıkmış ak kaşık değil ya, şükretsin biraz."

Birlikte aşağıya indik ve yemeğe oturduk. İkimizin de yüzünde aynı ifade vardı. Burada, eskisi gibi, sadece birbirimizi severek oturduğumuz anın özlemi. Şimdiyse burada oturup yemek yemek bile yüktü. Ama bunu Kunter'in neden yaptığını biliyordum. Çok yakında bir gün bir daha asla bu masaya oturup birlikte yemek yiyemeyecektik. Birlikte hiçbir şey yapamayacaktık. Biz birlikte olamayacaktık. Bir daha birbirimizi asla görmeyecektik.

Nefes alamadığımı hissettim.

Özgürlükten kim nefret ederdi?

Ona bakarken özgürlükten nefret ediyordum.

"Bütün gün evde miydin?" diye sordum, çatalımı yemeğin üzerinde gezdirirken.

"Birkaç telefon görüşmesi yaptım ve sonra da bizim için bunları hazırladım. Sen neler yaptın?"

Scanned with CamScanner

"Amber'i aradım ama bulamadım. Gri Bölge'de hoş karşılanmadım. Devin'le arayı düzelttim ve Asil'i Siyahların elinden aldım."

"Ve bana geldin."

"Geleceğimi söylememiş olmama rağmen bunları hazırlamışsın."

"Geleceğini biliyordum."

"Nasıl?"

"Sen de son zamanlarımızı ayrı geçirmek istemiyorsun."

Başımla onayladım onu ve çatalımı bırakıp sandalyemi ittim. Ayağa kalktığımda bir an için ne yaptığımı anlamaya çalışır gibi baktı bana. Ona yaklaştım ve kucağına oturup ellerimi boynuna sardım.

"Seni ne kadar özleyeceğimi hayal bile edemiyorum ben."

Ellerini belime sardı. "Düşünmemeye çalışıyorum." Dudaklarıma minik bir öpücük bıraktı. "Düşününce geminin arkasından atlayacakmışım gibi geliyor."

"Bunu bir daha yapmayacaksın."

"Ama bu kez geri dönmeyeceksin."

"Seni bekleyeceğim."

"Sana gelmenin bir yolunu bulacağım."

"Biliyorum."

Dilinin ucuyla hafifçe dudağını ıslatırken yüzünde bir gülümseme belirdi. Elini yüzümün sol yanına bastırıp uzun, sıcak parmaklarını tenimde gezdirdi. Saçlarımı kulağımın arkasına atarken gri tutamı omzumun üzerinden göğsüme doğru bıraktı.

Bunları yaparken ânın tadını çıkarıyor gibiydi. Yavaşça nefes alıp bırakıyor, gözleriyle beni yiyip bitiriyordu. Uzanıp boynuma bir öpücük bıraktı ve sıcak nefesini tenime doğru bıraktı.

"Asil burada olmamalıydı," diye mırıldanırken dudaklarının arasından bir inilti koptu. "O piçi kapı dışarı edelim ve Siyahlar onu lime lime ederken seninle yatakta buluşalım."

"Fena fikir değil," diye kulağına doğru fısıldadığımda hafifçe geri çekilip yüzüme baktı. "Yine kandırıyorsun değil mi beni?"

Çenesinden tutup yüzünü biraz daha kaldırdım ve dudaklarına sıcak bir öpücük bıraktım. "Ben de seni istiyorum."

"Yemin et," dedi dudaklarıma doğru. "Kalkarsam oturtamazsın geri."

"Asil'i dışarı atmayacağız." Kaşları çatıldı ve somurttu. "Ama çatı katında bir randevuya hayır demem, Siyah Bey."

"Çatı katı," derken bir an için gözlerini boşluğa dikti ve düşündü. "Evet, çatı katı. Tabii ya. Hem orası yanmadı da." Aniden ayağa kalktığında bir an için düşeceğimi sandım ama belimden sıkıca tutuyordu. Bacaklarımı beline sardım. "O Gri yine dört ayak üstüne düştü."

Salondan çıkıp merdiveni tırmanmaya başladığında bir elim ensesinde diğer elim saçlarının arasındaydı. Günden güne uzayan sarı saçları ona dair en sevdiğim şeylerden sadece biriydi. Sırada dudakları vardı ve gözlerini bu sıralamaya koymayacaktım bile. Onun gözleri bu evrende sonsuza dek gördüğüm en güzel şey olarak kalacaktı.

Dayanamayıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Elim boynundan kayıp sırtına uzandığında Kunter bir inilti kopardı. Henüz merdivendeyken sırtımı duvara bastırdı ve sık nefeslerinin arasından beni daha sert öptü.

Bundan, bir buçuk yıl boyunca kendimi mahrum bıraktığıma inanamıyordum.

Çatı katına çıkana kadar sırtım kaç kere duvara dokundu, sayamadım. Sessiz olmaya çalışırken ne kadar çok pot kırdığımızı da. Odadan içeri girdiğimizde sırtım yumuşak yastıkların arasına indi. Kunter'in dudakları boynuma kaydığında gözlerimi yukarıya, gökyüzünü gören cama diktim. Yıldızlar tepemizdeydi ve biz yine burada birlikteydik.

Sonsuza kadar tek istediğim buydu. Yıldızlar ve o. Özgürlüğün canı cehenneme.

☯

Sabahın ilk ışıklarında Gri Bölge'ye geri döndüm. Riyaz, Rüzgâr ve Devin biraz doğru düzgün uyku çekebilsinler diye onların yerine Kaan'ın yanında kaldım. Güney de burada değildi ve Kaan'ın durumu stabildi.

Kunter de benimle gelmek istemişti ama bu sıralar onun Gri Bölge'de görünmesinin işleri daha karmaşık bir hâle getireceğini söyleyerek onu yalnız gelmeye ikna etmiştim.

Hava iyice aydınlanırken tatlı bahar havası içeri dolsun diye kliniğin camlarından birkaçını açtım. Kaan'ın yanı başındaki sandalyeye oturup onu izledim. Koyu mavi gözlerini açmasını ne çok istiyordum şimdi. Gerçeği fısıldamasını ve bir şekilde bu olanları alaya almasını. Çünkü alay ederdi, bilirdim. Böyle baş ederdi acıyla. Ölümden korkmuyordu çünkü ölümün onu ölen sevgilisine kavuşturacağını biliyordu. Sadece ölene kadar daha fazla kötüyü yanında götürmenin peşindeydi.

Scanned with CamScanner

Zeliha'dan hoşlanmış olabilirdi ama ona âşık olmamıştı. Bütün kalbiyle âşık olduğu kadın hiçbir neden vermeden onun gözlerinin önünde kendi boğazını keserek intihar etmişti. Kaan binlerce sebep aramış, en çok da kendini suçlamıştı. Hiçbir neden olmasa bile. Sonra bütün dünyayı suçlamaya karar vermişti.

Acı bir kayıp insanın, bütün insanlığı birer şeytan olarak görmesine neden olabiliyordu. Acının insanda yaptığı bu şey inanılmazdı. Nefrete de dönüşebilirdi depresyona da. İnsanın sınırlarını da kaldırabilirdi, yeni sınırlar da koyabilirdi. Günün sonunda insanı insan yapan bir şekilde acısıydı.

Elimi Kaan'ın bileğine doladım. "Sen de gitme," diye fısıldadım çaresiz. "Giray gibi sen de bırakma bizi. Sonra gidersin sevgilinin yanına. Bizi öylece bırakma."

Kliniğin kapısının açıldığını duyduğumda başımı kapıya çevirdim. Doktor Güney bir hışımla içeri girdi. Ona öfkesinin sebebini sormak için dudaklarımı araladım ama anlamam çok uzun sürmedi.

Elini boğazıma dayadı ve beni ilaçların olduğu dolaba doğru savurdu. Çarpmamla kapakların camları kırıldı ve dirseğim kırık camdan içeri girdi. Kolumu dirseğimden yukarı doğru on beş santim kadar kesen cam parçasını tutup çektim. Sıcak kan kolumdan elime doğru akarken Güney çenemden yakalamaya kalktı ama bacak arasına bir tekme savurup onu kendimden uzaklaştırdım.

Bir nefesle doğrulup kendimi dolaptan ayırdım. Kan yere akarken pıt pıt diye yükselen ses bir an için odadaki iki sesten biriydi. Diğeri Kaan'ın kalp atışlarını takip eden cihazın sesiydi.

"Umarım bunun iyi bir açıklaması vardır," dedim tükürür gibi bir sesle. Güney ellerini bacak arasına siper etmiş, inleyerek birkaç küfrü ardı ardına etmişti.

"Sen..." dedi boğazından kopan bir hırıltıyla. "Sen koca bir yalancısın." Yerden kalkmaya çalışıyordu ama o kadar sert bir tekme indirmiştim ki acıdan zangır zangır titrerken doğrulması çok zordu. "Bunu bize nasıl yaparsın?"

Aklımdan hızlı bir düşünce geçti. Öğrenmiş olamazdı. Olamazlardı.

"Ben hiçbir şey..."

Lafımı kesti. "Beni Kötülerin Şehri'ne sen düşürdün! Beni ve benim gibi onlarcasını. Niye?" Güçlükle de olsa yerden kalktı. "Sen ve senin gibi diğer Grileri kurtarmak için. Kendin için bizi yaktın!"

Öğrenmişti.

Güney öğrendiyse hepsi öğrenmişti.

Nasıl?

Onlara bunu kim söylemişti? Ancak içimizden biri.

"Anlamalıydım," diye haykırdı Güney. Öfkeden deliye dönmüştü. "Ansızın medyaya düştüğümde ve hiçbir bağlantım beni bu cehenneme düşmekten kurtaramadığında anlamalıydım. Beni rezil ettin. Hayatımı mahvettin."

"Sistemin sizin gibileri aklamaları asıl rezillik," diye patladım. "Bu cehennemi siz hak ediyorsunuz ama cezasını masumlar çekiyor."

"Masumlar sikimde değil!" diye haykırdı Güney. "Bunu senin yanına bırakmam. Ne ben ne de diğerleri. Burada senin sözün geçiyor olabilir ama dışarıda hiçbirimiz sana acımayacağız."

Öğrenmemelerini ummuştum. Onları özenle seçip Koray aracılığıyla Kötülerin Şehri'ne düşürürken yalnızca elimde sisteme karşı gerçek bir koz olsun istemiştim. Sistemin koruduğu, medyanın bildiği isimler kolay kolay yok edilemezdi ve Güney onlardan biriydi. Oldukça zengindi ve sahip olduğu hiçbir şeyi temiz yolla kazanmamıştı. O ve onun gibiler Kötülerin Şehri'ne aitti. Ben de onlar aracılığıyla bütün dikkati Grilerin üzerine çekmeyi başarmıştım. Üstelik tek yaptığım yalnızca günahlarını medyaya sızdırmaktı. Sistem o ve onun gibileri korumadığına halkı ikna etmek için onları birer Gri olarak Kötülerin Şehri'ne düşürmüştü. Bölgeler ve renkler anlamsızlaştığındaysa onları kolayca, lekesiz bir şekilde çıkarabileceklerdi. İşin rengini değiştirmeseydim yani.

"Sen ve senin gibiler bu cehennemde ölmeyi hak ediyordunuz. İyi şartlarda ağırlandınız, sızlanma."

Ona yapmacık bir tepki vermemem onun gözünü döndürdü. Bana bir daha saldırdığında bu kez hazırlıklıydım. Suratına sert bir yumruk indirdiğimde ağzından fışkıran kan havada savruldu. Henüz gözleri dönerken bir tekmeyle onu yere serdim.

O bir yılı yatarak geçirmemiştim.

Kimse karşımda duramazdı.

"Rahat dur," dedim ayağımı sırtına bastırırken. "Seninle ilgilenemem, başımda bir ton mesele var."

Güney bir küfür savurduğu sırada Kaan'ın yanı başındaki monitördeki dalgalı yeşil çizgi hızlandı ve düzensiz bir hâl aldı. Sesler birbirine girdi.

"Kaan."

Scanned with CamScanner

Telaşla Kaan'a dokundum. Ne olduğunu anlamıyordum ama ona bir şey oluyordu. Bedeni öylece duruyordu ama kalbi uyarı veriyordu.

"Bir şey yap," dedim Güney'e, ona bakmadan. "Kaan'a bir şey oluyor, yardım et."

"Neden?" diye sordu Güney, güçlükle ayağa kalkarken. "Neden yardım edecekmişim sana? Hayatımı mahvettin. Arkadaşının hayatını mı kurtaracağım?"

Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibiydi. Ona dönerken kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefes alamıyordum.

"Kaan'ın hiçbir suçu yok. Doktorsun sen, yeminin var."

"Sikerler yemini," dedi ağzındaki kanı yere tükürürken. "Bu senin suçun olacak. Onu ben kurtarmadım değil, onu sen öldürdün."

Monitörden tek, uzun ve kesintisiz bir bip sesi yükselirken dalgalar da düz bir çizgi hâlini aldı.

"Kalbi durdu," dedim Güney'i yakasından yakalarken. "Bir şey yap!" Onu Kaan'a doğru ittim. "Hemen bir şey yap yoksa..." Bıçağımı çekip çıkardım ve boğazına dayadım. Sesim bir çığlıktan ibaretti. "Yemin ederim öldürürüm seni."

"Çok geç, onu kurtaramam."

"Yalan söylüyorsun."

"Bunu asla bilemeyeceksin."

Onu hışımla kenara ittim ve Kaan'a kalp masajı yapmaya başladım. Hayır, olamazdı. Kaan ölemezdi. Kurtulabilecekken benim yüzümden gözlerini bir kere daha açmadan gidemezdi.

Gözyaşlarım sicim sicim yanaklarıma doğru akarken hıçkırıklarım çığlıklarıma karışıyordu. Çaresizce kalp masajı yapıyordum. Elimden başka ne gelir, bilmiyordum. Sadece monitördeki düz çizginin yeniden dalgalanması için var gücümle çabalıyordum.

"Öldü," dedi Güney, sert ve soğuk bir sesle. "İstersen günlerce kalp masajı yap, yine de döndüremezsin onu geri."

"Hayır..." Başımı iki yana sallarken delirmiş gibiydim. "Hayır! Yalan söylüyorsun. Hayır." Güney'e döndüm ve onun yakalarına yapıştım. "Yalvarırım bir şey yap. Yalvarırım kurtar onu. Ne istersen yaparım. Ne istersen." Ayaklarına kapandım. "Özür dilerim. Lütfen kurtar onu. Yalvarırım kurtar."

"Günahında boğul, Gri."

Beni iterek geri çekildi ve odadan çıkıp gitti. Onu durduramadım. Benim de kalbimin duracağını sandım. Kalbime binlerce çomak sokulmuş gibi acı içinde kendime sarıldım. Boğazımdan kopan acı dolu feryat bile Kaan'ın duran kalbinin sesini bastıramadı.

"Olmaz... Kaan olmaz..."

Güçlükle ayağa kalkıp Kaan'a yeniden kalp masajı yapmaya başladım. Dakikalar birbirini takip etti ama Kaan'ın kalbi bir daha atmadı. Durmadım, elimden gelen tek şeyi yapmaya devam ettim. Olmuyordu, çizgi dalgalanmıyordu. Düzdü, acımasız bir sesi vardı. Susmuyordu, gerçeği haykırmaya devam ediyordu.

Benim yüzümden.

"Kaan lütfen... Devin dayanamaz, Kaan lütfen."

Ne kadar zaman geçmişti, bilmiyordum. Tanıdık eller omuzlarıma sarıldığında çok uzun zaman geçtiğini anlamıştım. Çünkü o Siyah Bölge'den gelmişti. Biri ona haber vermişti. Ve ben bunca zamandır Kaan'a kalp masajı yapıyordum ama her şey boşaydı.

"Kaan öldü," dedim bir fısıltı kadar çıkan sesimle. "Öldü."

Kunter'in kolları arasına yığıldım. O bana kollarını sarıp beni sıkıca sarmalarken âdeta aklımı kaybediyordum.

"Hepimiz öleceğiz," dedim zangır zangır titrerken. "Bu şehir hepimizi öldürecek."

Kunter kolumdaki kesiğe elini bastırıp beni sakinleştirmeye çalışırken, "Keşke," dedim bir hıçkırıkla. "Keşke Başcellat öldürseydi beni. Keşke Amber kazansaydı o gün. Keşke ben o hücrede ölseydim. Sana âşık olmanın bedeli neden bu kadar ağır?"

Parmaklarımı onun tişörtüne doladım ve yüzümü boynuna gömdüm. Kolunu sırtımda, elini saçlarımın arasında hissettim. Beni her şeyi parçalayıp kendime zarar verme arzumdan uzaklaştıran tek şey onun varlığıydı.

Kliniğin kapısı gürültüyle açıldı ve Devin odanın kapısında belirdi. Kunter'in omzunun üzerinden bakışlarımız kesişti. Kaan'a baktı, duran kalbinin sesini dinledi ve ıslanan bakışları yeniden beni buldu.

"Devin," dedim güçlükle ve Kunter'den geri çekildim. Hâlâ onun kolları arasındaydım ama yüzüm Devin'e dönüktü. "Elimden hiçbir şey gelmedi, özür dilerim."

Scanned with CamScanner

Arkasından gelen Rüzgâr içeri giremedi. Gördü, duydu ve geriye adımlayıp sırtını arkadaki duvara çarptı. Başını ellerinin arasına alıp yere çöktü.

Riyaz donup kaldı. Devin'in hemen arkasındaydı ve bakışları Kaan'ın ölü bedeni üzerinde donup kalmıştı. Üçünün de beti benzi atmıştı ama üçü de benden daha sağlam bir duruş sergilemişti.

Sadece birkaç dakikalık sessizliğin ardından Devin'in ıslak bakışları buz gibi bir hâl aldı. Kehribar gözlerine bir karartı yerleşti ve elinin bıçağına kaydığını gördüm. Her şey saniyeler içerisinde gerçekleşti. Bıçağını çekti ve odaya adımladı. Acıdan nefrete kayan bakışları Kunter'e döndü ve bıçağını ona savurdu.

Düşünmedim.

Bıçağı elimle yakaladım ve diğer elimle bileğinden tuttum. Kunter'in boğazına saplayacağı bıçak, elimi yardı. Kan, sıkıca tuttuğum bıçağı kırmızıya boyayarak bileğime doğru aktı.

"O yapmadı," dedim acıdan titrerken. "Yemin ederim o yapmadı."

"Nasıl?" diye inledi Devin, bu yaptığıma inanamıyormuş gibi kocaman gözlerle. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Onu seviyorum."

Kunter, Devin'in bileğinden yakaladı ve "Bırak," dedi öfkeyle. "O bıçağı tutacağını bile bile bunu nasıl yaparsın?"

Kunter diğer elini benim elime doladı. "Lütfen, bırak." Daha sakin, endişeli bir sesle: "Gri Hanım, elin."

Devin bıçağı bıraktığında ben de elimi gevşettim. Bıçak avucuma saplanmıştı. Bıçağı çekersek oluk oluk kan akmaya başlayacaktı.

"Kıpırdama," dedi Kunter ve hızlıca ayağa kalkıp etraftan bir şeyler toplamaya başladı. Hızlı ve soğukkanlıydı. Ama Devin'in başka planları vardı.

"Yekta'yı al, Riyaz," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Onu buradan çıkar."

Sağlam elimi sedyeye uzattım ve kendimi yukarı çektim. Ayağa kalkmaya çalışırken Riyaz içeri girdi. Kunter hızlıca aramıza girdi ve sert bir hamleyle Riyaz'ı geri püskürttü.

"Ona dokunma!" Devin'in karşısına geçti. "Sağ kalmak istiyorsan öfkene sahip çık, Devin. Eğer Yekta'yı alıp buradan gitmeme engel olursan hiçbiriniz buradan sağ çıkamazsınız."

Üçe tekti. Kötülerin Şehri'nin en azılı üç katiline karşı. Belki birini öldürecekti ama sonra ölen o olacaktı. Buna izin vermeyecektim.

Kunter engel olmaya çalışsa da aralarına girdim ve Kunter'e siper oldum. Kan kaybından başım dönüyordu ve dizlerimin bağının çözülmek üzere olduğunu hissediyordum ama yine de buna izin veremezdim.

"Yekta seninle hiçbir yere gelmiyor, öncü," dedi Devin, ölüm vadeden bir sesle. "Çünkü senin için verdiğim zaman doldu. Kaan öldü."

"Katili bulacağım," dedim görüşüm bulanırken. "Yemin ederim o değil. Lütfen bana inan."

"Ben âşıklara inanmam," dedi Devin ve diğer bıçağını çekti. Riyaz ve Rüzgâr onun arkasındaki yerlerini aldılar. Üçü birden saldıracaklardı.

Devin Koral'ın altın harelerinde Kıvanç Sidar'ın ölümünü gördüm.

Dünyam tepetaklak oldu.

Kunter beni arkasına çektiğinde ona engel olmaya çalıştım ama dizlerimin bağı çözüldü. Dünya döndü, her yer bulandı ve bip sesi kafamın içinde büyüdükçe büyüdü. Artık tek duyabildiğim, Kaan'ın duran kalbinin sesiydi. Başımı yere çarptım. Sonrası koca, karanlık bir boşluktu.

Scanned with CamScanner

Kötülerin Şehri'nde kazanmak, kaybetmektir.

BÖLÜM 36

Karanlık yırtıldı. Gözlerimin hareket ettiğini hissettim. Göz kaplarımı kaldırmaya çalıştım ama kalkmadı. Sanki kirpiklerim birbirine yapışmıştı, göz kapaklarımın üzerine ağırlık binmişti. Deniyordum ama tek yapabildiğim inlemekti.

Boğazımdan kopan iniltiler dudaklarımın arasından yükseliyordu ama dudaklarımı kıpırdatamıyordum. Yutkunamıyordum. Sesimi çıkaramıyordum.

Sanki hâlâ Kaan'a kalp masajı yapıyordum. Bip sesi kafamın içinde yeniden yükseliyordu. Çığlık atmak istiyor ama atamıyordum. Gözyaşlarımın buz kesen tenimde kayıp gittiğini hissetsem de kıpırdayamıyordum. Sesim çıkmıyor ama sanki bağırıyordum ve boğazım öylesine çok acıyıp ağrıyor ki daha da yorgun düşüyordum.

"Gri Hanım." Bip sesi bölündü. "Gri Hanım..." Gözyaşlarımın üzerinde elinin kayıp gittiğini hissettim. "Ben buradayım. Güvendesin. Benimlesin."

Devin'in bıçağının Kunter'e savrulduğunu görüyorum ve bıçak göğsüme saplanıyor.

Bir nefes kadar sürdü. Geri çekildim ve sıçrayarak gözlerimi araladım. Hiçbir şey görmeden ya da hissetmeden hıçkırıklarıma boğuldum. *Herkesi kaybettim.*

"Ben buradayım," dedi bana sıkıca sarılırken. "Buradayım, kaybetmedin beni. Buna asla izin vermem."

Hıçkırıklarım arasından güçlükle nefes alırken gözlerimi kaldırıp buğulu bakışlarımın ardından ona baktım. Buzdan harelerine. Buradaydı. Onu kaybetmemiştim. Onu kaybetmediysem...

"Devin..."

"O da iyi," dedi çarçabuk. "İsimsiz geldi ve Devin seni öyle görünce geri adım attı. Daha sonra hesaplaşacağız."

Olanı biteni anlamaya çalıştım. Kunter'in tepedeki beyaz evindeydik, yatak odasında. Yanımdaydı, bana sıkıca sarılıyordu. Elimdeki bıçak

orada değildi ve kesik dikilmişti. Elim uyuşmuş bir durumdaydı ama en azından parmaklarımı hareket ettirebiliyordum. Kolumdaki yaraya da dikiş atılmış ve yara sarılmıştı.

"Ben diktim," dedi hızlıca. Kafamdaki soru işaretlerini hemen yok etmek istiyordu. "Buradaki bir doktordan öğrenmiştim. Lazım olur diye. Oldu da."

"Ben çok korktum," diye fısıldadım güçlükle. "Seni öldürecek diye çok korktum."

Kunter alnıma bir öpücük bıraktı. "Korkma, bu olmayacak."

"Seni bırakamam," dedim başımı hızlıca iki yana sallarken. "Yapamam, özgürlüğümü verseler de gidemem. Olmaz."

"Gri Hanım..."

"Olmaz," dedim yeniden ve alnımı onun göğsüne bastırdım. "Yapamam, olmaz."

Beni iyice kendine çekti. "Tamam, şimdi düşünme bunları. İyiyiz, birlikteyiz."

Birlikteyiz. Tutunabildiğim tek şey buydu. Her şey tek tek yıkılırken elimde tutunabileceğim başka da bir şey kalmamıştı. Kimse bana cehennemi yönetmenin bu kadar fedakârlık gerektireceğini söylememişti. Amber ve Kunter gibi her şeyimi kaybetmiştim.

"Özgürlüğü değil, seni istiyorum," dedim tek nefeste. Devin'in gözlerinde Kunter'in ölümünü gördüğüm o an, bütün devrelerimi yakmıştı. Artık biliyordum, dayanamazdım buna. Onsuz olamazdım. Hayatımın geri kalanını karşı kıyıda, güya özgür ama ondan çok uzakta, mutsuz ve son nefesime kadar tehlikede yaşamayacaktım.

"Seni geride bırakacağıma seninle burada ölmeyi tercih ederim," dedim. Onun daha önce dediği gibi. Yerimde olsaydı yapacağı buydu ve ben de artık farklı bir şey yapmayacaktım.

Ölüm, ensemdeki damgayı sızlatıp varlığını bir kere daha hatırlatsa da. Binlerce damga ya da binlerce kesik. Bana ne yaptıklarının hiçbir önemi yoktu artık. Ne sistem ne de Kötülerin Şehri. Ben sadece Kunter'i de kaybetmek istemiyordum. Herkes tek tek giderken onu sıkıca tutacaktım. Ne annem ne Sarah ne Giray ne Sinan ne de Kaan gibi. Onun da ölmesine izin vermeyecektim.

"Gri Bölge halkı, Devin'i öncüleri olarak kabul ettiler."

Scanned with CamScanner

"Devin, Siyahları avlıyor. Sadece iki günde yüz elli yedi Siyah öldürdü."

"Öncü Amber'i bulamadım."

"Kırmızı Bölge Yancısı Asil'in meydanda darağacına çıkarılması bekleniyor. Aksi hâlde halk, yancılar üzerindeki dokunulmazlığın kaldırıldığını varsayacaklar."

"Yeşil Bölge, idamını talep ediyor. Öncüler idamını onaylamazsa bu, öncülerin dokunulmazlığının da kaldırıldığı anlamına gelecek." Hemen ardından, "Kurallar," diye ekledi İsimsiz.

Kısa bir sessizliğin ardından Kunter, "İç karartıcı haberlerin bu kadar mıydı?" diye sordu. "En azından bir tane iyi haberin yok mu?"

"Kötülerin Şehri'nden Grilerin çıkarılması meclise sunulmuş. Kabul edildi. Yakında bir gemi gelecek."

Kunter, İsimsiz'e, Asil'e ve bana tek tek baktı. "Çıkıyorsunuz."

Ona yandan bir bakış attım. "Bunun olmayacağını biliyorsun."

"Gri Hanım..."

"Konuşmak istemiyorum."

"Bir çeşit af mı?" diye sordu Asil. "Yoksa kalan cezalarımız ne olacak?"

"Kamu hizmeti cezası," diye yanıtladı İsimsiz. "En azından senin ve benim gibi Griler için."

"Gri Hanım doğrudan özgür kalacak," dedi Kunter ve parmaklarını masaya vurdu.

"Kunter."

"İkimiz de bunu konuşmayacağız," dedi Kunter, en az benim kadar sert bir şekilde. "Diretme, hayatını riske atmayacağım."

"Buna ben karar veririm."

Keskin bakışlarımız kesişti. Bir zamanlar o kalmam için diretirdi ve ben de gitmek için onu karşıma alırdım. Şimdiyse o gitmem için diretiyordu ama ben bütün kalbimle onunla kalmak istiyordum.

"Ne oluyor size?" diye sordu Asil, masada karşımda oturuyordu. İsimsiz onun yanındaydı ve Kunter de benim yanımda.

"Beni geride bırakmak istemiyor," diye yanıtladı Kunter. "Ama bu olmayacak."

Sandalyemi itip ayağa kalktım. "Kimseye sormuyorum."

Evden çıkıp Sarah'ın mezarının yanı başına kadar hızlı adımlarla ilerledim. Durduğumda dizlerimin bağı çözüldü. Mezarın yanı başında ellerimi ıslak toprağa bastım.

Sarah'ın mezarına bakıyordum ve orada bütün kayıplarımı görüyordum.

Elimi toprağa vurdum. Ne güç istiyordum ne de kazanan olmayı. Ben yalnızca sevdiklerimi kaybetmeyi istemiyordum. Her şey onların olsun, özgürlük de. Bana sevdiklerimi bıraksınlar.

Kunter yanıma oturdu ve kollarını bedenime sarıp beni kendine çekti. Saçlarımın arasına sıcak bir öpücük bıraktı. Onunlayken hep daha iyi ve güvende hissediyordum. Karşı karşıya kaldığımızda bile, ona nefretimi dile getirsem de onunlayken hissettiğim güveni kimseyle hissedememiştim. Sırtımı göğsüne yaslardım ve bir bıçak saplamayacağını bilirdim.

"Bana inanmıyor musun?" diye sordu bir fısıltıyla. "Sana geri geleceğimi söyledim. İnandığını sanmıştım."

"Geleceksin, biliyorum. Ve bana gelen yolda canından olacaksın. Seni kaybedeceğim." Başımı iki yana sallarken kalbimde bir ağrı hissettim. "Seni kaybedemem."

"Ben de seni kaybedemem."

"O zaman kararıma saygı duy."

"Burada birlikte ölmeyeceğiz."

"Gerekirse."

"Gri Hanım..."

"Ben söyleyeceğimi söyledim." Sırtımı onun göğsünden ayırıp öne doğru eğildim. "Sakın arkamdan iş çevirme."

Beni yeniden kendine çekti ve yanağıma bir öpücük bıraktı. "Asla." Elini taş yapıp uzattı. "Taş kâğıt makas. Kazanırsam gideceksin."

Burnumdan soluyarak elimi elinin yanına uzattım. "Kazanırsam seni geberteceğim."

Bu, onu güldürdü. "Hadi, özgürlüğüne."

Ellerimiz üç kere hareket etti ve ortada yan yana durdu. Ellerimizin aldığı şekli görünce onun buzdan harelerine baktım. Benim gözlerim doldu ama o gülümsedi ve dudaklarıma bir öpücük bırakırken kâğıt yaptığı eli, taş yaptığım elimi sardı.

"Karşı kıyıda, binlerce kilometre uzakta da olsan seni sevmeye devam edeceğim. Son nefesime kadar, günün birinde seni bir daha göremeyecek olsam bile."

Taş yaptığım elimi suratına doğru kaldırdım. "Biraz daha böyle konuşacak olursan suratının ortasına yumruğu yiyeceksin."

Gülüşü kulaklarıma doldu. "Benim tatlı şiddet severim. Seni sevmek bu hayatta tattığım en benzersiz ve kusursuz hisli. Ve son nefesime

Scanned with CamScanner

kadar da bu hissi göğüs kafesimde taşıyor olacağım. Binlerce yumruğun suratıma inse de."

"Gerçekten şu an sabrımı zorluyorsun."

Yumruğumun üzerine bir öpücük bıraktı ve sonra usulca dudaklarıma uzandı. Parmaklarımı dudaklarına bastırdım ve beni öpmesine engel oldum. Kaşları çatıldı.

"Fark etmediğimi mi sanıyorsun?" Kaşları havalandığında konuşmaya devam ettim: "Hep bir son öpücük veriyorsun bana. Ya bir daha fırsatın olmazsa diye. Kendini gidişime çoktan hazırladın, şimdi de beni hazırlıyorsun. Ama sana *olmaz*, dedim."

Elimi tutup usulca dudaklarından çekti ama bırakmadı. "Özgürlük için çektiğin onca acıyı bana olan aşkından hiçe saymayacaksın. Benim için yapmayacaksın bunu."

"Neden?"

"Çünkü seni seviyorum. Daha uzun bir açıklamaya ihtiyacın varsa başlarsam günlerce susmam. O yüzden..." Dudaklarımdan öptü. "...seni öpmeme izin ver. Bu bir veda öpücüğü değil. Seni yanımdayken bile özlüyorum öpücüğü."

"Beni yanındayken bile özlüyorsun ama gitmem için canını bile verirsin." Omzunu tokatladığımda yalandan inleyerek yere attı kendini. Üstüne çıktım ve ona hafifçe vurmaya devam ettim. "Seni annen yeterince dövmemiş anlaşılan."

Bu ona kahkaha attırdı. "Annem kıyamazdı bana ama elin kızına da bak sen, nasıl da kıyıyor."

Ağzına vurdum. "Elin kızının elinde kalacaksın şimdi."

Bileklerimden yakaladı ve "Kalırım," dedi çapkın bir gülümsemeyle. "Annem olsa o da elinde kalmamı isterdi." Sarılı avucumun içine bir öpücük bıraktı. "Oğlunun bu ellere nasıl da yanık olduğunu bilirdi çünkü."

"Benim annem olsa ayırırdı bizi, *ben sana böyle mi öğrettim?* derdi. Ama senin ne kadar arsız olduğunu öğrenene kadar."

"Kendimi annene sevdirirdim."

"Severdi," dedim kısık bir sesle. "Çok severdi seni."

"Benim annem de seni severdi, Gri Hanım. Çok severdi."

Saçlarına uzandım ve okşarken, *"Ah oğlum,* derdi sana. *Ne hâle getirmişler seni. Keşke böyle tanışmasaydınız."*

"Ben de derdim ki ona, *olsun. Bütün evrenlerde severim kızınızı. Bana yumruk atsa da."*

"Hiç gerçek yumruğumu görmedin."

"Bana attığın ilk yumruğu unuttun."

"O hariç, evet. Sinirlenmiştim."

"Hak etmiştim."

"Biliyorum."

Yanına uzandım ve başımı göğsüne yasladım. Güneş tepemizdeydi, tatlı bahar havası güzelce esiyordu. Kunter yerden kopardığı yeni açmış bir çiçeği kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Sonsuza kadar bu anda kalmak istedim.

Gri Bölge'yi şeytanın yancılarından biri olarak var etmiştim ve şimdi içeri gizlice giriyordum. Malikânemin kapısını araladığımda beni sessizlik karşıladı. Sabah üçtü, Devin de diğerleri gibi uyuyor olabilirdi. Ama içimden bir ses bunun böyle olmadığını söylüyordu.

Alt katta olmadığından emin olup üst kata çıktım. Onu odasında bulmayı bekliyordum ama benim odamdaydı. Yatağıma kıvrılmıştı, üstünü bile örtmemişti ve zaten uyumuyordu da.

Kanlar içerisindeydi ama bir damlası bile ona ait değildi. Bu kanlar, sadece iki günde öldürdüğü yüzü aşkın Siyah'a aitti.

Mor, çökmüş göz altları ve kan çanağına dönmüş gözleri bir dakika bile uyumadığının kanıtıydı. Dudakları kurumuş ve çatlamıştı. Öyle çok ısırmış olmalıydı ki dudaklarında dahi kurumuş kan ve yara izleri vardı.

Kötüleri öldürürken bir ölüm meleği gibi gözükmek isterdi. Her zaman en güzel hâlinde. Şimdiyse kıpırtısız yüzüne bakarken üstü açık bir tabutun içine bakıyor gibi hissediyordum.

Ona yaklaşmak yerine kapının önünde durduğumda, "Seni bekliyordum," dedi bana inanılmaz yabancı gelen bir ses tonuyla. Kuru, çatlak ve tiz. "Seni özledim."

Odanın içine adımlamadan önce paramparça ettiği eşyalarıma göz gezdirdim. Her şeyim parçalanmış ve dağılmıştı. Bana olan bütün öfkesini bana ait olanlardan çıkarmıştı. Belki de Siyahları öldürürken de beni öldürdüğünü hayal ederek yapıyordu bunu. Ben değilsem de Kunter'i.

Yatakta yanına oturdum. Beyaz nevresim kızıla boyanmıştı. "Seni merak ettim."

Aniden doğruldu ve bana gülümsedi. Yorgun gözleri hafifçe aralıktı ve gülümsemesi titreşiyordu. Ondan yayılan yoğun, mide bulandırıcı

Scanned with CamScanner

kan kokusuna yüzümü buruşturmamayı denedim. Üzerinde yüzü aşkın insanın kanı olduğunu düşününce buna dayanmak çok zordu.

"Onu kaybettiğimize inanabiliyor musun? Kaan'ı. Hiç..." Başını iki yana sallarken dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı. "Sanki hiç aramızdan birini kaybetmeyecekmişiz gibiydi. Bir şekilde hallederiz diyordum. Bir arada olduğumuz sürece kimse aramızdan birini alamaz." Başını hafifçe arkaya doğru atıp gözlerini kapattı ve sıktı. "Ne büyük yanılgı. Avcılar da av olurmuş meğer." Yeniden bana baktığında dudakları düz bir çizgi hâlini almıştı. "Hepsini öldürsem yine de soğumaz yüreğim. Sen Giray'ı severdin. Nasıl soğudu yüreğin?" Garip bir şekilde gülerek ekledi: "Sen Sinan'ı da severdin. Sen bir şekilde herkesi severdin. Bu yüzden daha çok kaybettin, daha çok yandı canın ama işte, karşımdasın dimdik."

"İnsanız en nihayetinde."

"İnsan?" Başını iki yana sallarken acı acı güldü. "İnsan falan değiliz biz. Kıyamet bizim yüzümüzden kopacak."

Elinden tuttum. "Hadi, seni yıkayalım. Sonra da biraz uyu."

"Uyku?" Başını omzuna yatırdı. "Ara sıra uyuyorum aslında. Farkında olmadan. Sonra Kaan'ı görüyorum, hiç uyanmak istemiyorum. Yine de uyanıyorum istemeden. Sanırım onu yalnızca rüyalarımda görmeyi kabullenemiyorum."

"O yüzden mi öldürüyorsun? Sadece üç günde 257 mahkûm öldürmüşsün."

"258."

Bana son gelen bilgi 257'ydi. Biri daha eklenmişti öldürdüklerinin listesine.

"Hadi gel."

Onu tutup yataktan kaldırdım ve banyoya götürdüm. Klozete oturttuktan sonra küveti sıcak suyla doldurmaya başladım. Bir kere yıkanması yetmeyecekti. Küveti en az üç kere doldurmalıydım bütün kandan arınması için.

Kıyafetlerini çıkarmasına yardım edip küvete yatırdım. Ben lifle kolundaki kan lekelerini temizlerken o gözlerini kapattı ve düzenli nefes alıp vermeye başladı.

Onu böyle gördükçe içimde bir şeyler daha çok sıkışıyordu. Bütün bu olanların yükü o kadar fazlaydı ki artık omuzlarımı dik bile tutamıyordum.

"Seni her zaman seveceğim, tatlı Gri'm," diye fısıldadı gözlerini açmadan. "Her zaman kalbimdeki en güzel köşede saklayacağım seni."

Bu bir veda konuşmasıysa buna hazır değildim. Yine de, "Her zaman en iyi dostum olarak kalacaksın, Devin," dedim ona.

Kalbimin en derinlerinden, en içten şekilde. Sonrasında boğazıma öyle bir yumru oturdu ki ne yutkunabildim ne de derin bir nefesi içime çekebildim.

Devin'i kandan arındırıp giyinmesine yardım ettim. Saçlarını kurutup midesine birkaç lokma bir şey girmesi için istemese de yedirdim. Sonra yatağına yatırdım.

Bir mesaj sesi odadaki sessizliği dağıttı. Önce kendi telefonumdan geldiğini sandım ama hayır, Devin'in telefonundan geliyordu. Yere attığı kıyafetlerinin arasından ceketini buldum ve telefonu cebinden aldım.

Mesaj Amber'den geliyordu.

Beynimden vurulmuşa döndüm.

Kırmızı Bölge'de, benim malikânemde, yazıyordu. Başka da bir şey yoktu. Mesajların öncesi ya da arama kaydı da yoktu. O hâlde bu, Amber'in başlattığı tek taraflı bir iletişimdi. Belki de olanları duymuştu ve karşı karşıya geldiğimizi düşünüp Devin'i tarafına çekmek istemişti.

Bakalım öyle mi?

Devin'in uyuduğundan emin olup önce evden, ardından Gri Bölge'den ayrıldım. Kırmızı Bölge bayrağının altından geçerken bunun bir hata olduğuna neredeyse emindim. Söz konusu Amber ise o işin sonu hep felaketle biterdi. Ama zaten onu arıyordum ve sonunda ortaya çıkmıştı.

Tek olmamın hiçbir önemi yoktu. Amber'e karşı kazanırdım. Tek başıma birçok kişinin karşısında durabilirdim ve bıçağım yanımdaydı. Bir elimi tam anlamıyla kullanamıyor olsam da tek elimle bıçağı yeterince iyi kullanabilirdim.

Korkacak bir şey yoktu.

Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'in yarısı yanmış kırmızı malikânesinin önüne geldiğimde kapının hafif aralık olduğunu gördüm. Aralıktan içeri girerken oldukça sessizdim. Alt katı kontrol ettim, kimse yoktu. Merdiveni çıkarken parmak uçlarımda ilerliyordum. Burada olduğumu kimse görmeden anlayamazdı.

Amber'in çalışma odasının önüne geldiğimde kanatlı kapının birinin açık olduğunu gördüm. Sırtımı kapalı tarafına yaslayıp başımı uzatacağım sırada içeriden tanıdık bir ses yükseldi.

Scanned with CamScanner

"Beni kandırdın," dedi tanıdık ses. "Bütün bunları yapmaya beni mecbur bıraktın. Ben istemedim. Hiçbirini yapmayı istemedim."

"Bana ihanet ettin," dedi Amber, buz gibi bir sesle. "Benden her şeyi sakladın. Göz göre göre taraf değiştirdin."

"Çünkü sen şeytanın tekisin. Hangi aklı yerinde kişi senin tarafında kalır ki?" Bir şeyin kırılma sesi yükseldi. "Beni rahat bırakacaksın. Hayatımla oynamayacaksın. Yakında buradan kurtulacağım. Buna engel olmayacaksın. Ben çıkana kadar o ağzını sıkı tutacaksın."

"Yoksa?" diye sordu Amber, eğleniyor gibiydi. "Tek şeytan benmişim gibi davranmaya devam mı edeceğiz? Açık olalım, Gri. Kendini sağlama almak için öncünü zehirleyen sensin. Bunu kimsenin fark etmeyeceğini mi sanıyordun? Kunter çoktan fark etmiştir."

"Bu sırrı mezara götüreceksin!"

"Biri mezara götürmüş gibi görünüyor," derken güldü Amber. "Onu, öğrendiği için öldürdün."

"Ve sen de onun öğrenmesine neden oldun. O muhafızı kapıma sen gönderdin. Kaan'ı Mavi Bölge'ye sen çağırttın. Onun duyacağını bile bile açık açık konuştun. Kaan duydu ve onu senin yüzünden öldürmek zorunda kaldım! Senin yüzünden!"

İçeride bir gürültü koptuğunda kapının kenarından çekilip içeri baktım. Zeliha, Amber'in yakasından yakalamış ve onun üzerine çökmüştü. Sırtı bana dönüktü ama Amber'in gözleri beni hemen yakalamıştı.

"Benim yüzümden değil," derken gözleri gözlerimdeydi Amber'in. "Kendini kurtarmak için. En başından beri onlara ihanet ediyordun. Ve sonra bana da ihanet ettin."

Zeliha, Amber'in boğazına ellerini doladı ve onun nefesini kesti. Çıldırmış gibiydi, hemen arkasında olduğumun ve her şeyi duyduğumun farkında bile değildi.

Amber bütün bunları duyanın Devin olmasını istemişti ama duyan ben olmuştum.

Zeliha en başından beri içimizdeki haindi. Kunter bunu söylediğinde ona inanmamıştım. Hislerine karşı hislerimle reddetmiştim bunu. Her seferinde uyarmıştı ama o bir yılımı saklayan Zeliha'nın hain olmasına ihtimal vermemiştim. Hain olsaydı bunu saklamazdı. Meğer tek nedeni taraf değiştirmesiymiş. Bizi seçmiş, bizden olmuş ve Amber onu tehdit ettiğinde kendini sağlama almak için öncü olmak istemişti. Mirza'yı zehirlemekle başlamıştı.

Mirza hasta değildi.

Günden güne yancısı tarafından zehirlenerek ölüme götürülüyordu.

Kaan bunu öğrenmişti ve beni aramıştı, ulaşamayınca ise *Kunter haklıydı*, yazmaya çalışmıştı. Kunter haklıydı, Zeliha haindi. Kanlı ayak izleri Zeliha'nındı. Hızlıydı, ayakkabısını değiştirmenin bir yolunu bulmuştu ve hiç korkmadan yanımıza gelmişti. Katil gerçekten cinayet mahalline dönerdi. Kontrol etmek için. O da geri dönmüştü. Ondan şüphe ettiğimde bana kendimi suçlu hissettirecek kadar da iyi oynamıştı.

Kaan ondan hoşlanmıştı.

Mirza ona âşıktı.

Ve iki adamın da sonu olacaktı.

Ne uğruna?

Hayatta kalmak?

Elde ettiklerini kaybetmemek?

Ona yanımızda bir yer vermiştim. Ona güvenmiştim, inanmıştım. Herkesin ona inanmasını sağlamıştım. Ben onun için Başcellat'ın oyununa dâhil olmuştum. Onu kurtarmaya çalışırken orada neredeyse ölüyordum ama o haindi. Ringe çıkacağı gün kayboluşu da bir yalandı o hâlde. Kunter'in dediği gibi Amber'in beni pusuya düşürmesine yardım etmişti.

"Seni de öldüreceğim!" diye haykırdı Zeliha. "Sonra da kimse fark etmeden çıkıp gideceğim. Kimse benden şüphelenmeyecek. Bütün sırlarım seninle birlikte ölecek, öncü!"

Amber'in nefessiz kalmasına rağmen dudağının kenarının kıvrıldığını gördüm.

O an anladım.

Hazar Sidar kendini öldürmeye çalışıyordu ve ölmeden önce de patlatabildiği kadar bomba patlatıp Kötülerin Şehri'ni üzerimize yıkmanın peşindeydi.

"Zayıflığımdan faydalandın, beni bu cehenneme düşürdün. Neredeyse ölüyordum! Senin yüzünden katil oldum."

Amber güçlükle, "Bunu sen seçtin," dedi. "Para için." Ve histerik bir gülümseme patlattı. Kısık, zoraki. Sesi neredeyse çıkmıyordu bile ama o eğleniyordu.

"Kaan'ı öldürdün," dedim sonunda. "Onu sen öldürdün."

Zeliha sesimi duyduğunda, Amber'in boynunu kırmak üzere olan parmakları gevşedi ve büyük bir korkuyla bana doğru döndü. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi göründü. Bir an için nefes bile alamadı.

Scanned with CamScanner

"Yekta..."

"Kaan," dedim yeniden. "Onu öldürdün." Gözlerim yandı ve sulandı. "Kaan'ı sen öldürdün. Mirza'yı da öldürecektin."

"Hayır, lütfen." Amber'in üzerinden çekilip bana doğru birkaç adım attı. "Yanlış anladın." Başını hızla iki yana sallıyordu. "Her şeyi o yaptı, benim üzerime yıkmaya çalışıyor." Ellerini birbirine doladı. "Yemin ederim ben yapmadım."

"Seni kız kardeşim olarak gördüm."

"Yekta, lütfen." Dizlerinin üzerine çöktü. "İnan bana, yalvarırım. Bütün bunlar onun planı. Bizi bölmeye çalışıyor. Yapma, bunu yapmasına izin verme."

"Hâlâ nasıl devam edebilirsin?" diye sordum inanamayarak, büyük bir hayal kırıklığı içinde. "Gözümün içine baka baka nasıl yalan söylersin? Anlatsaydın anlardım, Kaan'a neden yaptın bunu? Mirza... Onu nasıl zehirlersin? Onu sevdiğini sanıyordum."

"Seviyorum," dedi ayağa fırlarken. "Yemin ederim Mirza'yı seviyorum. Ben sadece korktum. Hayatta kalmak istedim."

"Ne kadar aptalmışım."

Elimi tutmaya çalıştı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu karşımda. Yine vicdanıma oynuyordu. O hep benim vicdanıma oynamıştı zaten.

"Ben seni seçtim. Sadece başka çarem kalmamıştı. Yalvarırım anla beni. Beni de anla."

"Seni Devin anlasın," dediğimde gözleri irileşti ve beti benzi attı. Bakışları çaresizce sağa sola kaydı. Ardından son çare kaçmaya kalktı. Saçlarından yakaladım ve elimi boğazına sardım.

Nasıl olurdu? Önce Sinan şimdi de Zeliha. Hepimiz bir masada toplanırdık. Giray, Mirza, Sinan, Zeliha, Kaan, Devin, Rüzgâr, Riyaz ve ben. Giray'ı öldüren bu şehirde en güvendiği yancısı Sinan'dı. Mirza'yı zehirleyen âşık olduğu yancısı Zeliha'ydı. Kaan'ı öldüren de oydu.

Bütün yancılar, öncülerine ihanet etmişti.

Benim yancım...

"Lütfen," diye yalvardı Zeliha. "Yalvarırım beni Devin'e verme. Sen kes cezamı, yalvarırım, Yekta. Beni ona verme."

"Kaan onun kardeşi gibiydi ve senin yüzünden Kunter'i suçladı. Bizim aramızı bozdun. Bile bile."

"İstemedim." Başını hızla iki yana salladı. "Yemin ederim Öncü Kunter'i hedef göstermek istemedim ama o benden şüphe duyuyordu. Onu ortadan kaldırmak zorundaydım. Anla beni, sadece yaşamak istedim."

"Kaan da yaşamak istiyordu."

Zeliha'yı saçlarından kapıya doğru sürüklediğim sırada Amber hafifçe öksürerek ilgimi bir an için üzerine çekti. Boğazı kıpkırmızıydı, canı yanıyor olmalıydı ama yüzünde garip, anlamlandıramadığım bir gülümseme vardı.

"Onun yarım bıraktığı işi tamamlamak ister misin, Gri?"

"Seni öldürmeyeceğim, Amber."

"Pişman olursun."

Amber gerçekten ölmek istiyordu. O hâlde sistemle anlaşan Amber değildi. Sistem kime özgürlük sözü vermişti? Ya da kimden öncüleri öldürme sözü almıştı?

Zeliha?

Mirza'yı yavaş yavaş öldürüyordu. Kunter'i hedef hâline getirmişti ve az önce Amber'i öldürmek üzereydi.

Oydu.

"Devin'e bulaşma, Amber. En azından parçalarına ayrılarak ölmek istemiyorsan."

Devin'e mesaj atmıştı çünkü eğer buraya gelen Devin olsaydı önce Zeliha'yı sonra onu öldürürdü. Ama mesaj yanlış kişiye ulaşmıştı. Vicdanı olana.

Zeliha'yı dışarı sürükledim. Amber'in malikânesinden çıktığımızda o kadar çok bağırıp çırpındı ki onu bayıltmak zorunda kaldım.

Ellerimi belime yerleştirip hafifçe aydınlanan gökyüzüne baktım. Nefes nefese kalmıştım. Şu durumda tek iyi şey, gerçek katili bulmuş olmamdı. Kunter artık Devin'in hedefi olmayacaktı. Ve bütün bunları Mirza'nın da öğrenmesi gerekiyordu. Artık zehrin geri kalan dozlarını almayacağına göre ölmeyecekti ama Zeliha'nın yaptıklarını bilmeliydi.

Ona da bir özür borçluydum. Zeliha'ya benim yüzümden güvenmişti, yancısı yapmış ve âşık olmuştu.

Her şeyi batırmıştım.

Kötülerin Şehri'nde güven işini gerçekten abartmıştım.

Daha fazlası olamaz diyordum ve nasılsa daha fazlası oluyordu.

Gözümden akan yaşları elimin tersiyle hızlıca sildim. Üzülmeyecektim. Üzülme, ağlama, kendimi yıpratma kapasitemi çoktan doldurmuştum.

Scanned with CamScanner

Zeliha bu gözyaşlarını hak etmiyordu. O sadece güçlü tarafı seçmişti, beni ya da Mirza'yı değil. Amber'in kaybettiğini görmüş ve taraf değiştirmişti.

Telefonumu çıkarıp Mirza'yı aradım. Ona Gri Bölge'ye gelmesini söyledim. Devin katili öğrenirken orada olmalıydı. Sonra hain ilan edilirdi ve onunla ilgili her şey Devin'in insafına kalırdı.

Zeliha'yı kolundan tutup sürüklemeye başladım. Keşke arabayla gelseydim ama fark edilmek istemediğim için bütün yolu yürümüştüm. Şimdi Zeliha'yı sürükleyerek aynı yolu geri dönmeliydim.

Her şey çözülecekti. Aramızdan birinin daha ölmesine izin vermeyecektim. Kimseye güvenmeyecektim. Kimseyi aramıza almayacaktım. Bir şekilde bütün bu olanları düzeltecektim. Gri Bölge'yi, Kunter'i ve kendimi...

Meydana çıktım ve Gri Bölge bayrağının altından geçtim. Gözüm bir an için Yeşil Bölge bayrağına kaymıştı. Esin hâlâ oradaydı ve hayattaydı.

Onu öldürmeyecektim ama Kötülerin Şehri'nde cehennemi yaşadığından emin olacaktım.

Her şey düzelecekti.

Her şey.

Hava iyice aydınlandığında malikânemin önüne nefes nefese varmıştım. Kapıyı açıp kendimi içeri attım ve Zeliha'yı içeri çektim. Onu merdivenin kenarında bırakıp üst kata çıktım. Devin'i yatağında bıraktığım gibi bulacağımı sanıyordum ama yoktu. Aşağı geri indiğimde onu mutfaktan çıkarken gördüm. Dudaklarında bir gülümseme ve elinde de bir kâse kiraz vardı.

"Kiraz," dedi beni gördüğünde ve kâseyi bana uzattı. "Seversin sen."

Kâseyi parmak ucumla ittim. "Toparlanmışsın." Ben gideli en fazla üç saat oluyordu. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Uyku tutmadı."

Güzelce giyinmişti, topuklu botları ayaklarındaydı ve saçını makyajını da yapmıştı. Onu bıraktığımda berbat bir hâldeydi. Bu nasıl olmuştu?

Bir bana bir yerdeki Zeliha'ya baktı. "Gri iyi mi?"

"Ben..." Gözlerimi kırpıştırırken kaşlarımı çattım. İçime garip, huzursuz edici bir his çökmüştü. "Ben buraya şey..." Hafifçe öksürüp boğazımı temizledim. "Sana katili bulacağımı söylemiştim. Kunter değildi, Devin."

"Zeliha mı?" dedi kaşlarını hafifçe kaldırırken. "O muymuş?"

"Hainmiş," dedim bir nefesle. "Başından beri Amber'in tarafındaymış. Mirza'yı da zehirliyormuş. Kaan'ı bunu öğrendiği için öldürmüş. Kaan *Kunter haklıydı*, demeye çalışıyormuş."

Gözlerini inanılmaz yavaş bir şekilde kırparken yerde uyanmak üzere olan Zeliha'ya baktı. Ona bakarken yüzünde en ufak mimik kıpırdamadı.

İnanmamış mıydı bana?

Ne oluyordu?

"Devin," dedim onu kendine getirmek ister gibi. "Bir şey mi oldu? Ben yokken sen..." Göz ucuyla salona doğru baktım. "Sen bir şey mi yaptın?"

"Zeliha'ydı demek, Kunter değildi."

"Sana söylemiştim."

"Sadece âşık olduğunu düşünmüştüm."

"Hâlâ çok geç değil, her şeyi düzeltebiliriz. Mirza'yı çağırdım, birazdan burada olur. Bunu halledebiliriz..."

Zeliha kendine geldi ve Gri Bölge'de olduğunu anlayınca bir çığlıkla ayağa fırladı. Kapıya doğru koştuğunda onu yakaladım. Kapıyla aramda sıkışıp kaldı.

"Yekta, yalvarırım," dedi bir çığlıkla. "Affet... Affet beni..."

Devin'i arkamda hissettim. Başımı omzumun üzerinden ona doğru çevirmemle birlikte bıçağını Zeliha'nın boğazına saplaması bir oldu. Bıçağı aynı hızda çektiğinde sıcak kan suratıma sıçradı. Zeliha can havliyle elini boğazında açılan deliğe bastırdı ama nafileydi. Aldığı nefesle birlikte ağzından kan fışkırdı. Siyah gözleri yüzümde donup kaldı. Bedeni kapı kenarında kayıp düşerken kaskatı kesildi. Dakikalar içerisinde litrelerce kan akıtarak gözümün önünde can verdi.

"Zeliha yancıydı," dedim tek solukta. "Yancıyı öldürdün."

"Öncü ya da yancı, inan hiç fark etmez," dedi buz gibi bir sesle. "Ne öncü ne yancı ne bölge... Artık hiçbiri olmayacak."

"Devin sen..."

"258." Göz ucuyla Zeliha'ya baktı. "Artık 259."

"Yapmadın." Yer ayağımın altından kayıp gidecek gibi oldu ve bunun Zeliha'nın kanının ayaklarımın dibine akmasıyla ilgisi yoktu. "Yapmadım, de. Ona dokunmadım, de."

"Özgürlüğün için," dediğinde beynimden vurulmuşa döndüm.

"Hayır." Başımı iki yana sallarken dünya birbirine girdi. "Hayır... Hayır.... Hayır!"

Scanned with CamScanner

Başını salladı. "Evet."

"Hayır." Kapının kulpuna uzanıp çektim ama Zeliha'nın cesedi hemen dibindeydi, kapı açılmıyordu. "Hayır, yapmadın. Ona dokunmadın." Kapı açıldı ama onu açan ben değildim, kapının diğer tarafından kapıyı iten Mirza'ydı ve kapı açıldığında Zeliha'nın başı onun ayağının ucuna düşmüştü.

Zeliha'nın açık kalan gözleri, Mirza'nın irice açılan gözleriyle kesişti. Ona söyleyememiştim bile. Hiçbir şey bilmeden âşık olduğu kadının, yancısının cesediyle göz göze gelmişti.

"Hain," dedim güçlükle. "Kaan'ı öldüren Zeliha'ydı ve seni zehirleyen de." Kendimi kapıdan dışarı attım ve hızlıca onun yanından geçtim. "Böyle olsun istemezdim."

Mirza'nın dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüm ama orada duramadım. Koşmaya başladım. Bütün gücümle, tüm varlığımla. Bir kere daha arabamı getirmediğim için lanet ettim.

Zeliha'nın kanının bulandığı botlarım köşeyi dönerken kaydı. Güç bela yere düşmekten kurtulup koşmaya devam ettim. Güneş tepede yükselirken Kötülerin Şehri sokakları mahkûmlarla dolmaktaydı. Meydana çıktığımda beni koca bir boşluk karşıladı. Sık nefeslerim boğazımı yakmış, metalik bir tat ağzıma yayılmıştı. Ayaklarımdan dizlerime ve baldırlarıma doğru yayılan sıcak ve uyuşuk his, bir sonraki adımı atmamı gittikçe zorlaştırıyordu ve ben henüz Siyah Bölge meydanındaydım.

Yukarı çıkmalıydım.

En tepeye.

Beyaz eve.

Katil halkın arasından bir hışımla geçtim. Ayak tabanlarımı hissedemiyordum ve koşarken birinin omzuna çarptığımda ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı, yere yuvarlandım. Elimin tersiyle yüzümdeki teri sildiğimde yalnızca ter değil, kan da bulaştı elime çünkü Zeliha'yı öldüren bıçak darbesi suratıma kanını sıçratmıştı.

Kan, ter ve gözyaşı içinde yeniden ayağa fırladım. Orada yalnızca birkaç nefes kadar kalmıştım. Siyah Bölge halkının yargılayıcı merak dolu bakışları altında aralarından sıyrılıp yoluma devam ettim.

Durmayacaktım.

Bir kere daha olmayacaktı bu.

Kunter'i, Giray'ı bulduğum gibi bulmayacaktım. Ya da Kaan'ı bulduğum gibi. Sarah? Onun gibi bulmaya asla dayanamazdım. Hayır, bu olmayacaktı.

Devin, dostum ve yancım bunu bana yapmış olamazdı.

Yapmamıştı.

258. ölü Kunter değildi.

Beyaz ev göründüğünde korku ve yorgunluktan kendimden geçmek üzereydim. Kendimi güç bela evin önüne attığımda gözüm kapı dışında hiçbir şey görmemişti. Kapının kulpuna uzandım, içeri girmek istedim ama kapı içeriden açıldı.

Amber, Kunter'in evinden çıktı.

Birkaç saat önce ölmek için hazır olan Amber kardeşinin evinden, onun yanından...

Bu bir kâbus muydu?

Ne dönüyordu burada?

Amber ve Devin...

O ikisi? Hayır. Mümkün değil. Bu bir kâbus olmalıydı.

Kapının pervazına tutunduğumda bir gülümsemeyle, "Gri," dedi ve kapıyı çekip kapattı. "Erken dönmüşsün."

"Ne yaptın?" dedim korkuyla. "Ona ne yaptın?"

"Ona?" Dudaklarının arasından bir kıkırtı koptu. "O kim? Yancım mı kardeşim mi? Kimi merak ediyorsun?"

"Kunter'e ne yaptın?"

"Kardeşim tabii ki," derken gözlerini yuvalarında yukarıya doğru çevirirken burnundan güldü. "Her zaman oydu. Siz ikiniz hayatımı mahvettiniz."

"Ne saçmalıyorsun sen?" Onu omzundan tutup kenara çekmeye çalıştım ama elim ayağım uyuşmuştu. Sırtını yeniden kapıya bastırıp ısrarla önümde durdu. "Eğer ona bir şey yaptıysan seni öldürürüm."

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bundan korkmam mı gerekiyor?" Başını hafifçe omzuna yatırırken gözlerini imayla kıstı. "Hatırlatırım, benim sevgilim öldü. Senin yüzünden."

"Giray'ı öldüren Sinan'dı."

"Ama sen sebep oldun."

"Bunu istemedim."

"Fark eder mi?" İfadesi soğudu. "Ben hayatımın aşkını senin yüzünden kaybetmişken sen hayatının aşkıyla sonsuza kadar mutlu mu

Scanned with CamScanner

yaşayacaktın?" Histerik bir kahkaha patlattığında gözleri kocaman açılmıştı. "Sana kim olduğumu hatırlatayım, Gri. Ben..." Üzerime geldi. "Kırmızı Bölge Öncüsü Amber." Omuzlarımdan sertçe ittiğinde hafifçe geriye savruldum. "Hiç kaybetmedim." Yüzlerimiz arasında birkaç santim kala durdu. "Sen gelene kadar." Mavilerinde bir meydan okuma ateşi yandı. "Kazanan her şeyi alır ve kazanan önünde sonunda ben olurum."

Onu göğsünden sertçe ittirdim. "Her şey senin olsun, Kunter'e dokunursan geride kazanacak bir şey bırakmam."

Yanından geçip gitmeye kalktığımda kolumdan yakaladı ve bir bıçağı kaşla göz arasında boğazıma dayadı.

Amber şimdiye kadar hiç yanında bıçak taşıyan o kadın olmamıştı. Onun silahı sözleriydi, duruşuydu, yanındakilerdi. Şimdiyse yalnızdı ve elinde bir bıçak vardı.

Bıçakta kan yoktu ve tek tesellim buydu. Kimseyi o bıçakla öldürmemişti.

"Yolumdan çekil, Amber, seni öldürmem için beni kışkırtamayacaksın."

"Kazanan her şeyi alır," dedi bıçakla üzerime yürürken. "Ama bana bak, Gri, kazanacak hiçbir şeyim kalmadı."

Ani bir hareketle boğazımı kesmemesi için gerilemek zorunda kaldım. Gözü hiçbir şeyi görmüyor gibiydi. Kazanacak hiçbir şeyi kalmadıysa buraya ne için gelmişti?

Sırtımı Sarah'ın mezarına döndüm. Temkinli adımlarla geriledim. Bir şekilde onu atlatırdım. Bıçak kullanamıyordu. Birini öldürmek yaptığı en iyi iş değildi. Onun için bunu yapacak onlarcası vardı ama o onlarcası gibi değildi. Daha önce gözümün önünde bunu bir kere yapmış olsa da.

"Kazansam da mağlup olan benim."

Ayağım Sarah'ın mezarına takıldığında kalçamın üzerine düştüm. Berbat bir hata.

Amber üzerime atıldığında kendimi hızla kenara attım ve yeniden ayağa kalktım. Ondan hızlıydım. Bıçağımı kılıfından çekip çıkardığımda korkması gereken oydu. O hiçbir şey bilmeyen, kendini güç bela savunan zayıf Gri değildim ben artık. Üzerinden çok kan akmıştı o günlerin. Onu öldürmek istersem bu yalnızca birkaç saniyemi alırdı ve bunu bildiğini biliyordum.

"Ben!" diye haykırdı Amber ve yeniden üzerime doğru adımladı.

Kızaran gözleri dolmuştu. O her şeyiyle kıpkırmızıydı. Kıyafetleri, ayakkabıları, tırnakları, gözleri ve boğazı. Zeliha'nın parmak izleri hâlâ

boğazındaydı ve kızarıklıklar morluklara dönüşmek üzereydi. Bu yüzden Amber'in sesi çatlak ve tiz bir şekilde yükseliyordu.

"Kırmızı Bölge Öncüsü Amber."

Bıçağını üzerime doğru savurduğunda geriye adımlarken omzumun üzerinden arkama baktım. Mezarın ve badem ağacının ilerisi uçurumdu.

Kendimi yana atıp uçurumdan uzaklaşmaya çalıştığımda önümü kesti.

Onu öldürmemi gerçekten çok istiyor olmalıydı.

Ama ben olmamı istedikleri o canavar olmayacaktım. Denemiştim ama beceremediğimiştim. Çünkü olmak istememiştim. Sadece karşılık vermek istemiştim. Bana yaşatılanların bedelini böyle ödeteceğimi sanmıştım. Kötülük edenlere kötülükle karşılık vermek oldukça adil gelmişti çünkü canım gerçekten çok yanıyordu. Her hücremle, fiziken ve ruhen acı içindeydim. Kıvranıyordum âdeta ve bu acıyı söküp atmanın bir yolunu arıyordum.

Sevgiyi seçmeliydim.

Doğru olanı yapmalıydım.

Nefrete nefretle karşılık verip şeytana kazandırmamalıydım ama kötü her şeyin etrafımı sarıp sarmaladığı bu lanet Kötülerin Şehri'nde aksini yapamamıştım. Kötülük görmüş, kötülüğü seçmiştim. Ama ben bu değildim, her zaman iyi olanı seçendim. Kötülüğün kazandırdığını görmüştüm ama bu bir yanılgıydı. *Kötülerin Şehri'nde kötülük kazanır,* demişlerdi bana ama kazanan kötülüğün neler kaybettirdiğinden bahsetmemişlerdi.

Her şeyini alıyordu senden.

Dostunu.

Güvenini.

Doğrularını.

Etik değerlerini.

Vicdanını.

Kalbini.

Sevgini.

Kendini.

Aşkını.

Kısaca insanlığını.

Kötülerin Şehri'nde herkes kendini kazanan sanıyordu ama burada tek kazanan şeytanın ta kendisiydi ve ben buna daha fazla izin vermeyecektim.

Scanned with CamScanner

"Kazanan hep bendim, Gri. Ama şimdi mağlubum ve her şey senin."

Üzerime atladığında onu bıçaklayabilirdim ama yapmadım. Bunun yerine bıçağı tutan eline uzandım ve bileğinden yakaladım.

Suratıma, "İkimizin de kaybettiğinden emin olacağım," diye haykırdı. "Hepimizin!"

"Düzeltebiliriz," dedim bir umutla. "Yapabiliriz Hazar, her şeyi düzeltebiliriz. Nefretin kazanmasına gerek yok. Cehennem hepimizden her şeyi almadan duralım."

Bir an için duruldu. Alev saçan mavileri yumuşadı. "Her şeyi düzeltmek mi istiyorsun?"

"Daha fazla kimsenin ölmesine gerek yok. Kimse gerçek cehennemi merak etmiyor. Giray böyle olsun istemezdi. Birbirimizi affedelim, iyileşelim isterdi. Biliyorum, onun kaybı sende her şeyi değiştirdi ama hâlâ seni çok seven biri var. Sevmediğini söylese de..."

"Kıvanç?"

"Kıvanç," dedim bir nefesle. "Siz kardeşsiniz. Onu çok seviyorum ve kardeşini kaybetmesini istemiyorum. Kötülüğün kazanmasına izin vermeyelim. Yalvarırım sana. Düzeltmeyi seç çünkü ben bunca karanlığın içinde nasıl tek başıma aydınlık olacağımı bilmiyorum."

"Hayatta kalmak için bu kadar diretmeseydin bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Yaşamak istedim!" dedim yükselen sesimle. "Kardeşine âşık oldum, dostlarım oldu. Ben yaşamak istedim. Yeniden mutlu olmak. Ve her şey mahvoldu."

"Giray da yaşamak istiyordu."

"Ve Kaan da." Yaralı elimle Sarah'ın mezarını işaret ettim. "Sarah da. Biliyorum, sen de yaşamak istiyorsun. Kıvanç da yaşamak istiyor. Hâlâ fırsatımız varken yaşayalım. Sürekli kaybediyoruz. Kazanan yok, Hazar. Hepimiz kaybedeniz."

Bıçağı tutan eli gevşediğinde titrek bir nefesi güçlükle dudaklarımın arasından bıraktım. Elimi bileğinden çektiğimde bıçağını sakince indirdi. Gözlerini kırpıştırırken arkasına dönüp Sarah'ın mezarına baktı.

"Onun ölümünde payım var."

"Biliyorum." Boğazıma koca bir yumru oturduğunda konuşmakta güçlük çektim. "Hepimiz kazanan olmak için birilerini kaybettik. Artık kimseyi kaybetmek istemiyorum."

"En çok da kardeşimi."

"En çok da onu. Çünkü biliyorsun, o asla kötü biri olmak istemedi. Bu cehennemin ne onu ne beni daha fazla şeytanlaştırmasına izin vereceğim."

"Onu kıskandım," dedi kısık bir sesle. "Hep kıskandım. Annem onu sevdiğinde, her zaman doğruyu yaptığında, sınıfın birincisi olduğunda ve üniversiteyi kazandığında. Bense bir hiçtim, hep kaybediyordum. Ve bir gün artık kazanan olmaya karar verdim."

"İkiniz de kazanabilirdiniz."

"Sadece bir kazanan olurdu." Elindeki bıçağa bakarken dudağının kenarında acı bir gülümseme belirdi. "Benim için abimi öldürdüğünde ondan nefret ettim çünkü o hep en iyiydi. Bense işte... Babam ve abim gibiydim. Onlar gibi hep daha fazlasını istedim. Kıvanç istemedi. Babamı ve abimi sevmek, kendimi sevmekti. Onlardan nefret edersem kendimden de nefret etmem gerekirdi. Ben kendimi severdim."

Gözlerini bıçaktan alıp yüzüme çevirdi. "Onun benden daha kötü olması için çabaladım. Böylece kendimden nefret etmeme gerek kalmayacaktı. Bütün o planlar... Hep daha fazlasını yapması içindi. Sonra sen geldin. Doğrusu benim yüzümden. Onları düşman eden benim. Kıvanç'ı sana iten benim. Sadece daha fazla kazanmak istemiştim ama bu en büyük mağlubiyetim oldu. Hayatımın aşkını kaybettim. Oysa Kıvanç'ın hayatının aşkını kaybetmesini istemiştim."

Buzdan hareleri yeniden bıçağa kaydı. "Çok istedim. Her şeyimle. Daha fazla kaybedemezdim. Yeniden olmazdı. Ama onun gözlerine baktım. Gözlerimiz birbirinin tıpatıp aynısıydı ama aynı bakmıyorlardı. Onun mavilerinde umut vardı. Ben her şeyimi kaybetmiştim ama sen ona ait bir umuttun." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Öyle söylüyor. Sen onun her şeyiymişsin. Bütün varlığıyla sana aitmiş. Seni öyle çok seviyormuş ki seni kaybetmek hayatını kaybetmekle eş değermiş. Kardeşim âşık. Çok âşık. Ve o artık bir günahkâr değil. Sadece seviyor ve senin için en iyisini istiyor. Bunun için kendini feda etmeye bile hazırdı."

"Ve sen..." dedim boğazımdaki yumruyu bastırmak için yutkunmadan önce. "Ona engel olacak mısın?"

"Ona?"

Kaşları havalandı. Hafifçe. O hâlde gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi. Yüzündeki iki kesik onu çirkinleştirememişti ama aynaya baktığında kendini dünyanın en çirkin kadını gibi hissettiğini biliyordum çünkü ben de aynaya baktığımda sadece bir kesik yüzünden kendimi dünyanın

Scanned with CamScanner

en çirkin kadını gibi hissediyordum. Ve ne yazık, bunu birbirimize biz yapmıştık. Şeytanın fısıltılarını dinlemiştik ve yakıp yıkmıştık. Bu bir son bulsun istiyordum.

"Hayır," derken başını iki yana salladı. "Ona değil."

Kısacık bir andı. Ses tonu sivrildi ve bıçağın kabzasını tutan elini sıktı. Buzdan harelerinde yeniden aynı ateş belirdi. İntikam ateşi. Ve bu ateş hepimizi yok etmeden bir son bulmayacaktı. Çünkü Kırmızı Bölge Öncüsü Amber hâlâ şeytanın fısıltılarını dinliyordu.

"Hepimiz yok olacağız."

Bıçağını boğazıma savurduğunda kendimi geriye attım. Toprak zemine yuvarlanarak düştüğümde saçlarım uçurumun kenarında, boşlukta savruldu. Bir an için her şey son gibi geldi. Aşağı düşeceğim ve her şey böyle bitecek.

Gökyüzünü gördüm, üzerimizden cıvıldayarak geçen kuşları ve maviler içerisinde süzülen beyaz bulutları. Bir rüzgâr esti, saçlarımı yüzüme doğru savurdu ve Amber tekmesini boğazıma indirdi.

"Cehennemde bir rövanşımız daha olacak, Gri!"

Bir nefesle kendimi kenara attım ve Amber'in ayağı uçurum kenarında, boşluğa indi. Dengesini kaybetti, aşağı kaydı ve uçurumda savruldu. Çığlığı boşlukta yankılandığında ileri atıldım ve elinden yakaladım. Onunla birlikte aşağı kayarken bıçağımı çıkarıp toprağa sapladım.

Her şey bir nefes kadar kısa sürdü. Yaralı elime sıkıca sarılan Amber'in çığlığının yankıları devam ederken var gücümle bıçağa tutundum ve bizi yukarı çekmeye çalıştım ama nafileydi.

Buradan, birinin yardımı olmadan kurtulamazdık.

Ya da Amber'i bırakmadan kurtulamazdım.

Her şey yeni bir seçimden ibaretti.

Şeytan *ölmeyi çoktan hak etti,* diye fısıldadı.

Ama ben şeytanı dinlemeyi bırakmıştım.

"Yukarı tutunmaya çalış," dedim güçlükle. "Seni yukarı çekeceğim, kenara tutunmayı dene."

"Neden?" diye bağırdı öfkeyle. "Niye yapıyorsun bunu?"

Ölmek istemediğini biliyordum. Elime iki eliyle de sıkıca tutunuyordu. Bu eller, ölmek isteyen birinin elleri değildi.

"İnsanım çünkü," dedim bir nefesle. "Lütfen, sadece dene."

Bedenimin sadece bir kısmı toprağın üzerindeydi. Kollarım öyle gerilmişti ki biraz daha böyle duracak olursam biri kopacak gibiydi. Ya bıçağı ya onu bırakmalıydım.

"Kunter!" diye haykırdım. "Asil!" Bütün kaslarım gerilirken, "Onlara ne yaptın?" diye bağırdım öfkeyle. "Neredeler?"

"Asil ben geldiğimde gitti," dedi dişlerinin arasından. "Kunter..."

"Kunter ne!" Sesim bir çığlıktan farksızdı. "Ona bir şey yaptıysan eğer..."

Beyaz evin kapısı bir hışımla açıldı ve Kunter kendini dışarı attı. İşte oradaydı. Seslerimizi duymamıştı çünkü şimdiye kadar bağırmamıştık. Amber'in çığlığından sonra bağırmıştım sadece.

Kunter beni gördüğünde sersemlemiş bir hâldeydi. Koşarken bedeni sağa doğru sendeledi ama hemen toparladı ve bıçağı sıkıca tutan elimi kavradı.

"Gri Hanım."

Konuşurken dili birbirine dolandı. Beni tam olarak göremiyormuş gibi gözlerini kırpıştırıp sıktı.

"Dayan."

Beni yukarı çekmeye çalıştı ancak yapamadı çünkü diğer elimle sıkıca tuttuğum Amber büyük bir yüktü. Fark etmesi zaman aldı.

"Önce onu çek," dedim güçlükle. "Elini yakala, yukarı çek. Sonra beni alırsın."

Kolumu sıkıca tutarken uçurumdan aşağı baktı ve Amber'i gördü. Burnundan öfkeyle soluyarak yeniden bana döndü. "Olmaz, önce sen."

Yeniden çekmeyi denedi ama onda bir şey vardı. Sanki bir gecede zayıflamıştı. Oysa onu bıraktığımda gücü kuvveti yerindeydi.

Amber'in eli kaydığında tırnaklarını avucuma bastırarak tutundu. Acıyla sarsıldığımda Kunter beni bütün gücüyle yukarı çekti. Amber toprağa tutunduğunda yüküm hafifledi ve kendimi tamamen yukarı çekebildim. Kunter zemine sırtüstü düştü. Bir nefesle üzerine yığıldım.

"Buraya bir tel yaptırmak aklımdaydı," dedi Kunter nefes nefese. "Sanırım biraz geç kaldım."

"Biraz," dedim ve başımı çevirip Amber'e baktım. Vücudunun sadece yarısı toprağın üzerindeydi, bacakları hâlâ boşluktaydı ama isterse kendini tamamen toprağa çekebilecek durumdaydı.

Hazar Sidar, "Kazanan yine sensin," dedi kardeşine. Bakışları yine nefretle yoğrulmuştu. Kendini yukarı çekti ve ayağa kalktı. Bize tepeden

Scanned with CamScanner

baktı. Saldıracağını düşündüm. Hızlıca ayağa kalkıp Kunter'i de elinden yakaladım. Kunter sendelese de yanımda durdu.

"Sabrımı zorlama, Amber," dedim dişlerimin arasından. "Yeter artık, bitti. Bizden uzak dur."

Onun karşısında ikimizdik. Kunter elimi tuttuğunda diğer elimi onun koluna sarmıştım. İkimize de zarar veremezdi. Birbirimizi korurduk. Tek başına bu arenada bir hiçti. Ve bir kere daha deneyecek olursa şeytanı değil, mantığımı dinleyecektim.

Amber bize baktı, birleşen ellerimize ve birbirimize siper olmaya hazır olan bedenlerimize. Sonra dönüp yanındaki boşluğa baktı. Dudaklarının arasından zayıf, acı dolu bir kahkaha yükseldi ve tek damla gözyaşı sol gözünden aktı. Kollarını iki yana açtı, bir adım geriledi ve kardeşinin gözlerine bakarak, "Cehennemde görüşürüz, kardeşim," dedi.

Kırmızı Bölge Öncüsü Amber gibi değil, Hazar Sidar gibi.

Hazar Sidar'ı tanımıyordum ama bu, o olmalıydı. Çünkü Amber vazgeçmezdi fakat karşımda duran bu kadın gözlerimin önünde vazgeçmişti.

"Orada da birlikte yanacağız ve şeytana birlikte diz çöktüreceğiz. Her zaman birlikte, anne karnından beri. Unutma, önce ben, sonra sen. Ben nereye, sen oraya. Yok olurken bile."

Amber kendini uçurumdan aşağı bıraktı.

Kunter, "Hazar!" diye boğazından kopan bir çığlıkla ona doğru atıldı ama çok geçti. Sadece birkaç saniye sonra bir çarpma sesi gökyüzünde yankılandı. Kuşlar çığlık çığlığa üzerimizden geçip kaçıştılar.

Kırmızı Bölge Öncüsü Amber intihar etti.

Kazanamadı ve mağlubiyet onu ölüme götürdü.

Öldürülmedi, ölümü seçti çünkü kardeşinin kazanmasına dayanamadı.

Nefret ettiği annesi gibi öldü. Eğer doğruysa annelerinin ölümü hakkındaki iddialar, Hazar da annesi gibi yüksek bir yerden kendini hırçın denize bırakarak can vermişti. Annesine benzemekten nefret eden Hazar Sidar, annesi gibi ölmüştü. İkisi de geride aynı adamı bırakmışlardı. Onlar için can verecek Kıvanç Sidar'ı.

Kunter çaresizce aşağı doğru bakarken nefessiz kaldı. Gözyaşları kardeşinin arkasından uçurumdan aşağı akarken dudaklarını araladı ama tek bir kelime daha edemedi. Arkasından bağıramadı, son bir söz söyleyemedi. Kardeşi ölürken elinden, izlemekten başka bir şey gelmedi.

Ona sarıldım. Çok hızlı. Onu kaybetmekten korkarak. Arkasından atlayacağını sandım. Çünkü yapardı, Hazar Sidar onun canından çok sevdiği kız kardeşiydi. Her şeye rağmen. Beni seçse bile. İkimizi de çok seviyordu ve kaybetmeye dayanamayacağını biliyordum.

"Üzgünüm," dedim hıçkırıklarımı tutmaya çalışırken. Ellerimden birini sırtına, diğerini saçlarının arasına uzatıp ona sıkıca sarılırken. Göğsüne siper ettim kendimi. Bensiz hiçbir yere gidemezdi. "Çok üzgünüm."

"Öldü," dedi inanamıyormuş gibi. "Kardeşim öldü." Elleri iki yanına düşmüştü. "Gitti." Bedeni zangır zangır titremeye başladı. "Hazar gitti." Gözyaşları omzuma aktı. "Hazar öldü."

Kıvanç Sidar acıyla haykırdığında sesi uçurumun kenarında yankılandı. Hıçkırıklar bütün sesleri takip etti. Boğuk ve acı doluydu. Kollarımın arasında sarsılıyordu. Onu tutan yalnızca bendim. Önünde olmasaydım kardeşiyle birlikte kaybetmeye hazırdı ama benimle birlikte kazanmaya da vardı.

Bir an için bütün sesler kesildi, Kunter nefessiz kaldı ve bedeni kollarımın arasında sarsıldı. Hafifçe geri çekilip yüzünü ellerimin arasına aldığımda bakışları donuklaştı ve bir öksürükle birlikte dudaklarının arasından kan fışkırdı.

"Gri Hanım," dedi gözyaşları ve kan içerisinde. "Ben..." Tekrar öksürdüğünde daha fazla kan aktı. "Çok üzgünüm."

Kollarımın arasına doğru yığıldığında öldüğümü sandım. Bu ölüm anımdı. Kalbim artık atmıyordu. Kollarımın arasında kan kusan Kunter gerçek değildi. Zaman durmuştu ya da benim kalbim artık atmıyordu. Hayır, bu olamazdı. Kazanmak bu muydu? En sevdiklerini kaybederek mi kazanırdı insan?

Scanned with CamScanner

Kötülerin Şehri'nde mahkûmlar âşık olmaktan kaçınırlar.
Aşkı korumak dış dünyada bile çok zorken Kötülerin Şehri'nde
imkânsızlığı üzerine şiirler yazılır.

BÖLÜM 37

Onun âşık olduğum yüzünü titreyen ellerimin arasına aldım. Kan, dudaklarının arasından akıp çenesine uzanmış ve boynuna akmıştı. Göz kapakları yarım açıktı, buzdan harelerinin sadece birazını görebiliyordum. Kesik kesik alıp bıraktığı nefesler, göğsünü şişirecek kadar bile güçlü değildi.

"Ölemezsin," dedim güçlükle. "Beni bırakamazsın. Böyle değil, bu şekilde değil." Elimin tekini göğsüne, kalbinin üzerine bastırdım. "Bana bak." Buzdan hareleri gökyüzünü görüyordu. "Yalvarırım dayan. Ne bu? Nasıl oldu bu?" Boğazımdan kopan çığlıklar gökyüzünde yankılanıyordu. "Bir şey söyle. Yardım et. Nasıl oldu bu?"

Dudaklarını güçlükle araladığında inci gibi bembeyaz dişlerinin kanla kırmızıya boyandığını gördüm. "Özgürlüğün için."

Beynimden vurulmuşa döndüm. Bir mermi şakağımdan girip beynimi dağıtmış gibiydi. Tam anlamıyla. Her şey bulandı, her zerrem uyuştu ve oracıkta ölmek istedim.

"Özgürlük." Nefret ettim özgürlükten. Özgürlük bu muydu? Her şeyini kaybetmek nasıl özgürlüktü? Bunu nasıl yapardı? Onlar bunu nasıl yapardı? "Özgürlük mü?" Sesim bir çığlıktan farksızdı. "Bu nasıl özgürlük?" Onu sarstım. "Yapmadım de! Ölmeyeceğim de! Özgürlüğün için kendimi feda etmedim de!"

"Seni koruyamamaktan korktum."

"Ölmemden korktun ve nasıl... sensizliğe nasıl dayanacağımı düşündün? Nasıl?" Çığlık çığlığa yükseliyordu sesim. "Kalk." Sarstım onu. "Kalk!" Onu kaldırmaya çalıştım. "Olmaz, yapamazsın bana bunu. Ölemezsin. Gitmem... Sensiz hiçbir yere gitmem!"

"Gri Hanım..."

"Gri Hanım deme bana!" Buzdan harelerine öfkeyle baktım. "Nasıl yaparsın bunu bana?"

"Seni seviyorum."

"Ve benim için ölecektin, öyle mi?" Başımı iki yana sallarken titreyen bedenimi dizginlemeye çalıştım. "Yemin ederim eğer ölürsen bir dakika beklemem, peşinden gelirim. Hepimiz cehennemde buluşuruz!"

"Gri Hanım..."

"Sakın bana son bir söz söylemeye kalkma!" Onu doğrultsam da tek başıma kaldırmam mümkün değildi. "Bu olmayacak."

O anda yaklaşan motorun sesi kulaklarıma doldu ve bir an sonra Asil göründü. Amber gelince gitmişti ve şimdi de geri gelmişti. Bizi görünce motorundan atlayıp yanımıza koştu.

"Burada ne..." Dizlerinin üzerine çöktü ve benimle birlikte Kunter'i tuttu. "Ne oluyor?"

"Onu eve taşımama yardım et."

Asil, yükün çoğunluğunu aldı. Kunter'in bir kolunu ben omzuma attım, diğer kolunu da o. Birlikte onu eve soktuk, odaya çıkarıp yatağa yatırdığımızda komodinin üzerinde bir şey gözüme çarptı.

Kiraz dolu bir kâse. Kirazlardan birazı yenmişti. En son evde kiraz yoktu ve Devin'in yanından ayrıldığımda onun elinde bir kâse kiraz vardı. Kunter kirazı yalnızca benimle yerdi.

Her şey yerine oturdu.

Devin ve Kunter özgürlüğüm için anlaşmışlardı.

Kaan öldüğünde ben kan kaybından bayılmıştım ve uyandığımda Kunter sonra hesaplaşacaklarını söylemişti.

Bu bir sonra hesaplaşma değildi. Kunter o gün, sonra ölmeyi kabul etmişti.

Ne için?

Kunter... O benim özgürlüğüm için yapmıştı bunu. Çünkü Devin sistemle anlaşmıştı. Özgürlüğüm için. Öncüleri öldürecek olan Devin'di.

Onu Mirza'yla bırakmıştım.

Amber ölmüştü.

Kunter ölmek üzereydi.

Giray çoktan ölmüştü.

Gözlerimi güçlükle kirazlardan alıp Kunter'e baktım. Beni izliyordu. Son kez izliyormuş gibi. Gözlerindeki yaşlar yastığa akıp giderken göğsündeki elimden sıkıca tutmuştu.

"Sakın," dedim saçlarının arasına bir öpücük bırakırken. "Sakın ben gelene kadar o derin uykuya yatma." Geri çekildim ve buzdan

Scanned with CamScanner

harelerine bakarken ona hafifçe gülümsedim. "Beni bekleyeceksin, değil mi Siyah Bey?"

"Gitme," dedi güçlükle. "Benimle kal." Beni kendine doğru çektiğinde yüzlerimiz arasında kısacık bir mesafe kalmıştı. "Bu gözler en son seni görsün istiyorum."

Oracıkta bayılacağımı sandım. Acıdan ve üzüntüden kendimden geçecektim. Böyle olmazdı. Bunu öylece atlatamazdım.

"Söz ver," dedim titreyen bir sesle. "Beni bekleyeceğine dair bana söz ver."

"Gitme."

"Söz ver," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Söz ver bana, bekle beni, yalvarırım. Ölürsen ölürüm, bunu bize yapma."

"Gri Hanım..."

"Özgürlüğü değil, seni istiyorum!" Çatlak, tiz sesim odada yankılandı. "Anla beni, dinle beni, ardında bırakma beni."

"Seni seviyorum, Gri Hanım." Dudaklarında zayıfça bir gülümseme. "Seni her şeyden çok seviyorum. Affet beni. Ve sana söz, seni bir kere daha göreceğim."

Yüzüne bakarken onu nasıl geride bırakacağımı düşündüm. Onun için gitmeliydim buradan. Hızlıca gitmeli ve geri gelmeliydim ama onu nasıl bırakırdım?

Asil koluma dokundu. "Ne oluyor? Bir şey söyle, Yekta."

"Onun uyumasına izin verme," dedim ıslak gözlerle Asil'e dönerken. "Ben gelene kadar onu ayık tut ve sakın kirazlara dokunma. Yalvarırım sana yap bunu. Bana bir can borcun var, yap bunu."

"Zehir..."

"Zehir."

"Kim?"

"Biliyorsun."

Yataktan kalkığımda Kunter elimi bırakmadı. Yeniden ona döndüm ve alnımı alnına bastırdım. "Seni seviyorum ve bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Gri Ha..."

İşaret parmağımı dudaklarının üzerine bastırdım. "Sus, gelince söylersin."

Beni durduracak bir kelime daha etmesine izin vermeden odadan çıktım. Merdiveni inerken az önce tuttuğu elime dokundum.

Ya bu onun sıcaklığını son hissettiğim an ise? Ya geri döndüğümde o çoktan soğumuş olursa ve buzdan harelerini bir daha göremezsem? Ya Kunter bana bir daha *Gri Hanım* diyemezse?

Nefessiz kalıp evden çıktım ve durup ellerimi dizlerime bastırdım. Başım dönüyordu ve elim ayağım boşalmış durumdaydı. Birkaç nefesi alıp bıraktım. Halledebilirdim. Her şeyin üst üste gelmesinin bir önemi yok, yapabilirdim. Âşık olduğum adamı kurtarabilirdim.

Arabaya atladım ve meydana sürdüm. Çok geçmeden meydandan yükselen çanın sesini duydum. Kötülerin Şehri çan sesiyle birlikte meydana doğru hareket ediyor olmalıydı şimdi.

Ve ben bunun kimin başının altından çıktığını tahmin edebiliyordum.

Siyah Bölge halkının arasından son hızda geçtim. Önüme çıkan herkes kendini son anda kenara atmayı başarabilmişti. Meydana çıkan caddede Siyah Bölge halkı ikiye yarıldı ama yine de arabayla meydanın ortasına varmak güçleşti. Hışımla arabadan inip meydana koştum. Siyahları itip öne çıktığımda meydana kurulan ringi gördüm. Ringin ortasında elinde iki bıçakla dikilen Devin'le bakışlarımız kesişti. Öne doğru bir adım attığımda bıçağı bana doğru attı. Bıçağı havada yakaladım ve kabzasını sıktım.

"Tatlı Gri'm," dedi yumuşak bir sesle ve başını omzuna doğru yatırdı Devin. Ringin kenarında, Gri Bölge'nin önünde Riyaz ve Rüzgâr vardı. İkisinin de bakışları üzerimdeydi ama yüzlerinde en ufak bir mimik hareket etmiyordu. "İşte olmamız gereken yerdeyiz!"

Ringe doğru adımladım. Gözlerim Mirza'yı aradı ama onu göremedim. Öldürmüş müydü onu da?

Bütün Kötülerin Şehri halkı meydandaydı. Bölgelerin girişleri tıka basa doluydu ama Devin ve benim dışımda hiçbir öncü ve yancı burada değildi.

Ölmüşlerdi.

Ölmeyenler ise... Ölmek üzereydiler. Cehennemin gerçek yüzü işte buydu. Kaybedenler ve kaybetmek üzere olanlar.

"Panzehri ver, Devin," dedim doğrudan ringin dışından. "Seninle kavga etmeyeceğim. Bana o panzehri ver."

"Bunun olacağını biliyordum," derken bıçağını parmaklarının arasında çevirdi. "Ama bu hiçbir işe yaramaz, Gri. Her şey özgürlüğümüz için. Savaşmayı bırak. Senin canını yakmak istemiyorum."

Scanned with CamScanner

"O hâlde neden yaptın bunu?" diye sordum gözyaşları içinde. "Onu sevdiğimi bile bile neden? O yapmadı. Bunu biliyordun."

"Buraya kötülerin kötüsünü öldürmeye geldim."

"Ama beni öldürdün!"

Başını iki yana salladı. "Hayır, buradan birlikte çıkacağız."

Ellerimi ringin halatına sardım. "Bana o panzehri vereceksin!"

"O çoktan öldü."

Beni ringe çıkaran bu oldu. Aramızdaki mesafeyi hışımla kapattım ve yakasına yapıştım. Onu sarstığımda dudaklarında alaycı bir gülümseme peyda oldu.

"O ölürse bil ki bu şehirden hepimizin cesedi çıkacak, sadece onun değil."

"Ben senin yapman gerekeni yaptım. Bana teşekkür edeceğine yakalarıma mı yapışıyorsun?" Cık cıkladı. "Bu işte yan yana olduğumuzu sanıyordum ama şuna da bak..." Göz ucuyla beni süzdü. "Karşımda duruyorsun. Onun için. Seni Kötülerin Şehri'ne düşüren adam için."

"Karşımda duran sensin!" Onu iterek geri çekildim ve öfkeyle kollarımı iki yana açtım. "Bir ringdeyiz, karşı karşıyayız. Bunu sen yaptın. Niye?"

Altın harelerinde bir meydan okuma ateşi parladı. "Bizi seçmeliydin, onu değil. Kaan öldü, Yekta. Katili bilmiyordun ve tek şüpheli o olmasına rağmen ona inandın. Katil çıkabilirdi ama sen yine de onun yanında, bizim karşımızdaydın. Seni yine kandırdı. *O hâlde* dedim, *ipleri elime almanın zamanı geldi.* Bu, özgürlüğümüze giden bir fedakârlıktı. Kazananlar biziz, anlaşma tamamlanıyor."

"Ben lanet bir kazanan olmak istemiyorum!" Sesim meydanda yankılandı. "Ben onu istiyorum."

"Onu kurtarmayı bu kadar çok mu istiyorsun, Gri? Özgürlüğünden bile çok mu? Çünkü onu kurtarmak, özgürlüğünden vazgeçmek olacak."

Hiç düşünmeden, "Her şeyden çok," dedim. Gözümü karartmıştım. "Ve bunun için ne kadar yıkıp yakacağımı gözüm görmeyecek. Seni uyarıyorum."

"Özgürlüğün için ölmeyi o istedi. Bu, öncüyle anlaşmamızdı. Bütün öncülerin ölümünü göze aldı. Sadece senin için. Bırak da değsin."

"Buna ben karar veririm."

Dudağının kenarı kıvrıldı ve altın hareleri keskinleşti. "O hâlde alt et beni." Bıçağını üzerime doğrulttu. "Sen kazanırsan panzehir senin, kurtarırsın onu. Ama eğer ben kazanırsam özgürlüğü alacağız. Birlikte çıkacağız bu cehennemden."

"Ne?"

"İlk kanı döken kazanır."

"Devin..."

Tam karşıma geçti ve çenesini dikleştirdi. "Madem beni karşına alıyorsun onun için. O hâlde onun için dök kanımı dökebiliyorsan. Çünkü ben senin için senin kanını bile dökerim."

Devin Koral. Dostum. Karşısına çıktığım ilk andan beri sırtımı kollayan, bıkmadan yardım eli uzatan ve benim için her şeyi karşısına alan kadın. Şimdi bu kadın karşımda duruyordu.

Devin, Kötülerin Şehri'nin görüp görebileceği en tehlikeli kadındı. Sadece on iki günde öldürdüğü 258 kurban da bunun kanıtlarından yalnızca biriydi. Onca kişiyi öldürmüş ama tek bir çizik almamıştı. Zeki, korkusuz ve sadıktı. Bıçağı öyle iyi kullanırdı ki karşısında kimsenin şansı yoktu. Karşı karşıya kalıp yenemediği kimse olmamıştı. Onu durdurmuş olmasaydım şimdiye şehirde mahkûm kalmamış olurdu. Ne Amber ne de Kunter... Herkes ölmüş olurdu. Benim için durmuştu ve şimdi önünde hiçbir engel yoktu.

Asla ringde karşı karşıya kalmayacağımızı söylemişti öncesinde. Herkesi karşısına alırdı, yenerdi ama konu ben olunca geri adım atardı Devin Koral. Hiçbir zaman karşı karşıya geldiğimizde kazananın kim olacağını bilemeyeceğimizi sanmıştık. Şimdi karşı karşıydaydık ve ikimiz de kazanmak istiyorduk.

Başını yana yatırdı ve o inanılmaz derecede karanlık gözleriyle, sanki en savunmasız olduğum noktaya karar vermeye çalışıyormuş gibi beni inceledi. En savunmasız olduğum noktayı bütün savunmasız noktalarım kadar iyi biliyordu. Ona savuracağım her darbe ezberindeydi çünkü bütün bunları bana o öğretmişti. Elimde yalnızca Sinan'ın öğrettiği ve onun bilmediği birkaç şey vardı. Bir tek onları tahmin edemez, önlem alamazdı.

Ondan daha hızlı olmalıydım, kendime ancak öyle avantaj yaratabilirdim. Ona bir sonraki hamlemi tahmin edemeyeceği kadar hızlı saldırmalıydım. Düşünmesine izin veremezdim. Bir saniye bile.

"Son kez söylüyorum," dedim elimdeki bıçağı parmaklarımın arasında çevirip dövüş pozisyonu alırken. "Bana panzehri ver ve bu iş başlamadan bitsin, Devin."

Scanned with CamScanner

Devin'in dudaklarında şeytani bir gülümseme peyda olurken parmağının ucunu kendi bıçağının keskin tarafına sürttü. Kendi kanını ilk o akıttı. "Gel de al, Gri."

İlk hamle için bana öğretilen iki seçenek vardı. Ya doğrudan ölümüne saldırmak ya da yalnızca savunmasız bırakacak bir hamle yapmak. Kalbine, boynuna ya da suratına saldırabilirdim. Bunu öngöremezdi ama böyle bir şey yapamazdım. Savunmasız bırakıp dikkatini acıya yöneltmek içinse bacaklarına, kollarına ya da karnına saldırabilirdim. Birkaç çizik, belki de kesik onun dimdik duruşunu sarsabilirdi ama karşımdaki kadın öylesine biri değildi. Bütün bunlardan etkilenmeme ihtimali çok yüksekti.

Siyah Bölge'den, "Gri! Gri! Gri!" diye hep bir ağızdan yükselen tezahüratlara, Gri Bölge'den "Siyah! Siyah! Siyah!" tezahüratları karşılık olarak yükseldi.

İşte bu, Kötülerin Şehri'nin bir daha göremeyeceği bir andı.

Siyah Bölge halkı eski yancılarını, öncüleri için bıçak tutan bir Gri'yi savunurken Gri Bölge halkı kendi gibi Gri olan beni değil, bir Siyah olan Devin'i savunuyordu.

İleri doğru atıldım ve omzuna saldırmaya kalktım. Bunu öngördü, engellemek için kolunu yukarı kaldırdı ama onu şaşırttım. Bıçağı parmaklarımın arasında döndürüp keskin yüzeyini aşağı çevirdim ve bacağına savurdum. Sadece bir kesiğe ihtiyacım vardı, değil mi?

Devin'in hamlemi fark etmesi bir saniye kadar sürdü. Tekmesini elimdeki bıçağa geçirdiğinde bıçağımın sivri ucu bacağında bir kesik açmak üzereydi. Önce bıçağıma, ardından göğsümün tam ortasına sert bir tekme indirdi ve beni sırtüstü yere yığdı.

Göğsüme yayılan keskin ağrı nefesimi kesti. Dirseklerimi yere bastırıp doğrulurken Devin'le göz göze geldim. Dudaklarımın arasından öfke dolu bir hırıltı yükseldi.

Önümde eğildi ve yerden aldığı bıçağımı bana uzattı. "Kırmızı," dedi bir gülümsemeyle. "Öldü, değil mi?"

Bunu nereden biliyordu? Amber'i Kunter'e gönderen o muydu? Peki, Amber'in planının beni öldürüp Kunter'i cezalandırmak olduğunu biliyor muydu?

"Beni neredeyse öldürüyordu."

Dudak büktü. "Ama öldü, değil mi?"

"Bunu sen mi yaptın?"

"Ona sadece kardeşinin ölmek üzere olduğunu haber verdim." Dudaklarının kenarı kibirle kıvrıldı. "Ve sırada onun olduğunu."

"O da beni de yanlarında götürmek istedi, öyle mi?"

Omuz silkti. "Belli ki."

Amber, Devin'in elinden ölmektense kendini öldürmüştü. Beni de yanında götürmek istemişti ve Kunter'in de yanında geleceğinden emin olarak kendini uçurumdan aşağı atmıştı.

Ama bu olmayacaktı.

Burnumdan soludum. "Mirza yaşıyor mu?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Yeterince zehir almış. Panzehre ihtiyacı olan sadece Siyah değil. Zeliha'ya ölmeden önce bunun için teşekkür etmeliydim."

"Sen delirmişsin." Ayağımı ayak bileklerine indirdim ve o sert darbemle yere düşerken elinden bıçağımı kaptım. Devin sırtüstü ringin zeminine yığıldığında nefesi kesildi. Üstüne çıktım ve bıçağı boğazına dayadım. "Şimdi bana o panzehri ver."

"Dikkatimi dağıttın," dedi gülerken. "Sana böyle öğretmedim."

"Canını yakmak istemiyorum," dedim nefes nefese. "Bu işi burada bitir."

"Kurallar," dedi eğlenir tonda. "Kurallara uyalım. Yoksa kanımı akıtamaz mısın? Oysa Kaan'ın kanı akıp giderken o adama siper olmuştun. Eminim bunu yapabilirsin."

Bıçağı çekip parmaklarımın arasında çevirdim ve ona istediğini verdim. Bıçağın keskin yüzeyi kolunda bir kesik açtı ve kan, bıçağın parlak yüzeyine bulaştı. Bıçağı havaya kaldırdım.

"Şimdi bana o panzehri ver."

Devin durdu, uzun uzun çehreme baktı ve bir anda koca histerik bir kahkaha patlattı. "Bu kadar kolay olacağına gerçekten inandın mı?"

Bedenim kasıldı, içime dalga dalga dehşet doldu. "Anlaşma bu şekildeydi."

"*İlk kanı akıtan,* dedim, ilk sıyrığı açan değil."

Bıçağını suratıma doğru sert bir hamleyle savurduğunda kendimi geriye atarak yüzümün ortadan ikiye ayrılmasından kurtuldum. Nefes nefese yere düşüp çarçabuk ayağa kalktım. Bıçağımı önümde, kendimi savunmaya hazır bir hâlde tuttum.

Yerden kalkan Devin, "Beni öldürmeyi göze almalısın, tatlı Gri'm." dedi ve hiç beklemeden üzerime atıldı. Darbeleri öyle sert ve hızlıydı ki

Scanned with CamScanner

kendimi savunmaya çalışırken ona saldıracak açığı yakalayamadım. Biraz daha saldırmak yerine savunmaya devam edecek olursam bir açığını yakalayacak ve bıçağını bir yerime saplayacaktı.

Kazanacaktı.

"Seni öldüremem!" diye haykırdım bulduğum açıktan bıçağını ona savururken. Bıçağım karnında bir kesik açtı ve akan kan siyah dantelli bluzuna bulanıp teninin üzerinde kaydı. "Durdur bu oyunu!"

Karnını sıktı ve dudaklarının arasından yükselen acı dolu bir hırıltıyla birlikte üzerime atıldı. Bıçağı tutan bileğimden yakaladı, beni ters çevirdi ve sırtımı göğsüne yasladı. Şimdi onun bıçağı benim boynumdaydı. Nefesleri ise kulağıma çarpıyor, saçlarımın arasına karışıyordu.

"O adam uğruna canımı alabileceğini ikimiz de biliyoruz. Siyah Bölge Öncüsü Kunter için dostunu öldürürsün. Ne de olsa dostunun ölümüne göz yuman da sen değil miydin?"

Sağ ayağımı ayağına doladım ve öne doğru çekip onun dengesini bozdum. Geriye savrulduğunda bıçak boynumda bir kesik açtı. Henüz acısını hissedemeden dengesini yitiren Devin'e doğru yarım döndüm ve bluzundan yakaladım. Bıçağımı kaldırdım, göğsünün tam ortasını hedef aldım.

"Pes et!"

"Asla!"

Onun göğsünde bir yarık açamadım. Bu andan faydalanıp beni devirdi ve ellerimden kurtuldu. Bıçağını onlarca kez üstüme savurdu, bedenimde onlarca kesik açtı ama o da sert bir darbe vuramadı. Beni göğsümün ortasından yaralayamadı.

Kötülerin Şehri'nde tezahüratlar beş bölgenin her birinden gürleyerek yükseliyordu. Şehir ikiye bölünmüştü ve onun ardına aldığı güç, bize aitti. Bizim birlikte kurduğumuz Gri Bölge'ye. Onu seviyorlardı, ona güveniyorlardı ve benim ölmemi istiyorlardı.

Ne Kırmızı Bölge halkı öncülerinin öldüğünü ne Siyah Bölge halkı öncülerinin ölmek üzere olduğunu ne Mavi Bölge halkı yancılarının öldüğünü ve öncülerinin son günlerini yaşadığını biliyordu. Tezahüratlar yükseliyordu, taraflar seçiliyordu. Kötülerin Şehri yine her zamanki gibi ringde karşı karşıya gelen iki kişi gördüğünde diğer her şeyi unutup iddialarını oynuyordu. Oysa bu bir yıkımın ufak bir parçasıydı. Her şey mahvolmuştu ve henüz ruhları bile duymamıştı.

Devin'i omzuma saplamak için savurduğu bıçağa dirseğimle vurdum. Bıçak elinden fırlayıp ringde uzakta bir köşeye gürültüyle düştü. Devin'in birkaç saniyelik dikkat dağınıklığından faydalandım. Aramızdaki boşluğa doğru ayağımı kaldırdım ve onun göğüs kafesine sert, nefes kesici bir darbe indirdim. Devin aldığı darbeyle geriye doğru savruldu ve sırtüstü yere yığıldı. Üstüne çıktım ve hiç düşünmeden, bir saniye bile, kabzasından sıkıca kavradığım bıçağı kaldırdım ve omzuna sapladım.

Acıyla inleyen Devin, yenildiğini anladığında dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak acısını içine gömdü. Dudaklarını aralayabilmek için uzunca bir süre beklemesi gerekti.

Öne doğru düşen saçlarım biz dövüşürken yağan çiy yüzünden ıslanmıştı. Nefes nefeseydim ve boğazım yangın yerine dönmüştü. Nefeslerim hırıltılı bir şekilde dudaklarımın arasından süzülüyordu. Bütün kaslarım acı içinde haykırıyordu ama sorun değildi. Kazanmıştım. Bedenimdeki kesiklerin, akan kanın ya da sızlayan kaslarımın hiçbir önemi yoktu.

Panzehri alacak ve Kunter'i kurtaracaktım.

Elimi bıçağın kabzasından çekerken avuç içlerimin parçalandığını fark ettim. Elimdeki dikişler de patlamıştı, kan her yerdeydi.

Elimi ona doğru uzattım. "Panzehri ver, Devin."

Devin boğuk bir şekilde güldüğünde kaşlarımı çattım. Yine de başını salladı. "Tamam, vereceğim. Hak ettin, tatlı Gri'm."

Acı içinde kıvransa da bunu içindeki karanlık köşeye gönderdi. Fiziksel acılar onun zayıf noktası değildi.

Elini boynuna doğru uzattı ve siyah zinciri kavradı. "İşte burada." Zinciri tutup çekti ve boynundan koparark çıkardı. Zinciri kaldırdığında ucundaki sarı bir sıvının akıp tükenmek üzere olduğu küçük ve kırık cam şişeyi gösterdi. "Ah," Kırık kolye ucuna şaşkın bir bakış attı. "Seni en başından uyarmalıydım, özür dilerim. *Tek panzehir boynumdaki kolyede, dikkat et,* demeliydim." Dudak büktü. "Kırılmış." İçinde son birkaç damla kalan kırık kolyeyi avuçlarımın içine bıraktı. "Panzehrin etki etmesi için birkaç damladan fazlası gerek."

Bütün dünya başıma yıkıldı. Her şey tersyüz olurken korkudan midemdeki safra boğazıma tırmandı. Kusacağımı sandım. İçimdeki körü, korkunç hislerin hepsini kusacaktım.

Avucumun içindeki kırık cam şişeye ve parmaklarımın arasına sızan sarı sıvıya bakarken nefesim kesildi. Kunter'in hayatını kurtaracak sıvı elimdeydi ama sadece birkaç damlası. Onu kurtarmaya yetmeyecek kadarı.

Scanned with CamScanner

Panzehri kendim yok etmiştim.

Boğazıma oturan onlarca yumruyu yutkunarak itmeye çalıştım ama hayır, mümkün değildi. Dünya dönüyordu, zehir kanımda kaynıyormuş gibi canımı yakıyordu. Oysaki kanı zehirle kaynayan kişi Kunter'di. Ölmek üzereydi.

Akıl sağlığımı o noktada yitirdim. Düşünemedim, düşünmek istemedim. Kalbimle ve kalbimin haykırdığı öfkeyle hareket ettim. Ellerimi Devin'in boğazına sardım.

"Panzehir ne, söyle!" Sesim çığlık çığlığa meydanda yükseldi. "Öldürürüm seni, söyle!"

Gözümü kan, hırs, öfke, nefret bürümüştü. Ellerimin arasındaki kişi dostumdu ama evinde can çekişen adam benim sevgilimdi. Dostum, sevgilimi öldürmeye çalışırken buna öylece göz yummayacaktım.

Devin'in yüzünden bu yaptığıma inanamıyormuş gibi şaşkın bir ifade geçti. Ben de istemezdim, ben de yapmazdım ama şu durumda her şeyi göze almaya hazırdım.

"Bu şehirde yok."

Dünya tam anlamıyla durdu.

"Sadece bir zehir ve bir panzehir vardı. Panzehir bir karışım."

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki zonklaması kulaklarımda çınlıyordu. Devin Koral'ın gözlerinde yalanın emaresi yoktu. Doğruyu söylüyordu. Sadece bir zehir ve bir panzehir vardı. Zehri kirazlara tek tek enjekte etmişti ve tek panzehri göğüs kafesinde saklayıp kırmama neden olmuştu.

Avucumun içindeki kırık panzehir şişesini sıkarken gözlerimi kapattım ve derin bir nefesi zor da olsa dudaklarımın arasından bıraktım. Sıcak gözyaşlarım hızla buz kesen tenimde kayıp gitti.

Onu kaybetmiştim.

Kunter'i kurtaramamıştım.

Ölecekti ve belki de gittiğimde çoktan ölmüş olacaktı.

Bu hakikatin ağırlığıyla Devin'in üzerinden kalkıp gitmek istedim. Ona gidecek ve yanında olacaktım. Son ânına kadar onunla birlikte kalacaktım. Sonra...

"Bir gün beni anlayacaksın, tatlı Gri'm."

Bütün öfkem, kinim, nefretim elimde toplandı. Devin'in suratına sert bir tokat geçirdim. Yüzü yana dönerken kıpkırmızı kesildi ve boynundan yanaklarına doğru bir kızarıklık yükseldi.

"Artık dostum değilsin, Devin." Dişlerimi sıka sıka söyledim bunu. Çenemi azıcık serbest bıraksam öfkeli, şiddetli titremelerimden dolayı dişlerim takırdamaya başlardı. "Bir daha sakın karşıma çıkma. Şehirden çıktığın gibi hayatımdan da çık."

Üzerinden kalktım ve bir kez daha suratına bakmadan sırtımı döndüm. Avucumun içindeki kırık panzehir şişesini sıkarken önümde uzanan manzaraya baktım. Siyah Bölge halkı önümde, meraklı gözlerle suratıma bakıyorlardı. Bilmiyorlardı ki öncüleri can çekişerek ölmek üzereydi. Kimse bu meydanda neyin savaşını verdiğimizin farkında değildi.

Devin'in bedenimde açtığı kesiklerden akan kanlar akıp kendilerine birer yol çizmişti. Kan içindeydim ama ölmeyecektim. Kunter zehirlenip ölecekti ama ben kan içinde olsam da sadece biraz canım yanacaktı.

Meydana dökülen halkın önünde hıçkırıklara boğulmamak için kendimi öylesine zor tuttum ki, küçük bir çocuk gibi dizlerimin üzerine çöküp insanlara yalvarmak istedim.

Ne olur kurtarın onu. Ben kurtaramadım ama ne olur siz bir şekilde kurtarın onu.

Koşarken hıçkırıklarımı tutamadım. Deli gibi ağlıyordum. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Onu kurtaramıyordum. Sadece gözlerimin önünde son nefesini verebilmesi için ona koşabiliyordum.

Birlikte olacaktık.

Birlikte yaşayacaktık.

Birlikte, birlikte, birlikte...

Arabaya atladım ve tepedeki beyaz eve sürdüm. Bir yanım onun ölüsünü görmeden bu arabada ölmek istedi, bir yanımsa son nefesinde yanında olmak.

Nasıl olur da neredeyse iki yıldır Kötülerin Şehri'nde verdiğim ölüm kalım savaşında ölecek olan o olabilirdi? Ben ölmemiştim, o nasıl bunca güce rağmen ölebilirdi?

Siyah Bölge Öncüsü Kunter tehlikede olmazdı çünkü o zaten Kötülerin Şehri'nin başına gelebilecek en büyük tehlikeydi. Meğer o da tehlikede olabiliyormuş. Meğer o da benim gibi ölmek üzere olabiliyormuş.

Çok uzun zaman önce ben de zehirlenmiştim. Onun yerine. Keşke şimdi de onun yerine zehirlenen yine ben olsaydım. En azından birileri benim hayatım için çabalardı ama Kunter'in hayatı için çabalayacak tek kişi bendim.

Scanned with CamScanner

Evin önüne geldiğimde tekerlekler toprak zeminde kaydı. Arabayı güçlükle durdurabildim. Bir hışımla arabadan inip evin kapısını gürültüyle açtım ve içeri daldım. Merdivenleri koşar adım çıkarken delicesine ağlıyordum. Sık nefeslerim hıçkırıklarıma karışıyordu.

"Kıvanç!" Çığlık çığlığa basamakları çıkıp koridora daldım. "Kunter!" Ölmemiş ol. Aralık kapıyı itip içeri daldım. "Siyah Bey."

Kapı duvara çarptı. Çarpan kapıdan yükselen sesle Kunter'in yanı başında bekleyen Asil dönüp bana baktı. Önce gözleri kapalı, nefes aldığına dair en ufak belirti olmayan Kunter'e baktım. Uzunca bir süre uzakta durup bekledim. Anlamaya çalıştım.

Ölmüş müydü?

Göğsünün inip kalktığından emin olmaya çalıştım ama hayır, belirsizdi.

Yatağın kenarında bir kova vardı ve görünen kenarlarından anladığım kadarıyla kova, Kunter'in kustuğu kanla doluydu. Kan kusmuştu.

Öne doğru kararsız, korkak bir adım attım. "Ben geldim." Sesim zayıf bir soluktan farksızdı. "Yetiştim." Göz ucuyla Asil'e baktım. "Yetiştim, değil mi?"

"Çok fazla kan kustu," dedi Asil, bir sonraki cümleyi kurmaya zorlanır gibi kararsız bir sesle. "Seni istedi, adını haykırdı. Sanrıyla gerçeği birbirine karıştırmış olmalı ki bir an seni burada sandı."

Öne doğru bir adım daha attım. Kıpırtısız kirpikleri, alnına dökülmüş terden ıslanan saç telleri, kuru ve çatlak beyaz dudakları... Dudaklarının iç kısımlarında kızıllık vardı ama bunun sebebi kustuğu kandı.

"Ona senin burada olmadığını söylediğimde suratıma bir yumruk çakmayı denedi. Beceremedi." Asil omuzlarını öne doğru düşürdü. "Sonra birden derin bir soluk bıraktı ve gözlerini kapattı. Anlamadım, anlayamıyorum. Ölü gibi..."

Elimi kaldırıp onu susturdum. Yanından geçip Kunter'in yanı başında durdum. Yatağın kenarında dizlerimin üzerine çöküp elimin tekini solgun tenine uzattım.

"Sevgilim..." Kunter'in kıpırtısız kirpikleri o anda titreşerek aralandı. "Kıvanç."

Ölmemişti.

Hâlâ benimleydi.

"Gri Hanım..." Öyle güçsüzdü ki sesi, onu ilk kez böyle görüyordum. Her zaman güçlüydü. En zor ânında bile bir şekilde güçlü görünmeyi beceriyordu. Şimdi ölmek üzere olan, bütün gücünü yitirmiş bir adamdı.

"Gelmeyeceksin sandım." Dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi. "Her zaman intikam delisi bir kadın oldun. Şimdi de benden o on iki dakikanın intikamını aldın."

Başımı iki yana sallarken uzanıp yanağına bir öpücük bıraktım. "Hayır." Karşısında ağlamamak için dişlerimi sıktım ve sertçe yutkundum. "Bu şehrin sokakları fazla uzun. Aşmak zaman aldı."

Elini kaldırmayı deneyip başarısız olduğunda onun yerine elini tutup kaldırdım. Elini yanağımın üzerine koyup orada tuttum. Gülümsedi ve bu gülümseme bana ona ne kadar muhtaç olduğumu bir kez daha hatırlattı. Onun her zerresine muhtaçtım.

Asil, "Ben Amber'i bulayım. Ne de olsa kardeşi," dedi ve odadan çıkıp gitti. Sanki bu anı görmek istemedi. Bir şeyler yapmaya çalıştı ama bilmiyordu ki Amber ölmüştü. Bulabileceği bir kardeşi yoktu.

"Yanıma uzan, Gri Hanım," dedi Kunter. "Son kez sarıl bana, sıkıca. Hiç bırakmayacakmış gibi sarıl. Sanki ölsem de bırakmayacakmış gibi. Ölünce bıraktığını hissetmem zaten."

Onun yanına uzanıp kollarımı sıkıca bedenine sardım. "Ölsen de bırakmam seni."

"Bırakırsın, bırakmak zorundasın."

"Kıvanç..."

"Ben ölünce..."

"Sus, ölümden bahsetme."

"Ben ölünce şehirden çık, Gri Hanım. Evine geri dön."

"Senin çıkıp gelmeyeceğin eve geri dönmeyeceğim."

"Git," dedi zayıf bir sesle. "Git ve kurtul. Özgürlüğü hak ettin. Ve bizler de bu özgürlük için ölmeyi."

"Şimdi bundan bahsetme."

"Bir daha bahsedecek zamanım olmayacak," dedi çarçabuk. "Dinle beni. Güzel bir hayatın olacak, Gri Hanım. Burada geçirdiğin her şeyi unutacaksın. Beni unutacaksın."

"Seni asla unutmayacağım, Kıvanç Sidar."

"Unut." Sözleri boğuk birer fısıltı gibi çıktı. "Unut beni, Gri Hanım. Unut ki mutlu ol. Unutmazsan yaşayamazsın."

"Sus," dedim yeniden, tişörtünü tutup sıkarken. "Böyle konuşma. Veda etme, sensiz yaşayacağım günlerden bahsetme. Gitmeyeceğim, unutmayacağım."

Başımı onun boyun boşluğuna yerleştirdim. Her hücremle ona dokunmak, kendi canımla onu yaşatmak istiyordum. Kendi canımı

Scanned with CamScanner

onunla paylaşmanın bir yolu olsaydı paylaşırdım ama maalesef bu evrende yalnızca birlikte can verebiliyorduk.

Kunter gözlerimin önünde defalarca kan kusarken çaresiz bir şekilde onu izlemek zorunda kaldım. O her kustuğunda ben daha da ağladım. O acı çektikçe ben de onunla birlikte acı çektim ama ona yardım edemedim.

Ter damlacıkları her yanını sardı. Sanrıyla gerçek iç içe geçti ve gözlerimin önünde geçmişinin acısını çekti. Annesi için ağladı, babasından nefret etti, abisine kızdı, henüz kaybettiği kız kardeşini özledi...

"Özür dilerim." Bu bir vedaydı.

Ellerimi Kunter'den çektim. Ayağa kalkıp birkaç adım gerilediğimde Kunter'in en ufak bir tepki vermesini bekledim ama hayır, Kunter en ufak bir tepki vermedi. Titremedi, yutkunmadı, sesli bir nefes almadı. Hareket dahi etmedi.

Sadece birkaç saniye...

Kalbim korkuyla küt küt, yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Nefes alamadım, yerimden bir milim bile kıpırdayacak cesareti kendimde bulamadım. Dehşet içinde, Kunter'den birkaç adım uzakta duruyordum. Ona seslenmek, ona dokunmak istiyordum ama korkum, cesaretime baskın çıkıyordu.

Hayır, ölümünü hissedemezdim.

Hayır, onu kaybettiğimi kabullenemezdim.

Hayır, onsuz kalamazdım.

Sırtımdan aşağı soğuk terler boşandı. Gerçek, binlerce beton ağırlığında üzerime çökerken Kunter'in kıpırtısız kirpiklerinde dakikalar harcadım. En ufak hareket bekledim, en ufak yaşam belirtisi.

"Kunter."

Titreyerek çıkan cılız sesim kulaklarımda yankılandı. Odanın içinde yalnızca benim sesim vardı. Yalnızca. Benim. Sesim. Yalnızca. Benim. Nefesim.

Çenemi sıkıca kapatıp dişlerimi sıktığımda titreme uzuvlarıma yayılıp ellerime ve dizlerime ulaştı. Dünyam birbirine giriyor, anılar bir zehir gibi gerçeğime saldırıyordu. Birlikte yatıp uyuduğumuz, birbirimizi sevdiğimiz, güldüğümüz, kahkahalara boğulduğumuz bu yatakta şimdi Kunter öylece, nefes dahi almıyormuş gibi sessizce yatıyordu.

Hayır.

Titreyen ellerimi kaldırıp gözlerimin üzerine bastırdım. Küçük bir kız çocuğu gibi ağlamaya başladım çaresizce. Korkak, çaresiz, ürkek...

"Hayır," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Hayır, ölmedin." Sık nefeslerim hıçkırıklarıma karıştı ve beni boğmaya başladı. "Hayır, hayır, hayır."

Yeniden yanında buldum kendimi, bir nefes kadar uzağında. Bulanık görüşümü düzeltmek için hızlıca ellerimin tersiyle gözlerimi silip ona elimi uzattım. Taş yaptım elimi. "Taş kâğıt makas, Siyah Bey. Kazanırsam beni bırakıp gitmeyeceksin." Elini tutup kaldırdım ve parmaklarının şekil almasına yardımcı olmaya çalıştım ama karşılaştığım şey soğuktu. O, buz gibiydi. Sanki... Sanki... Hayır. Sanki, değil. Öyle değil. Olmadı bu.

"Gitmedin," dedim ısrarla parmaklarına şekil vermeye çalışırken. "Hadi ama, kaybedeceksin. Taş kâğıt makas, Siyah Bey. Kazanırsam..." Titrek nefesimi bastırabilmek için güçlükle yutkunarak tekrarladım. "Kazanırsam ölmeyeceksin." Yakasından çekiştirdim. "Ölmeyeceksin." Başımı hızla iki yana salladım. "Hayır, ölmeyeceksin. Lütfen, hadi, lütfen. Kunter lütfen." Alnımı çaresizce göğsüne yasladım. "Lütfen bırakma beni."

Elim kalbinin üzerindeydi ve sanki orada hiçbir hareket yoktu. Ne bir nefes ne bir kalp atışı. Göğsü hareketsizdi. O sanki... Gitmişti.

Gitmiş miydi?

Bilekliğine bakacak olursam eğer gerçeği gözlerimle görürdüm. Siyah değilse artık bilekliği, solmuşsa rengi... O hâlde o...

Geriye doğru birkaç sarsak adım attım. Ondan gerçeklerden kaçtım.

"Ölmedin, hayır!" Ona bağırmak istediğim son şey olmasına rağmen bağırdım. Belki de beni duymuyordu bile. Belkiden de fazlası... "Beni kendine âşık edip öylece ölemezsin!"

Gerilerken bir şeye takılıp yere düştüm. Görüşüm bulanıktı ve zihnim de gittikçe bulanıyordu. Geriye doğru sürünerek uzaklaştım ve sırtım kapının pervazına çarpınca orada öylece kalakaldım.

Gidemedim, kaçamadım ama ona yaklaşamadım da.

"Böyle bitemez, hayır." Elimin tersiyle gözlerimden oluk oluk akan gözyaşlarını silmeye başladım. "Ölemezsin. Gidemezsin."

Kapının pervazına tutunup kendimi yukarı çektim. Her şey birbirine girmişti. Adımlarımı bile takip etmekte zorlanıyordum. Her hücremle bağlı olduğum adam yatakta öylece yatıyordu ve ben kendimi kaybetmenin eşiğindeydim. Hayır, kendimi kaybetmiştim.

Zehirli kirazlardan birini parmaklarımın arasına alıp göz hizama kaldırdım. Kan kırmızısı kiraz. Oldukça lezzetli görünüyordu. Ve bu lezzetli kiraz almıştı sevgilimin canını.

Scanned with CamScanner

Kirazı dudaklarımın arasından içeri ittirdim, sapından kopardım ve çiğnemeye başladım. Çekirdeğini çıkarıp bıraktım.

Tatlı bir zehirdi, zehir gibi hissettirmiyordu.

Demek böyle olacaktı. Mutlu sonlar gerçek değildi. Kötülerin Şehri'ndeyse mutlu son sadece bir hayaldi.

Kunter'in yanına uzandım, elimi göğsüne doğru sardım ve göz kapaklarımı sıkıca kapattım. Onu hissedemiyordum. Ben mi hissizleşmiştim yoksa o mu… Hayır.

"Seninle, ölene dek burada kalırdım."

Kunter'in cansız bedenine mi sarılıyordum şu anda? Bilmiyordum. Son ânımda bile bilmek istemiyordum. Herkesi kaybetmeyi göze alabilirdim ama onu kaybetmenin düşüncesiyle dahi baş edemezdim. Bunu düşünmek bile içimde bir şeyleri öldürürken yaşamam imkansızdı. İçimde sürekli bir şeyler kopuyordu, yanıyordu, yok oluyordu. Onu haddinden fazla sevmiştim. Her şeyimle sevmekten bahsediyordum. Nefret ederken de kızarken de beni üzdüğünde bile. En kötü huyum, Kıvanç Sidar'a olan sevgimi kontrol edemiyor oluşumdu. Bu kontrolsüzlük beni onunla birlikte mezara götürecekti.

Gözyaşlarım usul usul yanaklarıma süzülüyor, Kunter'in kıpırtısız göğsüne akıyordu. Ona sıkıca, her hücremle sarılıyordum. Yanında, belki de uzaktan bakınca onun koca bedeninin yanında küçücük kalıyordum ama buradaydım. Yanında, onunla, son ânına dek.

Hayır.

Son ânımıza dek.

"Sen de affet beni," dedim ona. Boğazımdaki koca yumruyu çarçabuk bastırdım. "Kalbini kıran her cümlem, ifadem, bakışım, hissim… Her şey için affet beni. Biz olabilirdik. Nefreti seçmeseydim biz olabilirdik. Bizi mahvettim. Bizi mahvetmelerine izin verdim. Oysa özgürlük değildi istediğim, sendin. Cehennemde bile olsa bizi istiyordum. Seninle olmak için istedim cehennemi. Cehennemi aldım da ne oldu, kaybettim bizi. Kaybettim seni."

Küçük bir çocuk gibi ağladım göğsünde ama o bunu hissetmedi, uyanıp bana sarılmadı ya da beni sakinleştirmedi. Kunter beni ne olursa olsun sakinleştirirdi.

"Kötülerin Şehri'nin en kötü adamı olabilirsin ama benim kalbimin en iyi adamı sensin, Öncü Kunter."

Cehennemin aslanı Gri Bölge Öncüsü Yekta'dır.
İntikam ve özgürlük yolunda dönüştüğü şeytanın yancısıdır.
Ama yansımasında yancısı Devin vardır. Onun yarıda bıraktığını tamamlamak için oradadır.

BÖLÜM 38

Onlarca savaştan başım dik, sağ çıkmıştım ama Kötülerin Şehri'nin lanetinden sağ çıkamamıştım.

Lanet, Siyah Bölge Öncüsü Kunter ve Gri Bölge Öncüsü Yekta'yı da vurmuştu. En ağır yerden, sert bir darbeyle… Oysa kimse bizi yıkamaz sanmıştık. Birlikteyken bu mümkün değildi. Onun özgürlüğüm için kendini feda edebileceğini nereden bilebilirdim?

Benim için canını verebilecek arkadaşım, kalbimi elleriyle sökmüştü. Bedenime acımıştı ama ruhuma hiç acıması yoktu. Sevdiğim adamın kollarımda ölmesine neden olacak kadar hem de.

Sevdiğim adam…

Siyah Bölge Öncüsü Kunter.

Siyah Bey.

Kıvanç Sidar.

Kollarımın arasındaydı ve hareket etmiyordu. Nefes aldığına dair en ufak bir emare yoktu. Titreyip zonklayan parmak uçlarımı nabzına uzatmaya cesaretim yoktu çünkü elimden hiçbir şey gelmiyordu. Ölümü hissetsem de buna engel olacak gücüm yoktu. Hissedemezdim. Emin olamazdım. Öldüğünü bilmektense onunla ölürdüm.

Kunter'i ilk gördüğümde onun kitaptan fırlamış gibi görünen bir asil olduğunu düşünmüştüm. Baştan aşağı muazzam görünüyordu ama bakışlarında bile kötülüğün nifak tohumları vardı. Kötüydü, hissediliyordu. Canımı yakabilirdi ve yüzlerce can yaktığından neredeyse emindim.

Gri saçları, buz mavisi bakışları, keskin ve göz alıcı yüz hatlarıyla insanı kendine çektiği kadar iten de bir adamdı. Binlerce duvarı vardı yıkılmayı bekleyen. Onlarca düşmanı vardı alt edilmesi gereken. Kardeşi dahi düşmanıydı onun.

Acısını kibriyle gizlerdi Kıvanç Sidar.

Scanned with CamScanner

Siyah Bölge Öncüsü Kunter'e elimi uzattığımda elimi tutan Kıvanç Sidar olmuştu. Katillerin öncüsünü değil, binlerce duvarın altında kalan iyi adamın elini tutup kendime çekmiştim. Çekmiş ve sıkıca sarılmıştım. Kimsenin sarılmadığı yerden, kimsenin istemediği anda.

Elini sıkıca tuttuğum bu adamı kaybetmenin düşüncesi, her saniye bedenime binlerce hançer saplıyordu. Binlerce darbe almıştım ama geri çekilmeye niyetim yoktu. Kötülerin Şehri cehenneminde, cehennemin sahibi Siyah Bölge Öncüsü Kunter'le kül olmaya razıydım.

Saliseler, saniyeler, dakikalar...

Zaman bizi kovalarken zaman algımı yitirmiştim, zehir kanıma karışıp beni ölüme sürüklerken son anlarımda sevdiğim adamın kollarındaydım.

Ölümü kabullenmiştim.

Devin Koral odadan içeri bir hışımla girene kadar.

"Yekta." Sesi sakin ve kontrollüydü. "Bitti artık."

O her ne kadar sakin ve kontrollü olsa da ben kontrolümü kaybedeli çok olmuştu. Zehir henüz kanıma tam anlamıyla karışmamış olmalı ki etkisini göstermemişti. Bu yüzden Kunter'in kıvrıldığım göğsünden usulca kalkıp doğrulabildim.

"Bitti mi?"

"Bitti," diye diretti. Yanımda uzanan Kunter'e göz ucuyla dahi bakmamıştı. "Gemi kıyıya yanaştı. Bizi bekliyor. İkimizi. Halk her şeyi fark etmeden buradan çıkıp gitmeliyiz. Öncülerin öldüğünü fark ettiklerinde buradan çıkamayız."

Dudaklarımda zayıf bir gülümseme peyda oldu. "Onu öldürmek için ne çok sebebin vardı." Yataktan kalktım. "Şehrin en kötüsü olduğu için." Ona doğru bir adım attım. "Seni öldürmeye kalktığı için." Bir adım daha. "Kaan'ı öldürme ihtimali olduğu için." Bir adım daha. "Onun tarafını tuttuğum için." Bir adım daha ve önündeyim. "Varlığıyla beni şehirde tuttuğu için."

İki eski dost karşı karşıyaydık. O hâlâ çabalıyordu ama hayır, çabalamak için çok geç kalmıştı. Artık çabalamasına gerek yoktu. Bu dostluk Kunter gözlerini kapatıp bir daha açmayınca bitmişti.

Oysa ben onu korumuştum. Herkesi onun için karşıma almıştım. Halktan biriydi ama ne bir öncü ne de bir yancı onu öldürme cesaretini gösterebilmişti. Kunter benim için durmuştu ama o bütün bunlara rağmen amacından şaşmamış, almıştı onun canını.

"Ben sana verdiğim sözü tuttum. Bir gün bu adama inanıp ona kapılacak olursan seni durdurmamı istedin. Seni durduramayınca ben de onu durdurdum."

"Sen yalnızca Kunter'i değil, beni de öldürdün, Devin."

Ona hep sevgiyle bakmış, ondan sevgi görmüştüm. Dediğim gibi, Kötülerin Şehri'nin laneti yalnızca aşka dair değildi. Dostluklar da bu lanetten payını alıyordu.

Her yancı, öncüsüne ihanet etmişti ve işte, benim yancımın da ihaneti buydu. Âşık olduğum adamı benim özgürlüğüm için zehirleyerek öldürmüştü.

"Canını ver desen canımı verirdim ama sen onun..." Elimi yatakta yatan Kunter'e doğru çevirdim. "...canını almayı tercih ettin. Onun. Sevgilimin. Uğruna Kötülerin Şehri'ni karşıma aldığım adamı."

"Senin için öldü," dedi öfkeyle. "Bir açıdan hayatını kurtarmış olsa bile seni bu cehenneme düşüren oydu ve ölümü seni bu cehennemden kurtaracaktı."

"Zaten özgürlük benimdi!"

"Değildi," dedi Devin sertçe. "Çünkü sen özgürlüğü değil, onu seçmiştin."

Devin yaralı omzuna elini bastırırken dudaklarının arasından kaçan acı dolu inlemeyi tutmak için dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Omzundan akan oluk oluk kanlar göğsünün bir tarafını kırmızıya boyamaya devam ediyordu. Acıdan kıvransa dahi öncelikleri bambaşkaydı. Bu uğurda kan kaybından ölmeyi dahi göze almıştı.

Kan kaybından ölebilirdi. Şu anda, Kunter bu hâldeyken bir damla daha gözyaşı dökebileceğimi sanmıyordum. Anbean Devin Koral'a olan nefretim katlanarak büyüyordu. Biraz daha karşımda durup konuşmaya devam edecek olursa yalnızca Kunter'le ölmeyecektim, yanımızda Devin'i de götürecektim.

"Sistemle bir anlaşma yaptın. Her şeyi mahvettik, Yekta. Öylece özgürlüğünü vermeyeceklerdi. Onlara istediklerini vermezsek özgürlük sadece bir yanılsama olacaktı. Ben de bunu senin yerine yaptım ve o bunu biliyordu." Elini omzundan çekerken dişlerinin arasından güçlükle bir nefes bıraktı. "Kötülerin Şehri'nden ancak ölüsü çıkacaktı bu adamın. Ben öldürmesem de siz asla dışarıda birlikte olamayacaktınız. Onun yüzünden bu lanet şehirde kalacaktın ve muhtemelen birkaç aya da ölecektin. Ben senin hayatını kurtardım!"

Scanned with CamScanner

"En azından birkaç aya ölürdüm."

Devin, şüpheyle kaşlarını çattı. "Ne?"

"Kunter öldüğünde seninle şehirden çıkacağıma inandın mı gerçekten?"

"Yekta..."

Lafını kestim: "Kunter öldüğünde şehirden çıkıp hayatıma devam edeceğime, onu ardımda bir ceset olarak bırakacağıma inandın mı?"

"İstemesen de bir gün yapacaksın."

Başımı iki yana sallarken gözlerimi kapattım. Sesli bir nefesi içime çektim, usulca bırakırken dudaklarımda zayıf bir gülümseme peyda oldu. "Ölürüm de yapmam, Devin ve sen bunu göreceksin."

Geriye doğru usul usul adımladım ve yeterince gerilediğimi düşündüğümde gözlerimi Devin'in hareketlerimde bir anlam arayan gözlerinden çekip arkama döndüm. Kunter'e, sevgilime...

Göz pınarlarımda biriken yaşlar, onu öylece yatakta uzanırken görünce hızla akıp kanın hücum etmekte olduğu yanaklarıma süzüldü. Onu böyle savunmasız görmeye dayanamıyordum. Onun kollarının arasında kendimi güvende ve mutlu hissetmek istiyordum. Yeniden. Her zaman. Sonsuza dek.

Hıçkırıklarımı bastırıp Kunter'in yanındaki yerini aldım. Ona sıkıca sarıldım. Son ânımızda ona sarılıyor olmak istiyordum. Bizi böyle, birbirine sıkıca kenetlenmiş bir hâlde bir mezara gömebilirdiler. Onunla her yerde, ölü ya da diri fark etmeksizin birlikte olabilirdim.

"Ne demek bu, Yekta?" Sessizliğim Devin için gerici bir boyuta ulaşmış olmalı ki gür sesi endişeli bir tınıyla odada yankılandı. "Neyi göreceğim? Ne yaptın? Yine neyi feda ettin!?"

"Feda etmek?" Sesim bir mırıltıdan fazla çıkmamıştı. "Feda etmedim. Yalnızca eşlik ediyorum."

"Neye eşlik ediyorsun?!" Devin'in gittikçe yükselen sesi duvarlara çarpıp evde yankılandı. Aklından geçenin, onu bu denli neyin öfkelendirdiğinin farkındayım. Asla aptal bir kadın olmamıştı ve jetonu hiç köşeli değildi. Anlardı ve ben daha doğru düzgün bir şey söylemeden de anlamıştı ne demek istediğimi. "Sakın... Sakın düşündüğüm şeyi yaptığını söyleme."

Mideme bir ağrı saplanınca karnımı sıkıp yüzümü buruşturdum. Zehir, küçük etkilerle başlayıp bana kan kusturan bir eziyete dönüşecekti.

"Canım sevgilimin avucunda bir şişe!
Demek ki, zehirden sevgilimin bu vakitsiz ölümü.

Cimri! Hepsini içmiş; bir damla bile
Bırakmadın demek kavuşabilmem için sana?"

Romeo ve Juliet'in dillere destan olan finalinin en akılda kalıcı yerinden bir kısmı dillendirdim seslice. Her cümlem, Devin'i aklındaki şüpheye daha da yaklaştırdı.

"Sus!" diye bağırdı. "Sus, hayır, söyleme. Yapmadın!"

Kunter'in buz kesmiş yanağına elimi bastırıp yüzünü biraz kendime doğru çevirdim ve onun dudaklarına doğru gülümsedim.

"Öyleyse dudaklarından öperim,
Orada bir parça zehir kalmıştır belki;
Bir zamanlar hayat veren dudakların
Bu kez son versin hayatıma."

Kunter'in dudaklarından öptüm. Bir damla bile zehir yoktu, farkındaydım ama zaten onlarca damlası midemdeydi. Beni öldürmeye... Sadece öldürmeye değil, acı içinde öldürmeye yetecek kadarı. Romeo ve Juliet gibi, onlardan çok başka şekilde.

Elimi Kunter'in çehresinden çekip doğruldum ve yataktan kalktım. Devin'e arkamı dönüp komodinin üzerindeki zehirli kirazların olduğu kâseyi aldım. Kâseden aldığım zehirli kirazlardan birini göz hizama kaldırıp arkama, Devin'e döndüm.

Gözleri korkuyla parlarken nefesi kesildi. Korkuyla titredi.

"Yediğim en tatlı zehirdi."

Zehirli kirazı dudaklarımın arasından içeri yolladım.

Devin bir hışımla üzerime atıldı ve kiraz dolu kâseyi elimden almaya çalıştı. Ona engel olmadım. Ağzımdaki zehirli kirazı çekirdeğiyle birlikte yuttuktan sonra ona gülümsedim. Sahte bir şekilde.

"Elinden zehir olsa yerdim çünkü dostumdun."

Devin, bütün söylediklerimi duymazdan gelip, "Kaç tane yedin?" diye sordu. "Ne kadar zehir aldın, söyle?"

"Ne kadar olduğunun ne önemi var, Devin? İhanetinin zehri akıyor işte damarlarımda. Öldürüyor düşmanını da dostunu da. Ne de olsa kazandığın kadar kaybedersin Kötülerin Şehri'nde."

"Söyle!"

Başımı omzuma doğru umursamaz bir şekilde yatırdım. Bakışlarım dümdüzdü. "Öldürecek kadar."

Scanned with CamScanner

Devin dudaklarını sıkıca birbirine bastırırken dişlerini öfkeyle sıktı. Gözleri endişeyle hareket etmeye başladı. Kısa sürede nefes nefese kalmıştı çünkü endişeden korkudan nevri dönmek üzereydi.

Beni kurtarma adı altında çıktığı bu yolda benden olacaktı. Ellerinden ölmüş olacaktım. Sadece biz ölmeyecektik. Devin Koral ilk kez pişmanlık duyacaktı. İlk kez kaybetmiş hissedecekti. İnsanları öldürürken gözünü bile kırpmıyordu ama artık insan öldürürken iki kez düşünecekti. Belki de artık insan öldüremeyecekti.

Devin elindeki kâseyi ardımdaki duvara fırlattığında kâse parçalara ayrıldı ve kalan kirazlar etrafa saçıldı. Binlerce parçaya ayrılsa ne olurdu, çoktan yapmıştı yapacağını. Haklıymışım annemden sonra kirazdan nefret etmekte. Keşke nefretim baki kalsaydı da bir kase kiraz almasaydı canımızı.

"Benimle geliyorsun." Kolumdan yakaladı. "Benimle birlikte bu şehirden çıkacaksın ve dışarıda panzehri alacaksın."

Devin beni kapıya doğru sürüklemeye kalktığında kolumu sertçe çekip onun Kunter'in kanına bulanan pis ellerinden kurtardım.

Yüzlerce kötü insan öldürmüştü ama hayır, benim canımı öldürene dek bu, onunla öldürdüğü insanların arasındaydı. Bu onunla Tanrı arasındaydı. Şimdiyse benim canımın bir parçasını öldürmüştü ve bu artık ikimizin arasındaydı.

"Seninle bu şehirden çıkacağıma seni bu şehirde öldürür, ölürüm."

"Ölemezsin!" Sesi şimdi bir çığlıktan farksızdı. "Gerekirse canımı veririm ama sen bu şehirde ölemezsin! Ben kötüleri öldürürüm, gözümü bile kırpmam ama sen ölemezsin. Sen benim dostumsun ve ben..."

Lafını kestim: "Ve sen dostunun, uğruna ölmeyi göze alacağı sevgilisini zehirledin."

Devin'in ağzı yarım açık kalırken lafları bir bir boğazına dizildi. Kendini savunamazdı, bu kez yapamazdı. Bu kez hatalıydı ve karşısındaki bendim. Hatalarına rağmen onu savunmayacak, kötülüklerine rağmen yanında dimdik durmayacaktım.

Verecek bir cevabı olmadığı için söylediklerimi duymazdan geldi. "Şehirden çıkana kadar dayanırsın." Elini bana uzattı. "Şimdi benimle gel, Yekta. Vaktimiz daralıyor."

"Dayanmak istemiyorum!" Devin'in korkudan tir tir titreyen dudaklarına doğru öfkeyle haykırdım. "Anla artık, Devin. Anla beni. Kunter öldü. Onu öldürdün ve beni de öldürmüş oldun. Seninle bu şehirden çıkmayacağım. Kunter'le bu şehirde öleceğim."

Kunter'in yanındaki yerime kıvrıldım, onun yanağına bir öpücük bıraktım ve buz kesmiş tenini hissettim. Bu hisle birlikte titreyen dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp başımı onun göğsüne yasladım. Ona sıkıca sarıldım. Sıkıca, her zamanki gibi ama her zamankinden çok başka bir hisle.

Nefes al, sevgilim.

Bana yeniden gülümse.

Her hücremle senin olmama rağmen beni elde etmek için tatlı çapkınlıklar yap. Yeniden o arsız adam ol.

Umut et, benimle birlikte umut et, Kunter. Umut et, yalvarırım. Bırakma beni, bırakma bizi. Yalvarırım bırakma bizi. Bırakmamış ol bizi.

"Seni öldürdüğümü söyleme. Onu öldürdüm ben, seni değil. Sen her şeye rağmen, beni kanımda da boğsan benim dostum olarak kalacaksın, Yekta. Senin ölmene asla izin vermem."

Kırpıştırdığım göz kapaklarımı, Devin'in kurduğu cümlelerle birlikte kaldırıp Kunter'in çehresine diktim. Bir anlığına zihnimdeki bütün düşünceler sustu ve çok güçlü bir ihtimal en öne çıkıp kendini sergilemeye başladı.

Çok güçlü bir ihtimal.

Devin Koral, sandığım kadar doğrucu olmayabilirdi.

Devin Koral, beni kandırmış olabilirdi.

Devin Koral, bir yalancıydı.

"Beni kandırdın," diye fısıldadım öfke ve hayal kırıklığı karışımı bir sesle. "Sana olan güvenimi kullandın."

"Üzgünüm," diye fısıldadı, Devin. Sesi gerçekten üzgünmüş gibi çıksa da artık ona olan bütün inancımı yitirmiştim. Tek bir kelimesi dahi doğru hissettirmiyordu. "Bunu yapmak zorundaydım."

Güçsüz bir nefesi zorlukla dudaklarımın arasından bırakıp başımı hafifçe Kunter'in omzundan kaldırdım. Hafif aralık gözlerim irileşirken kafamı çevirip odanın ortasında dikilen Devin'e baktım.

"*Yapmadım*, de."

Devin gözlerini kapatıp sıkarken sesli bir nefesi burnundan bıraktı. Dişlerini sıkıp elini cebine attı. Cebinden çıkardığı şeyi avucunun içinde sıkıca tutup sakladı.

Scanned with CamScanner

"Senin canını yakmak istemedim." Göz kapaklarını aralarken başını usulca iki yana salladı. "Yemin ederim, Yekta, senin canını yakmak istemedim ama kendimi kontrol edemedim. Hayatımda ikinci kez kontrolümü kaybettim. İlki, ablam öldüğündeydi. Ablamı öldürdüğü için o pislik kocasını kendi silahıyla öldürüp katil olduğumda."

Kuruyan dudaklarını ıslatıp sertçe yutkundu. Gözlerini benden kaçırıyor, cümlelerini sıralarken bir an olsun gözlerimin içine bakmıyordu.

"Kaan öldüğünde seni de kaybedeceğimi sandım."

Ellerini başının iki yanına bastırırken bir anlığına acıyla inledi ve göz pınarlarına biriken yaşlar bir bir akmaya başladı.

Devin Koral, çok nadir ağlardı. Çok nadir.

"Ablama geç kaldım, Kaan'a geç kaldım ve sana da geç kalmak istemedim. Sana da geç kalırsam ne yapacağımı bilemedim. İkimiz de senin özgürlüğünü istedik. O kirazların zehirli olduğunu biliyordu."

"Devin..." Sertçe yutkunurken usulca yataktan kalktım ve ona doğru temkinli birkaç adım attım. Elimi kaldırıp sıkıca kapattığı avucunu işaret ettim. "Elinde ne var?"

Havaya kaldırdığı eline bakıp dişlerini bir kez daha sıktı. Canı yanıyor olmalıydı. Omzu gittikçe kötüleşiyordu ve bu acıya dayanmakta güçlük çekiyordu. Şehirden çıkmadan da tedavi ettirmesi artık mümkün değildi.

"Kıyıya varmak için çok az zamanımız var. Hemen toparlanmalı, formalarımızı giyip kıyıya gitmeliyiz."

"Devin, sana *elinde ne var,* dedim?"

Beni duymazdan geldi. "Rüzgâr formalarımızı buraya getirecek. Birlikte gizlenerek kıyıya gideceğiz. Koşmamız gerekecek. Her şeyi ayarladım. Albay Asaf bütün öncülerin öldüğünü ve ölmek üzere olduğunu biliyor. Karşı kıyıda çıkışını bekleyen binlerce insan var. Özgür olduğunda bu bir devrim olacak. Bir daha hiçbir Gri, Kötülerin Şehri cehennemine düşmeyecek. Yaptığımız her şey işe yarayacak."

Ona doğru birkaç adım daha atıp elimi eline doğru uzattım. "Bana elindekini göster."

"Söz ver!" diye bağırdı bir anda. Haykırırken dudakları titremiş, göz bebekleri büyümüştü. "Benimle birlikte şehirden çıkacağına söz ver."

"Elinde ne var?"

Öfkeli haykırışımla birlikte Devin sıkıca kapattığı avucunu açtı ve avucunun içindekini parmaklarının arasına aldı. Elinde sarı sıvıyla dolu küçük bir şişe vardı. Onun göğüs kafesine geçirdiğim tekmeyle birlikte

kırılan panzehir dolu şişenin tıpatıp aynısı. Sağlamdı, panzehir doluydu ve Devin'in parmaklarının arasındaydı.

"Benimle gemiye binersen bu panzehri sana vereceğim. Aksi takdirde şimdi burada panzehri yok ederim."

Eline uzandığımda elini hızla geri çekilip benden uzaklaştı. Panzehri yeniden avucunun içine sakladı. Başını iki yana sallarken dediklerinde oldukça ciddi görünüyordu.

"Beni kandırdın," dedim bakışlarımı panzehrin olduğu elinden alıp yüzüne çevirirken. "Seni yendim ama beni kandırdın." Hayal kırıklığı göğüs kafesime sert bir darbe indirdi sanki. Kemiklerim bir bir kırılıyormuş gibi acı çektim. "Kunter ölsün diye beni kandırdın."

"Üzgünüm," dedi, *üzgünmüş.* Beni kandırdığı için üzgünmüş ama Kunter'e geç kaldığım için değil. Kunter bu panzehir olmadığı için öldüğünden değil. Kunter'in ölümüne dair en ufak üzüntüsü yoktu. Oysa benim kalbim de ruhum da paramparçaydı. "Vaktimiz yok. Bir karar vermek zorundasın. Şimdi. Benimle şehirden çıkacak mısın?"

"Seninle şehirden çıkacağıma burada Kunter'le ölürüm."

"Bu, Kunter'i kurtarmak için tek şansın olmasına rağmen mi?"

"Ne?"

"Kalbi yavaşlayacak," dedi bir nefesle. "Bileklik bunu algılayamaz. Sistemde bir an için ölü görünecek. Eğer zamanında panzehri alırsa geri dönebilir. Yaşar ama biz çoktan gemiye binmiş oluruz. Seni öldüremezler." Kunter'e yaklaştı ve bileğini tutup kaldırdı. Siyah bilekliği hâlâ siyahtı, solmamıştı. Bu da onun hâlâ kalbinin attığı anlamına geliyordu. "Çok değil, birazdan kalbi durma noktasına gelecek. Sonra panzehir için en fazla yarım saat kadar vakti olacak. Biz o sırada gemide oluruz. Onu kurtaracak birine panzehri verirsin ve biz karşı kıyıya geçtiğimizde o yaşıyor olur. Eğer Koray yanılmıyorsa bileklik bir kere solduğunda pasif oluyor. Mahkûm hayata dönse de aktifleşmiyor. Sistemi kandırabiliriz."

"Bu mümkün değil."

"Mümkün. Sadece kalbi durduğu o birkaç dakikadan sonra onu biri hayata döndürmeli. Kalp masajı bilen birini seç."

"Panzehri bana ver, onun hayatını riske atmayacağım."

"Ben de senin hayatını riske atmayacağım. Hepimizin. Koray sisteme müdahale edemez artık. Edecek olursa fark edilir çünkü fazla dikkat çektik. Sadece senin değil, dördümüzün özgürlüğü söz konusu ve ben bir gün daha bizi riske atmayacağım."

Scanned with CamScanner

Sistemle hepimizin özgürlüğü için anlaşmıştı.

Başka şansım yoktu. Onunla anlaşmazsam panzehri yok ederdi. Kunter'i kurtarmak için bunu yapmam gerekiyordu ve zaman yoktu.

Kötülerin Şehri'nden çıkmak son olmayabilirdi çünkü buraya geri dönebilirdim. Küçük bir suçla, bir şekilde. Bu kez bir Gri olarak değil, belki de bir Mavi ya da Kırmızı olarak. Emin değilim ama bu bir şekilde mümkün olabilirdi.

Kunter'i geride, gerçekten kurtulup kurtulmayacağını bilmeden bırakmanın düşüncesi korkunç hissettiriyordu.

Ya geri dönemezsem?

Gözlerimi sıkıp başımı hızla iki yana salladım.

Hayır.

En kötü ihtimal bu değildi. En kötüsü, Kunter'i kurtarabilme ihtimalim varken kurtaramamamdı. O, yaşamalıydı. Birlikte yapacak daha çok şeyimiz vardı. Birlikte mutlu olacak çok zamanımız olmalıydı. Birbirimizi sevecek yıllarımız...

Aşağıda bir gürültü koptu ve saniyeler içinde Rüzgâr elinde siyah ve gri forma ile kapıdan içeri girdi. Kendi üzerinde siyah bir forma vardı. Şehirden çıkmaya hazırdı.

"Acele edin!" diye bağırdı birden. "Riyaz kıyıda, Kaan'ı gemiye götürdü. Bizi orada bekliyor. Gemi cesetleri almaya başladı, birazdan mahkûmları alacak. Bir saniye bile geç kalırsak bir haftada bu şehirde ölürüz."

Devin, gri formayı Rüzgâr'ın elinden alıp bana uzattı. Gözlerimin içine uzunca bir süre, gözlerini bir an olsun kırpmadan baktı. "Hadi, Yekta. Gidelim."

Başka şansım yoktu.

Tek şansım buydu ve Kunter için bunu değerlendirmek zorundaydım.

Devin'in elindeki gri formayı aldım.

Formayı giymeden önce ardımda kalan Kunter'e doğru döndüm, ona adımladım ve yanı başına oturdum. Formayı bacağıma bastırıp sıkarken Kunter'in hayranı olduğum çehresine uzandım, ona dokundum. Dudaklarına doğru eğildim ve minik bir öpücüğü hissiz dudaklarına bıraktım.

Dudaklarına doğru fısıldadım: "Seni kurtaracağım." Titreyen dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdığımda göz pınarlarıma biriken yaşlardan biri Kunter'in dudaklarına doğru aktı. "Özür dilerim."

Devin koluma dokundu. "Gitmek zorundayız."

Kolumu çekerek onu kendimden uzaklaştırdım. Beni buna mecbur bıraktığı için onu asla affetmeyecektim. Bunun bedelini de ilk fırsatta ona ödetecektim. İlk fırsatta. Acımasızca.

Üstümdeki kanlı kıyafetleri çıkarıp gri formamı üstüme geçirdim. Boynumdaki kolyeyi çıkarmak zorunda kaldım. Onu Kunter'in avucunun içine bıraktım.

Burada ne kadar oyalanırsam Kunter'in yaşama şansını o kadar elinden alıyordum. Acele etmek zorundaydım.

Yüzünü ellerimin arasına alıp bir kez daha, son kez ama derin bir şekilde öptüm dudaklarından. *Onu seviyorum. Onu her şeyden çok seviyorum. Her şeyden. Kendimden bile çok.*

"Geri geleceğim, Kıvanç Sidar. Söz veriyorum, sana geri geleceğim."

Bu, Kötülerin Şehri'nde Kunter'e son dokunuşum, onu son öpüşümdü.

Scanned with CamScanner

Cehennemin son katı,
ihanetin hüküm sürdüğü yerdir.

BÖLÜM 39

Beyaz evden çıkarken bir an için durup gün ışığında parlayan manzaraya baktım. Buradan İstanbul görünürdü. Kunter geride bıraktığım evin içinde can çekişiyordu. Sarah'ın mezarı birkaç metre uzağımdaydı ve Amber burada ölmüştü, cesedi buranın dibindeydi ve belki de aşağı baksam onu görebilirdim.

İsimsiz'i aradı gözlerim. Kim bilir neredeydi. Panzehri ondan başka kime verebilirdim ki?

O da biliyor muydu bunu? Kunter söylemiş miydi ona? Belki de bildiği için burada değildi.

Devin kapının önündeki arabaya binip kornaya bastığında zamanın daraldığını iliklerime kadar hissederek sağ koltuğa bindim. Normalde olsa ona yaralı omzuyla sürmemesi gerektiğini, bunu benim yapabileceğimi söylerdim ama ağzımı bıçak açmamıştı. Rüzgâr da arabayı sürmek yerine arka koltuğa oturduğuna göre Devin bunu o yaralı omzuyla da halledebilecek durumdaydı.

Araba hareket ettiğinde camı indirip başımı camdan dışarı uzattım ve arkamızda kalan beyaz eve baktım. Gözyaşlarım akıp gökyüzüne savruldu. Hıçkırıklarım sessizliği yarıp yankılanarak yükselirken bu, beyaz evi son görüşümdü.

Son.

Onu bir daha göremeyeceğim.

Onu. Kunter'i. Bu son, değil mi? Hiçbir iyi ihtimal gerçekleşmeyecek. Ne zaman gerçekleşti ki şimdi gerçekleşsin?

Siyah Bölge sokaklarından geçerken ağzımdaki metalik tat yoğun bir hâl aldı. Midemin bulandığını ve çalkalandığını hissettim.

Belki de bu zehir beni de öldürürdü. Ne Kunter ne de ben... İkimiz de kurtulamazdık. Ve ayrı ayrı ölmüş olurduk.

Siyah Bölge'nin tanıdık sokaklarını geçerken bir daha bu sokakların birini bile görmeyeceğimi hissettim. Hayatımı cehenneme çeviren sokaklar, işte bunlar. Bize dair her şey burada.

Meydana çıktığımızda başım döndü ve sırtımı koltuğa bastırdım. Bölgelere baktım çaresizce.

Kırmızı Bölge. Öncüsü Amber öldü. Yancısı Asil idam edilecek.

Yeşil Bölge. Öncüsü Giray öldü. Yancısı Sinan öldü.

Mavi Bölge. Öncüsü Mirza ölmek üzere. Yancısı Zeliha öldü.

Siyah Bölge. Öncüsü Kunter ölmek üzere. Yancısı... Yancısı Gri Kötülerin Şehri'nden kurtulmak üzere.

Gri Bölge. Artık ne bir öncüsü ne bir yancısı ne de halkı olacak. Artık oradaki herkes özgürlüğüne kavuşacak ve bir daha bu adaya bir Gri düşmeyecek. Kimse bir Gri'yi hedef alamayacak. Bir daha kimse benim bu adada yaşadıklarımı yaşamayacak.

Devin arabayı durdurup kapısını açtı. "Kıyıya koşmamız gerekecek."

Çünkü kıyıya giden yol, Grilerle doluydu. Hepsi özgürlük istiyordu ama bugün onlara özgürlük vermeyeceklerdi.

Devin ve Rüzgâr bizim için yolu açmaya çalışırken dönüp arkama baktım. Diğer bölgelerden mahkûmlar meydana çıkıyor, kıyıya ulaşmaya çalışıyorlardı ve ben tanıdık bir yüz arıyordum.

Kim kalmıştı ki?

Mirza yoktu. O da bir yerde ölümle cebelleşiyor olmalıydı.

İsimsiz yoktu.

Sadece...

Kırmızı Bölge'den telaşla çıkan Asil'le bakışlarımız kesişti. Yüzünü kapatmıştı ama gözlerini tanımıştım. Amber'i bulmaya Kırmızı Bölge'ye gitmişti ve onu bulamamıştı çünkü Amber artık yoktu.

Asil bana yardım eder miydi?

Kunter'e panzehri götürür müydü?

Ona güvenemezdim. Ölümünü izleyebilirdi. Her şeye rağmen bu ona bir çeşit zevk verebilirdi. Bilmiyordum. Annemin katiline güvenmek... Birkaç kez denemiştim, hüsrana uğramamıştım ama yine de Kunter'in hayatı için ona nasıl güvenirdim?

Başka çarem yoktu.

Devin beni kolumdan tutup kıyıya doğru çektiğinde Asil'e seslenecek vaktim olmadı. Kendimi Grilerin içinden geçip kıyıya adımlarken buldum. Askerlerin arasında. Ve karşımda Gri Bölge halkı vardı. Aralarında diğer mahkûmlar hızla karışıyordu.

Asil hepsinin arasından geçip öne çıktığında Devin'i kolundan tutup, "Panzehri ver," dedim. Gözüm başka bir şey görmüyordu ve başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Özgürlük, askerler, halk, gemi...

Scanned with CamScanner

Hiçbir şey umurumda değildi. Yalnızca onu kurtarmak istiyordum. Onu kurtardığımı bilmem gerekiyordu.

"Önce gemiye bin."

"Bunu imkânsız hâle getirme," dedim öfkeli bir hırıltıyla. "O panzehri bana ver. Şimdi. Yoksa seni burada öldürürüm."

"Yekta..."

"Panzehir, Devin."

"Gel de al."

Devin kolunu benden kurtardı ve öne doğru ilerledi. Ancak o zaman Albay Asaf'ı fark edebildim. Devin onun hemen yanında durdu, bir şeyler söyledi ama duyacak kadar yakınlarında değildim. Albay Asaf başını hafifçe salladığında Devin gemiye doğru birkaç adım attı. Askerlerden biri gelip onun bilekliğini kontrol etti, üstünü aramaya başladı.

Ona doğru atıldım. Ya panzehri bulursa ve ondan alırsa?

Albay Asaf önüme çıktı. "Gri."

Gözlerimi Devin'den ayıramıyordum. Üstelik görüşüm hafifçe bulanmıştı bile. Sersemlemiştim.

"Sen kazandın," dedi Albay Asaf ama sesinde hiç de hoşnutsuz bir tını yoktu. "Özgürlük senin ve diğer Grilerin. Arkadaşına teşekkür et, senin yarım kalan işini tamamladığı için. İkimiz de istediğimizi aldık."

İkimizin de istediği...

Benim istediğim bu değildi.

Albay Asaf elini omzuma bastırdı ve beni gemiye doğru itti. "Kötülerin Şehri'nden kurtulan ilk Gri." Dudaklarının arasından alaycı bir kıkırtı koptu. "Bu bir devrim gibi geliyor sana değil mi?" Nefesi şimdi enseme çarpıyordu ve gemi sadece bir adım uzağımdaydı. "Devrim ama aynı zamanda bir yıkım. Kötülerin Şehri'ni birlikte yıktık, Gri. Teşekkür ederim. Sen olmasaydın o öncülerden asla kurtulamazdım."

Askerlerden biri bileğimden yakaladı, üstümü aradı ve bileklerime kelepçeleri takıp gemiye ittirdi. Gemiye adımımı attığımda Devin oradaydı, birkaç adım uzağımda beni bekliyordu. Parmaklarının arasındaki panzehri hemen seçtim.

"Al bakalım," dedi ve elime uzattı panzehri. İkimizin de bileklerinde kelepçeler takılıydı. "Kurtar onu."

Hemen arkamdan gemiye bindirilen Rüzgâr bir an için görüşümü kapattı. Ardından halkın hemen önünde doğrudan bana bakan Asil'i buldum. Gözüm bir an için yeniden İsimsiz'i aradı. Yoktu. Bu nasıl olurdu?

"İsimsiz'i mi arıyorsun?" diye sordu Rüzgâr. Ona dönüp sorarcasına baktığımda kulağıma doğru, "Gri Bölge'de," diye fısıldadı. "Kunter'in zehirleneceğini öğrendiğinde onu bağlamak zorunda kaldık. Üzgünüm."

"Üzgünsünüz," dedim tükürür gibi bir sesle ama daha fazlasını söylemedim ona. Asil'i buldum yeniden. Vaktim yoktu. Ve başka şansım da.

Annemin katiline, Kunter'i daha önce öldürmek isteyen Asil'e güvenmek zorundaydım. Üstelik Asil şimdiye kadar yalnızca Kunter'i gerçekten öldürmek istemişti. Kunter Sarah olmasaydı o gün ölecekti. Şimdiyse Kunter'i kurtarmak için ondan başka çarem yoktu. Şansımı denemek zorundaydım. Çünkü bütün dostlarım ya ölmüş ya ihanet etmiş ya da benimle gemiye binmişti.

Gözümden akan yaşı kelepçeli bileklerimi kaldırarak elimin tersiyle sildim ve avucumun içinde sıkıca tuttuğum panzehre baktım.

Bu minik şey Kunter'in hayatını kurtaracaktı.

"Asil," dedim dudaklarımı kıpırdatarak, sesim bunca sesin içinde çıkmamıştı bile ama Asil'in dudaklarımı okuduğunu biliyordum. Bana merak içerisinde bakıyordu.

Annemin katili.

Sil.

Kötülerin Şehri'ne düştüğümde tanıştığım ilk adam. Bana yardım eli uzatan Gri.

Bir kargaşa çıkmıştı. Griler gemiye binmek istiyordu ve binemeyeceklerse onları bu cehenneme düşüren Gri'nin gemiden inmesini istiyorlardı. Masum Griler sessizdi ama bizlere hayal kırıklığı ve umut karışımı birer bakışla bakıyorlardı. Öncü ve yancıları gidiyordu, onları bırakarak. Siyahlar bundan cesaret bulmuşlardı. İki halk arasında bir fitil ateşlendi ve Kötülerin Şehri, gerçek yüzünü orada bir kere daha gösterdi.

Halk, gemiye binmeye çalışıyordu. Geride kalırlarsa açlık ve susuzluktan öleceklerini haykırıyorlardı. *Askerler bunu hak ettiniz,* diye karşılık veriyordu. *Sizler cehennemliksiniz.*

Riyaz gemiye bindi ve Kötülerin Şehri'nden çıkacak son mahkûm da Kötülerin Şehri kıyılarından ayrıldığında askerlerin silahları halka döndü.

Siyah Bölge halkından biri, "Öncümüzü öldürdün mü?" diye haykırdı. "Onu öldürerek mi kavuştun özgürlüğüne?"

Kırmızı Bölge halkından başka biri telaşla, "Öncüm," dedi. "O nerede? Onu da mı öldürdün?"

Mavi Bölge halkından mahkûmlar telaşla birbirlerine baktılar. Yeşil Bölge halkından mahkûmlar öne fırladılar ve doğrudan gözlerimin

Scanned with CamScanner

içine bakarak, "Öncümüzü öldürdün. Gri'ye ölüm!" diye haykırdılar hep bir ağızdan.

Askerler silahlarla mahkûmları ittirmeye çalıştılar. Albay Asaf havaya ateş açtı. Mahkûmlar kısa bir an için kaçıştılar ama sonra daha güçlü bir şekilde geri döndüler.

Yüzlerce mahkûma karşı bir avuç asker.

Siyah Bölge halkından bir mahkûm gemiye tutunmayı başardığında askerlerden biri onu uyarmadı, şakağından giren bir mermiyle canını aldı. Bu, diğer mahkûmları kışkırtan bir hamle oldu. Saniyeler içerisinde onlarca mahkûm gemiye binmeye çalışırken can verdiler. Kıyı kenarında kan gövdeyi götürürken Albay Asaf gemiye bindi ve askerlerini gemiye çağırdı.

Asil'i buldum yeniden. Şimdi en önde değildi, arkalardaydı ama ona hâlâ ulaşabilirdim. Onca insanın arasından sadece birbirimizi görüyorduk. Elimi kaldırdım ve parmaklarımın arasında parlayan panzehri gördüğünde başını hafifçe eğdi ve ellerini kaldırdı.

Yakalayamazsa bu son. Başka panzehir yok.

"Asker! Gemiye. Bu kıyıdan ayrılıyoruz. Derhal."

Albay Asaf'ın emirleri netti. Askerler önlerine çıkan her mahkûmu katlederken gerileyerek gemiye biniyorlardı.

Bir nefesle panzehri gemiden kıyıya doğru fırlattığımda biri omzuma sertçe çarptı. Panzehir elimden uçup gitmişti ve ben geminin ıslak zeminine sertçe düşmüştüm. Bakışlarım sağa doğru bir hışımla döndüğünde Devin'in yukarıdan bana dümdüz bir ifadeyle baktığını gördüm. Kelepçeli ellerini bana tutmam için uzatıyordu.

Az önce bana omuz atmamış gibi.

Az önce panzehri Kunter'e ulaştırmama engel olmamış gibi.

"Devin, dur artık," diye öfkeyle mırıldandı Rüzgâr ve beni kolumdan tutup ayağa kaldırdı. "Yekta gemide, onun üzerine daha fazla gelme."

Başımı çevirip Asil'in olduğu yere baktım. Gemi hareket etmeye başlamıştı ve işte, Asil orada değildi. Tutmuş muydu panzehri? Kurtaracak mıydı Kunter'i?

"Bu riski alamayız, Gri."

Devin'e dönüp baktım. Dudaklarında zayıf bir gülümsemeyle kazanan gibi görünüyordu. Kaan'ı kaybetmişti ama bu şehirle ilgili istediği her şeyi almıştı. Ben yeterince şeytanlaşamadığımda direksiyonu devralmıştı ve bu daha büyük bir felakete neden olmuştu. Ben umut

ararken o umutsuzluklar denizinde bizim için, sadece bizi düşünerek yeni bir yol yaratmıştı.

Cehennemin aslanını kendim sanıyordum ama hayır, aslan Devin Koral'dı. Benim gözlerimde ölümü göremezdiniz ama onun gözlerinde ölüme dair her şeyi görebilirdiniz. Kehribar gözleri alev alevdi, herkesi yakmaya hazırdı ve o hiç tereddüt etmezdi.

Kibri daima onunlaydı. Kendini herkesten üstün görüyor ve bu yıkımı kendinde hak görüyordu.

Pars beni şehvetle kandırdı, Dişi Kurt hırsıyla yiyip bitirdi ve Aslan beni öldürmek için değil, durdurmak için oradaydı. Bunu nasıl görememiştim?

Cehennemin son katındayım artık. Burası dip. Buz gibi ve burada ihanet var. En yakınından gelen, sevgi ve güvenin en soğuk şekilde yok edildiği ihanet.

Devin Koral benim dostumdu.

Yancımdı.

Ve bana ihanet etmişti.

Belki öfke belki korku belki de hırs ve kinle hareket ettim. O kısa anda artık ben, masumiyeti simgeleyen o saf Gri değildim. Ben yeri geldiğinde koyu bir Gri yeri geldiğinde Siyah yeri geldiğinde Mavi olabilen biriydim.

Ve biri Kunter'in hayatta kaldığından emin olmalıydı.

"Sözünü tuttuğundan emin olalım," dedim ve onu gemiden aşağı ittim. Milisaniyelik bir andı. Askerler kıyıdaki vahşete odaklanmış durumdaydı ve Devin geminin kenarından olanları izliyordu. Serin sulara gömülene dek.

Devin'i ittiğimi gören Asker beni yakaladı ve kenara çekti. Riyaz ve Rüzgâr, Devin'in arkasından atlamak istediklerinde askerler onlara engel oldular. Onları durdurabilmek için elektrik vermeleri gerekti.

Devin yüzeye çıktığında gemi çoktan ilerlemişti ve geri dönemezdi. O kıyıya bir daha yaklaşamazdı. Çünkü kıyıdaki mahkûmlar geminin dönme umuduyla denize atlamışlardı ve gemiye doğru yüzüyorlardı.

Başım aniden döndüğünde gözlerimi kapatıp sıktım. Midemde bir şey kaynıyor gibiydi. Ağrı birkaç yerden saplandı. Çok geçmeden midem ağzıma geldi ve bir an sonra dudaklarımın arasından kan fışkırdı.

Kolumdan yakalayan Albay Asaf, ağzımdan akan kanı gördüğünde gözleri fal taşı açıldı. "Bu da ne?" İki kolumdan da tuttu. "Bana bak, ölemezsin. Duydun mu beni?"

Scanned with CamScanner

Ağzımdaki kanı suratına tükürdüm. "Sıra sende."

Albay Asaf burnundan solurken beni sertçe bıraktığında kendimi geminin zemininde buldum. Başımı yere çarptığımda sersemledim ve yerden kalkamadım. Yüzümü gökyüzüne çevirdim ve kısık, bulanık gözlerle üzerimden geçip giden gökyüzünü izledim. Aslında altından geçip giden bendim. Gidiyordum. Uzaklaşıyordum Kötülerin Şehri'nden.

Özgürlük.

İşte bana vadettikleri özgürlük bu.

Her şeyimi aldılar benden ve bana geri verdikleri bu.

"Sen de onlardan biri olmuşsun," diye kulağıma doğru bağırdı Albay Asaf. "Şeytanın yancılarından biri. Oysa onları yok etmen gerekiyordu. Ama şu yaptığına da bak..."

Oysa... Oysa ben sadece insandım. Beni buna dönüştüren onlardı. Durdurmaya çalıştım. Yemin ederim denedim. Her şeyimle. Ama baksana, her şeyimi ve herkesi kaybettim.

Bu nasıl özgürlük?

Özgürlük sevdiğin insanların olduğu yer değil midir?

Sevdiklerim nerede?

Kötülerin Şehri, bir cehennemdi. En kötüler burada yanardı. Griler, Kötülerin Şehri'nin Dante'siydi çünkü onlar da Dante gibi bu cehenneme ait değillerdi. Cehennemden çıkış yolunu arıyorlardı ama şimdiye kadar bulabilen olmamıştı.

İşte ben.

Kötülerin Şehri'nden kurtulan ilk Gri, benim.

Artık Kötülerin Şehri'nin yöneticisi değilim.

Gri Bölge öncüsü değilim.

Siyah Bölge yancısı da değilim epeydir.

Ve artık Gri de değilim.

Yekta'yım ben. Sadece Yekta. Gri Hanım değil, Yekta.

Kötülerin Şehri'nde birçok şeydim ama karşı kıyıda herhangi biriydim. Bu, özgürlük olmalıydı. Bu lanet olasıca bir özgürlük olmalıydı ama ben özgür hissedemiyordum.

Badem ağacı umut ve başlangıcın simgesidir.
Fakat cehennemde umut değil, uyanıştır. Açan çiçek baharı değil,
insanın kendi günahına uyanışını simgeler. Geç kalınmış,
geri dönüşü olmayan bir fark ediştir.

BÖLÜM 40

Kim cehennemde yanmak ister?

Cesetlerle dolu, her yerde kan var ve kötülük burada bir marifet. Marifetli olsan da yanıyorsun çünkü cehennemde kimse kazanamaz. Herkes mütemadiyen yanar. Kazandığını sananlar bile yanarlar.

Nereden bildiğimi sormayın.

Kimse cehennemi cennete tercih etmez.

Âşık olup kalbine söz geçiremeyen kimseler hariç.

Kötülerin Şehri bir cehennemse o cehennem benim evimdi çünkü ev sahibi kalbimi fethetmişti.

Sensizlik yalnızlık demek, demişti ama bilmiyordu ki artık benim için de onsuzluk yalnızlık demekti.

Karşı kıyıya yaklaşırken çığlıklar, alkışlar kulaklarıma doldu. Her şey yankılanıyordu. Birileri *Gri,* diye haykırıyordu ama bu Gri'de nefret yoktu. Neşe ve gurur vardı.

"Gri'ye özgürlük!" Hep bir ağızdan. "Grilere özgürlük!"

Biri kolumdan yakaladı ve beni kan kustuğum zeminden çekip kaldırdı. Her şey çok hızlıydı. Kendimi gemiden kıyıya adımlarken buldum. Ve etrafımda binlerce insan vardı. Pankartlar, gri kıyafetler ve gri bayraklar. Yüzlerini görmeye çalıştım. Hepsi gülüyordu. Benim özgürlüğüm için.

İçlerinde tanıdık bir yüz gördüm sonra.

Kunter. İşte oradaydı. Elinde Gri bir bayrak vardı, gri bir gömlek giymişti ve kocaman gülümseyerek beni izliyordu. *Gri'ye özgürlük!* diye haykırıyordu. Buzdan hareleri sıcacıktı. Oydu işte.

Kolumu askerden kurtarıp ona doğru atıldığımda görüntü dağıldı. Kunter artık orada değildi. O bir yabancıydı.

Sanrılar...

Scanned with CamScanner

Asil, Kunter'in sanrı gördüğünü söylemişti. O da benim orada olduğumu sanmıştı. Orada değildim ve Kunter de burada değildi. O geride bıraktığım cehennemdeydi ve ben karşı kıyıdaydım.

Sevinmeliydim. Karşı kıyıdayım. Mutlu olmalıydım. Kurtuldum.

Gözyaşlarım yanaklarıma süzülürken midemden bir şey yükseldi ve dudaklarımın arasından sıcak kan fışkırdı. Dizlerimin üzerine yığıldım. İnsanlar beni tekmelemek ya da daha fazla acı çektirmek için değil, yardım etmek için etrafıma doluştular. İnanamadım.

İnanmalıydım. Çünkü burada Kötülerin Şehri'nde olan hiçbir şey yoktu ama burada Kunter de yoktu.

İnsanların içine yığıldığımda kan kusuyordum acı acı. Belki de bu, benim ölümüm olurdu. İşte yine aynı sahnedeyiz, Kunter'in zehri dudaklarımdan içeri girmenin bir yolunu buldu. Ama bu kez farklı kıyılardayız ve belki de bir daha hiç yan yana gelmeyeceğiz. Farklı kıyılarda kan kusarak öleceğiz.

Dünya kararırken son gördüğüm gökyüzünde sallanan gri bayraktı.

Hayatımdaki gri son şeydi.

Oysa ben Gri olandım.

☯

Hastane odasında göz kapaklarımı araladım. Bembeyazdı. Sessizdi ve odanın her köşesinde rengârenk çiçekler vardı.

Yaşadığım her şey bir rüya mıydı? Gözlerimi hiç, Kötülerin Şehri cehenneminde açmamış mıydım? Bütün bu olanlar bir...

"Üç gün uyuduğuna göre gerçekten yorulmuş olmalısın."

Yanı başımdan yükselen ses düşüncelerimi yarıda kesmişti. Başımı hafifçe çevirip sese doğru baktım. Genç bir kadındı. Kahverengi, uzun saçları dalgalar hâlinde omuzlarından aşağı dökülüyordu. Mavi gözleri sıcacıktı, bir deniz ya da yazın mavi gökyüzü gibi.

Onu tanımıyordum. Hayatımda ilk kez görüyordum.

"O zehir seni neredeyse öldürüyordu."

Yatakta doğrulmaya çalıştım ama yapamadım. Hafifçe hareket ettiğimde başım döndü ve bu midemin bulanmasına neden oldu. Başımı yeniden yastığa bastırıp gözlerimi kapattım.

"Sabırsızsın," dedi tekdüze bir tonda. "Acele etme, daha çok vaktin olacak. Ölmüyorsun. Şu durumda kimse de ölmene izin vermez zaten. Hastanenin önü senin çıkışını bekleyen yüzlerce insanla dolu. Haber kanalları sıraya girmiş durumda. Tavsiyem, yüzünü saklaman yönünde olacak. Kötü bir ün bu ve yitip gittiğinde başına bela olacaktır."

"Sen de kimsin?" dedim tek nefesle.

"Ben mi?" Bunu sorduğum için şaşırmış gibiydi sesi. "Ben... Şans meleğinim. Buraya hayatını kurtardığımdan emin olmak için geldim. İçeri girmek pek kolay olmadı ama işte, insanları kandırmak ustalık alanım. Kapıdaki polisi senin akraban olduğuma inandırmak birkaç dakikamı aldı."

Gözlerimi hafifçe aralayıp kaşlarımı çattım. "Ciddiyim. Kimsin sen?"

"Bir dost," dedi ve oturduğu sandalyeden kalkıp yatağın ucuna doğru yürüdü. "Hayatta kal, Yekta. Bunun için çok kişi feda edildi."

Kapıdan çıkıp gittiğinde arkasından bakmaktan başka bir şey gelmedi elimden. Sesli bir nefesi bırakırken gözüm odadaki televizyona takıldı. Oradan bir şeyler öğrenebilir miydim?

Siyah Bölge Öncüsü Kunter öldü, haberi dışında...

Komodinin üzerindeki kumandayı alıp televizyonu açtım. Şansıma haber kanalı denk gelmişti ve hiç de şaşırtıcı olmayacak şekilde haberlerde ben vardım.

Yüzüm blurlanmıştı ve bu gemiden iniş anıma ait bir görüntüydü. Altında *Kötülerin Şehri'nden ilk kez bir Gri kurtuldu*, yazıyordu. Haberin devamında dronların uzaktan çektiği Kötülerin Şehri görüntüleri geliyordu. Görüntülerde kıyı kan içindeydi ve cesetler üst üste yığılmıştı. Ben gittikten sonra daha fazlası ölmüş olmalıydı. Orada bir şeyler yaşanmıştı. Halk, öncülerinin öldüğünü öğrenmişse... Birbirlerini yok etmeye başlamış olabilirlerdi. Onları durduracak birer öncüleri olmadığında halk... İşte buna dönüşürdü. Çünkü o adada ne yeteri kadar yemek ne de su vardı. Birbirlerini yok ederek hayatta kalmaya çalışacaklardı.

Bu, sistemin istediği şeydi.

Gri Bölge'ye saldırmış olmalıydılar. Griler kendilerini koruyabilmiş miydiler? Devin onlara yardım etmiş miydi yoksa başka bir işin peşine mi düşmüştü?

Kunter neredeydi?

Üç gün geçmişti. Mirza ölmüş müydü?

Delirecek gibi hissettim. Ama elimden ne gelirdi ki? Onlara geri dönülemez bir şekilde uzaktım.

Haber kanalını değiştirdim. Kunter'e dair bir haber aradım ama karşıma Amber'le ilgili bir haber çıktı. *Kırmızı Bölge Öncüsü Amber öldü.*

Scanned with CamScanner

Nasıl öldüğü bilinmiyordu. Cesedi denizde bulunmuştu ve gömülmek üzere çıkarılmıştı.

Haber kanalını bir daha değiştirdiğimde ekranda Kunter'in gözleri blurlanmış, oldukça genç ve sarışın hâline ait bir fotoğrafını gördüm. Altında K.S. yazıyordu ve üstünde Siyah Bölge Öncüsü Kunter.

Haberin yanında yine adanın uzaktan çekilmiş bir video görüntüsü vardı ve üstünde *Siyah Bölge Öncüsü Kunter öldü*, yazıyordu. Öldü. Nasıl öldü? Hayır, panzehri aldı. Ölmüş olamaz. Yalan… Yalan haber bu. Bir yanlışlık olmalı.

O ölmeseydi beni özgür bırakmazlardı.

Haber değişti ve bütün öncülerin yan yana dizilmiş fotoğrafları ekrana geldi. İçlerinde ben de vardım. Hepimizin gözleri blurluydu ve altta isimlerimizin baş harfleri yazılıyken üstlerinde bölgelerimiz yazılıydı. Mirza ve benim fotoğraflarım renkliyken Giray, Amber ve Kunter'in fotoğrafları soluk griydi. Üstlerinde *ölü* ibaresi yer alıyordu.

Haber başlığı netti: *Öncüler öldü, Kötülerin Şehri sistemi çöktü.*

Yataktan kalktım ama ayakta duramadım, çok zayıftım, yaralıydım. Sesimi bile yeterince duyuracak kadar gücüm yoktu. Yine de odadaki bütün çiçekleri parçalarına ayırırken ve elime ne geldiyse kırıp parçalarken tek düşünebildiğim yıkımdı. Hepimizin yıkımı.

Polisler ve hemşireler odadan içeri girerken ben dışarı çıkmaya çalıştım. Beni koridorda yakaladılar. Sonrası bir kâbustan kesit gibiydi. Uyuşturdular beni. Kollarımdan tutup yatağa sürüklediler ve kelepçelediler. Ağzımı bile açamadım. Tek yapabildiğim ağlamaktı ve tek hissettiğim gözlerimden akan sıcak yaşların tenimden kayıp gidişi.

Beni hastanenin arka kapısından çıkarıp polis aracına bindirdiklerinde ilaçlarla uyuşturulmuş bir hâldeydim. Adliyeye sevk edildim. Özgürlüğüm için ağzımı bile açmama gerek kalmamıştı. Çünkü ben onların günahlarıydım, suçlarıydım. Beni hiçbir suçum olmamasına rağmen, başka biri yerine Kötülerin Şehri'ne tıkmışlardı ve bununla ilgili yaptıkları tek şey, beni özgür bırakmaktı.

Yüzümde maskeyle adliyeden çıkarıldım. Bileklerimde kelepçeler olmadan. Ve benim için yaptıkları tek şey, evime bırakmak oldu. Elime de gri bir forma giydirip Kötülerin Şehri'ne atmadan önce yanımda olan eşyalarımı bir torbanın içinde verdiler. Beyaz, kanlı elbisem, ayakkabılarım, ceketim ve çantam. Çantamdan anahtarımı bulup evin kapısını

açtım ve içeri adımladım. Elimdekileri yere öylece bıraktığımda evdeki can alıcı sessizlik kısa bir an için dağıldı.

Başımı çevirdim ve kapının girişinde, duvarda asılı olan fotoğrafa baktım. Annemle benim bir fotoğrafımızdı. O ölmeden birkaç sene öncesine aitti.

Kapıyı kapatıp fotoğraf çerçevesini elime aldım. Çerçeve toz tutmuştu. Evdeki diğer her şey gibi. İki yılda bu eve uğrayan tek şey tozdu.

Ayakkabılarımı çıkarmadan koridorda ilerledim, salona çıktım ve hemen ardında bahçeye çıkan sürgülü kapıyı çekip açtım. Bahçedeki çimenler uzamıştı ve badem ağacım çiçeklenmişti. Diğer her şey, donuk ve hissizdi.

Evimdeyim.

Geri döndüm.

Hiçbir şeyim kalmadığını sanarak ayrılmıştım bu evden ve asıl şimdi her şeyimi kaybetmiştim.

Uzayan çimlerin arasında ilerleyip badem ağacıma yaklaştım ve ona tırmandım. Sırtımı sert gövdesine bastırıp eve doğru baktım. Yapayalnızım.

Daha da acısı.

Kunter öldü.

Kunter. Öldü. Hayır. Mümkün değil. Bunu kabullenemem. Hayır, bir şeyler yanlış.

Elimi göğsüme uzattım ve parmaklarımı kalbime bastırdım. Pıt pıt atıyordu. Sanki hiç durmak üzere olmamış gibi. Oysa onlarca kez durmanın ucundan dönmüştü. Kunter ölseydi böyle atmaya devam eder miydi? Edemezdi.

Çerçeveye bakıp anneme parmak ucumla dokundum. Ona yalnızca bu kadar yakın olabilirdim ve Kunter'e… Onun bende bir fotoğrafı bile yoktu. Ona ve bana dair her şey geride bıraktığım Kötülerin Şehri'nde kalmıştı.

Orada her şey çok büyüktü, fazlaydı. Şimdi orada olan her şey küçücüktü. Burada ben vardım sadece, yalnızlığımla ve annemin fotoğrafıyla baş başaydım.

Göğsüm acıyla sızlayınca gözlerimi kapatıp sıktım ve yüzümü gökyüzüne çevirdim. Aptal Gri. Nasıl da kaybettin her şeyini.

Göğsümden kopan hıçkırıklar çok geçmeden evimin bahçesinde yankılanan gözyaşlarımla bir ağıta dönüştü. Acı, göğsümden feryat figan kopup gidiyordu ve ulaştığı tek yer, işte bu bakımsız bahçeydi.

Scanned with CamScanner

Durduramıyordum kendimi. Kaybın her türlüsünü yaşamıştım ama bu... Bunu atlatamayacak gibiydim. Bütün kalbim ona aitmiş meğer ve o gidince kalbim ne yapacağını bilememiş. Koca bir boşluk, içini acıyla doldurdum. Nefes almak bile ne güçmüş bu acıyla. Gözlerimi aralıyorum ve onun buzdan hareleri orada değil. Kollarıma değen tek şey rüzgâr. Sırtımı yasladığım yer onun sıcak göğsü değil, badem ağacım. O yok, belki de sonsuza kadar yok.

Onu kurtaramadım.

Zaman akıyordu ve ben de zamanda bir yerdeydim. Kendimi evden dışarı attığımda karanlıktı. Sahile yürüdüm ve kıyıda dizlerimin üzerine çöktüm. İşte Kötülerin Şehri orada, tek tük ışıkları yanıyor ama büyük çoğunluğu karanlıkta kalmış. Uzaktan bakınca her şey yolunda görünüyor ama biliyorum, orada hiçbir şey yolunda değil.

Kendimi tamamen kaybetmiştim. Denize ayağımı soktuğumda oraya yüzebileceğimden neredeyse emindim. Mayınlar umurumda değildi. Gözüm İstanbul'u görmüyordu, sadece karşı kıyıyı görüyordu. Oysa bir zamanlar İstanbul'un bizi görüp görmediğiyle ne çok ilgilenirdim. Burasıydı karşı kıyı, burasıydı ulaşılmaz olan. Şimdiyse her şey tam tersine dönmüştü.

Biri kolumdan yakaladığında uykudan uyanmış gibi oldum. Başımı çevirip kim olduğuna baktığımda yine o kadını gördüm. Mavi gözlü, uzun kahverengi saçlı o kadın.

"Sana hayatta kalman gerektiğini söyledim, beni neden dinlemedin?"

Kolumu ondan kurtardım. "Kimsin, nesin bilmiyorum ama beni rahat bırak."

"Yerinde olsam ben de aynısını yapardım."

"Ne?"

"Yerinde olsaydım ben de zehirli kirazları yerdim."

"Sen bunu nereden..." Onu baştan aşağı süzdüğümde zihnimde tanıdık bir şey belirdi. Onu daha önce görmemiştim ama onu daha önce dinlemiş olabilir miydim? "Seni Devin mi gönderdi?"

Başını hafifçe salladı. "Tanışmadık." Elini uzattı. "Ben Alâ ve normal şartlarda dostumu gemiden itip onu ölüme mahkûm eden kadınlara elimi değil bir bıçak uzatırım. Sen şanslısın."

Sertçe yutkundum. "Devin bunu hak etti."

"Bence de." Yanıma oturdu ve Kötülerin Şehri'ne baktı. "Aşkın insanın gözünü nasıl kör ettiğini anlamaz, Devin. O baktı ve kendi gibi birine âşık oldu. Bir yapbozun tamamlanması gibiydi. İki tarafta fazla anlayışlıydı çünkü karanlığı epey yakından tanıyorlardı. Bizde durumlar farklı."

"Kunter öldü mü?"

Bakışlarını yüzüme çevirirken dudağının kenarını kıvırdı. "Duyduğuma göre öncüden haber alınamıyormuş. Ne ölüsü ne de dirisi bulunabilmiş. Bilekliği her ne kadar ölü gösterse bile."

"Kalbi durdu."

"Tahminler doğruydu, kalbi durduğunda ve geri döndüğünde bileklik pasif kalmaya devam ederdi. O yüzden öncü hayatta mı, bilinmiyor."

"Devin..."

"O da bilmiyor. Hayatta kalmakla meşgul. Halk onun yancıyı öldürdüğünü öğrenmiş. Şanslı ki sadece yancıyı öldürdüğünü öğrenmişler."

"Yaşasaydı... Öylece durmazdı. Saklanmazdı. Halk birbirini yiyip bitirirken o..."

"O sana geri dönmeye çalışırdı."

Nefesim kesildi. "Sence..."

"Bilmiyorum," derken başını iki yana salladı. "Gerçekten. Kimse bilmiyor. Ben sadece elçiyim. Kötülerin Şehri'yle senin arandaki. Bildiklerimiz ise gerçekten sınırlı."

Koca bir belirsizlik.

"Mirza öldü mü?"

Cıkladı. "Yok, bütün öncülerin ölmesi göze fena hâlde batmış. Devin ona panzehir buldu. Sistem yaşamasına izin vermiş. Çok da tehlikeli bir herif değilmiş duyduğuma göre. Hem gerçekten o halkın birileri tarafından dizginlenmeye ihtiyacı var. Ölü sayısına duysan inanamazsın."

Dudaklarımda ufacık bir gülümseme belirdi. "Çok sevindim." Kötülerin Şehri'ne bakarken boğazıma oturan yumruyu itmeye çalıştım. "Onun da öleceğini düşünmüştüm."

"Eh, bölgeler yıkıldı. Bayraklar indi. Öncüler öncü, yancılar yancı sayılmıyor artık. Kuralları fena hâlde çiğnediniz. Halk birbirine karışmış durumda. Birkaç aya mahkûm sayısı binin altına inecektir. O zaman da kalanları tahliye ederler. Ve sonra yeniden."

"Yeniden?"

"Yeniden," dedi dudaklarını birbirine bastırmadan önce. "Ada hâlâ ayakta, daha önce yansa bile. Birkaç yıl sonra yeniden beş mahkûm göndererek başlayacaklardır ama bu kez bölgeler ve öncülerin kurduğu şu

Scanned with CamScanner

bağlantılar olmayacak. Herkes eşit derecede yanacak. Yani bu bir söylenti. Bu aralar herkes Kötülerin Şehri'ni konuşuyor ve binlerce teori var."

"Herkes zaten eşit derecede yanıyordu. Eşit görmedikleri daha çok yanıyordu. Anlamıyorlar." Başımı iki yana sallarken ellerimi şakaklarıma bastırdım. "Bunun bir çözüm olmadığını, kötüyü kötüyle cezalandırmanın insanlık suçu olduğunu... Tamam, çok mantıklı ve adil görünüyor ama her kötülüğün bedeli aynı mı ki adil olsun? Bir Gri'yle Siyah'ın cezası nasıl aynı olabilir? Kırmızı'yla Mavi'nin? Yeşil'le Sarı'nın?"

"Dışarıdan bakınca o kadar da fena görünmüyor ama içeriden bakınca işler sandığımızdan beter olmalı."

"Orada yaşananlar insanlık suçu."

"Ve bunun bir sonu yok. İnsanlar daha iyi olmak için çabalasınlar. Olan sizin gibilere oldu."

"Olan bizim gibilere oldu." Sesim bir fısıltıdan çok çıkmamıştı bu gerçek karşısında.

"En azından bir daha hiçbir Gri o cehenneme düşmeyecek, iyi tarafından bak. Artık seçici davranacaklar. Geç oldu, biliyorum ama en azından onlara sesini duyurabildin. Aksi hâlde sen ve senin gibi Griler orada ölmeye devam edeceklerdi."

"Bunu istedim. Hepsi cezasını çeksin ve bu Gri meselesi bitsin istedim ama böyle olsun istemedim."

Alâ elini omzuma bastırdı. "Kötülüğe karşı savaşabilirsin ama onu yenemezsin, Yekta. Belki azaltırsın ama kötülük ateş gibidir, harlanacak bir yer bulur yine. İnsanın özü bu, bazı insanların özüyse safi karanlıktan. Anlatsan anlamazlar, göstersen görmezden gelirler. Bazen bir bıçak alırsın ve hepsini yok etmek istersin. Sonu olmadığını görene kadar bir bakmışsın, onlar gibi olmuşsun. Çözüm maalesef bu değil."

"Ne peki?"

Omuz silkti. "Onlar gibi olmamak." Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Bu bir masal olsaydı sana kötülüğün biteceğine dair yalanlar sıralardım ama bir masalda olamayacak kadar gerçeğiz." Ayağını yere vurdu. "Baksana, burası İstanbul ve bu kayalar yaz akşamları arkadaşlarınla aşırı keyifli bir yer oluyor. Bu yaz bize katıl. Söz, Devin'i bir tur dövmene izin vereceğim ve o sana karşılık verecek olursa ellerinden tutacağım."

Elinden tutup ayağa kalktım. "Bir daha Devin'i göreceğimi sanmıyorum."

Kaşları çatıldı. "Devin seni gerçekten önemsiyor."

"Belki bir gün."

Kayalardan ayrılıp sahilde yürümeye başladık. Onun daha anlatacakları bitmemiş olmalı ki, "Bu arada seni mahkûm eden arkadaşın artık bir katil gibi yargılanıyor. Yani birkaç gün sonra adadan çıkarılacak Grilerle birlikte çıkmayacak," dediğinde bir rahatlama hissederim sandım ama hiçbir şey yoktu. "Haberleri izleseydin öğrenirdin ama izlemediğini düşündüm. Muhtemelen avukatın olmak için sıraya dizilen avukatların birinin bile aramalarına cevap vermemişsindir." Durup yüzünü buruşturarak baktı bana. "Birilerinin hayat hikâyeni film yapmak istediğini bile duydum. Seni kamera önüne çıkaracak gazeteci kim olacak? Ömür boyu terapi masraflarını karşılamak isteyenlerin olduğu bir liste gördüğüme eminim. Psikologlar sıraya girmişler. Eh, bu yaşadıklarını kitaplaştırmak işlerine gelirdi."

"Bunların hiçbirini istemiyorum."

"Ne istiyorsun?"

"Onu," dedim ve yeniden Kötülerin Şehri'ne döndüm. "Sadece onu."

"Üzgünüm," diye fısıldadı Alâ. "Bu mümkün mü, bilmiyorum."

Ondan haber alamadığım birinci haftaydı. Grileri alan gemi İstanbul kıyılarına yaklaşırken oradaydım. Olmayacağını bile bile bir umut onu bekledim. Sanki onca Gri'nin arasından çıkıp bana sarılacaktı.

Ama öyle olmadı.

Asil'i gördüm. Hayattaydı ve belki o bana Kunter'in hayatta olup olmadığını söyleyebilirdi. Onu durdurmaya çalıştım ama askerler barikat kurmuşlardı, kimsenin geçmesine izin vermiyorlardı. Beni gördü ama asker onu arabanın içine çektiğinde ağzını bile açacak kadar vakti olmadı.

Grilerin ardından gemiden cezası biten mahkûmlar indirildi. Devin oradaydı. Hayattaydı, bir şekilde hayatta kalacağını biliyordum. Birinin onu öldürmek için yanaşması büyük cesaret işiydi.

İnsanların içinde beni aradığını fark ettiğimde arkaya geçtim ve beni görmesine izin vermedim. O da mahkûmların olduğu otobüse bindirildiğinde gemiden siyah ceset torbaları indirilmeye başlandı. Askerler bu görüntü karşısında halkı uzaklaştırmayı denedi ama kimse uzaklaşmadı. Binlerce ceset vardı.

Öncülerin ölümünün bu toplu kıyıma neden olacaklarını bilmelerine rağmen yapmışlardı bunu.

Scanned with CamScanner

Orada daha fazla duramadım. İki gün sonra kapım çaldığında Asil olduğunu düşündüm. Bana Kunter'den bir haber getirmiş olmalıydı. Ama gelen Asil değildi.

Kapıyı açtığımda boğazıma sarılmış, beni duvara çarpmıştı. "Çocuklarımı öldürdün." O bunu söyleyene kadar kim olduğunu anlayamamıştım. "Oğlumu, kızımı öldürdün!" Boğazımdan tutarak yere savurdu beni. Günlerdir doğru düzgün bir şey yemiyordum, güçsüzdüm. Kolayca yere savruldum. "Senin yüzünden öldü çocuklarım!"

O...

"Keşke anneni hiç sevmeseydim!"

O, benim babamdı. Yüzünü bile hatırlamadığım babam. Kızı bütün bunlara neden olmuştu ve oğlu... Oğlunu sevmiştim.

"Anneni sevdiğimde senin gibi lanet bir kızım olacağını bilseydim onunla yemin olsun tanışmazdım. Duydun mu beni? Anneni sevmiştim ama sen bir şeytansın. Çocuklarımı aldın benden. Oysa annen öldüğünde baban olmak istemiştim. Ne büyük bir hata olurmuş."

Bu düşüncesinden dolayı kızı hayatımı mahvetmişti. Keşke benden sadece nefret etseydi de yaşanmasaydı bütün bunlar.

Suratıma bir tokat indirmeye kalktığında bileğinden yakaladım. Zayıf görünüyordum ve zayıftım da ama ben Kötülerin Şehri'ne meydan okumuştum. Zayıflığımda bile artık güç vardı benim.

"Çocukların hayatımı mahvetti," dedim tükürür gibi bir sesle. "İnan bana, annemin senin gibi birine âşık olmasındansa hiç var olmamayı dilerdim."

Saçlarımdan yakalamaya kalktığında göğsüne tekmemi indirdim. Geriye doğru savrulup sırtüstü yere yığıldı. Ayağa kalkıp üstümü silkelediğimde yeniden bana saldırmak için hazır göründü.

Çocuklar babalarına saygılı olmalıydılar. En azından onlara babalık edenlere.

Yumruğumu burnuna indirdiğimde deliklerinden kan boşaldı. Bıçağımı çıkarıp boğazına dayadım. "Şimdi çık git evimden. Bir daha da sakın geri dönme." Onu itekledim. "Ben senin beş yaşında bırakıp gittiğin o küçük kız çocuğu değilim, büyüdüm ve cehennemden sağ çıktım. O yüzden bana bulaşmadan önce bir dahakine iyi düşün."

Burnunu tutarken bir bana bir de elimdeki bıçağa baktı. Alışkanlıktı. Bıçağım olmadan kendimi savunmasız hissediyordum. Bu olmamalıydı,

biliyordum ama her şeyi bir anda bırakamıyordum. Beni bu hâle getiren onlardı.

Babam bir küfür savurup evimden çıktığında sert bakışlarım çehremde yerini aldı ve burnumdan öfkeyle soludum. Annem sakin bir kadındı, kavga etmezdi ve kimseye karşı çıkmazdı. Sevgiden yanaydı, anlayıştan. Öfkemi annemden almadığım, beni öldürmek için öfkeden deliren, babam demekten nefret ettiğim adamdan belliydi.

Demek Esin ölmüştü. Çok hızlı olmuştu bu. Biraz daha yaşar sanmıştım ama öncüler ve yancılar düştüğünde Siyahların arasında fazla dayanamamıştı.

Onun için üzülmemiştim. Sinan için biraz üzülmüştüm ama Esin adına içimde hiçbir şey yoktu. Bundan haz bile almamıştım.

Bütün bu olanlar delilikti. Buna artık dayanacak gücüm kalmamıştı.

☯

Gazeteciler evimi bulduğunda sosyal medyayı kontrol ettim. Annem öldüğünde bütün hesaplarımı kapatmıştım ama orada benimle ilgili ne çok şey vardı. Kötülerin Şehri'nden çıkan birileri adımı soyadımı yaymıştı. Hakkımda tonlarca video yapılmış, paylaşımlar olmuştu. Doğru yanlış binlerce bilgi vardı. Bazıları kahraman ilan etmişti ve bazıları da linçlemişti. Üstelik görmedikleri, duymadıkları şeylerle ilgili şuursuzca konuşuyorlardı. Yalan bilgiler öyle hızlı yayılıyordu ki gördüklerime inanamadım.

Bunu ortaya çıkmam için yapıyorlardı. Çıkıp konuşmam için. Gözlerinin önünde olursam belki rahat bile ederlerdi. Bazıları öldüğümü bile düşünüyordu. Bazıları ölmem gerektiğini savunuyordu. Kötülerin Şehri'nden çıktıysam artık onlar gibiymişim, aralarında olmamalıymışım.

Kimsenin gerçekten ne yaşadığımla ilgilendiği yoktu. Herkes kendine malzeme arıyordu. Bu yüzden telefonu kapatıp bir köşeye attım.

Normal bir hayat peşinde değildim ama artık o da mümkün değildi.

Gazeteciler ben evden çıkmayınca pes etseler de ziyaretçilerim son bulmadı. Devin ilk hafta sürekli geldi, ona kapıyı hiç açmadım. Kapının önünde birkaç saat bekledi ve gitti.

Sonraki ziyaretçilerim beklendikti. Kötülerin Şehri'nde adını ve soyadını saklamalıydın yoksa ölüm, İstanbul kıyılarında seni bulurdu.

Gece vakti, güç bela uyumuşken uykumda boğazlanarak uyandım. Kar maskeli bir adam beni öldürmek üzereydi. İlk anda ona karşı koymak

Scanned with CamScanner

istedim. Ellerimi bileklerine sarıp tekmemi savurmak için hazırlandım ama sonra bunu istemediğimi fark ettim.

Niçin yaşayacaktım?

"Kırmızı Bölge Öncüsü Amber'in selamını getirdik sana, Gri. Onunla cehennemde buluşursunuz."

Amber ölse bile ruhu aramızdaydı demek. Beni öldürmek için ölümünden önce bunu planlamıştı. Her ihtimali göze almıştı kırmızı şeytan. Onunla cehennemde buluşmamı gerçekten çok istiyor olmalıydı ama ben kardeşini bekliyordum.

Ellerimi adamın ellerinin üzerinden çekip doğrudan yüzüne, gözlerine uzattım ve uzun tırnaklarımı adamın gözlerine soktum. Acıyla haykırıp geri sendelediğinde ve boğazımdaki elleri gevşediğinde uyurken kenara attığım yorganı biraz daha itekleyip hemen ardından tekmemi adamın karnına geçirdim.

Amber tarafından öldürtülmek planlarımın arasında yoktu.

Adam bıçağını çıkarıp üzerime savurduğunda odadan içeri biri girdi. Adamı kolundan yakalayıp sıkıştırdı ve bıçağını boğazına dayadı.

"Kaldır elini. Bir kere söyleyeceğim!"

Gelen... İsimsiz'di. O da diğer Griler gibi Kötülerin Şehri'nden kurtulmuştu. Bir süredir beni izlediğini, bunun alışkanlık olduğunu söylemişti. Ona Kunter'i sorduğumda başını hafifçe iki yana sallamakla yetinmişti. O bile bilmiyordu Kunter'e ne olduğunu.

İsimsiz güzel bir kadındı. İlk kez yüzünü görüyordum. Sert bir şeyler beklemiştim ama oval bir suratı, küçük bir burnu, çilleri ve ela gözleri vardı. Kahverengi saçlarını tepeden sıkıca toplamıştı.

O eski askerdi. Sistemin yok etmek için Kötülerin Şehri'ne düşürdüğü Grilerden biriydi. Bu yüzden hiç özgürlük için umut etmemişti. Ama şimdi özgürlük onundu.

Bu gibi olaylar durmadı. Kötülerin Şehri'ne düşürdüğüm Grilerin hedefi bendim. Kelleme iyi para verildiğini öğrendim. Hepsi artık özgür olmalarına rağmen benim peşimi bırakmayacaklardı. Bütün bilgilerim yayılmıştı. Adım, soyadım, adresim, telefon numaram... Telefonuma gelen tehdit mesajlarının haddi hesabı yoktu.

Artık bu evde kalamazdım.

Kunter bana ulaşana kadar tek çarem, başka biri olmaktı. Kimsenin bana ulaşamayacağı kadar uzak bir yerde. Kendime bile yabancı biri olarak.

Ona inanmaktan başka çarem yoktu. Bana bir söz vermişti. *Seni bulacağım*, demişti. O beni bulana kadar ben kendimi kaybedecektim.

Sonra bir haber aldım. Kötü bir haber. Kendimi bu haberle birlikte sahil kenarında buldum. Diğerleriyle birlikte.

Kötülerin Şehri yanıyordu ama bu yangın öncekilere benzemiyordu. Belki de ilk kez dışarıdan baktığım içindi. Öyle büyüktü ki alevler, yanmayan tek bir yer dahi yoktu. Her noktası alevler içerisindeydi.

Oradan kimse sağ çıkamayacaktı.

Denize atlamak istedim. Mayınlar ya da diğer bütün engelleri bir şekilde geçmeye hazırdım. Orada öleceksem bile deneyecektim. Her şeyi göze almıştım.

Kötülerin Şehri'ne gidecek gemiye binmeye çalıştım ama kestiler önümü. Adaya giden gemi geri dönmedi. Alevler onları yutmuştu ve Albay Asaf o gemideydi. Kötülerin Şehri cehennemi onu da ateşinde yakmıştı. Üzüldüğümü söyleyemezdim. Hatta bu, o hücrede ölmek için yalvaran Gri'yi mutlu etmişti.

Yangın helikopterleri yangını söndüremedi. Öyle büyüktü ki sanki söndüğü yerden yeniden başlıyordu. Halk denize dökülmüştü. Binlerce kişi belli bir yere kadar yaklaşan gemilere yüzerek hayatta kalmıştı ama geri kalan herkes bu yangında can vermişti.

Kötülerin Şehri tamamen yok olmuştu.

Kurtulanların arasında Kunter'i aradım. Hepsine tek tek baktım ama bulabildiğim tek tanıdık yüz, Mirza oldu. Askerlere rağmen koşup ona sarıldım.

"Üzgünüm," dedi ağlarken. "Çok üzgünüm. Durduramadım."

"O... Nerede o? Lütfen Mirza, bana onun iyi olduğunu söyle."

"Üzgünüm," dedi yeniden. "Onu hiç görmedim."

Askerler aramıza girdiler. Mirza'nın bileklerine kelepçe takıp onu araca bindirirlerken beni bariyerlerin arkasına ittiler. Binlerce kişinin kurtuluşunu izledim ve binlercesinin cesedinin kıyıya bırakılışını. Hiçbiri o değildi.

Günler sonra orada yalnızdım. Kötülerin Şehri'ne dair geride hiçbir şey kalmadığında bile ben karşı kıyıdan orayı izliyordum. Bir şekilde onu görme ya da onunla ilgili bir haber alma umuduyla.

Yanıma tanıdık bir isim oturdu ve bana bir kâğıt parçası uzattı. Bir kâğıda bir de onun yeşillerine baktım.

"Sana bunu ulaştırmamı istemişti. Seni ancak bulabiliyorum."

Scanned with CamScanner

Elindeki kâğıda uzanıp aldım ama açıp içindekine bakamadım. "O..."

"Uyandı," değinde sözleri boğuk bir fısıltı gibi çıkmıştı. "Panzehir işe yaradı."

"Sonra..." dedim hevesle ona dönerken. "Sonra ne oldu? Nereye gitti?"

"Seni sordu. Gittiğini söylediğimde tek kelime etmedi. Evden çıktı, uçurumun kenarından aşağı baktı uzun uzun. Sonra İstanbul'u izledi. Bir daha görmedim onu. Her yerde aradım ama yoktu."

"Ya o... ölenlerin arasındaysa?"

"Ölenlerin listesi açıklandı. Aralarında ismi yoktu. Ama yaşayanların arasında da değildi."

Elimdeki kâğıda baktım. Onu avucumun içine sıkıştırmıştım. Korkuyordum açıp bakmaya. Asil de bunu fark etmiş olmalı ki, "Günlüğünden yırtıp verdi. Daha önce yazmıştı."

Boğazıma oturan acı yumruyu yutkunmaya çalıştım ama çok güçtü. Beni ayakta tutan tek şey garip bir şekilde bu belirsizlikti. Belki kâğıtta yazanlar bu belirsizliğe bir son verirdi.

Ama ya kötü bir son verirse? Dayanamazdım buna ama bu belirsizlik beni mahvediyordu. Kâğıdı açıp onun kelimelerine baktım. İlk anda her şey birbirine girmiş gibi geldi. Sonra dikkatlice bakınca yazdığı satırları görebildim.

Beni affet, Gri Hanım. Sana bunları yaşatan adam olmak istemezdim. Özgürlüğün için aldığım bu karar, yeniden benden nefret etmene sebep olduysa üzgünüm ama bir daha olsa bir daha yapardım çünkü seni koruyamamaktan ve sana bu cehennemde gerçek bir mutluluk verememekten delicesine korkuyorum.

Taş. Kâğıt. Makas. Kazandın. Özgürlüğün tadını çıkar. Belki bir gün yeniden tanışırız. Mucizeler gerçekse. Seni seviyorum.

Kötülerin Şehri yıkıldı ve bir daha hiçbir mahkûm o adaya gönderilmedi.

BÖLÜM 41

"Mimar," dedim elimdeki soğuk kahve bardağını tezgâhta ileriye doğru uzatırken. "Mimar olmak istemiştim aslında. Annem için. Sonra..." Derin bir iç çekerken dudaklarımı aşağı doğru büktüm. "...hayal kurmayı bıraktım."

Cam pipetini tutup soğuk kahvesinden bir yudum aldı. Kahve boğazından akıp midesine inerken tadına bayıldığını belli etmek istercesine gözlerini büyüttü.

"Her geçen gün daha iyi yapıyorsun şu kahveyi. Buradaki her şey muazzam. Kasabanın en tatlı kafesi!" Gülerek bardağını tezgâha bıraktı ve uzun kirpiklerini kırpıştırdı. "Konumuza dönersek eğer," Nefesini sesli bir şekilde bıraktı. "Hayal kurmayı bırakmak mı? Hadi ama hayal kurmayı istesen de bırakamazsın. Sen sadece kendini kaybetmişsin ama merak etme, bulmana yardım edeceğim!"

Fatma, kasabanın neşesiydi. Annemin evini satıp burayı satın aldığımda henüz kafeyi açmadan çatkapı içeri dalmıştı. Amacım bir kafe açmak değildi aslında. Burası ben satın almadan önce bir kafeydi ve içerisi tam takırdı. *Ne kaybederim ki?* diye düşünmüştüm. Elimde kalan parayla malzeme alıp işe koyulmuştum.

"Kendimi bulmama gerek yok çünkü nerede olduğumu biliyorum," diye yanıtladım onu. Kendime kahve hazırlarken oyalanıyordum. Oyalanmadığım zaman çok düşünüyordum ve düşünmek her şeyden çok daha fazla yoruyordu beni. "Sadece ulaşamıyorum."

"Bu, bir yıldır kendin hakkında yaptığın tek itiraf!"

Kaşlarımı kaldırıp ona bakmakla yetindim. Bir yıldan biraz uzun süredir buradaydım, evet. Yıl, 2028. Aylardan ağustos. Bir hafta sonra doğum günüm. Ve ondan hâlâ haber alamadım.

Bu süre zarfında tam da istediğim gibi kimse bana ulaşamadı. Kimse nerede olduğumu, ne yaptığımı bilmiyor. Koray'dan iki kez mail aldım yalnızca.

Scanned with CamScanner

O da benim hayatıma karışmıyor ve kararlarıma saygı duyuyor. Her şeyden, herkesten uzak bir hâldeydim.

Koray bana sahte bir kimlik ayarlamıştı. Bu yüzden bana ulaşabilecek tek kişi oydu. Ve söz vermişti. Devin'e nerede olduğumu söylemeyecekti. Aksi hâlde giderdim. Yeni bir yer bulurdum kendime.

Koray bana en azından Devin'e iyi olup olmadığımı söyleyip söyleyemeyeceğini sormuştu. Ben de ona yalnızca *hayır,* yazmıştım. Benimle ilgili iyi olup olmadığımı bile öğrenmesini istemiyordum. Ona kızgınlığım geçmiyordu. Onu içimde bir yerde hâlâ seviyordum ama affedemiyordum. Öyle kolay affedebilen biri olsaydım bir yıkıma neden olmazdım sanırım.

"Yine daldın, Güneş!"

Koray'ın benim için seçtiği isim, Güneş'ti. Kötülerin Şehri'ne düştüğümdeki ilk dostum kedi Güneş gibi.

Onu da kaybetmiştim.

Kendime yaptığım kahveyi alıp hızlıca tezgâhın arkasından çıktım. "Senin yapacak işlerin yok mu? Kasabanın kuruluş yılına özel düzenlenen parti için bir düzine elbise dikmen gerekmiyor muydu?"

Bir hafta sonra kasabanın kuruluşunun yüzüncü yıl dönümüydü ve burada böyle şeyler oldukça seviliyordu. Kasabadaki herkesin davetli olduğu bir parti vardı. Şimdiden kasabanın bütün sokakları, caddeleri süslenmişti. Bir tek benim iki katlı binamda süs yoktu ve sanırım bu bazı kasaba sakinlerini geriyordu.

"Sadece iki elbise kaldı." Kendini gösterdi. "Benim," Sonra beni gösterdi. "Ve senin elbisen."

Ona göz ucuyla bakarken kapıyı açıp dışarı çıktım ve kafenin önündeki masalardan birine yerleştim. Hava çok güzeldi. Güneş en tepedeydi ve tatlı bir esinti vardı. Caddedeki ağaçlar bu esintiyle birlikte usul usul salınıyordu.

"Katılmayacağımı sana söyledim."

"Mümkün değil!" Kahvesini masaya bırakıp sandalye çekip oturdu. Gözlerini büyütmüş, itiraza başlamıştı yine. "Kasabadaki herkes gelecek. Büyük küçük herkes, Güneş. Ve sen, kasabanın en yeni yerlisi olarak bu partiye katılmak zorundasın!"

Kahvemi yudumladıktan sonra başımı arkaya doğru attım ve gökyüzünün tatlı mavisini izlemeye koyuldum. Onun gözleri gibiydi, masmavi... Derin. Derinden derinden... Gökyüzüne bakmamın tek sebebi onun gözlerine olan özlemimdi. Denizden çok uzaktık, bu yüzden denize bakamazdım ama gökyüzü nereye gidersem gideyim benimleydi işte.

"Kasabaya yeni birinin geleceğini duydum," dedim ona bakmadan. "En yeni yerlisi olmayacağım artık. Keşke gidip ona sarsan."

"Ben de duydum!"

Enerjisi o kadar bitmiyordu ki her cümlesinin sonu ünlemle doluydu resmen. Büyük büyük, yüksek konuşuyordu. Fatma'nın yanında olup mutsuz olabilecek insan sayısı çok azdı. Güneş gibi olan oydu. Işığını etrafındakilerde paylaşırdı. Annemden sonra tanıdığım en iyi insandı. Herkese yardım eder, gülümser, iyilik saçardı.

"Genç bir adammış. Kasabaya ayak bastığından beri sana onlarca adam ayarlamaya çalıştım ama birini bile beğendiremedim. Belki de bu adam kaderindir!" Ellerini hevesle birbirine vurdu. "Âşık olacaksın!"

Ona ters bir bakış fırlattım. "Ben zaten âşığım."

Fatma ellerini birbirine vurmayı kesip yerinden çıkacakmış gibi büyüyen gözlerle bana bakakaldı. "Ne? Kime? Ne zaman? Nerede?"

"Çok uzakta bir yerdeki birine." Yeniden gökyüzüne baktım. "Bir daha göremeyeceğimi bile bile."

"Bir daha göremeyeceğini bildiğin çok uzakta bir yerdeki birine nasıl âşık olabilirsin? Zamanla geçer, Güneş. Geçmek zorunda. Hayat imkânsız bir aşka takılıp kalmak için çok kısa."

"İmkânsız olduğu için sevmekten vazgeçebilseydim zaten buna aşk denmezdi. Olsa olsa sevgi denirdi."

"Nasıl biriydi peki?" Fatma bir de kasabanın en meraklı insanıydı. "Yakışıklı mıydı? Boyu kaçtı mesela? Gözleri ne renkti? Nasıl ve nerede tanıştınız? Neden uzaklaştınız? Onu sevdiğini nasıl anladın?"

"Yakışıklıydı," derken gülümsedim hatıralarımdaki adama. "Uzundu, gözleri masmaviydi. Bazen buz gibi bazen de sıcak deniz gibiydi. Bir adada tanıştık." Bunu anlatmak biraz zordu. "Ondan nefret ediyordum. Sonra onu tanımak zorunda kaldım. Tanıdıkça sevdim, sevdikçe tanıdım."

Devam edemedim anlatmaya. Binlerce cümle kurabilirdim onunla ilgili ama kuramadım. Kurmamam da gerekiyordu zaten. Susmam gerekiyordu.

"Neden uzaklaştınız peki?"

Kaşlarımı çattım öylece. Nefret ediyordum bundan, uzaklaşmamızdan. "Aramıza deniz girdi ve sonra şehirler. Karşılıklı iki kıyının iki insanıydık. Dünyalarımız farklıydı anlayacağın."

Scanned with CamScanner

"Onu sevdiğini nasıl anladın?"

"Gitmek istemediğimde."

"Ne?"

"Hep gitmek için çabaladığım bir dönemdi. Sonra bir gün gitmek istemedim. Gidersem onu kaybedecektim."

"Burada olduğuna göre..."

"Evet," diye sözünü kestim. "Gittim ve kaybettim." Hızlıca ayağa kalktım. Kalbim küt küt çarpmaya ve göğsümü ağrıtmaya başlamıştı. "Her neyse. Sen işinin başına dön ve sakın bana bir elbise dikmeye kalkma, gerçekten, katılmayacağım partiye. Kalabalıktan hoşlanmıyorum."

"Güneş!"

"Fatma, lütfen." Kafenin kapısını itip içeri girdim ve tezgâhın arkasına geçtim. Elimdeki kahve bardağını lavabonun içine bırakıp arkadan dolandım ve eve çıkan merdivene yöneldim.

Ev küçüktü. Bir oda bir salon. Tatlıydı, bana sıcak hissettiriyordu. Renklerden uzak, çoğunlukla beyazdı. Az eşya, çokça kitap ve çerçeve vardı. Çerçeveler annemle fotoğraflarımla doluydu ve onunla bir tane bile fotoğrafım yoktu.

Bazen yüzünü unuttuğumu sanıyordum. Sanki yabancı birinin yüzüydü hatırladığım. Kendime çok kızıyordum o zaman. Sonra rüyama giriyordu. Tam da hatırladığım gibi. Elini uzatıyordu bana, tutmak için uzatıyordum ve uyanıyordum. Elini hiç tutamamıştım.

Onu görmeyeli neredeyse bir buçuk yıl olmuştu. Her günüm bir gün kapımda belireceği ânı beklemekle geçmişti. Ne olursa olsun gelebilirse gelir ve beni mutlaka bulurdu. Bazen gelemezdik, bulamazdık. Onu suçlamıyordum. Asla da suçlamayacaktım.

Sadece yorulmuştum. Çok yorulmuştum. Yeniden mutlu olabilmek isterdim. Mutlu olmayı özlemiştim. Sevmeyi, sevilmeyi. Hatta kalabalığı. En çok da onu.

Bir hafta sonra Fatma kapımın önünde dikildiğinde elinde koca bir kutu vardı ve ben içinde benim için diktiği elbise olduğunu biliyordum. Hazırlanmıştı, kendine çiçekli, muazzam bir elbise dikmişti.

"Partiye bir saat var, hemen hazırlanman gerek."

"İkna olduğunu düşünmüştüm."

"İkna falan olmadım. Benimle birlikte o partiye katılacaksın, Güneş. Herkes orada olacak. Kasabaya geldiğinden beri insanlarla aranda belli bir mesafe var. Kimsenin sana kolay kolay yaklaşmasına izin vermiyorsun. Bu parti insanlarla kaynaşman için büyük bir fırsat."

İç çekerek kapının önünden ayrılıp mutfağa ilerledim. Hazırladığım sufle karışımını kalıplara dökmek üzereyken geldiği için işim yarıda kalmıştı.

Bugün doğum günümdü ama bunu Fatma da dâhil bu kasabadaki kimse bilmiyordu. Yeni kimliğimde doğum tarihim de farklıydı çünkü. Gerçi bilseler de bir şey değişmezdi. Ben yine evde, tek başıma, yanımda getirdiğim albümlerimi sırasıyla dinlerken suflenin üzerine diktiğim mumu üflüyor olacaktım. İki sufle yapacaktım ama birinde mum olacak, birini yiyecektim. Biri onun içindi, asla gelemeyecek ve yiyemeyecek olmasına rağmen.

"Bu elbiseye bayılacaksın!" Kutuyu mutfaktaki masanın üstüne bıraktı. Yanında bir de ayakkabı kutusu getirmişti. "Ayrıca son anda konseptte değişiklik oldu." Çantasından bir maske çıkarıp yüzüne doğru tuttu. "Maskeli bir parti olacak. Bu senin işini kolaylaştırır diye düşündüm ve fikri ben sundum. Kabul ettiler." Ellerini hevesle birbirine vurdu ve alkış yaptı. "Saklanmak istediğinde saklanabilirsin."

Yüzümdeki yara izi yüzünden olduğunu sanıyordu. Yara izi sorun değildi, ona alışmıştım. Vücudumdaki diğer bütün izler gibi. Hepsi varlığımın bir parçası hâline gelmişti. Bütün bunlarla ilgisi yoktu.

Sufle karışımını kalıplara dökerken omuz silktim. "Gelmeyeceğim."

"Seni huysuz!" diye cırladı bir anda. "İlla kolundan tutup sürükleyeyim mi istiyorsun? Geleceksin dediysem geleceksin!"

Dilimi dudaklarımda gezdirirken dönüp ona baktım. Onu ilk kez kızgın görüyordum doğrusu. Hep çok sakin ve ılımlıydı. Genelde heyecanlı.

"Fatma..."

"Geleceksin!" Kelimeyi heceleyip elini masaya vurdu. "Şimdi, hazırlan. Makyajını ben yapacağım. Şu yara izini kapatalım."

Onu üzen, öfkelendiren, huzurunu bozan kişi olmak istemedim. Mutlu biriydi ve ben bir sorun olmamalıydım. Onun çabalarını boş çıkarıp gününü mahvetmek istemediğim için bir saatliğine katılmayı kabul ettim.

Bana bütün bedenimi jilet gibi saracak dar bir elbise dikmişti. Rengi griydi.

"Rengini beğendin mi? Sana çok yakışacağını düşündüm."

Scanned with CamScanner

Sertçe yutkunmakla yetindiğimde yanında getirdiği ayakkabıyı gösterdi. O da gri ve ışıl ışıldı. Maske de aynı şekilde. Beni baştan aşağı grilere bürümüştü.

Griyi hayatımdan çıkarmıştım.

"Neden gri?"

"Griye özel bir ilgin olduğunu fark ettim. Ne zaman gri bir şey görsen gözlerin dalıyordu. Böyle bir şeyin olmalı diye düşündüm."

Bir zamanlar griye dair her şeyim vardı oysaki. Grinin ta kendisiydim.

Bir saat içinde uzun zaman sonra griler içindeydim. Tam anlamıyla. Fatma yüzümdeki yara izini kapatmış ve bana güzel bir makyaj yapmıştı. Eskiden bir tutamı gri olan saçlarım şimdi tamamen kahverengiydi ve Fatma saçımı güzelce şekillendirmişti. Bukleler omuzlarımdan aşağı usulca dökülüyordu.

İyi görünmeye çalışmayalı çok uzun zaman olmuştu. Güzel bir elbise, ayakkabı, saç ya da makyaj. Kot, tişört, sürekli toplu bir saç ve sıfır makyajla dolanıyordum. Aynaya bile gerekmedikçe bakmıyordum. Kendimle ilgilenmeyi bırakmıştım.

Aynada kendimi görünce kendime neden bu kadar kötü davrandığımı sorguladım bir süre. Kendime iyi davranmayı hak ediyordum. Ben kötü biri değildim, bunu hak etmiyordum.

Boğazıma oturan yumruyu sertçe yutkunarak geri ittim ve derin bir nefesi seslice içime çektim. Kendime artık iyi davranacaktım. Bu, yeni yaşımın kendime hediyesi olsun. Kendime iyi davranmak.

Fatma'yla birlikte evden çıkıp kasabanın ışıltılı sokaklarında yürümeye başladık. Her yer cıvıl cıvıldı, sıcacık hissettiriyordu. Güneş batıyordu ve gökyüzünün mavisi turuncuya bürünürken tenimi okşayan tatlı bir esintiyle sarıp sarmalanmıştım. Herkes süslenmiş, bir araya gelmiş ve partiye doğru ilerliyorlardı. Mutsuz görünen kimse yoktu. Herkes gülücükler saçıyordu.

Sağ yanıma baktım ister istemez ve Kıvanç Sidar'ı orada görmeyi istedim. Şimdi yanımda olsaydı ve benimle bu duyguyu tadabilseydi keşke. Birlikte bu tatlı kasabada sonsuza dek yaşayabilseydik. Sadece ikimiz. Kötülükten uzak, sorunlarımızı karşı kıyıda bırakmış bir şekilde.

Parti açık havadaydı. Kasabanın merkezinde, sokaklara yayılmış bir şekilde. Her yer ışıl ışıldı ve canlı müzik çoktan başlamıştı. İnsanlar keyifle içiyor, birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Çocuklar etrafta koşturuyordu,

gençler kendi aralarında eğleniyorlardı. Ortaya kocaman bir dans pisti kurulmuştu ve orada dans edenler vardı.

İlk önce Fatma'nın ailesiyle selamlaştık. Fatma'nın ailesi buranın köklü ailelerindendi. Annesi belediye başkanıydı. Kızının kendi yolundan ilerlemesini hep çok istemiş olsa bile Fatma terzi olup kasabadaki herkese elbise dikmeyi o kadar çok istemiş ki ona karşı koyamamıştı.

Bu kasabadaki herkesin bu kasaba kadar hayalleri vardı. Kimse buradan kaçıp gitmenin, kendini kasabanın dışında bulmanın derdinde değildi. Aslında bu bana burayla ilgili iyi hissettiriyordu. O kadar çok büyük hayalleri, arzuları olan insanlarla zaman geçirmiştim ki bu bir savaşın ortasında olmak gibiydi. Herkes birbirine zıt, herkes birbirine düşmandı ama burada böyle bir şey yoktu. Burada hayat vardı, hırs yoktu.

Fatma beni arkadaşlarıyla tanıştırırken ona karşı koymadım. Aslında çoğunu daha önce görmüş ve ayaküstü tanışmıştım ama kimseyle samimi olmamıştım.

Şarkılar çaldı, içkiler içildi, danslar edildi, kutlamalar devam etti. Ilık havada kasaba olduğundan daha da neşeli bir hâl aldı.

Bir süre sonra müzik değişti ve dans müziği çalmaya başladı. Çiftler bir bir dans pistindeki yerlerini aldılar. Romantizm kısa sürede tavan yaptı.

Köşedeydim, içkimi yudumlayarak dans edenleri izliyordum. İyi hissediyordum aslında. Eksik ama biraz olsun iyi. Sanki bugün burada farklı bir şey vardı. Anlayamıyordum ve anlatamıyorum da aslında. Çok garip bir histi.

"Dans zamanı!" Fatma ne ara yanıma gelip elimden yakaladı, anlayamadım. Beni dans pistine doğru çekiştirmeye çalıştı. "Sana partner buldum."

"Hayır, işte bu fazla. Kimseyle dans etmeyeceğim."

"Edeceksin, etmek zorundasın. Partinin kuralı bu. Herkes dans eder."

"Hayır, Fatma, hayır..."

Fatma beni dans pistinin ortasına götürüp bıraktığında neye uğradığımı şaşırdım. O benden uzaklaşırken öylece kalakaldım. Arkasından seslenemedim bile. Gerçekten neyin peşindeydi bu kız?

Sesli bir nefesi bıkkın bir şekilde bırakarak dans eden çiftlerin arasından sıyrılıp dans pistinden çıkacağım sırada biri elimden tuttu ve hiç beklemediğim bir anda beni kendine doğru çekti. Genç adamın göğsüne çarpmamla diğer elini belime yerleştirmesi bir oldu.

"Sen ne..."

Scanned with CamScanner

Fatma uzaktan bağırdı: "Harika görünüyorsunuz!"

Dişlerimi sıkıp yüzümün yarısını kapatan maskeme rağmen Fatma'ya kötü bir bakış fırlattım. Bu sırada genç adam müziğin ritmine göre hareket edince ona ayak uydurmak zorunda kaldım.

Maskesi yüzünün tamamını kapatıyordu. Siyah bir pantolon ve siyah bir de gömlek giyiyordu. Boynunda bir kolye vardı ama ucu gömleğin içinde kaldığı için ne olduğunu göremiyordum. Saçları… sarıydı. Boyu uzun, gözleri… maviydi.

Kalbime öyle sert bir ağrı saplandı ki irkilerek geri çekildim. Hızlıca uzaklaştım ondan. Birkaç adımdan fazla gerileyemedim ama. Öylece kalakaldım dans pistinin ortasında.

Müzik devam ediyordu, insanlar etrafımızda neşeyle dans ediyorlardı ve o karşımdaydı. Hiç tepki vermeden yalnızca bana bakıyordu. Aradaki mesafeyi kapatmıyordu ya da tek kelime etmiyordu.

Geriye doğru dördüncü bir adım attım. Yine tek kelime etmedi. Beşinci adımı attım. Altı, yedi, sekiz, dokuz, on, on bir ve on iki. Sonra arkamı döndüm ve kaçtım oradan.

Sanki o anda kasabanın rengi soldu, ışıklar cızırdayarak kapandı, müzik sustu, tatlı esinti şiddetlendi. Her şey başımdan aşağı yıkıldı.

Fatma'nın ardımdan seslendiğini duysam da durup ona bakmadım ya da bir şey söylemedim. Kaçtım, oradan daha önce de kaçıp buraya geldiğim gibi. Sokakları aştım ve evimin yolunu buldum.

Bana ait olmayan evimin. Başka bir insana, başka bir hayata ait olan evin. Yekta Akay'a değil, Güneş'e ait. Güneş'in bir geçmişi yok. Güneş, Yekta'nın yaşadıklarını yaşamadı. Ama bugün Yekta'nın doğum günü.

Telaşla eve girip kapıyı gürültüyle kapattım. Nefes nefeseydim ve ağlamak üzereydim. Buna rağmen orada durmadım. Doğrudan mutfağa ilerledim ve bugün yarıda bıraktığım işe geri döndüm. Kalıplara döktüğüm sufle karışımını fırına koydum ve onun pişmesini beklerken salona geçtim. Albümleri çıkardım, müziği açtım.

Yüzümdeki maskeyi koltuğun üzerine bırakıp fırının başında beklemeye başladım. Sufleler kısa sürede pişti. Pişen sufleleri fırından çıkardım ve salona geri geçtim.

Suflelerden birinin üzerine mum diktim, mumu yaktım. Bu sırada müzik değişti ve Manga'dan Dursun Zaman çalmaya başladı.

"Dursun zaman," diye fısıldadım göz pınarlarımda biriken yaşlar akmaya başlarken. "Lütfen dursun zaman."

Gözlerimi kapattım ve mumu üflemeden önce dilek tuttum. Yekta Akay için, Gri için, Gri Hanım için.

"Bana geri gel, Kıvanç Sidar. Lütfen bana gel."

Mumu üfledim ve söndürdüm. O anda kapı çaldı. Üst üste, on iki defa. Kapının ardındaki kişinin yumruğu kapıya on iki kez çarptı.

Kalbime bir ip dolanmıştı sanki. O ip tarafından öylece kapıya doğru çekildim. Şarkı çalmaya devam ediyordu, sönen mumun dumanı dağılmaktaydı ve kapının ardında derin bir sessizlik vardı.

Kalbim küt küt, yerinden çıkacakmış gibi çarparken elimi kapının kulpuna yerleştirdim. Kulpu indirdim ve kapıyı açtım.

Uzun boylu, sarışın, mavi gözlü, siyahlar içinde ve dudaklarında kendinden emin bir gülümsemeyle karşımda duran adam partide dans ettiğim adamdı. Maskesi yoktu ve o…

"Gri sana çok yakışıyor, Gri Hanım ama ben hâlâ benim siyahıma karışmanda ısrarcıyım."

O, Kıvanç Sidar'dı.

Öylece kalakaldım orada, o noktada. Hayal görüp görmediğimden emin olamadım o anda. Bunun zihnimin, kalbimin bir oyunu olup olmadığını çözemedim.

Kıvanç Sidar. O gerçekten burada mıydı? Kötülerin Şehri'nde değil de burada mıydı? Karşımda mıydı şu an yoksa ben bir rüyanın içinde miydim? Onsuz kaldığımdan beri gördüğüm rüyalardan birini mi görüyordum?

Onu özlemekten delirmiş miydim?

Kalbime bir ağrı saplandı. Elimi kalbimin üstüne bastırırken kaşlarımı çattım ve bir anlığına gözlerimi kapatıp bekledim öylece. Uyanmayı, kendime gelmeyi, belki de delirmeyi kesmeyi.

Islak kirpiklerimi kırpıştırarak göz kapaklarımı araladığımda onu bir nefes kadar uzağımda buldum. Kontrol altında tutmaya çalıştığı apaçık ortada olan sık nefesleri yüzüme çarparken titriyordu. Kalbinin aynı benimki gibi küt küt, yerinden çıkacakmış gibi korkunç bir hızla attığını ona dokunmadan bile hissedebiliyordum.

Hafif aralık dudakları onu son gördüğümün aksine kanı çekilmiş gibi değildi. Eskisi gibi göz alıcıydı ve dudaklarımı dudaklarına bastırma isteği uyandırıyordu.

Gözleri… Onlar heyecanla parlıyordu. Özlem dolu bir heyecanla. Bakışları bütün hislerini ele veriyordu. Kötülerin Şehri'nin karanlık esaretinden kurtulmuş, aydınlık gökyüzünün güneşi ve gecenin parlak

Scanned with CamScanner

yıldızları mavilerine yerleşmişti. Gri değildi bakışları, savaşmıyordu kimseyle. Maviydi en derinden, en güzelinden. Sadece sevmekle yetiniyordu.

"Durdu zaman," diye fısıldadı dudaklarıma doğru ve sesi bir kez daha büyüledi beni. "Durdu ve beni sana getirdi, Gri Hanım."

"Geldin..." Sesim çatlak ve kısık çıktı istemeden. Göz pınarlarıma dolan yaşlar hızla sıcak yanaklarıma akarken kalbimdeki düğümün çözüldüğünü hissettim. "Bana geri geldin."

"Ne olursa olsun," Çeneme dokundu uzun parmakları ve tenimle ilk temasında titremekten alamadım kendimi. "Sana ne olursa olsun gelirim, Gri Hanım. Seni ne olursa olsun bulurum."

Sıcak dudakları bir o kadar sıcak dudaklarıma dokundu ve zaman gerçek anlamda durdu ikimiz için.

Bu bir rüya değildi. Hayır, özlemden delirmemiştim de. Kıvanç Sidar gerçekten buradaydı.

Elimin birini boynuna diğerini saçlarının arasına yerleştirdim. Saçlarını tuttum ama onları çekmedim. Özlemle dokundum saçlarına, tenine, hislerine.

"Sensin," diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Gerçekten sensin."

"Benim, seninim," diye karşılık verdi hiç beklemeden ve beni usulca içeri doğru itti. "Sonunda buldum seni." Sırtımı duvara yasladı ve çarçabuk kapıyı kapatırken dudaklarını dudaklarımın üzerine sertçe bastırdı.

Hatırladığım gibiydi. Sadece biraz zayıflamış ve yorulmuştu benim gibi. Sanki defalarca kez dizlerinin üzerine çökmüş, pes etmiş ama pes ettiği yerden ayağa kalkmıştı. Benim için savaşmıştı, bizim için savaşmıştı ve kendi için... Kıvanç Sidar bu kez kendi için de savaşmıştı.

Ne çok kayıp vermiştik. Neyimiz var neyimiz yoksa her şeyimizi kaybetmiştik. Birbirimiz hariç. Sahiden dediği gibi olmuştu. O, biz yanmayalım diye herkesin yanmasına göz yummuştu. Hep herkesi kurtarmayı denemiştik ama bunun cehennemde imkânsız olduğunu kabullenmemiz zaman almıştı. Bu yolda kendimizi kaybetmiştik. Cehennemin büyüsüne kapılmış, şeytanın yancıları olmuştuk. Fark ettiğimizde artık çok geçti. Çoktan kaybetmiştik. Cehennemde tek bir kazanan olurdu ve o da şeytandı.

Kunter, şeytanın tahtına oynayabildiği için şanslıydık. O, her şeyi göze almıştı. Kaybetmeyi de ölmeyi de. O hiç kazanmaya oynamamıştı, yalnızca benim kazanmama oynamıştı. Ve bana geri gelmişti.

"Seni seviyorum, Gri Hanım," dedi dudaklarıma doğru. Benim gözyaşlarım suratımı ıslatmışken onun yüzü gülüyordu. "Seni her şeyden, herkesten çok sevmiyorum. Yalnızca seni seviyorum. Yalnız, sen."

Kollarımı beline sardım ve başımı göğsüne yasladım. Buradaydı. Öyle sıktım ki kollarımı, gidecek olsa gidemezdi. Bırakmazdım onu. Ellerim, tenim, gözlerim, kalbim... Her şeyim yalnızca onu istiyordu.

"Daha erken gelemediğim için affet beni, Gri Hanım." Saçlarımın arasına öpücükler bıraktı. "Gerçi anlaşmamıza göre daha yıllarım vardı."

Karnını çimdiklediğimde gülerek hafif geri çekildi ama onu hemen gömleğinden yakalayıp kendime geri çektim.

"Bir daha uzaklaşma benden."

"İstesen de uzaklaşmam," Dilini damağına vurup şaklattı. "Bu kasabayı ele geçirmeye geldim. Buranın bir öncüye ihtiyacı var."

Filmlerdeki gibi bir kötü adam kahkahası patlattığında başımı hafif çekip suratına baktım. Bu düşünce onu gerçekten eğlendirmişe benziyordu.

"Şaka, değil mi?"

Dudak büktü. "Neden? Bu kasabayı birlikte ele geçirmekten zevk almaz mısın, Gri Hanım?"

"Burası Kötülerin Şehri değil."

"Eh, Kötülerin Şehri yandı bitti kül oldu. Bana senin uğruna yakılacak şehirler lazım."

Alt dudağımı ısırırken onun bu konudan bahsederken ne denli eğlendiğine şahit oldum. Biliyordum, şaka yapıyordu ama istediğinde bunu nasıl da büyük bir ciddiyetle yapabileceğinin farkındaydım.

"Kötü adamı seçmenin bedeli bu değil mi?"

Sırıttı. "Bütün dünyaya kötü, sana iyi adamı seçmenin bedeli." Dudaklarıma sert bir öpücük bıraktı. "Bu kötü adam son nefesine kadar senin iyilik meleğin olmaya hazır."

"Bu yüzden sen, Siyah Bey."

"Birçok nedenden sen, Gri Hanım."

Onun elini tuttum ve gülerek salona götürdüm. O gelmeden önce, suflenin üstündeki mumu söndürdüğüm yere doğru çektim. Hâlâ elinden tutarken yere oturunca yanıma yerleşmesi bir oldu.

"İşte o an!"

Yanağıma bir öpücük bırakırken küçük bir çocuğa dönüşmüştü sanki. Bu ânı o da benim gibi çok uzun zamandır bekliyordu. Bu an, başımıza gelen bütün kötülükleri sonlandırdığımız andı.

Scanned with CamScanner

Manga'dan *Dursun Zaman* tekrar tekrar çalarken sözleri birbirimizin dudaklarına doğru fısıldadık. Kıvanç Sidar anneminki kadar olmasa da tadının harika olduğunu iddia ettiğim suflemi yedi. Beş üzerinden değerlendirmesini istediğimde beş üzerinden on iki verdi ve kalbimi bir kez daha çaldı.

Boynundaki kolye, Kötülerin Şehri'ne düştüğüm ilk zamanlarda bana verdiği kolyeydi. Kolyeyi onun avucunun içine bırakıp şehirden çıkmak zorunda kalmıştım ve o, kolyeyi kendiyle birlikte bana geri getirmişti. Kolyeyi yeniden boynuma takmıştı.

"İyi ki doğdun, Gri Hanım," dedi dudaklarıma doğru. "İyi ki benim oldun."

"Cehennem belki de o kadar da kötü bir yer değildir," dedim dudaklarına bakarken. "Seni bana getirdiğine göre."

"Şeytanla kanka oldum, acıdı bana. Biraz da kıskandı sanırım. Eh, kocana herkes hayran, Gri Hanım."

Dudaklarımda büyük bir gülümsemeyle, "Kocama?" dediğimde şakağıma bir öpücük bıraktı. "Evlenirsin artık benimle."

Gözlerimi hafifçe kıstım. "İkna etmelisin beni. Neden evlenecekmişim seninle? Her gönlümü kaptırdığımla evlenseydim ohoo…"

Lafımı tamamlamama izin vermeden çenemden tuttu ve dudaklarıma sert bir öpücük bıraktı. "Kimmiş o gönlünü kaptırdıkların?" Kaşlarını kaldırmış, merakla bakıyordu. "Benden daha iyisini mi aradın?"

İç çektim. "Bir buçuk yıl, dile kolay."

Bana gözlerini kısıp dik dik bakarken bir an için nefessiz kaldı. Onunla alay mı ediyorum yoksa ciddi miyim, söylediklerimde anlamaya çalışıyordu. Elimi tuttu ve kalbine bastırdı. "Baksana," dedi sertçe yutkunurken. "Atıyor mu kalbim? Az önce lanet şakan yüzünden durdu galiba. Beyaz ışığı gördüğüme eminim."

Elimi göğsünde aşağı yukarı hareket ettirdim. Parmaklarım gömleğini sıkıca kavrarken dudaklarımı hafifçe ıslattım. Ona nasıl doyacaktım? Sanki binlerce yılımız olsa yine de doyamazdım.

"Yüzünü unuttuğumu sanmıştım," diye mırıldandım onun buzdan harelerini izlerken. "Bir an için anılarımdaki seni yanlış hatırladığımı düşündüm. Çok kızdım kendime, nasıl unuturum diye. Gazetelerdeki blurlu fotoğraflarına bakıyor ve doğru hatırlayıp hatırlamadığımı anlamaya çalışıyordum. Çok kızmıştım kendime. Âşık olduğum bu yüzü nasıl unuturum diye." Elimi yüzüne uzatıp ona yanaştım ve kollarının arasına girdim. "Unutmamışım, hatırladığım kadar yakışıklı bir herifmişsin."

Son cümlem onu güldürdüğünde ben de güldüm. Kahkahasının kulaklarıma dolmasını özlemiştim. Onun sesi bende bir çeşit antidepresanmış meğer.

"O gri saçlı adamı özleyeceğim."

"Ben Gri Hanım'ı özlemeyeceğim," diye itirafta bulundum. "Onun acısını değil, yalnızca seni istiyorum." Kollarımı ona sıkıca sardım. "Bu sarı saçlı adamı."

Saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. "Dik bakışlarına rağmen bana hayran olduğunu biliyordum. Kaşlarını çatıp aklından ne kadar yakışıklı olduğumu geçiriyordun. Bana her dokunduğunda aklından neler geçiriyordun, kim bilir. Bana arsız diyorsun ama beni arsızlaştıran kimdi acaba?"

Karnını çimdikledim. "Arsızlığına bahane bulma."

Abartılı bir şekilde inledi: "Seni istemek arsızlıksa…" Hafifçe geri çekilip çeneme dokundu ve yüzümü yüzüne doğru kaldırdı. "Arsızım." Dudaklarımız arasında kısacık bir mesafe kala durdu. "Çok arsızım. Arsızlıktan ölüyorum şu an."

"Bu bir meydan okuma mı?" dedim dudaklarına doğru.

"Hıhım," dedi başını hafifçe sallarken. "Kim daha arsızmış görelim."

Alt dudağımın kenarını ısırıp sesli bir iç çektim. "Bunu kazanmak kolay olacak."

Gözleri kısıldı. "Kendine o kadar güveniyorsun demek?"

"Hayır," diye mırıldanırken dudaklarına baktım ve iç çektim. "Sana güveniyorum. Dayanma süren…"

"Bitti," dedi ve dudaklarımı arasındaki mesafeyi sertçe kapattı. "Sana dayanmam mümkün değil, Gri Hanım."

Onun dudaklarına doğru gülerken itiraf etmedim ama kendimi o anda ondan daha arsız hissettim. Her şeyimle onun her şeyini istiyordum ve alacaktım.

Gün ışığı salona dolduğunda ve onun mavilerini aydınlattığında yüreğimdeki o korkunç ağırlık sonunda beni terk etmişti. Burada kıvrılıp uyumuştuk. Uyandığımda onu yanımda görememekten o kadar çok korkmuştum ki bir elim saçlarında uyumuştum. Gece ne zaman kıpırdansa saçlarını çekmiştim istemeden. Bir inilti koparmış ve daha da yanaşmıştı bana.

Scanned with CamScanner

"Önce üstümüzü değiştirelim ve sonra kahvaltı edelim. Ardından sana kasabayı gezdiririm ve seni herkesle tanıştırırım. Fatma'yla dün gece zaten tanıştın sanırım. Enerjisine bayılacaksın."

Kıvanç bana yorgun ama mutlu gözlerle bakarken tuttuğu elimi dudaklarına götürüp öptü. "Hep bu ânı bekledin, değil mi?"

"Evet," diye itiraf ettim. "Sen geldiğine göre şimdi ikimiz birlikte herkesle dost olabiliriz!"

"Ben pek dost olmam," derken burnunu kırıştırdığında yanağını sıktım. "Burası Kötülerin Şehri değil. Burada kimse seni tahtından indirmeye çalışmayacak çünkü ortada bir taht yok. Sıradan bir çift olacağız."

"Sıradan?" Gözlerini yalancı bir telaşla büyüttü. "Sıradan olmak için fazla göz alıcıyım." Saçlarını yavaş yavaş düzeltti. "Kasaba başkanlığına adaylığımı koyacağım." Ona güldüğümde bana parmağını salladı. "Ben ciddiyim, Gri Hanım."

"Peki, öyle olsun." Ayağa kalkarken onu da elinden çekip ayağa kaldırdım. "İlk oy benden."

Kıvanç'ın yanında eşyası yoktu. Bu yüzden ona benden bol bir tişört ayarladım.

Kot pantolon ve beyaz tişört giyip Kıvanç ile birlikte evden çıkıp kafeye indim. Kıvanç'ın elini bir an olsun bırakmıyordum ve bırakmaya da niyetli değildim. Hep yanımda kalsın istiyordum. Ona bir daha dokunamamaktan, ulaşamamaktan o kadar çok korkuyordum ki hâlâ diken üstündeydim.

Fatma bir adamla birlikte dışarıdaki masalardan birinde oturuyordu. Ona merakla ilerlediğim sırada Kıvanç elimden çekip beni durdurdu ve tezgâhın arkasına çekti. Beni belimden tutup tezgâha oturttuğunda kaşlarım havalandı.

"İlginin başkalarına yönelmesinden hoşlanmadım, Gri Hanım."

Bacaklarımı ayırıp araya girdi ve ellerini tezgâhta iki yanıma yerleştirdi. Yaklaşıp burnunu burnuma sürterken gözlerini dudaklarıma indirdi.

"Bana insanların yanında *Gri Hanım*, diyemezsin," derken elimi boynuna yerleştirdim. Teni sıcacıktı. Saçları yumuşacık. Bakışları derin deniz gibi. "*Güneş*, diyeceksin."

"Güneş." Dudaklarını hafif ıslattı. "Kedi Güneş gibi, öyle mi?"

"Öyle." Sesim bir fısıltıdan fazla çıkmamıştı. "Ben sana ne diyeceğim?"

Dudak büktü. "Bilmem. Henüz kimliğim bana ulaşmadı."

Beni dudaklarımdan öpeceği sırada elimi göğsüne yerleştirip onu hafifçe ittim ve yüzüne bakabilmek için de hafif geri çekildim.

"Kimlik? Kimliğini kim ulaştıracak sana? Kimden yardım aldın?"

Gözlerini kısıp uzunca bir süre öylece yüzüme baktı. Cevapları vermekten çekinir gibi bir hâli vardı.

"Bana kızmayacaksın."

Kaşlarımı çattım. "Sana neden kızayım ki?"

"Saçlarımı yolmayacaksın ya da şiddet severliğini konuşturmayacaksın?"

Sertçe, "Bunları neden yapayım ki?" diye sorduğumda alt dudağını ısırdı. Anlamıştım aslında ama o söyleyene kadar anlamazdan gelmek beni daha sakin tutuyordu.

"Kötülerin Şehri'nden çıkışım pek kolay olmadı. Uzun bir süre ölü gibi takıldım. Bilekliğim artık pasifti, denizi yüzerek geçmeyi düşündüm ama herkesin gözü Kötülerin Şehri'nin üzerindeydi ve yakalanırdım. Ama sana bir şekilde gelmenin yolunu bulmalıydım. İçeride her şey birbirine girmiş durumdaydı. Öncülerin öldüğünü duyan halk bir savaşa girmişti. Mirza, Mavi Bölge'yi bir arada tutmanın yolunu bulsa da diğer bölgelere tek başına karşı koyması mümkün değildi. Ortaya çıkamazdım. Yaşadığımı kimsenin öğrenmemesi gerekiyordu. Kurtuluş yoktu. Halk yok oluşu kabullenmişti. Güçlüler zayıf olanları yok edip daha fazla hayatta kalmanın peşindeydi. Ben de dedim ki o zaman... Herkese eşit bir şans yaratayım."

"Kötülerin Şehri'ni yakan sendin. Yine."

Başını hafifçe salladı. "Geride savaşılacak ve geri dönülecek bir yer kalmazsa cehennem son bulurdu. Onlar birbirlerini yok edeceğine ben bir ateş başlattım. Bu kez büyüktü, bir yıkım olacaktı."

"Gördüm, uzaktan izledim. Sana gelmeyi denedim ama engel oldular bana."

"Bir ceset gibi davrandım. Beni diğer cesetlerle üst üste yığmalarına izin verdim. Yüzüm kapalıydı ve bilekliğim pasifti."

"Cesetlerin arasında değildin."

"Evet çünkü kıyıya gelmedim. O kargaşadan yararlandım ve kıyıya çok yakın bir yerde birkaç cesetle birlikte denize düştüm. Cesetleri aldılar ama ben çoktan uzaklaşmıştım. Çok uzun süre saklandım. Kötülerin Şehri unutulana kadar kafamı dışarı bile çıkarmadım. Sana bu kadar geç gelmek istemedim ama ikimizin de hayatını tehlikeye atmadığımdan emin olmalıydım. Elimde sana ulaşmak için tek bir numara vardı."

Tek bir numara. Kötülerin Şehri'nden dışarıyla iletişim kurduğumuz tek bir numara vardı ve o da...

Scanned with CamScanner

"Koray," dedi. "Numarası ezberimdeydi, ona ulaştım. Aylar olmuştu ve ancak iletişime geçebiliyordum. Devin'in senin nerede olduğunu bildiğini umut etmekten başka bir şey gelmiyordu elimden. İşler Kötülerin Şehri'ndeki gibi ilerlemiyordu. Orada her şeyi yapabiliyordum ama burada temkinli olmalıydım ve her şey inanılmaz ulaşılmazdı."

"Devin bilmiyordu."

"Evet, bilmiyormuş. Kurtulduğumu öğrenmesi aldığım en büyük riskti. Beni pekâlâ yok edebilirdi. Sana ulaşmama engel olabilirdi."

Yerimde kıpırdandım. Devin konusu beni inanılmaz rahatsız ediyordu.

"Ama öyle bir şey yapmadı. Aksine, bana yardım etti. Koray'ı senin yerini söylemesi için ikna eden oydu. *Bana söyleme ama ona söyle,* dedi. Koray sana ulaşmaya çalıştı ama ulaşamadı."

Bana birkaç ay önce bir mail atmıştı ama açmamıştım maili. Devin'le ilgili olduğunu düşünmüştüm.

"Senin burada olduğunu Devin sayesinde öğrendim. Tek bir şartla."

Gözlerim kısıldı. "Onu affetmeyeceğim."

"En azından dinleyebilirsin."

"İstemiyorum." Başımı sağa çevirdim. "Ona kırgınlığım geçmedi."

"Belki bir gün?"

"Belki," diye mırıldandığım sırada gözüm dışarıya kaydı. Fatma'nın yanında oturan… "Bir dakika yoksa o…" Tezgâhtan indim ve dışarı çıktım. Yalnızca sırtını gördüğüm adamın yüzüne baktığımda gördüğüme inanamadım. "Sen," dedim gözlerimin dolmasına engel olamayarak. "Senin burada ne işin var?"

"Şartlı tahliye," derken omuz silkti. "Ben de seni görmek istedim. Bizimkinin peşine takıldım." Ayağa kalktı ve bana sarıldı. "Onu bir süre misafir etmiştim. Anlarsın ya, biraz sıkıntılı bir dönemden geçiyordu."

"Mirza, ben…"

"Artık Mirza değil," derken hafifçe geri çekilip göz kırptı. "*Alp* diyeceksin bana."

"Alp mi?" Kaşlarım çatıldı. "Ama sende hiç Alp tipi yok. Sen tam bir Mirza'sın."

"Değil mi?" dedi gözlerini büyülterek. "Adımı değiştirmeyi düşündüm ama ailem pek hoş karşılamadı." Buna inanamıyormuş gibi güldü. "Düştüğümüz hâle bak. Oysa kimlerdik, değil mi?"

Kunter kahvelerle yanımıza geldi ve onları masaya bırakıp beni Mirza'dan çekti. "Kimler kimler." Bana bakıp şakağıma bir öpücük bıraktı. "Sen yine de ya…" Dirseğimi karnına geçirdiğimde kelimeyi

tamamlayamadı. Bir inilti yle, "Yarimden," dedi yapmacık bir gülümsemeyle. "Yarimden uzak dur."

Fatma sandalyesini itip kalktı ve hafiften çekingen bir tavırla, "Sonunda Güneş'in arkadaşlarıyla tanıştığıma inanamıyorum," dedi. "Hep dünyadaki ilk günüymüş gibi davranırdı. Tanıdığı kimse yokmuş gibi yani."

"Güneş biraz yabanidir," dedi Mirza. "Zor anlaşırsın ama anlaşınca da en iyi dostlarından biri olur."

"Evet, huysuz olsa da ona bayılıyorum," diyerek güldü Fatma. "O zaman hadi, size kasabamızı gezdirelim. Bayılacaksınız."

Kahvesini kaptı ve sokağa doğru adımladı. Bir an için üçümüz de birbirimize baktık. Bu kasaba gezisini istiyor muyduk? Muhtemelen hayır ama düşününce her şey için ne kadar da çok vaktimiz vardı şimdi. Güzel bir kasaba gezisi bizi bu yaz gününde sadece biraz daha huzur getirirdi.

Kahvelerimizi kapıp Fatma'nın peşine takıldık. Mirza'yla onlar biraz önümüzden gidiyorlardı. Hava güzeldi, cıvıl cıvıl. Caddedeki ağaçlar hafifçe esen rüzgarla salınıyordu. İnsanlar bir telaşı ya da korkusu olmadan yanımızdan geçip gidiyorlardı.

Kunter elini omzuma atmıştı ve ben de omzumdan sarkan elini tutmuştum. Bir yandan kahvelerimizi yudumluyor bir yandan Fatma'nın kasaba hakkında anlattıklarını dinliyorduk. Ben birazını bildiğimden çok dikkatli dinlemiyordum ama Kunter'in kulağı Fatma'daydı. Sanırım bu, kasabayı ele geçirme planıyla ilgiliydi.

Kırmızı çiçeklerle donatılmış bir tatlı dükkânının önünden geçerken Kunter'in yüzünden bir karartı geçip gitti. Başını öne eğip adımlarını izlemeye başladığında dayanamayıp, "Hatırlatmak istemiyorum ama kız kardeşin için üzgünüm," dedim. "Böyle olsun istemezdim."

Saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. "Bu sonu kendi seçti."

"Yine de bunun seni paramparça ettiğini biliyorum. Ondan nefret ediyor olabilirim ama senin kız kardeşine olan sevgini yargılamıyorum. Ve kimse böyle bir sonu hak etmezdi."

"Sevdiklerine kavuştu."

"Seni de seviyordu."

Başını hafifçe iki yana sallamakla yetindi. Amber hakkında konuşamıyordu bile. O öldüğünde acısını gözlerinde görmüştüm ve sonra onun ölümünü yaşamıştım. Her şey üst üste gelmişti. Sonrasında o adada yalnız başına ne kadar acı çektiğini tahmin bile edemiyordum. Hâlâ yanımda olması bir mucize gibi geliyordu.

Scanned with CamScanner

Geri döndüğümüzde kafenin önünde, sandalyelerden birine yayılarak oturmuş tanıdık başka bir yüz karşıladı bizi. Kendine kahve bile yapmıştı. Elinde bir zarf vardı.

"Sonunda," diyerek zarfa uzandı Kunter. O sandalyeye oturup zarfı açarken ben kısık gözlerle onları izledim.

"*Hoş geldin* demek yok mu, Gri?"

Sesli bir iç çekerek Kunter'in yanındaki sandalyeye oturdum. "Seni beklemiyordum."

"Öncünün kimliğini kendi ellerimle teslim etmek istedim."

"Çünkü?"

"Çünkü," derken sırıtarak arkasına yaslandı. "Sevgilim seni görmek istiyor."

"Şimdi değil, Koray," dedim arkama yaslanırken. "Bütün bunlar için minnettarım ama onunla konuşmaya hazır değilim."

"Ne zaman olursun?"

"Bilmiyorum."

"Bana bir tarih ver."

"Koray," diye homurdandım. "İkimiz de Devin'in yüzü kızarmasa beni bulabileceğini biliyoruz. Suçlu hissediyor ki çıkamıyor karşıma. Onlarca kez evime geldi. Kapının önünde beklemekten ileriye gidemedi. Bana ne yaşattığını biliyor. Bu onunla benim aramda. Belki bir gün ikimizin de kalbi yeterince yumuşar da affederiz birbirimizi ama bugün değil. Bugün sadece sevgilimi öpmek istiyorum."

Burun kıvırdı. "Anlıyorum." Kahvesinden bir yudum aldı. "Kötülerin Şehri hepinizi yıprattı. Biraz daha zaman verin birbirinize. Sonra elbet sarılır barışırsınız."

Kunter kimliğini çıkarıp yüzünün yanında tuttu ve bana döndü. "Bende Asır tipi var mı?"

Bir kimliğe bir de ona baktım. "Hiç de yok." Kimliği alıp inceledim. "Başka isim mi yoktu, Koray?"

"Rastgele bir isim," dedi Koray gözlerini devirirken. "Hem ne önemi var ki?"

"Yok," dedi Kunter. "Bununla her şeyi yapabilir miyim?"

Koray başıyla onayladı. "Her şeyi."

Kıvanç'ın bakışları hızla üzerime döndü ve dudaklarına sinsi bir sırıtış yerleştirdi. "Hazırlan, bu kasabanın başkanı olacağım ve seni de karım yapacağım, Gri Hanım."

Kıvanç'ın gülen suratına, ışık saçan mavilerine bakarken gülmeye başladım. Onu her hâliyle ama en çok da tatlı heyecanıyla seviyordum. Umut edebilmesine, hayal kurmasına ve bunun için heyecanlanmasına bayılıyordum. Ve bu sayede şu an birlikte olduğumuzun farkındaydım.

Koray gidince Mirza da çok geç olmadan geri dönmek için yola koyuldu. Onunla daha fazla zaman geçirmek isterdim ama bir daha geleceğini söyleyince onu rahat bırakmıştım.

Kıvanç Sidar'la yeni hayatımızın ilk gününün ilk gecesinde yatağa girmek üzereydik. Yorganın üstündeki yastığı kaldırdığım sırada Kıvanç elimdeki yastığı kapıp elimden yakalamış ve beni kendine çekmişti. Biraz önce üstünde tişörtü vardı ama şimdi üstü çıplaktı. Bunu kaşla göz arasında yaptığı için elimi çıplak göğsüne bastırırken güldüm.

"Sıcak mı?"

"Çok sıcak," diye fısıldadı inanılmaz çekici bir ses tonuyla. "Yanıyorum."

"Ateşini söndürmek için yapabileceğim bir şey var mı, Siyah Bey?"

"Var, Gri Hanım." Elini pantolonunun arka cebine attı ve bir kelepçe çıkarıp havada tuttu. "Kötülerin Şehri'ndeyken bana bir söz vermiştin, hatırlıyor musun?"

Gözlerimi şüpheyle kıstım. "Ne sözüymüş o?"

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve dudaklarıma doğru fısıldadı. "Kötülerin Şehri'nin dışındayken seni yatağa bağlayabileceğimi söylemiştin."

"Taş kâğıt makas," diye fısıldadığımda burnunu burnuma sürtüyordu. "Kazanırsan bağlarsın ama kaybedersen..."

"Sen mi bağlayacaksın." Kahkahası kulaklarıma doldu. "E hadi o zaman, kim daha arsızmış, görelim."

Ellerimiz yan yana geldi. Aşağı yukarı üç kere hareket ettirdik ve parmaklarımız şekil aldı. Kunter ellerimizi gördüğünde bir an bile beklemeden kelepçeyi bileğime taktı.

"Benimsin, Gri Hanım." Dudakları dudaklarıma dokundu. "Her zaman benimdin."

"Her zaman senindim, Siyah Bey."

Siyah Bölge Öncüsü Kunter ve Gri Bölge Öncüsü Yekta artık yoktu. Onlar bizim için birer kitap kahramanıydı. Kahraman da sayılmazlardı üstelik. Sık sık hikâyenin kötüsü olmuşlardı. Onlar sonsuza dek ayrı kalmışlardı ama biz, Kıvanç Sidar ve Yekta Akay sonsuza dek birlikte olacaktık.

Scanned with CamScanner

YAZAR NOTU

Cehennemin bir kopyasını yazmak şimdi düşününce pek akıl işi gibi gelmiyor. Bir kitabın beni yıpratabileceğini düşünmezdim ama az önce son satırları yazarken bile bu sona rağmen yıpranmış hissetmeye devam ettim. Herkes kötüyken ve iyi olanlar bile bu kötülükten kendini koruyamamışken işleri yoluna sokmak çok zordu. Bazen durup, *"Tamam, hepsi cehennemde yanacak,"* dediğim oldu. Eh, bazıları yandı da.

Veyl serisi beş yıldır hayatımda. Bu benim için duygusal bir veda olacak. Bu türde verdiğim ilk eser. Farklı olmasını istemiştim ama dayanılmaz bir acı yazacağımı ben de bilmiyordum. Üzgünüm, cehennemin kopyası olarak anılan bir yerde mutluluk vadedemedim onlara. Her şeyin en kötüsü gerçekleşti ama tamamen umutsuz bırakmak da istemedim.

Benim için Veyl bir tür dönüşümdü. Yekta'nın başkaldırışı, değişimi ve bunu Kötülerin Şehri gibi bir yerde yaptığında aslında iyi bir şey olmadığını anlaması ama çok geç olması... Artık onlar gibiydi. Nefret, kin ve öfkeyle hareket etmenin ağır sonuçlarıyla karşılaştı. Sadece kaybettiğinde tutunabileceği tek şey aşk oldu.

Onları birlikte yazdığım için hiç pişman olmadım. Cehennemin kurbanı olmalarını istemedim. Onların hikâyesinde bana sonuna kadar eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Gri Hanım'ı ve Siyah Bey'i özleyeceğim...

Scanned with CamScanner

TEŞEKKÜR

Yazarlık yolculuğum boyunca desteklerini benden esirgemeyen sayılı insanlara ve varlıklarını her zaman hissettiğim sadık okurlarıma kalpten teşekkür ederim. Sizler tarafından anlaşılmak ve hikâyelerimin sizlerde bir karşılık bulduğunu görmek, daima minnet duyacağım bir ayrıcalık olacak.

Tüm kitaplarımda bana eşlik eden editörüm Nurdan Başalan'a ve bir seriyi daha sizlerle buluşturabilmek için emek veren Artemis Milenyum ekibine içten teşekkürlerimi sunarım.

Veyl evreni her zaman geri dönmek isteyeceğim bir yer olarak kalacak çünkü bana cehennemde bile ışığı takip etmem gerektiğini hatırlattı.

Teşekkürler ve yeşil günler...

Scanned with CamScanner

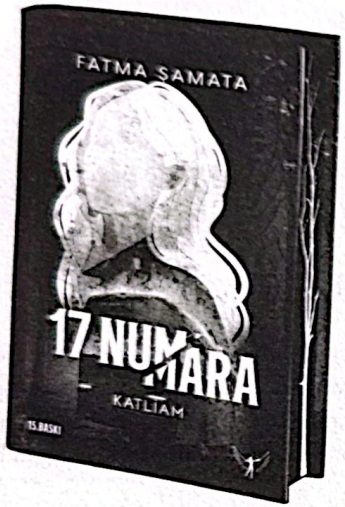

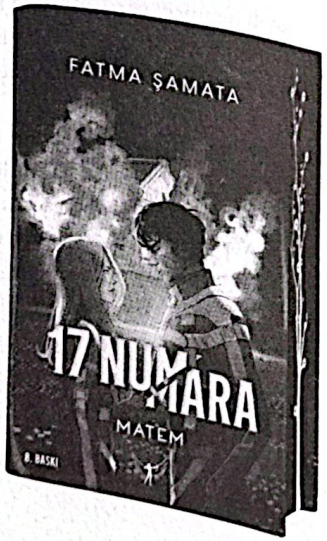

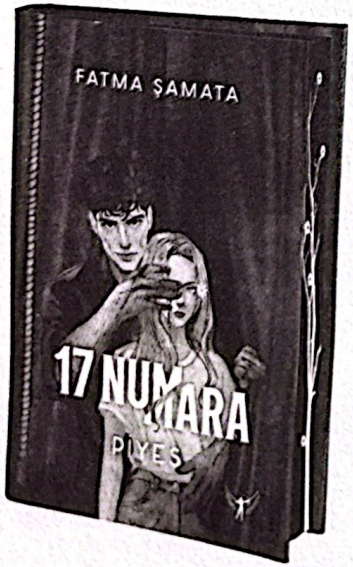

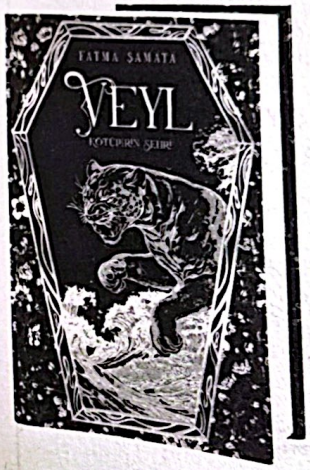

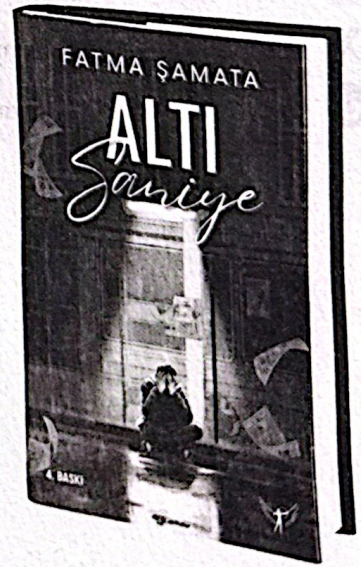

Scanned with CamScanner

FATMA ŞAM

Fenna mahlası ile tanı
yazar Fatma Şamata,
yılında İstanbul'da do
Sakarya Üniversitesinde
eğitimini tamamladıktan
kendini yazmaya ada
Numara'yı, lisedeyken
bir rüyadan esinlen
üniversitenin ilk yılla
artık zihninden çıkıp
adına yazmaya baş
Numara'dan sonra y
ilgisi olduğunu keşfed
Şamata, yazmayı, kö
yatıştırmanın güzel
olarak da görm

fatmasam

fatmasam

Scanned with CamScanner